

Giới thiệu Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen

Đàn bà là con rắn độc, quả thật câu nói đó không sai trong truyện Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen ! Cô che giấu thân thể của mình đến mức hoàn hảo, người cùng chung sống với cô hàng ngày không tài nào nhận biết cô là một sát thủ máu lạnh nhất trong giới xã hội đen.

Anh ấy là một tổng giám đốc, với vẻ bề ngoài sang trọng vô cùng yêu thương vợ mình. Sẵn sàng cung chiều những thứ vợ đòi hỏi, hi sinh thân mình để làm cho vợ hài lòng. Nhưng thật ra ẩn chứa bên trong anh cũng là một tên đại ca trong băng nhóm xã hội đen mà thôi.

Liệu mối tình này có thật sự là tình yêu khi cả hai đều che giấu thân phận đặc biệt của mình? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cả hai biết sự thật về nhau? Yêu hay là mất tất cả?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đua xe điên cuồng

Ban đêm, ánh trăng sáng mặt trời trốn vào tầng mây nghỉ ngơi, chỉ còn đơn độc lại mấy vì sao canh gác trên bầu trời giống như một tấm vải thô màu xanh đen đã giặt sạch, ánh sao giống như những ánh sáng vỡ... sáng loáng trên tấm vải thô, các loại sinh vật vào ban đêm bắt đầu làm việc của mình.

Lúc này trên xa lộ cao tốc, xe tới xe đi lại có một chiếc xe Porsche màu đỏ kiểu mới nhất làm cho người ta phải chú ý, là người trong nghề đều biết đây là sản phẩm vừa mới bắt đầu đưa ra thị trường một tháng trước, nó do nhà thiết kế nhiều kinh nghiệm trong nghề 'Mạc Tạt Thâm' nổi tiếng thiết kế ra, trên thế giới chỉ có 5 chiếc xe, không nghĩ tới tại thời điểm này lại xuất hiện ở trên xa lộ cao tốc.

Mà có sức cảm dỗ không đơn thuần là chiếc xe mới thiết kế tinh mỹ này mà chủ yếu nhất là chủ nhân đang chạy chiếc Porsche, đây là một cô gái thể nào? Xinh đẹp? Mỹ lệ? Thanh thuần? Mót? Động lòng người? . . .

Không! Không! Không! Những từ này đều không đủ hình dung về đẹp của cô. Mặc dù bọn họ chỉ thoáng nhìn qua cửa sổ xe, nhưng bóng hình xinh đẹp này đã khắc sâu lại trong đầu, xua đi không được.

Đôi môi mềm tựa như cánh hoa, giống như đang mong nước. Trông mắt trong suốt thật sáng ngời và chói lọi, lại đặc biệt long lanh làm say lòng người. Da thịt trắng nõn nà như tuyết tạo nên sự đối lập rõ rệt với đêm tối. Một cánh tay thon tùy ý dể lên trên cửa sổ xe, có vẻ lười biếng nhưng cao quý.

Chiếc xe chạy qua mang theo một cơn gió mạnh, lay động mảnh lụa trắng trên vai cô...lung lay làm tăng thêm nét phong nhã.

Bộ áo liền đầm trắng như tuyết vòng quanh vóc người cô khiến người khác sôi máu. Đây cũng là lý do nói cô là tổ hợp của sự thanh thuần và quyến rũ, rõ ràng là có vóc người nóng bỏng nhất trên thế giới, lại có diện mạo và trang phục thanh thuần như bách hợp, nhưng tổ hợp mâu thuẫn này không hề đột ngột, ngược lại càng tăng thêm sức quyến rũ.

Kít. . . . Kít. . . . Rầm

Hồ Cẩm Huyền thông qua kính chiếu hậu của xe hơi nhìn thấy thảm trạng phía sau, bất đắc dĩ lắc đầu, đây cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như thế này, mỗi lần cô không hóa trang thì luôn gây ra những chuyện ngoài ý muốn, theo lời của những đồng đảng đáng chết của cô thì đáng đáp của cô có thể hại nước hại dân.

Việc này cũng không trách cô được, ai bảo bọn họ ra đường mà ánh mắt cứ nhìn theo, mặc dù cô có lòng đồng tình nhưng cũng không thể dùng sắc đẹp trên người của cô để làm đám đàn ông thôi mơ ước tới.

Hồ Cẩm Huyền dùng sức đạp ga, chiếc xe đỏ giống như một cầu vòng phóng nhanh trong đêm tối, bỏ lại những người không tự chủ đi theo phía sau cô.

Cô ấn vào hệ thống điện thoại trên xe, giọng nói ngọt ngào của cộng sự lập tức truyền tới.

"Cẩn, bây giờ cậu đi tới chỗ nào rồi hả?"

"Trên đường cao tốc." Hồ Cẩm Huyền vừa lái vừa nói, không hề giảm tốc độ khi đang nói chuyện với bạn tốt.

"Chậm như vậy? Nói thật, Cẩn, kỹ thuật điều khiển của cậu lùi bước rồi." Thanh âm hơi hài hước của bạn tốt vang lên, không cần phỏng đoán cô cũng biết lúc này đối phương nhất định đang lên nén cười, hoàn toàn tỏ vẻ như đang xem kịch vui.

"Chậm? ! Cậu còn dám nói, không có chuyện sao lại muốn an bài nhiệm vụ buổi tối cho mình? Cậu biết rõ tình huống nhà mình đặc biệt, đừng nói là buổi tối, nếu như ban ngày ra ngoài được cũng là việc có vấn đề, vì để tìm được cơ hội, mình phải từ bên trong leo ra ngoài, xâm nhập hệ thống an ninh công ty của ông xã thân yêu, cố ý chờ anh ấy đi mới len lén chạy đến, mình dễ dàng quá sao? Còn dám nói mình chậm, mình thật xin lỗi ông xã của mình đó. . . ." Mặc dù lúc này đối phương không nhìn thấy mặt mũi của cô, nhưng biểu cảm của cô vẫn rất sinh động, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không có vẻ mặt áy

náy chút nào.

"Lại nói kỹ thuật điều khiển của mình như thế nào? không phải cậu đã biết lâu rồi sao? Thế nào? Lại muốn thử lại sao?" Hồ Cẩm Huyền nhướn mày nói, có một phần uy hiếp ở bên trong.

"Không, không, chị hai, kỹ thuật điều khiển của chị giỏi vô cùng, tiểu nhân bội phục!" Cô cũng không dám ngồi xe của Cẩm nữa, nhớ lại lần đó quả thật chính là một cơn ác mộng, có một khoảng thời gian dài, cô ngồi xe đều thấy sợ, tốc độ kia là đang lái xe hay là bắn hỏa tiễn? Cô đã không còn nhớ rõ, cô chỉ biết cả chặn đường cô ỏi như điên, cả ruột cũng sắp bị ỏi ra, phát rồ rồi, hình như là có phần hơi quá.

Bất kể từ đây về sau cô tuyệt đối sẽ không ngồi xe Cẩm lái nữa.

"Hừ. . . . Vậy mới phải, trở lại vấn đề chính, mục tiêu của lần này là gì?" Hồ Cẩm Huyền nghiêm túc hỏi, giọng nói hoàn toàn khác giọng nói đùa giỡn vừa rồi, lúc này cô giống như một người lãnh đạo trong bóng tối, toàn thân tràn ngập hơi thở của tử thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhiệm vụ tử thần

Nghe được giọng nói của cô thay đổi, đối phương cũng nghiêm túc tiến vào đề tài.

"Mục tiêu của lần này là một chính khách nhân sĩ* quan trọng, tên là Lý Thanh Quốc ba ngày trước vừa đến thành A." Bạn tốt báo cáo rõ đối tượng ám sát của nhiệm vụ lần này.

*nhân vật có quyền thế trong chính trị

"Chính khách nhân sĩ?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ lên tiếng, mặc dù bọn họ là tổ chức sát thủ, nhưng chưa bao giờ làm chuyện xấu tổn thương nhân dân, càng không thể can thiệp người trong giới chính trị, làm sao nhận nhiệm vụ này đây?

Câu trả lời tiếp theo của bạn tốt hoàn toàn giải thích được nghi ngờ của cô.

"Lý Thanh Quốc này chẳng những tham tiền, hơn nữa còn rất háo sắc, từ sau khi đi lên võ đài chính trị chưa từng làm chuyện tốt gì cho nhân dân, suốt ngày âm thầm tham ô công khoản của nhân dân, chuyện xấu gì cũng làm, tới thành A ba ngày, luôn cùng rất nhiều phụ nữ đi vào khách sạn." bạn tốt tức giận nói.

Hồ Cẩm Huyền có thể tưởng tượng được vẻ mặt tức giận của bạn tốt bây giờ, ai kêu người trong tổ chức của họ đều vô cùng ghét cái ác như kẻ thù, cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

"Nói cho tớ biết đặc điểm diện mạo của mục tiêu và tình huống phòng vệ bên cạnh." Hồ Cẩm Huyền nghiêm túc nói.

Làm một sát thủ, kiêng kỵ nhất đúng là giết nhầm người và coi thường thực lực của đối thủ, phải hoàn thành nhiệm vụ lần này, những trình tự này ắt không thể thiếu.

Không sai, cô - Hồ Cẩm Huyền, chính là sát thủ 'Lãnh Tâm' đứng đầu thế giới, làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, thuật thôi miên, thuật ám sát, thuật vật lộn, kỹ thuật xâm nhập máy vi tính, kỹ thuật chế tạo súng làm cho người ta khó có thể phòng bị, giết người trong vô hình, là một trong những sát thủ mà người đời không muốn chọc nhát.

Dĩ nhiên những điều này đều là thân phận bí mật của cô, trước mắt mà nói, trừ bạn làm chung với cô không có ai biết sát thủ đứng đầu thế giới lại là một người phụ nữ xinh đẹp như thế, cả người thân nhất của cô cũng bị cô giấu giếm.

"Lý Thanh Quốc là nam, năm nay mười bốn tuổi, mặt chữ quốc (hình vuông) mắt như hạt đậu, bụng bự. . . . Trước mắt ông ta ngủ lại ở khách sạn Á Toa lớn nhất thành A, bên cạnh có sáu hộ vệ cấp trung tá (lính đánh thuê tuyệt đối trung thành), chỗ bí mật thì không rõ. . . ." Bạn tốt báo cáo tư liệu thu tập được từ nhiều cách.

Hồ Cẩm Huyền nghe bạn tốt báo cáo, vừa lái xe, vừa đưa tư liệu vào trong laptop nhỏ bên cạnh.

Ngần vịn lần dùng coi thường cái Laptop nhỏ này, đây chính là đại công thần giúp cô thuận lợi trở về sau nhiều lần làm nhiệm vụ, bên trong có tài nguyên mạnh nhất thế giới, bất kể là phương pháp chế tạo súng tân tiến nhất thế giới, hay là tư liệu cá nhân, đều được lưu hết bên trong, đây là thiết bị mà thiên tài máy tính như cô tốn hơn mười năm mới hoàn thiện.

Trong chốc lát, nhân vật mục tiêu xuất hiện, ghi chép rõ tất cả mọi chuyện từ khi Lý Thanh Quốc ra đời đến bây giờ, dù cho chuyện lớn hay nhỏ, Hồ Cẩm

Huyền phải đem nhân vật mục tiêu cho bạn tốt, lấy được công việc xác nhận cuối cùng.

"Ừ, không sai, chính là ông ta, Cần cậu phải cẩn thận một chút, trước mắt bảo vệ núp trong bóng tối của ông ta chưa xuất hiện, nhưng thực lực tuyệt đối sẽ không kém sáu dong binh kia, cậu tùy cơ ứng biến, Kỳ sẽ che chở cậu trong nhiệm vụ lần này, anh ta đã chờ cậu ở mục tiêu rồi." Bạn tốt lo lắng nói.

Thượng Quan Văn Kỳ, đáng vẻ như công tử nho nhã, lợi hại nhất chính là thuật truy tung (lần theo dấu vết) và thuật cận chiến, chớ thấy anh ta có dáng vẻ công tử nhưng hơi sức mạnh hơn người khác nhiều.

Mục tiêu lần này thật không đơn giản, mặc dù năng lực của Cần giỏi vô cùng, nhưng cô vẫn không tránh được lo lắng, cô bắt đầu đi lác đầu nếu như Cần không làm được nhiệm vụ lần này, sợ rằng trên thế giới không có ai có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này rồi, cô quá lo lắng, năng lực của Cần được mọi người công nhận, nếu không cô không thể ngồi ở vị trí sát thủ đứng đầu.

"Biết, xong nhiệm vụ lần này cho mình nghỉ nhiều ngày là được." Hồ Cần Huyền ung dung nói, nhân vật nhỏ như vậy cô còn không để ở trong mắt, dong binh? Vậy thì thế nào, một mình cô độ sức với mười dong binh cấp cao cũng dư dả chứ nói chi là dong binh cấp thấp như vậy, cô ở trong bóng tối, kẻ địch ở nơi sáng sẽ mang lại ưu thế cho việc ám sát của cô.

"Đương nhiên là không có vấn đề, thế nào? lại muốn đi du lịch với ông xã sao?" thanh âm trầm trầm từ vệ tinh trò chuyện truyền tới.

"Băng Quà, cậu đoán đúng rồi, nhưng không có thưởng, ha ha ha. . . mình phá hư hệ thống an ninh của công ty ông xã, đương nhiên phải bồi thường anh ấy thật tốt." Hồ Cần Huyền vén mái tóc mềm mại đáng yêu nói.

"Cậu yên tâm, bằng năng lực của chồng cậu, những ngăn trở nhỏ này chả là gì với anh ta, nếu không anh ta làm sao có khả năng quản lý một công ty lớn vậy." Bạn tốt phân tích nói.

"Mình dĩ nhiên biết, ông xã nhà mình là ai chứ, mình còn có thể không hiểu rõ sao? Cho nên hiện tại mình chỉ có hai tiếng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không mình sẽ bị chết rất thảm." Hồ Cần Huyền khoa trương nói, cô cũng không quên sự lợi hại của ông xã, nếu như bị anh ấy biết mình lén chạy ra ngoài, nhất định sẽ khiến cô chịu không nổi, mặc dù anh ấy rất cưng chiều cô, nhưng thủ đoạn trừng phạt của anh ấy thật khiến cho cô sợ sệt, mặc dù là sự trừng phạt ngọt ngào.

"Biết, mình sẽ an bài." Bạn tốt dừng lại mấy giây rồi nói, thanh âm vẫn nhẹ nhàng như cũ nhưng nghiêm túc nghe vẫn thấy được mấy phần mất mát, chỉ là cô gái nhỏ chỉ một lòng nhớ thương ông xã mình nên không kịp nghe được.

"Cảm ơn, nói với Kỳ ba phút nữa mình sẽ tới, chờ tin tức tốt của mình nha gấp lại sau, bái bai ~" Hồ Cần Huyền nói xong, cúp vệ tinh trò chuyện, bỏ lại mình cô gái đang nhìn điện thoại ngẩn ngơ.

Hồ Cần Huyền đạp mạnh chân ga, xe lập tức chạy như bay trên đường cao tốc, không ngừng có chiếc xe bị cô bỏ lại phía sau, dựa vào tốc độ xe bây giờ của cô, chỉ cần một phút ba mươi giây là có thể đến nơi, còn dư lại một phút hai mươi bảy giây cho cô từ bãi đậu xe đến đại sảnh khách sạn cũng đủ rồi.

Làm xong nhiệm vụ lần này, cô có thể ra ngoài chơi với ông xã rồi, trong lòng của cô thật sung sướng, mặc dù bằng thực lực của cô đã sớm có thể thoát khỏi danh xưng sát thủ đứng đầu, ở nhà làm phu nhân của cô, nhưng cô có tình cảm với tổ chức, không cho cô thi hành nhiệm vụ, cô thật sự không quen hưởng chi nhiệm vụ bọn họ làm đều là cướp của người giàu giúp người nghèo, làm chủ vì nhân dân, cô càng thêm thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tuyệt sát (1)

Sau khi Hồ Cần Huyền cúp điện thoại được một phút ba mươi giây, bãi đậu xe dưới tầng hầm "khách sạn Á Toa" truyền đến tiếng thắng xe "két két" bén nhọn, một chiếc Porsche cao cấp màu đỏ làm người ta choáng váng, chính xác là nó dừng ở vị trí trống cuối cùng của bãi đậu xe.

Sau một giây, một cô gái mặc áo đầm trắng tuyết mỹ từ trong xe đi ra, ưu nhã đi ra ngoài bãi đậu xe, chẳng những vóc người đẹp, cả bước đi cũng giống như người mẫu, thật nghệ thuật!

Thật may là hiện tại bãi đỗ xe không có người khác, nếu không để người ta nhìn thấy cô mới vừa lái xe với tốc độ siêu cấp thì sẽ giật mình không khép miệng được.

Hồ Cần Huyền nhét tai nghe ẩn hình vào trong lỗ tai, nhanh chóng liên lạc truyền tin với Thượng Quan Văn Kỳ cùng hợp tác.

"Kỳ, một phút nữa em sẽ đến, bây giờ nhân vật mục tiêu đang ở nơi nào?" Hồ Cần Huyền vừa đi vừa hỏi, cô không có nhiều thời gian, sớm kết thúc để về nhà, nếu không rất có thể bị ông xã yêu dấu bắt được.

"Súng vật lớn sắp lên bờ, hiện tại sắp về rồi." Thượng Quan Văn Kỳ nhìn nhân vật mục tiêu trong hồ bơi, nói vào tai nghe.

"Nhận được, chắc chắn lần này sẽ kết thúc nhanh, cho em năm phút đồng hồ." Hồ Cẩm Huyền tự tin nói, sau đó bước nhanh về phía khách sạn, nhất định cô có thể theo kịp cuộc gặp gỡ tốt đẹp này.

"Cẩn thận một chút, mấy tên đáng ghét rất thích bám người đấy." Thượng Quan Văn Kỳ nhắc nhở, anh theo dõi nhân vật mục tiêu đã hai ngày rồi, sáu tên vệ sĩ mãi cho tới bây giờ vẫn không rời khỏi Lý Thanh Quốc nửa bước, anh thật tò mò có phải khi Lý Thanh Quốc làm chuyện đó với phụ nữ, sáu tên vệ sĩ cũng ở bên cạnh xem bức xuân cung đồ sống sờ sờ không.

"Biết, giao cho em" Hồ Cẩm Huyền nói, những thứ này đều là hiện tượng bình thường, nếu như không có vệ sĩ đi theo bảo vệ không rời một tấc, cô chắc chắn sẽ hoài nghi.

Lý Thanh Quốc mặc một cái quần cụt màu xanh biển, trong tay ôm một cô em mặc bikini đi về phía khách sạn, tay còn thỉnh thoảng đưa về phía ngực của cô nàng bikini, trong nháy mắt máu dâng cao, vóc người không phải dạng bình thường, hiện tại ông ta nóng lòng muốn đè cô ta dưới thân thể hung hăng độc ác chà đạp, nghĩ đi nghĩ lại, tay của ông ta không tự chủ đưa về phía ngực cô.

Sáu người đàn ông mặc áo đen quần đen, đeo mắt kính, vẻ mặt lạnh lùng đi theo sát ông ta, không hề có chút kinh ngạc hoặc lúng túng nào đối với biểu hiện của Lý Thanh Quốc, cứ như đó là chuyện thường xảy ra.

Theo bước chân di động của Lý Thanh Quốc, cái bụng bự không ngừng lắc lư, rất là tức cười, xem ra Lý Thanh Quốc ăn chặn không ít mồ hôi nước mắt của nhân dân, nếu như lo cho dân cho nước thì làm sao có cái bụng bự như mang thai chứ.

Từ cách ăn mặc mát mẻ của bọn họ, xem ra bọn này là mới từ trong bể bơi trở lại, Lý Thanh Quốc đang lộ vẻ dâm dục, nhất định là nghĩ tới những chuyện bẩn thỉu kia.

Lý Thanh Quốc ôm cô em bikini đi tới thang máy, ông ta thật mở rộng tầm mắt, không ngờ thành A có nhiều báu vật như vậy, chuyến đi này thật không có uổng phí, ông ta liếc qua bộ ngực của cô em, bóp mạnh một cái.

"Ừ. . . Ghét, anh thật là xấu!" cô nàng bikini nũng nịu nói, miệng nói mát, thân thể lại làm ra động tác quyến rũ mê người.

Cô nghe nói ông già đầu bóng về mặt bí ối này là chính khách nhân sĩ nổi danh, có quyền thế, chỉ cần cô câu được con cá lớn này, sau này còn phải lo ăn mặc sao? Đáp án đương nhiên là không, chính khách nhân sĩ bình thường đều là tuân theo kỷ luật, làm sao để cho người khác bắt được nhược điểm mà mất đi địa vị chính trị.

Thật vất vả mới có thể gặp được một chính khách rất háo sắc, mặc dù thật không biết ông ta đến tột cùng làm sao có thể lên làm lãnh đạo quốc gia, nhưng chỉ cần cô bắt được nhược điểm của ông ta, đến lúc đó còn không phải là có thể làm cho ông ta ngoan ngoãn lấy cô làm vợ sao.

Đợi đến khi đó, cô chính là một phu nhân hào hoa chân chân thật thật, chắc chắn dựa vào vóc người của cô, tuyệt đối có thể trói tù lão già háo sắc này, huống chi cô còn có kỹ xảo phong phú trên giường, đến lúc đó ông ta còn không nghe lời cô sao.

Cô nàng bikini cười đắc ý trong lòng, tay chân hoàn toàn không để ý tới nơi công cộng mà làm ra đủ loại động tác mềm mại đáng yêu.

"Không phải em rất thích động tác hư hỏng của anh sao? Chờ một chút còn tệ hơn." ám hiệu của Lý Thanh Quốc vô cùng dâm xôm, tay của ông ta xoa cái mông vênh lên của cô nàng một cái, ôm sát hông của cô nàng bikini, nhanh chóng đi đến cầu thang.

"Ừ. . . Ghét ghê." Cô nàng bikini cười duyên nói, thấy Lý Thanh Quốc gấp gáp, trong lòng cô cũng sắp cười nghiêng ngả, tin tưởng không bao lâu nữa cô có thể giàu có rồi.

Sáu hộ vệ áo đen bên cạnh thấy cử động của họ cũng không hề chớp mắt, tiếp tục đi theo bên cạnh Lý Thanh Quốc.

Trong quá trình đợi thang máy, ông ta đã không kịp đợi đưa cái miệng rộng hôi thối về phía cô nàng bikini, tay cũng không có quy củ mà xoa nắn trên người cô, hoàn toàn không bận tâm hộ vệ của ông ta vẫn còn ở hiện trường mà đây cũng là chỗ công cộng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tuyệt sát (2)

Có thể bởi vì bây giờ là buổi tối, phần lớn mọi người đều ở trong phòng của mình, hoặc là tại bên ngoài tản bộ, căn bản là không có người khác ở đây nhìn thấy một màn như vậy.

"Ừ. . . Ừ. . ." Cô nàng bikini rên rỉ ra tiếng, từ từ đáp lại nụ hôn ghê tởm kia, cô một cái tay xoa trên bộ ngực trần trụi của Lý Thanh Quốc, một cái tay khác từ từ đi tới nửa người dưới của ông ta, trượt vào trong quần ông ta, bắt lấy thứ phái nam của ông ta, vuốt ve qua lại.

"Ừ. . . Ô —— con hồ ly tinh này, anh sẽ thỏa mãn em nhanh một chút, đừng ngừng. . ." Lý Thanh Quốc thoải mái ra lệnh, không nghĩ tới cô nàng này chẳng những vóc người đẹp, cả kỹ thuật cũng tốt vậy, chờ một chút ở trên giường còn không phải sướng chết sao.

Cô nàng bikini nghe được lời Lý Thanh Quốc nói, biết ông ta vô cùng thích phục vụ của nàng, càng thêm đắc ý, động tác trong tay tăng nhanh, hai chân thon dài trắng nõn quần quanh eo đầy đặn của ông ta.

Đàn ông đều như nhau, động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, cô cũng không tin bọn họ bắt bại ở dưới váy màu thạch lưu của cô, đến lúc đó cô có thể làm phu nhân nhà giàu, muốn ở bên ngoài nuôi bao nhiêu tình nhân thì nuôi bấy nhiêu. Chắc chắn lão già hão sắc như Lý Thanh Quốc căn bản không có cách thỏa mãn cô, cô cũng không nguyện cả đời ở bên ông ta sống qua ngày.

Chẳng biết lúc nào, bikini trong suốt thật mỏng của cô nàng bikini đã bị Lý Thanh Quốc cởi ra, lộ ra bộ ngực khổng lồ mê người, Lý Thanh Quốc hí đôi mắt nhỏ như hạt đậu, miệng hung hăng ngậm điểm màu đỏ đậm, không ngừng mút thỏa thích.

Mà cô nàng bikini căn bản không có mấy may xấu hổ, nhắm mắt lại, ưỡn người, càng thêm đưa bộ ngực đầy đặn vào trong miệng Lý Thanh Quốc, điên cuồng kêu.

Nghe tiếng kêu của cô nàng, Lý Thanh Quốc càng thêm hưng phấn.

Thật vất vả thang máy mới tới, hai hộ vệ trong đó tiến vào thang máy tuần tra, không có phát hiện cái gì khác thường, mới mở đường cho Lý Thanh Quốc vào. Lý Thanh Quốc không dừng lại động tác chút nào, ôm cô nàng bikini tiến vào trong thang máy, tiếp tục càng thêm điên cuồng đòi lấy, tay của ông ta đang chuẩn bị rút đi phần vải cuối cùng trên người cô, nhưng không ngờ lúc này cánh cửa thang máy vốn khép chặt từ từ mở ra.

Ông ta chưa thỏa mãn dục vọng dừng động tác lại, nhìn cửa thang máy mặc dù nơi này là thành A, nhưng ông ta cũng biết không ít người, một chính khách nhân sĩ quan trọng như ông ta tuyệt đối không thể cho người ta bắt được nhược điểm, nếu không kiếp sống chính trị của ông ta sẽ hoàn toàn phá hủy.

Cửa thang máy mở ra, một nữ tử tuyệt mỹ mặc áo đầm màu trắng chậm rãi tiến vào thang máy, Lý Thanh Quốc nhìn ngơ ngẩn, trên cái thế giới này thậm chí có người đẹp như vậy, cô nàng bikini trong ngực ông ta mà so sánh với cô, quả thật chính là hạt bụi bẩn thỉu.

Cô nàng trần trụi vốn đang nhắm mắt lại không cảm nhận được động tác của Lý Thanh Quốc, nghi ngờ mở mắt lập tức nhìn thấy thần thái ngây người của ông ta, theo ánh mắt của ông ta nhìn sang, một cô gái tuyệt mỹ mỉm cười đứng ở bên ngoài thang máy, giống như một đóa hoa bách hợp mắt mê.

Sau khi cô nàng nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ không biết đẹp hơn mình bao nhiêu lần và biểu tình sùng sờ của Lý Thanh Quốc, trong mắt chợt lóe lên ghen ghét, kiêu ngạo ôm cổ cù Lý Thanh Quốc làm nũng nói: "Ừ. . . Sao anh dừng lại, người ta không làm."

Thấy Lý Thanh Quốc vẫn hề có động tác, cô nàng ghen tỵ trợn mắt nhìn Hồ Cẩm Huyền một cái, nâng bộ ngực kiêu ngạo của cô ta lên, căm thù nhìn Hồ Cẩm Huyền.

Hồ Cẩm Huyền thàn than một tiếng, cũng may là chưa tới muộn, nếu không sẽ phải tiêu hết thời gian dài hơn mới giết được Lý Thanh Quốc, nhìn bộ dáng Lý Thanh Quốc và người phụ nữ trần truồng này, ghê tởm muốn ói, Lý Thanh Quốc này quả thật hão sắc như tin đồn, chỗ này vẫn là ở bên ngoài mà đã không kịp đội như thế. . .

Người phụ nữ này cũng thiệt là, thật mất mặt của phụ nữ trần truồng ở bên ngoài như vậy, cô ta không ngại sao? Còn có Lý Thanh Quốc sao lại ngây ngốc, chẳng lẽ đã bị mình mê hoặc!

Hồ Cẩm Huyền giấu suy nghĩ, hất mái tóc mềm mại đen bóng, mỉm cười đi vào thang máy.

Sáu hộ vệ nhìn thấy động tác của Hồ Cẩm Huyền, cảnh giác ngăn cản hành động của cô, trong nháy mắt cô giống như một con thỏ trắng nhỏ bị hoảng sợ, chọc người triu mến, không thể không nói sát thủ đứng đầu thế giới như Hồ Cẩm Huyền không chỉ có bề ngoài quyền rũ người khác, còn có thông tuệ không thua gì đàn ông, càng có thiên phú diễn trò, đủ để cầm giải thưởng lớn quốc tế Oscar rồi.

Cô nàng nhìn đến đây, trong lòng cười nở hoa, đáng dập đẹp thì thế nào, còn không phải không gần được thân thể của ông ta, nếu như ban đầu cô muốn quyến rũ Lý Thanh Quốc thì phải bị bọn họ ngăn như thế này, may nhờ Lý Thanh Quốc hão sắc, mà vóc người cô cũng đủ cay, mới có thể gần được thân thể của ông ta.

"Cần rồi! Lui ra." Lý Thanh Quốc nhìn thấy bộ dáng Hồ Cẩm Huyền, trong nháy mắt tỉnh táo lại, giận dữ hô sau đó bỏ qua cô nàng trong ngực, kéo quần, đi tới bên người Hồ Cẩm Huyền.

"Ai yêu. . . Má ơi, đau chết mất. . ." Cô nàng ngã xuống đất, kịch liệt hô, bộ ngực kiêu ngạo của cô sắp biến hình, cô đã tổn vài chục vạn làm ra, đau lòng chết cô.

"Tiểu thư, vô cùng xin lỗi, mời cô vào! Cô đến lâu đấy?" Lý Thanh Quốc vô cùng nhiệt tình hỏi Hồ Cẩm Huyền.

Chương 5: Tuyệt sát (3)

"Phiền toái đến lâu năm." Hồ Cẩm Huyền tiến vào trong thang máy nhỏ giọng nói ra, sau đó xoay người nhìn những con số nhảy lên trong thang máy, trong lòng đang tính toán lúc nào giết chết Lý Thanh Quốc mới thỏa đáng.

Lý Thanh Quốc nhấn số 5, sau đó mắt không ngừng qua lại di động ở trên người Hồ Cẩm Huyền, khiến Hồ Cẩm Huyền hận không thể lập tức làm thịt lão già háo sắc này.

Bầu vật a, bầu vật, quả thật chính là một bầu vật, vóc người còn nóng bỏng hơn cô nàng bikini kia, công phu trên giường nhất định vô cùng không tệ, Lý Thanh Quốc nghĩ thầm.

Sáu vệ sĩ áo đen nhìn động tác của Hồ Cẩm Huyền, phát hiện cô từ khi đi vào đến bây giờ đều một mực nhìn con số nhảy lên trong thang máy, không có chút động tác nào, cũng buông lỏng cảnh giác, dù sao một cô gái nhu nhược như vậy có thể có năng lực gì.

Đing

Khi con số trong thang máy dừng ở số 5, cửa thang máy mở ra, Hồ Cẩm Huyền đi từ từ ra thang máy, sau đó ngồi xổm xuống, cầm một cái khăn giấy trong tay, từ từ lau giày, bởi vì động tác của cô, lộ ra bắp đùi tuyết trắng mê người của cô, Lý Thanh Quốc nhìn không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền đi ra khỏi thang máy, sáu vệ sĩ cũng buông lỏng cảnh giác trong nháy mắt.

Khi thang máy sắp đóng lại, Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng ném thuốc nổ mô hình nhỏ giấu ở bắp đùi vào thang máy, sau đó thang máy lập tức đóng lại, chỉ nghe ‘đùng’ một tiếng, cả tầng lầu đều hơi chấn động, Hồ Cẩm Huyền mỉm cười đứng lên, vỗ tay một cái, sau đó chuẩn bị rời đi hiện trường.

Đây là thứ cô vô tình làm ra, không ngờ hiệu quả cũng không tệ lắm, xem ra kỹ thuật chế tạo máy móc của cô đã đề cao.

Thật là tiện nghi lão già này rồi, trước khi chết còn khiến đại tiểu thư hy sinh nhan sắc, cô nhớ không rõ đã bao lâu chưa lợi dụng sắc đẹp để hoàn thành nhiệm vụ, chỉ vì cô không thích, huống chi trong nhà còn có một người đàn ông bá đạo.

Nghĩ đến người đàn ông trong nhà, trên mặt Hồ Cẩm Huyền lộ ra ánh sáng yêu say đắm, trước kia cô chỉ muốn dạo chơi nhân gian, chưa từng nghĩ tới cô sẽ cầm đầu ngã vào trong ổ tình yêu, hơn nữa còn vui vẻ chịu đựng như thế.

Người đàn ông trong nhà yêu cô đến như thế, cô dĩ nhiên sẽ không để ý tình huống ứng phó những người nịnh nọt làm người ta ghét giùm anh, ở nhà làm một phu nhân giàu có được sủng ái, tuy nhiên có lúc thật nhàm chán nên chạy đi làm nhiệm vụ, nhưng ông xã thân yêu của cô giống như đang cố gắng khiến cô vui vẻ.

Khi Hồ Cẩm Huyền nghĩ tới, ai biết cửa thang máy vốn đang đóng trong nháy mắt mở ra, mà người vốn nên bị cô làm nổ chết giờ phút này bộ mặt như cục than đen, ho khan, chỉ thấy trên đất có một thi thể nữ, là cô nàng bikini vừa rồi, sáu vệ sĩ và Lý Thanh Quốc vẫn bình yên vô sự.

Nhưng trong thang máy chẳng biết lúc nào có thêm hai người áo đen lạnh lùng, chẳng lẽ bọn họ chính là người ở chỗ tối bảo vệ Lý Thanh Quốc? Xem ra năng lực cũng khá mạnh, vừa rồi cô ở trong thang máy chỉ cảm thấy có hai cỗ hơi thở lạnh như băng, cho nên mới suy đoán chỗ tối có hai người, còn có bọn họ bởi vì cô tiến vào mà hơi dao động, khiến cô càng thêm xác định.

Sắc đẹp có lúc cũng là một loại chuyện tốt, nếu không người chỗ tối cũng sẽ không bại lộ nhanh như vậy, những người này luôn cảnh giác, vì nếu làm một vệ sĩ mà dễ dàng nếm sắc đẹp mê hoặc, thì chủ nhân của bọn họ tùy thời đều có nguy hiểm tánh mạng, chỉ là cô không hề thấy đáng tiếc, bởi vì giờ khắc này người phải chết chính là Lý đại tham quan mà bọn họ bảo vệ, còn người muốn giết ông ta chính là cô.

Liếc về phía thi thể thậm chí không nhìn trên đất, Hồ Cẩm Huyền nhíu mày xinh đẹp, mới vừa hai người kia vẫn còn nhiệt liệt triển miên ở trong thang máy, biểu diễn một bộ Xuân Cung Đồ sống sờ sờ, vào lúc này cũng đã trở thành thứ để Lý Thanh Quốc ngăn cản bao thuốc nổ, thật đúng là vô tình!

Sáu vệ sĩ nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền, lập tức toàn thể vây công, khắp nơi ra chiêu ác, không hề bởi vì cô là một phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ tuyệt mỹ mà xuống tay lưu tình.

"Đừng tổn thương cô ta, khụ khụ khụ. Bất sống, khụ khụ khụ. . . ." Lý Thanh Quốc lên tiếng nói, cuối cùng không chống lại sắc đẹp hấp dẫn.

Sáu vệ sĩ nghe được lời Lý Thanh Quốc nói, hiển nhiên có xuống tay lưu tình, nhưng Hồ Cẩm Huyền là ai? Cô tuyệt đối sẽ không bởi một câu nói của người khác mà cảm động, hơn nữa còn là người mơ ước sắc đẹp của cô, dĩ nhiên trừ ông xã thân yêu của cô ra.

Cô tăng nhanh động tác trong tay, động tác của mọi người đều hung ác trí mạng, chơi cận đầu với cô, những người này cũng còn chưa có tư cách, thời gian của cô không nhiều lắm, muốn dùng thời gian ngắn nhất giết chết mục tiêu nhân vật.

Hồ Cẩm Huyền hung ác quét ngang chân, đồng thời tay phải mạnh mẽ bỏ vào trên cổ một người áo đen, trong nháy mắt hai người áo đen ngã xuống đất, đầu kêu lên.

Cô cũng không có bởi vì như vậy mà dương dương đắc ý, ngược lại nhanh chóng lướt qua bên người một người khác, từ bên ngoài nhìn qua tựa như là tinh linh đang bắt đầu nhảy múa, mà động tác tuyệt mỹ lại mang theo hơi thở tử thần, khiến máu người áo đen nghịch chuyển, đầu tận xương cốt.

Bọn họ không biết hung khí của cô là cái gì, đến tột cùng làm sao phát ra hung khí, bọn họ chỉ biết chờ bọn họ phản ứng kịp, cô đã có một vết rách thật nhỏ, mà tánh mạng của bọn họ vào thời khắc này cũng kết thúc.

Bọn họ run rẩy muốn nói gì, nhưng thủy chung không có hơi sức. Chỉ có Hồ Cẩm Huyền mới biết bọn họ muốn nói cái gì, bởi vì tin đồn hung khí giết người của sát thủ ‘Lãnh Tâm’ đứng đầu thế giới là thần bí nhất, hơn nữa mau, chính xác, hung ác, vết thương đều trúng động mạch cổ, bọn họ đại khái cũng đoán được thân phận của cô rồi! Chỉ là thời gian đã chậm quá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuyệt sát (4)

Trong chốc lát, tất cả những mặc người áo đen ngơ ngác đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, Hồ Cẩm Huyền tàn nhẫn cười một tiếng, mang theo hơi thở tử thần từ từ đi tới Lý Thanh Quốc.

Khi Hồ Cẩm Huyền đến gần, Lý Thanh Quốc trong nháy mắt tỉnh táo lại, vừa rồi hắn sao lại cảm thấy cô tuyệt mỹ giống như Tiên Từ hạ phàm. Trên người cô rõ ràng mang theo hơi thở làm người ta kinh khủng, hắn có thể cảm thấy từ thân đang đến gần, chân run lên.

Lý Thanh Quốc nhìn tất cả hộ vệ đi theo đang đứng bất động, mặc cho Hồ Cẩm Huyền từ từ tới gần, hắn run giọng quát: "Mau ngăn cô ta lại!"

Vậy mà những người hộ vệ kia giống như hoàn toàn không nghe được thanh âm Lý Thanh Quốc, vẫn ngây người tại chỗ. Trong chốc lát tất cả bọn họ đông loạt ngã xuống đất, mắt mở thật to, bộ dạng giống như chết không nhắm mắt, cổ từ từ chảy ra ngày càng nhiều máu, Lý Thanh Quốc nhìn thấy như vậy, thiếu chút nữa lập tức bất tỉnh.

Này. Những người này hắn muốn tới bảo vệ mình. Điều bị cô gái tuyệt mỹ trước mắt này giết chết hay sao? Hắn không phải hoa mắt chứ? Hắn nỗ lực dụi dụi con mắt, chỉ thấy sự việc vẫn như cũ, liền xoay người hướng tới thang máy chạy đi.

Khi Hồ Cẩm Huyền thấy hắn chạy vào thang máy, ba cây châm bạc trong tay chẳng biết lúc nào đã cắm ở mạch não Lý Thanh Quốc, tốc độ nhanh đến mức không có bất kỳ người nào thấy rõ.

Lý Thanh Quốc cứ như vậy ngã ngửa tại chỗ, không cách nào nhúc nhích. Chỉ là giờ phút này trong lòng của hắn đã từng có một tia may mắn, cô không lập tức giết hắn nghĩa là hắn còn có chút điểm đặc biệt phải biết bằng vào bản lĩnh của cô muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Hồ Cẩm Huyền từ từ đến bên người Lý Thanh Quốc, lạnh giọng hỏi: "Tài sản của ngươi có bao nhiêu?"

Lý Thanh Quốc nghe được câu này, trong lòng đắc ý, chỉ cần nói ra thân thế, hắn cũng không tin cô gái tuyệt mỹ này không động tâm. Đến lúc đó mỹ nhân cùng tiền tài còn không phải của hắn, lập tức dụi dụi nói: "Mỹ nữ, nhà anh có chừng một tỷ, chỉ cần em đi theo anh, bảo đảm em muốn quyền sẽ có quyền, muốn tiền tài sẽ có tiền tài."

Tại thời điểm Lý Thanh Quốc còn đang dương dương đắc ý, hắn không biết Từ Thần đã đưa hắn xuống địa phủ.

Tròng ánh mắt thâm thúy của Hồ Cẩm Huyền híp một cái, che đi sự sắc bén và sát khí ở bên trong, lạnh giọng nói: "Mật mã và sổ tài khoản."

"Tiểu mỹ nữ, em thả anh ra trước, chuyện này chúng ta không cần vội." Ánh mắt Lý Thanh Quốc ngụ ý liếc thân thể mê người của Hồ Cẩm Huyền. Hiện tại hắn không thể động, nếu hắn có thể động, hắn đã sớm giải quyết mỹ nhân trước mắt ngay tại chỗ. Dù hắn đã lớn như vậy nhưng cho tới bây giờ chưa từng hưởng qua mỹ nữ xinh đẹp như vậy.

Đáng chết, lão già này. Thật là chó không đòi được thói quen ăn cứt, lúc này còn bày ra bộ dáng mỉa mai, xem ra không cho hắn một chút giáo huấn hắn đúng là không biết sự lợi hại của đệ nhất sát thủ.

"Ai yêu. Đau chết mất." Lý Thanh Quốc thống khổ kêu ra tiếng.

Chẳng biết lúc nào phái nam của hắn đã bị cắm một ngân châm vừa to vừa khỏe, khó trách hắn lại đột nhiên kêu to. Hoá ra là như vậy, chỉ là ngân châm bắn ra lúc nào không ai biết, nhưng chắc chắn Lý Thanh Quốc sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn rồi.

"Yên lặng một chút! Số tài khoản và mật mã." Hồ Cẩm Huyền lạnh giọng nói, sát khí trong mắt hiện ra, làm Lý Thanh Quốc bị dọa sợ đến mức không dám nói.

"Nữ hiệp tha mạng a, anh cái gì cũng nói cho em biết, em hãy tha cho anh đi." Lý Thanh Quốc lập tức hiểu, hắn không thể lơ đãng với nữ tử tuyệt mỹ trước mắt, lập tức cầu xin tha thứ, đem tài khoản ngân hàng và mật mã nói ra. Chỉ hy vọng đối phương chỉ coi trọng tiền, mà không phải cái mạng nhỏ của hắn.

Hồ Cẩm Huyền nhận điện thoại, lập tức tìm người kiểm tra tài khoản của Lý Thanh Quốc. Quả thật có chừng một tỷ, xem ra Lý Thanh Quốc không phải tham ô bình thường, ăn hơn một tỷ của nhân dân. Trong chốc lát, tiền trong tài khoản Lý Thanh Quốc toàn bộ chuyển khoản qua tổ chức.

Hồ Cẩm Huyền cúp điện thoại, xoay người đi ra ngoài. Ngay lúc Lý Thanh Quốc cảm thấy may mắn, ba ngân châm chẳng biết lúc nào đã cắm ở tử huyệt của hắn. Hắn không dám tin mở lớn hai mắt, chậm rãi ngã về sau, chết không nhắm mắt.

"Kỳ, sủng vật đã đến nơi cần đến, chúng ta trở về đi!" Hồ Cẩm Huyền hướng về phía tai nghe nói, sau đó bước nhanh hơn. Chắc chắn không bao lâu nữa sẽ có cảnh sát tới phong tỏa hiện trường, dù sao người chết cũng là một chính khách.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ánh mắt nóng rực

Bên trong khách sạn đèn bật sáng rực, từ nội thất có thể thấy được danh xưng đệ nhất khách sạn Á thị tuyệt đối là danh bất hư truyền, kết hợp phong cách thiết kế Á – Âu, không thể không nói người quản lý thật có tư tưởng cùng đầu óc buôn bán.

Đi ở đại sảnh khách sạn không ngừng có nhiều người lộ ra ánh mắt kinh ngạc đối với Hồ Cẩm Huyền. Nhưng cô đều xem như không có, dù sao đối với việc bản thân mình xinh đẹp cô đã sớm lơ là với nó rồi. Ngay cả ông xã thân yêu cũng bị lạc trong sức quyến rũ của cô, huống chi những kẻ phàm phu tục tử này.

Ngay khi Hồ Cẩm Huyền sắp đi ra đại sảnh, cô cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang hướng tới tới. Không giống với ánh mắt của những người khác tựa hồ ánh mắt này mang theo vẻ cung chiêu. Cô nhạy cảm quay đầu tìm kiếm tầm mắt đó, nhưng không hề thấy cái gì, cô bắt đầu đi lắc đầu bỏ qua suy nghĩ trong lòng.

Trừ ông xã thân ái, còn ai nhìn cô với ánh mắt cung chiêu đó. Mà chồng cô giờ này đang bận việc ở công ty, làm sao có thể xuất hiện ở đây xem ra là cô suy nghĩ nhiều.

Nghe được tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng gần, không còn thời gian, cô thu lại suy nghĩ nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Quả nhiên, cảnh sát hết sức có kinh nghiệm ngay khi cô vừa đặt một chân ra khỏi cửa lớn, đã có cảnh sát bắt đầu phong tỏa khách sạn. Một cô gái phía sau đang chuẩn bị bước ra lập tức bị cảnh sát ngăn cản, lý do là hiện tại tất cả mọi người trong khách sạn không thể rời hiện trường, mỗi người đều là nghi phạm.

Xem ra vận khí của cô không phải là tốt đến độ bình thường. Mặc dù với bản lĩnh của cô dù bị ngăn lại cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng như vậy cũng làm mất nhiều thời gian quý báu. Cái cô thiếu nhất bây giờ chính là thời gian, bị ông xã nhà cô bắt được nhất định chết chắc, cho nên nhất định phải trở về trước anh.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy cộng sự đứng cách đó không xa của mình - Thượng Quan Văn Kỳ giờ phút này đang lo lắng đi tới đi lui.

Vì tránh gây chú ý cho người khác, cô lập tức cười tươi tiến lên khoác tay tay anh nói: "dar-ing chờ lâu không, chúng ta đi thôi!"

Bằng thân thủ của cô, thật không biết đến tột cùng anh ấy đang lo lắng cái gì. Nếu những chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng không đối phó được, làm sao cô có thể ngồi lên cái ghế đệ nhất sát thủ thế giới.

Nghe được thanh âm của Hồ Cẩm Huyền, Thượng Quan Văn Kỳ mới yên lòng. Nguy hiểm thật! Mỗi lần cùng cô ra ngoài thi hành nhiệm vụ anh đều lo lắng sợ hãi, nhưng không đi theo anh lại không yên lòng, mặc dù biết bản lĩnh của cô rất tốt, nhưng vẫn lo cho cô chịu thiệt.

Dar-ing? Rõ ràng cô vì tránh người khác chú ý mà nói nick name ra, nhưng tim anh vẫn là nhện không được dâng lên một hồi rung động, làm tim anh càng ngày càng hỗn loạn.

Không thể suy nghĩ lung tung, anh tự nhủ với mình cô chỉ như em gái mình phải bảo vệ. Cho tới bây giờ đều như vậy, chỉ là cái gọi là “em gái” không biết

lúc nào đã thay đổi, lúc cô gả cho người đàn ông khác sao? Hay khi cô mỉm cười nói yêu anh? Hay là trước đó nữa, lúc anh bị thương khi làm nhiệm vụ, cô nói "Em thôi vù vù sẽ không đau nữa" đây? Ngay cả anh cũng không nhớ rõ rồi.

Hồ Cẩm Huyền kéo cánh tay Kỳ đi trên đường, không chút nào cảm nhận được ánh mắt biến hoá của người bên cạnh.

Đi chưa được hai bước, Hồ Cẩm Huyền đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn nhà hàn, nhưng vẫn không thấy gì. Tuyệt đối không phải ảo giác, cô rõ ràng cảm thấy một cỗ hơi thở nóng rực mang theo chút giận dữ truyền tới. Giống như cảm giác lúc này.

Lần thứ nhất có thể là ảo giác, nhưng lần hai tuyệt đối không phải.

Thật sự kỳ quái, sao bây giờ lại không cảm giác được. Người trong bóng tối rốt cuộc là ai, người đó không biết cô hay nói chính xác anh ta có nhìn thấy quá trình cô giết người hay không?

"Thế nào?" Thượng Quan Văn kỳ lấy lại tinh thần, cảm thấy Hồ Cẩm Huyền dừng bước, nghi ngờ hỏi.

"Không sao, đi thôi!" Hồ Cẩm Huyền cười nói, tăng nhanh bước chân đi tới bãi đậu xe.

Bất kể người trong bóng tối là ai, chỉ cần anh ta không có ác ý với cô, cô có thể làm như không biết. Tốt nhất đừng dùng cái này uy hiếp cô, nếu không cô không ngại cho anh ta ném thử một chút thủ đoạn trả thù tàn nhẫn nhất. Trong mắt Hồ Cẩm Huyền lóe lên một tia sắc bén lạnh như băng. Ở trên thế giới này, người mà Hồ Cẩm Huyền cô quan tâm không nhiều lắm, nhưng người trong bóng tối đó ngàn vạn lần đừng đạp cô xuống hố, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Lúc này, trong đại sảnh lầu hai 'nhà hàng Á Toa'.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc?" Phụ tá Jack gọi ông chủ đang ngăn người trước mặt. Không hiểu sao vừa nãy còn bình thường lúc này lại ngăn người ra rồi, càng làm anh ngạc nhiên chính là tổng giám đốc lại đến nhà hàng vào buổi tối, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Buổi tối tổng giám đốc không phải đều ở bên cạnh phu nhân sao? Chẳng lẽ là hai người cãi nhau? không thể nào a, người khác không biết anh còn không biết ư, tổng giám đốc thương phu nhân còn không còn kịp nữa là... làm sao chịu nói nặng lời với cô.

Theo tầm mắt của ông chủ nhìn sang lại không phát hiện gì hết, điều này làm anh càng thêm nghi ngờ.

"Giống như ta đã nói, ta không hi vọng ngày mai trên báo chí xuất hiện tựa đề 'một chính khách chết ở nhà hàng Á Toa'." Người đàn ông được xưng là tổng giám đốc lạnh lùng nói.

"Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm." Phụ tá Jack cung kính nói, sau đó lui ra. Ngay cả khi trong lòng anh có rất nhiều nghi vấn, nhưng mệnh lệnh của ông chủ là lớn nhất, không có ông chủ chưa chắc đã có anh, thân làm thuộc hạ không thể dòm ngó tâm tư của chủ nhân.

Trong lúc phụ tá Jack lui ra, người đàn ông quay người lại. Trời ạ, đây là dung nhan gì a, dùng bất cứ từ ngữ khen ngợi nào cũng không thể hình dung vẻ anh tuấn của anh, đây quả thực là tạo phẩm của thần linh.

Cao 1m9, vai rộng ngực lớn, vóc người hoàn mỹ, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh lạnh lùng, là một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật hoàn hảo. Không giận mà uy, giữa hai lông mày là khí thế đế vương.

Anh mặc một bộ tây trang màu đen, nhưng không giấu được phong thái vương giả trời sinh. Mái tóc ngắn màu xanh đen mang theo tia cuồng ngạo không kềm chế được.

Trông rất thâm thúy như chim ưng làm người ta không thể suy đoán tâm tư anh, sống mũi thẳng đôi môi mỏng mím thật chặt, giống như đang ẩn nhẫn cái gì đó.

Từ hướng anh nhìn sang, không phải là vị trí của Hồ Cẩm Huyền sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người làm mưa làm gió

Hồ Cẩm Huyền không chút để ý mở chiếc Porsche của cô ra, đầu óc nghĩ tới chuyện mới vừa xảy ra, cô lại càng nghi ngờ hơn, bản lĩnh của cô cô biết nhưng tại sao vẫn không tìm được người ở trong bóng tối ấy, không thể nào... mỗi lần cô quay đầu nhìn hần đều bị hần trốn mất, trừ phi thực lực của đối phương ở trên cô.

"Cần, thế nào? Có gì không đúng sao?" Thượng Quan Văn Kỳ nhìn bộ dáng mắt hờn của Hồ Cẩm Huyền bên cạnh mở miệng hỏi, từ sau khi ra khỏi khách sạn cô đều có vẻ không yên lòng, chẳng lẽ khi thi hành nhiệm vụ lúc này đã xảy ra chuyện gì anh không biết chuyện.

"Không có gì?" Hồ Cẩm Huyền lắc đầu, cười nói, đây có lẽ chỉ là suy đoán cá nhân của cô, không cần khiến người khác phải lo lắng cho cô.

Thượng Quan Văn Kỳ nhìn dung nhan tuyệt mỹ khi lấy xe của cô, khi nhíu lông mày anh tuấn rõ ràng là không tin lời của cô.

"Thật, em không lừa anh, ngồi vững nhé em muốn tăng tốc, nếu không chờ em về đến nhà nhất định sẽ bị bắt, ha ha ha. . . ." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó bắt đầu đạp mạnh chân ga, chiếc xe con lửa đỏ trong nháy mắt nhanh chóng đi tới trên đường lớn, bỏ lại rất nhiều chiếc xe ra sau.

Ước chừng năm phút, chiếc xe con lửa đỏ đã chạy ra ngoại ô thành A, ở trong đường núi khó đi, xe con không có giảm bớt tốc độ chút nào, xem ra xe chủ nhân rất là quen thuộc đối với đường núi gấp ghe như vậy.

Không biết xe chạy bao lâu rồi, rốt cuộc đã đi đến một ngôi biệt thự sáng ngời, kiến trúc của biệt thự này tỏ rõ chủ nhân không tầm thường. Có người nào nghĩ đến biệt thự mang tính nghệ thuật như vậy lại xây ở lưng chừng núi.

Theo xe đến là cửa sắt lớn của biệt thự tự động mở ra, trong nháy mắt xe con ở chung quanh xuất hiện rất nhiều trong tuyến hồng ngoại, không ngừng tiến hành dò xét thân phận của người trong xe và xe, làm cho người ta không thể không thán phục kỹ thuật cao này.

Lấy được xác nhận rồi, thanh âm máy móc vang lên trong nháy mắt: "Xác nhận xong, mời vào!"

Hồ Cẩm Huyền đạp chân ga chạy tới bãi đỗ xe ngầm trong biệt thự, rắc rắc . . . cửa sắt đóng lại trong nháy mắt.

Khi Hồ Cẩm Huyền và Thượng Quan Văn Kỳ tiến vào đại sảnh biệt thự, những đồng nghiệp khác cũng đã chờ ở đó.

"Đã về rồi!" Người đàn ông tóc vàng ngồi trên ghế sa lon phát hiện bóng dáng của bọn họ đầu tiên dè dàng nói, đây là Kim Hạo thiên, có huyết thống Trung Quốc và huyết thống Anh quốc, hình tượng vương tử điển hình, thu tập tình báo là sở trường của anh, văn nhả là bộ mặt ngoài của anh, không biết có bao nhiêu người tự tay dâng lên toàn bộ tính mạng bản thân chỉ vì muốn anh cười một tiếng, nhưng anh giống như là một vương tử cô đơn, không có ai có thể đã động anh.

Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

"Cần, Kỳ, khổ cực rồi công việc thuận lợi chứ!" Giọng nói thăm hỏi ngọt ngào, thanh âm không giống giọng nữ trò chuyện trong vệ tinh vừa rồi chút nào, chỉ thấy diện mạo của đối phương tương tự với giọng nói của cô, bề ngoài nhỏ nhắn ngọt ngào hợp với giọng nói đặc biệt ngọt ngào, nên có không ít phái nam vì cô mà mê đảo!

Tuyệt đối sẽ không có người tin rằng một cô gái có giọng nói ngọt ngào như vậy lại là người đứng đầu tổ chức! Đối với năng lực lãnh đạo của cô, không có ai không bội phục.

Tin đồn vũ khí của cô là tóc, chớ xem thường mái tóc của cô, khi giết người không hề thua kém dao găm chút nào, người có thể phát huy tóc đến trình độ như thế, trên thế giới đại khái cũng chỉ có cô! Nhưng vũ khí của cô thực sự chỉ có mái tóc kia sao? Chỉ có người quen thuộc mới biết trên dưới toàn thân của cô đều là công cụ giết người, là một nhân vật kinh khủng trong tổ chức.

"Hi, có phải em quá lo lắng hay không, bản lĩnh của Cần chúng ta đều biết, huống chi còn có Kỳ che chở." Quan Hạo Vũ mới từ phòng bếp đi ra nói với thủ lĩnh Lý Văn Hi, lời nói như thế, nhưng trong giọng nói lại không hề có chút không ủng hộ nào với cô gái ngọt ngào kia.

Mặc dù Lý Văn Hi là thủ lĩnh của bọn họ, nhưng mà ở nơi này bọn họ vẫn dùng hình thức bạn tốt ở chung, mà không phải quan hệ trên dưới, gọi thẳng tên họ đã trở thành thói quen của bọn họ.

Chỉ thấy anh mặc y phục của đầu bếp, trong tay bưng đĩa thịt bò bít tết vừa ra lò, chớ thấy bộ dáng anh có vẻ vô hại thật ra thì thuật ám sát của anh đã đạt tới cảnh giới khó lòng phòng bị, tin đồn anh giết người không dùng vũ khí. Anh yêu thích xuống bếp, là hình tượng người đàn ông ở nhà bình thường, rất khó tưởng tượng một người đàn ông đẹp trai vậy lại yêu thích xuống bếp.

"Hi luôn luôn thiên vị như vậy, mỗi lần đến phiên Cần thi hành nhiệm vụ đều lo lắng không ngừng." Cô gái xinh đẹp ngồi ở đầu ghế sa lon khác chu môi nói, trong giọng nói lại không có mùi ghen, động tác của cô hoàn toàn không tương xứng với diện mạo của cô, rõ ràng là vóc người nóng bỏng xinh đẹp lại dung hòa với cử động đáng yêu, làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Đây chính là Quý Dữ San mà người ngoài gọi là 'Tử Hạt Tử', đừng cho là diện mạo cô xinh đẹp, nhưng thật ra là một nhân vật rất thanh thuần, đồng thời cũng là người có lực sát thương lớn nhất, binh khí của cô là một lưỡi hái, không ai biết cô đến tốt cùng giấu lưỡi hái ở nơi nào, nhưng tin đồn lưỡi hái ra, tất tâm máu.

"Em ghen cũng vô ích, ai kêu em không có diện mạo như Cần." Hồ Chính Phong bên cạnh cười nói, người nghiêm túc nghe sẽ nghe ra sự cưng chiều, chỉ là một cô gái nhỏ bị chọc tức điên lại không có linh ngộ.

Đừng xem bộ dáng anh như vậy, thật ra là người máu lạnh nhất trong mắt người đời, am hiểu mọi từ huyết trên thân thể con người, thường giết người ở trong lúc vô hình, đại khái chỉ có ở trước mặt bạn tốt mới thể hiện bộ dáng bất cần đời như vậy!

Không thể không nói bảy người trong tổ chức của bọn họ đều là báu vật, nam tuấn nữ xinh, đáng ngoài không chút nào thua những siêu sao.

"Anh có ý gì? Diện mạo em rất kém cỏi sao?" Quý Dữ San nâng nâng bộ ngực kiêu ngạo của cô cười nói, đáng đáp cô rất kém cỏi sao? Sao Hồ Chính Phong này luôn chọc cô? Thật là tức chết cô.

"Khụ khụ khụ. . . Ý tứ trên mặt chữ." Hồ Chính Phong quay đầu ra nói, tiểu cô bé này trở mã thực không tệ, chỉ là cá tính cô quá phóng khoáng, sao hoàn toàn quên mất đây là đại sảnh, những đồng bọn khác còn ở đây, coi như cô không thèm để ý, anh vẫn để ý vẻ đẹp của cô bị người khác biết.

"Anh. . . O o. . . ." Quý Dữ San vỗ ngực, tức giận nói không ra lời.

"Tốt lắm, Phong, anh tạm thời ít nói hai câu đi." Lý Vân Hi nói, thật không biết hai người kia xảy ra chuyện gì, ngày ngày không gây gỗ giống như không được, điển hình là oan gia vui mừng.

"Tôi nói cái tên tiểu tử này, thích người ta thì cứ nói thẳng đi, không có chuyện gì cứ trêu chọc cô ấy, hiện tại cách theo đuổi như vậy đã không còn dùng được, chờ một chút! anh dạy cho cậu các chiêu tán gái, bảo đảm cô ấy yêu cậu yêu chết đi sống lại." Quan Hạo Vũ nhỏ giọng nói, sau đó cười hi hi đặt thịt bò bít tết vừa làm xong ở trên bàn ăn.

"Mọi người tới đây nếm thử thịt bò bít tết tôi mới phát minh, xem mùi vị có ngon hay không." Quan Hạo Vũ cười nói.

"Oa. . . Có lộc ăn, lâu rồi chưa ăn món mà Hạo từ mình làm rồi." Hồ Cẩm Huyền khoa trương nói, bởi vì trong tổ chức chỉ có một mình cô đã kết hôn, cho nên không thể nào ngày ngày chạy đến tổng bộ ăn chực, nếu không tổ chức sẽ vì cô mà bị bại lộ, cũng chỉ mình cô không được ăn đồ ngon như vậy mỗi ngày.

"Cần, cậu có phải quá khoa trương hay không, mấy ngày trước không phải ông xã thân yêu của cậu mới vừa thuê đầu bếp Baker Yamcha đứng đầu thế giới đến nhà cậu nấu cơm sao? Muốn ăn thức ăn ngon thì tùy thời đều có thể." Quý Dữ San cười nói.

"Nhưng đầu có giống nhau, mình ăn thức ăn mà Hạo làm lớn lên, có tình cảm nhất định, bảo mình không ăn thật đúng là không quen, mình không khách khí." Hồ Cẩm Huyền nói, cầm dao nĩa bên cạnh bắt đầu động thủ. Từ lúc nhỏ bọn họ đã bắt đầu ở chung, lúc ấy người biết làm cơm chỉ có Quan Hạo Vũ, cho nên anh gánh vác chức trách đầu bếp của bọn họ.

"Ăn thật ngon, Hạo, tài nấu nướng của anh lại có tiến bộ đó!" Hồ Cẩm Huyền hưởng thụ nói.

"Dĩ nhiên, không xem anh là ai sao." Quan Hạo Vũ nói như chuyện đương nhiên.

"Ha ha ha. . . Thích thì ăn thêm chút." Lý Vân Hi cười nói, sau đó bắt đầu cắt thịt bò bít tết cho cô, Hồ Cẩm Huyền cũng không có quá nhiều kỳ quái với việc này, giống như chuyện như vậy là thường xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quá nhiều tiền cũng là một vấn đề

Bữa khuya nay với không khí ấm áp kết thúc. Tất cả mọi người ăn no ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh, Lý Vân Hi ưu nhã bung rượu đỏ cực hảo từ Anh quốc từ từ thưởng thức.

Hồ Chính Phong đi theo Quý Tự San dọn dẹp phòng ăn, không có cách nào, ai bảo hắn yêu cô gái nhỏ thích một mình làm công việc nặng. Nhưng hắn cũng không nở nhìn hai tay trắng nõn của cô phải chịu khổ, cho nên hắn phải cùng người yêu nhanh chóng dọn dẹp, tranh thủ để cho cô ít khổ cực một chút.

"Cần, cậu càng ngày càng gian trá rồi, thủ lĩnh bảo cậu giết Lý Thanh Quốc, nhưng không hề nói đem tài sản hắn lấy hết." Quan Hạo Vũ cười nói, mắt mị giống tiểu hồ ly.

"Nhưng lúc đầu cũng không có nói không thể lấy tài sản của hắn a, đúng không, thủ lĩnh?" Hồ Cẩm Huyền dí dỏm trả lời, nhiều tiền như vậy, mới để cho càng nhiều người có cơm ăn.

"Chỉ một lần này, lần sau không được viện cớ nữa, phải biết đây là trường hợp chung. . . ." Lý Vân Hi vẫn chưa nói hết liền có người cắt đứt, làm cho nàng hết sức bất đắc dĩ.

"Phải biết đây là trường hợp chung, nếu như bị người khác phát hiện cậu sẽ gặp nguy hiểm. Biết, biết rồi, các cậu xem tôi là người không a! Dễ dàng như vậy liền bị phát hiện. Tôi làm sao hồ đồ như vậy? Lại nói, thủ lĩnh, sao cậu càng ngày càng trở nên dài dòng, cẩn thận không có ai muốn cậu đó!" Hồ Cẩm Huyền giễu giễu nói, nàng làm việc từ trước đến giờ có chừng mực, dĩ nhiên biết cái gì không thể làm. Nhưng lúc này trong đầu nàng chợt nhớ đến ánh mắt nóng rực ấy, nàng lắc đầu, hi vọng bỏ đi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

"Cậu nha, thật hết cách với cậu, mỗi lần nói cậu đều như vậy, về sau bị thua thiệt đừng có khóc." Lý Vân Hi bắt đầu nói, vội hiện lên ánh mắt thâm tình, chỉ là cô gái thiếu đầu óc nào đó không hiểu được, những người còn lại đều rõ ràng.

"Thủ lĩnh, không nên như vậy nha, không có chuyện gì sao lại bày ra vẻ bắt đầu đi đó, như vậy rất dễ già đó. Cậu nên cười ngọt ngào, bộ dáng kia mới yêu nhiều được." Hồ Cẩm Huyền cười nói, lấy tay kéo kéo gò má của Lý Vân Hi, làm ra một nụ cười mới hài lòng thu tay lại.

Những người khác thăm than, sợ rằng chỉ có Cẩm mới có năng lực chọc phá mặt mũi thủ lĩnh. Ai không biết Hi rất cổ quái, không thích tiếp xúc với người khác, duy nhất chỉ có Cẩm. Nhưng Cẩm giống như cho những thứ này đều là chuyện đương nhiên. Thủ lĩnh đáng thương a, người ưu tú như vậy làm sao lại thua trên người một cô gái, hơn nữa còn là một phụ nữ đã kết hôn.

"Đúng rồi, lần này tiền phải làm sao?" là người ít nói nhất, Thượng Quan Văn Kỳ hỏi mọi người.

"Tiền lần này là Cẩm thi hành nhiệm vụ có được, cũng không thuộc về tổ chức, cho nên do Cẩm quyết định." Lý Vân Hi thản nhiên nói, mặc dù số tiền kia không ít, nhưng đó cũng là cần bắt chấp nguy hiểm có được. Không có lý do gì lại tự mình xử lý, huống chi làm nhiệm vụ nhiều như vậy, chắc chắn mọi người đều để dành, không có lý nào lại muốn tiền của Cẩm.

Những người khác im lặng đồng ý, không hề có người không phục, không thể không nói Lý Vân Hi rất có phong phạm lãnh đạo, chỉ một câu nói ngắn gọn lại có thể lấy được sự tán thành của mọi người.

Tiền là thứ gì, đó là thứ mê hoặc lòng người nhất, đến anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, ai không hy vọng càng nhiều càng tốt, thế nhưng đám người này hình như đem nó thành căn bản.

"Ai nha, thế nào tiền ở trong lòng các cậu vô dụng như vậy. Các cậu không sợ bị người khác nói đến vắng nước miếng chết đuối a, người ta liều mạng nghĩ cách có được, các cậu lại kinh thường quay đầu, ha ha ha. Vẫn như cũ làm đi! mọi người chia đều 10%, còn lại làm từ thiện." Hồ Cẩm Huyền cười nói, xem ra tiền đúng là đồ tốt, số tiền kia quăng ra, trên thế giới lại giảm bớt người bị đói rồi.

"Ừ, làm theo Cẩm đi!" Lý Vân Hi gật đầu nói, Cẩm trước giờ đều nhân từ. Đừng nhìn bộ dáng không tìm không phổi của cô ấy, trong lòng so với ai khác cũng là người nhiệt tâm. Cười thầm liếc đồng hồ lớn treo ở đại sảnh, trong mắt có nhân nhạ ý cười, thời gian trôi nhanh như vậy, cô ấy phải về rồi! Chỉ là mình luôn muốn nhìn cô ấy thật nhiều.

"Cẩm, chuẩn bị một chút, cậu phải trở về." Lý Vân Hi nhân nhạ lên tiếng nhắc nhở, cho dù rất muốn cô lưu lại, nhưng lý trí nói với mình không thể. Người đàn ông của nàng không đơn giản, một khi yêu đều bá đạo độc chiếm, hẳn tuyệt đối sẽ không để Cẩm đi như vậy.

"Ai nha, tớ cần phải trở về, hắc hắc. vẫn là thủ lĩnh tốt nhất, nếu không tôi liền gặp tai họa." Hồ Cẩm Huyền liếc đồng hồ một cái, kêu lên một tiếng, không nghĩ tới đã trễ thế này, hoàn hảo có thủ lĩnh nhắc nhở, nếu không nàng trở về khẳng định bị bắt lại.

Hồ Cẩm Huyền cầm chìa khóa lên, chuẩn bị đi tới nhà xe.

"Anh đưa em đi!" Thượng Quan Văn Kỳ thấy cô phải về đứng dậy nói, trong thanh âm đè nén một tia yêu say đắm, nhìn cá tính điên cuồng của cô, lo lắng cô vì muốn về sớm mà đua xe, vẫn nên đi cùng cô một đoạn mới có thể yên tâm.

"Không cần, kỹ thuật lái xe của tớ mọi người cũng đã thấy rồi, đi, bái bai ~ không nên quá nghĩ tới tớ đó." Hồ Cẩm Huyền cười nói hết liền đi ra ngoài.

"Nhớ về đến nhà gọi điện thoại tới đây." Lý Vân Hi nói với theo.

"Biết, báo bình an sao!" Hồ Cẩm Huyền cười nói. Hai chuyện vui vẻ nhất trong đời cô, một là gã cho ông xã thân yêu, hưởng thụ sự cưng chiều của anh, hai là được kết bạn với mọi người, để cô có thể trải qua cuộc sống tuyệt vời mỗi ngày.

"Tốt lắm, tôi muốn theo người yêu nói chuyện phiếm, mọi người tùy ý." Quan Hạo Vũ đứng dậy nói, sau đó đi về phía căn phòng.

"Hạo, cho tôi xem người yêu của cậu, tôi giúp cậu canh chừng. Thượng Quan Văn Kỳ đứng dậy đi theo nói, gần đây tên nhóc Hạo kia ở trên mạng biết được một cô gái rất thú vị, ngày ngày không có việc gì đều ngồi trên mạng nói chuyện.

"Cậu đi chơi, đừng có quấy rầy tôi." Quan Hạo Vũ không chút khách khí nói. Anh không quên người cô gái nhỏ trên mạng thích nhất là Kỳ - loại công tử văn nhả này, không thể để cho bọn họ biết được, mặc dù biết Kỳ đã có người trong lòng.

"Ai yêu, đừng hẹp hòi như vậy nha, xem một chút cũng không chết." Thượng Quan Văn Kỳ hài hước nói, anh chính là thích xem bộ dáng kinh ngạc của người khác, không thể không nói bản tính của con người chính là như thế a.

Thanh âm của bọn hắn dần dần biến mất ở đại sảnh.

"Anh, ra ngoài em có lời nói muốn nói." Nhìn thấy mọi người trong đại sảnh đều đi gần hết, Quý Dữ San lúc này mới đứng dậy, phách lối nói với Hồ Chính Phong, sau đó bắt đầu đi ra bên ngoài.

Cô có chuyện quan trọng muốn nhờ anh, Quý Dữ San cẩn thận, thở phì phò đi.

"Cùng ới, ở chỗ này nói cũng được a, bọn họ sẽ không để ý em tỏ tình với anh đâu." Hồ Chính Phong cười hi hi nói, vậy mà bước chân lại thật chặt đi

theo phía sau của cô, bộ dáng cô bé này thờ phỉ phò thật là đáng yêu, anh ước gì cô cùng anh đi ra ngoài. Xem ra Tiểu Bạch Thỏ không bao lâu sẽ ngoan ngoãn trở lại trong ngực anh rồi. Đây chính là chính là bí quyết theo đuổi vợ của gia tộc Hồ thị anh nha, người khác rất khó lĩnh ngộ, Hồ Chính Phong đặc ý nghĩ. Nhìn cô gái nhỏ trước mặt mạnh mẽ bước đi, lo lắng cô sẽ bị thương, mặc dù cô không quan tâm, nhưng anh cũng không bỏ được, anh phải chuẩn bị tốt mọi lúc đều thể cứu cô.

Nháy mắt trong đại sảnh chỉ còn lại Lý Vân Hi và Kim Hạo Thiên hai người, Lý Vân Hi ném thử một ít rượu đỏ, khoe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào, sau đó lắc đầu một cái đứng lên chuẩn bị quay về phòng ngủ.

"Nếu không muốn cô ấy đi, tại sao không giữ cô ấy lại." Kim Hạo Thiên nói ra câu nói thứ hai trong tối nay chỉ có Lý Vân Hi mới hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

"Bởi vì không thể, cho nên không giữ." Lý Vân Hi chưa chút nói, sau đó đi về phòng mình. Đúng vậy a, bởi vì không muốn làm cô phiền não, cho nên cố hết sức hoàn thành tất cả tâm nguyện của cô. Bọn họ yêu nhau như vậy, mình sao nhẫn tâm chia tách bọn họ, để cho cô ấy một mình thương tâm khổ sở, tin tưởng người đàn ông kia cũng tuyệt đối không từ bỏ!

"Không thể sao?" Kim Hạo Thiên bắt tay làm rượu đỏ rù rì nói, phải yêu nhiều thế nào mới có thể làm như không thương tâm, anh mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thiếu não, đụng xe

Hồ Cẩm Huyền lái xe con trên đường cao tốc như điên, cô nhấn nút trong xe. Chiếc xe đỏ rực trong nháy mắt chuyển thành một chiếc mui trần, chạy như điên trên đường lớn.

Cô đặt một tay bên cửa sổ chống đầu, để gió tùy ý thổi bay những sợi tóc dịu dàng, trong đêm đen mang theo một vẻ đẹp xốc xếch.

Hạo làm thịt bò bít tết rất ngon, cô ăn thật nhiều, trên người ít nhiều gì cũng vương lại một chút mùi vị. Còn có Hi cầm về bình rượu đỏ kia, cô uống cũng không ít, lỗ mũi ông xã thân ái nhà cô cực thính, không thể để cho anh ngửi thấy mùi được.

Tiền tay nhấn nút nhạc, một bản nhạc giao hưởng trong nháy mắt vang lên, Hồ Cẩm Huyền dần dần thanh tĩnh, hồi tưởng từ lúc ra khỏi nhà đến bây giờ từng chút một gọi lại, bản nhạc vẫn vang lên từng khúc, Hồ Cẩm Huyền liền duy trì thần thái suy tư như vậy.

Dĩ nhiên cô cũng nghiêm túc nhìn đường đi, mặc dù tài lái xe của cô đã đạt đến mức có nhắm mắt lại cũng dễ dàng điều khiển. Tuy nhiên cô vẫn muốn cẩn thận một chút, cho tới khi về đến nhà tuyệt đối không thể xảy ra chuyện không may.

Theo thời gian dần dần trôi, nhạc giao hưởng cũng không biết vang bao nhiêu bản, trong mắt Hồ Cẩm Huyền rốt cuộc có một chút dao động, không, không. Đó không phải là một chút dao động, mà là biểu tình vô cùng ảo não.

Shit! Cô thế nào quên mất ‘nhà hàng Á Toa’ kia là sản nghiệp của ông xã cô a! Cô thiếu não cả điểm này cũng quên, hèn chi cảm giác chuyện rất kỳ quái, Hồ Cẩm Huyền gõ đầu mình một cái.

Thật đáng chết cô đã làm chuyện gì a, cứ hể là chuyện liên quan đến chồng, cô đều trở nên mơ hồ. Chẳng lẽ gả cho một người sẽ trở nên mơ hồ như vậy? Còn ở nhà hàng của anh giết người, nhà hàng này chẳng phải sẽ có phiền phức rất lớn? Cái này cũng không phải là trọng điểm, chút chuyện nhỏ này ông xã nhà cô vẫn có thể thuận lợi giải quyết.

Trọng điểm là cái ánh mắt nóng rực ấy. Chẳng lẽ là chồng cô, nếu không còn có ai đối với cô biểu lộ ánh mắt như vậy, nhưng chồng cô lúc này nên ở Tổng Công Ty chứ không phải ở nhà hàng, thật hỗn loạn a.

Ngao ~ nói đến sấm chớp đánh chết cô, nhưng cuối cùng vẫn đau lòng giống như ông xã cô.

Hồ Cẩm Huyền ảo não bối bối tóc, tăng lực đạp chân ga, chiếc xe màu đỏ trong nháy mắt chạy như bay trên đường cao tốc, làm cho người ta hoài nghi đây thật sự xe con sao? Còn hơn tên lửa a.

Mà lúc này, trên xa lộ có một chiếc xe màu bạc hiệu BMW đang chạy như điên trên đường, mặc dù tốc độ không hơn “tên lửa” của Hồ Cẩm Huyền, nhưng cũng không dễ người ta khinh thường. Từ âm nhạc có thể đoán được người trong xe tâm tình rất tốt .

Một chiếc xe loá mắt như vậy rất tự nhiên đưa tới những cái nhìn chăm chú của đông đảo tài xế. Tất nhiên Hồ Cẩm Huyền cũng không ngoại lệ. Đối với sở thích yêu xe của cô, nếu như là bình thường, nhất định vui vẻ thưởng thức.

Nhưng hôm nay tâm tình của cô không tốt, trong lòng thấp thỏm không yên, cô hận không thể nhanh một chút về đến nhà, tìm hiểu ý của ông xã, xem

chân tướng của sự việc có giống như cô nghĩ hay không.

Hi vọng ánh mắt nóng rực ở nhà hàng không phải là anh, nếu không cô nhất định chết chắc. Phải biết rằng trước mặt anh, cô vẫn luôn duy trì hình tượng vợ hiền mẹ tốt. Nếu để anh biết cô chẳng những lừa anh, hơn nữa còn là đệ nhất sát thủ người người e ngại, thật không biết anh sẽ nghĩ sao. Có giống những người khác e ngại cô hay không? Điều cô không hi vọng nhất chính là xa cách anh, bởi vì cô rất thích anh.

Nhưng nếu như người đó không phải là anh nói như vậy nhất định còn có những cao thủ khác, hơn nữa còn có thể nhìn thấy cô giết người. Chỉ là không biết người đó là địch hay bạn. Như vậy cô càng rất phiền não. Đẩy những suy nghĩ hỗn loạn ra khỏi đầu, tăng tốc độ xe, trong nháy mắt vượt qua chiếc xe màu bạc kia.

Ở ngã tư, một chiếc xe chở hàng lớn đột nhiên lao ra, Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng thắng xe. Cho dù lái nhanh như vậy, nhưng bằng tài lái xe của cô tuyệt đối không có vấn đề gì, cùng lắm là cái trán xinh đẹp của nàng bối vì quán tính mà đập tới trước thôi.

Chi. Bắg. Bắg.

Hồ Cẩm Huyền từ từ ngừng đầu lẹ, xe đã dừng lại, không có thương vong gì, chỉ là cái trán của cô thật sự đập vào tay lái, rất có thể đã lưu lại dấu ấn.

Nhưng chiếc xe phía sau tại sao lại vô duyên vô cớ đụng vào xe cô, chẳng lẽ chủ nhân của nó không biết trên thế giới này còn có một việc gọi là thắng xe sao? Làm hại cái trán của cô đập hai lần vào tay lái, cô bắt đầu dĩ còi dẫy an toàn ra, đi xuống xe.

Chủ nhân của chiếc xe màu bạc cũng chậm rãi mở cửa vào thời điểm Hồ Cẩm Huyền xuống xe. Một nam sinh không chút để ý xuống xe, giầy cứng cá tính phối hợp với chiếc quần jean Levi Strauss mới nhất. Phía trên là một chiếc somi màu xám cùng sợi dây chuyền trân châu dài màu đen.

Mặc dù trong đêm tối, nhưng dựa vào ánh mắt sắc bén của đệ nhất sát thủ, cô tuyệt đối không nhìn lầm. Đồng tử mắt của cậu ta là màu nâu nhạt trong suốt, mang theo một loại hình không nắm bắt được. Mái tóc vàng kim đẹp mắt bị gió thổi có chút vênh lên, có nét đáng yêu mê ly. Gò má đẹp trai mê người, cằm vót nhọn làm tim người khác đập thình thịch. Có điều với cô cũng chỉ là một đứa bé thôi, dung nhan còn lâu mới xuất sắc bằng ông xã.

Lúc Hồ Cẩm Huyền thấy rõ nam sinh đứng cách chiếc xe màu bạc không xa, lông mày xinh đẹp giật giật. Nguyên lai là một thiếu niên bất lương, xem ra chuyện này không dễ giải quyết. Bất quá là cô có lý, cô không tin không thể giải quyết được.

Vốn Mục Pháp Á căn bản không có ý muốn xuống xe, dù sao là do đối phương đột nhiên dừng lại, nếu không hẳn cũng không đụng vào. Nhìn tình hình này không lẽ là có ý đánh cược mạng sống để tạo quan hệ với anh?

Đám chó săn làm rất tốt chuyện này? Anh bắt đầu đi lặc đầu, những chuyện này thường xảy ra. Chỉ là cho tới nay đều có người đại diện giúp anh giải quyết. Hôm nay anh nghĩ một mình đi hóng gió một chút, tâm tình tốt như vậy lại bị quấy rầy. Nhưng anh đã cải trang rồi, đám chó săn không có nhanh như vậy đi!

Lỡ đang bước xuống xe, liền nhìn thấy một cô gái tuyệt mỹ mặc váy liền trắng, gương mặt trái xoan cổ điển. Nhìn qua giống như chỉ lớn hơn bàn tay một chút, hết như mỹ nữ từ những bức tranh cổ đại bước ra. Mặc dù bên cạnh anh không ít phụ nữ xinh đẹp, nhưng anh chưa bao giờ thấy một người hoàn mỹ như cô.

Lông mày lá liễu được cắt tỉa cẩn thận, lông mi dài cong vút, đôi mắt to, linh động có thần làm người ta chói mắt, xinh đẹp động lòng người giống như không thể nói rõ. Da thịt trắng nõn trong đêm tối càng thêm rực rỡ. Sống mũi kiên nghị thẳng tắp, mang theo vẻ thanh tú của con gái. Môi anh đào mềm mại đỏ hồng như bảo thạch trong suốt, bóng mịn làm người ta chỉ cần liếc mắt cũng cảm thấy say mê. Những sợi tóc dài, mềm mại, đen nhánh xoả xuống trên vai tuyết trắng, nhảy múa theo gió, giống như tinh linh ban đêm.

Chờ đến khi anh kịp phản ứng, đã đứng bên ngoài xe, mà cô không ngừng tới gần. Anh nghe trái tim mình đập loạn liên hồi “bùm. . .bùm. .”, trong lòng trống rỗng. Anh lớn như vậy cũng chưa từng xuất hiện tình trạng bất thường này. Anh bị bệnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cái gì? Vị thành niên?

"Cậu lái xe kiểu gì vậy?" Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng hỏi, từ trang phục của cậu ta xem ra là một tên đàn em trong xã hội đen. Nhưng rất dễ nhận ra, đàn em xã hội đen căn bản không thể lái chiếc xe đắt tiền và hiếm có như vậy, chẳng lẽ là con cháu nhà giàu?

"Cái gì? !" Mục Pháp Á kinh ngạc nói, cô có quá vô lý hay không, rõ ràng là cô đột ngột dừng xe, làm hại anh đụng vào, vậy mà lúc này cô lại ác nhân cáo trạng trước? (là người sai còn chất vấn người khác)

Không. Không. Không. Những thứ này không phải trọng điểm, trọng điểm là cô không hề mê luyến trước hình dáng bên ngoài của

anh. Chỉ dùng mấy giây liếc anh một cái sau đó cũng không thèm nhìn lại lấy một lần.

Cho dù hoá trang, nhưng bộ dáng anh tuấn của anh cũng khiến người ta mê muội. Nhưng tại sao ánh mắt cô không hề hứng thú với anh, chẳng lẽ cô không nhìn ra anh là ai?

Lẽ ra anh phải cao hứng mới đúng chứ? Anh ghét nhất người khác lúc nào cũng si mê nhìn anh, ghét đám phụ nữ như ruồi bọ luôn vây xung quanh. Nhưng tại sao giờ phút này trong lòng anh thậm chí còn có điểm chán nản đây. Khi anh còn chưa kịp phản ứng đã nghe mỹ nữ nói tiếp, đủ làm cho anh nghẹn họng nhìn trân trối.

"Cậu còn chưa thành niên sao có thể lái xe trên đường lớn, hơn nữa cậu rõ ràng thấy xe của tôi ngừng lại, tại sao còn không thắng xe, cố ý đụng tới? Như vậy rất nguy hiểm có biết hay không? Thôi, về sau không nên chơi trên đường lớn, số tiền này cho cậu sửa xe. Nếu bị ba mẹ phát hiện, nhất định sẽ phạt cậu." Hồ Cẩm Huyền thuyết giáo xong, lấy mấy tờ tiền nhân dân tệ màu đỏ trong xe bỏ vào túi anh, xoay người vào xe, không cho anh cơ hội nói chuyện.

"Này. . . ." Hồi lâu sau Mục Pháp Á mới phục hồi tinh thần, cầm tiền trong tay của Hồ Cẩm Huyền, đã thấy chiếc xe đỏ rực đi xa. Hình như là lỗi của cô, nếu không phải cô đột nhiên dừng xe, sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng như thế nào lúc này tất cả đều biến thành lỗi của mình rồi.

"Cái gì? Người chưa thành niên? Ha ha ha. . . ." Mục Pháp Á đứng tại chỗ, nhìn tiền trong tay bật cười nói.

Cô gái này cũng có ý tứ, ngay cả anh là siêu sao nổi tiếng cũng không nhận ra. Chẳng những không nhìn bộ dáng tuấn lãng của anh, còn nói anh là người chưa thành niên. Vấn đề bộ dáng này của anh thật sự là người chưa thành niên sao? Mục Pháp Á cúi đầu nhìn qua trang phục của mình, gật đầu một cái sự thật là giống một tên thiếu niên bất lương.

"Wase, là vương tử Mục Pháp Á dịu dàng! Thần tượng của tôi a, mau, nhanh xuống xe xem một chút." Một tiếng thét chói tai của phụ nữ, kế tiếp trên xa lộ cao tốc không ngừng giọng nữ vang lên.

"Oh? Thật sự là vương tử Pháp Á, rất đẹp trai tôi muốn xin chữ ký của anh ấy. Anh hoá trang thật kỹ đó cùng hình tượng dịu dàng trước kia bất đồng, như vương tử xấu xa, nhưng cũng rất đẹp, anh mới đi diễn sao?"

"Đó là diễn viên vương tử Pháp Á sao * mất hồn*?"

"Nếu không còn là ai a, chính là vương tử thần tượng của tôi a!"

"*mất hồn* rất hay đó, tôi rất mê."

"Thật mong đợi tác phẩm mới của vương tử Pháp Á."

.....

Mục Pháp Á nhủ mảy, tại sao những người ái mộ cũng nhận ra hần, mà cô gái xinh đẹp đó thì không. Điều này làm anh rất thất vọng, xem ra anh bệnh không nhẹ a, trở về phải tìm bác sĩ khám một chút, nếu không tới nay sao lại có nhiều cảm giác khác lạ như vậy.

Anh mở cửa xe, ngồi xuống nhìn đồng tiền mặt trong tay, sau đó thận trọng bỏ vào hộp ở đầu xe, lúc này mới an tâm lái đi.

Nếu như anh còn không đi, sợ rằng xa lộ này sẽ bị ách tắc giao thông. Làm mình tình chẳng có gì tốt, không có một chút không gian riêng, có lúc làm cho người ta rất phiền não, nhưng anh lại rất thích ca hát và đồng phim, cho nên chỉ có thể chịu nhịn.

Hồ Cẩm Huyền lái xe một hồi, mắt nhìn kiếng chiếu hậu, phát hiện phía sau không có ai theo kịp, mới khẽ yên tâm.

Cô thật thông minh, mới mấy giây liền giải quyết xong chuyện. Vốn là cô còn định dạy dỗ tên đó một lúc nữa, nhưng trong lúc lơ đãng nhìn thấy xe đối phương hình như hư hại nặng hơn.

Người bình thường không có lý nào lại cố ý đụng người khác, trừ phi là không kịp thắng xe. Tại sao lại không kịp thắng xe, rất có thể vì người phía trước dừng xe quá đột nhiên. Vừa rồi chiếc xe chờ hàng lớn đột nhiên lao ra, cô mới nhanh chóng ngừng xe, cho nên lúc đó cô hơi chột dạ. Vì vậy vội vàng cầm một chút tiền cho cậu, khi cậu ta còn đang sững sờ thì đi mất, như vậy đối phương sẽ không quẩn luyến. Mặc dù nhìn sơ qua trang phục và xe, đối phương cũng không phải là người thiếu tiền.

Chờ người kia kịp phản ứng nhất định sẽ giậm chân! Hồ Cẩm Huyền gian trá thâm nghĩ. Cái này cũng không thể trách cô, cô cũng bị tình thế bắt buộc, huống chi tất cả mọi người đều có lỗi. Người kia lái xe quá gần, nếu không cậu ta không thể nào không có thời gian thắng xe, coi như cậu ta cũng không thua thiệt gì. Bởi vì cô đã đưa tiền sửa xe rồi. Không cần, chút nữa về nhà còn có một trận chiến lớn đây.

Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng về nhà.

Chương 12: Về nhà, uy hiếp tuyệt đối

Ngoại ô thành phố A, một biệt thự to lớn hào hoa tao nhã tọa lạc ở nơi đó, cửa sắt lớn uy vũ đông thật chắc, cửa có hai con sư tử lớn vô cùng khí thế, từ bên ngoài nhìn vào biệt thự to lớn này chẳng những có diện tích rộng rãi, hơn nữa còn vô cùng có cảm giác hắc ám, làm cho người ta không dám đến gần, bức tường màu than kết hợp mái nhà hồng nhạt hiện ra phong cách Châu Âu đặt trưng.

Ngay vào lúc này, tiếng lái xe vù vù truyền tới, ở trong đêm tối yên tĩnh có vẻ rất rõ ràng, trong chốc lát một chiếc Porsche lửa đỏ nhanh chóng dừng trước cửa lớn của biệt thự trang nghiêm, làm cho người ta cực kỳ kinh ngạc, âm thanh mới truyền tới xe cũng bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước cửa sắt lớn, đủ để biết kỹ thuật của người lái xe thật làm cho người ta kính nể.

Hồ Cẩm Huyền thở dài một cái, bắt đầu đi cầm lên điện thoại vô tuyến trên xe, gọi vào phòng bảo vệ trong nhà.

Mấy giây sau, trong điện thoại vang lên thanh âm cung kính của một người đàn ông trung niên.

"Chào ngài, nơi này là ‘phòng bảo vệ Thần Cẩm’, xin hỏi có việc gì có thể phục vụ cho ngài?"

"Là tôi, phiền toái mở cửa dùm." Hồ Cẩm Huyền bắt đầu đi nói, quá trình về nhà thật hạn chế, chỗ này làm tiêu hao chút thời gian của cô, trong nhà luôn có nhân viên bảo vệ, hơn nữa còn vô cùng nghiêm khắc.

Nhưng nói tóm lại kỹ thuật không bằng tổng bộ, bởi vì ở đây là người làm, mà không giống như tổng bộ toàn bộ đều là máy móc, chỉ cần chạy xe nhỏ đi vào, cửa lớn sẽ tự động kiểm tra thân phận, từ đó quyết định mở hay không, không giống trong nhà, còn phải cần bảo vệ xác nhận thân phận của người tới xong, mới có thể cho đi.

Khiến cho cô vô cùng bó tay, đúng là phòng bảo vệ trong nhà lại gọi là ‘phòng bảo vệ Thần Cẩm’, những thứ này đều là kiệt tác của ông xã thân yêu của cô, nói gì gộp tên hai người lại chung có thể đời đời kiếp kiếp làm vợ chồng ân ái, thật sự là người đàn ông vô cùng mê tín, không phải nói chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến tình yêu của hai người họ, anh liền thay đổi việc mê tín, nhưng chỉ cần anh cảm thấy an tâm là tốt rồi.

"Đúng là phu nhân, người chờ một chút!" Đối phương rất dễ nhận ra thanh âm của cô, cho nên trở nên cung kính hơn vừa rồi.

Chỉ cần là người làm việc ở ngôi biệt thự đều biết việc này, thà tình nguyện đắc tội Diêm Vương cũng đừng làm chuyện gì khiến phu nhân không vui, bởi vì một khi phu nhân không vui nam chủ nhân trong nhà sẽ trở nên vô cùng tàn bạo, mặc dù lời nói hơi quá sự thật, nhưng tuyệt đối không có ý khoa trương, không ai không biết ông chủ sủng ái phu nhân cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, chỉ cần là thứ phu nhân thích, cho dù là ánh trăng trên trời, bọn họ cũng không chút hoài nghi nào khi ông chủ sẽ bắt kẻ tất cả sai người hái xuống rồi nâng trước mặt cô để lấy lòng.

May mắn hiệu suất làm việc của nhóm nhân viên này không quá thấp, trong chốc lát cửa sắt lớn màu đen ‘RẮC...A...Ặ...!! RẮC...A...Ặ...!!’ mở ra, hàng loạt hộ vệ nhanh chóng lao ra, cung kính đứng thành hai hàng, nhìn tình hình phô trương thế này chính là muốn hoan nghênh cô về nhà, hỏi cô tại sao biết? bởi vì cô là nữ chủ nhân của biệt thự to lớn này, cũng là nữ vương bệ hạ trong nhà, chính xác mà nói đây không phải lần đầu tiên cô gặp trường hợp này.

Một người bảo vệ dẫn đầu trong đó, cũng chính là bảo vệ trưởng trong nhà cung kính đi về phía Hồ Cẩm Huyền.

"Phu nhân, hoan nghênh về nhà!" Người dẫn đầu cúi người chào, những bảo vệ không tỏ vẻ gì thấy động tác của người dẫn đầu cũng làm theo, cung kính cúi người chào.

"Ừ, Thần trở về chưa?" Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái rồi hỏi dò để biết trước tình huống, cô mới có thể nghĩ ra đối sách ứng biến trong lúc lái xe từ đây đến bãi đỗ xe, mới không khiến cho ông xã thân yêu hoài nghi nếu như bị hấn biết cô trễ như thế còn đi ra ngoài giết người, trước thì không nói cô lừa gạt hấn, chỉ dựa vào sủng ái của hấn dành cho cô, tuyệt đối sẽ không cho phép có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra ở trên người của cô, như vậy danh xưng sát thủ sau này của cô nhất định sẽ bị cắt đứt.

"Thưa phu nhân, chủ tử vẫn chưa về." Mặc dù không biết tại sao phu nhân hỏi như vậy, người dẫn đầu vẫn cung kính trả lời, hấn tự lý giải là do phu nhân nhớ chủ tử.

"Ừ, biết, bảo vệ trưởng tôi hy vọng chuyện tôi ra ngoài tối hôm nay không cho Thần biết, anh cảm thấy thế nào? Dù sao đã trễ thế này." Hồ Cẩm Huyền cười như không cười nhìn người dẫn đầu nói.

Nghe được ý của cô chính là đã trễ vậy, các anh còn thả tôi ra ngoài, các anh có trách nhiệm rất lớn, nếu để cho chủ của các anh biết nên biết sẽ có kết quả gì, mà cô là người vợ mà chủ của họ thương yêu nhất, vô luận như thế nào anh ấy cũng sẽ không làm gì cô, mà các anh thì không biết được, rất có thể công việc cũng mất, chỉ cần là người có đầu óc đều biết rõ cô đang trá hình uy hiếp họ.

"Đứng, đứng, dạ phu nhân nói cực kỳ đúng, tối nay trong biệt thự không có bất kỳ sự việc dị thường." Bảo vệ trưởng nghe được lời Hồ Cẩm Huyền nói, chỉ có thể lau mồ hôi lạnh trên trán, luôn miệng nói phải.

Vị cô nài nài này, cô uy hiếp bọn họ cho cô đi ra ngoài, nói sẽ trở về sớm chút, không ngờ trễ vậy mới về còn đẩy trách nhiệm lên trên người của bọn họ,

mà bọn họ chỉ có thể ngấm bõ hòn làm ngọt, có khổ tự mình nuốt vào bụng ai kêu vị cô nải nải này là bảo bối chủ tử nâng niu trong lòng bàn tay để che chở, đặc tội cô bọn họ chẳng phải không cần công việc này sao? Hay là không cần ở lại thành A? Tình nguyện đặc tội chủ tử cũng đừng đặc tội phu nhân, không phải bọn họ chân ngoài dài hơn chân trong, dù sao đặc tội chủ tử có thể có phu nhân giúp đỡ, nhưng là đặc tội phu nhân chính là tuyệt đối phải xuống địa ngục.

Hồ Cẩm Huyền lấy được bảo đảm của bảo vệ rồi... ánh mắt sắc bén liếc về phía hai hàng bảo vệ, những người khác mặc dù không mở miệng phụ họa, nhưng cũng bày tỏ quyết tâm.

"Chúng tôi nhất định im miệng không đề cập tới!" Hai hàng bảo vệ nói vang.

Hồ Cẩm Huyền tán thưởng gật đầu một cái, những người này đều là trẻ con dễ dạy, không phải người cố chấp.

"Công lao của các anh, tôi sẽ nói cho chủ các anh biết, đều trở về đi!" Hồ Cẩm Huyền nói, sau đó lái xe nhanh chóng chạy qua bọn họ, chạy tới bãi đỗ xe ngầm trong biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người giàu, an tâm

Chiếc xe đỏ chạy như bay trên con đường dẫn vào biệt thự. Hai bên đường trồng rất nhiều cây đại thụ không biết tên, ánh sao trên trời xuyên qua những tán cây tạo thành những vệt sáng dài rực rỡ lấp lánh.

Theo tốc độ chạy xe, rất nhiều cây đại thụ bị bỏ lại sau lưng, dù vậy vẫn có thể nhìn thấy cả một rừng hoa ven đường.

Mùa này, trăm hoa đua nở khoe sắc. Nhưng cho dù không đúng mùa, với độ giàu có của biệt thự, tin tưởng hoa cũng chưa bao giờ ngừng nở. Bên cạnh đó là ngọn núi giả, nước chảy róc rách từ trên núi xuống tạo thành những thác nước nhỏ rất đẹp.

Một bên khác là hồ bơi và chòi nghỉ nhỏ. Cuối cùng là một toà kiến trúc đặc sắc, ngôi đỏ tường trắng, mang hơi thở của phong cách châu Âu. Chỉ có người trong biệt thự mới biết, đây chính là chính là phòng tắm của chủ nhân nơi đây, bên trong là một bồn tắm lớn trong suốt quanh năm bốn mùa ấm áp, còn có phòng xông hơi.

Nói tóm lại biệt thự thừa kế kiến trúc truyền thống tinh túy của Trung Hoa, phong cách tao nhã, đơn giản, đặc biệt có tính nghệ thuật cao, lấy thiên nhiên làm trung tâm.

Hồ Cẩm Huyền chạy thẳng tới nhà xe. Biết ông xã nhà cô chưa về, cô cũng không cần bận tâm, không hề có chút cảm giác khẩn trương.

Trong chốc lát, xe vững vàng dừng lại tại bãi đỗ, Hồ Cẩm Huyền từ bên trong đi ra. Mặc dù những thứ này có thể nhờ người giúp việc, nhưng cô lại không dám để người khác làm dùm, bởi vì cô sợ ông xã Thẩm Dật Thần vô tình đến tầng hầm, thế nào cũng nhìn ra cô tối nay đã dùng xe. Cô tuyệt đối không thể hoài nghi năng lực quan sát của anh.

Hồ Cẩm Huyền nhìn cả nhà xe, bất đắc dĩ lắc đầu, đây chính là cuộc sống xa xỉ của người có tiền. Số lượng xe nhà cô có thể so sánh với nhà hàng cao cấp, mặc dù có hơi khoa trương nhưng quả thật quá nhiều. Toàn là những dòng xe mới nhất trên thị trường, dĩ nhiên có một ít xe chưa từng được bán.

Tại sao phải có nhiều xe như vậy. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, bởi một người nào đó yêu vợ như mạng biết bà xã nhà mình cực kỳ mê xe. Cho nên người nào đó vì nụ cười của vợ mà đặc biệt mua rất nhiều dòng xe nổi tiếng tặng cho cô, nhưng lại không cho phép cô lái xe một mình, trừ phi có anh cùng đi mới được.

Đi cùng anh, nói là như thế nhưng thường thường khi cô đang lái được một nửa thì phải giao xe cho anh. Còn cô chỉ có thể chu môi ngồi trên ghế phụ buồn bực. Cuối cùng lại không có nguyên tắc bị một tên con trai dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ thiên hoa bay loạn sau một hồi choáng váng còn không cẩn thận mà mê muội trước sức quyến rũ của phái nam phía dưới. Cho nên phần lớn thời gian người nào đó chỉ có thể nhìn không thể sử dụng, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Hồ Cẩm Huyền sờ sờ xe, trong lòng nói qua lời xin lỗi. Thật là uất ức cho các người, xe tốt như vậy nhưng ông chủ của các người cũng không để cho ta chạy. Còn nói muốn tặng ta, thật ra lãng phí ưu điểm của các người, chỉ là không cần lo lắng, toàn bộ ta sẽ lái thử một lần, anh không cho, ta liền lên lén chạy Hồ Cẩm Huyền trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ tới thời điểm trước kia chưa lập gia đình, cô là người cực kỳ thích tham gia vào các cuộc đua xe, trong tổ chức nên ai cũng biết. Vậy mà bây giờ lâu rồi cũng chưa đua lại, ông xã nhà cô quản quá nghiêm.

Hồ Cẩm Huyền thờ dài, đi vào đại sảnh. Mặc dù lúc này là ban đêm, nhưng trong nhà đèn lớn mở sáng rực, đá cẩm thạch màu đen trải dưới sàn sáng bóng như gương, đèn treo pha lê tinh xảo, bên cạnh bàn gỗ hương trong suốt là bộ salon nhập khẩu màu nâu, một bình hoa cổ thời xưa hiếm thấy, tivi LCD lớn trên tường cho thấy mức độ giàu có và trình độ thưởng thức cao nhã của chủ nhà.

Hồ Cẩm Huyền đi vào trong, quả nhiên nhìn thấy đôi quần gia nam nữ cung kính đứng đợi, nhìn thấy bóng dáng của cô, nhanh chóng tiến lên đón.

"Phu nhân, người trở lại rồi." Nữ quần gia thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói, nam quần gia bên cạnh mặc dù không nói chuyện nhưng từ sắc mặt của ông có thể thấy được ông vì việc mình chưa về nhất định là lo lắng đề phòng.

"Ha ha ha. Để cho hai người lo lắng đề phòng, xin lỗi Thấm quần gia, Phùng quần gia." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, sau đó đi về phía ghế sa lon, lười biếng ngồi xuống.

"Phu nhân nói gì vậy, phu nhân không có việc gì là tốt rồi, chủ tử cũng sắp về, phu nhân không có chuyện gì, chúng tôi xin lui." Nữ quần gia cung kính nói.

"Ừ, hai người cũng đi nghỉ ngơi đi! Lần này cảm ơn nhiều." Hồ Cẩm Huyền nói, nếu không phải là nữ quần gia trong nhà yêu thương cô như con gái luôn bao che giúp cô, cô căn bản cũng không có biện pháp đi ra ngoài vào buổi tối, phải biết tên nam chủ nhân trong nhà cực kỳ bá đạo.

Dĩ nhiên còn phải dựa vào sức quyến rũ của nữ quần gia, nếu không phải là nam quần gia để ý nữ quần gia, khuất phục trước sức quyến rũ của bà ấy, nếu không cô sao có thể không lo lắng như vậy a.

"Phu nhân nói quá lời, đây là chuyện chúng tôi nên làm, chúng tôi cáo lui." Nữ quần gia hòa ái cười nói, sau đó không để ý Hồ Cẩm Huyền, lôi kéo nam quần gia đi ra ngoài. Nam quần gia bị bà ấy lôi kéo như vậy, đỏ mặt mắt tự nhiên, may nhờ có đêm tối nếu không người ta sẽ thấy nam quần gia bình thường nghiêm nghị lại xuất hiện thần sắc như vậy, người giúp việc trong nhà sẽ ngạc nhiên muốn rút con mắt đi!

"Ai, Thấm quần gia, Thần không gọi điện thoại về chứ?" Hồ Cẩm Huyền hỏi ngay khi bọn họ sắp bước ra cửa đại sảnh. Nếu như người bí mật ở khách sạn là anh, rất có thể anh sẽ gọi điện thoại thử dò xét.

"Bẩm phu nhân, không có." Nữ Quần Gia xoay người hỏi đáp, trong lòng không khỏi kỳ quái tại sao phu nhân có thể hỏi như vậy. Phu nhân sợ chủ tử là sự thật, chính xác mà nói phải là yêu đi! Chỉ có yêu mới nhân nhượng các loại yêu cầu của đối phương, cho dù là vô lễ .

"Ừ, tôi biết rõ rồi." Hồ Cẩm Huyền phát tay một cái nói, tảng đá đè nặng trong lòng nhất thời buông xuống, có thể là cô suy nghĩ nhiều.

Nữ quần gia thấy động tác của Hồ Cẩm Huyền, cung kính gật đầu một cái, sau đó ra bên ngoài. Căn phòng của bọn họ phải ở đây, biệt thự có một tòa kiến trúc đặc biệt cho người giúp việc cùng hộ vệ ở, vì chờ phu nhân trở lại, bọn họ mới có thể ở đại sảnh lâu như vậy.

Căn cứ vào quy định, buổi tối và thời gian nghỉ ngơi buổi trưa bất luận kẻ nào cũng không được đến gần biệt thự của thiếu gia, nguyên nhân là chủ tử và phu nhân thích yên tĩnh, cho nên sau khi bọn họ dùng xong bữa tối, tất cả người giúp việc sẽ trở lại phòng mình.

Trừ phi được ông chủ hoặc bà chủ gọi điện thoại nhắn nhủ ra lệnh thông qua vô tuyến, nếu không cho bọn họ có mười lá gan, bọn họ cũng không dám tới gần biệt thự này.

Công việc ở biệt thự này thanh nhàn nhất tiền công cũng cao nhất, nhưng đồng nghĩa cũng làm cho người ta lo lắng đề phòng. Bởi vì chủ tử là người có tiền có thế, một khi đắc tội anh hoặc phu nhân, nhất định sẽ làm người ta rất mệt. Chỉ là phu nhân rất lương thiện, mà chủ tử là lạnh như băng, đương nhiên trừ khi ở cùng phu nhân. Chỉ cần không làm chuyện sai lầm, họ sẽ không có chuyện gì, chỉ cần chịu đựng sự lạnh lẽo như băng của chủ tử là được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chờ (1)

Đợi đến quần gia cũng đi ra ngoài Hồ Cẩm Huyền mới lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, vừa gọi điện thoại, vừa chậm rãi đi tới phòng ngủ lầu hai, cô muốn thay quần áo ở nhà hiên huệ trước khi ông xã của mình về, nếu không theo như năng lực quan sát nhạy cảm của anh, nhất định sẽ phát hiện ra là cái gì.

Tút tut tut.

"Hi, mình bình an về đến nhà rồi." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói vào điện thoại, vì để cho đồng bạn yên tâm, cô tự động không để ý với những tình huống nhỏ xuất hiện trên đường về nhà.

"Ừ, trên đường thuận lợi chứ!" Lý Vân Hi quan tâm nói, trong giọng nói hiển nhiên có sự đặc ý tìm tòi tận cùng, khiến Hồ Cẩm Huyền không thể không thành thực khai báo, kể hết chuyện xảy ra trên đường cho cô biết.

"Đừng lo lắng, xảy ra chút việc nhỏ mà thôi, mình đã giải quyết." Hồ Cẩm Huyền buông lỏng nói, quả nhiên thủ lĩnh cẩn thận nhất, cả chuyện xảy ra trên đường cũng biết, nhưng thực sự cô thật vô cùng không để ý đến việc giải quyết chuyện, hơn nữa còn là trong thời gian ngắn nhất, tuyệt đối không có nói

láo.

"Cậu xác định sẽ không có buồn phiền khi ở nhà?" Lý Vân Hi không yên lòng nói, không phải cô không tin năng lực của Cần, chỉ lo lắng người khác tìm Cần gây phiền phức mà thôi, dù sao nếu như đối phương rất khó đối phó mà cũng có quyền thế, rất có thể sẽ tìm được Cần.

"Yên tâm, Yên tâm, tuyệt đối không có việc gì." Hồ Cần Huyền tự tin nói, dù đối phương tìm tới cô thì sao, trên thế giới còn có một từ ngữ gọi là 'chết không nhận nợ' chỉ cần cô không thừa nhận, bất luận kẻ nào cũng không có cách nào với cô, đối phương có quyền có thể thì sao? Hừ. . . Ông xã thân yêu của cô cũng có, huống chi tất cả mọi người đều có lỗi, hơn nữa cô đã đền tiền cho anh ta rồi, tìm tới cửa có thể làm được gì, Hồ Cần Huyền vui rạo rức trầm nghĩ.

"Hi vọng như vậy, đúng rồi. . . Người kia trở về chưa?" Bên đầu điện thoại kia trầm mặc một hồi mới hỏi.

Biết người trong miệng thủ lĩnh ai, Hồ Cần Huyền nhạo báng nói: "Cậu nói Thần à, vẫn chưa về! Ha ha ha. . . Nếu như anh ấy trở lại, cậu cho rằng mình có thể tự do hàn huyên với cậu vậy sao?"

Ông xã thân yêu của cô căn bản không biết cô có mấy đồng bạn hợp tác, chỉ cho là cô một thân một mình, cho nên thường thường giành thời gian ở với cô, vì lo lắng cô sẽ cô đơn.

"Ừ, biết, mình sắp xếp cho cậu nghỉ một tuần, cậu. . . đi chơi thật vui đi!" Lý Vân Hi nói, mặc dù trong lòng không có cảm giác, nhưng đó là chuyện tình sớm biết sẽ xảy ra rồi, không phải sao? Hiện tại anh muốn làm là yên lặng chúc phúc cho cô ấy, chỉ cần cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.

"Ha ha ha. . . Thật, vẫn là thủ lĩnh tốt nhất, mình rất yêu cậu, chụt. . ." Hồ Cần Huyền vui vẻ nói, sau đó chụt cái điện thoại một cái, lần này cô có thể đi chơi với ông xã rồi, thật rất vui vẻ.

"Ừ, chú ý an toàn, trước như vậy, ngủ ngon!" trong mắt Lý Vân Hi hiện ra ánh sáng cung chiều, mặc dù Cần rời đi một tuần lễ, bọn họ có thể khổ cực một chút, nhưng chỉ cần cô vui vẻ làm việc gì cũng đều đáng giá.

"Tốt, ngủ ngon! Mình sẽ mang quà về cho các cậu." Hồ Cần Huyền cười híp mắt nói trong điện thoại, sau đó tăng nhanh bước chân đi tới phòng ngủ, xem ra cô phải suy nghĩ xem đi đâu du lịch mới vui.

Trong chốc lát, Hồ Cần Huyền đi tới một căn phòng màu tím tràn đầy mộng ảo, làm cho người ta giống như đang đi vào trong cổ tích, chỉ thấy chân bông màu tím nhạt trải chỉnh tề trên chiếc giường mềm, hai gối màu tím có thêu uyên ương thân mật đặt ở trên giường, giống như nói lời ngon tiếng ngọt.

Từ phía trên trần nhà có một cái đèn lưu ly rũ xuống, ngoại hình sắc thái đều rất mê người, dưới chân đập lên là một tấm thảm lông Thổ Nhĩ Kỳ, mấy tấm rèm thủy tinh màu tím rũ xuống trước cửa, theo gió nhẹ thổi qua cửa sổ chạm sàn, liền khảy lên khúc dương cầm đẹp đẽ.

Ở bên cạnh giường lớn có một bàn trang điểm lớn, phía trên đồ đầy bảo dưỡng phẩm và mỹ phẩm hàng hiệu phong phú, trên bàn trang điểm có cái gương to sáng ngời, trên tường đối diện đầu giường là một cái TV LCD lớn rộng 1m5.

Hồ Cần Huyền quen thuộc đi vào màn cửa màu tím kia, bên trong làm cho người ta nhất thời sáng lên, đây. . . đây. . . đây cũng thật quá khoa trương! Bên trong màn cửa là một phòng thay quần áo to lớn, chân chính mà nói làm cho người ta kinh ngạc không phải căn phòng lớn như vậy mà là y phục bên trong, giày và đồ trang sức.

Nơi này ước chừng có thể mở một tiệm bán quần áo quý giá, tiệm giày và tiệm trang sức rồi, bên trong tự động trưng bày sản phẩm hàng hiệu phong phú, bao gồm của đàn ông và phụ nữ, hiện lên tiền tài quyền thế phong phú của chủ nhân.

Hồ Cần Huyền thuận tay cầm một cái áo sơ mi nam màu trắng sau đó đi tới phòng tắm, cô muốn tắm xong trước khi ông xã trở lại, mặc dù trong nhà có rất nhiều áo ngủ hấp dẫn của cô, nhưng cô thích nhất là tắm xong rồi mặc áo sơ mi của ông xã thân yêu, bởi vì áo có mùi vị đặc biệt thuộc về anh, rất là làm cho người ta say mê.

Phòng tắm tráng lệ to lớn cũng cho thấy thương thức tao nhã của chủ nhân, Hồ Cần Huyền thật vui vẻ tắm nước nóng thoải mái, sau đó mới thỏa mãn từ trong phòng tắm đi ra.

Áo sơ mi nam màu trắng to lớn cũng không thể che giấu toàn bộ vóc người hoàn mỹ của cô, trong mơ hồ có sự linh lung bay bổng, ngược lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng quyến rũ, kinh người nhất là hai cái chân trắng của cô, xinh đẹp đến hoa mắt mạnh chân, bởi vì chỉ có áo sơ mi lớn che giấu, nên tất cả đều lộ bên ngoài, làm cho người ta vừa thấy mà trong miệng khô cạn, cá chân trắng nõn nết, đường cong tuyệt đẹp, mười đầu ngón chân lộ ra màu đỏ nhạt, hồng tròn giẫm ở trên mặt thảm, thật là mê người.

Hồ Cần Huyền cầm khăn lông trong tay vừa lau mái tóc vừa gọi, đợi đến khi mái tóc dài không còn dính nước nữa mới đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó cầm hộp điều khiển ti vi bên cạnh lên, mở TL LCD to lớn khảm trên tường ra, vừa xem TV, vừa không ngừng quét mắt qua cửa phòng, lần này có lẽ không còn sợ hãi! Hồ Cần Huyền đắc ý nghĩ đồng thời trong lòng lo lắng, sao vào lúc này ông xã của cô vẫn chưa trở lại, chẳng lẽ cô phá hư hệ thống công ty quá nghiêm trọng chứ? Xem ra lần sau phải chú ý một chút, không không không. . . Tuyệt đối không thể có lần sau nữa, nếu không thì thật xin lỗi ông xã của cô rồi.

Chương 15: Đã về rồi! trêu chọc (hai)

Nói nhỏ trong lòng. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hồ Cẩm Huyền không đợi lâu liền nghe thấy động tĩnh ở cửa phòng, cô vui vẻ đứng lên chuẩn bị nghênh đón ông xã thân ái.

Thẩm Dật Thần vừa tới cửa phòng liền nghe tiếng TV, khóe miệng anh không tự chủ vênh lên mà mở cửa ra. Quả nhiên nhìn thấy bóng dáng yêu kiều trong một chiếc sơ mi nam, hơn nữa còn là áo của mình. Anh yêu chết thói quen này của cô, vừa nghĩ tới bộ dáng cô ấy không mảnh vải dưới áo sơ mi, anh liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong lỗ mũi tựa hồ có chất lỏng ấm áp muốn chảy xuống, anh vội vàng điều chỉnh hô hấp, dè dặt động trong cổ xuống, sau đó đi vào bên trong.

Vẫn chưa đi hết hai bước, đã thấy một bóng dáng nhỏ xinh nhiệt tình chạy tới hân, tay nhanh hơn chân, anh vội đưa tay ôm lấy thân thể kiều diễm thơm tho, tránh để cô ngã nhào.

"Ông xã, anh đã về rồi!" Hai tay Hồ Cẩm Huyền ôm cổ Thẩm Dật Thần vui vẻ nói, đầu cô giống như con mèo nhỏ cọ cọ trước ngực anh, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, đó là hơi thở của anh làm cho cô mê mẩn không dứt.

"Ừ, sao em không ngủ trước?" Thẩm Dật Thần khàn khàn hỏi, anh có thể cảm thấy nơi mềm mại trước ngực cô đang đè ép lồng ngực của mình. Ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, đầu tựa vào mái tóc cô dịu dàng hỏi, anh không nỡ để cô phải chịu vất vả.

"Em đang đợi anh về, anh mệt không! Em đi chuẩn bị nước cho anh tắm." Hồ Cẩm Huyền không nghe được sự khác thường trong thanh âm của anh, từ trong ngực anh chui đi ra, định sẽ nhanh chóng đi tới phòng tắm.

Nhưng chưa đi hai bước, cô lại bị cánh tay sắt của anh ôm lại trong ngực.

Hồ Cẩm Huyền mê hoặc nhìn anh, ánh mắt nhu tình quả thật có thể làm cô hòa tan vào trong đó. Mặc dù bọn họ đã kết hôn hơn hai năm, nhưng anh đối với cô ngày càng tốt, cho đến giờ cô vẫn còn trầm mê sức quyến rũ phái nam ấy.

"Lần sau không cần như vậy." Thẩm Dật Thần nghiêm túc nhìn cô nói, đôi mắt thâm thúy đen như mực cơ hồ có thể hút lấy người khác, làm người ta không nghĩ ra được ý tứ trong đó.

Hồ Cẩm Huyền làm nũng nói: "Biết rồi, nhưng không có anh em không ngủ được"

Vì lý do này mà trong lòng nàng cảm thấy áy náy không dứt. Trẻ thể còn chưa ngủ là bởi vì cô cũng mới trở về không lâu, mặc dù thật sự cô đã quen với lồng ngực cùng hơi thở của anh, không có anh bên cạnh cô rất khó ngủ, nhưng dù sao cũng thật áy náy.

"Thật xin lỗi, để em chờ lâu như vậy." Thẩm Dật Thần nhắm mắt lại, đầu tựa vào mái tóc của cô nỉ non nói, dường như đang nghĩ tới điều gì, anh đột nhiên mở cặp mắt sắc bén ra nhìn tay cô một chút, đưa ra quyết tâm nào đó.

"Đại ngốc, chúng ta là vợ chồng a, tại sao còn nói xin lỗi." Hồ Cẩm Huyền cười nói, toàn bộ người trên thế giới này có thể nói xin lỗi cô, riêng chỉ có anh là không được, bởi vì anh cho tới nay đều che chở cô trong lòng bàn tay như bảo bối, muốn cái gì sẽ có cái đó, anh yêu cô như vậy sao có thể nói xin lỗi chứ

"Ha ha ha. Biết rồi tiểu ngốc." Thẩm Dật Thần cưng chiều nheo nheo cái mũi thon khéo léo của cô.

"Anh nói ai là tiểu ngốc vậy?" Hồ Cẩm Huyền chu môi chất vấn nói.

"Nơi này ngoại trừ anh ra chỉ còn em, em nghĩ anh nói ai?" Thẩm Dật Thần cười hi hi nói. Nếu người trong biệt thự nhìn thấy nụ cười sùng nịnh của anh cũng sẽ không ngạc nhiên, dù sao thì cả biệt thự đều biết ông chủ sủng ái phu nhân, nhưng nếu để người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ ngạc nhiên đến rơi cả mắt! Bởi vì trên thương trường, không ai không biết cũng không ai không hiểu đệ nhất tổng giám đốc Thẩm Dật Thần tuyệt đối là 'mặt lạnh Tu La', mặc dù anh vô cùng thân bí chưa bao giờ lên TV, báo chí nhưng tính tình lãnh khốc của anh được công nhận là sự thật.

"Được, tốt, anh dám nói em ngốc, em giống đồ ngốc chỗ nào hả?" Hồ Cẩm Huyền không chịu thua nói, chẳng lẽ cô ở trước mặt anh thật sự thay đổi đến ngay ngốc nếu không anh tại sao nói cô là đồ ngốc, phải biết rằng ở trong tổ chức trí tuệ của cô rất tốt.

"Ha ha ha. En kêu anh là Đại Ngốc, Đại Ngốc không phải có vợ là tiểu ngốc sao, hướng chi. Em toàn thân cao thấp nhìn qua đều giống như tiểu ngốc." Thẩm Dật Thần dùng một chút cười nói đồng thời bổ sung thêm một câu ở trong lòng 'là tiểu ngốc anh thích nhất.

"Vậy anh muốn trả lại hàng sao?" Hồ Cẩm Huyền cắn chặt răng con ngươi xinh đẹp nhìn chăm chăm anh, dường như chỉ muốn anh nói một chữ "đúng" thì anh sẽ chết không có chỗ chôn.

"Ừ, cái này." Thẩm Dật Thần giả bộ phớt lờ tự hỏi, anh âm thầm quan sát thần sắc của cô trong mắt ẩn nhẫn nụ cười, cô nhất định không phát hiện cô lúc này như con sư tử nhỏ phát hỏa, đáng yêu cực kỳ làm hại anh rất muốn hôn cô.

"Anh. Em nói cho anh biết hàng đã gửi không thể đổi, hừ! em cả đời này sẽ bám lấy anh." Hồ Cẩm Huyền thở phì phò nói, ngay cả lời nói ra giống như một ước hẹn mà cô cũng không biết.

"Ừ, đúng là không có cách nào rồi vậy anh cũng chỉ có thể chịu uất ức một chút." Thẩm Dật Thần uất ức nói, thật ra thì trong lòng anh đã sớm cười nghiêng ngửa, cô nói một câu thể non hẹn biển, lời ngon tiếng ngọt khiến lòng anh lằng lằng rất lâu, cảm thấy thỏa mãn một cách dị thường.

"Anh. Thẩm Dật Thần!" Hồ Cẩm Huyền thở phì phò nói, anh dám nói uất ức à! mặc dù cô tự nhận thấy anh cười cô đúng là uất ức một chút. Dù sao anh cũng là người giàu có quyền thế muốn cưới ai mà không được, lại cưới đệ nhất sát thủ như cô, nhưng anh đã ở trong tay cô, nhất định chỉ có thể là người của Hồ Cẩm Huyền.

Cô liều chết đổ thừa tại anh ai bảo anh đối với cô tốt như vậy, mà cô đã quen cảm giác anh dịu dàng tốt đẹp. Trên thế giới này có thể lấy đệ nhất sát thủ Khí Thành chỉ có anh, nhìn anh giống như việc trêu chọc cô là việc rất vui.

"Vậy sao, ha ha ha. Bảo bối tức giận à nha?" Thẩm Dật Thần gợn tay lên cười hi hi hỏi.

"."

"Bảo bối?"

"."

"Bảo bối, anh sai rồi, không cần giận anh được không? Gả cho anh là bảo bối uất ức, anh thích bảo bối nhất." Thẩm Dật Thần nhìn thấy cô không nói gì vội vàng xuất tuyệt chiêu, lời ngon tiếng ngọt cộng thêm dụ dỗ việc bắt cóc lừa gạt.

"Bảo bối là ai a, là mỹ nhân siêu cấp vô địch, dịu dàng hiền thực, thông minh lanh lợi." Thẩm Dật Thần nói ngọt như đường, miệng không ngừng khen cô, mắt lại không ngừng liếc sắc mặt cô. Trên thế giới người có thể làm cho ‘mặt lạnh Tu La’ như anh lấy lòng cũng chỉ có cô! Chỉ cần cô vui vẻ là được, mặc dù thích nhìn phong tình phong phú trên mặt của cô, nhưng anh cũng không nhẫn tâm làm hư cô, đến lúc đó người đau lòng chính là anh, dù sao cưới cô là muốn yêu thương cô cưng chiều cô.

"Hừ, em còn lâu mới tức giận đấy." Thật ra từ khi anh bắt đầu nói yêu Hồ Cẩm Huyền cô tựa như đang ăn mật ngọt, mặc dù vẫn muốn nghe lời ngon tiếng ngọt của anh, nhưng ngày mai anh còn phải đi làm sớm cô cũng không hy vọng anh mang hai mắt gấu mèo, cho nên mới lên tiếng ngăn lại lời của anh.

"Đừng đừng! bảo bối không có tức giận, bảo bối không có dễ giận như vậy là do anh hẹp hòi." Thẩm Dật Thần cười nói, anh cũng không thể đùa giỡn cô mãi nếu không tối nay anh nhất định phải ngủ trên sàn, anh không muốn như vậy, anh muốn ôm thân thể thơm tho mềm mại trong ngực rồi mới ngủ.

"Không đứng đấy, không thêm nghe anh nói nữa, em đi chuẩn bị nước cho anh tắm." Hồ Cẩm Huyền xoay người chạy tới phòng tắm, trên mặt của cô đọng lại một nụ cười hạnh phúc.

"Chậm một chút coi chừng té." Thẩm Dật Thần nhìn thấy cô chạy tới phòng tắm thì lo lắng nói, sau đó cung chiều lắc đầu một cái, đi tới phòng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tình thâm

Trong phòng tắm, Hồ Cẩm Huyền cười ngọt ngào mở nước tắm ra, anh chính là thích khoe mẽ như vậy nhưng cô lại không cảm thấy chán nản chút nào, ngược lại còn cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào.

Từ về mặt của Thần vừa rồi để xem ra ánh mắt nóng rực trong khách sạn rất có thể không phải anh, nếu không thì anh không thể nào không vạch trần cô hơn nữa còn thờ ơ hờ, như vậy đến tột cùng là người nào?

"Đang suy nghĩ gì đấy? Nghĩ tập trung như vậy?" không biết từ lúc nào Thẩm Dật Thần bắt đầu xuất hiện ở trong phòng tắm, ôm lấy cô từ phía sau cô, đầu tựa vào trong mái tóc của cô dịu dàng hỏi, chỉ thấy anh mặc một cái áo sơ mi trắng, cổ áo mở rộng ra, lộ ra lồng ngực khêu gợi có cảm giác mê hoặc lòng người.

"Ách. Làm em hoảng sợ. . ." Hồ Cẩm Huyền nghe được thanh âm của anh, vỗ vỗ ngực, nũng nịu trách cứ. Anh vào lúc nào nhỉ, mà cô đã ngăn người bao lâu rồi, sao mấy ngày nay luôn mất hồn, xem ra phải đi chơi thật vui một lần mới có thể buông lỏng tâm tình một chút.

"Đã dọa em sao? Em còn chưa nói cho anh biết em đang nghĩ gì?" Thẩm Dật Thần ôm ái vổ phần lưng của cô, hôn lên vành tai bạch ngọc của cô một cái như muốn muốn trấn an lòng của cô, trong miệng vẫn không quên nói lên nghĩ vắn vắn rồi, anh hi vọng có thể biết trong lòng của cô đang suy nghĩ gì, nói anh bá đạo cũng tốt đã man cũng tốt, anh chính là hy vọng có thể tùy thời đi chỗ sâu nhất trong nội tâm của cô, cho dù là cuộc sống hay là tư tưởng, cả đời này anh đã thua triệt để trên tay của cô rồi, ai bảo anh yêu cô đến thăm mà cô thì có quá nhiều lựa chọn.

"Em đang suy nghĩ khi nào anh rảnh rồi, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi." Hồ Cẩm Huyền đặt tay lên bàn tay khoác trên eo cô của anh, đem thân thể thoải mái tựa vào trên lồng ngực sau lưng, nói.

"Bảo bối muốn đi ra ngoài chơi sao? Lúc nào cũng được, bảo bối muốn đi đâu? Hừm?" Thẩm Dật Thần cưng chiều nói, chỉ cần cô muốn anh sẽ bắt chập tất cả thỏa mãn cô mặc dù sẽ tổn thất đến mấy chục triệu nhưng hiện tại tiền của anh đã nhiều đến mấy đời cũng xài không hết rồi, căn bản là không quan tâm chút tiền lẻ này.

"Ừm . . . Em còn chưa nghĩ tới, chỉ cần đi chung với anh yêu đi đâu đều được." Hồ Cẩm Huyền cười nói, cô thật chưa nghĩ ra nên đến đâu chơi.

"Miệng nhỏ thật ngọt, thưởng cho em." Thẩm Dật Thần nói xong cũng hướng môi mỏng khêu gợi về phía đôi môi anh đào đỏ tươi của cô, hôn thật sâu xuống, vốn chỉ muốn hôn một cái liền thôi ai ngờ vừa chạm vào đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của cô, anh căn bản không có cách nào dừng lại, cô quá ngọt khiến anh hôn đến thế nào cũng không đủ.

Môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào giữa hàm răng ngọc hơi mở, cường hãn công chiếm mỗi một tấc không gian trong đó, mút thỏa thích cái lưỡi thơm tho của cô đôi lúc là việc cô nhiệt tình đáp lại.

Nghĩ đến người dạy cô hôn là anh, trong lòng anh có một cảm giác tự hào, nhớ tới ban đầu bọn họ vừa mới bắt đầu hôn nhau cả hai đều vô cùng trức trặc, trước khi chưa gặp cô anh cho là đời này cũng sẽ không để bất luận kẻ nào đến gần anh nửa phần, không ngờ khi gặp được cô một cô gái nhỏ khiến anh mê mẩn này, trên thế giới này sợ rằng chỉ có cô mới có thể đến gần anh!

Dần dần, bởi vì anh học tập mau nên nhanh chóng học được kỹ thuật hôn phong phú mê đảo làm đầu óc cô choáng váng, dĩ nhiên đối tượng luyện tập chính là cô gái nhỏ trong ngực, mà đó cũng là chuyện cô tức nhất, rõ ràng chính là cùng nhau luyện tập, không có đạo lý gì anh lại học tốt như vậy mà tài nghệ của cô vẫn chưa được như vậy.

Môi lưỡi dây dưa với nhau lửa dục từ từ lên cao, nghe được lời nói vừa rồi của cô, trong lòng của anh liền tràn đầy thỏa mãn, cô rốt cuộc cũng biết lệ thuộc vào anh, cô gái trong ngực chính là người đời này anh muốn bảo vệ và yêu thương thật nhiều.

Hồ Cẩm Huyền bị hôn đến ý loạn tình mê một cảm giác hơi đau đột nhiên đến, mở mắt mới phát hiện Thẩm Dật Thần đang gặm cắn cổ ngọc trắng như tuyết của cô.

"O o . . . Đừng làm rộn, mau mau tắt." Hồ Cẩm Huyền thở hổn hển nhẹ nhàng đẩy anh ra, nũng nịu nói.

"Không tắt, chúng ta còn có việc chính chưa làm." Ngụ ý được Thẩm Dật Thần khàn khàn nói anh ôm cô vào trong ngực, miệng nhẹ nhàng cắn vành tai xinh xắn của cô, rước lấy những tiếng yêu kiều của cô.

"Không muốn, thật hời." Hồ Cẩm Huyền cười nói, mặc dù trên người anh không hề có mùi hôi, hơn nữa còn làm cho người ta mê muội đến chết, nhưng cô không thể để mặc anh như vậy nếu không không biết đến lúc nào anh mới chịu tắt.

Thẩm Dật Thần ngửi ngửi của mình một cái, đối với người thích sạch sẽ như anh thì mình quả thật có mùi là lạ, vì vậy thỏa hiệp nói: "Vậy em tắt giúp anh."

Anh muốn thời thời khắc khắc đều nhìn thấy cô, hơn nữa còn muốn quyến rũ cô khiến cô mê mẩn anh, nói anh âm hiểm cũng tốt, giao hoạt cũng tốt, anh thật sự muốn cô cả đời không thể rời bỏ anh như vậy bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau.

"Tự anh tắt, em đi lấy y phục cho anh." Hồ Cẩm Huyền thừa dịp anh không chú ý, bàn chân lập tức như bôi dầu chạy ra ngoài, có trời mới biết nếu như cô tắt giúp anh, anh sẽ trêu chọc cô thế nào, như vậy tắt tắt đến trời sáng cũng chưa thể xong được!

"Ha ha ha. . . ." Thẩm Dật Thần nhìn thấy bộ dáng giống như có con cạp đuổi theo phía sau của cô, cười nhẹ ra tiếng thật đúng là cực kỳ đáng yêu.

Hồ Cẩm Huyền đi ra cửa phòng tắm, nghe được tiếng cười của anh, ảo não tự nhủ: "Hồ Cẩm Huyền, sao mỗi lần như vậy mi đều chạy trốn chết, thật không ra làm sao không phải chỉ là nhìn cơ thể trần truồng của anh thôi sao? Sao còn có thể đỏ mặt, ăn cũng bị mi ăn rồi, mỗi lần anh ấy cười đùa thật là mất mặt! Lần sau nên trực tiếp nhào qua, ăn khô lau sạch rồi nói."

Hồ Cẩm Huyền chậm rãi đi tới phòng thay quần áo, một lát sau cầm một cái áo choàng tắm màu đen trong tay tiến vào phòng tắm lần nữa.

"Bảo bối, em tới thật đúng lúc." Thẩm Dật Thần có điều ngụ ý nói, sau đó từ trong bồn tắm đứng lên, thân thể nghệ thuật làm cho người ta trầm mê này cứ như vậy hoàn toàn hiện ra ở trước mặt của Hồ Cẩm Huyền, khiến cô nhìn thẳng mắt.

Không biết từ lúc nào, anh trần truồng đi tới trước mặt cô, ôm cô vào ngực, lồng ngực ấm áp như muốn hòa tan cô, thân thể của cô cũng nóng lên theo.

"Bảo bối, em thấy hài lòng không?" Thẩm Dật Thần cười tà nói, Thẩm Dật Thần anh mặc dù không quan tâm bề ngoài nhưng nếu như có thể sử dụng bề ngoài anh tuấn của anh mê hoặc cô, anh cũng có cảm giác thành công.

"A, y phục của anh, mau mặc vào." Hồ Cẩm Huyền phục hồi tinh thần lại, kêu lên một tiếng, đỏ mặt liền tranh thủ đưa áo choàng tắm màu đen trong tay cho anh.

"Không cần mặc, dù sao một lát nữa cũng phải cởi." Thẩm Dật Thần tiện tay khoác cái áo choàng tắm lên giá áo trong phòng tắm, sau đó đi tới như muốn ôm lấy cô vào phòng tắm.

"A. . . ." Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng, sau đó hai cánh tay ôm thật chặt cổ của anh, để tránh rớt xuống.

"Ha ha ha. . . ." lồng ngực kêu gọi của Thẩm Dật Thần bởi vì giọng nói hùng hậu mà chấn động, hiện ra tâm tình tốt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ngọt ngào

Hồ Cẩm Huyền cứ như vậy nghe được tiếng tim anh đập nhanh, trong lòng cũng ‘bùm bùm’ nhảy loạn, cái gì xảy ra kế tiếp không cần suy nghĩ cô đều biết, dù sao cũng đã kết hôn lâu như vậy nhưng vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra gò má mềm mại của cô vẫn không nhịn được đỏ lên.

Thẩm Dật Thần cúi đầu thấy khuôn mặt cô thẹn thùng động lòng người, lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong lòng rung động, vì phong tình mê người của cô.

Cô thường nói anh là yêu nghiệt, đi tới phạm trần làm mê muội cô khiến cô choáng váng đầu óc, còn ăn hết xương cốt vào trong bụng khiến cô luôn một lòng với anh. Đối với anh mà nói, cô còn không phải là yêu nghiệt, một người tự xưng không gần nữ sắc như anh lại cô đơn quỳ gối ở dưới váy màu thạch lưu của cô, hận không được đem cô khảm vào thân của thể mình, đòi đòi kiếp kiếp mãi không xa rời.

"Ha ha ha. Bảo bối đang nghĩ cái gì đây? khuôn mặt nhỏ bé sao lại đỏ còn hơn cà chua chín?" Thẩm Dật Thần cười trêu nói.

"Anh." Hồ Cẩm Huyền đầu oanh một tiếng không phản bác được, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng nện vào lồng ngực anh, gương mặt đỏ ửng trong nháy mắt lan tới hai bên tai, toàn thân bao phủ một tầng kiêu mỹ mê người.

"Ừ." Thẩm Dật Thần hít vào một hơi, thở nhẹ một tiếng, cả khuôn mặt hiện đầy thần sắc thống khổ.

"Thế nào, rất đau sao?" Hồ Cẩm Huyền nhìn sắc mặt anh, khẩn trương hỏi, mặc dù biết sức lực cô rất lớn nhưng cô đã khống chế sức lực rồi, chỉ đánh nhẹ một cái sẽ không đau mới phải chứ? nhưng sắc mặt anh lại không giống như giả bộ.

"Ừ, thật là đau." Thẩm Dật Thần thống khổ nói, thật ra một chút lực của cô chẳng là gì cả, nhưng anh nghĩ muốn trêu chọc cô muốn nhìn bộ dáng khẩn trương vì anh của cô, nhìn cô vì anh mà đau lòng, anh cảm thấy thỏa mãn một cách dị thường.

"Vậy làm sao bây giờ? Mau buông em xuống, chúng ta đi bác sĩ." Hồ Cẩm Huyền lo lắng nói.

Đều do mình, sức lực rõ ràng lớn hơn so với người bình thường nếu như biết sẽ làm anh bị thương cô sẽ không dám đánh. Anh muốn cười cứ để anh cười, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, hiện tại thì nguy to rồi không biết anh có bị thương hay không cô thầm nghĩ tự trách.

"Không đi, bảo bối thôi nhẹ một cái là vô sự rồi." Thẩm Dật Thần dụ dỗ nói, thần sắc trong mắt cô khiến anh cảm thấy hạnh phúc đến kỳ lạ, mặc dù vẫn còn muốn đùa giỡn nhưng anh vẫn không đành lòng nhìn cô lo lắng.

"Thôi nhẹ? thật sự có thể dùng sao?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ thôi có thể làm người ta không đau? Nhớ khi còn bé, có một lần lúc Kỳ thi hành nhiệm vụ bị thương, bộ mặt anh vô cùng đau đớn nhưng còn trẻ người non dạ nên cô thôi cho anh, mặt của anh cũng không còn khổ sở. Quá khứ nhiều năm như vậy, nhưng mà đối với việc thôi này đến tột cùng có thể giảm bớt đau đớn hay không, cô vẫn còn rất hoài nghi.

Nhìn Hồ Cẩm Huyền lọt vào trong suy nghĩ của mình, Thẩm Dật Thần làm bộ đau đớn khoa trương nói: "Ai yêu, thật sự rất đau bảo bối không thôi cho anh."

Huyền đến tột cùng đang nghĩ cái gì? Nghĩ nhập thần như thế, đem ‘bệnh nhân’ như anh đặt ở bên ngoài trí nhớ làm trong lòng anh tràn đầy dỗi kị ghen tị. Anh không tham dự vào tuổi thơ của cô là điều tiếc nuối nhất, không biết tuổi thơ trước đây có bao nhiêu tiểu tử thú vị từng mơ ước bảo bối của anh. Nếu như từ khi cô ra đời anh liền gặp được cô thì thật là tốt bao nhiêu, anh nhất định sẽ không để cho bất luận kẻ nào mơ ước vẻ đẹp của cô, nhất định đem cô nâng niu trên tay .

"Hả?" Hồ Cẩm Huyền phục hồi tinh thần tiếp tục tìm kiếm trên ngực anh, bắt kẻ ngựa chết thành ngựa sống thì nếu đợi đến ngày mai tìm bác sĩ đến xem thì không được nên phải làm kiểm tra cho anh trước.

Thẩm Dật Thần nhìn động tác của cô thờ hốc vì kinh ngạc, thân thể khi cô chạm tới liền biến hóa, máu nghịch chuyển sôi trào trong toàn thân, hần bước nhanh hơn, ôm cô đi tới giữa giường.

Hồ Cẩm Huyền cho là cô không cần thận trọng, động tác trong tay lại dịu dàng hỏi: "Rất đau sao? Vậy em nhẹ một chút, vù vù vù. Anh đau phải nói đó vù vù vù."

Cô nhẹ nhàng hướng về phía lồng ngực của anh thối cố gắng giảm bớt nỗi thống khổ của anh.

Thấy bộ dáng đáng yêu của cô, còn cảm nhận được hơi thở ấm áp khi cô thối trên ngực, anh cảm thấy không chỉ thân thể căng đầy, mà rung động trong lòng cũng tăng lên. Mặt cô khẩn trương là vì Thẩm Dật Thần anh, thật tốt khi tại sao anh lại may mắn có được giai nhân như thế, hần ôm chặt thân thể kiều nữ trong ngực, đặt nàng trên giường mềm mại, sau đó đè ép nàng.

Hồ Cẩm Huyền khẩn trương lật người, nghiêm túc giúp anh xoa lồng ngực, thỉnh thoảng còn thối thối lên trên người anh, không hề phát hiện động tác hai người bọn họ giờ phút này hết sức mập mờ. Lúc này cả người Hồ Cẩm Huyền nằm trên toàn thân trần truồng của Thẩm Dật Thần, giống như hình tượng Bá vương thượng ngàn chinh.

"Có khá hơn một chút hay không," Hồ Cẩm Huyền ngẩng đầu lên dịu dàng hỏi, nhìn thấy sắc mặt của anh không còn khó coi như vậy, mới thả lỏng đôi chút. Cũng may là có hiệu quả, nếu không thật không biết làm thế nào, đã hơn nửa đêm không thể quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, chẳng lẽ đem bác sĩ gia đình từ trên giường đào lên?

Trong khi cô còn đang hết sức cảm thán, Thẩm Dật Thần lật người một cái nữ trên nam dưới lập tức biến thành nam thượng bửu hạ, bộ dáng hết sức mập mờ.

"A. Anh đừng lộn xộn, lỡ bị thương xương ống chân thì sao?" Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng, lo lắng nói.

"Chờ một chút em sẽ có thể tự mình thử xem ông xã thân yêu có bị thương xương ống chân hay không." Thẩm Dật Thần cười tà nói, sau đó bắt đầu hôn xuống, Hồ Cẩm Huyền còn chưa phản ứng kịp.

Hơi ấm bên môi của cô rất ngọt ngào làm ngọn lửa trong thân thể anh bốc cháy, rất ngọt a, cô chỉ là của anh thôi.

Anh từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô gái xinh đẹp bị anh hôn thần điên bất đảo bên dưới, dưới ánh đèn hiện ra chiếc áo sơ mi trắng của anh cô đang mặc, đường cong dịu dàng thân thể mảnh khảnh như có ánh sáng nhàn nhạt bao phủ trước mắt anh, thanh thuần mị hoặc đến như vậy.

Anh cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng của cô một lần nữa, môi lưỡi tùy ý dây dưa liền khê mở kẽ răng tiến vào, cường hãn chiếm công mỗi một tác không gian, mút thỏa thích cái lưỡi thơm tho của cô, trêu chọc qua lại từ đôi môi ngọt ngào một đường hôn xuống da thịt non mềm, lưu lại ấn ký thuộc về anh.

Tay của anh cũng không rảnh rỗi, từ từ dò vào bên trong áo sơ mi trắng của cô, da thịt mềm mại bóng loáng khiến anh không muốn rời tay. Nhưng cho dù anh thăm dò thế nào, cũng không hề gặp bất kỳ chướng ngại, cứ như vậy tay của anh trong nháy mắt nằm trước ngực mềm mại của cô.

Cô không mặc áo lót, điều này khiến đầu anh nổ oanh 1 tiếng cũng làm trong lòng anh tràn đầy tức giận và ghen tỵ, đừng nói cô hôm nay đi ra ngoài không mặc nội y nhé, cái tiện nghi này không phải cho rất nhiều người thấy sao, lúc này anh có loại ý nghĩ kích động...đáng chết!

Khi tay anh dò xuống dưới cạp khiến anh muốn giết người thực sự, cô không mặc quần lót, cặp mông co dãn giờ phút này đang nằm gọn trong lòng bàn tay anh làm lửa dục cả người anh hực lên, bên ngoài lại có một cỗ tức giận chết người. Anh hết sức khắc chế suy nghĩ của mình, tránh không cần thận thương hại tới cô, đáng chết! đều do hôm nay gặp cô và đám người kia, giờ phút này trong mắt Thẩm Dật Thần có thể nói lửa dục cùng lửa giận đều này ra.

Cô luôn luôn là người cầu thả nhất cũng là lưỡi người nhất, anh không phải rõ ràng nhất sao? Xem ra sau này nhất định phải tự mình bắt cô ăn mặc chỉnh tề mới có thể ra khỏi nhà nếu không anh thật sẽ tức giận, Thẩm Dật Thần ở trong lòng nói, tiếp tục động tác trong tay cho đến khi thân thể cô từ từ trở nên mềm nhũn, cảm thấy cô đã thích ứng mới động thân tiến vào.

Hồ Cẩm Huyền chỉ cảm thấy tay của anh giống như mang theo cây đuốc, đem từng mảng da thịt cô hòa tan, máu toàn thân không lưu chuyển nóng ran vô cùng, chỉ có thể khổng chế không phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Gió vàng sương ngọc tìm nhau. Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.[1]

[1]Đây là bài Thước kiều tiên của Tần Quan, hai câu trên được dịch bởi Phi hoa phi tuyết. Hai câu gốc là: Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước, nhân gian vô sở.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phúc hắc

Những ngôi sao sớm bị cảnh tượng như vậy làm xấu hổ len lén trốn trong tầng mây, ở trong đêm tối yên tĩnh này trong phòng hào hoa chỉ còn lại tiếng yêu kiều của phụ nữ và tiếng thờ dốt của đàn ông, hồi lâu sau, tất cả bình tĩnh lại.

Thẩm Dật Thần thỏa mãn từ trên người Hồ Cẩm Huyền lật xuống, sau đó ôm cô nằm lên trên người anh.

"Anh là đồ phúc hắc, đau cái đầu anh đều là gạt em, làm hại em lo lắng vô ích lâu như vậy." Hồ Cẩm Huyền sau khi bình tĩnh lại, đâm vào lồng ngực của anh một cái, chu môi trách cứ, cô đã nói cô cần bản không có dùng nhiều sức làm sao có thể đánh đau lồng ngực của anh là anh khi dễ cô.

"Vừa rồi thật rất đau, hiện tại yêu yêu rồi nên không còn đau." Thẩm Dật Thần nói xạo, anh cũng không muốn bị đá xuống giường lúc này, cho nên chỉ có thể nhắm mắt nói bà xã thân yêu nhà anh từ trước đến giờ đều rất trong sáng vì vậy cũng rất dễ gạt gẫm.

"Còn dám ngụy biện, sự thật đã đặt ở trước mắt anh lại trốn tròn mắt nói mò, hừ. . . ." Trời cao tựa hồ đang chống đối anh, lần này Hồ Cẩm Huyền hiển nhiên không dễ lừa, cô giật giật thân thể, tiếng nói mềm mại i.

Theo động tác của cô, Thẩm Dật Thần cảm thụ được phần mềm mại của cô đè xuống lồng ngực của anh, anh thở hắt vì kinh ngạc ham muốn mới vừa bình phục trong nháy mắt lại dâng cao, anh lưu loát lật người trong nháy mắt lại đè cô ở dưới lần nữa, khàn khàn nói: "Hí. . . . Bảo bối, đây là em châm lửa, em phải phụ trách dập hết nó."

"Ah, em không muốn, em mệt quá, em muốn đi ngủ." Hồ Cẩm Huyền duyên dáng kêu to một tiếng sau đó nhắm mắt lại giả bộ ngủ, lần này bỏ qua cho anh trước, nợ của bọn họ lần sau tính.

Sao anh mãnh liệt như vậy, buổi sáng mới vừa vận động vừa rồi lại vận động, sao anh còn có nhiều thể lực như thế chứ cô mới không cần, mặc dù quá trình rất vui vẻ, nhưng cứ như vậy sáng sớm ngày mai cô có rời giường được không? Có gặp người ta được không?

"Sao anh không thấy bảo bối mệt mỏi lắm vừa rồi bảo bối không phải còn tràn đầy sức mạnh để nói sao? Xem ra là ông xã còn chưa cố gắng đủ." Thẩm Dật Thần cười tà nói, sau đó bất kể cô đang nhắm mắt từ hôn đôi môi ngọt ngào của cô.

Thật ngọt, đời này anh hôn cô mãi không đủ, muốn cô không đủ thật may khi anh gặp được cô, nếu không cuộc đời của anh sẽ sống trong địa ngục.

"Không bao giờ, không nên ồn ào em muốn đi ngủ." Hồ Cẩm Huyền thở gấp nói, sau đó cố gắng đẩy thân thể tráng kiện của anh hiện tại toàn thân cô như sắp rã ra, đau nhức muốn chết, nhưng người đàn ông đang tràn đầy ham muốn hiển nhiên không muốn thả cô, mặc dù rất vui vẻ vì anh bị sự quyến rũ của cô mê hoặc nhưng nếu anh cứ mạnh mẽ vậy tới nay bọn họ đừng hòng ngủ.

"Vậy em ngủ đi, một mình anh luận động là được." Thẩm Dật Thần không hề dừng lại động tác trong tay mà vẫn khàn khàn nói, anh phát hiện ở trước mặt cô anh liền thay đổi thành dã thú có lòng tham không đáy, thời thời khắc khắc đều muốn nuốt cô vào bụng, mút thỏa thích chất mật ngọt ngào của cô, trước kia anh luôn chán ghét những phụ nữ kiêu diễm, thuộc hạ đều cho rằng anh thích nam sắc mà chính anh cũng từng hoài nghi thân thể mình có phải có vấn đề hay không? nhưng thì ra chỉ là chưa gặp đúng người thôi.

Mặc dù biết cô rất mệt mỏi nhưng anh đã không còn cách nào nhìn được, ở trước mặt cô anh không thể tự điều khiển, hiện tại anh sẽ tận lực ôm ái thêm một chút để tránh thương tổn thân thể mảnh mai của cô.

Hồ Cẩm Huyền nghe lời anh nói quả thật muốn nổi đóa, tay của anh giống như cây đuốc di chuyển trên người cô còn nói cô ngủ trước, cô làm sao ngủ được, cô chỉ cảm thấy thân thể từ từ trở nên nóng ran, đối với người quen thuộc chuyện phòng the như cô mà nói tự nhiên sẽ biết cô đã bị anh trêu chọc ham muốn, lần này ai cũng không thể ngủ, Hồ Cẩm Huyền cũng không dè dặt nữa nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Lấy được sự đáp lại, trong lòng của Thẩm Dật Thần lâng lâng, động tác tăng nhanh, vừa bận tâm cảm thụ của Hồ Cẩm Huyền vừa tiến hành vuốt ve cô từng bước từng bước, dần dần trong phòng xa hoa lại vang lên tiếng yêu kiều của phụ nữ và tiếng thờ dốt của đàn ông lần nữa, nghe cảm động như một bản nhạc hay.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần rốt cuộc lấy được thỏa mãn lần nữa anh nhẹ nhàng ôm lấy Hồ Cẩm Huyền bắt tri bất giác đã ngủ đi tới phòng tắm, anh không phủ nhận anh thật quá mạnh mẽ chỉ có cô mới có thể chịu được lửa dục của anh, mà anh chỉ để cho cô chịu đựng.

Hồ Cẩm Huyền vừa rời đi chiếc chăn ấm áp dễ chịu thì lập tức lạnh run run, giống như con mèo nhỏ vô ý thức cọ vào ngực anh.

Thấy động tác của cô, khóe miệng Thẩm Dật Thần nhếch nhếch lên hạnh phúc, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực bước đi nhanh tới phòng tắm, là anh khiến cô mệt muốn chết rồi phải tắm sạch mới có thể ngủ, nếu không ngày mai sẽ bị cảm, anh cũng không quên thân thể cô đã ướt nhẹp khi ở dưới người anh lúc này, nghĩ tới đây anh phát hiện của anh lại muốn nổi lên chân tình, nhìn người mệt mỏi trong ngực anh cười khổ một tiếng, xem ra lát nữa anh phải tắm nước lạnh rồi, chỉ vừa nghĩ tới đã khiến anh nổi lên ham muốn, xem ra lực kiểm chế của anh rất yếu không! xác thực mà nói là sự xinh đẹp của cô khiến cho anh mất đi không chế, khác hẳn thường ngày.

Nửa giờ sau, Thẩm Dật Thần mới ôm Hồ Cẩm Huyền từ phòng tắm đi ra, mà áo choàng tắm màu đen Hồ Cẩm Huyền tìm cho anh lúc này đang b được mặc trên người Hồ Cẩm Huyền. Anh vén chăn lên, nhẹ nhàng để cô vào giữa giường giúp cô đắp kín chăn, sau đó mới rút ga giường đã nhếch nhác ra bỏ

vào trong sọt đồ ở phòng tắm.

Anh vút ga giường vào trong sọt liền xoay người rồi đi, nhưng mới đi chưa đến hai bước, tựa hồ như nhớ tới cái gì anh vội vàng xoay người lại đi tới bên cạnh cái sọt, ngồi xổm xuống, đồ đồ trong sọt ra thì nhìn thấy áo lót quần lót kêu gọi của phái nữ nằm dưới đất, anh chậm rãi nhếch khóe miệng lên một độ cong xinh đẹp, sau đó nhặt đồ trên đất lên bỏ vào trong sọt, xoay người đi ra bên ngoài. Giờ phút này Hồ Cẩm Huyền đang ngủ say, căn bản cũng không biết lòng của người khác đã hạnh phúc lằng lằng rồi.

Thẩm Dật Thần đi tới bên giường, cung chiều nhìn cô gái đang ngủ ngon lành, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô, trong lòng hơi đau nhói, yêu thương hôn trán của cô một cái.

"Cô bé, em biết không? Vừa rồi phát hiện em không có mặc áo lót quần lót, trong lòng của anh ghen tỵ muốn điên rồi khi đó anh hận không thể chém chết người em đã gặp hôm nay, cho tới bây giờ sự ghen tỵ trong lòng anh mới chậm rãi trở lại, thì ra là em ở nhà mới không có mặc áo quần lót. . . Nhưng về sau ở nhà cũng không thể như vậy, trừ phi ở trong phòng mới được, có biết hay không? . . . Ừ, em thật hay quên khẳng định một lát sau lập tức quên mất, xem ra anh phải phân phó những người khác không có chuyện gì không được ở lại trong phòng anh, nếu không nghiêm hình xử trí. . ."

Thẩm Dật Thần rù rì nói với cô gái đang ngủ.

Khi anh đang thầm than quyết định cao minh của mình, không biết nghĩ đến cái gì, trông mắt như chim ưng nhú lại, thoáng qua một ánh sáng sắc bén, vội vàng cầm tay phải đặt dưới chân của Hồ Cẩm Huyền lên không ngừng hôn tay trắng như bạch ngọc của cô, để lại một dấu dẫu tây ở trên.

"ừ. . . Thần, không nên ồn ào,. . ." Hồ Cẩm Huyền trong mộng cảm thấy cánh tay ngứa ngứa, vô ý tứ nói thầm một tiếng nhẹ nhàng phát phát cánh tay, sau đó vui đùa vào trên ngực của anh, tìm được một chỗ thoải mái đi vào mộng đẹp lần nữa.

Thẩm Dật Thần nhìn thấy trên cánh tay trắng nõn của cô hiện đầy vết hôn mới bằng lòng bỏ qua, nỉ non nói: "Bảo bối, lần sau không thể để cho người khác đụng em, có biết hay không? Bất kể là đàn ông hay phụ nữ đều không được, nếu không những người đó sẽ chết không nơi chôn thân."

Cô ở trong mộng tựa hồ đáp lại sự bá đạo của anh, khóe miệng chậm rãi nâng lên độ cong đẹp mắt. Thẩm Dật Thần thỏa mãn nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngủ say của cô, hôn một cái thật nhẹ như lông vũ lên mí mắt của cô, đắp kín mền cho cô, sau đó từ từ rút ra cánh tay đặt dưới đầu cô, lúc này mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đi về phía thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trong lòng rõ ràng

Trong thư phòng

Thẩm Dật Thần lười biếng ngồi trước bàn đọc sách xử lý công trên ghế, tay phải gõ gõ bàn, nhìn không có quy luật chút nào nhưng lại khiến cho nội tâm hai người đàn ông áo đen trước bàn làm việc bất an.

Trông mắt chim ưng khiến người ta không nhìn ra là cái gì hơi híp lại, trắng đen bất phân. Cả thư phòng an tĩnh có thể nghe âm thanh anh gõ bàn cùng tiếng hít thở trong đó.

Anh giống như một Đế Vương, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể làm người khác không rét mà run, tự động thần phục dưới chân anh.

Hồi lâu sau, khi hai người đàn ông áo đen không chịu nổi cái khí thế cường hãn kia, Thẩm Dật Thần mới không nhanh không chậm mở miệng hỏi: "Chuyện còn chưa làm xong sao?"

Rõ ràng một câu nói không có bất kỳ giọng điệu nào lại làm cho hai người đàn ông áo đen trong thư phòng run lên, cảm thấy nhột nhột trong lòng hận không thể lập tức khỏi nơi đây áp lực này.

"Thưa ông chủ, chuyện vẫn đang thuận lợi tiến hành." Một người áo đen cố giả bộ trấn định hồi đáp, tuy rằng như thế nhưng trong giọng nói của hắn vẫn mang theo từng tia run rẩy, không phải bọn họ không làm việc, mà là chuyện vô cùng khó làm. Nghe giọng nói ông chủ không hề gọn sóng, anh biết ông chủ đang tức giận, trong lòng không ngừng mặc niệm, hi vọng lần này có thể hữu mệnh trở về.

"Thuận lợi tiến hành? Hai năm rồi, tính nhẫn nại của tôi cũng dùng hết." Thẩm Dật Thần lạnh giọng nói, giờ phút này anh đâu còn bộ mặt điệu dàng như lúc ở cạnh Hồ Cẩm Huyền mà hoàn toàn chính là Satan hóa thân, ngôn ngữ sắc bén vô tình bắn từ phía trong thư phòng làm hai người đàn ông áo đen lạnh run cảm cập.

"Bởi vì phu nhân là đệ nhất sát thủ, năng lực của cô ấy hiếm có người có thể so sánh, một sát thủ bẩm sinh luôn có sự nhạy cảm khi có thể cảm giác được có người theo đuôi, cho nên chúng ta huấn luyện hộ vệ không chỉ học các loại kỹ năng đánh lộn, còn phải học cách giấu giếm hơi thở của mình, như vậy mới không bị phu nhân phát hiện. Trước mắt các Trưởng lão trong bang đang tự mình huấn luyện hộ vệ, đến lúc đó lại sàng chọn mấy ám vệ có năng

lực mạnh nhất." Một người áo đen khác mạch lạc phân tích nói, dù sao đều có thể chết còn hơn sống ngọt ngào như vậy, tốt nhất là thanh thản tiếp nhận.

Thẩm Dật Thần thẳng tắp nhìn chăm chăm người áo đen vừa mở miệng, không nói một câu ánh mắt sắc bén giống một thanh lợi kiếm, tựa hồ muốn xuyên qua người đó, tay không hề ngừng động tác gõ bàn.

Loại không khí quỷ dị này khiến người ta vừa sợ vừa không, người áo đen nổi da gà mong nhanh một chút rời khỏi nơi này, cho là anh không có nói sai cái gì đi! nhưng ông chủ đang giống như muốn ăn hấn, hấn thật rất oan uổng a, hấn chỉ thật tình phân tích thôi.

Hồi lâu, Thẩm Dật Thần mới lạnh giọng nói: "Rất tốt, tôi hi vọng ám vệ bảo vệ phu nhân trước tháng sau có thể đến nơi."

Anh tuyệt đối sẽ không nói vừa rồi rất tức giận vì nghe thuộc hạ nói một câu 'không thể khinh thường', cô chỉ là của một mình anh. Cho dù thật sự không thể khinh thường cũng không cho người khác có lời nói mập mờ, nếu như không phải thấy anh ta đi theo mình nhiều năm hơn nữa năng lực làm việc khá tốt, anh sẽ không chút do dự cắt đầu anh ta.

Đã hai năm rồi, trước lúc cưới nhau anh đã biết cô gái nhỏ anh yêu tận xương tủy chính là đệ nhất sát thủ thế giới, anh trừ kinh ngạc ra còn vì cô đau lòng, lo lắng vô hạn. Chính lúc đó anh bắt đầu bồi dưỡng ám vệ, làm như vậy để có thể tùy thời âm thầm bảo vệ cô, đã lo lắng sợ hãi hai năm rồi, thời khắc khắc lo lắng cô làm nhiệm vụ có thể bị thương hay không, có thể thất thủ bị người khác giày xéo khi bị bắt được hay không, có thể sử dụng sắc đẹp đi thi hành nhiệm vụ hay không.

(gấu: (__!) pò tay anh này)

Anh có rất nhiều lo lắng, nếu như không phải tối nay đứng lúc ở 'nhà hàng Á Toa' nhìn thấy bộ dạng cô giết người, anh cũng sẽ không gấp gáp phải người theo bảo vệ như vậy, mặc dù biết bản lĩnh cô rất cao nhưng trái tim anh vẫn rất lo lắng.

Nhớ tới 'nhà hàng Á Toa', ánh mắt Thẩm Dật Thần nguy hiểm híp lại, tên đàn ông ở nhà hàng lo lắng chờ Huyền là người nào? Dáng dấp cũng không phải kém, nhưng ánh mắt anh ta và Huyền không giống nhau, đó là biểu hiện của một người đàn ông nhìn cô gái mình yêu mến, mặc dù cách xa như vậy nhưng anh tuyệt đối không nhìn lầm. Mà Huyền vừa ra khỏi cửa khách sạn liền cùng anh ta biểu hiện như một đôi tình nhân, còn tay trong tay với anh ta, nghĩ tới đây trong lòng của anh tràn đầy đổ kị.

Hai năm trước lúc bọn họ hẹn hò, Huyền trong lúc vô tình nhận được một cuộc điện thoại sau đó liền nói có việc gấp, liền tạm biệt anh trong lưu luyến. Anh vốn cũng muốn thừa dịp thời gian này xử lý công vụ thật tốt, sau đó có thể có nhiều thời gian cùng cô hẹn hò, nhưng vừa lên xe liền phát hiện cô cư nhiên để quên túi xách trong xe anh, trong túi cầm tay có chìa khóa nhà.

Anh lo lắng cô sẽ không cách nào vào nhà cho nên đuổi theo bước chân của cô, muốn đưa túi cho cô. Mặc dù anh có thể ở nhà cô chờ cô trở lại, không biết vì sao anh đột nhiên không muốn làm như vậy, không muốn làm một người ngây ngô trong đêm lạnh như băng.

Dọc theo đường đi, cô giống như rất vội vàng, không biết là vẫn đang nói điện thoại với ai, vô luận anh kêu thế nào cô đều không nghe được, anh liền một đường đi theo bước chân của cô. Cũng chính khi đó anh biết người anh yêu không phải một cô gái bình thường, anh còn chính tai nghe được cô nói với nhân vật mục tiêu mình là đệ nhất sát thủ thế giới, khi đó tâm tình của anh phức tạp, nhưng chỉ có tình yêu với cô là không giảm.

Không nghĩ tới hai năm đã qua, cô vẫn đang tiến hành công việc đệ nhất sát thủ, thường bỏ anh lại một mình hành động, điều này làm cho anh thòi thòi khắc khắc đều lo âu. Anh phân phó thuộc hạ tra xét rất nhiều chuyện tình về Huyền, nhưng trừ thần bí lại là thần bí, cả việc cô hợp tác với ai, có bằng hữu nào cũng tra không rõ, đến tột cùng có bao nhiêu người vẫn còn mơ ước cô gái nhỏ của anh? Điều này thực để cho anh nhức đầu không dứt.

Trước mắt cũng chỉ có một con đường có thể đi là làm cho cô mang thai đứa nhỏ, đến lúc đó nhìn cô đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ cũng khiến những người đó biết cô gái này là của Thẩm Dật Thần anh.

Kết hôn hai năm cô gái này còn chưa muốn mang thai, không phải anh không được mà cô gái giáo hoạt này công bố muốn qua năm năm sau mới sinh Bảo Bảo, tuyên bố không cần làm mẹ sớm như vậy, kết quả là bọn họ mỗi lần ân ái xong, cô đều uống thuốc tránh thai đúng giờ, hoặc là chính anh mang áo mưa an toàn.

Anh từ trước đến giờ đều cưng chiều cô cho nên cũng nghe theo cô, dĩ nhiên anh cũng không muốn có Tiểu Bất Điểm sớm như vậy, ngày ngày đọc chiêm bả xã thân ái của mình nhưng theo tình hình này xem ra anh tình nguyện trong nhà có Tiểu Bất Điểm giành lực chú ý của cô cũng không hi vọng cô ra ngoài mạo hiểm, hơn nữa còn bị người ngoài mơ ước. Dường như đã quyết định xong, trong lòng Thẩm Dật Thần mới trở nên nhẹ nhõm, xem ra đã đến lúc lấy thuốc tránh thai của cô đổi thành Vitamin rồi.

Cái cô gái này a, cho là anh cái gì cũng không biết, thật ra anh đã sớm biết rõ trong lòng, chỉ là cô muốn lừa gạt thì anh liền phối hợp theo thôi, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi. Đến ngày cô muốn nói cho anh biết thì tự nhiên sẽ nói, thật ra giữa bọn họ không đơn thuần chỉ có bí mật của cô chưa nói cho anh biết, anh cũng có một ít chuyện chưa thẳng thắn với cô chỉ là không muốn cô lâm vào phân tranh của thế giới hắc ám thôi, cô nên ở trong lòng anh hưởng thụ anh cưng chiều là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Thần! Anh ở đâu?

Trong thư phòng hai người áo đen nhìn ánh mắt biến chuyển nhu hòa của ông chủ, trong ánh mắt rồi rít lộ ra ngạc nhiên, ông chủ đang nghĩ đến cái gì? Sao ánh mắt trở nên hút người như thế?

Hai người áo đen nhìn ông chủ đang lâm vào suy nghĩ của mình, trong lòng có sự tò mò không nhìn được, mặc dù biết rõ hậu quả khi lộ ra ánh mắt như thế đối với ông chủ nhưng bọn họ vẫn nhìn không được lòng hiếu kỳ của mình.

Hồ Cẩm Huyền đang ngủ không biết bởi vì nằm mơ thấy cái gì mà khóe miệng nhếch lên độ cong đẹp mắt, nói thầm một tiếng mà vẫn chưa thấy tỉnh lại, cô vô ý thức đưa ra cánh tay trắng muốt muốn ôm lấy thân thể cứng rắn khiến cô lưu luyến, nhưng lực hồi lâu vẫn chưa đụng phải nhiệt độ quen thuộc.

Lông mày đẹp nhíu lại theo ý thức, cô nghi ngờ mở đôi mắt đang buồn ngủ ra, lúc này mới phát hiện trên giường căn bản không có người đàn ông khiến cô yêu tận xương máu.

Cô thấy trên người mình mặc áo ngủ màu đen của anh, trên người còn có hương thơm nhàn nhạt sau khi tắm, không cần suy nghĩ cũng biết anh đã tắm giúp mình, anh thật là người đàn ông chung tình nhất, săn sóc nhất mà cô đã gặp, thật may mắn khiến cô gặp được anh, còn khiến anh yêu cô như vậy. Khóe miệng đẹp mắt của cô nhếch lên, trên mặt lộ ra ánh sáng hạnh phúc.

Hồ Cẩm Huyền đi xuống giường, nhưng chân vừa tới sàn nhà lại trở nên chua xót đau đớn, toàn thân giống như rã ra, cô kêu lên một tiếng, sau đó thử từ từ đứng lên đi tới phòng tắm.

Đều do anh, thật mạnh mẽ... cứ như dã thú vậy, giày vò cô ghê gớm, nếu như cô là cô gái bình thường vào lúc này sớm nên nằm ở trên giường xuống không nổi, nhưng mà anh cũng thật săn sóc, đến việc khi làm tình cũng bận tâm cảm thụ của cô.

Kỳ quái! Anh rời giường lúc nào, sao cô không có một chút cảm giác? Theo trực giác nhạy cảm của đệ nhất sát thủ như cô chỉ cần đối phương xoay người, cô đều biết rõ nhưng sao anh đã rời giường, cô lại không có một chút tri giác, nếu không phải là theo thói quen ôm thân thể ấm áp kia cô đến bây giờ cũng không biết anh đã rời giường!

Có lẽ bởi vì anh đã tạo thành thói quen cho mình, chỉ có ở trước mặt của anh, cô mới có thể hoàn toàn buông lỏng mình, toàn quyền giao mình cho anh, đối với thói quen này cô cảm thấy cũng không không tốt, dù sao người khắp thiên hạ đều có thể tổn thương cô, duy chỉ có anh không thể. Hiện tại cô đã hết buồn ngủ, cô phải ôm thân thể kia mới có thể an tâm ngủ được.

Khi Hồ Cẩm Huyền đi vào phòng tắm vẫn không có nhìn thấy bóng dáng của anh, lông mày xinh đẹp của cô hơi nhíu lại sau đó lại đi vào trong phòng thay quần áo, nhưng là vẫn không tìm được bóng dáng của anh, tìm khắp mọi góc căn phòng một lần, nhưng vẫn không tìm được.

Trong nháy mắt cô có cảm giác kinh hoàng, cô vội vã ra khỏi phòng, vừa gọi tên anh vừa đi đến những chỗ anh thường đến, cô phải tìm được anh, cô phải ôm anh ngủ mới có cảm giác an toàn, từ sớm cô đã không thể rời bỏ anh.

"Thần... Anh đang ở đâu? Thần... Thần... Thần..." Hồ Cẩm Huyền nhẹ giọng hô, bởi vì cô sợ động tác quái dị này bị những người khác phát hiện đi tới giấu cợt cô.

Thẩm Dật Thần ở thư phòng nghe được thanh âm Hồ Cẩm Huyền liền lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của thuộc hạ thì khẽ nhíu chân mày, lạnh giọng nói: "Nơi này không có chuyện gì rồi, hai người đi xuống đi! Nhớ truyền lời của tôi xuống."

"Dạ, chúng tôi cáo lui." Hai người áo đen cũng nghe được thanh âm của cô liền cung kính nói, trong nháy mắt không một tiếng động biến mất trong thư phòng, ông chủ nhất định không hy vọng phu nhân nhìn thấy bọn họ, đây là khẳng định bọn họ thầm nghĩ trong lòng.

Trên thực tế, Thẩm Dật Thần cũng không hy vọng bọn họ chạm mặt với Hồ Cẩm Huyền, nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì anh không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của cô, cho dù hiện tại cô mặc áo choàng tắm kín đáo cũng không được.

Anh thấy hai người áo đen biến mất, mới bước nhanh ra bên ngoài thư phòng, nghe thanh âm Huyền tựa hồ rất nóng nảy, mơ ác mộng rồi sao? Anh lo lắng nghĩ, anh nên ở cạnh cô mỗi lúc... ..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không có anh ôm, em không ngủ được (2)

Thẩm Dật Thần vừa ra khỏi thư phòng đã thấy Hồ Cẩm Huyền cách đó không xa đang đi về phía này, anh vẫy tay dịu dàng nói: "Huyền, tới đây."

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy người đàn ông dưới ánh đèn dùng ánh mắt cưng chiều ngó cô, cảm giác mát mát trong lòng nháy mắt như tìm được một cảng tránh gió tất cả bất an đều biến mất. Cô không để ý tới chân đang đau nhức nhanh chóng chạy như bay về phía anh.

"Chậm một chút, cẩn thận." Thẩm Dật Thần thấy động tác của cô liền lo lắng nói, không quản cô đã tới gần mình hay chưa anh vươn tay về phía cô, sau đó ôm chặt thân thể nhỏ bé đang nhào tới.

"Thế nào, gặp ác mộng sao?" Thẩm Dật Thần tựa đầu vào tóc, ngửi hương thơm trên người cô dịu dàng hỏi, anh đưa tay vuốt ve sau lưng, ý đồ bình phục tâm tình cô.

"Không có." Hồ Cẩm Huyền nhắm mắt lại, thoải mái hít vào mùi vị đặc trưng trên người anh, đột nhiên cảm giác buồn ngủ một chút, xem ra lồng ngực anh thoải mái nhất.

"Vậy sao đã tỉnh rồi?" Thẩm Dật Thần cưng chiều hỏi, mặc dù biết cô rất nhạy cảm nhưng cho tới bây giờ trước mặt anh tâm tình cô đều buông lỏng rất nhanh ngủ thiếp đi, đây cũng là điều anh thấy vui nhất, cô chưa bao giờ phòng bị với anh.

"Không có anh ôm, em không ngủ được." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói. Điều cô nói là sự thật, mặc dù trong ngực anh cô ngủ rất dễ dàng nhưng một khi cô đang ngủ mà không thể ôm anh, người không thấy hơi thở của anh, cô sẽ đột nhiên tỉnh giấc giống như vừa rồi.

"Thật xin lỗi, mệt mỏi sao?" Thẩm Dật Thần nghe cô nói, trong mắt tràn đầy hạnh phúc cùng áy náy, yêu thương hôn mặt cô một cái, dịu dàng nói. Là anh suy tính không chu đáo rồi, vừa tiêu hao rất nhiều thể lực của cô, hiện tại lại không thể nghỉ ngơi thật tốt, thân thể cô sao có thể chịu được. Mặc dù biết thể lực cô không giống cô gái bình thường, nhưng cô rất mảnh mai là bảo bối anh che chở trong lòng bàn tay, không thể xảy ra một chút không may nào.

"Ừ, anh đang làm gì?" Hồ Cẩm Huyền giống như con mèo nhỏ lười biếng tựa đầu trên ngực anh, không chút để ý hỏi.

"Anh còn có một chút công vụ chưa xử lý cho nên mới đến thư phòng." Thẩm Dật Thần mặt không đỏ tím không đập mạnh nói, nếu cô muốn gạt anh vậy anh sẽ giả bộ không biết.

"Ah, trong công ty rất bận sao? Có muốn em giúp một tay không?" Hồ Cẩm Huyền hỏi, đã trễ thế này anh vẫn còn làm việc có phải do cô xâm nhập vào hệ thống công ty cho nên anh mới vội vàng như vậy. Hại cô đột nhiên nảy sinh cảm giác áy náy, mặc dù cô không học về kinh doanh nhưng năng lực cũng không thể xem nhẹ, ít nhiều gì cũng giúp được.

"Đừng lo lắng, là chút chuyện không quan trọng, em nha! chỉ cần giúp anh bổ sung thể lực thật tốt là được." Thẩm Dật Thần ngụ ý cười tà nói, cưng chiều nheo mắt cô.

"Bổ sung thể lực? Vậy ngày mai em nói đầu bếp nấu thêm cơm, anh ăn nhiều một chút." Hồ Cẩm Huyền lên kế hoạch, xem ra phải thay đổi thực đơn hàng ngày của anh rồi, nếu không công việc mệt mỏi cũng không làm gì được.

"Cơm dĩ nhiên phải ăn nhiều, nhưng phương pháp bổ sung thể lực tốt nhất chính là ôn lại vận động chúng ta làm trước đây không lâu." Thẩm Dật Thần cười tà một tiếng, sau đó ôm eo cô đi tới phòng ngủ.

"A. Không cần, em rất mệt mỏi." Hồ Cẩm Huyền nghe ra ý tứ trong lời nói của anh luôn miệng kháng nghị, người đàn ông này sao có thể như vậy, từ công việc kéo đến chuyện phòng the, coi như anh thông minh nhưng xương cốt của cô đang muốn rời ra từng mảnh.

"Vậy sao? Nhưng anh thấy bảo bối còn hoạt bát nhảy loạn a, xem ra mới vừa rồi anh không đủ cố gắng nếu không bảo bối sao có thể xuống giường đây." Thẩm Dật Thần bẽ cong nói, hẳn muốn đề cho cô sớm mang thai, đương nhiên không thể bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào, huống chi cô ngọt ngào như vậy khiến anh muốn nuốt vào bụng.

"Mới không có, anh đã rất tuyệt rồi em hiện tại toàn thân đều đau nhức." Hồ Cẩm Huyền tà oán nói.

"Ha ha ha. Anh rất vui về khi bảo bối khen ngợi, nhưng em trốn không thoát đâu." Thẩm Dật Thần ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực cười tà nói, cô thật đáng yêu làm cho anh yêu cô đến không dùng được, thật vui khi chỉ có anh mới nhìn được nhiều phong tình của cô đến vậy.

"Oa. Không cần a, ai tới cứu tôi." Hồ Cẩm Huyền nghe anh nói như vậy vội hét lớn, anh đúng là yêu nghiệt chuyển thế, lời nói tà khí như vậy cũng làm cho cô cảm thấy mê người, hồng bét là cô còn cảm giác rất vui về thật hết cách cứu chữa.

"Ha ha ha. Bảo bối không cần kích động như thế, nên tiết kiệm thể lực để vận động đi!" Thẩm Dật Thần cười ha ha nói, quanh quẩn cả biệt thự đều là tiếng cười phát ra từ nội tâm.

"." Hồ Cẩm Huyền trên mặt đầy bất đắc dĩ, thái độ thấy chết không sờn nhưng thật ra trong lòng mỉm cười hạnh phúc, không phải cô không có nguyên tắc, mà là trên thế giới này căn bản cũng không tìm được người yêu cô giống như anh nhưng cô không muốn tìm kiếm! Bởi vì cô đã có anh, chỉ cần anh vui vẻ là được rồi.

Gặp đúng người, đúng thời điểm là hạnh phúc, thế giới này có mấy người làm được... mà... Cuối cùng, người nào có quyền thế lại không bao tình nhân? Duy chỉ có anh là đặc biệt, cô có thể cảm thấy anh yêu cô từ tận đáy lòng, tin tưởng tương lai bọn họ sẽ càng ngày càng ngọt ngào, tựa như từ lúc kết hôn đến bây giờ, bọn họ không thể rời bỏ lẫn nhau. Cũng có lúc ý kiến bất hòa, nhưng anh đều xuống nước thừa nhận sai lầm, cho dù người sai là cô, phương thức cưng chiều như vậy sắp làm cô hư hỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Dịu dàng

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời ấm áp dễ chịu xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu xạ vào trong phòng, thân thể cao lớn nằm ở trên giường giật giật nhưng vẫn chưa mở đôi mắt đang nhắm ra, tay của anh đã không ngừng thăm dò lên trước.

Chưa đến mấy giây, một thân thể mềm mại đã bị anh ôm vào trong ngực, Thẩm Dật Thần nhắm mắt lại, khóe miệng vênh lên, biểu hiện tâm tình tốt của anh, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, anh muốn tiến vào giấc ngủ lần nữa.

Hồ Cẩm Huyền bị tỉnh lại vì ánh sáng chiếu vào, lông mi cong cong như cánh quạt của cô hơi giật giật, nỗ lực mở cặp mắt đẹp hai mí ra. Giật giật thân thể, phát hiện giờ phút này cô đang nằm ở trong ngực của ông chồng thân yêu, mà tay của anh vô cùng tham muốn bao quanh eo thon của cô, cả bắp đùi vòng quanh cặp chân cô, giống như tư thái ôm gấu.

Hồ Cẩm Huyền bất đắc dĩ cười cười, sau đó nhẹ nhàng kéo tay anh đặt trên người của cô ra, giật giật thân thể chuẩn bị rời giường tự mình làm bữa ăn sáng cho anh ăn, cô chưa quên tối qua anh nói muốn bổ sung thể lực thật tốt, mặc dù anh cực kỳ không đứng đắn dùng cô ăn cô sạch sẽ để mở hàng, nhưng cô vẫn lo lắng thân thể của anh sẽ bởi vì công việc mà không chịu nổi.

Trời ạ, hiện tại toàn thân cô đau nhức giống như bị ròi ra, động một cái cũng nhức muốn chết làm sao có thể thức dậy, lời nói ngày hôm qua thật ứng nghiệm, lần này cô lại phải ở trên giường cả ngày, đều do anh sao mạnh mẽ như vậy, làm hại cô mệt quá, cả rời giường làm bữa ăn sáng cũng không có cách nào.

Nhớ tới bộ dáng thích ý sau khi ăn uống no đủ của anh tối qua, cô cũng rất không có nguyên tắc cảm thấy thỏa mãn, thật ra thì cũng không thể trách anh nghe nói con người ở tuổi của anh là mạnh mẽ nhất, anh coi như là tốt nhất, ít nhất cũng để ý cảm thụ của cô, chỉ là tối hôm qua không có tiết chế mà thôi.

Không dậy nổi, Hồ Cẩm Huyền không thể làm gì khác hơn là ở trên giường ngây ngô, nhìn ánh mặt trời bên cửa sổ một chút, đã trễ như vậy sao? Cho tới bây giờ cô chưa từng dậy trễ như vậy, mỗi sáng sớm cô đều rời giường rất sớm sau đó lôi kéo anh đi chạy bộ theo thói quen nhưng hôm nay ngủ quên, cô quay đầu lại oán trách nhìn đương sự vẫn lâm vào mộng đẹp bên cạnh, sau đó bị si mê đến không có nguyên tắc rồi.

Dung nhan anh tuần khi ngủ của anh tựa như một bé trai ngây thơ không hề phòng bị, không có sự lạnh lùng khi đối diện người ngoài cũng không giống nho sĩ dịu dàng cưng chiều cô, khóe miệng hơi nhếch lên một độ cong đẹp mắt, ngũ quan như thần luôn hết sức mê người, bởi vì ánh mặt trời, trên mặt của anh được độ lên một tầng ánh sáng thần thánh.

Hồ Cẩm Huyền nhếch miệng, cánh tay mảnh khảnh không chịu khổng chế phác họa ngũ quan của anh, ngón cái khéo léo lưu luyến không muốn rời đi trên đôi môi thật mỏng của anh.

Thật mềm mịn, ngày hôm qua chính là cái miệng này không ngừng hôn thân thể mềm mại của cô, không ngừng nói lời tâm tình làm người ta đỏ mặt, bây giờ cô nhớ lại ngọt ngào thì cảm thấy dù anh thường dùng ngọt ngào để hình dung cô, nhưng cô cảm thấy từ ngọt ngào này đặt trên môi anh mới vô cùng thích hợp.

Hồ Cẩm Huyền đem đặt bàn tay của mình lên trên gương mặt của anh, đưa môi đỏ mọng của mình qua in lên môi anh, ngọt ngào, ăn ngon thật, cô không nhận được tiến hành một tầng thăm dò sâu hơn.

Bỗng nhiên, Thẩm Dật Thần vốn nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở mắt, trong mắt có nụ cười không giấu được, anh lật người đè cô dưới thân thể, khăn khăn nói: "Bảo bối, chào buổi sáng!"

Á. . . . Bị anh bắt tại trận..thật mất mặt quá đi mất, biểu tình vừa rồi của cô có phải rất si mê hay không? Cô giống như con đà điểu len lén cúi mặt thật thấp, chờ cho trên khuôn mặt đỏ ửng lui bước rồi mới ngẩng đầu lên, để tránh việc anh cười cô.

"Chào buổi sáng!" Hồ Cẩm Huyền nhỏ giọng nói.

"Ha ha ha. . . . Cô bé to gan vừa rồi đã chạy đi đâu, không biết vừa rồi là ai len lén hôn anh." Thẩm Dật Thần cười nói, ngực của anh bởi vì tiếng cười của anh mà chấn động, hiện lên tâm tình thật tốt của anh.

Cô thật đáng yêu, ha ha ha. . . . Cô gái đáng yêu thế này là của anh, biết được điểm này tâm tình của anh tốt đến không nói ra được, anh không nhận được thời thời khắc khắc muốn trêu chọc cô, khiến cô dễ lộ ra phong tình động lòng người.

"Ai. . . Ai muốn hôn trộm anh, em. . . Em là hôn quang minh chính đại." Hồ Cẩm Huyền nâng gương mặt ửng hồng lên thờ phỉ phò nghiêm chỉnh nói,

bộ dáng thật sự rất khiến người ta yêu mến, trông mắt Thẩm Dật Thần thoáng qua hai ngọn lửa, vẻ mặt dịu dàng có thể chết chìm người.

"Đúng, đúng, là quang minh chánh đại hôn, anh cho bảo bối hôn đủ, ha ha ha. . . ." Thẩm Dật Thần cũng chiều nói, bộ dáng vừa tức vừa tỏ vẻ trấn tĩnh của cô thật đáng yêu, anh thật là yêu cực kỳ bộ dáng này.

"Không đứng đắn, mau dậy đi anh đề em rất mệt mỏi." Hồ Cẩm Huyền oán thán, cố gắng đẩy thân thể cường tráng của anh một cái, nếu như bị người khác biết đường đường một đại tổng giám đốc lại giống như một đứa bé, còn không hù một đám người à.

"Không đứng lên, anh còn chưa thu hồi lợi tức, vừa rồi bảo bối hôn anh, hiện tại anh muốn hôn trở lại." Thẩm Dật Thần ăn vạ nói, sau đó khi cô còn chưa có phản ứng kịp đã đè môi đỏ mọng khêu gợi về phía cô.

Môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào giữa răng ngọc hơi mở, cường hân chiếm công mỗi một tác không gian trong đó, mứt thỏa thích cái lưỡi thơm tho của cô, nụ hôn này triển miên hơn bất cứ lúc nào, lâu dài hơn bất cứ lúc nào, khi Hồ Cẩm Huyền cảm thấy sắp đứt hơi, lúc này Thẩm Dật Thần mới lưu luyến buông cô ra.

"Hít hít hít. . . ." Hồ Cẩm Huyền không ngừng thở hổn hển, cô sắp tắt thở, vì nụ hôn nóng bỏng cách thức tiêu chuẩn rất ngọt ngào lại khó chịu.

"Ha ha ha. . . Bảo bối, có khỏe không?" Thẩm Dật Thần mở miệng hỏi, thanh âm của anh khàn khàn hàm chứa sự ảm nẫn, dù thật nhẹ nhưng Hồ Cẩm Huyền cũng có thể cảm thấy được.

Thẩm Dật Thần vốn muốn đòi chút phúc lợi ai ngờ càng hôn cô anh càng không thể ngừng, thiếu chút nữa liền mất đi khống chế, nhưng vừa nghĩ tới ngày hôm qua anh không ngừng đòi lấy cô, biết cô nhất định rất mệt không muốn về sau cô mắc chứng sợ hãi đối với chuyện phòng the, anh nên nhịn một chút mới tốt nếu không về sau anh sẽ không còn tính phúc.

"Em không sao, chúng ta nên rời giường." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói, thật sự là không thể ở trên giường nữa nếu không lại bị anh ăn sạch, nếu vậy ba ngày ba đêm cô sẽ không xuống giường được rồi.

"Chết. . . ." Thẩm Dật Thần hôn một cái ở trên gương mặt của cô, sau đó đứng dậy ôm cô đi vào phòng tắm rửa mặt, không phải là không hiểu tư tưởng trong lòng cô, cô ở trước mặt của anh thì không thể giấu giếm tâm sự gì, anh cười nghĩ nếu như anh muốn làm gì cô dù không ở trên giường anh cũng có thể làm, cô thật đơn thuần đáng yêu rất, anh thấy vui vẻ khi có thể nhìn thấy cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Cung chiều (một)

Ước chừng nửa tiếng sau, Thẩm Dật Thần đang trần truồng ôm Hồ Cẩm Huyền trong áo choàng ra khỏi phòng tắm. Vừa rời trong phòng tắm, anh pha cho Hồ Cẩm Huyền một ít nước nóng, sau đó giúp cô xoa bóp toàn thân, giảm bớt đau nhức.

Dĩ nhiên trong quá trình không thể thiếu một chút hành hạ ngọt ngào, da thịt trên người cô mềm nhũn, rất nhiều lần anh thiếu chút nữa mất khống chế muốn đè cô trên bồn tắm, hưng hăng cùng cô hoan ái nhưng nghĩ tới thân thể mảnh mai của cô đã rất mệt mỏi, anh cũng không nhẫn tâm đè ép cô. Cho nên không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, giúp cô xoa bóp chờ cô tắm xong mình mới xông vào tắm nước lạnh.

Mặc quần áo thoải mái cho Hồ Cẩm Huyền, Thẩm Dật Thần bắt đầu xử lý mình, đầu tiên mặc áo sơ mi trắng thủ công đặc chế của Italy sau đó chuẩn bị đeo caravat.

"Thần, tới đây." Hồ Cẩm Huyền ngồi trên giường nũng nịu hướng về phía Thẩm Dật Thần cách đó không xa đang thắt cà vạt nói.

"Hả? Thế nào, không thoải mái sao?" Thẩm Dật Thần lo lắng đi tới hỏi, anh không quên việc lúc nãy vừa mới giúp cô tắm nên trên người cô toàn những dấu đỏ. Đó là kết quả của việc anh không ngừng hôn lên đó một cách thỏa thích, không biết có phải làm đau cô hay không, trong lòng anh lần đầu tiên có loại cảm giác áy náy này.

"Không có a, em giúp anh đeo caravat." Hồ Cẩm Huyền dịu dàng nói, cô không có mảnh mai như vậy, mặc dù thời điểm rời giường cảm thấy toàn thân đau nhức nhưng qua tắm rửa đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất hiện tại cô không còn cảm giác khó chịu, chỉ là anh khẩn trương thái quá thôi.

Cô chỉ muốn tự mình giúp anh đeo caravat mà thôi, như vậy mới có cảm giác của một người vợ có thành tựu.

Thẩm Dật Thần nghe cô nói lòng khẽ buông xuống, trong lòng xông lên một hồi cảm động, thật là tiểu mỹ nhân hiểu lòng người. Anh đem caravat đưa cho cô sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất, để cho cô nhìn thẳng dễ dàng giúp anh đeo caravat.

Hồ Cẩm Huyền vui vẻ nhận lấy cà vạt, cho anh một cảm giác cảm động, tí mi thất caravat xong hi anh vọng khi thấy cà vạt cô giúp anh đeo khiến tâm tình

mình mỗi ngày đều tốt.

Người thấy trên người cô phát ra hương thơm nhàn nhạt lại nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô trong lòng anh giống như ăn mật đường ngọt ngào.

"Tốt lắm" Hồ Cẩm Huyền cười ngẩng đầu lên nói.

"Bảo bối anh yêu em" Thẩm Dật Thần hôn gương mặt cô, dịu dàng nói, giọng nói quả thật có thể khiến người ta chết đuối, nhưng có người cố tình không hiểu phong tình đó.

"Hi hi hi. Thật là nhột." Hồ Cẩm Huyền cười nói, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

"Đi, ăn điểm tâm" Thẩm Dật Thần cầm áo khoác tây trang màu đen rồi ôm eo cô.

"A Thần, mau buông em xuống, em có thể tự đi." Hồ Cẩm Huyền vội vàng ôm cổ anh, mặc dù trên người cô vẫn còn nhức nhưng so với lúc rời giường đã tốt hơn rất nhiều. Công phu xoa bóp của Thần quả nhiên rất tốt, trên thế giới này sợ rằng chỉ có cô mới có loại hạnh phúc đó, buổi sáng chẳng những được ông xã tự mình giúp tắm rửa, còn hưởng được sự săn sóc xoa bóp dịu dàng.

"Em xác định sao?" Thẩm Dật Thần vừa đi vừa cười nói, coi như cô có thể tự đi, anh cũng không ép. Nếu để cô mệt nhọc thêm chút nào thì giờ phút này anh hận không thể thay cô đi bộ, để cho cô ngoan ngoãn trong ngực anh.

"Em có thể, mau buông em xuống bị người khác thấy thì ngại." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói, bởi vì bọn họ trẻ như thế mới rời giường hơn nửa anh còn ôm cô, những người giúp việc kia sẽ nghĩ sao, khẳng định toàn ý nghĩ kỳ quái, cô phải làm sao a, cô cũng không muốn bị người khác dùng ánh mắt mập mờ nhìn cô đâu, giống như họ chuyện gì cũng biết, thật là mất mặt.

"Sợ cái gì, chúng ta là vợ chồng, ân ái là chuyện rất bình thường, ở nơi công cộng tình nhân biểu hiện ân ái so với chúng ta còn nhiều hơn, có biết không? Bảo bối" Thẩm Dật Thần cười nói, nếu để cho người ta biết đường đường đệ nhất sát thủ lại xấu hổ còn không bị giết mình ư. Những người giúp việc kia dám can đảm cười cô, anh nhất định không để cho bọn họ tốt hơn, hừ.

Thật ra thì anh không nói cho cô biết, tối hôm qua anh đã phân phó sáng nay bắt luận kẻ nào cũng không cho phép xuất hiện trong biệt thự của mình bởi vì anh không hy vọng bất luận kẻ nào tới quấy rầy hai người họ ân ái.

"." Hồ Cẩm Huyền phát hiện cho tới bây giờ đều nói không lại anh, bất cứ việc gì anh nói cũng có lý cho nên không thể làm gì khác hơn là thôi, anh thích ôm cứ để cho anh ôm, huống chi trong ngực anh cũng thoải mái làm cô không muốn rời đi.

Thẩm Dật Thần ôm cô tới đại sảnh, đặt cô nhẹ nhàng trên ghế sa lon mềm mại, dịu dàng nói: "Huyền, em ngồi đây một chút, nếu chán thì xem ti vi."

Nói xong đem điều khiển ti vi đưa cho cô, cung chiều sờ sợt tóc mềm mại của cô.

"Vậy còn anh?" Hồ Cẩm Huyền nhận lấy điều khiển ti vi nghi ngờ hỏi, nói cô xem ti vi vậy anh đi làm gì? Chẳng lẽ không ăn điểm tâm mà tới công ty đi làm? Công ty thật sự bận rộn như vậy sao?

"Anh đi làm bữa ăn sáng cho em, sẽ rất nhanh. . . chờ anh." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, sợ cô đói bụng nên anh muốn nhanh một chút bắt lấy thời gian làm xong bữa sáng, nếu không cô đói thì người đau lòng lại là anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Không đơn giản

"Oh, kỳ quái, người giúp việc đâu? Sao đã trẻ thế này lại không thấy ai cả?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ nói, chẳng lẽ người giúp việc đều xin nghỉ, cho nên anh phải đi làm bữa ăn sáng? Không thể nào! Sao có thể hoạt động nhất trí như thế?

"Anh bảo bọn họ sáng sớm nay không cần tới, sợ mèo con xấu hổ, ha ha ha. . . ." Thẩm Dật Thần sờ sờ cái mũi nhỏ của cô, mặt cung chiều nói.

"Ai xấu hổ, hừ. . . Em không có xấu hổ." Hồ Cẩm Huyền không chịu thua nói, trong lòng cảm động vì sự săn sóc của anh, người đàn ông cô yêu này thật sự có nhiều từ xưng hô thân mật dành cho cô như: bảo bối, Huyền, mèo con, con heo lười nhỏ, bé ngốc, bảo nhi (bảo vật nhỏ), yêu dấu, bà xã đại nhân, bà xã thân yêu. . . . Mỗi một tên đều làm cô thấy ngọt đến tận nảo.

"Đứng, đứng, mèo con không sợ thẹn thùng, em chờ anh chút bữa ăn sáng sẽ xong nhanh." Thẩm Dật Thần cung chiều nói, rất nhanh sau đó đi tới phòng bếp riêng trong biệt thự.

Nhìn bóng lưng của anh, khoe miệng Hồ Cẩm Huyền không tự chủ vênh lên, lộ ra đường cong hạnh phúc.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng của anh, Hồ Cẩm Huyền mới chuyển trông mắt, nhàm chán mở ti vi lên.

"Tin tức mới nhất, tối ngày hôm qua nghị viên quốc gia Lý Thanh Quốc chết bên lề đường, trước mắt nguyên nhân cái chết không rõ, cảnh sát hoài nghi là thuộc về tình sát."

Xem tin tức buổi sáng xong, Hồ Cẩm Huyền cả kinh nghẹn họng nhìn trần trời, vậy. . . . vậy quá khác biệt! Lý Thanh Quốc rõ ràng là chết ở khách sạn, sao bây giờ thành chết ở bên đường rồi? Hơn nữa việc này căn bản không phải tình sát mà?

Tin tức này khiến Hồ Cẩm Huyền kinh hãi sững sờ.

"Sao lại xem mục này? Đừng xem không có lợi ích gì đâu, ăn sáng đi, xem anh nấu có dễ ăn không?" thanh âm của Thẩm Dật Thần đột nhiên vang lên ở bên tai, sau đó anh tiện tay tắt TV, trong tay còn đang bưng một tô phở (loại bánh phở lớn), nâng đến trước mặt cô giống như hiến vật quý.

Xem ra năng lực xử lý chuyện của phụ tá không tệ, một buổi tối ngắn ngủi đã làm tốt như vật nên thưởng cho anh ta, làm như vậy những người đó sẽ không có lý do chuyển tâm mất hoài nghi về phía Huyền.

Nói tóm lại chính là chuyện dùng quyền và tiền giải quyết, nhân vật trong thành có ai dám can đảm không để mặt mũi cho người giàu nhất thế giới, có phải không muốn sống? Chỉ cần Thẩm Dật Thần thình cầ, ai dám không để mặt hướng chi Lý Thanh Quốc này còn là một tên bại hoại quốc gia, người người gặp được là giết.

"Oa. . . . Thần tự mình làm, em phải nếm kỹ chút xem sao." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó gấp một ít phở lên bát đầu nhâm nhi thưởng thức.

Xem ra ông xã cô thật không đơn giản, cả chuyện tình rất rõ ràng này cũng có thể diễn ảo, trước đó cô vẫn còn rất lo lắng sẽ mang đến phiền phức cho anh nhưng xem ra cô đa cảm rồi, Hồ Cẩm Huyền nghĩ thầm.

Nhưng sao bánh phở này ngọt vậy? Chẳng lẽ anh nhầm đường thành muối! Rất ngọt, nhưng cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Mặc dù ngọt đến cô muốn ói ra, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện rất ngọt ngào.

"Nhu thế nào? Ăn ngon không?" Thẩm Dật Thần mong đợi hỏi, thật ra thì anh cũng chỉ biết nấu phở, những món khác đều không biết, phở này cũng do chú ý học theo đầu bếp làm không biết có hợp với khẩu vị của cô không? Về sau anh nhất định phải nỗ lực học nấu ăn, nhìn thấy cô hạnh phúc ăn đồ mình làm, anh cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

"Ừ, vị rất ngon." Hồ Cẩm Huyền lại ăn một miếng, mơ hồ không rõ nói. Tổng giám đốc lớn như anh tự tay làm cho cô ăn đã rất tốt, dĩ nhiên không thể Phật tâm ý của anh.

"Thật ăn ngon như vậy sao? Anh thử xem." Thẩm Dật Thần nhìn thấy cô ăn rất ngon, lập tức cầm đôi đũa bên cạnh lên muốn gấp ăn, lại bị Hồ Cẩm Huyền ngăn trở.

Bị anh ăn vào sẽ hỏng bét.

"Không cần, em muốn ăn và lại em rất đói, anh bảo đầu bếp nấu cho anh ăn đi." Hồ Cẩm Huyền gấp giọng nói sau đó gia tăng tốc độ ăn, giống như người đói bụng rất lâu rồi.

"Ha ha ha. . . . Tốt, tốt, tốt, tất cả đều cho em ăn, chậm một chút, đừng vội." Thẩm Dật Thần cưng chiều nói, trên thế giới này còn có chuyện gì hạnh phúc hơn người phụ nữ mình yêu ăn thức ăn do chính ta mình làm? Sợ rằng không có! Xem ra thật sự là anh khiến cô đói bụng lắm rồi, việc này làm anh thương tiếc trong lòng.

Trong chốc lát, tô phở đã bị cô ăn sạch, cô thỏa mãn lau miệng thoải mái thở dài.

"Ah. . . . Sao anh không gọi đầu bếp nấu cho anh ăn? Mau đi làm đi về." Hồ Cẩm Huyền dứt tiếng nói, cô cũng không hy vọng anh bởi vì cô mà trì hoãn công vụ.

"Ha ha ha. . . . Không, đợi lát nữa anh đến công ty rồi ăn, sáng nay em ở trong nhà ngoan ngoãn nghỉ ngơi, chờ anh trở lại chúng ta đi chơi, suy nghĩ một chút xem có chỗ nào đặc biệt muốn đi." Thẩm Dật Thần cưng chiều nói, cảm giác nhìn cô ăn món mình tự làm đặc biệt hạnh phúc, làm sao cam lòng rời khỏi đây.

Buổi sáng anh còn phải xử lý một số công vụ, bọn họ rất lâu chưa đi chơi rồi, lần này nhất định phải an bài trước tất cả công vụ, sau đó dẫn cô đi chơi thật vui.

"A, tốt, vậy anh phải nhớ ăn điểm tâm đó." Hồ Cẩm Huyền dịu dàng nói, rốt cuộc có thể đi ra ngoài vui đùa rồi, cô phải tính xem đi đâu chơi mới vui.

"Ừ, anh biết rõ rồi, em không ngủ được cứ xem TV hay là lên net có chuyện gì cứ dùng máy nhắn tin gọi Quản gia tới đây, có biết hay không? Nếu như thân thể không thoải mái nhất định phải gọi điện thoại nói cho anh biết, vậy anh đi làm đây bái bai bảo bối." Thẩm Dật Thần lưu luyến nói, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, nếu như có thể anh thật muốn mang cô theo trong túi.

"Ừ, em biết rõ rồi, đi đi! Đi đường cẩn thận, trở về sớm chút." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói, sau đó hôn một cái lên má anh.

"Anh biết rồi, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh." lúc này Thẩm Dật Thần mới cầm cặp tài liệu lên đi tới nhà để xe, mặc dù có tài xế riêng chờ anh đi, nhưng anh không thích giao sinh mạng cho ai khác ngoại trừ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhàm chán, thương nhân

Nhìn Thẩm Dật Thần lưu luyến đi làm, Hồ Cẩm Huyền đành nhàm chán mở TV, nội dung bên trong nếu không phải tin tức thì là phim truyền hình.

Bất đắc dĩ, cô đành coi phim truyền hình một chút ai kêu cô hiện tại mệt đến không đi nổi, mà người hại cô một tinh thần như vậy thì bây giờ đã sáng lạng đi làm nuôi gia đình rồi, có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ!

Hồ Cẩm Huyền buồn cười lắc đầu, anh mới đi ra ngoài một lát cô đã rất muốn gặp anh, cô lúc nào trở thành người đeo dính người khác như vậy? Ai đang yêu cứ cho là như vậy đi! Vô luận trước đây người có lạnh lùng đến mấy, cường đại cỡ nào một khi yêu người sẽ trở nên lệ thuộc vào người khác.

Cô bất đắc dĩ tưởng tượng, xem ra phải coi TV để buông nổi nhớ cái đã, nếu vẫn nhớ anh, cô sẽ tương tư cả buổi sáng, dù sao anh mới ra ngoài nào có trở lại nhanh như vậy. Trên đường đến A thị, những tòa nhà chọc trời san sát nối tiếp nhau trong đó có một kiến trúc to lớn hơn 50 tầng, khiến người ta nghen hống nhìn trần trời, trong nó như ngang tàng hướng mọi người tuyên bố sự hùng vĩ của nó, bề ngỗ kiêu tự mà đến nay vẫn không có bất kỳ tòa nhà nào có thể cùng so sánh.

Bảng hiệu dưới tầng trệt viết "tập đoàn Thần Thoại" nó chính là tổng bộ tối cao của "tập đoàn Thần Thoại", nhân viên hơn tám ngàn người, chưa bao gồm chuyên viên ở nước ngoài.

Số lượng lĩnh vực hoạt động của công ty khó có thể đếm hết, từ nghiên cứu sản phẩm công nghệ cao (bao gồm chế tạo trò chơi, điện tử, xe hơi. . .) đến quản lý tài chính ngân hàng, từ điện ảnh đến công nghiệp sản xuất thuốc, khách sạn, bất động sản đều tham gia.

Không ai không biết "Tập đoàn Thần Thoại" của A thị là nơi mơ ước của tất cả mọi người, thế lực của nó trải rộng toàn bộ thế giới, giao thiệp với lĩnh vực rộng, làm cho người ta khó quên. Ai cũng muốn cùng tổng giám đốc của "tập đoàn Thần Thoại", tài phiệt đệ nhất thế giới Thẩm Dật Thần xây dựng một chút giao tình, những công ty khác vì thế không khỏi vất hết óc.

Nhưng Thẩm Dật Thần từ trước đến giờ rất ít lộ diện, truyền thông căn bản không cách nào tìm được chút xú chuyện riêng tư của anh, bao gồm tuổi, tình trạng hôn nhân, sở thích, địa chỉ, người ngoài không ai biết. Ngay cả diện mạo cũng do một ký giả vô tình chụp được cách đây 2 năm, trong một khắc đó người đời đã nhìn thấy kiệt tác của thần linh.

Người cao 1m9, vai rộng ngực dày, vóc người hoàn mỹ, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra khí thế lạnh lùng, là tác phẩm nghệ thuật của một nhà điêu khắc vĩ đại.

Tóc ngắn xanh đen mang theo tia cuồng ngạo không kèm chế được. Trông mắt thâm thúy ấy như chìm ưng làm người ta không có cách nào suy đoán tâm tư, sống mũi thẳng gãy, đôi môi mỏng hiện lên vẻ anh tuấn.

Nhưng cái ấn tượng nhất không chỉ là bộ dạng tuấn mỹ bên ngoài, mà là loại khí thế uy nghi của bậc đế vương giữa hai chân mày.

Mặc dù chuyện đã cách đây hai năm, nhưng với dáng ngoài xuất chúng, mọi người không thể quên nhanh như vậy, cho dù chỉ là nhàn nhạt thoáng nhìn, anh đã in sâu trong tâm trí họ, mà phần đông là phụ nữ.

Còn nhớ lúc ấy, tờ báo có được hình ảnh của anh, ít lâu sau cả toà soạn đột nhiên đóng cửa, tất cả báo bị tiêu hủy không cần nói mọi người đều biết là lệnh của ai.

Nghe đồn tổng giám đốc của "tập đoàn Thần Thoại" Thẩm Dật Thần, thủ đoạn hung ác, làm việc không chừa đường lui, trên thương trường chưa bao giờ lưu lại nửa điểm tình cảm và thể diện cho người ta, chỉ cần anh muốn đạt mục đích muốn thu mua công ty, cho dù người nghĩ tất cả biện pháp cũng không làm được gì. Một cái nhắc chân của anh sẽ làm rung chuyển cả kinh tế của A thị, cho dù là chính phủ cao cấp cũng không dám đắc tội anh.

Mọi người đều là từ hình dáng bên ngoài suy đoán anh đại khái hơn hai mươi tuổi, được mệnh danh là tổng giám đốc trẻ tuổi, giàu có nhất.

Tất cả nhân viên được tuyển dụng vào đây toàn là tinh anh, "tập đoàn Thần Thoại" từ trước đến giờ không lưu người vô dụng.

"Chi. . . ." một tiếng thắng nhỏ, chiếc Audi màu đen vững vàng dừng trước toàn nhà tổng bộ của "tập đoàn Thần Thoại". Nhân viên an ninh trước đại sảnh nhìn thấy chiếc xe này, nhanh chóng cung kính tiến lên mở cửa xe.

"Chào buổi sáng Tổng giám đốc" Tất cả an ninh nhân viên cung kính nói.

Đồng thời, một đôi giày da màu đen Italy bước xuống xe, Thẩm Dật Thần không có vẻ mặt gì đưa chìa khóa trong tay cho nhân viên an ninh gần nhất, sau đó không quay đầu đi vào trong, cả người tản ra hơi thở mãnh liệt khiến người ta không dám tới gần.

Nhân viên an ninh kia lập tức lái xe đến hầm xe, những nhân viên an ninh khác nhanh chóng tự động về hàng, làm nhiệm vụ bảo vệ đại sảnh, trách nhiệm của họ cũng rất lớn.

Bởi vì đây là công ty tư nhân, tuyệt đối không cho người lạ ra vào đùa giỡn, càng không cho đám chó săn đào tin tức. May mắn là sau chuyện cách đây hai năm, đám chó săn đó đã không dám động thủ, tất cả mọi người e ngại thế lực của "tập đoàn Thần Thoại" tuyệt đối không vì tò mò mà vút bỏ chén cơm của mình, vì vậy nhiệm vụ của bọn họ cũng giảm bớt một chút.

Nhưng cũng có rất người nhiều vọng tưởng trở thành Phụng hoàng, bọn họ phải hết sức chú ý mới được tuyệt đối không để họ tùy tiện đi vào, nếu không tổng giám đốc nhất định gọi bọn họ về nhà ăn cơm*.

(ăn cơm ở đây có nghĩa là bị đuổi việc về nhà ăn cơm đấy ^.^)

Thẩm Dật Thần đi tới đại sảnh trống lẹ, tất cả nhân viên cũng thập phần cung kính chào hỏi anh, lần này anh không có bất kỳ nét mặt dư thừa nào, vĩnh viễn giữ dáng vẻ lạnh như băng, trực tiếp đi về phía thang máy chuyên dụng, biến mất khỏi đại sảnh.

"Wase, tổng giám đốc thật đẹp trai lại khỏe." Một giọng nữ mê luyến đang nhìn bóng lưng của Thẩm Dật Thần vang lên.

"Đúng vậy, thật mê người, không biết kiểu phụ nữ nào có thể ở bên cạnh tổng giám đốc anh tuần như vậy?" Một giọng nữ khác phụ họa nói.

"Người nào tôi không biết, nhưng tôi biết tuyệt đối không phải là các cô." Giọng nam mang ý giễu cợt vang lên.

"Này, anh có ý gì?" hai giọng nữ còn lại chất vấn.

"Ý trên mặt chữ, còn không mau đi làm việc dám ở chỗ này ra về háo sắc, tổng giám đốc sẽ lập tức đuổi việc các cô." Giọng nam lần nữa nhìn có chút hả hê vang lên, tổng giám đốc ghét nhất người khác ở sau lưng nói nhiều chuyện, càng ghét người khác lộ vẻ háo sắc với anh.

"Thôi đi, ghen tỵ với tổng giám đốc thì cứ nói thẳng đi, không cần ở chỗ này làm loạn, lão độc thân, dáng vẻ này của chúng ta, chúng ta không phải honey của anh chẳng qua là thương thức mỹ nam thôi, không giống những người khác, nhiều tuổi như vậy vẫn là một độc thân, đúng không! Đại thúc, ha ha ha. Đi, làm việc đi." Một giọng nữ trong đó cười nói.

"Đúng nha, đại thúc, không nên quá tức giận, quá nóng tính sẽ không tốt, dù sao lớn tuổi rồi, bộ máy hức năng cũng không còn tốt." Một giọng nữ khác cười nói.

"Hừ. Một đám gái mê trai, sáng sớm đã làm người khác tức giận." Giọng nam phẫn hận vang lên, sau đó tất cả khôi phục bình thường, những chuyện như vậy, những nhân viên khác ở đại sảnh cũng làm như không thấy, giống như chuyện cãi nhau như vậy thường xuyên xảy ra.

Nhân viên công ty bắt đầu một ngày làm việc bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đi làm (2)

Khi Thẩm Dật Thần tới cửa phòng làm việc thì như thường ngày thư ký Liên Y Na nhanh chóng tới trước mặt anh, cung kính theo phía sau anh chuẩn bị báo cáo công việc hôm nay.

Hôm nay, anh đến muộn hơn một giờ, không giống anh trước giờ, chẳng lẽ ngủ quên? Hay là ngã bệnh? Liên Y Na nghĩ thầm.

Cô đã chờ anh hai giờ đồng hồ rồi, vốn định gọi điện thoại cho anh, nhưng lại nghĩ như vậy quá đường đột anh nhất định sẽ cảm thấy cô có tâm tư muốn phát lên như Phụng Hoàng, công việc này về sau có thể không cần cô làm nữa.

Cô thích anh, xác thực mà nói cô rất thích, có lẽ từ lần đầu tiên gặp anh ở buổi phỏng vấn thì cô đã mê muội anh, muốn sống bên cạnh anh, trong lòng càng yêu càng sâu.

Anh từ trước đến giờ công tư rõ ràng, một khi anh biết cô thích anh tuyệt đối sẽ không cho cô ở lại bên cạnh anh. Nếu không có cách nào nhìn thấy anh cô sẽ cảm thấy hít thở không thông, cho nên cho tới nay cô đều cẩn thận che giấu tình cảm ái mộ của mình, chỉ cần có thể vẫn ở bên cạnh nhìn anh là tốt

rồi.

Anh luôn luôn lạnh như băng, sống bên cạnh anh lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua anh cùng phụ nữ nào có quan hệ mập mờ, đàn ông không gần nữ sắc như vậy rất khó tìm được, huống chi là một người có quyền lực. (囧 hoang tưởng!)

Chỉ là không biết người nào may mắn có thể có được tình yêu của người đàn ông này? Nếu là cô thì tốt, trước mắt phụ nữ bên cạnh anh cũng chỉ có cô mà thôi(囧 hoang tưởng!), gần quan được ban lộc đây là nguyên tắc từ xưa tới giờ, tin tưởng một ngày nào đó anh sẽ phát hiện ra tấm lòng của cô, trong lòng Liên Y Na tưởng tượng, lảng lảng đi theo phía sau anh.

Thẩm Dật Thần đi vào phòng làm việc rộng rãi hào hoa sau đó ngồi xuống ghế da cao cấp trước bàn làm việc, tâm tư của anh đã sớm bay thật xa rồi, không biết bảo bối của anh bây giờ đang làm gì? Đang coi TV? Chơi máy vi tính? Hay là ngủ? Có giống như anh tương tư thành hoạ không đây? . . .

Liên Y Na nhìn bộ dáng trầm tư của Thẩm Dật Thần trong lòng cảm thấy quái dị, anh đang nghĩ gì thế? Thế nào mới sáng tinh mơ lại có bộ dạng đầy tâm sự, gương mặt dần dần nhu hòa đến tận cùng nghĩ tới điều gì?

Giờ phút này anh không còn sự lạnh lùng thường ngày giống như người đang yêu vậy, đúng! giống như người đang yêu, anh đang nghĩ tới người phụ nữ nào? Anh không phải luôn luôn không gần nữ sắc sao? Hay là anh thân cận với phụ nữ mà cô lại không biết, đột nhiên trong lòng cô có chút chua xót cho gương mặt nhu hoà của anh.

"Có thể bắt đầu." Thẩm Dật Thần phục hồi tinh thần nhìn thấy Liên Y Na cắn môi trầm tư, mày đẹp cau lại có vẻ không vui, anh lập tức lạnh như băng nói, xem ra thư ký đã tới lúc cần đổi, gần đây cô luôn mất hồn anh không thích người khác mất tinh thần trong lúc làm việc.

Điểm quan trọng nhất, anh không thích phụ nữ ngoài trừ Huyền lộ ra ánh mắt mê muội này đối với anh, rất dễ nhận thấy thư ký này đã bắt đầu phạm quy, nếu không phải năng lực làm việc của cô cũng không tệ lắm hơn nữa anh cũng không muốn một ngày đổi một người, cho nên mới để cho cô duy trì đến bây giờ.

Gần đây ánh mắt của cô càng ngày càng lửa nóng, đối với tình yêu anh dĩ nhiên biết nó có ý như thế nào, anh tuyệt đối sẽ không muốn một phụ nữ tham vọng ở bên cạnh, những ái mộ ánh mắt này khiến anh cảm thấy chán ghét, anh chỉ thích Huyền.

Công việc thư ký chính là giúp anh sàng chọn văn kiện quan trọng cùng sắp xếp công việc kinh doanh khác, không phải ở chỗ này lộ ra vẻ háo sắc, nếu không anh thuê thư ký tới làm gì.

Liên Y Na nghe thanh âm lạnh như băng của Thẩm Dật Thần, kinh hoàng phục hồi tinh thần lại, cung kính nói: "Dạ, tổng giám đốc, sáng sớm hôm nay 9h30 có một hội nghị cán bộ cao cấp; 2h chiều có một tiệc rượu; 4h cùng Chủ tịch tập đoàn Cao thị nói về công việc hợp tác ‘vườn hoa cần thần’; 6h tổng giám đốc Lâm thị hẹn ngài đi đánh Golf."

Cô mới vừa mất hồn, không biết anh có tức giận hay không, hi vọng là không.

Anh luôn luôn đứng sáu giờ về nhà, công việc không xong cũng mang về, lúc cần thiết có thể họp thông qua máy tính tình thế lỏng lẻo hoặc là trực tiếp ra lệnh cho cô, lần này cô tự chủ trương, đem hành trình hôm nay của anh kéo dài hơn sáu giờ, không biết anh có ý kiến gì không, Liên Y Na thấp thòm thăm nghĩ.

"Tất cả hành trình hôm nay trực tiếp hủy bỏ, nửa giờ sau triệu tập cán bộ cao cấp đem tất cả văn kiện cần ký tên hôm nay đến đây, cô có thể đi ra ngoài." Thẩm Dật Thần lạnh như băng nói, sau đó cầm văn kiện trên bàn bắt đầu đọc, không nhìn lại cô một cái, cũng không để ý chuyện cô giúp anh sắp xếp công việc, bởi vì cái này không quan trọng, anh bàn giao toàn bộ công việc xong sẽ trực tiếp về nhà, sau đó cùng bảo bối của anh đi du lịch.

"Thế nào? Còn vấn đề gì sao?" Thẩm Dật Thần cau mày ngẩng đầu lên nhìn thư ký vẫn đứng tại chỗ không vui nói, thư ký này càng ngày càng không hiểu quy củ rồi, quyết định của anh không sai, nếu lần sau còn nhìn thấy cô mất hồn hoặc là dùng ánh mắt ái mộ nhìn anh, anh sẽ không chút do dự đuổi việc, quyết không lưu tình.

"Không có, không có" Liên Y Na thấy mặt anh lạnh như băng, vả lại khuôn mặt rõ ràng không vui, đem nghi vấn trong miệng trực tiếp nuốt vào bụng, cung kính xoay người chuẩn bị ra ngoài làm những gì anh phân phó.

Anh không thích có người nghi ngờ quyết định của mình, càng không thích có người can thiệp vào chuyện riêng của anh, coi như cô có ngu, từ giọng điệu của anh, cô cũng biết anh rất không vui mừng, là cô đã làm sai điều gì sao? Tại sao vừa rồi gương mặt rõ ràng rất nhu hòa lại đột nhiên trở nên lãnh như băng, cô tức nuối thầm nghĩ.

Ngay khi Liên Y Na chuẩn bị bước ra phòng làm việc, âm thanh Thẩm Dật Thần lạnh như băng, tà mị nhẹ nhàng vang lên.

"Chờ một chút!"

"Tổng giám đốc?" Liên Y Na mừng rỡ vội vàng xoay người lại nhìn anh.

"Gọi điện thoại cho ‘nhà hàng Á Toa’ đưa ít thức ăn tới đây, không có việc gì rồi, cô đi xuống đi!" Thẩm Dật Thần lật văn kiện xem trên bàn làm việc, không ngẩng đầu lên phân phó nói.

"Vâng" Liên Y Na như đưa đám nói, sau đó bước nhanh đi ra khỏi phòng làm việc, không nghĩ tới Tổng giám đốc còn chưa dùng bữa, cô phải nhanh đi

chuẩn bị một chút mới được, mặc dù cô rất khổ sở. Hôm nay cô mặc quần áo mới, còn đặc biệt trang điểm, không nghĩ tới anh như cũ làm như không thấy, còn bày ra bộ dáng lãnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bữa ăn sáng gió

Trong chốc lát, Liên Y Na liền bung một ly cà phê đen và bánh ngọt có vẻ ngoài đặc biệt tinh xảo đẹp mắt đi về phía phòng làm việc, những nữ nhân viên trên đường đều bày tỏ hâm mộ với cô, họ cũng rất muốn tự mình xử lý ăn uống cho tổng giám đốc.

Người trong công ty đều biết tổng giám đốc anh tuần tiêu sái quả thật chính là chế tác hài lòng của thần, nhìn thôi cũng thấy đẹp mắt, mặc dù anh rất lạnh lùng cũng có rất nhiều người bị khí thế mạnh mẽ của anh chèn ép không dám đến gần, nhưng điểm này cũng không làm suy suyển địa vị của anh trong lòng phái nữ, rất nhiều người vẫn cả gan muốn ngã quỵ.

Liên Y Na cảm nhận được ánh mắt chung quanh, trong lòng cười hả hê, đã nói là gần quan được ban lộc, chỉ cần có cô ở đây đám phụ nữ kia căn bản không có cách đến gần tổng giám đốc.

Cốc cốc cốc.

Liên Y Na dùng một tay cầm đĩa, một tay khác gõ nhẹ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc. Nhìn phần ăn trong tay cô từ từ toát ra mùi thơm, cô hài lòng cười lại nói muốn bắt được trái tim của một người đàn ông thì phải bắt được dạ dày của người đàn ông đó, những thứ này đều là phần ăn cô tự làm ở trong phòng bếp nhỏ của công ty, chắc chắn anh nhất định sẽ thích.

"Mời vào!" trong chốc lát giọng nam lạnh lẽo làm cô mê mẩn này liền vang lên.

Liên Y Na mừng rỡ cầm đĩa đi vào trong phòng làm việc, người đàn ông coi công việc như mạng quả nhiên còn vui đầu làm việc, không bởi vì chưa ăn bữa ăn sáng mà dừng làm việc, anh không quan tâm thân thể của mình sao? Cô lắc đầu một cái bất đắc dĩ nghĩ thầm.

Giờ phút này giống như có một vòng ánh sáng nhân nhật vây quanh anh, khiến cả người anh tản ra không khí làm người ta không dám đến gần làm người ta mê muội giống như thần, khiến Liên Y Na mê mẩn nhìn bóng dáng của anh.

Hồi lâu không có nghe được thanh âm người tới, Thẩm Dật Thần vừa làm việc vừa hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Dạ, tổng giám đốc, bữa ăn sáng của ngài." Liên Y Na vội vàng phục hồi tinh thần lại cung kính nói, gần đây sao cô luôn nhìn anh mê muội, vậy cũng không hay nếu như bị anh phát hiện cô dùng ánh mắt ái mộ này nhìn anh, anh nhất định sẽ không chút nào do dự đuổi cô, việc này tuyệt đối không được, không nhìn thấy anh cô sẽ cảm thấy không cách nào thở được.

"Đặt ở trên khay trà là được." Thẩm Dật Thần lạnh lùng nói, từ khi Liên Y Na đi vào phòng làm việc, anh vẫn chưa liếc nhìn cô một cái, vẫn vui đầu làm việc, đối với anh mà nói làm anh mê muội trên thế giới chỉ có bảo bối Huyền của anh, sau đó chính là công việc, trừ ra không có bất kỳ chuyện gì có thể kích thích hứng thú của anh.

"Vâng" Liên Y Na để đĩa xuống sau đó đứng tại chỗ nhìn Thẩm Dật Thần đang vui đầu làm việc.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần không nghe được bất kỳ thanh âm rời đi, ngẩng đầu lên lạnh như băng hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Không có, tôi chỉ muốn nói với tổng giám đốc, tin tức đi họp đã thông báo xuống, còn có bữa ăn sáng vẫn còn nóng." Liên Y Na cung kính nói.

Thật ra thì những công việc này cũng có thể gọi thư ký khác đi làm, dù sao tổng giám đốc không phải chỉ có mình cô là thư ký nhưng cô là thư ký trưởng, tự nhiên có quyền gọi bọn họ làm việc.

Nhưng cô lại luôn muốn tự tay hoàn thành mỗi công việc anh giao, cho nên mọi chuyện đều tự mình làm, huống chi chỉ cần gọi điện thoại cho tầng dưới, tin tức tự nhiên có thể thuận lợi thông báo xuống.

Bị Thẩm Dật Thần nhìn soi mói, Liên Y Na cảm thấy hai chân như nhũn ra, nhịp tim tăng nhanh, gương mặt nóng lên, để không bị nhìn ra sự khác thường, cô nhẹ giọng nói ra: "Nếu như tổng giám đốc không còn chuyện gì, tôi liền đi ra ngoài làm việc."

"Ừ, tôi biết rồi." Thẩm Dật Thần phát phát tay, lạnh như băng nói.

Mà Liên Y Na thì cười đi ra khỏi phòng làm việc, nghĩ đến anh ăn thức ăn cô tự mình làm trong lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào.

Đội đến Liên Y Na đi ra khỏi phòng làm việc, Thẩm Dật Thần mới đi đến ghế sa lon bằng da thật cao cấp nhập khẩu trước bàn trà, ưu nhã ngồi xuống, bưng cà phê đen lên từ từ uống, khi anh nhìn thấy bánh ngọt trên bàn ăn, mày đẹp chán ghét cau lại.

Anh không thích ăn món ngọt, xác thực mà nói anh không thích ăn món ngọt của người khác làm ngoại trừ Huyền, dù là đầu bếp trong khách sạn cao cấp tự làm, anh cũng ghét.

Thẩm Dật Thần bưng cà phê lên chậm rãi uống, đột nhiên trước mắt giống như xuất hiện bóng dáng Hồ Cẩm Huyền và giọng nói mềm mại của cô ‘không thể uống cà phê khi bụng rỗng!’

Anh bất đắc dĩ để cà phê đã uống được một nửa trong tay ra, hạnh phúc cười cười, nếu bảo bối của anh không thích anh uống cà phê, vậy anh không uống để không bị cô phát hiện mà đá anh xuống giường, vậy anh sẽ lỗ mất, không ôm tới thân thể ấm áp thơm tho của cô, anh sẽ thao thức.

Xem ra buổi sáng hôm nay anh không cần ăn, thư ký này ngay cả sở thích của anh cũng không hiểu rõ thì làm việc như thế nào.

Nhưng điều này cũng không thể trách cô ta hết, anh luôn luôn không thích người khác dò thăm anh, thư ký mặc dù đi theo bên cạnh anh nhiều năm nhưng cũng không rõ ràng anh thích cái gì, mà cũng thôi đi.

Thẩm Dật Thần đứng dậy bắt đầu vui đầu vào trong công việc, hi vọng sớm kết thúc công việc để có thể trở về nhà gặp bảo bối của anh.

Nửa giờ sau, thư ký Liên Y Na tiến vào phòng làm việc lần nữa.

"Tổng giám đốc, hội nghị sắp bắt đầu." Liên Y Na cung kính nói, mắt len lén liếc đến bánh ngọt không nhúc nhích nằm ở trên bàn ăn và cà phê đen uống được một nửa, nghi ngờ nhử mày, tổng giám đốc thế nào nhỉ? cả cà phê đen thích nhất cũng chỉ uống một nửa, còn có bánh ngọt cô tự làm cũng vẫn còn nguyên.

"Ừ, bảo người ta dọn mấy thứ đó đi." Thẩm Dật Thần chỉ chỉ đĩa trên khay trà, sau đó bước nhanh đi tới phòng họp.

"Tổng giám đốc, xin chờ một chút, những bánh ngọt đó, tại sao ngài không ăn?" Liên Y Na dưới tình thế cấp bách mở miệng gọi lại bước chân của Thẩm Dật Thần, lên tiếng hỏi.

"Thư ký Liên, hình như cô trông nom quá nhiều." Thẩm Dật Thần không quay đầu lại, lạnh như băng nói, trên thế giới này trừ bảo bối của anh ra, không có người nào có tư cách chất vấn hành động việc làm của anh.

"Nhưng. . . Nhưng đó là bữa ăn do chính tôi làm." Liên Y Na uất ức nói, cô cũng không biết hôm nay thế nào luôn muốn dựa vào gần anh, lấy được sự chú ý của anh.

Nhìn thấy anh không nhìn cô, cô sẽ cảm thấy trong lòng bế tắc; nhìn thấy anh không nhìn bánh ngọt cô tự mình làm, trong lòng cô cảm thấy uất ức; nghe thanh âm lạnh như băng của anh, cô cảm thấy trong lòng rất lạnh, giống như bị thanh âm của anh lấy truyền sang, cô giống như cảm thấy có vật gì đó sắp mất đi.

Không trách được, nguyên lai là bữa ăn sáng cô chuẩn bị, anh đã nói, đầu bếp ở ‘khách sạn Á Toa’ không thể nào không biết khẩu vị của anh nguyên lai là có người tự chủ trương rồi, hừ. . . . Làm hại anh không thể ăn bữa ăn sáng, chuyện của anh cô có thể làm chủ sao, quả thật chính là vọng tưởng, Thẩm Dật Thần thầm nghĩ ở trong lòng.

"Thư ký Liên, hình như cô đã quên phân phó vừa rồi của tôi, tôi nói gọi ‘khách sạn Á Toa’ đưa bữa ăn tới đây, tôi không hy vọng có lần sau nữa." Thẩm Dật Thần lạnh lùng nói, sau đó bước nhanh biến mất ở trong phòng làm việc, bỏ lại mình Liên Y Na âm thầm thương tâm.

Cô cũng chỉ là muốn cho anh ăn bữa sáng nóng hổi sớm hơn, cô có lỗi gì, lòng riêng lớn nhất chỉ là muốn được anh chú ý.

Hay là bởi vì anh không thích ăn món ngọt, cho nên mới chọc cho anh tức giận, Liên Y Na thu chỉnh đốn lại tâm tình, nói thầm trong lòng, ừ! xem ra là như vậy, tuyệt đối không thể để phạm một chút chuyện nhỏ liền bỏ cuộc, hiện tại chuyện cô phải làm chính là nhanh chóng tham gia hội nghị, nếu không sẽ chọc cho tổng giám đốc không vui, trong chốc lát Liên Y Na lộ ra mỉm cười tự tin đi ra phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: An bài

Trên hành lang, nhìn thấy trưởng thư ký của tổng giám đốc cầm Laptop và một xấp tài liệu trong tay mỉm cười đi tới, tất cả mọi người đều mỉm cười chào hỏi, đây chính là trưởng thư ký của tổng giám đốc, ai mà không muốn lấy lòng cô hi vọng cô có thể nói vài lời hữu ích trước mặt tổng giám đốc, để cho bọn họ nhanh chóng thăng chức.

Nhìn mọi người đều tỏ vẻ lấy lòng cô, Liên Y Na ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt cao ngạo mà mỉm cười gật đầu, đúng! đây chính là Liên Y Na cô, người phụ nữ có tự tin chiếu lấp lánh, chỉ có cô mới xứng với tổng giám đốc (ạ).

Trong phòng họp to lớn, Thẩm Dật Thần ngồi trên ghế cao, dưới tay anh là hai hàng người tuổi tác khác nhau, những người này đều là cán bộ cao cấp của công ty, trong đó có nam có nữ, trẻ có già có.

Chỉ cần có năng lực, dù là thân phận gì, giới tính gì, số tuổi nào cũng có thể vào cao ốc này làm việc, trở thành một thành viên trong 'tập đoàn Thần Thoại'.

Đĩ nhiên còn có một điều kiện quan trọng, đó chính là có thể qua khảo nghiệm của chính tổng giám đốc 'tập đoàn Thần Thoại' Thẩm Dật Thần, nếu không tất cả đều là uống công.

Những người có thể ngồi trong phòng hội nghị hôm nay đều là người tự bò lên và được Thẩm Dật Thần công nhận, rất nhiều hạng mục trong công ty không thể thiếu bọn họ tham dự.

Thẩm Dật Thần ngồi ở chỗ ngồi của mình, một cái tay đặt ở trên bàn hội nghị gỗ gỗ, trong phòng họp to an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gõ tựa hồ không có chút quy luật nào của anh, ánh mắt anh liếc về phía nhân viên ngồi ở hai bên, thu hết những vẻ mặt hoảng sợ, bình tĩnh, nóng nảy, mong đợi của họ vào đáy mắt.

Thư ký Liên Y Na ngồi ở cạnh bàn ăn lấy Laptop bày thế trận chờ quân địch, tùy thời chuẩn bị ghi chép nội dung của hội nghị, không hề thấy kỳ quái đối với việc Thẩm Dật Thần đi vào bên trong phòng họp, mười phút vẫn không nói một câu, tựa hồ đây là chuyện thường xảy ra.

Nhân viên phía dưới bị Thẩm Dật Thần nhìn có chút hốt hoảng, mỗi một lần nghe được việc phải đi họp, chân của bọn họ sẽ không kiềm hãm được nhún ra, bọn họ thật sự là không cách nào chịu được khí thế mạnh mẽ này của tổng giám đốc, giống như là từ địa ngục luyện ra, áp bức đến bọn họ cũng không dám dùng sức hô hấp, lo lắng sợ ý một chút đắc tội Tổng giám đốc đại nhân thì sẽ không thể lẫn lộn ở thành A.

Ai không biết tổng giám đốc là người giàu có cấp thế giới, khảy khảy ngón tay là có thể làm cho bọn họ không thể sống nổi trên thế giới này, bọn họ có thể không sống, nhưng một nhà già trẻ trong nhà phải sống.

Rõ ràng anh không nói gì nhưng bọn họ vẫn cảm thấy phát run, chỉ cần ánh mắt cũng đủ để cho bọn họ sợ, càng thêm dưng nhắc tới thanh âm lạnh băng kia, âm trầm giống như tới từ địa ngục, loại cuộc sống này thì ngày nào là ngày cuối cùng của mình a! Mọi người trong lòng thầm nghĩ.

Đến lúc nhân viên đã sờ trán lau mồ hôi không biết bao nhiêu lần, thanh âm lạnh như băng của Thẩm Dật Thần truyền tới: "Trương quản lý, về sau vụ 'vườn hoa Cẩn Thần' do anh tiếp tục phụ trách, có cái gì không hiểu có thể hỏi Liên thư ký."

Trương quản lý bị gọi tên không kiên ngạo không tự ti đứng lên, trầm ổn nói: "Dạ, tổng giám đốc."

Mặc dù giờ phút này anh cũng rất sợ khí thế mạnh mẽ phát ra trên người tổng giám đốc nhưng anh lại không thể biểu hiện ra, ngay cả ở trước mặt tổng giám đốc đều sợ hãi rụt rè, tổng giám đốc làm sao có thể đặt trách nhiệm nặng nề vào trên người của anh, nếu muốn có điểm dừng chân tốt hơn ở 'tập đoàn Thần Thoại', đường ra duy nhất chính là lấy được sự trọng dụng của tổng giám đốc.

Giờ phút này càng thêm hiển anh nghi ngờ chính là vì cái gì phải giao vụ 'vườn hoa Cẩn Thần' mà anh xem trọng nhất giao cho anh làm, tổng giám đốc không phải quan tâm vụ này nhất sao? Mọi chuyện đều tự mình xác nhận.

Càng thêm khiến anh khó hiểu là công trình này tựa hồ có ý nghĩa không tầm thường nào đó bởi vì anh đã phát hiện công trình có tên của tổng giám đốc mà chữ 'Cẩn' kia là có ý gì? Tên người sao?

Những thứ này đều là điều anh nên quan tâm, hiện tại tổng giám đốc giao vụ quan trọng như thế vào trên tay của anh như vậy anh sẽ phải làm thật tốt, ngàn vạn lần không thể khiến tổng giám đốc thất vọng mới phải.

Những người khác nhìn thấy Thẩm Dật Thần giao vụ trọng đại như thế cho Trương quản lý, trong lòng âm thầm ghen tỵ đồng thời cũng cung kính chờ đợi anh phân phó khác.

"Liên thư ký! Phát tài liệu đi"

"Dạ, tổng giám đốc." Liên Y Na cầm trong tay một xấp tư liệu giao cho từng cán bộ cao cấp trong phòng họp, sau đó cung kính đứng ở bên cạnh Thẩm Dật Thần chờ đợi phân phó của anh.

"Mấy ngày tới tôi không có ở công ty, chuyện của công ty đều giao cho giám đốc trực tiếp phụ trách, có chuyện gì mọi người có thể đi tìm anh ta những thứ này đều là công việc của từng người, hi vọng chờ khi tôi trở lại, mọi người cần hoàn thành tốt, công ty luôn luôn không nuôi người vô dụng." Thẩm Dật Thần nhìn bọn họ lạnh như băng nói.

Mấy câu nói ngắn ngủn khiến cho bọn họ từ thiên đường tới địa ngục, điều cao hứng là rốt cuộc không cần phải chịu khí thế mạnh mẽ làm người ta hít thở không thông của tổng giám đốc, ưu sầu là nếu bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ lần này thật tốt, bọn họ phải trở về nhà.

Lão tổng đã lên tiếng, bọn họ làm hạ thuộc nào dám có ý kiến, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn bày tỏ sẽ cố gắng hoàn thành công việc, nhiệm vụ vừa đến tay thật là có người vui mừng cũng có người buồn, vui mừng chính là có thể được an bài nhiệm vụ trọng đại, chứng tỏ tổng giám đốc đã bắt

‘ ’ Hồ Cẩm Huyền im lặng tròn trắng mắt, giọng điệu này kỳ dị thế nào, rõ ràng chính là giấu cợt ý của cô.

‘ Không phải nói đi chơi sao? Định đi nơi đâu à? ’ Quý Tự San nói vào, cô cũng muốn ra ngoài chơi, không biết các cô có đi chung một chỗ không, có thể gặp nhau hay không. Rất kỳ quái là Hồ Chính Phong luôn theo sau cô lúc ẩn lúc hiện, làm cô rất phiền lòng, cô muốn thoát khỏi anh ta.

‘ Còn chưa quyết định, anh ấy đến công ty xử lý công việc đoán chừng hôm nay đi! Xem xét lại một chút tình hình rồi nói sau, ai nha, thật nhàm chán ~’ Hồ Cẩm Huyền vội vàng chuyển đề tài, để tránh cô tiếp tục bị trêu chọc.

‘ Nhàm chán a, dĩ nhiên nhàm chán, ông xã nhà cậu không dính cậu nha, Cẩm chẳng lẽ cũng rất dính người kia sao? ’

‘ ’ cái này cũng bị cô quay trở lại?

‘ Không nói lời nào chính là chấp nhận, hi hi hi. Thật bị tớ đoán trúng rồi. ’ ở một máy tính khác, Quý Tự San cười mờ ám gõ bàn.

‘ Cậu ở đây nói nhảm cái gì, không nói nữa tớ muốn xem có địa điểm du lịch nào tốt không. ’ Hồ Cẩm Huyền cười viết, sau đó rời khỏi trang web.

"Bảo bối, đang làm gì đó?" Không biết Thẩm Dật Thần từ lúc nào xuất hiện đột nhiên đứng bên người Hồ Cẩm Huyền, từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của cô, tựa đầu nhẹ nhàng gác lên vai cô, ngửi mùi thơm nhàn nhạt phát ra từ người cô.

"Ách, o o ~ anh vào hồi nào? Sao không có tiếng động, làm em sợ giật mình." Hồ Cẩm Huyền vỗ ngực sáng giọng.

Chẳng lẽ lực của cô giảm xuống, nếu không anh vào thư phòng lúc nào cũng không biết, không biết anh có nhìn thấy nội dung nói chuyện phiếm vừa rồi hay không. Đó không phải đơn giản là nói chuyện phiếm, bên trong còn có một chút giới thiệu về tổ chức, nếu bị anh nhìn thấy dựa vào tài trí thông minh khẳng định không cần mất nhiều thời gian là có thể phát hiện thân phận của cô, Hồ Cẩm Huyền lo lắng thâm nghĩ.

"Anh vừa vào, xem em một rất chuyên chú ngay cả anh lớn tiếng mở cửa đi vào cũng không nghe được, đúng rồi em vẫn chưa trả lời anh, em ở đây làm gì đó?" Thẩm Dật Thần vừa nghịch mái tóc như tơ của cô, không chút để ý nói.

Anh vừa về tới nhà liền tìm cô, kết quả qua cửa thư phòng nhìn thấy cô ở bên trong, hơn nữa bộ dáng chuyên chú, anh đột nhiên tò mò cô rốt cuộc đang làm gì, cho nên mới thả chậm bước chân, dấu đi hơi thở của mình lặng lẽ đến sau lưng cô.

Quả nhiên anh nhìn thấy Huyền cùng một người tên là Quý Tự San nói chuyện, địa chỉ trang web anh đã nhớ kỹ, từ cách họ nói chuyện phiếm có thể nhìn ra họ rất thân quen chẳng lẽ là bạn của Huyền? Xem ra phải thăm dò, anh hi vọng có thể biết tất cả mọi chuyện của Huyền như vậy mới có cảm giác an toàn. Cho dù cô không muốn anh biết, anh sẽ giả vờ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Âm áp

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy quay đầu nhìn anh, ánh mắt của anh trừ nét nhìn yêu say đắm và cung chiều dày đặc ra thì không thể tìm ra thứ gì khác nữa, xem ra anh không có nhìn thấy ghi chép nói chuyện của cô và San, là cô đa tâm thôi cô chỉ không hi vọng anh bởi vì cô là sát thủ mà tức giận thôi.

"Không có, em đang xem chỗ nào có phong cảnh đẹp thôi, để chúng ta có thể đến đó du lịch." Hồ Cẩm Huyền vươn tay ôm cổ anh, nũng nịu nói.

Cô cũng chưa tính là nói dối toàn bộ, vốn cô tính tán gẫu với A San xong sẽ đi tìm cảnh du lịch đẹp mắt, chỉ là không ngờ anh trở về nhanh như thế thôi. Hồ Cẩm Huyền đảo mắt nhìn thời gian ở góc phải phía dưới máy vi tính, mới chỉ mười một giờ trưa à, xem ra tốc độ của anh rất mau, cô cho là ít nhất phải đợi đến buổi tối .

"Vậy sao? Vậy quyết định đi đâu nào?" Thẩm Dật Thần hỏi theo lời của cô, đưa gương mặt tuấn tú của anh đến trước mặt cô, đối diện lỗ mũi và mắt trái của cô, hơi thở nóng rực phả ở trên da dẻ của cô, chọc cho cô cười duyên.

"Em còn chưa tìm được, anh đã trở lại rồi à quên anh an bài hết mọi chuyện ở công ty rồi sao?" Hồ Cẩm Huyền cười hỏi, người bạn rợn ở công ty lớn như anh, công sự nhất định nhiều vô số, nếu như bọn họ mới chơi mấy ngày đã bị người khác quấy rầy, thì thật mất hứng, nếu đi ra ngoài thì nhất định phải chơi cho đã.

"Dĩ nhiên, có nhớ anh không?" Thẩm Dật Thần lộ vẻ tình thâm hỏi, trong mắt hàm chứa nhu tình nồng đậm quả thật muốn khiến người ta chết đuối.

"Không có ——" Hồ Cẩm Huyền dí dõm cười cười, cố ý kéo dài âm thanh "Mới lạ ấy, thật là nhớ anh mới đúng." Hai tay của cô vẫn ôm cổ của anh gương mặt trái xoan cô điển giống như sứ trắng thượng đẳng, trong mắt sóng nước lăn tăn đều là nhu tình.

Thẩm Dật Thần nhìn đến mặt hồng.

Hồ Cẩm Huyền không nghĩ tới mình lớn như vậy lại còn nói ra những lời ngon tiếng ngọt này quả thật là tình yêu sẽ làm người ta thay đổi, dù cô là sát thủ đứng đầu cũng giống vậy, cô thành thực đối mặt trong lòng của mình, suy nghĩ chính là suy nghĩ.

"Ha ha ha. Bảo bối, anh yêu em, rất yêu, rất yêu." Thẩm Dật Thần nghe lời của cô, cười đến mặt hạnh phúc, rù rì nói, cô thật là bảo bối của anh, cuộc đời này có cô là đủ.

"Vậy sao? Vậy em có cần nói 'cảm ơn' không?!" Hồ Cẩm Huyền cười trừ nói, đến hiện tại khi nghe được lời ngon tiếng ngọt của anh, cô vẫn cảm thấy tai đỏ tim đập vì vậy cô hết sức dùng âm điệu nhẹ nhàng, che giấu sự khác thường của mình, hi vọng đừng bị anh phát hiện nếu không anh nhất định sẽ cực kỳ hả hê.

"Ba hoa!" Thẩm Dật Thần nhìn thấy nụ cười trên gương mặt cô, biết là cô nói đùa, nhẹ giọng nói, bàn tay nhẹ nhàng ngắt một cái ở trên eo nhỏ của cô, nhẹ nhàng cắn trên cổ bạch ngọc của cô giống như từng phạt "Đứa bé hư".

"Ai nha, thật là nhột, ha ha ha. . . ." Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nói, cô cũng biết anh không nỡ tổn thương cô chút nào, cho nên mới không chút kiêng kỵ như thế, nhìn thấy bộ dáng vội vàng của anh cô cảm thấy đặc biệt vui vẻ, anh nhất định không phát hiện có lúc hành vi của anh giống như là một đứa bé làm nũng, mặc dù rất ngây thơ nhưng lại khiến cô rất yêu.

Người đàn ông này đến tận cùng còn có bao nhiêu diện mạo cô không biết, lúc chưa kết hôn còn tưởng anh là một thần sĩ, kết hôn đến bây giờ, anh biểu hiện ra rất bá đạo, yêu say đắm cung chiều, tham muốn giữ lấy mãi mãi, tính tình trẻ con, tất cả đều khiến cô mê muội.

"Tốt lắm, bây giờ không phải nên đi ăn cơm sao? Nữ vương điện hạ của anh, tiểu nhân biết một nhà hàng rất ngon." Thẩm Dật Thần khàn khàn cười nói, anh tận lực để thanh âm của mình nghe ra không quá khàn, để tránh làm sợ cô.

Nếu như cô nhảy loạn trong ngực anh nữa, anh không thể bảo đảm còn có thể chỉ ôm cô đã thỏa mãn giống như quân tử hay không, hiện tại lừa dục của anh đã sớm bị cô trừ chọc, ngửi mùi thơm nhàn nhạt từ người cô, ma sát da thịt ấm áp mà mềm mại của cô, không bao lâu nữa, anh sẽ biến thành một con dã thú, ăn cô vào trong bụng.

Hồ Cẩm Huyền đã là vợ của người ta làm sao không cảm thấy sự biến hóa của thân thể anh, khi anh lên tiếng cô lập tức không nhúc nhích nữa, cô cũng không quên sáng sớm hôm nay thức dậy thì toàn thân đã đau nhức, hiện tại cô cũng không cần cái cảm thụ này, đàn ông này quả thật không chịu được trêu chọc, nhưng nếu như ở trong lòng anh là những người phụ nữ khác, không biết anh có thể mất khống chế hay không? Hồ Cẩm Huyền thầm nghĩ ở trong lòng.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần ôm thân thể cứng ngắc của cô bình phục lại tâm tình, cười khổ thờ dài, ảnh hưởng của cô đối với anh thật sự là quá lớn, chỉ nhẹ nhàng đụng vào thôi cũng khiến cho cả người anh khó chịu.

Nhớ trước kia ở trong bang, có phụ nữ muốn leo lên giường của anh, còi lảng hết đồ tới hấp dẫn anh kết quả càng làm anh rất chán ghét.

Còn nhớ rõ lúc ấy, khi người phụ nữ kia nhích tới nhích lui trong lòng anh, anh không có làm gì mà đã chán ghét ném cô ra khỏi phòng ngủ, trực tiếp cho chó sói lớn ở cửa làm thức ăn.

Về phần người bị ăn đó anh đã chẳng còn nhớ, chỉ bảo thuộc hạ ném ra khỏi bang, dọn dẹp sạch sẽ cửa và phòng ngủ của anh, lần đó chỉ vì người phụ nữ kia đụng da thịt của anh, anh tắm không dưới mười lần tắm mới chịu đựng được, từ đó anh đều vô cùng ghét phụ nữ, cho đến gặp phải bảo bối trong ngực anh.

Lúc ấy nếu như không phải trường lão trong bang hoài nghi anh là đồng tính luyến ái, tặng một người phụ nữ đến trên giường của anh mà chính anh cũng muốn chứng minh tính hướng của mình rất bình thường, cho nên mới ngầm cho phép, chỉ là không ngờ người phụ nữ kia chưa làm gì anh đã chán ghét muốn ói, khi đó anh tình nguyện tin tưởng mình là đồng tính nên cũng nguyện không để bất kỳ người phụ nữ nào đến gần mình.

Trời cao đối đãi anh không tệ, để anh gặp được người phụ nữ mình yêu trong đời, anh không cần cô độc cả đời.

Không ngờ hiện tại chỉ một động tác lơ đãng của cô cũng khiến anh cơ hồ mất khống chế, Thẩm Dật Thần bắt đầu cười

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bữa trưa ngọt ngào

"Dĩ nhiên, vương tử điện hạ của em!" Hồ Cẩm Huyền tiện tay tắt Laptop sau đó cười híp mắt vươn tay ra.

Thẩm Dật Thần cực kỳ yêu bộ dáng của cô vào giờ phút này, giống như tiên tử nghịch ngợm xuống phàm trần du ngoạn, yêu cơ tuyệt thế mỹ hoặc nhân tâm, yêu mỹ mạng theo sự thanh thuần hấp dẫn, anh không kìm hãm được nghiêng thân thể hôn lên môi đỏ mọng nàng nịu, càng nếm càng thấy ngọt ngào.

Không giống nụ hôn bá đạo trước kia, anh hôn càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng triền miên, Hồ Cẩm Huyền cảm giác sắp say.

ọc ọc ọc.

Một âm thanh không hợp thời vang lên, Thẩm Dật Thần không thể không ảo não rời môi Hồ Cẩm Huyền, vừa lúc bụng đột nhiên vang lên. Thật là 囧a, không biết Huyền có nghe hay không, Thẩm Dật Thần làm như không có chuyện gì nhìn Hồ Cẩm Huyền không hề cảm thấy lúng túng.

"Thần, có phải bụng anh mới kêu không?" Hồ Cẩm Huyền nghi hoặc nhìn bụng anh hỏi, mặc dù lúc ấy cô bị hôn đến thất điên bát đảo nhưng là sát thủ, một tiếng vang nhỏ cũng không thể lọt khỏi lỗ tai cô .

"Nào có, em nghe lầm! Tốt lắm, hiện tại đi ăn cơm, nếu không sẽ chết đói." Thẩm Dật Thần mặt không đỏ hơi thở không gấp nói, sau đó ôm ngang Hồ Cẩm Huyền rời khỏi thư phòng, tránh cô suy đoán lung tung.

"Đó, chẳng lẽ em nghe nhầm hả?" Hồ Cẩm Huyền ôm cổ anh làm bầm lẫu bầu nói, lỗ tai cô rất thính, không thể nào nghe lầm, nếu anh nói không, vậy coi như xong, không nghiến cứu nữa.

ọc ọc ọc.

Hồ Cẩm Huyền lập tức tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) nhìn anh, cô đã nói mà tuyệt đối không nghe lầm, bụng anh đói kêu rột rột, ha ha ha. mặt mũi đàn ông đáng ghét a, thật là. . .nói cô biết anh đói bụng cô cũng đâu cười anh.

"Khụ khụ khụ." Thẩm Dật Thần giả vờ ho, bị chính người phụ nữ mình yêu mềm nhìn như vậy, khuôn mặt anh tuấn như thần thánh cũng dính chút ít đỏ ửng, anh không nghĩ đến bụng sẽ vang lúc này, đều do thư ký Liên, nếu không anh cũng không đói bụng đến bây giờ.

"Có phải anh đến công ty mãi mê làm việc, quên ăn điểm tâm?" Hồ Cẩm Huyền cười hỏi, cái người cuồng công việc này chẳng lẽ chỉ nhớ rõ việc mà quên ăn điểm tâm? Không thì cũng phải nhớ ăn điểm tâm, nhưng quá nhiều việc nên không có thời gian ăn.

"Không có a, ở công ty anh rõ ràng đã ăn sáng rồi không tin em có thể gọi điện hỏi thư ký." Thẩm Dật Thần không thả chậm bước chân, tiếp tục đi về phía trước nghiêm trang nói.

Chuyện cười, nếu như cô biết sáng sớm anh chỉ uống nửa ly cà phê đen, cô khẳng định không tha cho anh, tối nay khẳng định bị phạt ngủ thư phòng, anh không cần. Bảo bối của anh bình thường rất ôn thuận, có lúc lại như con mèo hoang nhỏ, một con tiểu dã miêu làm anh điên cuồng, tràn đầy lực chiến đấu, mặc dù hung hăng nhưng lại không làm cho người ta chán ghét .

"Thật?" Hồ Cẩm Huyền hí hóp mắt nhìn con người đen như mực của anh giọng nói đầy đắc ý ‘nếu như anh dám nói láo vậy thì chết chắc’.

Cô không cần gọi điện thoại hỏi thư ký, cô không thích bại lộ thân phận, rất phiền toái lại cho người khác có cơ hội nói chuyện nhiều chuyện. Hơn nữa người khác khẳng định nói cô bá đạo, ngay cả ăn cơm cũng muốn quản lý, cho dù cô thật sự bá đạo, nhưng cũng không hy vọng người khác biết, chỉ cần người đàn ông trong nhà thích bị cô quản là được.

"Thật, không lừa em, có thể gần đây dạ dày anh tiêu hóa tốt." Thẩm Dật Thần gật đầu như bầm tỏi mặt nở nụ cười nói, anh biết cô thích thấy nụ cười của anh nhất. Chỉ cần anh sử dụng nụ cười mỹ hoặc này cô nhất định sẽ mê luyến, bộ dạng ngơ ngẩn, cực kỳ đáng yêu.

"Vậy thì tốt, lần này sẽ tin anh nhưng tuyệt đối không được để bụng rỗng uống cà phê, một ngày phải ăn đủ ba bữa, đây là mệnh lệnh." Hồ Cẩm Huyền nghiêm túc nói.

"Dạ, nữ vương điện hạ." Thẩm Dật Thần cung chiêu nói, cô càng quan tâm, anh càng hạnh phúc, cho dù cả ngày cần nhằn đến mấy lần, nhưng nếu không quan tâm người thì cần gì ngày ngày phải cầu nhau, cần gì trông nom, bị cầu nhau, quản lý mới là phải hạnh phúc a.

"Vậy bây giờ đi ăn cơm, chỉ là trước khi ăn cơm em muốn về phòng thay quần áo, tiên sinh xin hỏi có thể đưa em đi sao?" Hồ Cẩm Huyền cười nói.

"Vinh hạnh của anh!" Thẩm Dật Thần cười hì hì ôm Hồ Cẩm Huyền xoay người hướng về phía phòng ngủ.

.....

Một chiếc Ferrari đẹp mắt chậm rãi dừng trước nhà hàng châu Âu ưu nhã, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Một người đàn ông mặc sơ mi trắng từ trên xe đi xuống, vóc người có thể sánh ngang với thần Appolo tuần mỹ, chỉ thấy mọi người đều dừng động tác nhìn chăm chăm anh, anh xoay người mở cửa xe sau đó thận trọng đỡ một cô gái xinh đẹp mang theo hơi thở mát mẻ, một đại mỹ nữ tuyệt sắc.

Nhìn một cái cũng biết quan hệ hai người này không tầm thường nhưng vẫn có không ít đàn ông hướng về phía cô gái lộ ra ánh mắt si mê, đang thưởng thức thì bị ánh mắt giết người của người đàn ông bên cạnh chiếu tới thức thời bỏ đi.

Lúc này Thẩm Dật Thần hận không thể giết sạch những tên mơ ước Hồ Cẩm Huyền kia, từ lúc bọn họ xuống xe đã bắt đầu có một đồng ruồi bọ đáng ghét dùng ánh mắt lang sói nhìn chăm chăm làm người ta vô cùng không thoải mái, nhất là những người đăm đuổi theo dõi bảo bối của anh.

"Anh nói nhà hàng này ăn ngon a?" Hồ Cẩm Huyền nhìn nhà hàng thanh nhã trước mắt, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Cô đam mê thức ăn ngon, có thể được Thần khen nơi này nhất định không tệ.

"Ừ, em nhất định sẽ thích, vào thôi!" Thẩm Dật Thần quét những người đi đường một cái rồi cau mày, anh cảm thấy thức ăn nơi này cũng không tệ, hơn nữa quan trọng nhất là bên trong rất an tĩnh, không gặp phải nhiều người đáng ghét chỉ là không nghĩ tới bên ngoài nhà hàng có nhiều người đi đường như vậy.

Đi nhiên trước tiên anh có thể lái xe đến bãi đậu, sau đó từ bãi đậu trực tiếp tiến vào nhà hàng nhưng vì để cho bảo bối của mình nhìn phong cảnh mỹ lệ ở cửa chính anh mới lựa chọn dừng xe trước cửa.

Hiện tại anh đã bắt đầu hối hận, thấy người đi đường nhìn Huyền, khiến anh có ý muốn giết người, mau mau vào thôi! Bên trong sẽ không còn ánh mắt làm người ta không thoải mái, dù sao nhà hàng này không phải ai cũng vào được, có người có tiền còn không vào được đấy.

Thẩm Dật Thần đưa chìa khóa xe trong tay cho phục vụ bên cạnh, sau đó nắm tay Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng bước vào nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Người đàn ông kỳ quặc

Những cây trúc rậm rạp xanh um đứng thành hai hàng đan xen hài hòa dọc theo đường nhỏ, ánh mặt trời sáng rỡ và khí nóng mùa hè mạnh mẽ bị ngăn cách bên ngoài, rừng trúc lá xanh cao lớn vây kín cả khuôn viên bên trong, chung quanh có lối đi bên lối đi lại là rừng trúc.

Hồ Cẩm Huyền nhìn những cây trúc bên cạnh, tâm tình cũng thật tốt, vốn tưởng rằng rừng trúc này sẽ dẫn tới nhà hàng nhưng không ngờ đi không bao xa, tầm mắt trước mặt đột nhiên trống trải làm cô có một cảm giác ở bồng lai tiên cảnh như thế nào ấy.

Chung quanh trông đầy các loại hoa phong phú đầy màu sắc.

Trong không khí không có gió thật tĩnh mịch an tường.

Những mùi hoa trùng điệp tùy ý nở ra, rực rỡ sáng lạng như những đám mây đủ màu, tỏa ra hương thơm thấm vào ruột gan làm cho người ta say mê, đưa tay lên sờ cánh hoa nhẵn nhụi mềm mại, xúc cảm cực tốt.

Cách đó không xa có một tòa núi giả, dòng nước nhỏ chậm rãi chảy từ trên núi giả xuống, rơi vào trên tảng đá dưới chân núi, tràn ra bọt nước đẹp mắt, trong loáng thoáng còn thấy được trên núi giả có khắc hình con chim màu sắc sặc sỡ.

Bên kia là một hồ nước có rất nhiều hoa sen nở rộ, tất cả đều nở nên có nụ hoa hé nở hoặc cuộn, lá sen thăm lặng nổi trên mặt nước, dòng nước mượt mà lăn trên lá sen xanh chậm rãi chảy xuống mặt nước trong suốt, gợn lên một con sóng nhỏ. Vì vậy, cả hồ nước giống như bị làm ma pháp hết như mộng ảo mỹ lệ, tựa hồ cả gió cũng chậm đi rất nhiều.

Trên sân nhà dài dẫn đến phòng ăn được trải một tấm thảm gấm màu nhạt thỉnh thoảng cháy lên mấy ngọn lửa màu đỏ rực.

Hai bên đường nhỏ đi đến nhà hàng trông đầy cây liễu, bông liễu màu trắng như quả màu cầu nhỏ mềm như tơ cát cánh từ cành liễu, từ từ bay lên theo gió, chọt cao chọt thấp không ngừng tung bay, bay lượn không biết mệt mỏi, càng xoáy càng nhiều, càng xoáy càng cao, giống như nước xoáy trong hồ....bay lượn đầy trời.

Xa xa có thể nhìn thấy nhà hàng Tây dùng cửa sổ sát đất vây quanh mà lúc này có mấy đôi tình nhân đang ngọt ngào dùng bữa ăn ở đối diện.

Hồ Cẩm Huyền mỉm cười nhìn tất cả trước mắt, quả thật không thể tin được thế gian có cảnh đẹp nghệ thuật như vậy, mặc dù biệt thự trong nhà đã rất đẹp rồi nhưng khách nơi này đều có đặc sắc riêng.

"Như thế nào? Thích không?" Thẩm Dật Thần nhìn thấy sắc thái vui mừng trong mắt cô trong lòng đã biết cô rất thích nơi này nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

"Thật là đẹp, sao anh lại phát hiện được chỗ đẹp như thế?" Hồ Cẩm Huyền gật đầu hỏi, từ khi đi vào nơi này ánh mắt của cô chưa từng ngừng ngắm phong cảnh, điều này làm cho Thẩm Dật Thần có chút ghen tỵ trong lòng.

"Có một lần nói chuyện làm ăn, người khác hẹn anh bàn ở chỗ này." Thẩm Dật Thần không chút để ý nói, vụ làm ăn lần đó anh vốn không muốn để ý bởi vì anh ghét xuất hiện tại trường hợp công cộng, xác thực mà nói là anh ghét người khác vây quanh anh như ruồi bọ.

Nhưng bị ép không còn cách nào cuối cùng anh vẫn tới, chỉ là không ngờ lại thấy được một cảnh tự nhiên đẹp vậy, trước kia anh luôn luôn không quan tâm cảnh vật bên cạnh nhưng hiện tại có một người vợ thích cảnh đẹp, yêu thức ăn ngon, yêu xe mạnh, thói quen của anh cũng thay đổi theo, thích những gì cô thích, đây chính là mọi người nói yêu ai yêu cả đường đi!

"Oh, hoá ra là như vậy." Hồ Cẩm Huyền cười nói, cô đã nói mà! anh tan việc liền về nhà thật sớm nên không thể nào có thời gian ăn cơm một mình bên ngoài, bọn họ cùng đi ra ngoài ăn cơm cũng chưa từng tới đây.

Mặc dù anh có nhiều tiền xài không hết nhưng anh không thích gây ra phiền toái, đồ dùng trong nhà đều là phụ tá của anh phải người cho máy bay chuyển về từ khắp nơi trên thế giới, một người đàn ông quan tâm gia đình thế này làm sao có thời giờ tới đây, thì ra là phát hiện lúc làm việc.

Thẩm Dật Thần nhìn Hồ Cẩm Huyền mới vừa ngắm phong cảnh, cũng không nhìn anh một cái, trong lòng nhất thời ề ề, anh lập tức tinh thần sáng láng hỏi: "Em không tò mò anh ăn cơm với đàn ông hay phụ nữ hay sao?"

"Đàn ông thì thế nào? Phụ nữ thì thế nào? Không phải anh nói hai người là nói chuyện làm ăn sao?" Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, ở thời đại mới này phụ nữ cũng có thể có sự nghiệp riêng, anh cùng ăn cơm bàn chuyện với phụ nữ thì có gì kỳ quái?

"Em không ghen?" Thẩm Dật Thần thất bại hỏi, chẳng lẽ cô gái nhỏ này không để ý anh! Cả đám đều không ăn, thật đúng là làm anh khổ sở! Bình thường có một động vật giống đực nhìn cô lâu chút liền khiến trong lòng anh hận đến ngứa ngáy, anh rất rõ ràng đó chính là cảm giác ghen.

"Tại sao em phải ăn dấm? Ngày đó anh gặp phụ nữ sao?" Hồ Cẩm Huyền cười cười nói, bộ dáng này của anh thật là đáng yêu giống như cô làm sai chuyện gì, chọc cho cô rất muốn cười.

"Không phải." Thẩm Dật Thần không nói gì, trừ Huyền ra anh luôn luôn không thích tiếp xúc với phụ nữ, nếu như phụ nữ tới anh đã sớm bảo người khác đi bàn vụ làm ăn rồi nhưng Huyền chưa hỏi thì làm sao biết không phải phụ nữ, anh chưa từng thấy cô ghen, điểm này khiến anh rất thất bại, anh vô cùng muốn nhìn thấy bộ dáng Huyền khấn trương dùm anh.

"Ha ha ha. . . . Vậy thì đúng rồi!" Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, cô tin tưởng ánh mắt mình, cô gả cho ông xã thế nào dĩ nhiên cô rõ ràng nhất, người đàn ông này yêu cô như vậy làm sao có thể đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, trước kia chưa gặp cô thì xém xiu thành hòa thượng rồi, hiện tại gặp cô càng thêm không thể nào, nếu quả thật có khả năng cô vẫn tin là phụ nữ khác ái mộ anh.

"Đi, anh không phải đói bụng sao?" Hồ Cẩm Huyền nắm tay của anh nói, mười ngón tay đan xen, dưới ánh mặt trời chiếu xuống có vẻ triền miên khác thường, làm cho người ta nghĩ đến câu nói 'Lúc từ sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi. Cầm tay nâng hẹn mấy lời: "Sống bên nhau mãi đến hồi già nua".[1]'.
~~~~~

"Sớm đã bị báo bối chọc tức no rồi." Thẩm Dật Thần ngất sống mũi như bạch ngọc của cô, cung chiêu nói, cô gái nhỏ này chọc giận anh nhưng anh lại không nổi nói nặng cô nửa câu, chỉ có thể nuốt nước chua vào bụng, lúc nào thì cô gái nhỏ này mới có thể ghen vì anh, cô quá yên tâm với anh rồi!

"Ha ha ha. . . . Anh no rồi rồi hả? Nhưng em đói bụng." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, sau đó lôi kéo anh đi tới phòng ăn, còn nói tiếp như vậy có thể mặt trời xuống núi bọn họ còn chưa có ăn cơm trưa.

Nhà hàng được khảm thủy tinh bằng đá châu Âu vây quanh, đẩy cửa đi vào cảnh sắc trước mắt làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, đập vào mi mắt là những căn phòng trang nhã ngăn thành từng khu, mỗi phòng trang nhã trong mỗi một khu đều có đặc sắc riêng, không thể không nói chủ của nơi này thật rất có tình điệu; bên kia là quầy rượu kiểu dài, bên trong bài biện trang hoàng đơn giản mà chất phác hợp với ánh đèn nhàn nhạt bóng vàng, cảm giác tương đối thoải mái và trang nhã.

Thẩm Dật Thần vừa vào đến nhà hàng lập tức có một số người dùng ánh mắt kính ngạc nhìn bọn họ, mặc dù ánh mắt của bọn họ không nóng bỏng như những người đi đường ngoài cửa nhưng cũng làm cho anh không thoải mái.

Trong khoảnh khắc khi phục vụ nhìn thấy bọn họ cũng ngăn người tại đó, đi qua đi lại trong những người khách đến nhà hàng, họ thật đúng là chưa từng gặp người phụ nữ và người đàn ông nào đẹp thế, chắc bọn họ là người yêu! Nhìn qua vô cùng xứng với nhau.

"Chào hai vị, xin hỏi có gì có thể phục vụ hai vị?" Một người phục vụ nhanh chóng đi tới trước mặt bọn họ lễ phép hỏi, nhìn từ xa đã đẹp như thế rồi, không ngờ nhìn gần càng đẹp hơn, da của người phụ nữ thật tốt, không có một chút tỳ vết nào không cần trang điểm cũng có thể đi ra ngoài gặp người khác.

Không giống họ, dùng nhiều mỹ phẩm vẫn không giấu được điểm xấu, người đàn ông này đẹp trai hơn, quả thật chính là tác phẩm xuất sắc của thần thánh làm cho mặt các cô nóng lên.

"Phòng 108" Thẩm Dật Thần nhìn phục vụ đang lộ vẻ háo sắc trước mắt, cau mày đẹp lại không nhìn được nói.

Quản lý nhà hàng đang tuần tra cách đó không xa nghe được lời Thẩm Dật Thần nói, lập tức quay đầu nhìn sang, không nhìn còn khá nhìn liến giạt mình, đó không phải là tổng giám đốc 'Tập đoàn Hân Thoại' sao? Sống sờ sờ lại có sức ảnh hưởng lớn, đặc tội anh ta có nghĩa là không thể lẫn lộn ở thành A. . . . .

[1] Đây là bài Kịch cổ 4 (Đánh trống 4) của Không Tử. Bản dịch ở trên là của Tạ Quang Phát. 4 câu gốc là:

Từ sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Không phải đâu! Đúng lúc như vậy?

Quản lý nhanh chóng tới khom lưng cung kính chỉ vào hành lang dẫn ra đại sảnh: "Tổng giám đốc Thẩm, hoan nghênh quang lâm (đến thăm)! Ngài đã bao trọn phòng 108, xin mời bên này."

Nhìn thấy một đám nhân viên bên cạnh với vẻ háo sắc, quản lý không vui nhũn mày một cái, đám người này không thức thời rồi, không nhìn thấy chân mày Tổng giám đốc Thẩm đang nhíu lại sao? Như vậy rõ ràng đang không vui, thế mà họ làm như không thấy còn trực tiếp nhìn chăm chăm anh, xem ra các cô không muốn tiếp tục làm việc ở đây rồi.

Bình thường anh đối với hành động các cô có thể nhắm mắt cho qua, nhưng đối tượng hôm nay là Tổng giám đốc Thẩm nổi danh lãnh khốc lại không gần nữ sắc, không ai biết anh đang nghĩ gì, nếu không cẩn thận đắc tội với người nắm giữ nền kinh tế, đừng nói những nhân viên kia ngay cả chủ nhà hàng cũng phải về nhà ăn cơm là vừa.

Nói không gần nữ sắc nhưng Tổng giám đốc Thẩm hôm nay sao lại mang phụ nữ tới đây, hơn nữa còn là tuyệt sắc đại mỹ nhân hiếm thấy, quản lý không nhìn được liếc Hồ Cẩm Huyền, đột nhiên cảm thấy lãnh khí đánh tới làm trong lòng anh lạnh run cảm cấp.

Vừa rồi Tổng giám đốc Thẩm hung hăng trừng mắt nhìn anh? Không phải đâu! Hắn không làm gì đắc tội a? Từ khi bọn họ vào phòng ăn, anh ngay cả Tổng giám đốc Thẩm cũng không dám nhìn, chỉ len lén liếc đại mỹ nữ bên cạnh, cái này cũng đắc tội anh ta sao!

Chẳng lẽ người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh Tổng giám đốc Thẩm rất quan trọng? Cho nên Tổng giám đốc Thẩm mới trừng anh. Còn nói Tổng giám đốc Thẩm không quản lý tốt nhân viên, nên ánh mắt hoa si của họ làm cho anh phiền lòng?

Trong lòng quản lý toát mồ hôi lạnh, suy nghĩ nơi nào đắc tội Thẩm Dật Thần, mắt không ngừng biến đổi.

Hồ Cẩm Huyền nhìn quản lý không ngừng biến hóa sắc mặt, mắt cười híp thành một đường, quản lý phòng ăn này cũng quá dở hơi rồi, mặt anh ta giống như bị đùa giỡn, đôi tới đôi lui trong có bao nhiêu buồn cười.

Thẩm Dật Thần nhìn vợ yêu bên cạnh cười vui vẻ, hồ hấp hơi chậm lại, trong mắt nồng đậm nhu tình nhưng nghĩ tới nguyên nhân cô cười hi hi, trong lòng anh xôn xao một cảm ghen tức, hắn dùng lực ôm eo Hồ Cẩm Huyền, đi theo hướng quản lý tay nhéo eo nhỏ cô coi như trừng phạt nhẹ nhàng, chọc cô cười khanh khách không ngừng.

"Ha ha. . . . . Thật là nhột!" Hồ Cẩm Huyền cười nói, trong lòng nghi ngờ sao anh đột nhiên ôm cô chặt vậy.

Thẩm Dật Thần nghe tiếng cười của cô khóe miệng chậm rãi nhếch lên một đường cong đẹp mắt.

Đột nhiên, Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa trong hành lang, lòng mày nhăn lại, theo bước chân từ từ đến gần, cô nhìn rõ ràng tướng mạo đối phương. Đối phương tựa hồ có cảm ứng, đột nhiên xoay người nhìn cô.

Là hắn! Hồngбет, thế nào đúng lúc như vậy, Hồ Cẩm Huyền nhích lại gần trong ngực Thẩm Dật Thần, hoàn toàn che kín tầm mắt mình, hi vọng anh ta không nhận ra cô nếu không chết chắc.

Cô là một người vợ hiền mẹ tốt, làm sao lại thành lưu manh? Nếu như Thần biết mọi việc trước kia của cô đều lộ sơ hở.

Thẩm Dật Thần cảm thấy vợ yêu có gì đó không đúng, theo tầm mắt cô nhìn sang, một thiếu niên bất lương? Huyền biết người kia sao? Tại sao tránh người kia? Thẩm Dật Thần một bên quan sát thiếu niên tóc vàng, một bên tự hỏi, trong mắt thâm thúy đen tối không rõ.

Cứ như vậy, bọn họ đi thoáng qua vị thiếu niên kia, Hồ Cẩm Huyền âm thầm thở ra một hơi sau đó chậm chậm chui ra từ lồng ngực Thẩm Dật Thần, lặng lẽ quay đầu nhìn sau lưng người tóc vàng, nghi ngờ tại sao trong phòng ăn tao nhã như vậy lại gặp được anh ta, dạng này không phải chỉ thích quấy rầy sao?

"Thế nào? Gặp người quen biết sao?" Thẩm Dật Thần ôm chặt eo cô, dịu dàng hỏi.

"Không có, em nhìn lầm." Hồ Cẩm Huyền cười nói.

Thẩm Dật Thần cũng chiều cười một tiếng, trong mắt thần sắc đen tối không rõ làm người ta không biết anh đang nghĩ gì.

Quản lý đi bên cạnh nghe thấy động tĩnh thì làm như không thấy, mặc dù anh cũng rất tò mò Tổng giám đốc Thẩm và mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh có quan hệ gì nhưng anh không quên vừa rồi Tổng giám đốc Thẩm trừng mình cho nên vì mạng nhỏ anh tốt nhất không nên hành động gì.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy bộ dạng cẩn thận của quản lý trong rất sợ Thẩm Dật Thần, trong lòng xôn xao lên nghi vấn, người quản lý này ngay cả ông chủ cũng phải nể ba phần, họ làm việc ở đây lâu như vậy cho tới bây giờ cũng chưa thấy anh ta để ý cẩn thận như vậy, đối với người khác lần nào cũng cao ngạo, thái độ hiện tại thật làm cho họ khó hiểu.

"Ai, cậu nói hai người kia là ai? quản lý sao không lấy lòng bọn họ như vậy?" Phục vụ viên A nghi ngờ nói.

"Không biết, có thể là người quyền quý! Hoặc là quản lý hôm nay động kinh rồi, ha ha ha. . . . ." Phục vụ viên B chẳng hề để ý nói.

"Các cậu có cảm giác người đàn ông vừa rồi rất anh tuấn, cô gái cũng rất đẹp không?" Phục vụ viên C hâm mộ nói.

"Thôi đi, không có mắt cũng nhìn ra được, không chỉ đơn thuần là đáng đáp tuyệt sắc giống nhau hơn nữa còn rất xứng đôi, làm người ta hâm mộ ghen tỵ." Phục vụ viên D nói.

"Trên ti vi chưa từng thấy nhân vật như thế a, chẳng lẽ người có quyền mới?" Phục vụ viên E nghi ngờ nói.

"Có thể đi!" Phục vụ viên B chẳng hề để ý nói.

"Tớ biết anh ta là ai." Phục vụ viên A kêu lên một tiếng, cao hứng nói.

"Là ai à? Nói nghe một chút." Phục vụ viên bên cạnh vây tại một chỗ tò mò hỏi.

"Là khách mấy ngày trước đã tới, đúng rồi! hèn chi tớ nói sao lại quen như vậy thì ra trước kia đã gặp qua một lần." Phục vụ viên A kiêu ngạo nói.

"Thôi đi, nói cũng như không, cậu lúc nào chẳng vậy!" Những phục vụ khác viên lắc đầu một cái, cười rồi giải tán ngay lập tức.

"Này, tớ nói thật, sao lại không tin." Phục vụ viên A đứng tại chỗ buồn bực nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Không phải tiểu thư, là phu nhân!

Quản lý dẫn Thẩm Dật Thần tới một căn phòng tao nhã rộng rãi, bên trong trừ một cái bàn ăn có thể chứa 20 người còn có ghế sa lon nhập khẩu màu râm rắng thoải mái, phía trước ghế sa lon là một cái khay trà được lau sáng bóng, phía trên bày ít đồ ăn vặt, nước trà và khăn giấy. Đối diện ghế sa lon là một cái TV LCD 100 inches dính vào tường.

Hồ Cẩm Huyền đến trước cánh cửa sổ to lớn sát đất, kéo màn cửa sổ ra liền lập tức có thể nhìn thấy cảnh đẹp vườn hoa cách đó không xa, thật là sự hưởng thụ cho thị giác, không ngờ chỗ này tốt như vậy, Hồ Cẩm Huyền tham lam nhìn cảnh sắc bên ngoài.

"Tổng giám đốc Thẩm, xin hỏi ngài muốn ăn món gì? Muốn gọi đầu bếp Jackie tới đây không?" Quản lý cung kính hỏi người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế sa lon màu râm nóng, lại nói... Tổng giám đốc Thẩm này không phải tự mở một 'khách sạn Á Toa' nổi tiếng nhất sao? Sao đột nhiên tới nhà hàng nhỏ của họ ăn cơm? Hơn nữa còn cùng một mỹ nữ tuyệt sắc.

Mặc dù nơi này coi như rộng rãi, nhưng so với 'khách sạn Á Toa' của Tổng giám đốc Thẩm quả thật chính là gấp sự phụ, không cách nào so sánh.

Nhưng những điều này đều không phải điều anh cần quan tâm, Tổng giám đốc Thẩm có thể quang lâm tới nhà hàng của họ quả thật chính là vinh hạnh lớn lao, hi vọng bọn họ có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho ngài ấy.

"Không cần, cứ kêu đầu bếp chỗ này là được." Thẩm Dật Thần lạnh lùng nói, Jackie là một trong những đầu bếp cao cấp của 'khách sạn Á Toa' là đầu bếp có đủ thực lực nhất trong khách sạn.

Nếu bây giờ bọn họ đã tới đây, đương nhiên là thưởng thức thức ăn ngon nơi này, nếu như cần ăn món ăn Jackie làm anh có thể dẫn Huyền tới khách sạn của mình mà.

"Vâng, thức ăn thì sao?" Quản lý cung kính hỏi, trong lòng suy nghĩ một lát nhất định gọi đầu bếp lợi hại nhất trong nhà hàng tự mình làm mới được, hi vọng Tổng giám đốc Thẩm ăn thật hài lòng như vậy nhà hàng của họ có thể hợp tác với khách sạn hoặc nhà hàng của Thẩm thị, đến lúc đó nhà hàng của họ sẽ nổi bật ở thành A rồi.

"Thức ăn là cá không tước xòe đuôi, nấm lớn nướng, tiết vịt hầm dây nướp, đậu nành và hoa đông lạnh, thịt nướng kiểu Hàn, canh phù dung phi thủy, canh táo đỏ ngân nhĩ, chè khoai lang ngân nhĩ, cuối cùng thêm một bánh ngọt vị chocolate, chỉ những món này thôi." Thẩm Dật Thần nhàn nhạt mở miệng nói, lúc gọi những món ăn này thì trong mắt hơi lộ ra nhu tình.

Những món này đều là nhớ kỹ khi lần trước tới dùng cơm, đối với một người thống lĩnh cả tập đoàn lớn và băng xã hội đen thì trí nhớ hơn người không thể thiếu, ngày đó anh chỉ liếc mắt nhìn thực đơn liền nhớ kỹ tất cả tên đồ ăn trong thực đơn và điểm đặc sắc của từng món, hôm nay anh đặc biệt căn cứ khẩu vị của Huyền mà chọn mấy món ăn hi vọng cô sẽ thích.

"Tốt, Tổng giám đốc Thẩm còn có phân phó gì không?" Quản lý thấp thỏm hỏi.

Thẩm Dật Thần phát phát tay ra hiệu quản lý đi xuống, sau đó nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đứng ở trước cửa sổ sát đất, trong mắt đầy dịu dàng, cô tựa hồ rất thích cảnh vật nơi này, từ khi đến đây nụ cười của cô chưa từng mất, mặc dù cô bình thường cũng thích cười nhưng hiện tại nụ cười của cô càng thêm động lòng người, mắt sáng ngời, giống như biết nói, làm anh yêu cực kỳ.

"Vây chúc Tổng giám đốc Thẩm và tiểu thư chơi tận hứng, món ăn sẽ đưa lên rất nhanh, xin chờ một chút!" Quản lý nhìn thấy tâm tư của người đàn ông này đã không còn trên người anh ta, lập tức cung kính nói, sau đó chuẩn bị lách người.

"Không phải tiểu thư, là phu nhân... Thẩm phu nhân." Thẩm Dật Thần cải chính lại khi quản lý sắp bước ra khỏi phòng, nghe được người khác gọi cô tiểu thư làm anh không thoải mái chút nào, cô là vợ yêu của Thẩm Dật Thần anh, là của một mình Thẩm Dật Thần anh, cũng không phải là tiểu thư độc thân gì.

"Cái gì? Đúng, đúng, chúc Tổng giám đốc Thẩm và phu nhân tổng giám đốc ăn vui vẻ, nếu như không có việc gì, tôi đến phòng bếp an bài ngay." Quản lý sợ hãi nói, cái trán toát ra mồ hôi.

Ai có thể nói cho anh biết, đường đường là người đàn ông độc thân hoàng kim, giàu có - Thẩm Dật Thần đã kết hôn rồi, sao bên ngoài lại không có chút tin tức, mới vừa rồi Tổng giám đốc Thẩm có vẻ rất bất mãn đối với một tiếng 'tiểu thư' của anh, làm thế nào? Đắc tội bọn họ như vậy, cũng không biết phu nhân đứng ở bên cạnh cửa sổ có nghe anh gọi hay không? Những ngày an nhàn của anh qua hết rồi.

Thẩm Dật Thần phát phát tay ý bảo quản lý đi ra ngoài, nếu không phải lo lắng người khác gây bất lợi đối với cô, hơn nữa cô cũng không thích xã hội thượng lưu ngộp trong vàng son xa hoa, anh đã sớm công bố với toàn thế giới Hồ Cẩm Huyền cô là vợ yêu của Thẩm Dật Thần anh, đã dán nhãn phụ nữ của anh rồi ai cũng đừng nghĩ được nhìn cô.

Quản lý nhìn thấy Thẩm Dật Thần đưa tay, vội vã rời phòng, trực tiếp chạy đến phòng bếp, giống như phía sau có hổ dữ đuổi theo anh.

Thẩm Dật Thần đi từ từ đến bên cạnh Hồ Cẩm Huyền, từ phía sau ôm eo thon nhỏ của cô, tựa đầu nhẹ nhàng đặt trên bả vai nhỏ của cô, không chế sức lực không để cho cô cảm thấy không thoải mái, theo tầm mắt của cô nhìn sang, cảnh vật bên ngoài mặc dù rất đẹp, nhưng trong ánh mắt anh đều là khuôn mặt mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền của cô.

Anh bắt đầu ghen tỵ những cảnh vật này rồi, bởi vì bọn họ đã đoạt đi tầm mắt của cô.

"Trông đẹp thế sao?" Thanh âm mang theo vị chua của Thẩm Dật Thần vang lên, tạm thời kéo đi lực chú ý của Hồ Cẩm Huyền.

"Anh không thấy rất đẹp sao? Không ngờ ở chỗ này có thể nhìn thấy cảnh vật giống như vẽ, em sắp say rồi! người thiết kế này thật thần kỳ." Hồ Cẩm Huyền xoay đầu lại cười nói.

"Có gì đặc biệt hơn người, chưa đẹp bằng tranh của em mà." Thẩm Dật Thần chưa chút mở miệng nói, anh không thích cô khen người khác, huống chi anh nói là sự thật, phòng vẽ tranh trong nhà chứa đầy tranh cô vẽ, bất kỳ bức nào cũng đẹp hơn cảnh vật này thật không biết Huyền nhìn thế nào.

"Ha ha ha. . . . . Nếu như bị người khác biết, nhất định sẽ cười đấy, em chỉ là nhàm chán vẽ ra, chỉ có ở trong mắt của người chồng si tình như anh thì tranh vẽ của em mới là tốt nhất." Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nói, trong lòng bởi vì sự khích lệ của anh mà ngọt ngào, những nghệ thuật phải để ý khi vẽ tranh thật quá nhiều, cô chỉ muốn vẽ theo ý thích.

"Anh nói là sự thật, em đó đừng không tin anh, chẳng lẽ ánh mắt của anh kém đi sao? Anh nói tranh vẽ của em đẹp là đẹp, được rồi, đừng đứng ở đây mãi, đi ăn cơm." Thẩm Dật Thần cưng chiều sống mũi nhỏ như bạch ngọc của cô một cái, sau đó ôm cô đến trên ghế sofa ngồi, anh cũng không hy vọng cô tới nơi này rồi liền quên người chồng như anh, vậy anh thật sẽ chua chét mình hơn nữa còn là ghen tỵ với những hoa cỏ kia, nói ra thì mặt mũi dễ nơi nào.

"Gọi thức ăn chưa?" Hồ Cẩm Huyền ăn quýt Thẩm Dật Thần lột, mơ hồ không rõ hỏi.

"Đã gọi, em đó ăn giống một con mèo, miệng dính đầy." Thẩm Dật Thần cười cưng chiều nói, sau đó cầm khăn giấy lên giúp cô lau miệng.

"Là quýt này quá ngọt, anh cũng thử xem." Hồ Cẩm Huyền bóc một múi thả vào miệng anh chờ anh ăn, nhưng không ngờ người này thật không đứng đắn, cả ngón tay của cô cũng ngâm trong miệng, còn liếm liếm ngón tay của cô, làm cho cô tê tê đại đại.

"Ừ, rất ngọt, ăn thật ngon." Thẩm Dật Thần cười tà nói, mặt còn tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

"Không đứng đắn!" Hồ Cẩm Huyền nói thầm một tiếng sau đó ăn tiếp đồ ăn vặt trên khay trà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vô tình gặp, chúng ta quen biết sao?

Ăn rất nhiều đồ ăn vặt ngon miệng vẫn chưa thấy thức ăn được mang lên, Hồ Cẩm Huyền chỉ cảm thấy bụng căng căng định đứng dậy định ra khỏi phòng.

Ai ngờ cô vừa đứng dậy liền bị một lực nhỏ kéo vào bộ ngực ấm áp, cô ngã vào người Thẩm Dật Thần, ngồi trên đùi anh, thần sắc mập mờ.

Đối với những hành động này, Hồ Cẩm Huyền cũng không cảm thấy có gì ngượng ngùng, lúc mới quen anh, anh chính là điển hình của tộc hồ ly. Bề ngoài nhìn rất lịch sự, cho người ta cảm giác nho nhã, quý cù, kì thực lại là một bụng đen tối, nếu không cũng sẽ không dẫn dắt cô từng bước yêu anh.

Kết hôn hai năm cho tới nay, anh luôn làm các hành động thân mật với cô vì vậy cô sớm thành thói quen.

Lại nói cô cũng rất mê Lynn ngực của anh, đông ấm hạ mát, ôm thoải mái, nhưng không phải bây giờ, hiện tại cô muốn đi rửa tay, anh còn ôm cô, đó chính là một sự hành hạ.

Một tay Thẩm Dật Thần bá đạo ôm cả eo nhỏ chưa bằng một vòng tay của cô nhưng không đến mức làm cô đau, một tay khác đan xen mười ngón tay với cô, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật, trong mắt có nhu tình không tan cùng cùng chiều.

"Thần?" Hồ Cẩm Huyền giọng nghi ngờ mang theo tức giận trách cứ, cô chỉ muốn đi rửa tay thôi, anh kéo cô trở lại làm gì.

"Vẫn là ôm bảo bối thoải mái!" Thẩm Dật Thần trên gò má tron mềm của cô hạ xuống một nụ hôn, trong mắt cười giống như mèo trộm được thịt, đầu nhẹ nhàng tựa trên vai cô thường thức hương thơm nhân nhật trên người cô, trong lòng một mảnh thỏa mãn.

"Thần?" Hồ Cẩm Huyền đẩy anh một cái muốn đứng lên ai ngờ bị anh ôm chặt hơn nữa.

"Bảo bối muốn đi đâu? Anh ôm em đi." Thẩm Dật Thần không vì lời của cô mà di động, ôm thật chặt cô ngồi trên đùi, dịu dàng hỏi.

"Em muốn đi rửa tay, anh cũng muốn theo đi sao?" Hồ Cẩm Huyền hài hước nói, trong mắt hàm chứa nụ cười nhẹ, người này không cần bá đạo như vậy đi! Đi vệ sinh cũng phải được anh đồng ý? Nhưng đối với sự bá đạo của anh, cô lại càng yêu hơn.

"Được, vậy em phải nhanh trở lại món ăn sắp mang lên rồi." Thẩm Dật Thần nhìn ra nụ cười trong mắt cô, trong lòng cùng chiều lác đầu, vì lời nói đùa của cô.

Miền cường buông bàn tay để trên eo nhỏ, nếu như ở nhà, anh mang cô đi vệ sinh cũng chẳng sao, nhưng bây giờ là nơi công cộng, anh không muốn bị người khác coi là tên háo sắc, nơi này sẽ không có chuyện gì, huống chi bản lĩnh của cô không thấp.

"Được, đừng lo!" Hồ Cẩm Huyền cười hi hi đi ra khỏi phòng, tới phòng rửa tay.

Hồ Cẩm Huyền cười cười rồi bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh nữ, đoán chừng hiện tại trong lòng người kia đang đếm thời gian, nếu như cô còn chưa về không cần hoài nghi anh sẽ chạy đến nhà vệ sinh nữ tìm cô, đến lúc đó là muốn hù những người khác sao.

Người khác không biết, cô còn có thể không biết sao? Cô tốt nhất mau trở lại, tránh kinh sợ đến những người khác.

Mới vừa đi ra cửa, Hồ Cẩm Huyền đã nhìn thấy một đôi giày cứng cá tính xuất hiện trước mặt, cô không để ý, khẽ nghiêng người sang hướng bên cạnh nhưng khi cô vừa bước, cặp giày cứng kia lại dời theo, sò sò chắn trước mặt.

Hồ Cẩm Huyền nghĩ khả năng này là trùng hợp vì vậy lại chuyển qua hướng khác, nhưng bất ngờ đôi giày kia lại chắn trước mặt cô, cô không tin, tiếp tục đi động lại bị tập kích một lần nữa.

"Tiên sinh, phiền anh nhường một chút!" Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng nói, cô tận lực không để cho mình nổi đóa.

Không sai, đôi gầy cứng trước mắt này là kiểu nam, cho nên anh ta chắc chắn là một người đàn ông hơn nữa người này không lùn, ít nhất cô cúi đầu cũng không thấy gương mặt của anh.

Hồ Cẩm Huyền nhìn gầy cứng không di động, lập tức chui qua bên cạnh chủ nhân của nó, nhưng còn chưa đi được hai bước liền bị một bàn tay to ầm ập kéo lại cánh tay.

Trong mắt Hồ Cẩm Huyền chịu đựng tức giận quay đầu lại, trừ Thẩm Dật Thần ra cô đối với bất kỳ động vật giống đực nào cũng cảm thấy không hứng thú cho nên không chú ý cái người đang cố ý cản trở đường cô hình dạng thế nào, cũng không so đo anh ta cản trở đường cô, không nghĩ tới đối phương không tính bỏ qua cô.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền giật mình, này. . . . . Ngươi đàn ông ở trước mắt không phải là. . . . . Ấy là thiếu niên tóc vàng bất lương sao? Trang phục giống nhau, một chút cũng không đổi.

Không nghĩ tới, mới vừa ở đại sảnh đã cẩn thận tránh anh ta lại ở gặp phải ở chỗ này, chỉ là nhìn về mặt anh, rõ ràng ở chỗ này chờ cô, nói như vậy anh ta ở đại sảnh đã nhìn thấy cô? Mới mấy giây, Hồ Cẩm Huyền đã thay đổi ý nghĩ rồi.

Nàng đề sự kinh ngạc trong lòng xuống, trong mắt tỏ vẻ vô tội, nhìn anh kéo cánh tay cô nghi ngờ hỏi: "Tiên sinh, có chuyện gì không?"

Đúng, chính là như vậy, không thừa nhận cái chết anh cũng không có cách nào giữ cô, dù sao trên thế giới người có dáng dấp giống nhau rất nhiều, Hồ Cẩm Huyền trong lòng thầm nghĩ.

"Thế nào? Nhanh như vậy không biết?" Mục Pháp Á không nỡ buông cánh tay cô, bắt chéo tay ở trước ngực, tựa tiểu phi tiểu nói, anh cũng không rõ ràng tại sao phải dây dưa với cô có thể cảm thấy tò mò đi! Dù sao người phụ nữ này là người duy nhất gặp qua anh nhưng lại không lộ ra ánh mắt ái mộ.

"Chúng ta quen biết sao?" Hồ Cẩm Huyền mê mang hỏi, người này muốn thế nào? Cô còn chưa nắm bắt được ý định của anh, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ để tránh bị Thần biết, nhưng bây giờ nếu như anh ta còn kéo bước chân của cô, người đàn ông của cô có thể ra tìm.

"Sách sách sách. . . . . Thật đúng là quên mất, tối ngày hôm qua, ven đường. . . . ." Trong giọng nói Mục Pháp Á mang theo sự thất vọng, không nhận được nhắc nhở cô hi vọng để cho cô nhớ lại.

Anh thời thời khắc khắc đều nhớ cô, không nghĩ tới người ta căn bản cũng không để ở trong lòng, còn làm bộ không biết anh, thật để cho trong lòng an cảm thấy buồn, ngay cả anh cũng không biết tại sao lại có cảm giác quái dị này.

Vừa nãy ở hành lang nhìn thấy một người vào nhà vệ sinh trông giống cô cực kỳ cho nên anh mới không chú ý đến ánh mắt quái dị của người khác, mừng rỡ đứng trước nhà vệ sinh nữ đợi cô ra ngoài.

"Tiên sinh, anh nhận lầm người, tôi không biết anh đang nói gì." Hồ Cẩm Huyền mỉm cười nói, sau đó quay đầu đi tới phòng riêng lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ.

"Nhận lầm người sao?" Mục Pháp Á nhìn cô gái nhỏ nhanh chóng chạy đi cách đó không xa, lấp bắp lấp bắp, dung nhan của cô luôn ở trong đầu anh mãi không đi, cho dù y phục không giống nhau nhưng chỉ cần liếc một cái anh cũng có thể lập tức nhận ra cô trong đám người đó, cô thật quen sao? Mục Pháp Á mất mát nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bị nhìn thấy, ghen

Khi quản lý chạy tới phòng 108, không khí bên trong thật không tốt, loáng thoáng có một mùi thuốc súng nồng nặc lan tràn ở bên trong, quản lý hơi kinh hãi nhanh chóng đi tới trước mặt người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon, chờ đợi lửa giận ùn ùn đánh về phía anh ta.

Con mẹ nó! giờ phút này anh ta mới cảm thấy lúc trước thật là sống quá thoải mái rồi, hiện tại mới thật sự là địa ngục nhân gian, anh ta tình nguyện ngày ngày làm thêm giờ, cũng không muốn ở trong căn phòng có khí thể mạnh mẽ này chờ đợi bị phán từ hình, đây chính là khí thể đế vương mà người có vị trí cao mới có, lời đồn đãi quả thật không giả, Thẩm Dật Thần tổng giám đốc của ‘tập đoàn Thần Thoại’ chính là ‘Tu La mặt lạnh’ anh rất muốn chạy trốn nhưng sợ rằng sẽ chết thảm hại hơn.

Vừa rồi anh ta nhận được điện thoại của Tổng giám đốc Thẩm, nghe được mùi thuốc súng trong điện thoại, anh ta lập tức để công việc trong tay xuống chạy như bay tới đây chỉ sợ đắc tội vị Phật lớn này, anh ta len lén liếc căn phòng một vòng, nghi ngờ Thẩm phu nhân đi đâu rồi?

Cứ như vậy, quản lý nhà hàng mang theo sự tràn đầy lo lắng ở trong không khí quý dị này chờ đợi Thẩm Dật Thần khiển trách. Hồi lâu cũng không nghe bất kỳ thanh âm nào, khi anh ta sắp cảm cực không nổi, thanh âm lạnh như băng khác thường của Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng truyền tới, lạnh đến trái tim của anh ta tựa hồ muốn đông lại, bây giờ rõ ràng là ngày hè, lại làm cho anh ta cảm thấy như đưa thân vào Bắc Cực.

"Sao lâu vậy vẫn chưa có thức ăn?" Thẩm Dật Thần ngồi ở trên ghế sa lon lạnh lùng chất vấn, trong mắt mang theo lửa giận dày đặc.

"Việc này. . . . Bởi vì đầu bếp muốn làm ra món ăn làm ngài hài lòng hơn, cho nên hao tốn một ít thời gian." Cái trán quản lý toát ra mồ hôi lạnh run run rẩy rẩy hồi đáp, hi vọng Tổng giám đốc Thẩm dừng vì vậy mà trách tội họ, bọn họ chỉ là muốn cho anh ăn tận hưởng hơn thôi.

"Bây giờ lập tức mang thức ăn lên." Suy nghĩ mấy giây, Thẩm Dật Thần trầm thấp phân phó.

Huyền đi ra ngoài hồi lâu cũng chưa trở lại, anh lo lắng cô lạc đường cho nên chuẩn bị đến nhà vệ sinh tìm cô, ai biết được lại bị anh gặp phải một màn ở cửa nhà vệ sinh, một người đàn ông không biết từ đâu chui ra lôi kéo tay bảo bối thân yêu của anh, cung chiêu nói gì đó, đó là đặc đặc quyền mà Thẩm Dật Thần anh mới có, tên đáng chết kia lại dám làm vậy với bảo bối của anh, dám chú ý đến Huyền quả thật chính là không muốn sống, nhớ tới trong lòng anh liền có một ngọn lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Đều do hiệu suất xử lý của nhà hàng này thấp, nếu không bảo bối của anh cũng sẽ không ăn trái cây đến mức phải đi toilet, món ăn còn chưa bung lên đã để người đàn ông kia có cơ hội lợi dụng.

Anh cũng không quên vừa rồi bảo bối của anh còn cười với tên chết tiết kia, trong lòng anh nhất thời ề ảm, rất không vui, cũng may cô quả quyết đi ra ngoài, nếu không anh thật không thể không chế được mình đi tới hung hăng đánh người đàn ông kia mấy quyền, để giải lửa giận của mình.

Mặc dù cách xa xa, nhưng bọn họ nói gì, anh cũng nghe được rất rõ ràng, tên đáng chết kia dám nói cái gì ‘buổi tối, ven đường. . . ’ những lời làm cho người ta suy nghĩ viễn vông này trong nháy mắt khiến anh ghen ghét dữ dội.

"Thế nào? Có vấn đề gì không?" Thẩm Dật Thần vốn còn đang tức giận nhìn thấy quản lý sững sờ ngốc tại chỗ, tức giận hỏi, tỏ vẻ nếu quản lý còn nói ra vấn đề gì, anh sẽ lập tức khiến nhà hàng này không mở cửa được nữa.

"Không có, không có, tôi sẽ đi an bài!" Trước khi người đàn ông nào đó tức giận, quản lý lập tức chạy vội ra ngoài, dù chưa làm xong những món ăn kia, anh cũng phải tìm ra những món đó nếu không nhà hàng này sẽ dẹp tiệm mất.

Sau khi quản lý đi, Thẩm Dật Thần đang trầm tư vì sao Hồ Cẩm Huyền vẫn chưa về thì cửa phòng được mở ra, Hồ Cẩm Huyền cười hi hi đi về phía anh.

Lúc Thẩm Dật Thần nhìn thấy cô xuất hiện, mắt sáng ngời, một tia mừng rỡ và cưng chiều lướt qua đôi mắt anh.

Hồ Cẩm Huyền vẫn chưa đi đến bên cạnh anh đã bị anh đột nhiên kéo vào trong ngực của anh, ngồi ở trên đùi của anh, cánh tay của anh ôm eo nhỏ của anh thật chặt giống như dây leo, giống như muốn khảm cô vào trong thân thể.

Cô còn chưa kịp phản ứng tại sao anh lại đột nhiên như vậy, một đôi môi ấm áp mềm mại đã đặt lên môi đỏ xinh đẹp của cô, môi lưỡi tùy ý dây dưa, từ răng ngọc hơi mở tiến vào, mạnh mẽ công chiếm mỗi một tấc không gian trong đó, mút thỏa thích cái lưỡi thơm tho của cô, uyển chuyển triền miên, mang theo chút bá đạo.

Hồ Cẩm Huyền bắt lực vươn đôi tay cuốn lấy cổ của anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, bọn họ là vợ chồng muốn làm cái gì thì làm cái đó, cô cũng không phải là cô gái cổ đại cổ hủ, nào có cổ kị nhiều như vậy, huống chi anh thường giễu cợt nụ hôn của cô rất không lưu loát, hiện tại có cơ hội không luyện tập không phải uống phí sao?

Bọn họ dùng sức hôn, lâu lâu môi của cô báo đáp ân tình, không tự kìm hãm được tràn ra tiếng rên kiều mỹ, Thẩm Dật Thần nghe mà tâm nhộn nhạo, đến lúc Hồ Cẩm Huyền sắp không cách nào hô hấp, Thẩm Dật Thần mới thả ra để cô yêu kiều thở hỗn hên, trong chốc lát lại đặt lên môi của cô bắt đầu mút.

Không biết từ lúc nào, vốn chỉ là nụ hôn đơn giản càng không cách nào dừng lại, hơi thở nóng rực vòng quanh ở bên cạnh họ, sau một khắc bàn tay to của anh đã cởi ra một nút áo của cô chui vào trước ngực mềm mại của cô, Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng bắt bàn tay đang tác quái của anh lại.

Thẩm Dật Thần cũng không vì vậy mà buông tha, một cái tay khác lại lặng lẽ che lên, mang theo nhiệt độ nóng bỏng như lửa, giống như muốn làm cô tan chảy ra, Hồ Cẩm Huyền không cách nào ngăn cản nhưng lại lo lắng đột nhiên có ai đi vào, vậy thì mất mặt lắm.

Thật là sợ cái gì sẽ tới cái gì, khi Hồ Cẩm Huyền lo lắng có người tới thì cửa bị gõ vang lên.

Cộc cộc cộc. . . .

Hồ Cẩm Huyền đẩy người đàn ông đang ôm cô một cái, nhưng anh lại làm như không nghe thấy, tiếp tục động tác trong tay.

"ừ. . . Thần. . . Có người. . . Tôi. . . ừ. . ." Hồ Cẩm Huyền đứt quãng nói khi đang bị anh ôm hôn.

Nghe cô nói, Thẩm Dật Thần nháy mắt hồi phục chút lý trí, mặc dù vô cùng muốn cô nhưng hiện tại người bên ngoài tùy thời đều có thể xông vào, anh cũng không hy vọng người khác nhìn thấy bộ dáng kiều mỹ của bảo bối của anh, anh lập tức cài lại nút áo cho cô sau đó để cho cô nghiêng đầu trước ngực, mà đầu của anh thì tựa vào trên vai của cô, ngửi mùi hương thuộc về cô, từ từ bình phục dục vọng của mình.

Khi tiếng gõ cửa lần thứ hai sắp vang lên, thanh âm lạnh lẽo hơi không vui của Thẩm Dật Thần vang lên: "Vào đi!"

Lúc này quản lý ngoài cửa mới thở phào nhẹ nhõm, mang theo nghi ngờ dẫn một đám nhân viên phục vụ cầm khay chỉnh tề đi vào phòng.

Mới vừa vào phòng, nhìn thấy đôi vợ chồng ân ái dính vào nhau trên ghế sa lon, quản lý hơi sững sờ sau đó dòi tằm mắt đi, lập tức thu hồi thần sắc kinh ngạc trong mắt mình, phân phó thủ hạ dọn dẹp bàn ăn.

Nhân viên phục vụ đặt món ăn trên bàn, mắt cũng không dám ngấm loạn khắp nơi, sau đó liền nhìn thẳng rời khỏi phòng.

"Tổng giám đốc Thẩm, Thẩm phu nhân, hai vị từ từ hưởng dụng! Chúc hai vị dùng com vui vẻ!" Quản lý cúi đầu, cung kính nói với đôi vợ chồng trẻ tuổi ngồi trên ghế sa lon, sau đó lảng lảng lui ra khỏi căn phòng, dù là kẻ ngu cũng biết vừa rồi hai vợ chồng đang làm gì, cả căn phòng đều là không khí mập mờ, rất dễ nhận thấy lúc này bọn họ quấy nhiễu người ta ân ái rồi, quản lý ảo não nghĩ, hôm nay thật là mọi chuyện đều không thuận vô duyên vô cớ đặc tội Tổng giám đốc Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bám người, quái dị (hai)

Hồ Cẩm Huyền nhìn tất cả mọi người lui khỏi phòng ăn, người đàn ông bên cạnh còn không có ý thả cô đi, chẳng lẽ người này không muốn ăn com, còn đang suy nghĩ chuyện vừa nãy đi!

"Đi, đi ăn com!" Trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu, cô chỉ vỗ vỗ vai anh, sau đó giùng giăng.

Thẩm Dật Thần ảo não thở dài, ôm lấy thân thể cô tới bàn ăn.

"A, anh làm gì thế? Thả em xuống, tự em đi." Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng, đôi tay ôm lấy cổ anh để khỏi rớt.

"Em xác định em có thể tự đi?" Thẩm Dật Thần nghe cô nói, dừng bước lại, hài hước nói, đối với thân thể cô anh rõ như lòng bàn tay.

"Em đâu có yếu ớt như dây, chân em không có bị thương." Hồ Cẩm Huyền kỳ quái nói thầm một tiếng, sau đó giùng giăng muốn xuống, cô không muốn bị anh ôm nếu không chút nữa anh lại ở trên người cô tác quái, com này lúc đó chắc không cần ăn rồi.

Nghe vậy, Thẩm Dật Thần cười tà nhẹ nhàng để cô xuống.

"A. . . . ." chân Hồ Cẩm Huyền vừa chạm đất liền lao đảo một cái thiếu chút nữa té ngã, may là Thẩm Dật Thần kịp thời đỡ cô, anh cười tà khom lưng bế cô lên, "Bảo bối, thể lực em đúng là kém, đùi đã mềm như vậy rồi hả? Xem ra sau này anh cần cho em tăng cường rèn luyện!"

Hồ Cẩm Huyền nhát thời xấu hổ chôn đầu vào trước ngực anh, mặt thể diện! Thật là mất mặt chết! Cô lại bị anh trêu chọc đến đùi mềm nhũn, hơn nữa còn không tự biết.

Thể lực cô kém? Tất cả thành viên nữ trong tổ chức đều nói thể lực cô tốt nhất, nếu không phải người này “sói đội lột cừu” tối qua và sáng nay không hề tiết chế muốn cô làm sao lại có bộ dáng như vậy, còn dám nói thể lực kém, suy nghĩ một chút đã thấy tức.

"Ha ha ha. . . . ." Nhìn thấy bộ dáng đà điểu của cô, Thẩm Dật Thần cười đến vui vẻ, trên thế giới này sợ rằng chỉ có Thẩm Dật Thần anh là có vinh hạnh nhìn thấy đủ loại bộ dáng xinh đẹp của cô làm người ta mê muội!

Anh đặt cô bên bàn com giúp cô trải khăn ăn, cung chiêu sắp xếp món ăn.

"Oa. . . . . Không nghĩ tới phòng ăn nhỏ nhỏ, xanh xao lại lố nhố vậy, không biết hương vị thế nào? Thật mong đợi." Hồ Cẩm Huyền nhìn món ăn trên bàn ăn, hai mắt cười đến tỏa sáng, làm một sát thủ kiêm phụ phu nhân, cô có thể nói muốn cái gì có cái đó nhưng cô chỉ hứng thú đối với thức ăn ngon.

"Ném thử một chút, những thứ này đều là món đặc sắc ở đây." Thẩm Dật Thần cười dịu dàng sau đó không ngừng gấp thức ăn vào chén cô, gấp đến mức chén của cô chất thành một ngọn núi nhỏ mà vẫn chưa ngừng tay.

"Ừ, vị rất ngon, thật không uống công, không nghĩ tới nơi này cảnh đẹp, thức ăn lại thơm." Hồ Cẩm Huyền vừa ăn vừa nói, thật là hưởng thụ trong đời.

"Ha ha ha. . . . . Thật khoa trương như vậy sao? So với Jack—ie làm còn hoàn hảo hơn?" Thẩm Dật Thần gấp một món nhóp nhép nhai, đây là mùi vị lần trước, nói đến tài nấu ăn, không chỉ có mỗi Jack—ie làm tốt, thế nào bảo bối của anh lại khen không dứt, anh có chút buồn bực.

"Ừ, không thể so được vì phong cách nấu ăn bất đồng với nhau, dĩ nhiên là không có cùng mùi vị, đối với em mà nói, một đầu bếp có thể làm khách hàng

ăn vui vẻ, vô luận thức ăn như thế nào, cũng là một tác phẩm nghệ thuật." Hồ Cẩm Huyền cười nói, con người vui vẻ cảm thụ món ăn làm tốt hay không, vậy phải nhìn quá trình chế biến ra nó.

"Lãnh ngộ sâu như vậy?" Thẩm Dật Thần cung chiều cười cười nói, bảo bối anh vừa thấy thức ăn ngon sẽ nói rất nhiều câu cảm thán, không sai biệt lắm khi quên sự hiện hữu của anh rồi, thật là anh ghen ghét.

"Dĩ nhiên, anh nhìn xem." Hồ Cẩm Huyền không nhịn được cùng anh chia sẻ vui vẻ, đưa gấp một món bỏ vào miệng anh, mong đợi nhìn.

"Ừ. . . . . Quả nhiên ăn thật ngon." Thẩm Dật Thần nhai món ăn trong miệng, nhìn thấy hai mắt cô sáng lóng lánh nhìn mình, gật gật đầu nói, quả thật cùng với mùi vị anh vừa ăn không giống nhau, là nơi nào có vấn đề?

Thẩm Dật Thần lại gấp một đĩa, nhưng mùi vị không giống cô gấp cho anh ăn chẳng lẽ cùng món lại không có cùng mùi vị? Anh không tin dùng đĩa từ chén cô gấp một ít, ừ! chính là vị này, đúng là mỹ vị vừa rồi.

Thử mấy lần, Thẩm Dật Thần rốt cuộc biết nơi nào xảy ra vấn đề, nguyên lai là muốn ăn cùng chén với cô, món ăn mới cảm thấy ngon, cho ra kết luận này, anh không ngừng từ trong chén cô gấp thức ăn ăn.

"Này. . . . . Làm sao anh ăn của em, em không cho." Hồ Cẩm Huyền nhìn động tác của anh, tả oán nói, không nên trách cô có thức ăn ngon sẽ không còn nhân tính, chỉ trách thức ăn quá ngon thôi.

"Em tương đối dễ ăn, anh gấp cho em." Thẩm Dật Thần cười nói, sau đó gấp rau vào trong chén cô cùng cô ăn, trong lòng anh tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn, chẳng lẽ cái này chính là cái Huyền nói, vui vẻ thưởng thức thức ăn trong lòng anh hưng phấn thâm nghĩ.

Một bữa cơm với không khí ấm áp hoàn thành, Hồ Cẩm Huyền vỗ vỗ cái bụng phình ra, mặt thỏa mãn ngồi trước bàn ăn.

Thẩm Dật Thần cung chiều nhìn hình dạng của cô, cười cười.

Đồng đông đông. . . . .

"Vào đi!" Thẩm Dật Thần mặt không thay đổi nhìn cửa phòng, chỉ thấy trong tay quản lý bùng một chậu nước cung kính đi vào.

Hồ Cẩm Huyền mặt quái dị nhìn quản lý, sau đó nhú mày hỏi thăm Thẩm Dật Thần đây là chuyện gì.

"Tổng giám đốc Thẩm, Thẩm phu nhân, đây là nước rửa tay!" Quản lý hiến mị đưa chậu nước trong tay để một bên.

"Nhưng chúng ta không nhờ ông đưa nước rửa tay tới đây." Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ lên tiếng, chẳng lẽ quy củ của phòng ăn, khách cơm nước xong sẽ đưa nước rửa tay? Suy tính chu đáo như vậy?

"Ừ, biết, ông có thể đi ra ngoài." Thẩm Dật Thần lạnh như băng nói, ngăn lại những lời của quản lý, sau đó lôi kéo tay Hồ Cẩm Huyền thả vào trong nước, cùng cô rửa tay.

"Ông xã, anh vẫn chưa trả lời em đấy." Hồ Cẩm Huyền mặc cho anh giúp cô rửa tay, không buông tha hỏi tới.

"Đây là quy củ phòng ăn." Thẩm Dật Thần nghe cô nũng nịu kêu 'ông xã' thì lập tức tinh thần nhộn nhạo, dịu dàng nói. Anh không thể nói bởi vì sợ cô đi rửa tay lại gặp những tên đàn ông khác, trêu chọc mơ ước hương thơm của cô, đến lúc đó ăn dấm buồn bực nhất định là anh.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần một tay ôm Hồ Cẩm Huyền ra khỏi phòng, quản lý đã sớm đợi ở nơi nào rồi.

"Tổng giám đốc Thẩm, Thẩm phu nhân đi thông thả! Hoan nghênh lần sau quang lâm!" Quản lý hiến mị nói.

Thẩm Dật Thần đối với hình thức khách sao này như không nghe ôm Hồ Cẩm Huyền rồi nhận chìa khoá xe từ bảo vệ.

Nhìn xe đi xa, quản lý cả người mềm nhũn, rốt cuộc đưa được vị Đại Phật này đi khỏi, cái mạng già của mình cũng mất đi một nửa, quyền quý loại này thật không dễ ứng phó.

Lại nói đến Tổng giám đốc Thẩm cũng thật kỳ quái, đặc biệt gọi bọn hắn đưa một chậu nước rửa tay, theo lý mà nói tự đi rửa tay không phải dễ dàng hơn sao, thật đúng là quái dị! Quản lý lắc đầu một cái, tiếp theo bận việc của mình. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chuyến du lịch nước Pháp lãng mạn

Paris là thủ đô và là thành phố lớn nhất nước Pháp cũng là trung tâm văn hóa chính trị ở nước Pháp. Một trong bốn thành phố đứng đầu thế giới, xếp ngang hàng với New York của nước Mỹ, Tokyo của Nhật Bản, và Luân Đôn của nước Anh.

Từ xưa đến nay, thanh niên từ các nơi trên thế giới hội tụ đến Paris đều có mộng tưởng và dã tâm, ở chỗ này bọn họ từng thực hiện mơ ước, đã từng có thất vọng, vậy mà đúng như Lierke từng nói, "Paris là một thành phố không gì sánh bằng."

Paris, Paris xinh đẹp, Paris thần kỳ, nó là đại biểu của kiến trúc nghệ thuật, nó là tấm gương của một tòa thành cổ được bảo vệ, nó là điển hình của văn hóa hoàn cảnh, nó là bản mẫu của sinh thái văn minh. Trong các khu cộng đồng ở thành phố Paris, đều có thể thấy viện bảo tàng, nhà hát, vườn hoa, suối phun và điêu khắc, hoàn cảnh văn hóa tốt vô cùng. Cuộc sống văn hóa của người Paris muôn màu muôn vẻ, hình thức giải trí văn nhả, không khí nghệ thuật rất đậm.

Nam nữ tóc vàng, mắt xanh, mũi cao, da trắng muôn hình muôn vẻ, nhìn có vẻ giống nhau nhưng lại có không ít giống người khác chỉ là có vẻ ít mà thôi.

Giờ khắc này ở trên đường phố phồn hoa, có một người Trung Quốc da vàng vô cùng hấp dẫn chú ý của người khác.

Áo đầm màu trắng triển lộ rõ ràng đường cong linh lung của cơ thể, mặt trái xoan cổ điển nhìn qua giống như chỉ hơi lớn hơn bàn tay người một chút, tựa như mỹ nữ đi ra từ bức tranh vẽ nữ tử cổ đại.

Mây liễu nhạt rõ ràng đã được cắt tỉa cẩn thận, lông mi thật dài lay động giống như hai cái bàn chải nhỏ, một đôi mắt to xinh đẹp sáng rõ đến mức khiến người khác sợ hãi lại linh động có hồn đến khác thường, giống như luôn muốn nói điều gì đó.

Da thịt trắng như tuyết càng tạo ra sự đối lập rõ ràng với đêm tối, sống mũi kiên nghị thẳng tắp, mang theo sự xinh xắn đặc biệt của phái nữ, môi anh đào mềm mại hiện ra màu hồng trong suốt như bảo thạch, chỉ nhìn một cái cũng khiến người ta say mê, một mái tóc đen nhánh mềm mại buông xuống dưới, bay múa theo gió cùng với tấm lụa mỏng trắng cô tùy ý khoác trên vai, thật như tinh linh.

Ở dưới ánh mặt trời sáng lảnh chiếu rọi, chung quanh thân thể của cô gái cứ như được bao phủ bởi một vầng sáng hư ảo, xinh đẹp đến làm cho người ta không muốn rời mắt. Cô gái phương đông vốn đã khiến người nhìn chăm chú hướng chỉ là cô gái tuyệt mỹ như thế, tự nhiên khiến người đi đường không ngừng quay đầu lại nhìn, có vài người thậm chí vì vậy dừng bước.

Mà người trong cuộc như Hồ Cẩm Huyền đang đắm chìm trong ánh mặt trời ôn hòa, căn bản không biết trong lúc vô ý động tác của cô đã mang đến bao nhiêu rung chuyển.

"Tách tách. . ."

Một hồi tiếng vang, là một người đàn ông đang chụp hình, mà tiếng vang cũng làm cho Hồ Cẩm Huyền chuyển mắt nhìn về phía người đàn ông kia.

Chỉ cần nhìn qua liền biết người đàn ông là người phương tây, một mái tóc màu vàng kim khiến cả ánh mặt trời cũng có phần thua kém, từng sợi rủ xuống trên mặt, càng hiển lộ ra da thịt trắng nõn của người đàn ông.

Bên dưới lông mày rậm là một đôi con ngươi thâm thúy, sắc thái màu xanh dương tràn đầy mộng ảo, sống mũi cao thẳng đặc biệt thuộc về người phương Tây, phía dưới chính là đôi môi đỏ tươi ướt át, khiến người thấy không nhịn được muốn nếm thử xem là mùi vị gì, thân thể cao lớn được bao bọc trong bộ quần áo thoải mái.

Hồ Cẩm Huyền khẽ nhủ chân mày nhìn trang phục không giống như là ký giả nước Pháp. Tại sao muốn theo cô? Dù cô là vợ của người giàu trên thế giới thì đây cũng không phải là chuyện người ngoài biết, chẳng lẽ cô đã thành một phong cảnh mỹ lệ trong thành sao, cô cười khẽ thầm nghĩ trong lòng.

Buổi trưa hôm nay sau khi bọn họ com nước xong, Thẩm Dật Thần liền dẫn cô đến thủ đô lãng mạn —— Paris của nước Pháp, mặc dù không phải lần đầu tiên tới nơi này, nhưng vẫn rất mê luyến cảnh vật và thức ăn ngon nơi này, mỗi lần tới đều nhìn thấy đáng vẻ khác nhau.

Người đàn ông kia tựa hồ là cũng đã nhận ra Hồ Cẩm Huyền đang nhìn chăm chú, sau đó buông máy chụp hình xuống, cặp mắt này màu xanh dương mộng ảo nhìn thẳng vào mắt Hồ Cẩm Huyền, trong đó chớp động ra chút áy náy, đến gần trước mặt cô trong các tiếng kinh hô, dùng tiếng Trung không lưu loát cười khê, nói: "Hù phải em sao? Tiểu thư xinh đẹp."

"Anh là?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ nhìn anh, dùng tiếng Anh trả lời, cô không nhớ mình quen một người như thế, đối phương càng không thể nào biết thân phận của cô, chẳng lẽ là bắt chuyện hay sao?

Điều này cũng có khả năng, lúc này khi ông xã thân yêu của cô đi mua nước cho cô, rất nhiều đàn ông nước Pháp đã đến bắt chuyện với cô, mà cô cẩn tuân phân phó của chồng, không cho phép chào hỏi với bất kỳ người đàn ông nào, cả mỉm cười cũng không được.

Nghĩ đến cá tính bá đạo của anh, Hồ Cẩm Huyền hơi cong môi một cái, trong lòng cũng sợ có cô nàng nước Pháp nhiệt tình nào bắt chuyện với anh.

"Chào cô, tôi là chủ bút tòa soạn báo Reuters, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông nghe tiếng Anh của đối phương, hơi kinh ngạc, chẳng lẽ anh đã đoán sai, đối phương không phải người Trung Quốc? Anh không có suy nghĩ nhiều, lập tức rút một danh thiếp màu xanh trong túi quần ra đưa tới trước mặt Hồ Cẩm Huyền, cũng dùng tiếng Anh lưu loát nói.

"Sau đó thì sao?" Hồ Cẩm Huyền không có nhận danh thiếp, xã hội bây giờ rất hỗn loạn, thuốc mê có thể để ở khắp nơi, mặc dù cô đã nghĩ thấy tấm danh thiếp này không có vấn đề gì, nhưng mà nhất định có mục đích gì.

Cô nhìn chăm chú con người của đối phương, ý đồ từ nhìn ra cái gì trong ánh mắt của anh ta, cô tuyệt đối không tin tưởng đối phương đưa cho cô danh thiếp chỉ đơn giản là vì nói cho cô biết anh ta là một chủ bút tòa soạn báo.

"Là như vậy, gần đây tòa soạn của chúng tôi chuẩn bị làm tạp chí về phái nữ thời đại mới, cho nên muốn mời cô làm nhân vật bìa mặt cho tạp chí này. . . " Người đàn ông chân thành nói, vốn những chuyện vật này không cần anh phí tâm, nhưng vừa rồi trong lúc vô tình anh nhìn thấy nữ tử đông phương tuyệt mỹ trước mắt thì có một loại cảm giác chính là không ai ngoài cô, tin tưởng tạp chí kỳ này dùng hình của cô làm bìa mặt để tạo thế nhất định rất tốt, anh thật đúng là chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, càng nhìn càng có mùi vị.

"Xin lỗi, tôi nghĩ anh tìm lộn người." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó xoay người muốn đi, xem ra cô vẫn nên đi tìm ông xã thân yêu của cô, kết bạn cùng nhau sẽ không gặp phải nhiều người đến gần như vậy.

"Tiểu thư, làm phiền cô suy nghĩ một chút, thù lao không thành vấn đề." Người đàn ông thấy Hồ Cẩm Huyền không có hứng thú gì, nhướn nhướn mày, lo lắng kéo cô lại.

Tòa soạn báo Reuters chính là thành địa phát triển mà nhiều người Paris tha thiết ước mơ, anh cho rằng cô gái trước mắt nhất định sẽ cao hứng, hưởng chi anh tự thấy thân phận của mình không kém, đi trên đường cũng có một số cô gái trẻ nhìn trộm anh, không ngờ đối phương từ đầu tới đuôi đều không nhìn anh cái nào cũng không để ý tòa soạn báo mà anh tự hào tay trắng dựng nghiệp.

"Tiên sinh, tôi nghĩ phương thức bắt chuyện của anh đã quá giới hạn rồi." Hồ Cẩm Huyền quay đầu, thản nhiên nói sau đó dùng lực mở tay của đối phương ra, đi vào trong đám người.

"Cô gái thú vị!" Người đàn ông đứng ở bên lề đường người đến người đi nhìn bóng lưng tuyệt mỹ đi xa, cười lẩm bẩm.

Tút tut tut. . . . .

Một tiếng chuông điện thoại dễ nghe cắt đứt sự trầm tư của anh, anh lấy điện thoại di động ra, bấm xuống nút trả lời.

Một giọng nam trầm thấp truyền tới: "Thuy, cậu đang ở đâu? Sao còn chưa tới, chỉ còn thiếu cậu." .

"Có chút việc trì hoãn, tôi lập tức tới ngay." Người đàn ông tên Thuy giải thích, sau đó cúp điện thoại, nhìn phương hướng cô gái rời khỏi, lúc này làm sao còn thấy được bóng dáng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ruồi thật nhiều , anh ghen

Hồ Cẩm Huyền đứng bên đường nhìn bóng dáng quen thuộc đang xếp hàng ở cửa hàng đối diện, khẽ mỉm cười. Trong đám người, anh không phải người cao lớn nhất nhưng lại là người cô nhìn thấy đầu tiên. Cô đoán không sai mà thỉnh thoảng bên cạnh anh lại mấy cô nàng ngoại quốc phóng mị nhãn với anh, thậm chí còn có không ít người lớn mặt chủ động xấp lại gần mà cả khuôn mặt ông xã nhà cô đen thui như hoá trang, mặc dù như thế nhưng anh vẫn rất anh tuấn.

Không biết có phải cảm ứng hay không, chỉ thấy anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô, nhu tình cười một tiếng. Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt anh cung chiêu mang theo tình yêu ngọt ngào, trong bầy người bọn họ cứ nhìn nhau như vậy, giống như không ai có thể dung nhập vào thế giới của bọn họ.

Lúc này, có phụ nữ không hề thức thời chủ động dính vào Thẩm Dật Thần, Hồ Cẩm Huyền khẽ cau mày, mặc dù biết là người khác chủ động dính lên nhưng cô vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái, giống như vật quan trọng của mình bị người khác giành mất.

"Cô bé hư, thế nào thấy anh bị một đám sói hao sắc vậy công cũng không tới cứu?" Chẳng biết từ lúc nào Thẩm Dật Thần đã thoát khỏi đám phụ nữ kia, tay đưa nước suối cho cô, giọng nói cung chiêu, anh cũng không tin cô bé này không nhìn thấy anh bị một đám khủng long vây công, không ăn giấm thì thôi còn không chịu đi cứu, thật là làm cho anh vừa yêu vừa hận.

"Đó? Anh xác định đó là một đám lang sói mà không phải một đám mỹ nữ?" Hồ Cẩm Huyền nhướn mày, giọng nói không rõ ràng, cô nhìn những cô nàng ngoại quốc đang tụ tập xung quanh anh nhưng bởi vì có cô bên cạnh nên những nhân tài này không dám nhào lên.

". . . . ."

"Vốn là em muốn qua nhưng cần thận suy nghĩ một chút, lại lo lắng người khác nói em trở ngại anh trái ôm phải áp, cho nên không qua, tránh cho người khác nhìn thấy. . . . ." Thấy ánh mắt anh lúc sáng lúc tối, Hồ Cẩm Huyền thao thao bất tuyệt giễu giễu nói, trên mặt tràn đầy sự dí dỏm sinh động.

Cô phát hiện mình càng ngày càng hứng thú đem anh chọc giận đến giờ chân, cô cảm giác đó là một chuyện rất thú vị, ai bảo anh thích ăn dấm như vậy, chỉ cần hơi nói mát một chút sẽ khiến anh ghen ghét dữ dội.

Nhưng rất dễ nhận thấy, người nào đó không dự đoán đến nghĩ một đằng nói một nẻo thì hậu quả rất nguy hiểm.

Một đôi môi ẩm áp mềm mại cứ như vậy đặt lên môi đỏ mọng nũng nịu của cô, môi lưỡi tùy ý dây dưa, khẽ mở răng ngọc tiến vào, cường hãn chiếm công mỗi tắc không gian, mút thỏa thích cái lưỡi thơm tho thơm tho, uyển chuyển triền miên, mang theo vô hạn bá đạo, giống như muốn đem cô nuốt hết. Bàn tay anh đặt ở hông cô, đỡ thân thể hư mềm của cô có thể đứng thẳng, lòng bàn tay nóng rực xuyên thấu qua váy truyền tới, sắp đem cô tan chảy.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần mới thở hổn hển buông cô ra, bá đạo ôm cô vòng trong ngực, thân thể hai người chặt chẽ kề nhau.

"Bảo bối, miệng em thật là làm anh vừa yêu vừa tức, thích nó ngọt ngào, hận không được thời thời khắc khắc ngậm trong miệng, lại không thích nó nói ra những lời tức chết người không đền mạng, muốn lúc nào cũng dùng miệng của anh chặn lại nó." Thẩm Dật Thần đầu tựa vào mái tóc cô, khàn giọng nói.

Nếu như đổi lại đám đàn ông kia vây quanh cô, anh đã sớm đi qua chỗ đó. . . . . dấm bay đầy trời. Dáng vẻ này của cô cứ cho một bầy lang sói bám lấy anh mà cô lại đứng ở đây không biến sắc, còn giận anh. Mặc dù như vậy, anh cũng không nói được nửa câu nói nặng của cô, ai kêu anh thật sùng ái bà xã, đời này Thẩm Dật Thần anh cam tâm tình nguyện vì cô làm trâu làm ngựa, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

"Anh. . . . ." Hồ Cẩm Huyền nghe được lời nói thâm tình này gương mặt khẽ đỏ. Nơi này nhiều người như vậy, cho dù da mặt có dày cô cũng cảm thấy thật ngại. May mà nơi này là nước Pháp tương đối cởi mở, có thể tùy ý hôn người yêu, cô tựa nửa mặt trên vai anh người khác mới không thấy rõ nét mặt cô. Nếu bạn bè của cô nhìn thấy, không chừng còn cười cô, đường đường đệ nhất sát thủ thế nhưng bởi vì bị người hôn đến đỏ mặt trên đường cái, nói ra chẳng ai tin.

"Lần sau em còn như vậy, anh liền hôn đến khi em nói không ra lời mới thôi." Thẩm Dật Thần bá đạo tuyên bố, ánh mắt lạnh lùng liếc đám người xung quanh một cái, trong đó có rất nhiều người mơ ước bảo bối của anh, hành động của anh vừa rồi đúng là đang tuyên thệ quyền sở hữu. Cô gái nhỏ trong ngực này là bảo bối của Thẩm Dật Thần anh, ai cũng đừng nghĩ.

Chưa kịp cho Hồ Cẩm Huyền cơ hội nói chuyện, Thẩm Dật Thần ôm cô ra khỏi đám người, từ từ đặt chân đến —— khách sạn Phi Nhi. . . . . .

Sáng sớm hôm sau,

Thẩm Dật Thần lôi kéo Hồ Cẩm Huyền bước chậm trên đường cái, chung quanh an bình như vậy. Người Pháp có thói quen sinh hoạt đêm, giống như thành thị ngày xưa, dưới sự vuốt ve của ánh mặt trời càng trở nên an tĩnh hơn.

Sáng sớm gió có một chút lạnh lẽo, từ từ xẹt qua, làm cho người ta cảm thấy tâm tình thoải mái.

Chung quanh cũng không thiếu những cặp vợ chồng già tàn bộ, còn có người trẻ tuổi đang chạy bộ, tất cả mọi người đều bắt đầu cuộc sống một ngày mới.

Bọn họ cứ như vậy tay trong tay chậm rãi bước qua thành thị xa lạ, mọi thứ ban đầu đều tốt đẹp, một giọng nam nghi ngờ trầm thấp nhẹ nhàng truyền tới, còn kèm theo thoáng vui mừng "Là cô? !"

Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền đối với thanh âm này rõ ràng ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục hưởng thụ buổi sáng tốt đẹp, dù sao ở nơi này thành thị xa lạ bọn họ cũng không nhận ra có người khác nói chuyện với bọn họ.

"Tiểu thư!" Một người đàn ông mặc quần áo thể thao đột nhiên ngăn trước mặt Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền. Xa xa anh đã nhìn thấy cô, lúc ấy trong lòng đột nhiên vui mừng, chờ anh phản ứng kịp, anh đã đứng trước mặt cô.

Thẩm Dật Thần nhìn người đàn ông trước mắt cản lại bước chân của mình, trong mắt thâm thúy làm cho người ta đoán không suy nghĩ gì.

"Là anh? Có chuyện gì không?" Hồ Cẩm Huyền nhàn nhạt mở miệng, người đàn ông chỉ mới thấy mặt này muốn làm gì? Lần trước cô rõ ràng đã cự tuyệt thỉnh cầu của anh ta, cô không cho là bọn họ còn cái gì có thể nói.

"Là như vậy, tôi xem tiểu thư giống như không phải người địa phương, không biết có vinh hạnh làm của người hướng dẫn du lịch của cô hay không?" Nam tử Role ôn nhã nói, trong giọng nói mang theo nhẹ nhàng mong đợi.

"Không cần, cảm ơn ý tốt của anh." Hồ Cẩm Huyền không nghĩ tới đối phương nhiệt tình như vậy, uyển chuyển cự tuyệt. Nếu giờ phút này cô đáp ứng, lúc trở về ông xã thân ái còn không đem cô ăn hết cả xương vào trong bụng, bây giờ mặc dù anh không nói câu nào, nhưng cô có thể cảm thấy anh không vui.

Hướng chi bọn họ căn bản là đã biết cả lộ tuyến Paris, không cần một kỳ đà cản mũi thật to tới quấy rầy cuộc hành trình lãng mạn.

"Ách, không cần khách khí, bạn của tôi có một nhà hàng hải sản mới khai trương, không biết cô có thể nể mặt quang lâm?" Đối phương không chút để ý lý cự tuyệt quả quyết của cô, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị cô cự tuyệt, cô luôn làm anh càng ngày càng muốn dựa vào gần.

"Chúng tôi không rảnh!" Một giọng nói ghen tức không thể chọc, tên đàn ông đáng chết này dám nhìn bảo bối, ánh mắt làm anh rất ghét, gương mặt nhu tình, giọng nói lấy lòng càng làm anh ghét hơn, trong lòng Thẩm Dật Thần khẽ nói.

Không cần nhìn, tên đàn ông trước mắt này đối với ái thể của anh có ý tứ, nếu giờ phút này anh còn nhìn được anh sẽ không làm Thẩm Dật Thần.

Lúc này, người đàn ông kia mới phát hiện bên người Hồ Cẩm Huyền còn có người khác, ngưng ngưng nói: "Đây là?"

Hắn quá để ý cô, căn bản không có phát hiện chung quanh còn có người khác tồn tại. Cao 1m9, vai rộng đầy ngực, vóc người hoàn mỹ, gương mặt trơn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng lạnh lùng, như một tác phẩm nghệ thuật của danh gia điêu khắc, không có một tia không hợp, không giận mà uy, còn có giữa hai lông mày là loại sát khí Đế Vương.

Thân thể anh chỉ mặc quần áo thể thao, vẫn không che giấu được khí chất quý tộc trời sanh. Tóc ngắn xanh đen mang theo một tia cuồng ngạo không kềm chế được.

Trông mắt như chim ưng thâm thúy làm người ta không thể suy đoán tâm tư, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng giờ phút này mím thật chặt, giống như ở ẩn nhẫn cái gì, giọng nói lạnh như băng.

Đàn ông ưu tú như vậy là người của cô? Nam tử trong lòng thầm nghĩ.

"Chồng của cô ấy." Thẩm Dật Thần lạnh như băng nói, sau đó bá đạo ôm eo nhỏ của cô, trong lòng thầm cảm thán, thế giới này thật nhiều con ruồi diệt cũng diệt không hết

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giá thị trường tốt, anh lại quái dị

Chồng của cô! Đây là Thẩm Dật Thần đang nói rõ cho người đàn ông đối diện biết, không hề cho đối phương một chút cơ hội.

"Ách —— chồng?" Quả nhiên khi nghe được câu này, người đàn ông xác thực hơi sửng sốt một chút, sau đó liền đảo mắt nhìn ngón tay hai người để xác định, nơi đó thật có chiếc nhẫn chỉ là chiếc nhẫn nhìn qua cũng biết giá trị xa xỉ, hai người có bề ngoài xuất sắc này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Hơi tiếc nuối, không ngờ anh thật khó khăn mới gặp được cô gái mình thích nhưng mới bắt đầu lại đã kết thúc, không có cách nào, anh có nguyên tắc riêng, không thích cưỡng bách người khác huống chi xem hành động qua lại của họ cũng biết người khác không có cách xen vào rồi.

Hồ Cẩm Huyền nhìn người đàn ông bá đạo ôm eo của cô đắm chìm trong thùng dấm bên cạnh trong lòng vừa ngọt ngào vừa buồn cười, có phải anh đã lộ rõ sự ghen tức quá hay không, như vậy cũng tốt điều đó có thể bỏ đi sự kỳ vọng của người đàn ông trước mắt dành cho cô, mặc dù chỉ gặp mấy phút nhưng cô há lại không biết hảo cảm của người đàn ông trước mắt dành cho cô sao.

"Bá xã, không giới thiệu vị tiên sinh này với anh sao?" Thẩm Dật Thần không biến sắc nhìn biểu tình hơi nhục nhĩ của đối phương, trong lòng thầm nghĩ có thần sắc không rõ, anh dán sát miệng vào bên tai cô dịu dàng nói nhưng âm thanh lại vừa vắn có thể để cho nam tử đối diện nghe được, vẻ mặt có sự mập mờ nói không ra.

Đáng chết, cái tên không ra dáng người này đến gần bảo bối của anh từ lúc nào, bọn họ mới vừa tới nước Pháp hôm qua mà thôi, nhanh vậy đã có con ruồi dính tới đây làm cho người ta ghét, anh xác định thời thời khắc khắc anh đều ở bên cạnh cô chỉ trừ một lúc vừa rồi.

"Em cũng không biết vị tiên sinh này tên gì, chỉ gặp một lần lúc anh đi mua nước ngày hôm qua." Hồ Cẩm Huyền nhíu mày nói.

Đôi môi nóng bỏng kia thỉnh thoảng khẽ liếm vành tai khéo léo như bạch ngọc của cô, hơi thở ấm áp có quy luật thổi vào lỗ tai của cô làm cho cô thật là nhột nhưng cô lại không thể tránh, nếu không tối nay thùng dấm này nhất định khiến cô không xuống giường được, cô mới đi đến đất nước mỹ lệ lãng mạn này, không muốn ngày ngày đều phải sống trên cái giường trong khách sạn đâu, thật vất vả mới kéo được người bạn rợn như anh ra ngoài đường nhiên phải hưởng thụ cảnh đẹp quanh thân và thức ăn ngon chứ.

"Xin lỗi, tôi quên tự giới thiệu mình, tôi là Âu Dương Thụy." Âu Dương Thụy nhếch lên mỉm cười khổ sở, xòe bàn tay ra chào hỏi Thẩm Dật Thần một tiếng.

Thẩm Dật Thần chuyển sang Âu Dương Thụy, lúc này mới nghiêm túc nhìn người đàn ông ở trước mắt, không thể không nói người đàn ông ở trước mắt mặc dù không có bề ngoài xuất sắc như mình nhưng mà khí chất tao nhã và dáng vẻ tích cực của người hiện đại từ trong người anh ta toát ra, có một loại sức quyến rũ làm cho người ta khó có thể kháng cự, biết được điều này trong lòng anh lại có dự ý mãnh liệt.

Khóe miệng nhếch cười, toàn thân Thẩm Dật Thần cũng tan mát ra sự cao quý ưu nhã không chút thua kém Âu Dương Thụy, thật hợp với mặt mũi hơi hàm súc mà thần bí của người phương Đông, con người đen nhánh sâu thẳm giống như nước xoáy không đáy. Đưa tay bắt tay Âu Dương Thụy, dùng tiếng Anh tiêu chuẩn cười trả lời: "Xin chào, tôi tên là Thẩm Dật Thần."

Bắt tay theo tiêu chuẩn xong, hai người đồng thời buông ra, sự tranh đấu trong không khí đã văng lên đôm đốp đôm đốp.

Thẩm Dật Thần? Không phải là người rất nổi tiếng —— Thẩm Dật Thần đó chứ! Người này cũng là người phương Đông đồng thời giống vị Thẩm Dật Thần giàu có trên thế giới kia, hơn nữa cũng có bề ngoài tuấn kiệt, anh buồn cười lắc đầu một cái, người kia là người giàu có trên thế giới nào có thời gian đi du lịch, lúc này không chừng đang phát triển vương quốc buôn bán của mình rồi, anh nghĩ quá nhiều.

"Vợ của tôi, Hồ Cẩm Huyền." Thẩm Dật Thần chỉ chỉ giai nhân trong ngực nói, còn đặc biệt cường điệu từ 'vợ', không ngoài ý muốn mà nhìn thấy sự âm đậm trong mắt đối phương lần nữa.

"Rất hân hạnh được biết hai người." Người đàn ông cười nói.

Cẩm Huyền, lá ngô đồng rơi trong mưa phùn, ngọc bội phù điêu trong gió nhẹ, cỏ huyền đầu trưng nghênh trăng ngắm, giai nhân dựa gối ngủ dưới đèn. Tên của cô thật rất êm tai.

Thẩm Dật Thần gật đầu một cái, ánh mắt chuyển sang trên người Hồ Cẩm Huyền trong ngực, thấy cô cũng nhìn về phía mình, nhất thời cười: "Tốt lắm, hiện tại không còn sớm, chúng ta nên đi ăn."

"Ừ" Hồ Cẩm Huyền cười trả lời, bọn họ đi ra cũng lâu rồi, bụng hơi đói rồi.

Nở nụ cười rực rỡ, nụ cười ngọt ngào ấy rơi vào trong mắt Âu Dương Thụy khiến anh không nhịn được nhìn lâu mấy lần. Anh thật sự là tiếc nuối, tại sao không sớm gặp được cô gái tuyệt sắc này, thật sự là một cô gái làm cho người ta động lòng.

"Có vẻ hai vị đều là mới tới, nếu không để ý tôi biết gần đây có một nhà hàng, món ăn đặc sắc nơi đó cũng không tệ lắm, Thụy làm chủ nhà, không biết có vinh hạnh mời hai vị ăn cơm không?" Mắt thấy bọn họ sắp xoay người rời đi, Âu Dương Thụy liền mở miệng nói.

Thẩm Dật Thần đã ôm Hồ Cẩm Huyền chuẩn bị rời đi, nghe được lời Âu Dương Thụy nói, quay đầu nhìn anh một cái, mỉm cười nói: "Không cần, cảm ơn ý tốt của anh!"

Nói xong, lại bắt đầu bước chân đi tiếp, không cho đối phương một chút cơ hội giữ lại, anh không phải người ngu, rõ ràng nhìn thấy tiêu tử có ý tứ với vợ yêu của anh nếu còn ngoan ngoãn đồng ý ăn chung với anh ta, trừ phi Thẩm Dật Thần anh điên rồi.

Muốn ăn bữa sáng ngon, chính anh cũng có thể đi an bài đầu bếp, nếu không có cách nào anh cũng có thể tự tay mình làm thức ăn, nhớ lần trước bảo bồi rất thích thức ăn của anh làm đó. (anh thật ngây thơ)

Đi được hồi lâu rốt cuộc thoát khỏi những con ruồi làm người ta chán ghét kia, Thẩm Dật Thần dừng bước lại, trong ánh mắt mỉm cười hàm chứa sự cung chiêu nhân nhật, cứ như vậy nhìn Hồ Cẩm Huyền.

"Thế nào? Có phải trên mặt em có cái gì không?" Hồ Cẩm Huyền không hiểu gì nên nghi ngờ nói, còn đưa tay xoa xoa trên mặt, cô đã ra ngoài một lúc lâu, theo lý mà nói nếu thật dính thứ gì, anh sớm nên nói cho cô biết, nghĩ tới đây cô buông tay xuống chờ anh nói chuyện.

"Bảo bối, ngày hôm qua sao em không báo cáo với anh em đã gặp một người đàn ông như vậy?" Thẩm Dật Thần ôm chặt cô vào sát mặt, mặt dán mặt với anh, giọng nói dịu dàng không nói ra được.

"Việc này cũng không quan trọng, anh ta chỉ muốn em làm nhân vật bìa mặt cho tạp chí của anh ta, em cự tuyệt rồi anh ta liền đi, hai người chỉ nói với nhau đôi câu" Hồ Cẩm Huyền không thêm để ý mà giải thích, nếu không nói rõ ràng cô thật sợ sự 'trùng phạt' của anh.

"Thật?" Thẩm Dật Thần nghe được giải thích phải sạch quan hệ của cô thì cảm thấy rất vui vẻ, trong giọng nói lại có nghi vấn nhân nhật.

"Thật, nếu anh không tin có thể đi hỏi anh ta, em ngay cả tên của anh ta cũng vừa mới biết." Hồ Cẩm Huyền liếc mắt, tức giận nói, cô thật không có biện pháp với người đàn ông này, động một chút là thích ăn dấm, hơn nữa còn bá đạo khác thường nhưng đây lại là người trong lòng cô.

"Bảo bối, anh nghĩ em nên nói cho anh biết, trừ người đàn ông này, còn có con ruồi nào đến gần em không? Há?" ánh mắt Thẩm Dật Thần sáng long lánh nhìn cô nói, trong mắt còn mang theo sắc thái nghiêm túc, giống như nếu cô thật nói ra có người khác nữa, anh sẽ lập tức lột xương đối phương.

Xem ra anh phải 'nghiêm hình bức cung' một chút.

"Ha ha ha. . . Không có, thùng dấm lớn!" Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó tránh thoát ngực của anh, chạy đi trước, mái tóc màu đen như thác bay múa trong gió, như thần tiên muốn chạy vào phía chân trời, khiến trong lòng anh bồi hồi lên.

Thẩm Dật Thần ngây ngẩn nhìn hình người chạy xa, vài phút sau mới phản ứng được, chạy lên đuổi theo bóng người làm anh yêu đến tận xương tủy này.

Chương 41: Dụ dỗ

Trăng tròn treo trên cao toả ánh vàng óng ánh, rọi sáng mặt đất giống như tấm lụa mỏng dịu dàng. Trên bầu trời mây thưa thớt, gió nhẹ, ánh trăng rất đẹp tạo thành một bức tranh tuyệt vời.

Bầu trời đêm giống như một màn đêm lớn, điểm những ngôi sao lờ lờ, làm người ta không khỏi say mê.

Hồ Cẩm Huyền đứng ở phòng dành cho tổng thống trên lầu cao nhất của 'khách sạn Phi Nhi', cửa sổ lớn sát đất có thể quan sát cảnh đẹp phía dưới. Nơi này là nơi cao nhất, có thể quan sát từng dòng xe đông đúc phía dưới, mọi người rộn ràng giống như nước thủy triều, ánh đèn chói mắt lập loè. Lúc ảo lúc thật.

Từ nơi này nhìn xuống thật đẹp, bởi vì biệt thự ở nơi giao nhau, cho nên buổi tối không những nhìn thấy cảnh nhà nhà đốt đèn, còn có cảnh xe hơi nườm nượp.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu lên người cô, giống như khoát lên cô một tầng sáng nhạt, áo ngủ màu trắng dài đến gối thật hấp dẫn đem cảnh đẹp lung linh trên thân thể hoàn toàn lộ ra ngoài, bộ ngực như ẩn như hiện, tóc dài mềm mại hơi ẩm cứ như vậy tùy ý xỏa sau lưng, càng làm người ta thấy cảm một sự thần bí, cô chuyên chú nhìn phong cảnh dưới lầu mà không biết giờ phút này cô đã trở thành phong cảnh không thể quên được trong mắt người khác.

Thẩm Dật Thần từ phòng tắm bước ra thấy cảnh đẹp như vậy, anh cảm thấy tim mình nhảy bùm bùm không ngừng, sự khiêu động này so với trước kia càng kịch liệt hơn, anh bước nhanh tới bên cạnh cô từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại, để cô dính thật chặt vào bộ ngực nóng rực như lửa.

Khẽ nghiêng đầu liền nhìn thấy da thịt trắng nõn cùng cảnh xuân như ẩn như hiện, ngọn lửa trong mắt có sự di động, hô hấp trở nên gấp gáp, anh lại gần vành tai của cô khẽ khàn dụ dỗ: "Đẹp không?"

"Ah. . . . ." hơi thờ ơ ấm áp của phái nam truyền lại, vành tai bị ngâm trở nên ẩm ướt, Hồ Cẩm Huyền biết vừa rồi Thẩm Dật Thần liếm láp cô, biết rõ vành tai cô tương đối nhạy cảm, những ngày qua anh vẫn luôn liếm cô như vậy.

Trên khuôn mặt phủ lên một màu hồng, Hồ Cẩm Huyền gật đầu: "Ừ. . . . . Rất, rất đẹp." Áo ngủ của anh tựa hồ chưa mặc hoàn chỉnh, cứ rộng lũng thùng như vậy, cô dựa lưng vào ngực anh, cô chẳng những có thể cảm giác da thịt anh phát ra ngọn lửa nóng bỏng, mà còn có thể cảm thấy nhịp tim đập kịch liệt, đập nhanh như tim mình.

Hải lòng nhìn thấy cô gái nhỏ mình yêu khẽ run, không còn cách nào ức chế được tiếng rên, một bên anh gặm cái cổ trắng nõn của cô, vừa khẽ khàn hỏi: "Anh xem được không?"

Đối với câu hỏi Thẩm Dật Thần, Hồ Cẩm Huyền ở trong lòng khẽ mỉm cười, người đàn ông bá đạo trước cảnh đẹp ban đêm thế này cũng tương đối dịu dàng, tính tình bá đạo như vậy thế gian không ai có thể so cùng, đại khái chắc chỉ có con anh sẽ di truyền tính cách này.

Nói đến con, Hồ Cẩm Huyền trong lòng hoảng hốt, người đàn ông này gần đây muốn một đứa bé thuộc về mình nhưng lại ngại hỏi ý kiến cô cho nên mới không mở miệng nói. Đừng tưởng anh không đề cập tới, cô sẽ không biết, anh thỉnh thoảng cầm những tạp chí con nít đáng yêu trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện, cô muốn không biết cũng không được. Không phải cô không muốn sinh con chỉ là bây giờ bọn họ còn trẻ, hơn nữa cô thường phải làm nhiệm vụ nếu như hiện tại lại có đứa trẻ sẽ rất phiền toái, theo tính tình bá đạo của anh bình thường cơ hồ đều dính bên người cô rồi, nếu mang thai anh có thể ngay cả công ty cũng không thèm đi, ngày ngày dính chặt lấy cô, cô muốn tìm cơ hội ra ngoài quả thật chính là lên trời.

Thơm quá! Rất ngọt! Tay anh không dừng lại động tác mà chẳng biết lúc nào đã đưa tay vào trong áo ngủ kêu gọi, từ từ cảm thụ da thịt cô hoạt nộn, sau đó bắt khối mềm mại trước ngực cô, bàn tay thon dài rộng mở từ từ vuốt ve.

"ừ. . . . . Đừng. . . . . Bị người khác. . . . . Nhìn thấy. . . . . ô. . . . ." Hồ Cẩm Huyền vươn tay cầm lấy bàn tay to đang tác quái kia, thờ dốc nói, trời ạ! hiện tại ngay trước cửa sổ sát đất, mặc dù nơi này là tầng cao nhất, nhưng khoa học kỹ thuật phát triển nên có rất nhiều người nhòm chán vì không có gì làm nói không chừng sẽ cảm ông nhòm nhìn loạn. Cửa sổ sát đất lớn như vậy nếu bị người khác nhìn thấy, đến lúc đó cô không chịu nổi mất.

"O o. . . . . Đừng lo lắng, chúng ta từ nơi này có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, người bên ngoài không thấy được bên trong" Thẩm Dật Thần khẽ khàn giải thích, chẳng những không ngừng động tác hơn nữa còn có khuynh hướng càng ngày càng mạnh. Miệng anh dọc theo đường cổ trắng gặm cắn, lưu lại vết hôn màu hồng, hai bàn tay to nóng bỏng trên người cô lục lọi một hồi có vẻ như sắp làm cô tan chảy ra.

"ừ. . . . . Đừng, đừng ở bên ngoài. . . . ." Hồ Cẩm Huyền nghe được anh nói, trong lòng buông lỏng một chút. Thì ra đây là cửa sổ thủy tinh sát đất cô lập với bên ngoài. Không nghĩ tới việc tốt như vậy, suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu như 'phòng cho tổng thống' cũng để người khác thấy được bên trong thì sao người ta dám đến ở. Nhưng ở chỗ này cũng không được, cảm giác rất kỳ quái, mặc dù người khác không nhìn thấy bọn họ đang làm gì nhưng trong lòng cô vẫn có cảm giác không an toàn.

"Bảo bối, đừng lo lắng, em không phải rất thích cảnh vật nơi này sao? Chúng ta có thể vừa ân ái vừa xem xét cảnh đẹp, em sẽ thích loại cảm giác này." Thẩm Dật Thần đè nén lòng lại sau đó khăn khăn dụ dỗ cô, anh hiện tại hận không được đem em cô vào trong bụng, cô quá ngọt khiến anh khi ở trước mặt cô vĩnh viễn không có được sự tự chủ

Hồ Cẩm Huyền rất muốn nói với bộ dạng này, cô căn bản không nhìn thấy cảnh vật phía ngoài, cũng không có tinh lực đi xem, anh đây quả thực là trần truồng lừa gạt. Nhưng cô bây giờ ngoại trừ thỉnh thoảng từ đôi môi mềm mại phát ra tiếng kinh ngâm, căn bản không nói ra bất kỳ lời nói, không thể làm gì khác hơn là phóng túng chính mình trầm luân, có lẽ anh nói chính xác.

"Bảo bối, tiểu bảo bối của anh. . . . . Anh yêu em!" tiếng nói dịu dàng khẽ gọi, giống như biển rộng yên bác bao dung, giống như trong lòng lắng đọng sự bi thương đã rất lâu rồi cuộc cũng tìm được lý do gãy bày, để cho cô cam tâm trầm luân trong đó.

Hắn đưa đầu lưỡi diễm hồng hấp dẫn đến cực độ phác họa trên môi cô, phản quang trong gương mặt tuần tú, chớ đầy tình cảm mãnh liệt khó có thể mở miệng, trông mất thắm thụy khẽ neo lại rồi loé sáng làm người ta giật mình cả người nổi da gà, nơi đó có ý vị chiếm đoạt, không thể trốn.

Bất kể thân thể anh trần đầy dã tính xinh đẹp, còn có bắp thịt dương cương mười phần nhưng mặt mũi cương nghị hoàn toàn ngược lại với sự dịu dàng mướt hân, bên tai vang lên tiếng thô thờ gấp và thì thầm mê người.

". . . . . Ừ. . . . . A. . . . ." Giờ khắc này, linh hồn và giác quan thân thể thanh tỉnh hơn bất kỳ lúc nào, nhạy cảm hơn, xôn xao hơn, không cách nào khắc chế tiếng rên.

Hồ Cẩm Huyền xoay người, hai cánh tay ôm chặt tấm lưng dày rộng của anh, mười ngón tay dùng sức khẽ bấm, nhiệt tình đáp lại.

Anh giữ chặt đầu nhỏ của cô hung hăng hôn xuống, cơ hồ muốn đem cả miệng cô nuốt vào, cái lưỡi thơn rút ra. Hai mảnh môi nhỏ bị anh hôn, mướt vừa đỏ vừa sưng, trong mắt to dần dần sưng mù, chỉ in bóng hình một người, không thể nghi ngờ đây là thời khắc thỏa mãn, tự hào nhất của đàn ông, càng làm cho anh đây ngập kích tình, nhu tình tràn lan, anh thật yêu cô gái nhỏ này a!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ghen ty, an bài ám vệ

Hồi lâu sau, trong phòng tổng thống to lớn chỉ nghe tiếng thờ dốc của đàn ông và phụ nữ.

Chung quanh cửa sổ sát đất, y phục xốc xếch của đàn ông và phụ nữ nhét trên thảm lông cừu trắng nõn, tựa vào tấm kiến thủy tinh có một bóng dáng mạnh mẽ và một bóng dáng dịu dàng quấn quýt nhau thật chặt, ánh trắng vàng óng ánh chiếu trên người bọn họ, thật giống như một pho tượng thần kỳ đang kể với mọi người về câu chuyện tình không bao giờ phai mờ.

Kích tình đi qua, Thẩm Dật Thần ôm thật chặt thân thể mềm mại làm anh yêu thương không dứt của Hồ Cẩm Huyền, tựa vào trên cửa sổ sát đất, như vậy cô sẽ không bị ngã vì chân nhũn ra, đầu của anh chôn ở trong mái tóc của cô, hôn nhẹ cái cổ trắng nõn như ngọc của cô, ngửi hương thơm phát ra từ trên người cô, tâm tình vẫn chưa thư giãn sau khi phát tiết.

Kết hôn hai năm, sự then thừng của cô, sự nhiệt tình của cô, sự tinh quái, cường thế bá đạo của cô, sự dịu dàng như nước của cô đều làm cho anh yêu say đắm không dứt, ở trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể hưởng thụ tất cả phong tình của cô rõ ràng hơn anh, anh hận không thể thời thời khắc khắc chôn ở trên người cô, hoặc là ăn cô vào trong bụng, cùng chết sống với cô mãi mãi.

Hồ Cẩm Huyền tựa đầu vào trước ngực Thẩm Dật Thần, nhẹ nhàng thờ hân hân, cảm thụ nhịp đập kịch liệt của trái tim.

Thật quá điên cuồng, vận động thân mật bọn họ mới vừa tiến hành, cuồng dã hơn bất kỳ lần nào khác.

"Bảo bối thích không?" thanh âm khàn khàn kêu gọi của Thẩm Dật Thần vang lên bên tai cô, sau đó cảm thụ được ẩm ướt sau vành tai.

"Hả?" Cảm thụ sự liếm láp của anh thân thể Hồ Cẩm Huyền run rẩy một cái, rụt vào trong lòng anh.

"Có thích vừa nhìn cảnh đẹp vừa làm vận động vừa rồi hay không?" Thẩm Dật Thần dịu dàng dụ dỗ, đặc biệt ôm thân thể của cô vào trong ngực mình, để cô cảm nhận sự biến hóa trong thân thể của anh.

"Ừ" Hồ Cẩm Huyền nói thật nhỏ và có vẻ xuề xòa, cảm giác như thế cũng không tệ, cô thật là không ngờ dưới tình huống này cũng có thể thân mật như vậy.

Cảm thụ thân thể anh biến hóa, Hồ Cẩm Huyền hơi kinh hãi trong lòng, không phải vừa rồi bọn họ đã vận động sao? Sao anh còn mạnh mẽ thế. Tiếp tục như vậy nữa xương cốt của cô sẽ bị anh chia rẽ, ngày mai làm sao đi chơi.

Hồ Cẩm Huyền vươn tay đẩy thân thể của anh một cái, nũng nịu nói: "Thần, chúng ta đi tắm đi!"

Giờ phút này bọn họ đều mở mắt ra, muốn không thối cũng khó khăn, bọn họ nên nhanh đi tắm rửa thì tốt hơn, còn ở đây nữa thì không chừng người đàn ông này sẽ đại phát thú tính vậy ngày mai cô sẽ thật sự không xuống giường được.

Thờ dài một tiếng, Thẩm Dật Thần bế ngang Hồ Cẩm Huyền đi tới phòng tắm, vốn anh còn muốn dẫn cô cảm thụ cảm giác tuyệt diệu đó lần nữa, nhưng rất dễ nhận thấy vợ yêu của anh đã rất mệt mỏi, bỏ qua cho cô đi!

Trong phòng tắm

Thẩm Dật Thần để Hồ Cẩm Huyền vào trong bồn tắm lại mở vòi nước ra để nước ấm chảy vào trong bồn, nước ấm làm cô phát ra tiếng rên thoải mái.

"Ha ha ha. . . bà xã, để ông xã phục vụ cho em, nhìn kỹ em." Thẩm Dật Thần tà ác cười sau đó bắt đầu giúp cô tắm, thật ra thì thay vì nói là tắm, còn không bằng nói quạt gió thổi lửa ở trên người cô, bàn tay to của anh giống như mang theo lửa, qua lại ở trên người cô.

"Thần. . ." Hồ Cẩm Huyền nhìn động tác của anh, đột nhiên tay chân có chút luống cuống.

"Hả? Bà xã có gì không hài lòng sao?" Thẩm Dật Thần cười tà nói, sau đó thả chậm tốc độ xoa nắn, bàn tay không ngừng tác quái trên người nhạy cảm của cô.

"Anh. . . Anh. . ." Hồ Cẩm Huyền lắp ba lắp bắp, không biết nói gì, ông trời ơi, thân thể vốn là một vô cùng của cô, bây giờ lại bị abg trêu chọc dư thừa sức sống, thân thể của cô nóng lên cực độ, hành động của anh đối với cô quả thật chính là hành hạ.

"Bảo bối, anh yêu em!" Thẩm Dật Thần thâm tình ní non ra tiếng, hóa động lòng thành hành động, trong phòng tắm kèm theo tiếng nước chảy lại có một tiếng yêu kiều làm người ta tai đỏ tim đập, từ đó trắng gió vô biên, cả trắng sáng cũng xấu hổ trốn vào trong đám mây rồi.

Thẩm Dật Thần nhu tình mật ý nhìn Hồ Cẩm Huyền ngủ ở bên cạnh, không đòi mất được, anh nhìn cô mãi vẫn không đủ, bất luận là cô tỉnh hay là cô ngủ nhưng rõ ràng bọn họ đã kết hôn rồi mà tình yêu của anh đối với cô lại càng ngày càng sâu hơn.

Rất dễ nhận thấy, cô cũng hết sức lệ thuộc vào anh nếu không là sát thủ đứng đầu thế giới nếu có người ngủ ở bên cạnh cô, cô không thể nào an ổn ngủ như vậy.

Ha ha ha. . . Anh luôn yêu cô không đủ, gặp phải cô, anh tựa như một ngựa hoang cưỡi cương, thời thời khắc khắc hi vọng ở bên người cô.

"Ư. . . . ." Hồ Cẩm Huyền ưm một tiếng, sau đó lại cọ xát trước ngực anh như con mèo nhỏ, tay của cô vô ý thức ôm hông của anh, nhất thời khiến anh cảm thấy trái tim hơi ngứa, giống như có con mèo nhỏ đang cào cào.

Không được! Hiện tại anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, vì hạnh phúc sau này, anh chỉ có thể đè nén tâm tình kích động, không ăn cô nữa, anh dịu dàng giúp cô đắp kín mền, lặng lẽ nhìn chăm chú cô mấy giây.

"Bảo bối, ngủ ngon!" Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, cô giống như có cảm ứng nhếch miệng lên.

Ha ha ha. . . Thẩm Dật Thần thấy biểu tình của cô, cười không ra tiếng, sau đó nhẹ nhàng đẩy cánh tay nhỏ bé đang ôm hông của cô ra, nhẹ giọng đi ra phòng ngủ, đóng cửa.

Trong phòng khách của 'phòng cho tổng thống' to lớn, sớm đã có một người áo đen cung kính đứng ở nơi đó, chờ phân phó của anh.

Thẩm Dật Thần tùy ý khoác áo choàng tắm màu đen, rộng lưng thùng, có vẻ hết sức cuồng dã hấp dẫn, anh đi từ từ đến tủ rượu trong đại sảnh, lấy ra một chai rượu đỏ Chacirceau-Mouton-Rothchild năm 1945 thuận tay mở nắp bình ra, rượu tinh khiết màu đỏ và thơm chạy dọc theo vách ly màu trắng, trong đại sảnh chỉ nghe thấy thanh âm rót rượu.

Người áo đen bên cạnh mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng nội tâm lại giãy vò vô cùng, ông chủ càng không nói lời nào thì càng sâu trong đó là sự không lường được, đây chẳng qua là yên tĩnh trước bão táp.

"Đã hai năm một tháng lẻ tám ngày." thần sắc Thẩm Dật Thần không hề rõ ràng, anh lên tiếng nói sau đó bùng ly lên đi tới ghế sa lon bên cạnh rồi ngồi xuống như một Hoàng đế chờ người khác quỳ lạy.

Người khác có lẽ không biết ý trong lời nói của anh nhưng người áo đen nghe được lời anh, con người âm thầm co rúc lại, trong mắt chợt lóe lên sự lo lắng.

"Nói với những lão già kia chờ ngày chúng tôi du lịch trở về nước, hi vọng tất cả ám vệ bảo vệ phụ nhân có thể ra mặt toàn bộ, hơn nữa còn phải thông qua khảo hạch." giọng nói của lạnh lẽo Thẩm Dật Thần vừa chuyển rồi từ từ thưởng thức rượu đỏ trong ly.

"Dạ!" Người áo đen cung kính nói, giờ phút này hẳn thật hơi thấy sợ bởi vì làm một sát thủ cấp hai không cho phép có chút nhân tố bất lợi.

Về phần mấy lão già mà ông chủ nói đại khái chính là các trưởng lão trong bang rồi, nghe thanh âm của ông chủ đã không vui nếu như giờ phút này lại nói còn chưa huấn luyện tốt ám vệ hẳn thật không thể hoài nghi ông chủ sẽ lập tức lột da hắn, suy nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng, lát nữa phải cung

Kính đi làm chuyện mà ông chủ phân phó, dù sao lời nói như vậy mà người gánh chịu hậu quả cũng không phải là hắn.

"Còn phải đi thăm dò điều tra kẻ tên Âu Dương Thụy." Thẩm Dật Thần dừng một chút, giọng nói không tỏ ý gì, anh tuyệt đối sẽ không cho phép có bất kỳ người nào uy hiếp anh, bảo bối là của mình anh người dám mơ ước cô anh sẽ khiến bọn họ biết cái gì là hối hận khi sống trên thế giới này.

Ánh mắt mà Âu Dương Thụy nhìn bảo bối khiến cho anh rất ghen tỵ, điên cuồng ghen tỵ, biết cô tốt, bụng nhưng bị người khác phát hiện ra, trong lòng của anh lại ề ề âm thầm chất.

Thật sự là bị cô nói trúng, anh chính là một thùng dấm, bất kỳ động vật giống đực nào đến gần cô đều làm cho tâm tình anh kích động, hận không thể lột da đối phương nhưng anh đang tự nói với mình anh là một người văn minh, nên phải làm chuyện văn minh.

"Dạ!" Người áo đen nghi ngờ người tên Âu Dương Thụy này đắc tội ông chủ thế nào, có nên nói cho trưởng lão trong bang biết để cho bọn họ xử lý hay không?

"Đi xuống đi! Chuyện này bí mật tiến hành, mau sớm hoàn thành." Thẩm Dật Thần phát phát tay, lạnh lẽo nói.

Chỉ để lại một chữ 'vâng' rồi trong nháy mắt người áo đen biến mất khỏi phòng, đêm tối khôi phục lại sự tĩnh mịch lần nữa, Thẩm Dật Thần giấu đi sắc thái trong mắt uống một hớp rượu đỏ rồi nhẹ giọng đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chỉ yêu em

Thẩm Dật Thần nhẹ giọng đi vào phòng ngủ, ánh trăng sáng xuyên thấu rơi xuống cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng, trần ngập mặt đất, anh có thể nhìn thấy rõ ràng trên giường lớn chứa đủ mười người có một bóng dáng nhỏ nhỏ kê nhỏ lên. Khóe miệng anh khẽ nâng lên một độ cong đẹp mắt, trong lòng tràn đầy thỏa mãn hạnh phúc.

Bước nhẹ đến bên giường, Thẩm Dật Thần vén chăn lên từ từ nằm xuống bên người Hồ Cẩm Huyền. Khi ngủ cô không hề phòng bị, chỉ thấy mái tóc đen che hơn nửa mặt, một vài sợi tóc còn tùy ý rơi vào trên đầu gối, một hành động xốc xếch mỹ miều. Anh dịu dàng vươn tay vén tóc trên khuôn mặt nhỏ bé của cô bởi vì ngủ mà trở nên ửng hồng, khuôn mặt nhỏ bé lập tức in trong mắt anh một cách rõ ràng, nói không ra được sự đáng yêu trong đó.

Không biết cô nằm mơ thấy gì mà đôi môi đỏ mọng vênh lên, theo hô hấp khẽ đóng mở, khiến anh miệng đắng lưỡi khô.

Động lòng không bằng hành động, Thẩm Dật Thần lập tức đến gần cô, dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng. Cô quá ngọt ngào, anh không đành lòng buông tay, nhẹ nhàng mút lấy nó thỏa thích, ý đồ lấy thêm càng nhiều ngọt ngào, vốn là nụ hôn nhẹ nhàng trong nháy mắt trở nên lửa nóng.

"Ư. . . . ." Hồ Cẩm Huyền trong mộng vô ý thức ngậm một tiếng, lưỡi liếm liếm thứ làm cô mê muội.

Thẩm Dật Thần cảm thấy cô vô ý thức đáp lại thì nụ hôn càng sâu hơn, trong lòng anh cảm thán, thật là vật nhỏ mềm nhọc, cô ấy hành động theo bản năng lại để cho anh mất khống chế nếu như không phải nhìn cô đã mệt mỏi như vậy, anh sẽ không chút nghi ngờ lay tỉnh cô, vận động một chút.

Nhưng thương bà xã nên không đành lòng để cho cô thêm mệt nhọc, chỉ có thể vừa hôn vừa tương tư.

Trong mộng, Hồ Cẩm Huyền cảm thấy vật nóng gì đó trên môi cô ngọt ngào có chút làm cô khó thở, lại có điểm không cam lòng rồi khỏi, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon, cô từ từ mở mắt.

Khuôn mặt anh tuần phóng đại cứ như vậy rơi vào trong mắt cô, thì ra thứ nóng bỏng gì đó là đôi môi khiêu gợi của ông xã nhà cô, anh hơn nửa đêm không ngủ lại đang hôn cô, tình lực anh thế nào tốt như vậy, trời cao quá không công bằng, cô mệt muốn chết thế nhưng anh lại không có sự mệt mỏi nào, Hồ Cẩm Huyền trong lòng rối rít nói.

Thẩm Dật Thần nhìn cô gái nhỏ đã tỉnh lại, không dừng lại động tác hôn cô mà lưu loát lật người, trong nháy mắt đè cô dưới thân, tay gát gao ôm lấy cô.

Hồ Cẩm Huyền bị anh hôn thất điên bát đảo, tiếng rên yêu kiều trong miệng cũng bị anh nuốt hết.

Hồi lâu sau, Hồ Cẩm Huyền thở dốc, từng ngậm từng ngậm hô hấp không khí bắt đầu nhìn người đàn ông nằm trên người cô, giận trách nói: "Trễ như vậy, sao anh còn chưa ngủ?"

Người này chẳng lẽ thừa dịp cô ngủ say đi uống rượu? Nếu không miệng anh như thế nào lại có vị rượu làm cô quyến luyến không thôi, chỉ là đánh chết cô cũng không nói ra.

"Anh không ngủ được, bảo bối nếu không chúng ta lại vận động một chút đi." Thẩm Dật Thần cười yêu nghiệt nói, tay bắt đầu ở trên người cô tác quái.

"ừ. . . . . Đừng làm rộn, ngủ đi!" Hồ Cẩm Huyền gắt giọng, sau đó ăn vạ nhắm mắt lại, đến mắt cũng không muốn mở, cô mệt muốn chết, hiện tại cũng khuya khoắt rồi người đàn ông này tinh lực quá thịnh vượng, chẳng trách người khác luôn nói ‘người trẻ tuổi huyết khí phương cương, dễ dàng kích động’, hiện tại cô mới hiểu được ý tứ trong chữ.

Thẩm Dật Thần nhìn biểu tình của ái thiếp, cười không ra tiếng, là anh khiến cô mệt muốn chết rồi, sau đó anh lại lưu loát lật người, bọn họ mới vừa ở vị trí nam thượng nữ hạ thì lúc này đã ngược lại.

Hồ Cẩm Huyền lẳng lẳng nằm trên ngực anh, nghe từng tiếng tim đập có lực, mí mắt dần dần rủ xuống, giữa lúc mơ mơ màng màng nói lên nghi vấn của mình: "Thế nào miệng anh lại có mùi rượu? trong rất ngon!"

Thẩm Dật Thần cúi đầu nhìn ái thiếp đã lâm vào giấc ngủ yêu thương vuốt vuốt mái tóc như tơ, nhẹ nhàng điều chỉnh cái đầu nhỏ lại, để cô có thể ngủ thư thích hơn chút, sau đó ôm thân thể mềm mại dần dần chìm vào giấc ngủ.

.....

Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền ở trên đường lớn, nhìn dòng xe cộ tấp nập và từng hàng cây ngô đồng Pháp hai bên, cảm nhận cuộc sống lãng mạn ở Paris. . . . .

Thẩm Dật Thần mặc một bộ trang phục đơn giản, áo T-shirt và quần jean. Một thân y phục bình thường mặc trên người anh chẳng những không hạ thấp mà còn tôn lên khí chất ưu nhã, ngược lại làm anh trẻ hơn mấy tuổi, tràn đầy sức sống thanh xuân trong như sinh viên vậy. Dưới mái tóc đen nhánh là gương mặt tuấn tú như đao khắc, con ngươi đen giờ phút này đang tràn ngập sự dịu dàng, hơi thở cứ như đầu độc .

Hồ Cẩm Huyền bị ôm trong ngực anh, mái tóc đen như thác nước cột thành đuôi ngựa, mặt hướng lên trời, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ cho dù là đôi mắt to vẫn lộ ra một ít nét của người Đông Phương thần bí, làm người ta cảm thấy một cổ hương vị tươi mát. Vóc người lung linh hấp dẫn trong kiểu áo thun đen, lồi lõm rõ ràng, phía dưới là chiếc quần jean kiểu.

Hai người xuyên qua các cửa hàng thời trang, rạp chiếu bóng, giống như một đôi tình lữ đại học vậy.

Trong dòng người quần áo ngăn nắp có chút tao nhã, cũng có thanh xuân nhiệt liệt, cũng có sự đơn giản tùy ý, lại không chút nào kiêu tình làm bộ. Đặt mình trong đó cảm giác nhẹ nhõm, thích ý. Hoa lệ, ưu nhã, rảnh rỗi. Mỹ lệ nghiêm nhiên thành đại danh từ chỉ con đường lớn Hương Tạ Lệ.

Hai ngày nay, Thẩm Dật Thần mang theo Hồ Cẩm Huyền đi chơi mấy chỗ kinh điển ở Paris, hai ngày qua là ngày bọn họ vui vẻ nhất, không cần bán khoán tất cả chỉ cần buông tâm đi chơi, trải nghiệm lại tình yêu sinh viên một lần nữa.

Sự vui chơi đùa bỡn làm tình cảm giữa Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền tiến triển rất tốt, chỉ cần coi cuộc sống thường ngày của họ là thấy, Thẩm Dật Thần càng ngày càng dính Hồ Cẩm Huyền, cơ hồ tất cả đều là anh xử lý mà Hồ Cẩm Huyền bình thường có chút cường thế cũng càng ngày càng lệ thuộc vào Thẩm Dật Thần rồi.

Cách đó không xa hồ ước nguyện đang tụ tập rất nhiều tình lữ, nước chảy dưới ánh mặt trời ngược lại càng thêm trong suốt, phía dưới hồ chất rất nhiều tiền xu, đủ để nói mọi người đều mong hướng tới cuộc sống tốt đẹp.

"Nghe nói ở chỗ này mọi nguyện vọng đều có thể thực hiện, chúng ta cũng đi xem thử!" Hồ Cẩm Huyền mong đợi Thẩm Dật Thần đi tới bên cạnh hồ, bề ngoài xuất sắc thu hút vô số ánh mắt ái mộ.

"Em còn có nguyện vọng gì chưa thực hiện sao?" Thẩm Dật Thần không chút để ý hỏi, ôm thân thể mềm mại cô vào trong ngực mà săn sóc miễn bị người khác đụng vào, anh còn tưởng rằng cô không có nguyện vọng gì, xem ra anh làm ông xã tương đối thất bại, chỉ cần là nguyện vọng của cô, anh nhất định sẽ thỏa mãn.

"Không có a, bây giờ em rất hạnh phúc, em chỉ là muốn xem hồ ước nguyện linh như thế nào thôi." Hồ Cẩm Huyền dựa lưng vào ngực anh, mỉm cười nói, đúng vậy! cô bây giờ có một ông xã thương cô tận xương tủy, có tiền tài, có địa vị xã hội, có một bầy huynh đệ tỷ muội sống chết tương hộ. . . . cô có quá nhiều thứ cho nên không có lòng tham muốn những thứ khác.

"Buổi tối chúng ta đi xem buổi phun nhạc, nơi đó đẹp hơn, em sẽ thích nơi đó." Thẩm Dật Thần cưng chiều hôn gò má cô, mỉm cười nhìn cô nhắm mắt hướng về phía hồ hứa nguyện, giờ khắc này anh có thể rõ ràng nghe nhịp tim mình nhảy lên không bình thường, tràn đầy kích động.

Bảo bối của anh a, chẳng lẽ cô không biết ước nguyện chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp sao? Chỉ cần là nguyện vọng của cô, anh sẽ giúp cô hoàn thành, chỉ là không biết cô có nguyện vọng gì.

"Tốt lắm, đi thôi!" Hồ Cẩm Huyền mở mắt lôi kéo tay anh từ từ hướng đám người đi ra ngoài, nơi này quá náo nhiệt, mới một thời gian, thế nhưng trong ngoài đứng đầy người.

"Bảo bối, em ước cái gì?" Trong đám người đi ra, Thẩm Dật Thần ôm cô vào trong ngực không chút để ý hỏi, trong mắt thần sắc không rõ.

"Không nói cho anh, nói cho anh biết sẽ không linh." Hồ Cẩm Huyền cười nói, đừng tưởng rằng cô không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì, chỉ là cô sẽ không nói, dù sao cô muốn xem nguyện vọng có linh hay không.

Thẩm Dật Thần quý dị cười một tiếng, nếu bảo bối thân ái nhà anh không nói, anh cũng có phương pháp khác bức cung hơn nữa thần không biết quý không hay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bị ám sát, mục tiêu là ai?

Một tuần lễ cứ như vậy đi qua, mấy ngày nay, Thẩm Dật Thần cơ hồ dẫn Hồ Cẩm Huyền đi khắp thắng cảnh nổi tiếng ở Paris, Tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn (Triumphal Arch), Place De La Concorde, điện Louvre, nhà thờ đức bà Paris, cung điện Verc-yây v.v...

Tựa như lo lắng Hồ Cẩm Huyền chơi không thoải mái, Thẩm Dật Thần đều an bài mỗi ngày đều kín mít, không quá buồn bức cũng không quá mệt mỏi, hai vợ chồng kết hôn hơn hai năm không ngừng thăng hoa, thân mật giống như là vợ chồng vừa mới cưới làm người ta không khỏi hâm mộ.

Thẩm Dật Thần một tay kéo Hồ Cẩm Huyền ngồi xuống trên ghế ngồi trong phòng chờ ở sân bay, một tay khác đặt túi đồ trên ghế nhỏ bên cạnh, ánh mắt người chung quanh không khỏi chuyển về phía hai người bọn họ, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng nói khoác, cũng không ít người da trắng nhỏ tuổi cầm điện thoại di động lên chụp.

Dù sao hai người bọn họ đều không phải là người bình thường, vô luận là tướng mạo xuất chúng hay là khí chất cao quý không ai sánh bằng từ người họ phát ra.

Thẩm Dật Thần đột nhiên hơi híp đôi mắt hung dữ, hai ánh sáng giống như lưỡi kiếm sắc bén phóng vào trên người đám người tụ tập chung quanh trong mắt thoáng qua nhiều sự không vui, cả người tỏa ra khí thế lạnh lẽo cường đại.

Những người chụp hình này, anh còn có thể không chế con giận của mình, nhưng hiện tại những người này thậm chí ngay cả bảo bối của anh đều muốn chụp, hơn nữa trong đó còn không thiếu đàn ông trẻ tuổi, điều này thực khiến anh vô cùng tức giận, bọn họ không có mắt sao? Đây là bảo bối đặc biệt của Thẩm Dật Thần anh, không phải cho bọn họ mơ ước, cả nhìn lâu một cái cũng không được.

Hồ Cẩm Huyền cảm nhận được khí thế cường đại phát ra từ trên người anh, trong mắt có nụ cười thấu hiểu, sao cô lại không biết anh nghĩ cái gì, đưa cái tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay to của anh, ý bảo anh hãy thả lỏng, dù sao nơi này phần lớn đều là học sinh hơn nữa người khác cũng không có ác ý, mọi người đều muốn theo đuổi cái đẹp thôi, cần bản không có lỗi gì, bộ dạng này của anh thật giống một con báo nhỏ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể xé nát người khác.

Thẩm Dật Thần cảm nhận được bàn tay mềm mại của cô nhẹ nhàng an ủi anh, đầu tiên là giật mình một cái, ngay sau đó lửa giận liền nhanh chóng tan đi giống như thủy triều, cô luôn có biện pháp bình phục lửa giận của anh, cầm lại bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia, bao bọc nó chặt trong bàn tay mình, thở dài một tiếng trong lòng, chuyện cô không thích, anh sẽ không làm.

"Lần này du lịch vui vẻ không?" Thẩm Dật Thần ôm cô vào trong ngực, dịu dàng hỏi, trước kia anh nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, bây giờ nguyện vọng của anh chính là muốn cung chiêu bảo bối của anh lên trời cao, để cô đắm chìm trong hạnh phúc mỗi ngày.

Mặc dù mấy ngày nay đều nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô nhưng anh còn muốn nghe được câu trả lời từ chính miệng của cô.

"Ừ, không ngờ mỗi lần tới nước Pháp đều có cảm giác khác nhau, Paris thật sự là một thành phố làm cho người ta lãng mạn không ngán." Hồ Cẩm Huyền cười nói, có thể thay đổi tâm tình đáng kể!

Trước kia lúc cô tới Paris thi hành nhiệm vụ một mình lại không cảm thấy Paris có gì để chơi nhưng kể từ sau khi kết hôn với Thẩm Dật Thần, bọn họ cùng nhau đi qua Paris không dưới năm lần rồi, mỗi lần đều tận hứng mà về, tất cả đều nhờ công của người đàn ông bên cạnh, mỗi lần đi đều an bài hành trình thật tốt.

Nếu không phải lo lắng công việc của anh sẽ bị trễ nãi cô vẫn chưa muốn trở về nhanh thế đâu, dù sao anh còn phải nuôi sống gia đình, kinh doanh một tập đoàn lớn thế thật không dễ dàng.

". . . ." Trong đôi mắt có ánh sáng lưu chuyển, nụ cười của Thẩm Dật Thần càng sâu hơn, làm mê một người khác.

Lúc này, trông mắt thâm thúy của Thẩm Dật Thần thoáng qua ánh sáng mờ nhạt, anh liền đứng lên dịu dàng nói với Hồ Cẩm Huyền: "Bảo bối, anh đến phòng rửa tay một lát, em ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh."

Nói xong vẫn không quên quét ánh mắt cảnh cáo về chỗ tới.

"Ừ!" Hồ Cẩm Huyền cười thật rực rỡ với anh, gật đầu nói, nhìn thấy bóng dáng anh đi xa, ánh mắt của cô thoáng qua vẻ si mê, sau đó liếc mắt về chỗ khác thì chợt lóe lên tàn nhẫn tựa như địa ngục Tu La, làm người ta sợ hãi.

"Đi ra đi! Còn muốn trốn đến lúc nào nữa?" Hồ Cẩm Huyền sờ sờ lại móng tay, mỉm cười nói.

Từ sau khi bọn họ ra khách sạn, cô cũng cảm thấy chung quanh có rất nhiều ánh mắt theo dõi, vừa mới bắt đầu cô không có để ý chỉ cho là của những người ái mộ, dù sao ở thành phố cõi mờ này loại chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra.

Nhưng sau khi Thần rời đi, thì đối phương chợt lộ ra sát khí - bán đứng chúng, cô mới khẳng định đối phương là sát thủ, về phần mục tiêu là cô hay là Thần thì không thể biết được, nhưng vô luận là ai, cô đều muốn cho bọn họ chỉ có tới chứ không có lui.

Xem ra đối phương có rất nhiều ý định, sát thủ có thể tự không chế phát ra sát khí thì khẳng định có thực lực không thấp, cả cô cũng là năm năm trước mới có thể tùy ý khống chế sát khí, núp ở trong đám người như người bình thường.

Nhân vật có thể trở thành sát thủ cấp một, có ai không phải đi ra từ địa ngục, cả người mang theo sát khí?

Ám vệ ở chỗ tối nghe được lời Hồ Cẩm Huyền nói, giật mình một cái, không phải bị phu nhân phát hiện sự tồn tại của anh chứ? Anh đã rất cố gắng ản núp mình, nhưng phải nhìn kỹ đã, nói không chừng không phải nói anh đấy.

"Còn không ra sao? Anh xác định chủ nhân nhà anh không bảo anh ở lại chỗ này giúp tôi?" Hồ Cẩm Huyền cười nói, nụ cười không có đạt tới đáy mắt, xem ra hôm nay cô cần phải ra tay, dựa vào thân phận sát thủ cấp một của đối phương, ám vệ núp ở chỗ tối căn bản không phải là đối thủ của người ta, cho nên gọi anh ta ra ngoài, chỉ là để cho anh ta chiếm một phần tiền cơ trước thôi, dù sao đánh nhau cũng cần thiên thời địa lợi nhân hòa và một số nhân tố khác.

Đúng vậy, bên cạnh cô luôn là có một ám vệ, mặc dù đối phương rất nỗ lực giấu giếm hơi thở của mình, nhưng bằng vào khứu giác bén nhạy cô vẫn cảm nhận được, xem ra ông xã thân yêu của cô không phải người bình thường, có thể làm cho một người có bản lĩnh y hệt sát thủ cấp một làm ám vệ? Ha ha ha. . . Thật đúng là thú vị.

Ám vệ lắc mình một cái, lập tức xuất hiện trước mặt của Hồ Cẩm Huyền, y phục màu đen tôn lên bóng dáng cao gầy của hắn, cả người phát ra khí thế cường đại như tu la, đồng thời, bốn phía phòng chờ của sân bay có rất nhiều người áo đen đến gần Hồ Cẩm Huyền, trong những người này còn có phần lớn có tài nghệ của sát thủ cấp một.

"Clap, clap, clap, không hổ là vợ của Thẩm Dật Thần, lâm nguy không loạn, thật can đảm!" Người áo đen dẫn đầu nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền đang chuyên chú sờ sờ móng tay của cô, không chút nào lo lắng hãi hùng vì sự xuất hiện của họ, khóe miệng không thể ức chế giật giật.

Thật không biết nên cười cô ta ngu ngốc, hay là cô thật sự có tự tin Thẩm Dật Thần sẽ kịp tới cứu cô ta, vừa rồi cô có thể cảm nhận được sự hiện hữu của họ chỉ là do may mắn thôi.

Dù Thẩm Dật Thần đuổi được tới đây, bằng hắn ta và ám vệ trước mắt này căn bản cũng không có bản lĩnh chạy trốn khỏi bàn tay của bọn họ, huống chi còn phải mang theo một người phụ nữ tay không tác sát, hôm nay bọn họ nhất định bắt được Thẩm Dật Thần, đầu tôm Hắc Ưng bang.

"Tất nhiên, dáng vẻ này của mấy người giống như đại ca móc túi đi theo phía sau móng người khác, còn làm người ta ghét hơn đám ong ruồi ngoài kia." Hồ Cẩm Huyền thoải mái móng tay, không chút để ý nói.

Rất tốt, mục tiêu của bọn họ là ông xã thân yêu của cô, thật là có gan dạ sáng suốt, cả ông xã của sát thủ cũng dám ra tay, bọn họ đắc tội với Hồ Cẩm Huyền cô, chỉ là cô vô cùng tò mò ai là chủ tướng vui phía sau những người này.

"Hừ! Dám đùa miệng lưỡi, chờ một chút tại đây đừng khóc cầu xin tha thứ, lên cho tao, bắt lấy con nhỏ kia, bắt sống đấy! Thăng kia thì trực tiếp giết chết." Người áo đen dẫn đầu hừ lạnh rồi lớn tiếng nói, thật là không có oai mà lên mặt, làm hắn ta mất hết mặt mũi trước mặt thuộc hạ, chờ chớp được cô, hắn phải cho cô đẹp mắt.

"Ai! Có vài người nói không lại người khác thì muốn đánh muốn giết, thật là một chút phong độ cũng không có." Hồ Cẩm Huyền nhìn móng tay vừa được cô sửa lại chỉnh tề, chu môi nói.

Ám vệ đang đối kháng với người áo đen nghe mấy lời này của cô, chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Thầm than trong lòng, bà cô của tôi ơi, lúc này có ai nói phong độ với cô chứ, đây là xã hội đen đỏ máu, không thấy máu không bỏ qua, ngài đừng quấy rối để tiểu nhân yên ổn đỡ cho ngài mấy dao, nếu ngài xảy ra việc không hay, chủ tử còn không chém tôi ra thành nhân thịt sao, suy nghĩ một chút anh liền lạnh đến buồn nôn!

Cuộc đấu đang xảy ra kịch liệt, những nhân viên quốc gia làm việc ở phòng chờ thấy cục diện này đều chạy trốn không thấy bóng dáng.

Hồ Cẩm Huyền sửa sửa quần áo, nhìn ám vệ một mình đối phó mười người áo đen, cười cười, xem ra mới vừa rồi cô đã coi thường ám vệ này, mặc dù một mình anh đánh rất vất vả, nhưng ít nhất anh có thể đủ ngăn trở những người áo đen kia, không để cho bọn họ có cơ hội đến gần cô nửa phần, không hổ là thuộc hạ của Thần, trong mắt Hồ Cẩm Huyền rõ ràng có tán thưởng.

"Đội một và hai vây quanh tên đó, những người khác đi bắt lấy con nhỏ kia." Người áo đen thấy thủ hạ đánh lâu như vậy vẫn không có biện pháp đến gần Hồ Cẩm Huyền nửa bước, nhất thời nóng nảy, tức giận phân phó, xem ra hắn đã coi thường Thẩm Dật Thần, cả ám vệ bên người cũng thật lợi hại.

Ám vệ vừa nghe người áo đen nói, thầm than trong lòng hèn hạ, lại muốn kéo bước chân của anh, trực tiếp đối phó phu nhân.

Quả nhiên cái biện pháp này rất hữu hiệu, ám vệ bởi vì tác chiến lâu dài mà thể lực bị tiêu hao, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không cách nào đối

kháng nhiều người, khiến một số người có cơ hội.

Hồ Cẩm Huyền nhìn những người nhích lại gần mình, nhướng lông mày đẹp mắt, trong mắt lóe lên tàn nhẫn và không kiên nhẫn, đám người này không bắt được cô thì không bỏ qua mà, nhưng người sau lưng là thương nhân muốn đối phó ông xã. . . . Hay là ai khác?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nữ thần tác chiến

Hồ Cẩm Huyền giật giật xương ống chân, mỉm cười nhìn một nhóm người đến gần cô, trong mắt thần sắc không rõ.

Phải thấy trong lòng mọi người một hồi kinh hoàng, rõ ràng đối phương đang cười, nhưng bọn họ lại cảm thấy lông trên người dựng ngược, không để ý nhiều, toàn bộ người áo đen đồng loạt xông lên, trực tiếp công kích Hồ Cẩm Huyền.

Bọn họ cảm thấy trong mắt tựa hồ có một bóng dáng màu trắng thoáng qua, một trận gió thổi qua, cổ run lên, chờ bọn họ hiểu được chuyện gì xảy ra đã chậm quá, Hồ Cẩm Huyền đứng sau người áo đen cuối cùng, đưa lưng về phía mọi người, trong lòng thầm đếm 1, 2, 3. . . . .

Đợi cô đếm tới 4, toàn bộ người áo đen đều ngã xuống, trên cổ có một vết máu, mắt mở thật to, tỏ rõ ý nghĩ không thể tin vào mắt mình, toàn bộ chết không nhắm mắt.

Hồ Cẩm Huyền nghe thanh âm sau lưng, khóe miệng bất đắc dĩ thu về, tốc độ trở nên chậm hơn.

Đều do tên sắc lang kia, nếu không phải hôm qua anh đem cô ăn vào bụng còn giằng co cả đêm, cô làm sao mệt như vậy, tốc độ cũng sẽ không chậm, trong lòng Hồ Cẩm Huyền ngọt ngào nói.

Ám vệ thấy tình hình bên này, trong mắt toàn bộ đều tràn đầy vẻ không thể tin, này. . . . . Thế giới quá điên cuồng rồi! Cô gái yếu đuối tay không tác sát lại có thể làm năm sát thủ cấp một nháy mắt bị mất mạng, cái gì là cô gái yếu đuối, căn bản là Tu La, không! So với Tu La còn ác ma khủng bố hơn, ác ma sống sờ sờ a! Mọi người trong lòng cảm thán, mục tiêu toàn bộ chuyển sang Hồ Cẩm Huyền.

Ám vệ nhìn thấy trận chiến này, lòng tràn đầy kích động, trong mắt đầy súng bái thân hình tác chiến nóng bỏng của Hồ Cẩm Huyền, trước kia chỉ nghe nói phu nhân là đệ nhất sát thủ, chưa từng chân chính xem qua công phu của cô, trong lòng đối cô kính nể cũng vì cô là vợ của ông chủ, phu nhân của bọn hắn.

Mà bây giờ chính mắt thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng có rung động và cảm giác tự hào, đây chính là phu nhân của bọn họ, bản lĩnh bất phàm, chỉ có nhân tài như vậy mới xứng trở thành người yêu của ông chủ.

Nhìn thấy bọn họ dời đi mục tiêu, Hồ Cẩm Huyền cũng không giận, trong mắt ngược lại thoáng qua vẻ hưng phấn, vừa đứng những người này cho cô luyện tay chân một chút, đã một tuần lễ qua cô chưa từng thử bản lĩnh, đồ chơi miễn phí đương nhiên cô sẽ không lãng phí.

Một cái xoay người, lập tức chui vào bầy người áo đen, vừa nhấc chân đã đá văng người đến gần, mái tóc đen thật dài trên không trung xẹt qua một độ cong đẹp mắt, sau đó hạ xuống trước ngực tán loạn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay càng dịu dàng, động tác của cô không thể nói hung ác thậm chí là dịu dàng, phiêu phiêu xuyên qua người áo đen trong đoàn, từ bên ngoài xem thật đẹp biết bao.

Nhưng đối với người áo đen mà nói cô quả thật chính là Diêm Vương tái thế, tất cả người áo đen đều không phải là đối thủ của cô, bọn họ tránh trái tránh phải vô cùng nhếch nhác giữ được tánh mạng, nhưng bọn họ có thể cảm thấy rõ ràng đối phương chỉ coi bọn họ như trò khi, không hề ra sức.

Tất cả người áo đen ngồi chồm hồm trên mặt đất than vãn kêu to, mà Hồ Cẩm Huyền không hur hao chút nào đứng ở giữa, cười đến thích ý, nhìn kỹ có thể thấy nụ cười của cô căn bản không đạt tới đáy mắt.

"Tiếp tục a, còn chưa chơi đủ !" Hồ Cẩm Huyền cười nhạt nói, sau đó vờn tay sờ sờ mái tóc, một tay nhanh chóng, người thủ lĩnh áo đen mới vừa phách lối không thể tưởng tượng nổi té xuống đất, chết không nhắm mắt, chỉ thấy mi tâm của hắn có ba ngón châm.

Hồ Cẩm Huyền nhú nhú mày, cô ghét nhất người khác tổn thương người cô quan tâm, người xúc phạm ranh giới cuối cùng của cô chỉ có một kết quả —— giết không tha! Trong mắt cô thoáng qua ánh mắt lạnh như băng.

Thấy như vậy, mọi người trên mặt cũng hiện lên kinh hoàng, nhưng lại không cách nào chạy trốn, mọi người nhìn nhau một cái trong mắt cùng chung quyết định, toàn bộ xông về phía Hồ Cẩm Huyền.

"Phu nhân, cẩn thận!" Ám vệ nhếch nhác đứng cách đó không xa lo lắng kinh hô, phu nhân nếu có tổn thương, cái mạng nhỏ của anh cũng khó bảo vệ rồi, mặc dù bản lĩnh phu nhân không tệ, nhưng khó tránh khỏi có chút sợ ý lo là.

"Không biết tự lượng sức mình!" Hồ Cẩm Huyền hừ lạnh một tiếng, trong mắt lạnh như băng có thể so với khí thế của Thẩm Dật Thần, những người này không thể lưu, nếu không nhất định có hậu hoạn, cô không thể để người đàn ông cô yêu bị một chút tổn thương.

Hồ Cẩm Huyền vọt thân, giống như con gió, xuyên qua đám người áo đen, chỉ trong mấy giây, tất cả mọi người như tượng gỗ ngừng công kích, ở trong ánh mắt ám vệ đều là ngạc nhiên, tất cả những người áo đen trừng mắt không thể tin té xuống đất, giống như năm người áo đen kia, chết không nhắm mắt, chỉ thấy cổ lưu lại vết máu thật dài.

Ám vệ nhìn thấy tình hình, trong mắt lóe lên kinh ý càng nồng hậu, nghĩ thầm không trách phu nhân có thể trở thành đệ nhất sát thủ, thật là vô cùng không đơn giản.

Anh nhếch nhác né tránh toàn bộ người áo đen, mà phu nhân chỉ cần mấy giây liền giải quyết toàn bộ, chẳng những như vậy, ngay cả hung khí giết bọn họ cũng không biết là cái gì, vết thương chỉ mạng có nghệ thuật như thế, đúng vậy, vô cùng nghệ thuật, toàn bộ đều là vết máu ở động mạch cổ.

"Còn ngăn người tại đó làm gì? Không đến thu thập một chút sao?" Hồ Cẩm Huyền vỗ tay một cái, chán ghét liếc mắt nhìn thi thể trên đất, thần nhiên nói.

Cô đòi này ghét nhất chính là máu tanh nhưng làm một sát thủ không thể không đụng vào những thứ này, đối với trước kia mà nói, bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, kỹ thuật giết người cũng nâng cao rất nhiều, chỉ là cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được cách làm người ta trong nháy mắt từ vong lại không mang theo mùi máu tanh, đây là thất bại của cô.

"Nhưng là. . . ." Ám vệ khổ sở nhìn hơn mười thi thể trước mắt, áp a áp ứng mở miệng nói.

"Cậu chẳng lẽ không biết xử lý như thế nào?" Hồ Cẩm Huyền thấy ám vệ chỉ nói 'nhưng là' nghi ngờ nhìn anh nói, ám vệ này sẽ không chết não chứ? Còn mề nheo nữa, ông xã nhà cô sẽ trở về mất.

"Đồ bỏ đi dĩ nhiên phải vứt thùng rác, còn nữa đừng ngoáy bản sàn nhà." Hồ Cẩm Huyền nhẹ giọng nhắc nhở, sau đó ngồi chờ trong phòng nhân nhã chơi móng tay, cô phát hiện lúc nhàm chán cô càng thích chơi ngón tay của mình.

"Dạ!" Ám vệ nghe vậy, lập tức một tay giờ thi thể vứt xuống thùng rác, phu nhân không nói, anh thật đúng là không biết làm sao, dù sao nhiều thi thể như vậy, hơn nữa trước kia bọn họ ở trong bang ra ngoài đồ máu cũng không cần xử lý thi thể, giết người xong thì trực tiếp đi ngay, đáng về hiện tại của phu nhân thật đúng là nhân từ.

Nếu như Hồ Cẩm Huyền mà biết trong lòng ám vệ nói gì, sẽ giận đến hộc máu, cô không phải là hạng người thiện lương gì, cuộc sống không phải luôn luôn đối tốt với người khác, sau khi chết còn giả bộ là Thánh mẫu Maria?

Hiện tại gọi ám vệ xử lý hiện trường chỉ là không muốn ông xã thân ái nhà cô biết, tránh lo lắng mà thôi.

"Phu nhân, đã xử lý tốt." Xử lý xong hiện trường, ám vệ mặt không đổi sắc đến trước mặt Hồ Cẩm Huyền, cung kính nói, đó là một loại kính trọng tàn ra từ bên trong.

Hồ Cẩm Huyền nhìn chung quanh một chút, toàn bộ đều xử lý tốt, sàn nhà không có một tia dơ bẩn, hiệu suất xử lý chuyện của ám vệ này quả nhiên không thấp, cô hài lòng gật đầu: "Tôi không hy vọng chuyện này có người thứ ba biết."

Ánh mắt cô nhíu lại, giống như một lợi kiếm bắn thẳng đến trái tim ám vệ, mang theo ý cảnh cáo nồng đậm.

"Thuộc hạ biết!" trái tim ám vệ khê co lại, lập tức cung kính hồi đáp, tự nhiên biết ý phu nhân, theo cô chuyện này không đơn thuần là có người ám sát, hơn nữa cô ấy là người không thể so bản lĩnh.

Nhưng phu nhân không biết, thật ra ông chủ và trưởng lão cấp cao của Hắc Ưng bang đều biết thân phận và bản lĩnh của cô, chỉ là anh sẽ không nói thẳng ra, ông chủ cùng với phu nhân chơi trò mèo vờn chuột tự có ý đồ của anh, dù sao lợi hại của ông chủ anh cũng biết.

Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái, trong mắt có tán thưởng, thật là trẻ con dễ dạy, ám vệ cũng không phải người vô tình

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tâm can bảo bối của anh

Lại nói bên kia, đi qua mấy bước Thẩm Dật Thần nhanh chóng đi tới một chỗ không có ai, cũng không thể nói là không có người bởi vì hiện tại có một đám người đứng ở nơi đó.

Người dẫn đầu mặc tây trang màu đen, tóc ngắn sạch sẽ, nở nụ cười, là một mỹ nam dịu dàng, những người khác nhìn thấy bóng dáng chậm rãi tới gần của Thẩm Dật Thần, toàn bộ đều cung kính cúi đầu.

Thẩm Dật Thần dừng lại bước chân, ánh mắt nhìn về phía anh lạnh nhạt hỏi: "Chủ động tìm tôi, có chuyện gì."

Bình thường anh ta có lẽ sẽ ở chung quanh nhưng không xuất hiện, chuyện có thể làm cho Đường chủ Liễu Nham của Hắc Ưng bang chủ động xuất hiện tìm đến Thẩm Dật Thần bình thường đều không phải chuyện nhỏ, bình thường đều là anh chủ động liên lạc bọn họ mới xuất hiện, để tránh quấy rầy cuộc sống bình thường của anh.

"Ông chủ, hiện tại thế cục càng ngày càng gấp, người phải cẩn thận, các Trưởng lão bảo tôi nói cho người biết 'bang Trường Long' đã phái ra rất nhiều sát thủ chuẩn bị giết ngài." giọng của Liễu Nham vẫn như bình thường, làm cho người ta cảm thấy sự quan tâm thật lòng.

Trong mắt Thẩm Dật Thần không có thay đổi, chỉ có đôi môi từ từ nhếch lên, cuối cùng tạo thành một nụ cười nguy hiểm mà đầu độc cực hạn, cười nói: "Có thể làm cho cậu không kịp chờ đợi tới tìm tôi, xem ra thế cục thật có chút khẩn trương rồi, đã chuyển mệnh lệnh của tôi đến mấy trưởng lão chưa!"

"Dĩ nhiên, tất cả mọi người đều đang đợi lệnh, phu nhân vừa về tới thành A, những âm vệ kia sẽ lập tức bảo vệ bên cạnh, trực tiếp tiếp nhận khảo nghiệm, trong một tuần không bị phu nhân phát hiện thì coi là người đủ tư cách." Liễu Nham cười ôn hòa nói, trong mắt có tự tin, anh cũng tham dự huấn luyện đảm bảo vệ kia, anh rất muốn hiểu rõ bọn họ có thể thông qua khảo hạch hay không.

Nói đến người phụ nữ yêu mến, gương mặt nguội lạnh của Thẩm Dật Thần cũng dịu đi.

Đối với biến hóa của anh, mắt Liễu Nham lộ ra nụ cười thấu hiểu, mà những nhân viên bang Hắc Ưng khác thì đều lộ ra kinh ngạc, trong nháy mắt khôi phục bình thường, bang chủ nổi tiếng lạnh lùng, chỉ có ở trước mặt mấy chủ sự và Đường chủ quan tâm anh, mới có thể không có ánh mắt lạnh lẽo, nhưng cũng lạnh nhạt, bọn họ chưa từng thấy ánh mắt dịu dàng thế, nhưng bọn họ chỉ có thể nghĩ những điều này trong lòng.

"Đã biết! không có chuyện gì rồi, cậu có thể đi." Thẩm Dật Thần thản nhiên nói, thật giống như những chuyện này căn bản là chuyện nhỏ nhặt.

"Bằng năng lực của ông chủ căn bản không cần sợ bất luận kẻ nào nhưng cẩn thận chút sẽ tốt hơn, nghe nói lần này bọn họ có thể xuống tay. . . từ trên người phu nhân." Liễu Nham sững sờ nói xong.

Liễu Nham hồi hồn, cả Thẩm Dật Thần rời đi bao lâu cũng không hề phát hiện, tâm vẫn còn sững sờ kinh hãi trong ánh mắt vừa rồi. Ánh mắt kia căn bản là nhìn thấu tất cả, nhìn thấu linh hồn của anh, thậm chí đông cứng linh hồn anh.

Tốc độ của ông chủ quá nhanh! Dĩ nhiên là chuyện có liên quan đến người kia thì đều gấp gấp hơn bất cứ chuyện gì của anh. . . người kia! anh cũng từng gặp trong lúc vô tình, nghĩ tới đây, tim của anh trong lúc bất chợt đập rất nhanh.

"Hô. . . ." Hít một hơi thật sâu, Liễu Nham mở bàn tay ra ngay trước mắt, trong đó toàn là mồ hôi. Mặt mày rũ thấp xuống, nụ cười trên môi cũng sâu hơn không ít, ánh mắt của ông chủ rõ ràng đã rất lạnh nhạt rồi, nhưng anh vẫn cảm thấy kinh tâm động phách: "Ông chủ thật là càng ngày càng lợi hại, cũng đúng! nếu không lợi hại làm sao có thể đủ làm chủ tể. Nhìn thấu. . . . Hay không có nhìn thấu?"

"Đường chủ, ông chủ sao thế?" Nhìn thấy Thẩm Dật Thần lo lắng rời đi, một người trong đó tiến lên hỏi, Đường chủ luôn luôn có bộ dáng ôn tồn nho nhã, tất cả mọi người tương đối không sợ anh, cho nên cứ trực tiếp hỏi được.

Vừa rồi chủ tể vẫn còn có vẻ mặt lạnh nhạt nhưng sắc mặt sao lại thay đổi? Hơn nữa còn tỏ vẻ nóng nảy, trong ấn tượng của họ chủ tể trừ lạnh lẽo ra thì chính là lạnh nhạt, à còn có sự dịu dàng vừa rồi.

"Chủ tể à, tâm can bảo bối của anh ấy đã xảy ra chuyện." Liễu Nham ý nghĩa không hề rõ nói ra, trong mắt có chút quan tâm và lo lắng, bằng bản lĩnh của cô chắc là không có chuyện gì đâu!

"Tâm can bảo bối?" Ánh mắt của đám thuộc hạ mê mang lại gấp lại của anh, trong mắt lóe lên ý không hiểu gì. Trừ phu nhân ra, ông chủ có phụ nữ khác lúc nào? Bọn họ chỉ thừa nhận phu nhân là nữ chủ nhân, mấy phụ nữ muốn trèo cao khác căn bản đều không xứng.

"Cũng chính là phu nhân của chúng ta." Liễu Nham tính tình dễ chịu nói, khi nói đến hai chữ 'phu nhân' còn có ý khâm phục, người tuyệt mỹ, thông tuệ, giáo huấn đáng yêu như thế, ai không biết động lòng?

Nhưng đó cũng là người yêu của anh em anh, vợ bạn thì không thể đùa giỡn! Đạo lý này anh hiểu. Mặc dù ông chủ luôn nhẹ nhàng với bọn họ, nhưng bọn họ đã sớm xem anh là anh em có thể phó thác sinh mạng.

"Đường chủ có lẽ là người của bang 'Trường Long' lúc này đã bắt đầu xuống tay? Vậy chúng ta cần đi chặn lại không?" Đám thuộc hạ kia lo lắng nói, dù sao ông chủ quan tâm phu nhân là chuyện mà người có mắt đều thấy, mặc dù phu nhân chưa chính thức gặp mặt họ nhưng trong bang có rất nhiều người biết phu nhân tồn tại.

"Đã quá muộn, sợ rằng đã động thủ, nếu không ông chủ sẽ không gấp gấp như vậy." Liễu Nham nhìn phương hướng Thẩm Dật Thần đi xa nhỏ giọng nói ra, đúng vậy, sợ rằng ông chủ đã sớm phát hiện ra cái gì, nếu không vừa rồi anh ấy cũng không lo lắng rời đi thế, ngay sau đó giọng nói dừng lại, cúi đầu nói: "Xem ra một phần ba người trong bang sắp phải đến 'đảo Vô Nhân' huấn luyện một phen."

Anh em ở đây vừa nghe, mặt mọi người đều lộ vẻ sợ hãi 'đảo Vô Nhân' như thế nào, mọi người đều biết, tên là Vô Nhân cũng có nghĩa là chỗ không ai có thể sống, quái thú tùy thời ẩn hiện bên trong, bất kỳ ai lên 'đảo Vô Nhân' đều có thể không một tiếng động biến mất, đó là một sự tồn tại kinh khủng.

Liều Nham mỉm cười nhìn sắc mặt của các thuộc hạ, sau đó xoay người đi về phía kia.

Bọn họ cho rằng nếu như không đưa bọn họ đi huấn luyện, bằng tính tình của ông chủ, bọn họ còn có thể sống sót sao?

An toàn của phu nhân vẫn luôn do bọn họ để ý, nhưng xảy ra sơ hở lớn thế, sát thủ hiện thân bọn họ mới phát hiện, động tác quá chậm chạp, huấn luyện là phải, cũng là nhất định.

.....

Bên kia, Thẩm Dật Thần lo lắng đi tới phòng chờ trong sân bay, mặc dù biết bản lĩnh của bảo bối của anh không thấp nhưng anh vẫn rất sợ cô bị thương.

"Shit!" Khẽ nguyền rủa một tiếng, năng lực làm việc của đám thuộc hạ kia thật quá thấp, để xảy ra sơ hở lớn vậy, chờ anh xử lý tốt chuyện nơi đây, quyết không tha cho bọn họ, nghĩ tới đây Thẩm Dật Thần bước nhanh hơn.

Xa xa, Thẩm Dật Thần nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền bình yên vô sự ngồi ở trong phòng chờ, lòng lo lắng cho cô mới để xuống, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, cười dịu dàng đi về phía cô.

"Anh đã về rồi!" Hồ Cẩm Huyền ngẩng đầu nhìn nụ cười cưng chiều trong ánh mắt của người đàn ông như thần này, trong lòng hơi cảm động, cảm thấy may mắn vì anh không ở đây nếu không nhìn thấy bản lĩnh của cô nhất định sẽ giết mình, hù dọa anh chạy mất không phải là điều cô muốn thấy.

"Ừ, vừa rồi không có việc gì chứ?" Thẩm Dật Thần bao bọc bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, ngồi vào bên cạnh cô, khoác cả bả vai của cô, tùy ý hỏi.

"Anh cảm thấy thế nào?" Hồ Cẩm Huyền cười, cọ lồng ngực của anh nói, đẩy câu hỏi về cho anh, anh đi xa như vậy không thể phát hiện tình huống bên này, cho nên anh cũng không phải lo lắng, cô phát hiện cô có thói quen làm động tác thân mật với anh ở nơi công cộng, có thể là vì ở nước Pháp! Dù sao ở nước ngoài, ôm ôm ấp ấp như vậy là chuyện rất bình thường.

"Anh cảm thấy đã có rất nhiều con ruồi dính em." Thẩm Dật Thần hôn trán của cô một cái, mặt ghen tức nói, ngay sau đó thần sắc mờ mịt quét mắt về phía đám người chung quanh.

"Ah? Thật đúng như anh nói rồi." Hồ Cẩm Huyền ngẩng đầu lên từ trong ngực của anh cười nói, người đàn ông cô yêu này biểu hiện khi ghen thật đáng yêu đến khiến cô muốn hung hăng hôn bờ môi kêu gọi kia, ngay sau đó áp đảo anh ăn khô lau sạch.

". . . . ." Thẩm Dật Thần lập tức hôn đôi môi đỏ ướm át của cô gái giáo hoạt kiều diễm này, ôm chặt thân thể thơm tho mềm mại vào lòng, hận không thể dúi cô vào trong lòng của anh.

Răng môi quần quít, dịu dàng lại bá đạo, miệng Hồ Cẩm Huyền không kìm hãm được tràn ra tiếng yêu kiều đều bị anh nuốt vào bụng, thỉnh thoảng có người chung quanh nhìn sang, nhưng trong mắt đều có ý cười thấu hiểu.

Truyền thanh đột nhiên vang lên vào lúc này:

"Các vị hành khách, chuyến bay Paris — thành A lúc 10 giờ. . . sắp cất cánh. . . . . Mời vào chỗ."

"Các vị hành khách, chuyến bay Paris — thành A lúc 10 giờ. . . sắp cất cánh. . . . . Mời vào chỗ."

"Dear passengers, Paris to city A. . . the flight of 10 will take off soon. . . Please go to the ware house."

.....

"Đi thôi." Thẩm Dật Thần lúc này mới buông Hồ Cẩm Huyền đang thở hổn hển ra, ôm cả người cô vào trong ngực rồi đeo túi du lịch trên vai, tâm tình rất dịu dàng cười nói với cô, sự tuần mỹ như thần, cao lớn hấp dẫn mà thần bí cao quý được ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ sắt đất phản xạ ra

"Uh!" Hồ Cẩm Huyền gật đầu, ôm cả hông của anh để tránh chân nhũn ra, chậm rãi bước về phía xét vé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Sóng ngầm mãnh liệt

Lúc này, ở biệt thự ngoại ô thành phố mọi cảnh vật đều trở nên mờ mịt, rèm che cửa sổ sắt đất đóng chặt, không chừa một khe hở, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người ngồi trước bàn đọc sách, an tĩnh đến mức có thể nghe tiếng tim đập từng nhịp, thời gian cứ như vậy từng giọt từng giọt đi qua.

Cốc cốc cốc. . . . .

Lúc này, cửa thư phòng bị gõ.

"Vào đi!" Một giọng nam trầm thấp trong nháy mắt vang lên, mang theo có chút táo bạo nóng nảy.

Trong chốc lát, một người đàn ông trung niên đi vào, bộ dáng bình thường thường thấy nhất, cũng không có đặc biệt gì.

"Đã lâu như vậy còn chưa có tin tức sao?" Bóng dáng ngồi trước bàn đọc sách trầm giọng hỏi, trong giọng nói có chút ác độc.

"Bẩm ông chủ, vừa nhận được tin tức, ám sát thất bại, sát thủ chúng ta phải đi không ai sống sót." Người tới một mực cung kính bẩm báo, nghĩ đến chút nữa phải đối mặt với sự trừng phạt nghiêm khắc, đành gượng chống hai chân xiêu vẹo chờ chực sụp đổ.

Bắn ——

"Đồ khốn kiếp, ước chừng mười mấy sát thủ cũng không làm được nhiệm vụ, Thẩm Dật Thần này là thần tiên sao?" bóng dáng ngồi trước bàn đọc sách nghe thuộc hạ báo cáo, tức giận tới mức phát run, quả đấm to hung hăng nện trên bàn, lớn tiếng gầm hét.

Đáng chết, bọn họ có biết lần này ra tay không thành công sẽ làm tổ chức tổn hại bao nhiêu, Thẩm Dật Thần không phải ngồi không nếu không làm sao có thể ngồi ở vị trí lão đại, còn đem hắc đạo tổ chức lại đằng hoàng, không có chút tài năng làm sao có thể làm được, tin đồn hắn ta hung ác vô tình, tuyệt không giả dối.

"Lập tức phải tất cả sát thủ cấp một trong tổ chức ám sát Thẩm Dật Thần!" Bóng dáng trước bàn đọc sách giọng nói ác độc phân phó, lần này Thẩm Dật Thần phải chết, nếu không cái chết chính là bọn họ.

"Ông chủ, vạn vạn không thể a! Lần này không có Hắc Ưng bang hộ vệ, mười sát thủ cấp một cùng mấy sát thủ cấp hai của chúng ta toàn bộ chết thảm, Thẩm Dật Thần này thực lực không thể khinh thường huống chi hiện tại Thẩm Dật Thần có đám hộ vệ kia đối với hắn ta một tác cũng không rời." người đàn ông trung niên trung niên hùng hồn phân tích nói.

Trong tổ chức, tại sao tất cả sát thủ vì vậy mà phải bỏ mạng, tổ chức này sẽ hỏng mất, bồi dưỡng những sát thủ này tốn ba bốn mươi năm công phu, thời gian thì không nói nhưng tốn rất nhiều tiền, không thể trắng trợn bắt sát thủ chịu chết.

"Hừ. . . . . Hiện tại chúng ta đã “đả thảo kinh xà” (rút dây động rừng), cậu nghĩ chúng ta không làm gì, Thẩm Dật Thần sẽ bỏ qua cho chúng ta sao, hiện tại chúng ta chủ động xuất kích còn có chút phần thắng nếu không đánh, chỉ còn cách chờ chết." Bóng dáng trước bàn đọc sách ác độc nói.

Thẩm Dật Thần không dễ đối phó, trước kia nghe nói hắn ta không gần nữ sắc, không nghĩ tới bây giờ không chỉ cưới vợ, hơn nữa còn hết sức thương yêu người phụ nữ kia, để biết chút tin tức này, ông tốn không ít Đô-la.

Bên cạnh Thẩm Dật Thần thời thời khắc khắc đều có rất nhiều hộ vệ tùy thân, vất vả thừa dịp hắn ta ra ngoài mà chặn lại, không nghĩ tới lại thất bại, ước chừng tổn thất mười sát thủ cấp một, nghĩ tới đây trong lòng ông vô cùng giận.

". . . . . ông chủ nói rất đúng, thuộc hạ lập tức đi an bài." Người đàn ông trung niên nghe đến đó, giọng nói lập tức chuyển thành kiên định.

Ở thế giới hắc đạo, thủ đoạn Thẩm Dật Thần mọi người đều biết, một câu nói của anh có thể làm tất cả người của hắc đạo bán mạng vì anh, huống chi anh còn có thân phận hiền hách ngoài sáng và tài sản vạn tỷ, những thứ này đều là sự hậu thuẫn vững chắc, bọn họ bây giờ không thể ngồi mà đợi chết.

"Đợi đã nào...! Hiện tại Thẩm Dật Thần đã bắt đầu thích phụ nữ, dùng mỹ nhân kế không hấn là không thể. Bóng dáng ngồi trước bàn đọc sách quý dị cười nói, bóng tối trong thư phòng cực kỳ âm trầm, trước kia từng sắp xếp đủ loại đàn bà đi lung lạc Thẩm Dật Thần kết quả bóng dáng Thẩm Dật Thần cũng không nhìn tới, nói chỉ là hấp dẫn hấn ta.

"Thuộc hạ hiểu!" Nam tử trung niên cung kính nói, sau đó thối lui khỏi phòng, tất cả bình tĩnh lại.

"Thẩm Dật Thần, muốn trách chỉ có thể trách mày cản đường tao, hoàng đế ngầm phải là tao mới đúng." Bóng dáng đen ngồi trước bàn đọc sách tàn khốc nói, giống như tự cho mình sự tự tin.

Ông từng cho rằng năng lực của mình so với Thẩm Dật Thần không phân cao thấp, nhưng Thẩm Dật Thần lại ngồi lên vị trí đứng đầu hắc đạo mà ông chỉ có thể làm Bang chủ của một hắc bang nho nhỏ, trực tiếp lệ thuộc vào ‘Hắc Ưng bang’, ông không phục, ông muốn làm lão đại, hung hăng giẫm trên đầu Thẩm Dật Thần .

.....

Mọi âm thanh yên tĩnh, cả tòa cao ốc "tập đoàn Thần Thoại " cũng tắt đèn, duy chỉ có phòng làm việc tổng giám đốc ở lầu cao nhất vẫn sáng.

Lúc này, Thẩm Dật Thần đang nghiêm túc phê duyệt tài liệu công ty tích lũy cả tuần lễ này, anh thỉnh thoảng cau mày suy nghĩ sâu xa, cả người tràn đầy sức quyến rũ nhưng đáng tiếc chung quanh không ai thương thức. Cả phòng làm việc chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức “tích tích” “lộc cốc lộc cốc” và âm thanh lật xem tài liệu.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần nâng khuôn mặt mệt mỏi lên vuốt vuốt mi tâm nhìn về phía đồng hồ báo thức cách đó không xa, đã chín giờ, không biết báo báo hiện tại tỉnh chưa? Có ăn cơm hay không?

Bao nhiêu lâu không gặp, anh chỉ nghĩ đến cô. Bọn họ trở về thành A là lúc sáu giờ, bởi vì lâu rồi không về công ty cho nên anh không thể không nói tài xế đưa cô về nhà còn anh xử lý một chút công việc.

Từ khi cô về đến nhà, anh cách nửa giờ sẽ nhận được điện thoại của nữ quản gia, gọi cho anh hỏi báo hành động của cô, nửa tiếng trước cô còn đang ngủ, đại khái là mệt muốn chết rồi, tối hôm qua trễ như vậy mới ngủ, ở trên máy bay lại không ngủ được mà trong phi trường lại xảy ra chuyện kia.

Mặc dù cô giấu diếm anh nhưng mùi máu tươi nồng như vậy anh không biết cũng không được, hiện tại anh nên cảm thấy may mắn vì cô học qua công phu, nếu không khi anh không có bên người cô, cô rất có thể bị thương, vừa nghĩ tới anh sẽ mất đi cô anh liền sợ hãi vì vậy người sau lưng không thể không trừ, Thẩm Dật Thần hít ánh mắt thâm thúy, chiết xạ ra ánh mắt lạnh như băng.

Lúc này điện thoại di động vang lên tiếng tút tút, không cần hỏi Thẩm Dật Thần cũng biết này là ai gọi tới, cú điện thoại chỉ có người trong nhà, anh không chút do dự cầm điện thoại trên bàn, lạnh như băng hỏi: "Phu nhân còn chưa tỉnh sao?". Trong giọng nói còn chứa sự lo lắng, anh lo lắng thân thể cô không chịu nổi nếu vẫn ngủ như vậy sợ cơm tối cũng sẽ không ăn.

Chỉ là người nào đó quên mất, trước kia anh chưa kết hôn mỗi khi làm việc chính là bộ dạng này, trong mắt chỉ có công việc. Kể từ khi kết hôn, người nào đó mới chuyển cần về nhà sớm, không! Phải nói thường bỏ bê công việc mà về phương diện ẩm thực tự nhiên có người lo.

"Bạn học Thẩm Dật Thần thân ái, anh cho rằng phu nhân của anh là con heo a, thiếu nải nải đã sớm tỉnh." Hồ Cẩm Huyền nói.

Nghe giọng nói quen thuộc, Thẩm Dật Thần cũng chiều cười ra tiếng, cũng không muốn vạch trần cô, trong giọng nói mới vừa lạnh như băng, đã dịu dàng đến có thể chìm chết người: "Em tỉnh rồi! Có nhớ em hay không?"

"Không có, em chỉ suy nghĩ đến Chu công." Hồ Cẩm Huyền cười nói, để cho người ta hoài nghi người này có đúng là "bất cầu ngôn tiểu" (nói năng thận trọng) không, anh bây giờ nào có "bất cầu ngôn tiểu", bởi vì anh kêu gọi động một chút toàn nói lời ngon tiếng ngọt rót vào lòng người.

"Thật làm anh đau lòng, anh rất nhớ em, tốt lắm! hiện tại nhanh đi ăn cơm, chờ một chút anh về sẽ kiểm tra, còn nữa trừ anh ra không cho phép nghĩ đến người đàn ông khác." Thẩm Dật Thần bá đạo nói.

"Biết! quản gia có cần đưa cơm cho anh hay không?" Hồ Cẩm Huyền cười nói, nghe nói trước kia người này không sắp xếp thời gian làm việc và ăn uống hợp lý, không nghĩ tới hiện tại quản cô nghiêm như vậy, ăn cơm cũng xen vào, ngủ cũng xen vào, đi chơi cũng trông nom, chỉ là trong lòng cô cảm giác rất ngao .

"Không cần, anh còn chút công việc, sẽ nhanh chóng trở về." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, hiện tại đêm khuya hỗn loạn như vậy, anh đúng là không dám để cô ra ngoài để gặp nguy hiểm.

"Trở về sớm chút, bái bai!" Hồ Cẩm Huyền cười đến ngọt ngào rồi cúp điện thoại.

Thẩm Dật Thần cũng chiều nhìn điện thoại sau đó bắt đầu làm việc, xem ra cần cố gắng thêm chút nữa, tranh thủ về sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tổng bộ gọi, nhiệm vụ mới?

Nữ quản gia đứng một bên nhìn Hồ Cẩm Huyền hạnh phúc buông điện thoại trong tay xuống, lập tức tiến lên cung kính hỏi: "Phu nhân, thức ăn đã làm xong, hiện tại có cần bưng lên không?"

"Không cần, chờ Thần trở lại cùng ăn bà về nghỉ ngơi trước đi!" Hồ Cẩm Huyền cười nói, cô còn một ít chuyện chưa làm, tốt nhất nên làm xong trước khi ông xã thân ái trở lại, nếu không rất khó có thêm cơ hội, chờ cơm nước xong thì Thẩm Dật Thần đã về, cô có muốn làm cũng không được quan trọng bây giờ là phải nói với quản gia.

"Này. . . . . Nhưng ông chủ dặn. . . . ." Nữ quản gia khổ sở nói.

Nếu ông chủ biết, nhất định sẽ không tha cho bà, ở biệt thự, ai không biết ông chủ quan tâm đến phu nhân bao nhiêu, một ngày ba bữa cơm cũng phải đốc thúc cô.

Hôm nay nếu không phải trong công ty có chuyện anh sẽ cùng phu nhân ăn cơm, cho dù ông chủ bận rộn như vậy ông chủ cũng gọi điện thoại về nhà quan tâm phu nhân.

Biết quản gia bận khoản cái gì Hồ Cẩm Huyền xuề xòa nói "Không cần lo lắng, Thần quay về tôi sẽ nói."

"Dạ, tôi xin ra ngoài, phu nhân có chuyện gì cứ gọi tôi." Nữ quản gia cung kính nói, có phu nhân bảo đảm nhất định ông chủ sẽ không phạt bà mặc dù bà vẫn còn lo lắng sức khỏe phu nhân nhưng phu nhân đã nói như vậy, bà nhất định sẽ có chừng mực, bà còn chưa muốn chọc giận cô.

Hồ Cẩm Huyền nở nụ cười gật đầu một cái, nhìn thấy quản gia đi khỏi biệt thự chính, bóng dáng biến mất trong màn đêm, con người sâu sắc nhìn bên ngoài biệt thự, khóe miệng nửa cười nửa không, không khiêng kỳ gì nhanh chóng tới thư phòng.

Thật ra hôm nay vừa ra khỏi phi trường, cô đã thấy cổ quái, luôn cảm thấy có người theo dõi mình, lúc đầu cô cho rằng đó là đám sát thủ trước kia theo tới sân bay Paris nhưng đối với phương đi theo hồi lâu, cô không cảm thấy họ ác ý nên đành thôi.

Cụ thể họ có bao nhiêu người cô cũng không rõ, giác quan của cô nhạy cảm hơn so với người bình thường, nghĩ là thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng không phát giác được sự hiện hữu của họ?

Chỉ là đám người kia theo cô đến cửa biệt thự chính mà không tiến vào, vì vậy cô bắt đầu hoài nghi những người này là Thảm Dệt Thần phái tới bảo vệ cô, xem ra là do ông xã thân ái nhà cô, những thứ này cô sẽ không cố ý thăm dò, anh muốn nói tự nhiên sẽ nói chỉ là về sau cô ra ngoài làm nhiệm vụ có thể gặp nhiều phiền toái hơn một chút.

Có kinh nghiệm lần trước, Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng mở ra máy tính xách tay trên bàn, không chút do dự vào địa chỉ trang web tổng bộ và một số thư mục, trực tiếp bấm vào địa chỉ riêng của cô, máy vi tính lập tức phát ra tin tức.

Nhìn thấy tin tức, trong mắt Hồ Cẩm Huyền thoáng qua vẻ hưng phấn, xem ra tương lai sắp tới sẽ không quá nhàm chán.

Tút tut tut. . . . .

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Hồ Cẩm Huyền liếc mắt nhìn điện thoại trong mắt cười thấu hiểu, thủ lĩnh gọi điện thoại lúc này, xem ra cô ấy đã biết mình trở lại, điều này cũng không kỳ quái dù sao tai mắt của cô ấy ở thành thị nhiều như vậy.

"Cần, chơi vui vẻ sao?" Thanh âm ngọt ngào của Lý Vân Hi lập tức vang lên, mang theo nụ cười nhẹ nhàng làm người ta trầm mê, xuyên thấu qua điện thoại truyền tới Hồ Cẩm Huyền, khiến cô không tự giác cười theo.

"Rất vui vẻ a, Thần đã sắp xếp hành trình, cậu không biết đâu chúng tớ đi Champs Elysees, nhà hát Paris. . . . . Đúng rồi, nơi đó thức ăn ngon rất phong phú, vị rất ngon. . . . . Đó đúng là thiên đường mua sắm! Chúng tớ lần này mua thật nhiều, quà tặng tớ đã chuyển phát cho các cậu rồi, các cậu vẫn lấy được như cũ phải không?" Hồ Cẩm Huyền cười nói một trào, hận không được cùng người khác chia sẻ mấy ngày vui vẻ này.

Bên đầu kia điện thoại Lý Vân Hi nghe cô ti tê nói chuyện, thỉnh thoảng mỉm cười rồi thỉnh thoảng lại cau mày, khóe miệng tươi cười đáng chết, xem ra người kia đối với cô rất tốt cô còn lo lắng cái gì đây.

"Có rảnh rồi các cậu cũng đi xem một chút, cậu sẽ phát giác mỗi lần đều có cảm xúc bất đồng, thật đấy! tớ không lừa cậu." Hồ Cẩm Huyền cười nói.

"Biết, đúng rồi! cậu lên trang web chưa?" Lý Vân Hi dứt tiếng nói sang chuyện khác, không muốn nghe chuyện ngọt ngào của họ, bởi vì bộ dáng kia làm anh cảm thấy đau lòng, dù sao vui mừng đó cũng không phải là dành cho cô ấy.

Có người nói yêu một người có thể chỉ cần một giây nhưng quên một người lại cần cả đời, mặc dù cô yên lặng chúc phúc nhưng nghe bọn họ có nhiều ân ái, trong lòng anh sẽ rất đau.

"Vừa mới vào, tâm phiền đó là cái gì?" Hồ Cẩm Huyền nghe đối phương nói đến chính sự, ánh mắt cô cũng dần nghiêm túc, cố gắng động não lên cô chỉ mơ hồ biết một chút, nếu như đầu không có đánh điện thoại cho cô, cô muốn đánh thì đã qua.

"Nghe nói là một loại sản phẩm kỹ thuật mới điều chế ở bên trong, hiện tại có người tìm tổ chức chúng ta ra giá năm ngàn vạn, hi vọng chúng ta tìm vị trí tâm phiền." Lý Vân Hi cau mày nói.

Mới đầu cô cũng không muốn nhận nhiệm vụ này dù sao khó khăn tương đối lớn hơn nữa đối phương ra một số tiền lớn như vậy, thời gian nhất định sẽ rất căng thẳng, đang định cự tuyệt đối phương có chỗ sợ hãi nên ra điều kiện phóng khoáng, chỉ cần trong vòng hai tháng tìm được tâm phiền năm ngàn vạn này là của bọn họ nếu không liền bồi thường gấp hai tiền thuê.

Một tỷ tiền thuê đối với họ mà nói là số nhỏ, suy tính Cần sau khi trở lại sẽ không tán gẫu cho nên liền nhận nhiệm vụ này để cô đi xông xáo, thuận tiện luyện một chút bản lĩnh nếu không cả ngày làm phu nhân phú quý, bản lĩnh sẽ xuống dốc, nếu cuối cùng nhiệm vụ không thể hoàn thành cùng lắm thì hoàn tiền cho họ, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không bắt lợi.

"Năm ngàn vạn? Xem ra tâm phiền rất đáng tiền! Còn những tin tức khác?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ nói, trong lòng đang suy nghĩ khối tâm phiền này đối với công ty của ông xã cô có tác dụng hay không, có thể ảnh hưởng đến anh không.

"Tin tức rất ít, có người đồn một tháng trước tổng giám đốc Nhiếp Phong của 'tập đoàn Phong Thượng' lấy được khối tâm phiền này, về phần thật hay giả vẫn không thể nào biết được, muốn tìm hiểu cũng tương đối phiền toái không biết bắt đầu từ đâu." Lý Vân Hi nói, chuyện này so với việc giết người tính nguy hiểm giảm bớt rất nhiều cho nên anh mới yên tâm để Cần đi làm.

"Theo tớ thấy cũng không phải không thể tra được, Nhiếp Phong không phải là một đầu mối? Huống chi, chỉ cần là thương gia thì nhất định phải phải người điều tra cẩn thận, chúng ta có thể lấy thông tin từ đó." Hồ Cẩm Huyền cười đến tự tin nói, cô bây giờ có chút nhao nhao muốn thử cảm giác, xem ra cô thật sự an phận không nổi.

"Vậy cậu nhận nhiệm vụ này rồi hả?" Lý Vân Hi cung chiêu hỏi nếu như cô ấy không nhận nhiệm vụ lần này, anh phải sắp xếp cô ấy đi làm những nhiệm vụ khác đến lúc đó nguy hiểm còn lớn hơn.

"Nhận, làm gì không nhận, cho tớ một tháng tớ nhất định làm xong." Hồ Cẩm Huyền tự tin nói, kỹ năng trong đầu cô cũng không phải là cái dừ, thời gian 1 tháng cũng đủ rồi.

"Vậy cậu phải nhọc tâm một chút, Nhiếp Phong đó cũng không phải người ngồi không, bên cạnh anh ta có bốn hộ vệ bản lĩnh như hình với bóng hơn nữa tớ hoài nghi chỗ tối cũng có người bảo vệ có chuyện gì liền gọi điện thoại cho tớ." Lý Vân Hi dặn dò, là chuyện mỗi sát thủ không thể dễ dàng sao lãng.

"Ừ, biết." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó cúp điện thoại.

Xem ra cho tới lúc người nào đó về còn có một ít chuyện nên chuẩn bị một chút, nhất định nhiệm vụ lần này sẽ chơi thật tốt, Hồ Cẩm Huyền đùa giỡn tưởng tượng nói sau đó tắt máy tính đi ra thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Đêm hỗn loạn

Ánh trăng vàng óng treo trên bầu trời, trên mặt đất sáng tỏ dịu dàng như lụa mỏng. Mây nhàn nhạt, gió rất nhẹ, ánh trăng rất đẹp tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Dưới những ánh đèn rực rỡ, thành A buổi tối náo nhiệt không thua gì ban ngày, rất nhiều sinh vật bắt đầu cuộc sống ban đêm, đua xe, ăn thức ăn ngon, đi dạo phố, xem biểu diễn, hẹn hò, cuộc sống dị thường phong phú.

Khu buôn bán sang trọng nhất, phòng làm việc trên tầng cao nhất của tổng giám đốc ‘tập đoàn Thần Thoại’ vẫn còn sáng đèn.

Thẩm Dật Thần sau khi gọi điện cho Hồ Cẩm Huyền liền chăm chú phê duyệt tài liệu, trạng thái này kéo dài đã nửa giờ, chồng tài liệu thật cao chất trên bàn làm việc càng ngày càng thấp dần, khi anh ký xong tài liệu cuối cùng thì cổ đã ê ẩm, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường đối diện, đã chín giờ rưỡi rồi.

Nếu không phải vì nguyên tắc việc hôm nay không để ngày mai, chỉ sợ anh đã sớm không nhẫn nại được tượng niệm trong lòng, trực tiếp chạy về nhà ôm lấy thân thể thơm tho mềm mại làm anh yêu say đắm không dứt rồi đầu phải cô độc ở chỗ này làm việc.

Không biết bảo bối của anh ngủ chưa? Có ăn cơm hay không? Nghĩ đến cô gái nhỏ ở nhà tìm anh trở nên mềm mại dị thường, đầy ngập cảm giác thỏa mãn.

Thẩm Dật Thần cảm chìa khóa xe đứng dậy tắt đèn bàn, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Một lúc sau, Thẩm Dật Thần mở cửa xe Lamborghini Hermes lao ra khỏi bãi đỗ xe ngầm của ‘tập đoàn Thần Thoại’ chạy như bay trên đường lớn.

Anh bây giờ hận không được lập tức về đến nhà vì đã lâu không ôm bảo bối, muốn cô mà không được. Nếu như trước kia, cuộc sống của anh trừ công việc chính là ăn cơm và ngủ, nào có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến anh như thế, căn bản là cái xác không hồn nhưng kể từ khi gặp bảo bối trong lòng anh luôn cảm giác rất thực tế, rốt cuộc cũng cảm nhận được thật tình lục đục nhân gian.

Nghĩ tới đây, Thẩm Dật Thần nhấn chân ga, khiến tốc độ xe đạt tới 400 km, đám người đi trên đường lớn chỉ cảm thấy một luồng sáng vụt qua, còn chưa thấy rõ là cái gì.

Một đường chạy như điên, Thẩm Dật Thần bất đắc dĩ dừng lại ở đèn đỏ đầu đường, mặt không có thái độ gì nhìn đám người qua đường, thật vất vả mới đợi đến đèn xanh, anh đạp chân ga, xe chạy ra ngoài.

Bắn —— chi —— chi ——

Thẩm Dật Thần thẳng gấp, kèm theo tiếng xe ngừng lại là một vật đỏ như lửa bị đụng bay xa.

Anh cau mày, đã là đèn xanh rồi những người đó không nhìn thấy sao? Sao có thể tùy tiện ném đồ ra đường? Nếu nện vào kính xe, anh chẳng phải sẽ bị thương sao, đổi lại lúc trước anh cũng không thêm quan tâm một chút vết thương nhỏ, nhưng hiện tại bảo bối nếu biết anh bị thương nhất định sẽ giật

mình, cho nên hiện tại anh không thể để cho mình chịu bất cứ vết thương nào.

Bá bá . . . . .

Thảm Dật Thần đề loa, hi vọng có người khiêng vật trên đường đi nhưng tất cả mọi người giống như không chú ý tới bên này, tiếp tục hoạt động của mình, không có một người khiêng vật đang gây trở ngại cho xe anh đi, anh nhủ mày một cái, lúc này gọi ám vệ ra ngoài có vẻ không phù hợp, dù sao trên đường nhiều người như vậy hừ! anh khẽ nguyền rủa một tiếng.

Thảm Dật Thần không thể làm gì khác hơn tự mình xuống xe, đi tới vật thể không rõ.

‘vật lẫn lộn’ không hề động dậy, Thảm Dật Thần nhủ mày, bước nhanh tới mới nhìn rõ là một người, anh cứ lạnh lùng như vậy đứng nhìn cái vật thể kia từ từ động dậy.

Biết thời điểm này mà có người lao ra đường lớn cũng không phải muốn lừa gạt tiền của người khác thì chính là đang có việc gấp, anh cũng muốn xem đối phương có mục đích gì.

Thân thể diêm lệ của cô gái nằm dưới đất khẽ rên một tiếng, từ từ chống lên, trên cánh tay có vết rạch nhỏ nhưng không có chảy máu.

"Tiên sinh, có thể đỡ tôi đứng dậy?" cô gái nằm dưới đất nâng khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt đáng thương hỏi, gương mặt mặc dù không tinh xảo như Hồ Cẩm Huyền nhưng cũng có một phong vị khác, gương mặt lớn chừng bàn tay, sống mũi nhỏ, hai mắt thật to, nhìn kỹ sẽ phát hiện bên trong có dấu rất nhiều thứ.

Nếu là đàn ông nhìn thấy mỹ nữ thính câu như vậy sẽ phải móc túi móc phổi vì cô ấy làm việc! Nhưng Thảm Dật Thần trước mắt lại khác biệt, trừ Hồ Cẩm Huyền ra bất kỳ phụ nữ nào trong lòng anh cũng đều xấu xí, anh chỉ trầm ngâm đứng đó lạnh lùng nhìn mỹ nữ ngồi dưới đất, không có động tác nào.

Cô gái dễ dàng nhận thấy Thảm Dật Thần có thể biểu tình như vậy, trong mắt nhanh chóng thoáng qua tức giận, dựa vào mỹ mạo của cô bao nhiêu người đứng xếp hàng làm việc vì cô, ai không trầm mê dưới sức quyến rũ của cô, nhưng người đàn ông trước mắt không hề có hân động gì, cô tức giận đồng thời cũng có một tia không cam lòng.

Cô gái ngồi dưới đất ‘suy yếu’ đứng lên, vừa đứng lên trong nháy mắt dưới chân mắt thẳng bằng, cô cứ như vậy trực tiếp lao về phía trước, Thảm Dật Thần đưa ngón tay thon dài, hung hăng nhéo người sắp lao về phía mình.

"Đau. . . . . Buông tay. . . ." Cô gái xinh đẹp thoáng qua một tia hoảng sợ, người đàn ông anh tuần trước mắt một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc, cứ bám cô đến sắp tắt thở như vậy.

Thảm Dật Thần giống như chạm vào ôn dịch lập tức buông tay, hung hăng đem cô đẩy trên mặt đất, cũng không thèm nhìn cô đang ho mạnh liệt, chán ghét lấy một cái khăn tay từ trong túi quần, xoa xoa tay vừa chạm vào người phụ nữ, sau đó đem khăn ném xuống đất.

"Trở về nói với người kia, hai ngày sau những người có quan liên với hắn ta đều biến mất." Thảm Dật Thần lạnh lùng nói, thanh âm trong đêm tối dị thường lạnh như băng, hình như là một lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm về tim cô gái trên mặt đất.

Thảm Dật Thần xoay người, bước nhanh vào xe, sau đó lái xe nhanh chóng về nhà.

Vốn là gần đây anh tương đối vội, không rảnh rỗi đi trông nom cả đồng chuyện dài nhưng đối phương giống như tịch mịch không chịu nổi, bao nhiêu thời gian làm ra nhiều chuyện chán ghét như vậy.

Cho nên anh không thể không diệt trừ nó, muốn trách thì trách người kia không nên đánh chủ ý vào bảo bối không nên lợi dụng bảo bối tới uy hiếp anh, anh sẽ không để cho bất kỳ ai thương hại tới bảo bối của anh còn có thể tồn tại trên đời này.

Người nọ muốn dùng mỹ nhân kế tới hấp dẫn anh, hừ —— cũng không dò nghe Thảm Dật Thần anh trừ bảo bối ra căn bản không thích phụ nữ khác, có thể nói là ghét huống chi người đàn bà kia có trăm ngàn chỗ hở, bị xe đụng không có một chút máu còn có hơi sức bò dậy, kỹ thuật diễn của đối phương căn bản lãng phí thời gian của anh.

Cô gái diêm lệ ngồi dưới đất nghe Thảm Dật Thần nói, sắc mặt không ngừng biến hóa, cô còn chưa đến gần Thảm Dật Thần đã thất bại, không phải nói Thảm Dật Thần đã bắt đầu đến gần nữ sắc rồi sao? Đây. . . . . cái này cũng gọi là đến gần nữ sắc sao? Vấn đề không phải cái này, nếu như chủ tử biết cô làm hư việc, nhất định sẽ lột da cô, nghĩ tới đây trong lòng cô liên rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Em nấu cơm, anh rửa chén

Khi Thẩm Dật Thần về đến nhà, người trong lòng anh đang nằm trên sofa phòng khách của tầng một biệt thự chính, quần ngủ màu xám tro bao xung quanh thân thể mềm mại hấp dẫn, lồ lõm rõ ràng, hai cánh tay trắng nõn cứ như vậy lộ ra trong không khí.

Mái tóc đen xõa ra tùy ý, che hơn nửa khuôn mặt nhỏ bé lớn chừng bàn tay, môi đỏ mọng nũng nịu khẽ cong lên, hơi khép mở, hấp dẫn người khác một cách dị thường, có thể vì giấc ngủ khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng trông đáng yêu cực kỳ.

TV đang mở, bên trong đang chiếu phim truyền hình, âm thanh không quá lớn.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Thẩm Dật Thần cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn, cô gái nhỏ anh yêu say đắm không vào giường ngủ, ngược lại ở phòng khách chờ anh về nhà, nghĩ tới đây anh cảm thấy tràn đầy ấm áp, có cô làm bạn, tìm anh không hề cô độc nữa.

Mặc dù rất vui về khi có người chờ anh về nhà nhưng bộ dáng cô làm anh đau lòng, ngủ trên ghế sa lon như vậy rớt xuống thì làm thế nào? Nếu cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?

Thẩm Dật Thần cau mày, trong mắt thoáng qua sự đau lòng và không đồng ý.

Hắn nhẹ nhàng đi tới bên người Hồ Cẩm Huyền, nhẹ nhàng vén mái tóc che kín khuôn mặt cô, trong mắt tràn đầy cưng chiều và nụ cười yêu say đắm, sau đó nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của cô hướng tới phòng ngủ trên lầu.

"Ừ. . . . ." Hồ Cẩm Huyền tựa hồ có cảm giác giống như con mèo nhỏ, đem đầu nhỏ hướng vào trong ngực anh cọ xát, tìm một tư thế thoải mái rồi tiếp tục ngủ.

Thẩm Dật Thần nhìn động tác của cô, khóe miệng gọi lên nụ cười đẹp mắt, nhẹ nhàng cười, bảo bối của anh trên tâm lý vẫn còn lệ thuộc vào anh!

"Hả? Thân ái, anh đã về rồi! Em tại sao lại ngủ thiếp đi." Hồ Cẩm Huyền mở cặp mắt mơ hồ mang theo giọng nói ảo não hấp dẫn.

Lơ đãng nghĩ thấy trên người Thẩm Dật Thần phát ra một ít mùi lạ, trong đôi mắt to xinh đẹp thoáng qua nghi ngờ, đầu óc trong nháy mắt thanh tỉnh, trên người ông xã nhà cô có mùi nước hoa phụ nữ là loại cô chưa từng nghĩ qua.

Phụ nữ? Cô tin tưởng bất cứ người nào trên thế giới đều có thể xảy ra nhưng anh sẽ không bởi vì cô không quên trước khi gặp cô anh không gần nữ sắc, người như vậy sao có thể xảy ra tình huống đó huống chi anh sủng ái cô, người có mắt cũng nhìn ra được vậy tại sao có mùi nước hoa?

Hồ Cẩm Huyền muốn chui ra từ trong ngực anh, cô đã ngủ hai ba giờ, vốn định ở phòng khách chờ anh trở về không nghĩ tới lại ngủ thiếp đi, gần đây cô tương đối thích ngủ, xem ra phải tăng cường rèn luyện thân thể. Về phần trên người anh có mùi nước hoa, anh nghĩ lúc nói sẽ nói thôi!

"Anh đánh thức em sao? Một hồi tại sao không trở về phòng ngủ? Nếu cảm lạnh thì phải làm sao?" Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng buông cô xuống, đôi tay ôm cả thân thể mềm mại của cô, trong giọng nói không khỏi lo lắng.

"Ha ha ha. . . . Yên tâm, lần sau sẽ không như vậy, em đi chuẩn bị nước tắm." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó tránh cái ôm làm người ta trầm mê kia, bước nhanh tới phòng tắm, trong lòng thầm nghĩ nếu lần sau ở phòng khách chờ anh về nhất định sẽ cầm theo chăn.

Thẩm Dật Thần nhìn bóng lưng xinh đẹp đi xa, lắc đầu một cái, cưng chiều cười sau đó đi tới phòng thay quần áo.

Đừng tưởng rằng anh không biết cô đang suy nghĩ gì, thôi thôi về sau anh cố gắng không ra ngoài là được.

Cô không nói tại sao không về phòng ngủ anh cũng biết, còn nhớ rõ lần trước anh chỉ qua thư phòng xử lý một ít chuyện cô vốn đang ngủ thế nhưng đã tỉnh, một câu 'không ôm anh, em không ngủ được' cho đến bây giờ in thật sâu trong lòng anh, anh biết không có anh cô ngủ không yên, nghĩ tới đây trong lòng anh tràn đầy cảm động và thỏa mãn.

Hồ Cẩm Huyền hải lòng chuẩn bị nước tắm, xoay người ra ngoài, trùng hợp đụng vào một bộ ngực cường tráng của anh, không biết từ lúc nào Thẩm Dật Thần đã cầm trong tay bộ áo ngủ màu đen đứng ở nơi đó.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đụng đau lỗ mũi, chỉ là anh đi đến sau lưng cô khi nào sao cô lại không phát hiện, xem ra ở nhà sự nhạy cảm cô bị giảm xuống.

"Cho anh nhìn một chút, đụng có đau hay không?" Thẩm Dật Thần một tay ôm eo nhỏ của cô một tay êm ái nâng cầm cô đang chôn trong bộ ngực anh. Nhìn thấy mũi cô không hao tổn gì, anh cưng chiều ngắt nó.

"Em không sao, anh tắm đi!" Hồ Cẩm Huyền đẩy anh tới bồn tắm, sau đó mỉm cười đi ra, làm những chuyện này cho anh cô đặc biệt có cảm giác thành tựu, đây chính là việc một người vợ nên làm.

Rất tốt là anh không giống như thường ngày mặt dày mày dạn muốn cô giúp anh tắm, biết đại khái cô cũng mệt chết đi! Cho nên mới để cô ra ngoài ngủ, chỉ là hiện tại cô vẫn không thể ngủ trước vì cô còn có việc.

Ước chừng nửa giờ sau, Thẩm Dật Thần một thân thư thái đi ra, nghi hoặc nhìn phòng ngủ trống tuếch, bảo bối của anh không có trên giường ngủ, cô đi nơi nào?

Thẩm Dật Thần vào phòng ngủ thay quần áo, bên ngoài phòng ngủ tìm một lần vẫn không nhìn thấy bóng dáng Hồ Cẩm Huyền, anh bước nhanh ra ngoài

chỗ cô thích nhất, hiện tại Thảm Dệt Thần rốt cuộc biết phòng ốc quá lớn sẽ có chỗ không tốt, chỉ cần bảo bối không có ở bên cạnh anh, anh sẽ phải đi tìm thật lâu.

Mấy phút sau, Thảm Dệt Thần rốt cuộc tìm được người trong một phòng bếp nhỏ, lo lắng mới chậm rãi buông xuống, vừa rồi anh thật lo lắng cô lại ra ngoài làm nhiệm vụ bây giờ nhìn thấy cô thật tốt chỉ là cô bây giờ đang làm gì?

Thảm Dệt Thần mang theo nghi ngờ, từ từ hướng phòng bếp nhỏ đi tới, ban đêm an tĩnh chỉ nghe từ phòng bếp phát ra tiếng chi chi. Càng ngày càng đến gần phòng bếp, anh bèn nhảy người thấy một cỗ mùi thơm

Đi tới bên người Hồ Cẩm Huyền, Thảm Dệt Thần từ phía sau ôm thật chặt thân thể mềm mại của cô, tựa đầu đặt trên vai cô, nhìn nàng đang nấu thức ăn, mùi thơm nồng đậm chính là từ trong nồi phát ra.

"Thơm quá! Em đang nấu cái gì?" Thảm Dệt Thần dịu dàng hỏi, hơi thở nồng đậm ấm áp phun trên lỗ tai nhạy cảm trắng nõn làm cho cô cười cong mắt, da thịt trong nháy mắt hồng thêu chưa bao giờ biết bảo bối biết nấu ăn, xem ra hình thức rất đẹp không biết hương vị thế nào chỉ cần là cô làm đối với anh mà nói đều là mỹ vị nhân gian.

"Dạ tiêu a, tốt lắm! chúng ta ra ngoài đi!" Hồ Cẩm Huyền bê thức ăn ngon theo anh đi ra khỏi phòng bếp, vóc dáng anh thật cao vừa vào đến phòng bếp làm cho người ta cảm giác phòng bếp nhỏ đến đáng thương, hoàn hảo phòng bếp chỉ thỉnh thoảng dùng một chút.

Trên bàn ăn, Hồ Cẩm Huyền vì Thảm Dệt Thần múc đầy một chén cơm, tự tay gấp thức ăn ngon cho anh.

"Anh nếm thử một chút, hương vị thế nào?" Hồ Cẩm Huyền gấp món cô tự nấu vào chén anh, mặt mong đợi nhìn anh, lại nói cô là người mười ngón tay không dính dầu mỡ vì bình thường chưa từng nấu ăn.

Nếu không phải đã trẻ thế này lại không muốn đánh thức người giúp việc cô mới dám trở lại nấu nướng của mình, thừa dịp anh tắm đi thư phòng học, thật may tốc độ học tập của cô vô cùng nhanh chỉ cần liếc mắt nhìn đã gấp qua là không quên được, chỉ là không biết hương vị thế nào? Anh là người quen ăn sơn trân hải vị không biết có ăn được những món này?

"Ừ, rất ngon, nếu ngày nào đó trong nhà phá sản, chúng ta có thể đi mở tiệm ăn, em làm món, anh rửa chén." Thảm Dệt Thần hài hước nói, mùi vị thật rất tuyệt, xem ra bảo bối còn có những chuyện anh không biết, có thể ăn món ăn tự cô làm, trong lòng anh đặc biệt thỏa mãn, mùi vị so với người giúp việc trong nhà làm còn ngon hơn, vừa nghĩ tới anh có thể không phải người đầu tiên nếm tài nấu nướng của cô trong lòng đã có chút êm ả.

"Về sau trừ anh ra, không được làm món ăn cho người khác." Thảm Dệt Thần nghiêm trang nói, chuyện trước kia anh không có lý do đi ghen tỵ, bởi vì cô lúc ấy chưa gặp anh, chỉ là chuyện sau này, anh nhất định có kế hoạch hạnh phúc rõ ràng.

"Biết! Không nghĩ tới lần đầu tiên nấu ăn lại làm ăn ngon như vậy." Hồ Cẩm Huyền nhìn bộ dáng của anh cười thâm, nhẹ nói một câu, sau đó cùng anh ăn cơm.

Thảm Dệt Thần nghe cô nói, tay cầm đũa có chút dừng lại sau đó trên mặt thoáng qua tràn đầy mỉm cười, khẩu vị thật tốt ăn ba chén cơm lớn.

Sau khi ăn xong, một người đàn ông quả thật không bỏ được sự yêu thích đối với vợ mình, rửa sạch toàn bộ chén bát, cứ như vậy đường đường là Đại tài phiệt lại hạ mình đứng trong phòng bếp nhỏ rửa bát, mà bà xã đang ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, thỉnh thoảng cười híp mắt nhìn về phòng bếp, hình ảnh như vậy hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Anh yêu em! Rất yêu! Rất yêu

Đêm khuya yên tĩnh, tất cả sinh vật cơ hồ đều bắt đầu trạng thái ngủ, Hồ Cẩm Huyền nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, đầu óc càng ngày càng thanh tỉnh làm sao cũng không thể ngủ được, không biết là ban ngày ngủ quá lâu hay là cô có vấn đề về việc trên người Thảm Dệt Thần có mùi nước hoa của phụ nữ khác, bây giờ đã khoảng một giờ đêm mà động tác xoay người này của cô đã kéo dài chừng một tiếng rồi.

Hồ Cẩm Huyền nghiêm túc nghe tiếng vang xào xạc của gió đêm thổi vào lá cây ngoài phòng ngủ, nghe như không quy luật lại như có quy luật.

Thảm Dệt Thần mở tròng mắt đen tĩnh mịch ra, trong mắt không có một chút gì gọi là buồn ngủ, cánh tay ôm cô chặt hơn, này giờ anh chưa từng ngủ vì đã quen nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng khi ngủ của người trong ngực.

Trước kia cô luôn dính đến giường liễu mau chóng có đến tiếng hít thở ngủ say nhưng tối nay cô vẫn không có cách nào ngủ được.

"Sao còn chưa ngủ? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Thảm Dệt Thần than nhẹ một tiếng rồi ôm cô vào ngực để cho cô ngủ thoải mái một chút, đầu của anh vùi sâu vào cổ của cô, dịu dàng hỏi.

"Không có, ngủ không yên, em đang suy nghĩ một vài chuyện, đánh thức anh sao?" Hồ Cẩm Huyền nâng đôi mắt sáng nhìn vào tròng mắt đen của anh, dứt tiếng dò hỏi, mặc dù biết công việc của anh rất cực nhọc, cần phải nghỉ ngơi nhưng cô thật không ngủ được, không ngờ trong lúc lơ đãng đánh thức anh, Hồ Cẩm Huyền ấy náy thăm nghĩ ở trong lòng.

"Đang suy nghĩ gì? Có thể nói cho anh biết không?" Thẩm Dật Thần nghe vậy nhướn nhướn chân mày, xem ra bảo bối của anh có chuyện gạt anh nhưng chuyện gì khiến cô trẻ vậy mà còn suy nghĩ nhỉ? Anh đột nhiên rất tò mò.

Hồ Cẩm Huyền dựa vào đèn bàn mờ nhạt ở đầu giường, hai mắt sáng lóng lánh nhìn vào tròng mắt đen của anh, hài hước cười một tiếng, đột nhiên bò lên người của anh, dùng phương thức nữ trên nam dưới nhìn chăm chú vào mắt anh, cười hỏi: "Anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

"Há? Em muốn anh nói cái gì?" Thẩm Dật Thần nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu ham chơi của cô, cũng chịu cười, cánh tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô, ôm cô sát vào người mình.

"Cái gì gọi là em muốn anh nói gì? Em hỏi anh có chuyện gì muốn nói với em hay không mà?" Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói, đồng thời len lén bổ sung một câu ở trong lòng, nói thí dụ như tại sao trên người của anh có mùi nước hoa của phụ nữ? Tối nay cô bị mất ngủ vì thế, bị kịch a! Không chỉ là bởi vì ghen mà còn bởi vì cô thật tò mò, một người ghét phụ nữ, hơn nữa có bệnh thích sạch sẽ làm sao dính vào mùi nước hoa? Cô xoay qua xoay lại nghĩ mãi mà không rõ.

"Anh yêu em! Rất yêu! Rất yêu." Thẩm Dật Thần chạm nhẹ đôi môi đỏ cong lên của cô, thâm tình rừ rừ nói, một tay cũng sờ sờ mái tóc như thác của cô, đặt đầu cô ngay tim của mình để cho cô có thể nghe rõ tiếng tim đập kịch liệt của anh, đây chính là điều thời thời khắc khắc anh đều muốn nói với cô.

"Em không nói điều này." Hồ Cẩm Huyền nghe tiếng tim đập của anh mấy giây, mí mắt đột nhiên rất nặng nề nhưng cô còn có chuyện rất quan trọng chưa hỏi anh rõ ràng nên không thể ngủ trước, nếu không ngày mai cô sẽ quên mất. Mặc dù cô cũng rất thích anh nói lời ngon tiếng ngọt nhưng anh đừng hòng lừa dối vượt qua kiểm tra.

Cô nâng người lên, thất bại nói: "Em muốn hỏi tại sao trên người anh có mùi nước hoa của người đàn bà khác?". Vừa nói xong, trong phòng ngủ an tĩnh đến có thể nghe tiếng hít thở của nhau.

Gương mặt nóng bỏng của Hồ Cẩm Huyền tựa vào trong lòng anh, trong lòng thấy ảo não, sao cô lại không nhận được mà nói ra chứ, vốn muốn moi ra lời nói của anh để anh tự mình nói ra, hiện tại tốt rồi để cho anh cười mình, thật may là trong phòng khá tối anh sẽ không thấy được gương mặt nhỏ ửng đỏ của cô.

"Ha ha ha. . . ." Thẩm Dật Thần phản ứng kịp, lớn tiếng cười, tiếng cười sang sảng có vẻ thật rõ ràng trong đêm khuya yên tĩnh, lồng ngực của anh chấn động theo tiếng cười của anh, từ trong tiếng cười của anh có thể biết tâm tình của anh tốt đến không lời nào để nói.

Chỉ là Hồ Cẩm Huyền không có cảm thấy có gì đáng cười, cô cũng không hiểu cô lại làm chuyện gì ngu xuẩn mà khiến anh cười thế.

"Cười cái gì? Có gì đáng cười, không được cười!" Hồ Cẩm Huyền ảo não nhẹ nhàng nện lồng ngực của anh một cái, nũng nịu quát.

Hồi lâu sau Thẩm Dật Thần mới chậm rãi ngưng cười, nụ cười trong mắt chưa từng lui bước, lật người tư thế nữ trên nam dưới lập tức đảo ngược, Thẩm Dật Thần mỉm cười nhìn cô gái nhỏ phía dưới, ngực tràn đầy hạnh phúc, dịu dàng nói: "Em ghen?" giống như đang kể lại một sự thật làm anh hưng phấn không thôi.

"Quý mới ghen, người ta hiếu kỳ mà thôi, tò mò, có hiểu hay không?" Hồ Cẩm Huyền chỉnh sửa lại, nếu để cho anh biết cô đang ghen vậy anh chẳng phải rất phách lối sao, huống chi cô chưa từng ghen.

"Em nói tục rồi, phải phạt!" Thẩm Dật Thần ý vị không rõ nói, sau đó áp bờ môi khiêu gợi lên đôi môi đỏ của cô tùy ý cọ sát...chiếm đoạt. Khác với nụ hôn trước kia, lưỡi của anh xâm nhập vào miệng cô, vòng tình mứt vào cái lưỡi thơm của cô, thậm chí lưu luyến không đi giữa hàm răng ngọc của cô. Công thành đoạt đất, không buông tha bất kỳ một chỗ, răng môi dây dưa, mang theo nước miếng của họ.

Thật không muốn nghe lời phản bác trái lương tâm của cô, cô gái nhỏ của anh rõ ràng chính là đang ghen vậy còn cứng rắn cãi, thật không đáng yêu.

Hồi lâu sau, anh mới buông cô đang thở hổn hển ra, khàn giọng nói: "Hôm nay khi về nhà gặp được người xấu rấp tâm không tốt.".

"Rấp tâm không tốt?" Ánh mắt Hồ Cẩm Huyền lóe sáng nhìn anh, trong mắt có cảm xúc không rõ, nghi ngờ nói, người xấu? điều này cô có thể hiểu, ngoài cô thì những phụ nữ khác anh đều gọi là người xấu, đối với điều này trong lòng cô thật thỏa mãn, ánh mắt của anh thật là vô cùng khó chịu.

Chẳng lẽ đối phương ngã vào anh, dán sát anh cho nên cả người anh đều bị nhiễm mùi nước hoa? Đây là một người đàn ông rất thích sạch sẽ! Anh chắc chắn rất khó chịu!

"Dùng mấy ý nghĩ trong đầu em lại." Thẩm Dật Thần nhìn thấy đôi mắt to của cô ngấm tối ngấm lui trên người anh như kẻ trộm, cũng chịu gõ đầu nhỏ của cô một cái, không biết cô lại suy nghĩ lung tung đi nơi nào.

"Người đàn bà đó đột nhiên chạy đến trước xe anh, bị đụng mạnh ra, là đối thủ làm ăn sử dụng mỹ nhân kế." Anh giải thích thật đơn giản, giải thích rằng người đàn bà kia là mưu kế của đối thủ, không muốn cho cô biết sự tranh đấu ngầm giữa những bang phái xã hội đen, cô chỉ cần ở nhà làm vợ của anh là được, những chuyện khác anh sẽ giải quyết tốt.

"Đối thủ làm ăn? Rất khó giải quyết sao?" Hồ Cẩm Huyền lo lắng hỏi, cả mỹ nhân kế cũng dùng tới nhưng chỉ cần có cô ở đây mỹ nhân kế của đối

phương không thể nào có hiệu quả, cô tự hào cười nghĩ, đồng thời trong lòng càng thêm xác định một quyết định nào đấy trong lòng.

"Không cần lo lắng, đã giải quyết xong! Vậy bây giờ còn có vấn đề gì muốn hỏi không?" Thẩm Dật Thần cung chiêu nói, không để cho cô mở miệng hỏi vì đoán chừng cô lại mất ngủ, cuối cùng người không nở lại là anh.

"Không có" Hồ Cẩm Huyền cười như con mèo ăn vụng, rất là vui vẻ vì lời giải thích của anh, người nhạy cảm như anh, vẫn quan tâm cảm thụ của cô nhất.

"Vậy chúng ta có thể ngủ chưa? Hay em muốn làm vận động có ích cho cả người?" Thẩm Dật Thần cung chiêu nhìn cô, có điều ngụ ý nói.

Mặc dù giờ phút này anh rất muốn vận động có ý nghĩa, ra mồ hôi nóng thoải mái cả người, nhưng khi nhìn thấy gương mặt dường như rất mệt mỏi của cô, anh lại không đành lòng, có điều chọc cô một chút cũng không sao.

"Ngủ, ngủ, anh đi xuống, thật nặng!" Hồ Cẩm Huyền cười trách, đừng tưởng rằng cô xem không hiểu ánh sáng trong mắt anh có ý gì, nhưng hiện tại đã giải quyết nghĩ vẫn trong lòng, mí mắt của cô cũng bắt đầu trầm xuống, mới không tìm tội chịu đây.

Thẩm Dật Thần nhìn cặp mắt dần dần mơ hồ mà cười cười, nhẹ nhàng xuống khỏi người cô, ôm chặt cô vào trước ngực.

Quả nhiên chưa đến mấy phút đã nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, mùi thơm tỏa ra khắp phòng, Thẩm Dật Thần ngửi mùi hương trên tóc cô, nghe tiếng hít thở của cô, cũng từ từ đi vào giấc ngủ, trong giấc ngủ, tay của hai người đan xen nhau thật chặt, mặc kệ trời đất suy tàn, ban đêm vô cùng âm áp vẫn tiếp tục kéo dài sự ngọt ngào đầy ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Xuất hiện

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh to sát đất chiếu vào sàn nhà trong phòng ngủ, chiếu xạ ra những luồng sáng, Hồ Cẩm Huyền um một tiếng, lông mi vén lên hơi giật giật, ngay sau đó từ từ mở đôi mắt to trong suốt y hệt sương mù ra.

Hồ Cẩm Huyền vươn vươn lưng mỏi, bàn tay sờ qua chỗ ngủ của Thẩm Dật Thần bên cạnh thì có cảm giác lạnh như băng, xem ra anh đã rời giường lâu rồi, tối hôm qua cô thức tới khuya mới ngủ, anh làm sao dậy sớm như vậy, không ngủ sao? Cô nghi ngờ nghĩ, nhưng cô quên mất nhân vật lớn giống như Thẩm Dật Thần không ngủ một ngày cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Cô nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, đã 10h sáng mà cô còn có thể ngủ, so ra thì ông xã thân yêu của cô thật cực nhọc. Xem ra phải khao thưởng anh thật nhiều, thuận tiện lấy công chuộc tội, ai kêu tối hôm qua cô nháo anh đến nửa đêm, nghĩ tới đây toàn thân Hồ Cẩm Huyền đều có động lực, cô lập tức bò dậy đi rửa mặt.

Ước chừng 10 phút sau, Hồ Cẩm Huyền mặc áo đầm màu trắng từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt tinh xảo hơi thoa phấn có vẻ mỹ lệ khác thường, toàn thân tràn đầy cao quý và ưu nhã, còn có khí chất làm người ta mê muội, toàn thân trên dưới không chỗ nào không tao nhã.

"Phu nhân, chào buổi sáng! Xin hỏi có muốn chuẩn bị bữa ăn sáng không?" Nữ quản gia nhìn thấy bóng dáng xuống lầu của Hồ Cẩm Huyền từ xa, bước nhanh tới cung kính nói, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc về việc cô rời giường muộn, rất dễ nhận thấy chuyện ngủ nướng của cô là thường xảy ra.

"Chào buổi sáng, quản gia! Có thể chuẩn bị bữa ăn sáng, Thần ăn sáng chưa?" Hồ Cẩm Huyền vừa đi tới phòng ăn vừa hỏi, nghĩ thầm không biết ông xã của cô dậy lúc nào? Có ăn sáng chung không? Cô phát hiện mình giống như là những yêu phi làm trẻ nãi quân vương lâm triều thời cổ nhưng thật may là quân vương này là người yêu vợ như mạng, không có tam cung lục viện.

"Bẩm phu nhân, ông chủ đã ăn sáng rồi mới đi làm." Nghe được lời của Hồ Cẩm Huyền, quản gia cười nói, sau đó bắt đầu an bài người đưa bữa ăn sáng tới.

Phu nhân và ông chủ đều rất giống, câu hỏi đầu tiên lúc nào cũng là đối phương đã ăn chưa, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ nhưng người khác hình như quên mất ở nơi trong biệt thự này cũng có một người đàn ông yêu bà như thế, chỉ là bà không đề ý thôi.

"Quản gia, bảo người ta lái 'Mạc Tạt Thâm' màu đỏ ra đi, hôm nay tôi muốn đi ra ngoài." Hồ Cẩm Huyền dứt tiếng nói, gọi nó là 'Mạc Tạt Thâm' không phải bởi vì đây là tên của nó, mà đây là sản phẩm hàng hiệu do người tên 'Mạc Tạt Thâm' thiết kế.

"Phu nhân muốn đi ra ngoài? Nhưng bây giờ trời đang nắng." Quản gia lo lắng nói, trước khi ông chủ ra cửa đã dặn dò họ không cho phu nhân đi ra ngoài phơi nắng để tránh bị cảm nắng, hiện tại phu nhân lại muốn đi ra ngoài, phải làm sao đây, phu nhân nói không thể không nghe, lời dặn của ông chủ lại còn bên tai, thật là khó làm.

Ban đêm trước, họ giấu giếm chuyện phu nhân đi ra ngoài, lý do là bởi vì phu nhân nói có một người bạn làm sinh nhật, cô rất muốn đi ra ngoài ăn mừng

sinh nhật với cô ấy, hát mừng sinh nhật xong sẽ trở về, thấy ánh mắt van xin của phu nhân, họ liền mềm lòng đồng ý, ai kêu ông chủ trông nom phu nhân nghiêm mật thế, bạn bè tri kỷ của phu nhân thật là ít ỏi. Cũng may chuyện lần đó không bại lộ nếu không họ xui xẻo rồi.

"Không có việc gì, tôi lái xe đi, hay bà lo lắng Thần biết sẽ phạt mọi người?" Hồ Cẩm Huyền nhìn người giúp việc dọn bữa ăn sáng dinh dưỡng đủ loại màu sắc hình dạng lên bàn ăn thì mở miệng hỏi, trong xe có máy điều hòa, hơn nữa cô chỉ ở trong xe, sẽ không phơi nắng quá, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của bà quản gia, liền biết chắc ông xã thân yêu nhà cô đã dặn dò chuyện gì.

"Ông chủ phân phó không cho phu nhân ra ngoài phơi nắng." Quản gia vừa nhìn sắc mặt của Hồ Cẩm Huyền vừa từ từ giải thích, ở trong nhà này bà cũng không dám đắc tội phu nhân, ai mà không biết phu nhân là nữ vương trong nhà, chỉ cần cô không vui ông chủ sẽ nghĩ hết biện pháp trêu chọc cô vui vẻ, huống chi phu nhân thân thiện như vậy họ cũng không nỡ trái ý cô.

"Không cần lo lắng, tôi đến công ty đưa bữa trưa cho anh ấy, anh ấy sẽ không trách mọi người." Hồ Cẩm Huyền cười nói, cô cảm thấy ông xã của cô vẫn rất dễ nói chuyện, thật không biết đám người sao đám người này sợ anh thế.

Nhưng Hồ Cẩm Huyền đã quên mất, ông xã của cô chỉ có ở trước mặt cô mới biểu hiện sự nuông chiều, ở trước mặt những người khác chính là đáng vẻ lạnh lẽo, làm cho người ta đến gần liền lạnh phát run.

"Dạ! tôi đi chuẩn bị cho người ngay." Quản gia nghe cô nói thế, biết quyết định của phu nhân sẽ không thay đổi liền cung kính đi an bài, ông chủ nhìn thấy phu nhân đến thăm anh sẽ rất vui vẻ, làm sao còn có thể trừng phạt họ.

Hồ Cẩm Huyền cười gật đầu một cái, bắt đầu ăn điểm tâm, trong lòng suy nghĩ lát nữa làm món gì cho anh ăn trưa, tối hôm qua nhìn anh ăn món ăn cô làm vui vẻ như thế trong lòng của cô cảm thấy vô cùng tự hào, lần này sẽ cho anh một niềm vui lớn nhưng không biết về mặt của anh sẽ như thế nào đây?

Lần thể hiện này cũng là chuẩn bị vì chuyện sau này, cô không thể nào vĩnh viễn sống ở phía sau anh, trước kia chỉ là không muốn đối mặt một đám người nhỉnh họ, hiện tại cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cô đã nghĩ tới con chip thần kỳ ở trong tay Nhiếp Phong nhưng thủ vệ trong nhà Nhiếp Phong quá nghiêm mật, anh lại làm việc vô cùng cẩn thận, người duy nhất đến gần anh trừ hộ vệ ra thì chính là thương nhân, cho nên muốn đến gần anh ta, đầu tiên sẽ phải lấy ra thân phận của cô —— vợ của thương nhân lớn Thẩm Dật Thần.

Đây là bước đầu tiên của cô, chuyện về sau thì xem tình tiết phát triển như thế nào. Cho tới bây giờ Hồ Cẩm Huyền cô không có nhiệm vụ nào không hoàn thành được, lần này cũng giống vậy.

Ước chừng một tiếng sau, Hồ Cẩm Huyền từ từ dừng 'Mặc Tạt Thâm' màu đỏ ở cửa chính của 'tập đoàn Thần Thoại', theo tin quản gia cho thì đúng là nơi này rồi.

Cô chỉ biết ông xã thân yêu của cô là tổng giám đốc của 'tập đoàn Thần Thoại' nên rất có tiền, nhưng không đi điều tra thực chất của cái của anh, không ngờ anh có tiền như vậy, xem ra thì gia thế của cô lại rơi ở phía sau.

Từ toà nhà làm người ta ghen hòng nhìn trần trối này cũng có thể thấy được cái bề ngễ kiêu ngạo của nó mà đến nay vẫn không có bất kỳ tòa nhà nào có thể so sánh được.

Hồ Cẩm Huyền cầm bữa trưa mình tự làm lên bước xuống xe, đi tới cửa lớn của tòa nhà này.

Không biết có phải là bởi vì cô quá mức xinh đẹp hay không nên đã mê hoặc bảo vệ ở cửa ra vào, hay là bởi vì những bảo vệ kia thấy cô ăn mặc bất phàm, nhất định là khách hàng cho nên không có ngăn trở nhiều.

Đại sảnh rộng rãi, sàn nhà thủy tinh sáng ngời, đám người an mặc lịch thiệp đang làm việc, Hồ Cẩm Huyền đi tới trước quầy, lễ phép nói: "Tiểu thư, xin hỏi tổng giám đốc ở lầu mấy?"

Quầy tiểu thư nghe được giọng nói tuyệt vời của phái nữ, cho là lại có người phụ nữ nào cả gan muốn quyến rũ tổng giám đốc, không ngờ khi cô ngừng đầu lên lại nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo đầm màu trắng, cười đẹp để đứng ở trước mặt của cô, trái tim của cô nhất thời bãi công mấy giây.

Cô đứng quầy chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp vậy, chẳng những vóc người nóng bỏng, cả nụ cười cũng đẹp như thế, còn có vật cô ấy cầm trong tay, nếu như cô không đoán sai, vật này tên là 'hộp giữ âm'.

Cô nghi ngờ nghĩ, chẳng lẽ hiện tại lưu hành dùng thức ăn để thu mua lòng của đàn ông, cũng đúng, trước kia không phải có một câu nói là 'muốn bắt được trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải bắt bắt được được dạ dày của người đàn ông đó'.

Ít nhất người phụ nữ trước mắt không giống mấy con bướm bướm kia, cả việc làm cũng không giống nhau, ít nhất cô không có ghét người phụ nữ trước mắt, thậm chí còn có chút thương thức.

Hồ Cẩm Huyền nhìn ánh mắt tiểu thư trước mắt không ngừng biến hóa, nghĩ thầm suy nghĩ của cô không biết bay đi đâu, mỉm cười kiên nhẫn dò hỏi: "Xin hỏi có thể nói cho tôi biết, tổng giám đốc ở lầu mấy không?"

"Ách. . . Xin cô qua đó ngồi một lát, bởi vì cô không có hẹn trước, cho nên tôi muốn hỏi thăm ý ở trên." Cô tiếp tân chỉ vào cái ghế bên cạnh ấy náy giải thích, sau đó bắt đầu gọi điện thoại lên lầu, thấy đối phương ăn mặc bất phàm hơn nữa khí chất lại rất tốt, cho nên cô mới có thể chịu đựng nguy hiểm bị chửi gọi điện thoại lên trên.

Hồ Cẩm Huyền cười gật đầu một cái, ưu nhã đi tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống, quan sát đám người đang làm việc trong đại sảnh, trong mắt của cô tiếp viên đó không có ý thể hiếp người, rất hiểu đúng mực, không hổ là nhân viên của Thần, Hồ Cẩm Huyền hài lòng thầm nghĩ.

"Này —— cô điên rồi, không phải Liên thư ký đã dặn không cho những oanh oanh yến yến kia đi lên sao? Sao cô còn gọi điện thoại lên, cô không cần công việc này nữa hả?" Một tiếp tân khác đứng bên cạnh quát lớn, cô ấy là chị em của cô, cô không muốn cô ấy vì tốt bụng nhất thời mà phải cuốn gói. Họ không hiểu nguyên tắc làm việc của người có tiền, nên làm việc theo quy củ thì tốt hơn.

"Dĩ nhiên, mình đã đồng ý với cô ấy, huống chi cô gái xinh đẹp đó không giống mấy người phụ nữ dựa dẫm quyền thế trước kia." Tiếp tân vừa gọi điện thoại vừa giải thích với bạn tốt.

"Sao cậu biết không giống, cậu đó! quá đơn thuần, thôi, mình mặc kệ cậu." Một tiếp tân khác chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Hồ Cẩm Huyền ngồi ở đằng xa nghe cuộc nói chuyện của họ, cười nhạt trong lòng, đến tốt cùng là ai khôn khéo hơn, thật là sự thật rõ ràng rành.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Lúc nào thì hết bận?

"Tổng giám đốc, đây là hồ sơ ‘vườn hoa Cẩm Thần’ chúng ta đã chọn nguyên liệu, thiết kế, tô son trát phấn, lắp đặt thiết bị và các phương diện khác đều đã thống nhất với Thương gia. . . . ."

"Tổng giám đốc, đây là báo cáo thuốc chống ung thư mới mà chuyên gia ‘thần thoại’ đã nghiên cứu, cụ thể đã áp dụng vào. . . . ."

"Tổng giám đốc, đây là phương án trong quý tới. . . . ."

. . . . .

Phòng họp to như vậy, tình anh ‘tập đoàn Thần Thoại’ đang hồi báo nghiệp vụ trong tuần với Thẩm Dật Thần, mặc dù mọi người run run rẩy rẩy nhưng so với tuần trước đã có cải tiến, có lẽ anh đã an bài công việc trong lúc đi du lịch.

Sáng sớm hôm nay, hội nghị đã khai triển gần một nửa, đợi đến toàn bộ cán bộ cao cấp báo cáo xong công việc, cả phòng họp trừ thanh âm Thẩm Dật Thần nhip tay trên bàn, còn lại đều an tĩnh đến mức nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Tất cả mọi người chờ đợi Thẩm Dật Thần phán xét, thời gian trôi dần, các cán bộ cao cấp đã toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng không ngừng suy đoán, chẳng lẽ bọn họ làm chưa đủ tốt, cho nên tổng giám đốc giận đến mức không muốn nói chuyện.

Tút tut tut. . . . .

Loại không khí quỷ dị này bị một hồi chuông điện thoại di động cắt đứt, mọi người cùng nhau nhìn về phương hướng tiếng chuông phát ra.

Ngồi bên cạnh Thẩm Dật Thần, sắc mặt thư lý Liên Y Na bất an nhìn anh, thấy chân mày anh khẽ nhíu, trong lòng biết anh nhất định không vui, từ trước đến giờ vào phòng họp mọi người đều tự động tắt máy, để tránh thời điểm họp có điện thoại làm phiền, bởi vì tổng giám đốc không thích trong lúc họp bị cắt đứt, Liên Y Na kinh hãi nhẹ nhàng đứng lên, nhanh chóng ra ngoài phòng họp.

Đều do vừa rồi chuẩn bị tài liệu hội nghị, quên tắt điện thoại, mới chọc tổng giám đốc không vui, lúc này tốt nhất nên có chuyện hết sức trọng yếu, ánh mắt cô thoáng qua lạnh như băng, biết số điện thoại này đều là người trong công ty, hiện tại toàn bộ công ty trên dưới ai không biết đang có cuộc họp, còn không biết chết sống gọi tới, rõ ràng muốn nhìn cô bị bêu xấu.

Đi ra ngoài cửa, Liên Y Na nặng nề thở ra một hơi, giọng điệu không vui dè xuống điện thoại "Này, chuyện gì?"

"Liên thư ký, lâu dưới có một nữ nhân muốn gặp tổng giám đốc." Tiếp tân dưới quầy nghe điện thoại truyền tới giọng nói không vui, lúc này mới nhớ Liên thư ký bây giờ đang họp, trong lòng cô ảo não, nhưng tên đã lắp vào cung không bắn không được, vừa nãy cô gọi điện cho phòng thư ký, không nghĩ tới không có ai nghe, cô cho là Liên thư ký đi rửa tay, cho nên mới trực tiếp gọi số di động của cô, bây giờ nhìn lại là cô đắc tội Liên thư ký rồi.

"Cô gái? ! Tổng giám đốc đang họp, hơn nữa tôi đã nói không cho phép người ngoài bước vào, nhất là phụ nữ, cô không có lỗi tai sao? Hay cô ngại phần công tác này quá dễ dàng." Liên Y Na nghe lại có phụ nữ đến quần quýt si mê tổng giám đốc, trong lòng một hồi lửa giận, những người này làm việc như thế nào, đã thông báo rõ ràng, còn gọi điện tới hỏi chẳng lẽ đầu óc bị hư.

Liên Y Na cực kỳ tức giận cúp điện thoại, xoay người vào phòng rửa tay sửa sang lại dung nhan, cô tuyệt đối không để cho mình trong tình trạng mặt

mũi vụn vụn xuất hiện trước mặt tổng giám đốc.

Cô biết cho dù tổng giám đốc luôn lạnh như băng, nhưng bề ngoài xuất sắc, gia thế to lớn, khí thế như Đế Vương đều là đối tượng để con gái truy đuổi.

Trước kia sẽ có phụ nữ cả gan bám dính như ruồi bọ, kết quả là bị ném ra vô tình, vì vậy cô đã ra lệnh xuống an ninh lầu dưới và nhân viên, không cho phép những phụ nữ kia đi lên, lần đó tổng giám đốc không có một sự bất mãn, vì vậy trong lòng cô cực kỳ đắc ý.

Tiếp tân lầu một ngơ ngác nhìn đã điện thoại đã tắt, cô còn chưa kịp nói với Liên thư ký đáng đáp đối phương chẳng những xinh đẹp, hơn nữa khí chất giỏi vô cùng, rất có thể là khách hàng trong công ty, mặc dù biết khả năng này xác suất vô cùng thấp, bởi vì cô gái kia mang theo hộp giữ ấm, dễ nhận thấy là muốn đưa cho tổng giám đốc, cô gặp qua người cầm hộp giữ ấm tới nói chuyện làm ăn sao? cô chưa gặp qua.

Tiếp tân đảo mắt nhìn cô gái xinh đẹp ngồi đối diện cách đó không xa, bước nhanh tới trước mặt cô, áy náy nói: "Tiểu thư, rất xin lỗi, tổng giám đốc bây giờ đang có việc, này. . . . ."

"Vậy tổng giám đốc các cô lúc nào thì có thể hết bận?" Hồ Cẩm Huyền nhìn đồng hồ báo thức trên tường, cười hỏi, sắp đến giờ ăn cơm trưa, cô cũng không vội, có thể ở đây chờ anh, chỉ là cô gái trước mắt này lộ ra thần sắc khó xử, chỉ sợ chuyện không đơn giản như vậy.

"Này. . . . . Tôi cũng không xác định, nếu không cô hôm sau trở lại." Tiếp tân thư dò xét nói, cô làm việc ở đây ngay cả một chút cơ hội nhìn thấy tổng giám đốc cũng không có, bởi vì tổng giám đốc cho tới bây giờ chưa từng rời đi từ cửa chính, hơn nữa họ cũng không biết cụ thể lúc nào tổng giám đốc sẽ tan việc.

"Như vậy a, vậy mượn điện thoại của cô một chút được không?" Hồ Cẩm Huyền chỉ điện thoại cố định trên quầy, có thể ông xã thân ái không biết cô tới tìm anh, cho nên chỉ còn cách tự mình gọi điện thoại cho anh thôi, chỉ là lúc ra cửa cô quên mang điện thoại di động, thật may Thẩm Dật Thần luôn buộc cô nhớ kỹ số đtdđ của anh, nếu không lúc này thật tổn công.

"Dĩ nhiên có thể, cô cứ tùy ý." Tiếp tân hiền hoà nói, dẫn Hồ Cẩm Huyền đến quầy điện thoại riêng.

"Cám ơn, cô cứ làm việc đi! Không cần để ý đến tôi." Hồ Cẩm Huyền cười nói, trong lòng khen ngợi thái độ nho nhã của cô tiếp tân nho nhỏ này.

Tiếp tân mặc dù thắc mắc cô muốn gọi điện thoại cho ai, nhưng đối phương đã nói cô làm chuyện của mình rồi, cô cũng không tiện dò hỏi người khác, huống chi bây giờ là giờ làm việc, cho nên chỉ đành chăm chỉ thôi.

.....

"Trương quản lý, hồ sơ ‘Vườn hoa Cẩm Thần’ để xuống, ông làm những dự án khác đi, công việc cụ thể, tôi sẽ thông báo sau. . . . ."

Trong phòng họp rộng rãi, chỉ có thanh âm lạnh như băng của Thẩm Dật Thần không hề phập phồng, làm cho người ta không nghe ra tâm tình chân thật của anh, tất cả mọi người đều thận trọng, e sợ xảy ra chuyện không may.

Từ lời nói đến các giải quyết của Thẩm Dật Thần, tất cả mọi người có thể thấy anh có tài hoa kinh người và năng lực lãnh đạo đặc biệt, không dám chất vấn quyết định của anh.

Tút tut tut. . . . .

Hội nghị tiến hành được một nửa, một tiếng chuông điện thoại để nghe cắt đứt cuộc nói chuyện của Thẩm Dật Thần, mọi người khản trương nhìn nhau, trong lòng nóng nảy, mới vừa của thư ký hiện tại thư ký không ở phòng họp, là ai to gan như vậy.

Tất cả mọi người nhìn thấy thương hại trong mắt đối phương, lần thứ nhất có lẽ tổng giám đốc sẽ tha thứ, dù sao anh không nói nhưng lần thứ hai rất khó nói, hơn nữa không được chết tử tế, dám cắt đứt sự lên tiếng của tổng giám đốc, người gọi cú điện thoại sẽ phải gặp họa, mọi người nhất trí nói, chỉ hy vọng tổng giám đốc không cần vì vậy mà giận chó đánh mèo đến bọn họ.

Thẩm Dật Thần nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, thấy số gọi tới, chân mày nghi ngờ cau lại, anh còn tưởng số điện thoại này chỉ có bảo bối và trong quân gia biệt thự có, nhưng số điện thoại xa lạ trước mắt trước mắt, chẳng lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì? Anh lo lắng đề xuống nút trả lời, lạnh như băng nói: "Chuyện gì?" .

"Ha ha ha. . . . ."

"Huyền?" Thẩm Dật Thần nghe được tiếng cười duyên từ đầu bên kia, nghi ngờ xuất khẩu, cô sao sẽ dùng khác điện thoại gọi tới, mấu chốt không phải cái này, mà là hiện tại cô ở nơi nào? Gọi cho anh có phải đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Thẩm Dật Thần giờ phút này có thể nói cực kỳ nóng nảy.

"Tan họp!" Thẩm Dật Thần ngẩng đầu lên, mắt lạnh quét một vòng cán bộ cao cấp, lạnh như băng mở miệng nói, anh hiện tại có chuyện quan trọng phải làm, không rảnh bồi bọn họ ở chỗ này, lãng phí thời gian.

Nếu những lời này trong lòng anh bị đám kia biết, đoán chừng phải học máu, dù sao bọn họ vắt hết óc nghĩ ra được phương án bị cho là công việc nhảm chán.

Toàn bộ cán bộ nghe được câu này, tất cả đều chạy thật nhanh ra phòng họp, không để ý hình tượng hay không hình tượng, bị pháo của tổng giám đốc oanh tạc so với bị người chê cười còn tệ hơn. Mặc dù bọn họ vô cùng kinh ngạc vì sao điện thoại của tổng giám đốc lại vang lên, càng kinh ngạc là ai gọi

điện thoại tới, tại sao đại tổng giám đốc bằng sơn của bọn họ nhận điện thoại lại có ánh mắt dịu dàng như vậy, cho bọn họ can đảm bọn họ cũng không dám nghe lên điện thoại từ của anh.

Không cần năm giây, phòng họp rộng rãi chỉ còn lại Thẩm Dật Thần, hắn cung nói với điện thoại: "Bảo bối, thế nào?"

"Anh chừng nào thì hết bận?" Hồ Cẩm Huyền nũng nịu dò hỏi, nghĩ thầm cô còn phải chờ anh bao lâu, để tránh quấy nhiễu đến công việc bình thường của anh.

"Bây giờ đã xong, em đang ở đâu? Thế nào không mang điện thoại di động gọi cho anh?" Thẩm Dật Thần dịu dàng hỏi.

Nếu như anh nhớ không lầm, đây không phải số trong nhà, có thể nói rõ hiện tại cô không ở nhà, theo bình thường thì lúc này cô vừa ngủ dậy, hướng chỉ tới hôm qua trẻ như vậy mới ngủ, hôm nay cô phải thức dậy muộn mới phải, làm sao lại chạy ra bên ngoài?

Anh rõ ràng cũng đã phân phó quản gia, không cho phép cô ra ngoài chơi, những người đó đều coi lời của anh như gió bên tai sao? Thẩm Dật Thần tức giận nhưng lời nói vẫn là nhu tình mật ý, anh không đành lòng nói với cô nửa câu nặng lời.

"Em ở đại sảnh công ty anh." Hồ Cẩm Huyền nghe anh lo lắng, cười nói, cô muốn cho anh một kinh hi hiện tại đủ vui mừng đi! Chờ một chút còn có chuyện vui mừng hơn.

Sau ba giây không còn nghe được lời của anh, Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt bổ sung lại một câu "tập đoàn Thần Thoại", liền nghe bên đầu kia truyền đến tiếng cóc cóc cóc và một tiếng bùm vang không lồ. ....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Phu nhân tổng giám đốc!

Liên Y Na tràn đầy vui mừng từ phòng rửa tay đi ra, trang điểm trên mặt để cho cô lộ vẻ phù mị hơn.

Khi cô lần nữa đi vào phòng họp, trong phòng họp rộng rãi không có một bóng người, cô nghi ngờ nhũn mày một cái, cô mới đi rửa tay mấy phút mà thôi, tổng giám đốc bọn họ đâu? Mới vừa lúc cô đi ra, rõ ràng hội nghị mới bắt đầu một nửa, theo lý mà nói không thể kết thúc nhanh thế kia, Liên Y Na mắt mấp mấp xoay người đi ra phòng họp.

"Liên thư ký!" Một viên chức nhỏ mắt tinh nhìn thấy bóng lưng Liên Y Na, bước nhanh theo sau, cung kính thăm hỏi, ai không biết trong công ty người thân cận nhất với tổng giám đốc chính là Liên thư ký, cái gọi là dưới một người trên vạn người, đại khái chính là Liên thư ký đi! Vì vậy tạo quan hệ tốt với cô là cần thiết.

"Ừ, anh biết tổng giám đốc đi nơi nào sao?" Liên Y Na chuyển mắt, nhìn thê nhân viên trên ngực đối phương, thân nhiên nói, nguyên lai là một nhân viên nho nhỏ, cô còn tưởng là ai đó.

Ở 'tập đoàn Thần Thoại' người muốn có quan hệ tốt với cô rất nhiều, ai kêu cô có năng lực ở bên cạnh tổng giám đốc, những quản lý kia, chủ quản ai cũng tận lực lấy lòng cô, hi vọng cô ở trước mặt tổng giám đốc nói tốt vài câu.

"Tổng giám đốc không phải đang đi họp sao?" Viên chức nhỏ nghi ngờ nói, đây là chuyện toàn bộ công ty trên dưới cũng biết, không lý do Liên thư ký không biết, chẳng lẽ cô muốn thử mình?

". . . . ." Liên Y Na nghe vậy, lông mày nhũn lại, thờ phỉ phò tăng nhanh bước chân hướng phòng bí thư, chưa từng thấy nhân viên "con lừa" như vậy, nếu tổng giám đốc đang họp, cô còn hỏi sao? Quả thật chính là đàn gảy tai trâu, lãng phí thời gian.

Viên chức nhỏ đứng tại chỗ không giải thích được nhìn Liên Y Na đi xa, cô không nói lời cái gì chứ? Thế nào Liên thư ký giống như thờ phỉ phò? Viên chức nhỏ vô tội sờ sờ lỗ mũi, tiếp tục làm việc của mình.

.....

Hồ Cẩm Huyền đứng trước quầy, cười híp mắt cúp điện thoại, nhất định không tới năm phút ông xã thân ái sẽ xuống.

Tiếp tân đang bận rộn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô, trong mắt lóe lên nghi ngờ, cô không phải tới gặp tổng giám đốc sao? Hiện tại không gặp được tổng giám đốc, lại cười híp mắt, chẳng lẽ đã kích quá lớn? Quầy tiểu thư lo lắng thầm nghĩ.

Không! Đoán chừng không cần tới năm phút, bởi vì cô nghe được tiếng bước chân quen thuộc đi tới, từ tiếng bước chân có thể đoán được chủ nhân của nó rất nóng nảy.

Hồ Cẩm Huyền mỉm cười nhìn bóng dáng cao lớn bước nhanh về phía cô, nhịp tim có chút không quy luật, anh như Đế Vương, bị một đám người ưu tú cung kính tưng tưng ở chính giữa.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường, từ lúc cô cúp điện thoại đến bây giờ chỉ có ba phút lẻ tám giây, không nghĩ tới tốc độ của anh nhanh như vậy, trong lòng trừ nhàn nhạt kinh ngạc, còn có cảm động, đây chính là người đàn ông quan tâm cô nhất thế giới.

Mắt Hồ Cẩm Huyền không biến sắc liếc những cô gái đang kích động chung quanh một cái, vểnh tai nghe họ sùng bái nói chuyện, xem ra ông xã thân ái rất được hoan nghênh, hoàn hảo anh trước kia chán ghét phụ nữ, nếu không cô thật lo lắng anh bị vui lấp trước nhiều mỹ nữ như vậy.

"Cậu xem, cậu xem, tổng giám đốc cũng xuống!"

"Rất lâu không nhìn thấy tổng giám đốc, không nghĩ tới anh càng đẹp trai hơn, không hổ là thần nhân trong suy nghĩ chúng ta."

"Oa oa oa. . . . . Anh đi tới chỗ tôi, quả thật rất khốn."

. . . . .

Một đám nhân viên nữ hưng phấn nghị luận, Thẩm Dật Thần lạnh lùng quét mắt, liền cúi đầu giả bộ bận rộn làm việc, mắt liền tiếp rơi vào trên người của Thẩm Dật Thần.

"Phu nhân tổng giám đốc!" trợ lý tạm thời Tom của Thẩm Dật Thần cung kính chào Hồ Cẩm Huyền, gọi Hồ Cẩm Huyền là 'Phu nhân tổng giám đốc' mà không phải là 'phu nhân' chỉ là muốn đánh thức mọi người, trước mắt các vị là vợ của tổng giám đốc, bọn họ nên tôn trọng cô giống như tôn trọng tổng giám đốc.

Mặc dù anh chưa gặp qua phu nhân, nhưng sự phụ của anh —— phụ tá thân cận của tổng giám đốc — Jack đã chỉ cho anh, trên thế giới này chỉ có một cô gái đẹp như tinh linh mới có thể khiến tổng giám đốc có ánh mắt dịu dàng, đó chính là vợ tổng giám đốc, phu nhân của bọn họ.

"Chào anh!" Hồ Cẩm Huyền cười gật đầu một cái, trong lòng kinh ngạc, cô chưa gặp qua người đàn ông trước mắt, hơn nữa cũng không xuất hiện trước công chúng, đối phương làm sao sẽ biết cô.

"Em tới khi nào? sao không lên?" Thẩm Dật Thần bước nhanh tới bên cạnh Hồ Cẩm Huyền, ánh mắt và giọng nói nhu tình có thể làm người khác chết đuối, anh không thích tất cả mọi người nhìn cô như vậy, khiến anh có cảm giác giống như vật trân quý nhất của mình bị người ngoài dòm ngó, cô chỉ có thể là của Thẩm Dật Thần anh, anh cũng không thích cô nói chuyện với người đàn ông khác, đây chính là bá đạo của anh.

"Oa! Cậu có nghe không? Phu nhân tổng giám đốc, phụ tá Tom tự nhiên gọi cô ấy là Phu nhân tổng giám đốc!"

"Chớ kêu la, tớ có lỗi tai, tớ nghe nhìn thấy."

"Căn bản không hề nghe nói tổng giám đốc chúng ta đã kết hôn, tại sao có thể có phu nhân?"

"Chẳng lẽ là tổng giám đốc ghét đám chó săn, cho nên lên lên kết hôn!"

. . . . .

Thẩm Dật Thần nghe thanh âm la lớn, không nhịn được đem mắt lạnh như băng quét mắt đại sảnh một vòng, sau đó nhu tình nhìn Hồ Cẩm Huyền, biến đổi sắc mặt nhanh chóng quả thật làm cho người ta kinh ngạc.

Thật ra thì càng làm cho nhân viên ở đây kinh ngạc là tổng giám đốc lạnh như băng, có biệt danh 'Tu La mặt lạnh' đại nhân thế nhưng nhu tình mật ý nhìn cô gái xinh đẹp, tin tức này cũng quá kinh bạo đi!

"Mới tới, tính đưa hộp cơm cho anh, nhưng nghe nói anh ở đây 'có việc.'" Hồ Cẩm Huyền cười giờ hộp giữ ấm trong tay, không cần nói cũng biết trước kia khẳng định thường có phụ nữ đến công ty tìm anh, thời điểm cô tới nơi này, người ra mặt mới có thể cho rằng cô cũng giống đám phụ nữ thích bám dính lấy anh, cho nên lấy cớ anh có việc, không cho cô lên.

Hiện tại anh tự mình xuống một chuyến, ngày mai không biết mọi người sẽ đồn đãi thành gì, thôi, thôi, đây không phải mục đích của cô sao? Khiến người đời cũng biết thân phận của cô, từ đó còn có cơ hội đến gần mục tiêu.

Thẩm Dật Thần nghe vậy, trong lòng không biết nghĩ đến cái gì, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

Anh nhận lấy hộp giữ ấm trong tay cô, trong mắt tràn đầy vui mừng và yêu thương, dịu dàng nói: "Em lần sau muốn tới nói cho anh biết một tiếng, anh đi đón em"

"Thế nào? Là anh ở công ty dẫu phụ nữ sao?" Hồ Cẩm Huyền hài hước nói, trong mắt tràn đầy giao hoạt, biết rõ anh tuyệt đối sẽ không có nhưng cô vẫn nhịn không được trêu chọc anh một chút, xem anh giải thích thế nào.

"Em nha, cái đầu nhỏ đang suy nghĩ lung tung thứ gì, chúng ta lên đi! Hay em muốn cho người khác thấy chuyện cười." Thẩm Dật Thần cưng chiều sờ sờ cái mũi nhỏ của cô, nhạo báng nói, thích cô trong lúc lơ đãng đối với anh toát ra các loại thần thái, nhưng chỉ cần một mình anh được thấy thôi, anh không

thích cho người khác cũng nhìn thấy các loại phong tình của cô.

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, mắt quét đại sảnh một vòng, quả nhiên phát hiện phần lớn mọi người lòng không hề làm việc, mà phần lớn chú ý tới trên người cô và Thẩm Dật Thần, khiến cô cảm thấy ảnh hưởng của mỹ nam quả thật là vô địch.

Thẩm Dật Thần một tay nhấc hộp giữ ấm, một tay ôm Hồ Cẩm Huyền hướng thang máy chuyên dụng tổng giám đốc đi tới, trong đại sảnh các nhân viên rồi rít đưa mắt nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, có hâm mộ, có kinh ngạc, có ghen tỵ. . . . .

Ở trong lòng bọn họ, cô là người duy nhất khiến tổng giám đốc lộ ra nhu tình, cũng là người duy nhất khiến tổng giám đốc nói nhiều lời như vậy, hơn nữa còn là vợ của tổng giám đốc xem bọn họ chung đụng, cũng không giống kết hôn thương mại, chỉ có thể là yêu nhau rồi kết hôn.

"Đúng rồi, mặc dù nói không biết cô tên là gì, nhưng cảm ơn cô nhiệt tâm trợ giúp, còn có tôi gọi là Hồ Cẩm Huyền." Hồ Cẩm Huyền nghĩ đến cái gì, đột nhiên xoay đầu lại cười với cô tiếp tân sau lưng Thẩm Dật Thần, sau đó cùng Thẩm Dật Thần đi về phía thang máy.

Thẩm Dật Thần nghe Hồ Cẩm Huyền nói, quay đầu nhẹ nhàng nhìn tiếp tân một cái, nhìn về phía trợ lý tạm thời Tom bên cạnh ra hiệu bằng mắt, ôm Hồ Cẩm Huyền đi vào thang máy.

Tom nhận được ánh mắt của Thẩm Dật Thần, cung kính gật đầu một cái, sau đó đi tới quỳ tiếp tân, mặc dù anh đi theo tổng giám đốc không lâu nhưng cũng lĩnh ngộ ánh mắt, anh có thể xem hiểu, tổng giám đốc ý muốn thăng chức cho cô tiếp tân này bởi vì cô trợ giúp phu nhân, mặc dù chỉ là sự giúp đỡ nho nhỏ không đáng kể, nhưng tổng giám đốc thường phạt phân minh, hơn nữa phu nhân còn là tâm can bảo bối của anh.

"Không cần khách khí, tôi tên là. . . . . Lý Phi Nhi." Tiếp tân nhìn một đôi bóng lưng đi xa, tự lẩm bầm, cô thật không ngờ cô ấy chính là Phu nhân tổng giám đốc đây quả thực đem cô đánh chết, hơn nữa càng làm cô ngạc nhiên chính là Phu nhân tổng giám đốc một chút kiêu ngạo cũng không có, còn cùng cô nói cảm ơn!

Một câu nói của Hồ Cẩm Huyền, một cái ánh mắt của Thẩm Dật Thần, liền quyết định cô tiếp tân tiểu thư này trong nháy mắt trở thành trưởng tiếp tân, quyền lợi nhảy một cái ngàn trượng, trưởng quầy hành chính tổng hợp, đó là mơ ước cả đời của cô, không nghĩ tới Phu nhân tổng giám đốc cư nhiên giúp cô thực hiện, cô cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Trong mắt mọi người đối với Lý Phi Nhi ghen tỵ và hâm mộ, không nghĩ tới Phu nhân tổng giám đốc một câu ‘cảm ơn’ sẽ khiến cô lập tức thăng chức rồi.

"Phi nhi, chúc mừng cậu! Về sau phải chăm sóc tốt nhiều hơn đó!" Một tiếp tân khác mỉm cười chúc mừng nói.

Trong lòng cô vẫn có một tia ghen tỵ, bởi vì tư chất lịch của cô so Phi nhi lớn hơn, cho đến bây giờ vẫn là một tiếp tân nho nhỏ.

Nhưng muốn trách ai? Không ai nghĩ đến cô gái kia sẽ là Phu nhân tổng giám đốc, nếu như mọi người biết, có thể đã sớm đi bỏ đỡ.

Khi tất cả mọi người đều thờ ơ chỉ có Phi nhi nhiệt tình chiêu đãi, hơn nữa còn mạo hiểm bị đuổi việc gọi điện lên trên, thôi thôi, dù sao cái này là bạn của cô, vẫn tốt hơn bị người khác lên làm trưởng hành chính tổng hợp. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Mùi vị của em rất ngon

Liên Y Na xa xa đã thấy Thẩm Dật Thần đi ra từ thang máy chuyên dụng, cô mừng rỡ lập tức đi nghênh đón.

Khi cô nhìn thấy trong ngực anh ôm một cô gái, khuôn mặt mỉm cười trong nháy mắt cứng ngắc, cô cứ ngây ngốc tại chỗ, sững sờ nhìn một nam một nữ trước mặt trò chuyện với nhau thật vui, không khí ấm áp bao trùm giống như không ai có thể xen vào thế giới của họ. Trong đó người đàn ông chính là tổng giám đốc của đại nhân của cô, là người cô thầm mến bao lâu nay.

Nhưng ai có thể nói cho cô biết, tổng giám đốc cũng sẽ cười, cũng có thể dịu dàng như thế. Cô cho tới bây giờ mới biết những thứ này, nhưng đối tượng anh thâm tình không phải là cô, cô gái trong ngực anh là ai? Vì sao cung chiêu cô ấy như vậy? Là tình nhân? Người yêu? Hay là vị hôn thê? Liên Y Na đề xuất chua xót trong lòng, nghiễm túc quan sát Hồ Cẩm Huyền.

Mây liễu nhân nhật được chăm sóc cẩn thận, lông mi dài vút sáng giống hai bàn chải nhỏ, một đôi mắt to, sáng, xinh đẹp đến chói mắt, linh động có hồn, giống như không lúc nào tắt.

Da thịt nõn nà trắng như tuyết cùng đêm tối tạo thành sự đối lập rõ rệt, sống mũi kiên nghị thẳng tắp, mang theo nét xinh xắn đặc biệt của phái nữ, môi anh đào mềm mại như hồng thạch trong suốt, bóng mịn làm cho người ta say mê.

Mái tóc dài đen nhánh dịu dàng chảy xuống, nhảy múa theo từng cơn gió trên đôi vai tuyết trắng của cô, giống như tinh linh ban đêm, chiếc váy trắng đem vóc người hoàn mỹ của cô hoàn toàn hiện lộ ra, có trời có lờn.

Dung nhan mỹ lệ làm cho người ta ghen tỵ, vóc người làm cho người ta điên cuồng, khí chất cao quý làm cho người ta trầm mê, tất cả mọi thứ trên người cô gái đối diện đều khiến Liên Y Na cảm thấy không đặt dung thân cho mình, cảm giác toàn thân lạnh như băng, trước kia cô cao ngạo với bề ngoài, đáng người của mình nhưng so với cô gái trước mặt này không còn ý nghĩa gì rồi.

Khi Liên Y Na quan sát Hồ Cẩm Huyền, Hồ Cẩm Huyền cũng không biến sắc quan sát cô, không phải quan sát tình địch mà bởi vì đối phương không ngừng biến hóa sắc mặt, khiến cô cảm thấy nghi ngờ thôi.

Từ khi bọn họ ra khỏi thang máy, Hồ Cẩm Huyền đã nhìn thấy khuôn mặt mừng rỡ của cô gái này nhưng sau đó nụ cười mỉa mai hoặc của đối phương chợt trở nên khổ sở, thẳng tắp dừng ở đó, không cần tới gần cũng có thể cảm thấy thân thể cô cứng ngắc, Hồ Cẩm Huyền đảo mắt nhìn cẩn thận người đàn ông đang ôm mình, trong mắt có tia sáng loé qua.

Hồ Cẩm Huyền không thể không nói cô gái trước mặt mặc dù không xinh đẹp, trang điểm tinh xảo che giấu thiếu sót trên mặt nhưng cô rất giỏi lợi dụng ưu điểm bản thân, ánh mắt tàn nhẫn ra sự tự tin của những người phụ nữ nhiều kinh nghiệm.

Chỉ là cô gái này lộ ra ánh mắt yêu say đắm với ông xã nhà cô có phải quá lộ liễu không, cô không nhìn thấy anh là người đã có chủ rồi sao? Hồ Cẩm Huyền nhíu mày, còn có ông xã thân ái sẽ không chậm lụt đến mức không cảm ứng được ánh mắt nóng rực của cô ấy sao!

Chỉ là không cảm ứng được. . . . . Không muốn cảm ứng? Chỉ có chính anh biết.

Thẩm Dật Thần ngay cả một ánh mắt cũng không cho Liên Y Na, mắt nhu tình nhìn cô gái nhỏ trong ngực, ôm Hồ Cẩm Huyền đi qua trước mặt cô, trực tiếp tới phòng làm việc tổng giám đốc, cánh cửa ngăn cách tầm mắt khổ sở của người đứng bên ngoài.

Thẩm Dật Thần ôm Hồ Cẩm Huyền tới ghế salon bằng da màu râm nắng của Italy trong phòng làm việc, mong đợi mở hộp giữ ấm cô mang tới, nhìn thấy những món ăn quen thuộc, trong mắt mỉm cười sắc sảo hơn.

"Thế nào? Món ăn không phù hợp khẩu vị của anh sao?" Hồ Cẩm Huyền dò hỏi, trong giọng nói khó có thể đè nén khẩn trương.

"Không có, anh rất thích, nhìn thật ngon, quả nhiên quán gia biết rất rõ khẩu vị của anh." Thẩm Dật Thần nhìn món ăn bình thường trước mắt, không nói nên lời, khóe miệng ần ần nụ cười cung chiêu, cầm thìa gắp từng món trong hộp giữ ấm, từ từ nhâm nhi thưởng thức.

"Hương vị thế nào?" Hồ Cẩm Huyền nhìn anh, mong đợi nói.

Cô đã thử qua rồi, mùi vị rất bình thường, so với đầu bếp trong nhà cũng không thể đơn giản hơn quả thật chính là rất khác, nhưng điều này cũng không thể trách cô, cô mới bắt đầu học nấu ăn thôi làm không tốt cũng không kỳ quái, hướng chỉ người đàn ông trước mắt ăn vô số sơn trân hải vị, cô vốn cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, tối hôm qua anh ngoài ý muốn ăn ba chén cơm, hoàn toàn bởi vì quá đói.

Thẩm Dật Thần nhìn ánh mắt mong đợi của cô một chút, cười cung chiêu nói: "Ừ, vô cùng ngon, là món ngon nhất anh từng ăn."

Món ăn trước mặt tuy bình thường, nhưng để lại trong lòng anh ngọt ngào dị thường, bởi vì đây là cô tự mình làm, nhìn món này cùng món tối qua tương tự nhau, nhìn ánh mắt cô mong chờ anh như thế nào lại không đoán được ý tưởng nho nhỏ của cô, hướng chỉ anh không quên được hương vị đặc biệt kia... Mùi vị để cho anh trầm mê, đây là mùi vị đặc biệt của cô.

"Kia, ăn ngon sao?" Hồ Cẩm Huyền nhìn vẻ mặt khoa trương, không tin đoạt lấy chiếc thìa trong tay anh gắp một miếng, từ từ thưởng thức, nhưng nếm tới nếm đi đều là mùi vị bình thường không có gì đặc biệt, cô nghi ngờ nhìn Thẩm Dật Thần, anh chẳng lẽ đánh mất vị giác?

"Ánh mắt kia là sao?" Thẩm Dật Thần tà mị cười một tiếng, đem cô ôm tới trong ngực, ngồi trên đùi anh, cung chiêu điểm một cái trên mũi nhỏ.

"Cái đó.... anh xác định vị giác của anh vẫn còn?" Hồ Cẩm Huyền xanh lè dò hỏi, không phải cô không tự tin nhưng cái này bình thường cực điểm, sao có thể vừa miệng đại tổng giám đốc như anh a.

"Dĩ nhiên, em nếm thử một chút đi?" Thẩm Dật Thần ngụ ý nói, đem miếng tới trước mặt cô, trong mắt không che giấu nhu tình cùng yêu say đắm.

Không khó cảm thấy môi anh càng lúc càng gần, hơi thở quen thuộc này bao lấy Hồ Cẩm Huyền, làm cô sinh ra loại cảm giác an toàn ——

"Anh ——" cô hé môi anh đảo, vừa định hỏi anh nếm thế nào, lại thấy anh cúi người xuống, bao trùm môi đỏ mọng nũng nịu của cô. . . . .

Lần này hôn không giống với trước kia, so với lửa nồng đậm, lần này hôn rất dịu dàng, môi mỏng cương nghị của anh như chuồn chuồn lướt nước rơi trên bờ môi của cô, một chút ngứa, khiến cô có khát vọng muốn lấy nhiều hơn, môi của anh dần dần dời xuống. . . . .

Từng điểm từng điểm chạm khẽ ở vành tai nhạy cảm của cô, cảm giác ấm áp giống như điện giật khiến cả người cô trở nên cứng ngắc, cô có thể cảm thấy biến hóa kịch liệt trên người anh ——

"Thần. . . . ."

Cô vừa định mở miệng nói anh không nên lộn xộn, lại bị lưỡi anh đã sớm chờ sẵn công chiếm đi vào, dẫn đạo cái lưỡi thom tho của mình phiến phiến khỏi vũ, bàn tay sau lưng càng ngày càng dùng sức, tựa hồ muốn đem cô xâm nhập vào trong cơ thể anh.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, vô lực thừa nhận anh xâm lược.

Ý thức được cô sắp mất đi hít thở, Thẩm Dật Thần mới lưu luyến tạm thời buông môi cô ra, đầu ngón tay ấm áp chống khẽ trên bờ môi cô, phía trên đã sớm dính đầy hơi thở của mình. . . . .

Anh thích như vậy ——

"Ừ, rất ngọt! Giống món ăn kia, ăn thật ngon, đều có mùi vị của bảo bối." Thẩm Dật Thần chỉ chỉ hộp giữ ấm bên cạnh, khàn khàn nói nếu như không phải thời gian, địa điểm không đúng, anh nhất định 'muốn' cô.

Hồ Cẩm Huyền nằm trong ngực anh, nghe những lời này của anh mới hiểu được anh muốn chứng minh vị giác của mình vẫn còn, mắt đột nhiên chuyển một cái, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hung tợn nói: "Anh treu em, anh ngay từ đầu đã biết em làm những món này, phải không?"

"Anh không nói không phải bảo bối làm món ăn" Thẩm Dật Thần vô tội nói, làm một đại thương nhân bảo bối muốn cùng anh chơi chữ, sao có thể là đối thủ của anh.

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, gương mặt tức giận phình to, rất đáng yêu, khiến Thẩm Dật Thần không nhịn được lại muốn treu chọc cô.

Anh vừa rồi rõ ràng nói cái gì 'vẫn là quán gia hiểu rõ khẩu vị của anh nhất', không phải anh nói quán gia làm món ăn, nhưng cô có thể nói gì, ai nói ăn và là quyền lợi của phụ nữ, theo cô đàn ông cũng vận dụng rất tốt, tựa như người đàn ông trước mắt, người khác không nhìn làm sao biết đường đường một đại tổng giám đốc cũng lại lúc phúc hắc như vậy, Hồ Cẩm Huyền thở phì phèo nghĩ.

"Bảo bối tức giận sao? Đừng tức giận, chúng ta cùng nhau ăn." Thẩm Dật Thần cười hi hi cầm hộp giữ ấm của cô, anh không muốn cô giận anh nếu không buổi tối thua thiệt chính là mình.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thức ăn anh đưa tới, cô rõ ràng mới ăn điểm tâm nhưng nếu không ăn, anh nhất định sẽ cho là cô giận dỗi không chùng chút nữa lại dùng chiêu gì tới dụ dỗ cô, nhìn vẻ mặt nhiệt tình của anh, cô không tiện cự tuyệt nhưng không thể ăn nổi, cô thật rất no, cô thấy mình như chết không còn nhắm mắt lại, ăn món anh đưa tới.

"Ha ha ha. . . ." Thẩm Dật Thần nhìn động tác tức giận của đứa bé này, cười khẽ một tiếng lúc này mới yên tâm ăn, vừa ăn còn không quên gấp cho cô.

Ăn hai cái, Hồ Cẩm Huyền rốt cuộc cũng kiên trì không nổi nữa.

"Em no rồi, anh từ từ ăn." Cô nũng nịu nói, sau đó tránh thoát ngực anh.

Nghe vậy, Thẩm Dật Thần cũng không miễn cưỡng, nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay ôm chặt thân thể mềm mại của cô, để cô làm chuyện mình thích, mà anh tiếp tục ăn bữa trưa tình yêu của mình.

Hồ Cẩm Huyền từ từ quan sát phòng làm việc trước mắt mang theo không khí trang nghiêm, rất giống phong cách của anh, cửa sổ sát đất bên cạnh để một bàn làm việc lớn, phía trên chất rất nhiều văn kiện, bên cạnh bàn làm việc chính là bộ sa lon bằng da màu rậm rắng của Italy và khay trà.

Ghế sa lon chính diện có thể xem như mô hình thu nhỏ của Đồ Thư Quán rồi, mấy giá sách thật to sắp hàng chỉnh tề, phía trên bày đầy các loại sách, trên vách tường khi còn có mấy bức thư pháp khiến phòng làm việc có một loại ý vị thư hương.

Hồ Cẩm Huyền xẹt qua giá sách, từ từ nhìn những quyển sách chỉnh sách, 《chiến tranh mềm》, 《vượt qua khủng hoảng》, 《tái tạo công ty》. . . . .

Cô nghi ngờ sách trên giá cơ hồ đều liên quan đến kinh doanh, tiện tay rút một quyển, nhẹ nhàng mở ra, bên trong ghi lại rất nhiều bút ký, những thứ kia đều là nét chữ cô quen thuộc nhất, thuộc về bút tích của anh, cô đặt quyển sách lại chỗ cũ, lấy ra một quyển khác, chữ viết rậm rạp chằng chịt giống nhau, cô trả về, rút một quyển nữa, lặp lại như thế nhiều lần, phát hiện tất cả đều đều đầy bút ký.

Nhiều sách như vậy anh đều nhìn qua? Xem ra sau lưng thành công của anh nhất định ăn thật nhiều khổ sở, Hồ Cẩm Huyền nhìn gương mặt đang ăn hạnh phúc của người đàn ông ngồi trên ghế sa lon, trong mắt có đau lòng, tựa hồ cảm ứng lẫn nhau, Thẩm Dật Thần ngẩng đầu lên xuyên qua giá sách cung chiều nhìn cô gái nhỏ, bốn mắt nhìn nhau, nhu tình cười một tiếng, nháy mắt phong hoa, đốt cháy trông mắt của cô.

Thu hồi trông mắt, áp chế nhịp tim trong lòng đang bùng bùng nhảy lên kịch liệt, Hồ Cẩm Huyền tiện tay rút một quyển sách 《Lang Đồ Đẳng》rồi tựa vào giá sách từ từ đọc, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu trên người cô, hài hòa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Nhớ, đây là phu nhân!

Liên Y Na ngẩng người ở ngoài phòng làm việc, ánh mắt không có tiêu cự nhìn cánh cửa chính ngăn cách, trong đầu của cô vẫn lần quần nộ cười dịu dàng và ánh mắt cung chiêu mà người đàn ông cô yêu dành cho cô gái kia, bọn họ ôm nhau mà cười đi ngang qua mặt cô, chua xót xông lên trong lòng chỉ có chính cô có thể thể nghiệm.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình là một người ngoài không hề liên quan.

Cô vốn tưởng rằng tổng giám đốc trời sanh là người lạnh nhạt, đối với người nào cũng lạnh lẽo, mà cô là người phụ nữ duy nhất có thể ở bên cạnh anh nên cũng coi là một ngoại lệ, cô tin tưởng một ngày nào đó cô sẽ có thể làm ấm trái tim lạnh lẽo kia, không ngờ ông trời lại vui đùa với cô như thế, trái tim của người cô yêu không phải lạnh lẽo mà là anh khinh thường cho các cô những ánh mắt khác ngoại trừ lạnh lẽo.

Anh có thể có khuôn mặt tươi cười dịu dàng, anh có thể có ánh mắt cung chiêu, anh cũng có thể có động tác che chở tỉ mỉ. . . Nhưng tất cả tất cả anh đều chỉ dành cho cô gái tuyệt sắc đó.

Cô không phục, tại sao con nhỏ kia lại lấy được sự che chở của anh, mà cô ngay cả một ánh mắt của anh cũng không được, con nhỏ kia trừ có vẻ ngoài tuyệt sắc ra, đâu còn cái gì. Cô không tin tổng giám đốc là người nông cạn, anh sẽ hiểu cô mới có tư cách đứng bên cạnh anh người nhất, Liên Y Na híp mắt, ghen ghét thâm nghĩ.

"Chị Liên, chị Liên?" Một thư ký thực tập nhìn thấy ánh mắt của Liên Y Na, lo lắng la lên, trong lòng thất kinh, không hổ là người ở bên cạnh tổng giám đốc, ánh mắt của chị Liên thật khủng! Giống như muốn ăn thịt người vậy, nếu như không phải là cô có việc gấp muốn thỉnh giáo chị ấy, cô thật không dám lên tiếng lúc này.

"Chuyện gì?" Liên Y Na phục hồi tinh thần lại, híp mắt, ánh mắt như thanh kiếm bén bắn thẳng vào thư ký thực tập Tiểu Lý, thẳng xuyên vào trái tim của cô.

"Vâng, có cần pha cà phê vào cho khách không?" Tiểu Lý run run rẩy rẩy hỏi, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, vẫn chưa rõ lắm về một số quy tắc ngầm, cô đang khó xử việc có cần bưng cà phê vào không, nhưng cô lại nhìn ra được tổng giám đốc đối xử đặc biệt với cô gái tuyệt sắc kia, cô lo lắng đi vào có thể quấy rầy họ không, không vào lại lo lắng tổng giám đốc tức giận.

"Chuyện này giao cho tôi, cô đi làm việc của cô đi." Liên Y Na nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của đối phương, lúc này giọng nói mới hòa hoãn một chút, dù sao cô cũng chỉ muốn uy hiếp mọi người, chứ không muốn họ ghét cô, đạt tới hiệu quả là tốt.

"Dạ!" Tiểu Lý len lén thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục làm việc của mình, vừa rồi thật là dọa cô giật mình, cô cho là chị Liên lại muốn mắng cô.

Liên Y Na không biểu lộ gì nhìn cửa chính đang đóng chặt, xoay người đi tới phòng bếp nhỏ dành cho họ.

Khách, không sai, đối phương là khách, dù có quan hệ với tổng giám đốc cũng chỉ là một tình nhân nhỏ, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết chừng. Hiện tại cô vẫn chưa thể nhận thua, cô phải tận mắt nhìn con nhỏ trừ đáng ngoài ra chả được cái gì kia được tổng giám đốc đối xử thế nào.

Mấy phút sau, Liên Y Na bùng hai ly cà phê phát ra mùi hương nồng đậm, tràn đầy tự tin gõ cửa chính phòng làm việc tổng giám đốc một cái.

"Vào đi!" Vẫn là giọng nam luôn lạnh lẽo hùng hậu, khiến tim cô đập không dứt.

Liên Y Na giấu đi tất cả cảm xúc trong mắt, trên mặt nở nụ cười đẹp như hoa, trong tay bưng cà phê, nhẹ nhàng đi vào phòng làm việc.

Thẩm Dật Thần chui đầu vào trong một đồng lớn văn kiện, cả đầu cũng không ngẩng lên, phòng làm việc an tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng lật sách và viết chữ xào xạc. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất, chiếu lên người của hắn, có vẻ cao lớn mê người khác thường.

Liên Y Na đề xuống rung động trong lòng, lặng lẽ nhìn cả phòng làm việc, tìm bóng dáng tuyệt sắc của cô gái đó, cô cho là sau khi đi vào nhất định sẽ nhìn thấy bóng dáng triền miên của bọn họ, không ngờ tổng giám đốc vẫn xử lý công việc, không hổ là người quan tâm công việc nhất, cả cô gái tuyệt sắc như thế cũng không cách nào giữ lấy tim của tổng giám đốc, Liên Y Na hả hê thâm nghĩ.

Trong lối đi nhỏ sau giá sách lớn, một cô gái tuyệt sắc tựa nhẹ vào trên giá sách, trong tay cầm một quyển sách nghiêm túc đọc, lông mi vênh lên hơi hạ xuống, thỉnh thoảng động, thỉnh thoảng tĩnh, nhẹ nhàng phát động lòng người giống như lông chim, đôi môi hồng thắm khẽ mím, khóe miệng hơi nhếch lên, biểu hiện tâm tình tốt của chủ nhân, một bộ áo đầm màu trắng buộc quanh vóc người mỹ lệ của cô gái, điềm tĩnh khiến người động lòng.

Đây chính là cảnh tượng Liên Y Na nhìn thấy, giờ phút này trong phòng làm việc tràn đầy ấm áp, mặc dù bọn họ cách xa như vậy nhưng trên người bọn họ lại tản ra khí chất giống nhau, tất cả đều có vẻ vô cùng tương xứng, biết được tin tức này trong lòng Liên Y Na hơi chua chua.

Trọng điểm không phải điều này, mà là tại sao con nhỏ kia có thể đến khu cấm đó, giá sách đó trang bị đầy đủ các bộ sách nhưng cho tới bây giờ đều không cho phép người đi vào, bình thường chỉ có thám quét dọn vệ sinh đi vào.

Có người nói nơi đó có bí mật phát tài của tổng giám đốc, có người nói nơi đó có văn kiện quan trọng của 'tập đoàn Thần Thoại', lại có người nói nơi đó có bảo tàng, mỗi người mỗi khác, hiếm khi có người có thể đi vào đụng những sách kia. Nhưng hiện tại con nhỏ kia lại tùy ý đi vào, tổng giám đốc lại

không nói câu nào, điều này làm cho cô ghen tỵ phát điên.

"Chuyện gì?" Thẩm Dật Thần vui đầu làm hồi lâu cũng không nghe được thanh âm người tới, không vui mở miệng dò hỏi, mí mắt lại không nhấc lên.

"Tổng giám đốc, đây là cà phê của ngài." Liên Y Na bưng một cái ly tinh xảo đặt lên bàn làm việc, đến gần bộ dạng hấp dẫn khi đang làm việc của anh.

Nhìn thấy Thẩm Dật Thần vẫn vui đầu xem văn kiện, không để ý tới cô, trong lòng Liên Y Na chua chua, đứng ở trước mặt anh buồn bã nhìn anh.

"Còn có chuyện gì sao?" Thẩm Dật Thần cảm thấy ánh mắt vô cùng nóng rực của đối phương, tay cầm bút hơi dừng một lát, sau đó lại ký tên lên tài liệu, trong giọng điệu lạnh lùng tràn ngập không vui, anh ghét bất kỳ người phụ nữ nào nhìn anh ngoại trừ bảo bối của anh, hơn nữa bảo bối của anh thế đấy, thư ký này lại nóng rực nhìn anh, anh không muốn bảo bối của anh hiểu lầm cái gì, thư ký này chắc muốn về nhà húp cháo.

Liên Y Na có lẽ vĩnh viễn không ngờ, một ánh mắt của cô lại quyết định số mạng sắp bị cuốn gói của cô.

"Không có, đây là cà phê của khách." bóng dáng thẳng tắp của Liên Y Na khẽ run lên, sau đó cuống quýt xoay người bưng cà phê đến trên khay trà trước ghế sa lon, khi trông mắt lơ đãng trông thấy hộp giữ ấm trên khay trà thì trong mắt hiện lên cảm xúc không rõ.

"Tổng giám đốc, bữa trưa vẫn như cũ sao?" Liên Y Na mong đợi dò hỏi, mặc dù nơi này có hộp giữ ấm, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi một lần, cô không tin tổng giám đốc sẽ ăn những thức ăn bình thường này.

"Không cần, không có chuyện gì không nên tới quấy rầy tôi." Thẩm Dật Thần lạnh lùng nói, trong giọng nói mang theo sự không kiên nhẫn, anh không có ý định để ý người khác, hiện tại anh hận không thể có thêm đôi mắt, như vậy có thể nhanh chóng xem xong tài liệu, sớm đến thế giới hai người với bảo bối của anh.

"Dạ!" Liên Y Na ngưng mỉm cười, nâng lên vẻ tươi cười đáng ghét, cô không ngờ cả giọng nói của tổng giám đốc dành cho cô cũng tràn đầy chán ghét, việc này từ trước đến nay chưa từng có, trước kia anh nhiều lắm là chỉ là lạnh lùng, chẳng lẽ là bởi vì con nhỏ trước mắt, Liên Y Na phẫn hận nhìn cô gái tuyệt mỹ đứng nghiêm túc ở bên cạnh giá sách, xoay người lui khỏi căn phòng.

"Đợi đã nào....!" Khi Liên Y Na sắp đi ra phòng làm việc, Thẩm Dật Thần dừng làm việc, lạnh lẽo gọi lại bước chân của cô.

Nghe được âm thanh, Liên Y Na mừng rỡ xoay người, chờ đợi mệnh lệnh của anh, cô vẫn quan trọng mà! Dù sao cô có thể giúp anh quản lý công ty, trong lòng cô nghĩ vậy.

"Huyền, tới đây." ánh mắt dịu dàng của Thẩm Dật Thần nhìn về phía cô gái nhỏ đang chìm đắm trong sách, dịu dàng hô, ánh mắt có cung chiều nói không ra, thần sắc hoàn toàn khác lúc gọi Liên Y Na.

"Hả?" Hồ Cẩm Huyền nghe được thanh âm của Thẩm Dật Thần, ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn anh, không biết vì sao.

"Tới đây." Thẩm Dật Thần cung chiều vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô đến trước mặt của anh, ánh mắt sâu sắc nhìn gương mặt mơ hồ của cô, khoe miệng cong lên một độ cong đẹp mắt.

Hồ Cẩm Huyền để quyển sách xuống, từ từ đi về phía anh, rất nghi hoặc anh có chuyện gì cần phải gọi mình qua, với lại đây không phải cô gái cười cứng ngắc ngoài cửa lúc nãy sao? Cô ta vào lúc nào, tại sao mình không biết, bây giờ nhìn thần sắc của cô ta dường như rất khổ sở, chẳng lẽ là ông xã thân yêu của cô làm dữ với người ta.

Hồ Cẩm Huyền vẫn chưa đi đến trước mặt của Thẩm Dật Thần, liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, mà cô thì ngã ngổ trên người anh, tay của anh vòng quanh eo thon của cô thật chặt, khiến cô không thể động đậy, cô chỉ có thể dựa vào trong lòng anh, nghe tiếng tim đập có quy luật của anh.

Hồ Cẩm Huyền nung nấu trọn mắt nhìn Thẩm Dật Thần, anh không có nhìn thấy trong phòng còn có người khác sao? Mặc dù cô không ngại trình diễn tiết mục ân ái ở chỗ này, nhưng anh là một tổng giám đốc, không lo lắng cấp dưới cười anh sao?

"Liên thư ký, xin nhớ kỹ, đây là Phu nhân tổng giám đốc!" Thẩm Dật Thần lạnh lẽo nói, anh không hy vọng lần sau bảo bối của anh tới còn bị người khác ngăn ở phía dưới công ty, anh tuyệt không cho phép bảo bối anh che chở trong lòng bàn tay chịu một chút uất ức.

Liên Y Na nghe vậy, hoảng sợ lùi lại một bước, hơi nhếch miệng lên muốn nói gì nhưng cái gì cũng không nói được.

Phu nhân tổng giám đốc!

Đây là phu nhân tổng giám đốc!

Đây là phu nhân tổng giám đốc!

.....

Đầu của cô ong ong lặp lại những lời này, trong lúc hô hấp bắt chợt trở nên khó khăn, trái tim giống như bị xé nát bấy trong nháy mắt, đau đến cô không biết vì sao.

Tại sao phải có Phu nhân tổng giám đốc? Anh kết hôn lúc nào? Tại sao anh kết hôn? Những điều này đều khó hiểu, khiến cô cảm thấy tương lai đột

nhien trở nên rất mê mẫn, hôm nay là ngày Cá tháng Tư sao? Nhiều chuyện rung động khiến cô không kham hết.

"Cô có thể đi ra ngoài!" Thẩm Dật Thần lạnh lẽo nói, tất cả ý định của anh đều ở trên người Hồ Cẩm Huyền, lúc này không muốn có người khác quấy nhiễu bọn họ thân mật.

Liên Y Na nhìn không rơi nước mắt, chua xót xoay người, nhẹ nhàng đi ra phòng làm việc, vốn tưởng rằng đối phương chỉ là một tình nhân nhỏ nhỏ, dù tổng giám đốc có cưng chiều cô ta cỡ nào đều không thể cướp đi tổng giám đốc, không phải chuyện gì lớn.

Nhưng bây giờ tổng giám đốc lại chính miệng nói cho cô biết, đây là Phu nhân tổng giám đốc, trong giọng nói còn chứa cảnh cáo đầy đặc, là cảnh cáo cô phải tôn trọng Phu nhân tổng giám đốc sao? Tôn trọng tình địch của cô! Giờ phút này cô thật sự có kích động ném đồ vật, tất cả đều gạt người!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Anh là người đàn ông bình thường

"Anh có phải quá dữ tợn hay không? Anh không thấy thư ký của anh sợ quá mức suýt khóc sao?" Hồ Cẩm Huyền ngồi trên đùi Thẩm Dật Thần, mặt mang ý nụ cười đối diện với khuôn mặt anh tuấn của anh. Nếu như không phải vừa lời anh nói, cô thật không biết thì ra cô gái cười đến mặt cứng ngắt là thư ký! Ở trong công ty lớn, phần lớn thư ký sẽ yêu mến cấp trên, cái này một chút cũng không kỳ quái nhưng ông xã thân ái đối mặt với đại mỹ nhân nũng nịu như vậy còn lạnh như băng, thật sự xưa nay chưa từng có.

Đối với anh câu nói vừa rồi chính là lời cảnh cáo, nói không cảm động chính là nói dối, anh bận rộn như vậy còn bận tâm cảm nhận của cô, lo lắng cô bị người khác khi dễ, chịu uất ức, vì cô tính toán chu đáo, người đàn ông tốt như vậy đã sớm tuyệt tích!

"Nhưng không dọa được em." Thẩm Dật Thần cưng chiều nói, hôn ngay trước đôi môi mềm mại, cười giỡn nói, cô có phải quá hào phóng, đối phương trực tiếp đánh chủ ý với anh, anh không tin cô không nhìn ra, xem ra anh làm hư cô rồi, ngay cả anh cũng dám trêu chọc.

Thế nhưng đó không phải mục đích của anh sao? Cưng chiều cô tận trời cao, để cô mê luyến anh, từ đó đòi hỏi kiếp kiếp cột cô bên cạnh, vĩnh viễn bồi bạn với anh. Phiền phức là người mơ ước cô rất nhiều, khiến anh thời khắc đều phải đề phòng đồng thời lại ăn dấm khô.

"Vậy anh bỏ được sao?" Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, cười càng vui vẻ hơn, Thẩm Dật Thần hí hóp mắt lại nhìn cô, con mắt sắc càng sâu, tựa hồ anh vĩnh viễn yêu bộ dáng dịu dàng trước mắt của Hồ Cẩm Huyền, còn đầu bóng dáng đại ca xã hội đen.

Anh ngay cả một câu nói nặng với cô cũng không nỡ, mãi mãi thủ thi thủ thi cưng chiều, người nào tin anh sẽ lớn tiếng hung cô.

"Em nha, nhìn trúng anh không bỏ được phải hay không?" Thẩm Dật Thần cưng chiều điểm một cái lên chiếc mũi thon của cô, giọng nói nhu tình, đứng nha! anh còn muốn cưng chiều cô lên trời cao, khiến cô ngày ngày giống như ngâm mình trong lọ mật, ngọt đến tận tim. Trên thế giới này, dám nói chuyện với anh như vậy đại khái cũng chỉ có cô, anh hy vọng, toàn thế giới có thể sợ anh nhưng cô thì không được.

Ha ha ha. . . . . Dĩ nhiên, bởi vì em không chỉ là bảo bối tâm can của là Thẩm Dật Thần, còn là tính mạng của Thẩm Dật Thần !" Hồ Cẩm Huyền ôm cổ anh lời thề son sắt, trong mắt hiện lên nụ cười thỏa mãn hạnh phúc, cái này mặc dù anh không nói, nhưng từ sớm, cô đã biết rõ ràng.

Thật ra cô không hiểu, thế giới này mỹ nữ rất nhiều, tại sao anh lại yêu cô, đã hai năm rồi, cô vẫn không hiểu rõ vấn đề này, không phải cô không tự tin, mà là lấy điều kiện của anh giống như Hoàng đế có được ba nghìn mỹ nữ, hoàn toàn là chuyện có thể nhưng anh lại không có, nếu như không gặp cô, nói không chừng hiện tại anh còn là một xử nam, Hồ Cẩm Huyền nghĩ thầm.

"Nếu là tâm can bảo bối của anh, tánh mạng của anh, anh không cưng chiều, ai tới cưng chiều? Ai dám cưng chiều?" Thẩm Dật Thần khí phách nói, ôm sát eo của cô, tựa đầu trên vai cô, hít mùi thơm trên mái tóc ngăm đen, trong lòng nồng đậm sự thỏa mãn.

Người phụ nữ của Thẩm Dật Thần anh ai dám đến gần, chính là không biết sống chết rồi.

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, bật cười, anh có thể có nhiều mặt như vậy, thỉnh thoảng khí phách, thỉnh thoảng ôn nhã, thỉnh thoảng như đứa bé. . . . . Chỉ là người đàn ông này yêu cô, vô luận biểu tình gì cô đều thích.

"Em đang xem sách gì? Lại đọc chăm chú như vậy." Thẩm Dật Thần bất mãn nói, anh chỉ biết cô thích vũ đạo lộng, thích vẽ tranh, thích kéo đàn vi-ô-lông nhưng cho tới bây giờ không biết cô cũng thích sách, nhìn cô đọc bộ dáng nghiêm túc, anh có chút ghen tỵ.

"Tùy tiện rút một quyển để giết thời gian, nhiều sách như vậy anh đều đọc qua? Em thấy rất nhiều sách có ghi chú." Hồ Cẩm Huyền nghi vấn hỏi, ghi chú trong sách đều vô cùng đúng trọng tâm, bút tích uyển chuyển hàm xúc mang theo khí phách, tài ba của anh thật đáng cho cô khâm phục.

"Ừ, có mệt hay không? Anh còn phải mất chút thời gian mới có thể xử lý xong những văn kiện này, em mệt cứ qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi, tan việc

anh gọi em "Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, hơi thở ấm áp thổi trên lỗ tai cô, chọc vành tai nhỏ của cô trong nháy mắt đỏ lên, trong mắt anh cực kỳ mê người, rất muốn ăn nó, mà thực tế anh đã làm như vậy, đôi môi mang nóng rực ngậm vào vành tai nhỏ rất mê người của cô, không ngừng liếm láp, khiến cô không thể khống chế ngậm ra tiếng.

Anh mang sự nghiệp mà mình vất vả mới gây dựng được ra đánh cược, không muốn làm cô đau lòng, hiện tại anh chịu khổ chút, phát triển giang sơn Thẩm thị, về sau đứa bé của anh và cô mới không phải khổ cực.

Đúng vậy, đứa bé của anh và cô, cốt nhục dung hợp của bọn họ, thật mong đợi, không biết nơi này khi nào mới chứa con cháu của họ, bàn tay to ấm áp của Thẩm Dật Thần không chút dấu vết vuốt bụng cô, trong mắt tràn ngập mong đợi!

"..... Đừng làm rộn! Thật là nhột. ...." Hồ Cẩm Huyền cười khanh khách trong ngực anh, nhích tới nhích lui, hoàn toàn không phát hiện sắc mặt anh ảm đạm.

"Bảo bối, anh là người đàn ông bình thường." Thẩm Dật Thần khàn khàn nói, trong giọng mang theo nồng đậm ham muốn bị đè nén, cô có cô nghịch ngợm mờ ám như vậy sẽ khiến anh dục hòa toàn thân, anh không phải Liễu Hạ Huệ, hơn nữa trong ngực vẫn là người anh yêu nhất, trước mặt cô anh cần bản không có tự chủ, chỉ cần trên người cô tàn mát ra hương thơm nhàn nhạt, nội tâm anh sẽ giống như con khi gặp gặp, rục rịch ngóc đầu dậy.

Hồ Cẩm Huyền nghe được giọng nói trầm trầm kia, cảm nhận thân thể anh kịch liệt biến hóa, cô khẽ cứng ngắc, động cũng không dám động mà tựa vào ngực anh, bây giờ đang trong phòng làm việc, lúc nào cũng đều có người đi vào, anh ngàn vạn lần không được lựa lúc này làm chánh sự, trong đầu không nên có suy nghĩ không chính đáng mới phải, nếu không người trong công ty không biết có thể đồn thổi đến mức nào.

Thẩm Dật Thần cảm thấy cô cứng ngắc, nhẹ nhàng thở dài, xem ra anh đã dọa cô, ở Paris mấy ngày anh gần như dã thú, không hề tiết chế đòi lấy, một mặt hi vọng cô nhanh một chút mang thai đứa bé của họ, mặt khác cũng là cô quá mê người.

Thôi, thôi, xem ra một ngày kia, anh phải trọng chấn phu cương, dịu dàng một lần nếu không chịu khổ chỉ là anh, trong lòng Thẩm Dật Thần thầm nghĩ, nghe hơi thở của cô, xôn xao trong lòng từ từ bình phục.

"Trong này còn có một căn phòng nhỏ?" Hồ Cẩm Huyền nghe giọng điệu của anh tựa hồ không còn thờ hống hống, nghi ngờ nhìn tấm cửa nhỏ tầm thường, lúc mới vào phòng làm việc, cô không phát hiện ra nơi này còn có một cánh cửa, bởi vì anh ngày ngày rất chăm chỉ về nhà, còn có thời gian nghỉ ngơi ở phòng nhỏ a.

Chẳng lẽ là Kim Ốc Tàng Kiều (có chứa gì bí mật)? Trong đầu Hồ Cẩm Huyền nghĩ đến thành ngữ này, sau đó không chịu được bật cười, người đẹp cũng bị anh giấu trong nhà rồi khi nào còn cất mỹ nữ .

"Nghĩ cái gì? Cười gian như vậy." Thẩm Dật Thần bẻ ngang Hồ Cẩm Huyền đi tới căn phòng nhỏ, cung chiều hỏi, anh bá đạo muốn biết từng ý tưởng của cô, cho dù là ý tưởng nhảm chán, đây chính là yêu lại lo được lo mất, hiểu rõ càng nhiều, trong lòng lại càng thực tế.

"Không nói cho anh, anh đoán thử coi!" Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, tựa đầu thoải mái trong lòng anh, nghe tim anh đập cóc cóc cóc từng tiếng, âm thanh ấy kéo theo tim cô không khống chế được nhảy rất nhanh.

"Lại muốn những chuyện không đứng đắn?" Thẩm Dật Thần cười nói, nghĩ chuyện đầu nhỏ của cô luôn khác hẳn với người thường, một cách tinh quái.

"Đi? Làm sao anh biết?" Hồ Cẩm Huyền nhìn chăm chú con người anh, trong mắt còn có sùng bái, anh là con giun trong bụng cô hay sao? Thế nào một cái liền đoán trúng.

"Thật đúng là bị anh đoán trúng nữa à, bảo bối không cần suy nghĩ, chúng ta luyện tập thực tế là được, coi như phần thưởng anh đoán đúng." Thẩm Dật Thần cười đến vẻ mặt mập mờ, ngụ ý nói, không thể không nói ánh mắt cô như vậy thật thỏa mãn chủ nghĩa nam tử của anh.

"Thẩm Dật Thần, anh đi nơi nào, không đứng đắn!" Hồ Cẩm Huyền gắt giọng, quả nhiên là ông nói gà bà nói vịt, không thông a! Anh tại sao cả ngày lẫn đêm đều muốn làm chuyện đó ! Cô định nhắm mắt làm ngơ, để tránh một người nào đó cầm giữ không được, như tựa đã thú đánh về phía mình.

Chỉ là cô gái nào đó quên mất, nhắm mắt càng rước lấy dã thú dòm ngó, tựa như hiện tại, một tên con trai trong mắt chứa đồ ý vị không rõ a, sáng lóng lánh.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Em chính là cực cưng của anh

Ước chừng nửa giờ sau, Thẩm Dật Thần ngẩng đầu lên, vuốt vuốt cánh tay tê dại, mặt hạnh phúc nhìn cánh cửa phòng nhỏ khép chặt, cánh cửa này ngăn cách tầm mắt anh nhìn bảo bối, anh hận không thể đá nát cánh cửa nhưng anh lại không thể, bởi vì hôm nay anh còn chưa hoàn thành công việc.

Anh hiểu đạo lý hiểu ít thành nhiều, nếu như đẩy công việc hôm nay tới ngày mai, như vậy thời gian anh gặp bảo bối ngày mai sẽ bị rút ngắn, cho nên anh chỉ có thể chịu đựng đau khổ trong lòng, vô cùng miễn cưỡng làm việc.

Không biết là đúng dịp hay là thế nào, cách mỗi năm phút đồng hồ, Thẩm Dật Thần sẽ ngẩng đầu lên kỳ vọng liếc về cửa phòng nhỏ, kỳ vọng người anh nhớ nhưng sẽ cười vui vẻ tựa vào cửa nhìn anh, nhưng rất dễ nhận thấy anh đã thất bại, bây giờ người anh yêu sâu đậm đang trong giấc mộng rồi nhưng không biết trong mộng của cô có anh hay không?

Mặc dù rất muốn cô ở cùng với anh, nhưng anh lại càng không nhẫn tâm khiến cô mệt, so ra cô có vẻ càng thích ngủ hơn. Thẩm Dật Thần cũng chịu lắc đầu một cái, sau đó cúi đầu bắt đầu vui đầu làm việc.

Muốn kết thúc cuộc sống thế này thì phải đợi đến lúc con của bọn họ có năng lực, Thẩm Dật Thần thở dài một tiếng. Nhưng bây giờ cả cái bóng của con trai còn chưa có, xem ra còn phải đợi một thời gian rất dài, huống chi cũng không biết sẽ sinh con trai hay con gái, nếu sanh ra con gái bảo bối có đáng về như cô, anh sẽ không nỡ để bé chịu khổ, nếu vậy không phải cả đời đều phải làm việc sao? Vậy không phải anh sẽ bị giảm bớt thời gian ân ái với vợ yêu sao?

Không được, anh nhất định phải để cô sinh thật nhiều đứa bé dung hợp cả hai người họ, như vậy chắc chắn sẽ có một đứa con trai, Thẩm Dật Thần ngọt ngào quyết định nhưng người đàn ông nào đó không biết rằng anh sẽ không nỡ khiến vợ yêu phải sinh con, ở trong phòng sinh la to ‘không sinh nữa, không sinh nữa, chúng ta không sinh nữa.’, dĩ nhiên những điều này là nói sau.

Thẩm Dật Thần nóng ruột nóng gan làm việc cả tiếng, lúc đồng hồ chỉ đến 12 giờ, anh thuận lợi hoàn thành tất cả công việc hôm nay, trên mặt đầy mỉm cười hạnh phúc.

Anh không kịp chờ đợi đứng lên từ trên chiếc ghế thoải mái, đi tới căn phòng nhỏ, nhẹ nhàng mở cửa đi vào, quả nhiên nhìn thấy trên cái giường to có một vật nhỏ lên, Thẩm Dật Thần cũng chiều cười một tiếng, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh giường lớn, yêu thương nhìn người đang ngủ ngon trên giường.

Mặt trái xoan lớn chừng bàn tay bị mái tóc y hệt tơ lụa che lại, cái miệng nhỏ đỏ như bảo thạch hơi cong lên, hơi ngậm hơi mở theo hô hấp, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn hơi ửng hồng vì đang ngủ, cực kỳ mê người, mái tóc đen tùy ý xõa ở trên gối trong như có vẻ đẹp hoang dã.

Thẩm Dật Thần nhìn, hô hấp hơi chậm lại, trong mắt anh bất kỳ cảnh đẹp nào trên thế giới cũng không bằng một màn anh đang thấy, cho tới bây giờ anh không biết một người ngủ cũng có thể đẹp như vậy.

Anh từ từ đến gần khuôn mặt của cô, thân thể đè lên thân thể nhỏ nhắn của cô, không kịp chờ đợi ngậm vào đôi môi làm anh mê đắm, khoe miệng không tự chủ tràn ra tiếng thở dài thỏa mãn, cả căn phòng đều tràn đầy hương thơm từ người cô tỏa ra, làm anh chìm trong si mê.

Dịu dàng cũng chịu nuốt thỏa thích sự ngọt ngào trong miệng cô, quá ngọt, không đủ! Vĩnh viễn đều không đủ! Thẩm Dật Thần không ngừng vươn đầu lưỡi linh hoạt vào trong miệng cô, bức bách lưỡi hồng của cô múa với anh, môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào từ răng ngọc hơi mở, cường hân công chiếm mỗi một tác không gian trong đó. Mút cái lưỡi của cô, cô đang ngủ nhưng cũng đáp lại, môi lưỡi nước miếng dây dưa, lửa dục dần dần thiêu hủy lý trí.

Là của tôi! Là của tôi! Phải vĩnh viễn vĩnh viễn ôm vào trong ngực, chết cũng không buông ra!

Thẩm Dật Thần vừa ôm Hồ Cẩm Huyền, vừa quần quýt si mê hôn cô, như muốn nhét cô vào trong người mình.

"Hả?" Hồ Cẩm Huyền đang ngủ thì cảm thấy hơi thờ quen thuộc, không nhận được ngay nhiên xông đến chỗ hơi thờ quen thuộc.

Giấc ngủ này đột nhiên không an ổn làm cô cảm thấy khó thở, trên người có cái gì nặng nề đè ép cô, còn chứa nhiệt độ nóng rực khiến cô hoài nghi có phải bị ma đè hay không, nhưng ma đâu có nhiệt độ, rên nhẹ một tiếng Hồ Cẩm Huyền không thể không mở cặp mắt mờ hồ ra.

Thì ra là chồng yêu của cô, nhưng lúc này anh không phải đang làm việc sao? Chẳng lẽ tan việc? Máu chột không phải điều này, mà là cô bị anh hôn sấp không thể hô hấp!

"Ha ha ha. . . . Cục cưng, em tỉnh rồi!" Thẩm Dật Thần rốt cuộc không nỡ buông đôi môi cô ra, khàn khàn nói, trong giọng nói có cưng chiều không nói ra được, nhìn vào trông mắt như sương mù của cô, yêu thương hôn lên.

Hồ Cẩm Huyền nghe được lời của anh, nhất thời tức giận, lật người một cái cả người nằm ở trên người của anh, hoàn toàn là một tư thái mập mờ nữ trên nam dưới, nhưng một cô gái lại không phát hiện ra, cô nũng nịu nói: "Em mới không phải cục cưng." .

Ánh mắt của người đàn ông này có thể dùng dịu dàng cưng chiều như thế hay không, thật khiến cô mất tự chủ! Bộ dáng lúc này của anh, khiến cô hận không thể nhào tới ăn khô lau sạch, ai —— chẳng lẽ cô có tiềm chất sắc nữ? Nhớ ngày đó người ta cũng là một cô gái nhỏ ngượng ngùng, mặc dù bản lĩnh lợi hại, thủ đoạn tàn nhẫn!

Khi Hồ Cẩm Huyền sắp mất hồn, Thẩm Dật Thần dùng sức ôm eo của cô, khiến cô không ngừng kêu đau, ai kêu cô không yên lòng, làm anh cho rằng sức quyến rũ của mình bị giảm.

"Sao lại không phải cục cưng? Em chính là cục cưng của anh, khiến anh hận không thể nấn nhá lại, sau đó khám vào trong ngực, như vậy đòi đòi kiếp kiếp cũng có thể ở chung." Thẩm Dật Thần thâm tình nói, đè đầu cô vào ngực anh, để cô cảm thụ tiếng tim đập của anh.

Vợ yêu của anh, thật hận không thể làm cô tan ra vào trong xương thịt, nhưng lại muốn luôn nhìn thấy cô, mò được cô.

"Miệng lưỡi trơn tru! Anh học được lời ngon tiếng ngọt từ ai?" Hồ Cẩm Huyền gắt giọng nhưng trên mặt của cô lại là nụ cười hạnh phúc, đẹp như hoa đào rực rỡ đang nở trong mùa xuân, mê hoặc ánh mắt của anh.

"Đây không phải là học được, đây là từ tìm ra!" Thẩm Dật Thần cười nắm lấy tay nhỏ đặt trước ngực anh của cô, nói cho cô biết anh là thật lòng.

Bảo bối của anh không biết sao? Lời ngon tiếng ngọt không cần học cũng có thể biết, đây chính là năng lực bẩm sinh của đàn ông, chỉ là xem lời ngon tiếng ngọt của ai có tính nghệ thuật hơn thôi.

"Ban đầu thấy anh rất ôn hòa nho nhã, không ngờ lại là một con hồ ly giả hoạt, ai —— thất sách! Thất sách a!" Hồ Cẩm Huyền cảm thán nói, trên mặt còn biểu hiện sự đáng tiếc, lắc lắc đầu, người đàn ông phía dưới nhìn thấy thiếu chút nữa đứng lên lớn tiếng găm thét mình chính là một người đàn ông rất lịch sự rất dịu dàng.

"Bảo bối thấy rất tiếc à?" Thẩm Dật Thần lật người, giọng nói là lạ hỏi Hồ Cẩm Huyền, bộ dáng kia quả thật chính là uy hiếp, giống như nếu cô dám nói ư, anh sẽ khiến cô ở trên giường cả đời.

"Nào dám tiếc nuôi! Không phải em có chồng yêu rồi sao? Thật ra thì đáng vẽ của chồng yêu. . . Vô cùng tốt." Một cô gái rất không có chí khí nhìn anh nói, không phải cô sợ thể lực ác mà là thể lực ác ở đây cô không thể không cúi đầu, nếu không lát nữa cô sẽ chịu hết, đàn ông mà ghen là đáng sợ nhất.

"Không dám tiếc nuôi? Hay không có tiếc nuôi?" Bắt được câu văn của cô, Thẩm Dật Thần dùng sức đè ở trên người của cô, uy hiếp hỏi, thanh âm kia thật dịu dàng nhưng Hồ Cẩm Huyền nhìn ở trong mắt lại nổi hết da gà.

"Không có, tuyệt đối không có tiếc nuôi! Chồng yêu đẹp trai nhất rồi, em thích chồng yêu nhất." Một cô gái vô cùng không có tiền đồ dùng đôi tay ôm cổ người đàn ông ở trên, mặt làm nũng nói, còn dâng lên nụ hôn nóng bỏng của mình, đây rõ ràng là mỹ nhân kế! Nhưng mỹ nhân kế này lại rất có tác dụng với ai đó.

Thẩm Dật Thần đột bị động thành chủ động, hôn lên đôi môi mềm mại của cô, ôm thân thể mềm mại của cô thật chặt, không thể không nói lời của cô khiến anh ngọt tận ngực, yêu tinh nhỏ này khiến cho anh không muốn yêu cũng không được, ngọt ngào như vậy, anh làm sao chịu buông ra, hận không thể thời thời khắc khắc chiếm lấy phần ngọt ngào này, không phải anh háo sắc mà là bất kỳ một người đàn ông nào gặp phải cô gái anh ta yêu thì đều có đáng vẽ này, muốn nói mấy lời tâm tình làm cô vui, muốn đến gần cô, muốn khiến cô cười to vui vẻ mỗi ngày, thậm chí còn muốn nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Anh có chuyện lớn phải làm

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần mới thở hắt ra buông Hồ Cẩm Huyền ra, tay giúp cô nhuận khí, cười đến thích ý, theo cách nói của Hồ Cẩm Huyền chính là cười đến mười phần giống hồ ly, cô bắt đầu đi bêu môi, ông xã nhà cô đúng là phúc hắc đến tận cùng.

"Anh không có việc gì để làm sao?" Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói, chẳng lẽ anh đặc biệt đi vào đánh thức cô dậy, ngay cả công việc cũng không cần làm! Lấy tính cách của anh tuyệt đối không thể có lý do làm như vậy.

"Ai nói anh không có chuyện gì làm, anh có việc lớn phải làm, giống như vậy, như vậy. . . . ." Thẩm Dật Thần cười tà một tiếng, bàn tay to dưới thân thể thừa cơ ăn đậu hũ bên hông cô, ý tứ trong giọng rõ ràng.

"Không đứng đắn! Mau dậy đi, em muốn về nhà." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu một tiếng, đẩy người đàn ông trên người một cái, thầm nghĩ bản tính người này như thế là do cô làm sao? Cô có chút mơ hồ, nhưng rất dễ nhận thấy ông xã nhà mình mặt dày vô cùng.

Nhìn cái bộ dáng này của anh, nếu cô còn tiếp tục ở chỗ này, sợ rằng đến tối anh cũng không làm xong việc, cô phải nghĩ biện pháp sớm tiếp xúc với Nhiếp Phong mới được như vậy cô cũng không cần tới công ty rồi.

Nhìn thấy hai má Hồ Cẩm Huyền ửng đỏ, tâm tình Thẩm Dật Thần thật tốt, nhẹ nhàng từ trên người cô leo xuống, mặc dù đối với anh nơi này cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có cô là được nhưng bây giờ là giữa trưa, anh lo cô sẽ đói bụng.

Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ nhìn anh một cái, lần này thật biết điều, không còn đồ thừa cô, làm cho người ta nghi hoặc uống nhầm thuốc phải không, hay là ông xã bị cô huấn luyện thành nô lệ của vợ rồi? Hồ Cẩm Huyền há hê tưởng bở, sau đó đi tới phòng tắm nhỏ.

Thẩm Dật Thần đứng phía sau quan sát thân thể cô, trong lòng thầm nghĩ có nên đem cô nuôi cho mập ngay từ bây giờ không, như vậy sinh dưỡng tốt, mặc dù vóc người bây giờ của cô cực kỳ không tệ, không! Phải là trước sau lồi lõm nhưng nhiều thịt một chút cũng tốt, ôm sẽ thoải mái, sanh con cũng sẽ không quá đau đớn.

Nghĩ rồi, Thẩm Dật Thần vui vẻ đuổi theo Hồ Cẩm Huyền, có thể thừa cơ hội ăn nhiều đậu hũ đương nhiên phải ăn, anh cười tà, cánh tay sắt đem Hồ Cẩm Huyền đang đánh răng kéo vào trong ngực, tựa đầu trên vai cô, qua gương lớn có thể thấy bóng bọn họ gần bó chặt chẽ.

"Anh tới giúp em!" Thẩm Dật Thần đưa tay qua lấy bàn chải đánh răng trong tay cô, mặt mong đợi nói, hình như anh chưa từng giúp cô đánh răng, anh đương nhiên phải bảo vệ tốt khuôn miệng nhỏ nhắn anh thích nhất.

"Không cần, em tự mình làm, anh mau đi ra." Hồ Cẩm Huyền đẩy Thẩm Dật Thần một cái, gắt giọng, thiệt là...bây giờ còn đang ở công ty, anh một chút đáng về của cấp trên cũng không có, cô bắt đầu đi lắc đầu.

Thẩm Dật Thần khẽ cười một tiếng, cũng không giận, ở trên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của cô hạ xuống một nụ hôn, sau đó rời đi, anh bây giờ còn có một ít chuyện phải xử lý, trước hết bỏ qua cho cô.

.....

Màn đêm bao phủ, trong đại sảnh hào hoa, ban nhạc trình diễn, phục vụ bê khay rượu, các đầu bếp nổi danh đang làm món gan ngỗng. Trong một không gian âm nhạc đẹp đẽ như vậy không thể thiếu những vị khách đã sớm thay những bộ lễ phục hoa lệ, khiêu vũ trên sàn nhảy, cực kỳ lộng lẫy.

Đây hội trường của một bữa tiệc long trọng, một buổi thịnh yến cao cấp, âm nhạc như mặt nước, tao nhã chảy xuôi từng góc ngách của bữa tiệc.

Tôi tham gia bữa tiệc này trừ giới danh nghệ sĩ khắp thế giới, quý tộc danh lưu, phú hào bên ngoài đều đến đông đủ, đàn ông muốn làm quen với những người có tiền, có trợ giúp sự nghiệp của mình, phụ nữ thì ăn mặc hoa mỹ quyến rũ, đại đa số đều để tìm một đại phú hào quyền thế.

Thịnh yến bắt đầu sắp, mọi người cầm trong tay rượu đỏ rồi ríu rít ngồi trên ghế mềm, hoặc cùng bạn nhảy ra sàn khiêu vũ, hoặc đứng một bên nói chuyện phiếm, còn lại là những phóng viên truyền thông. Bọn họ ríu rít đem ống kính nhắm đến những danh nhân và động thái của họ tại buổi tiệc, mỗi người đều khẩn trương mà hưng phấn với công việc, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Bên ngoài đại sảnh hào hoa là một vườn hoa thật to, trong hoa viên có đài phun nước, giờ phút này từng suối phun bị nước chiếu xạ ra những màu sắc rực rỡ mê người, những nhãn hiệu xe nổi tiếng thế giới giờ phút này đang vòng quanh đài phun, dừng ở cửa đại sảnh, từng cặp trai tài gái sắc ăn mặc lộng lẫy bước xuống.

Đột nhiên, một chiếc xe con dừng trước cửa đại sảnh, người có mắt độc đáo nhìn một cái liền nhận ra đây loại xe vừa tung ra thị trường ‘Ngài Á tư’ cả thế giới chỉ có 10 chiếc, không nghĩ tới ở đây cũng có thể nhìn thấy một chiếc, mọi người ríu rít dừng bước, nhìn chằm chằm chiếc xe.

Cửa xe chậm rãi mở ra, một đôi giày da thủ công sáng bóng của Italy bước xuống, sau đó một bóng dáng đàn ông như thần tiên lộ ra.

Cao 1m9 cùng vai rộng đầy ngực, vóc người hoàn mỹ, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng lạnh lùng, như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, không có một chút không hợp, không giận mà uy, giữa hai lông mày là khí thế đế vương.

Thân thể anh được bao phủ bởi một bộ tây trang màu đen nhất mới nhưng vẫn không che giấu được khí chất quý tộc trời sanh. Tóc ngắn xanh đen mang theo tia cuồng ngạo không kềm chế. Đôi mắt thâm thúy như chim ưng làm người ta không thể suy đoán tâm tư, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng giờ phút này mím thật chặt.

Chung quanh chỉ nghe thấy tiếng rút khí nặng nề, trong lòng mọi người đều sợ hãi than đây tốt cùng là dung nhan như thế nào a, dùng bất kỳ từ ngữ khen ngợi nào trên thế giới cũng không thể hình dung nét anh tuấn của anh, quả thực là một kiệt tác, biết rõ rất nguy hiểm nhưng vẫn không kiềm chế được nhìn lâu một chút, trái tim của tất cả cô gái ở đây đều rung động mãnh liệt.

Trong khi mọi người cảm thán, chỉ thấy anh đưa tay vào trong ôm một cô gái cao quý, làm tất cả động vật giống đực ở đây hận không được nhào qua, bấu vật! Đây quả thực là báu vật! Bọn họ quen biết bao người, cũng chưa từng gặp qua phụ nữ xinh đẹp như vậy.

Lễ phục màu trắng hoàn toàn triển lộ thân thể quyến rũ của mỹ nữ, mặt trái xoan cổ điển, nhìn qua giống như chỉ lớn hơn bàn tay một chút, tựa như mỹ nhân thời cổ đại.

Mày liễu nhân nhật được chăm sóc cẩn thận, lông mi dài vút sáng giống hai bàn chải nhỏ, một đôi sáng xinh đẹp làm cho người ta chói mắt mức sợ hãi, linh động có hồn, giống như không bao giờ tắt.

Da thịt nõn nà trắng như tuyết cùng đêm tối tạo thành sự đối lập rõ rệt, sống mũi kiên nghị thẳng tắp, mang theo nét xinh xắn đặc biệt của phái nữ, môi anh đào mềm mại như hồng thạch trong suốt, bóng mịn làm cho người ta say mê. Mái tóc dài đen nhánh dịu dàng chảy xuống, nhảy múa theo từng cơn gió trên đôi vai tuyết trắng của cô, giống như tinh linh ban đêm, chiếc váy trắng đem vóc người hoàn mỹ của cô hoàn toàn hiển lộ ra, có trước có sau.

Thẩm Dật Thần mát lạnh liếc chung quanh, sau đó tuyên thệ quyền sở hữu, ôm thật chặt Hồ Cẩm Huyền bước vào đại sảnh, hai mắt chỉ đặt trên người Hồ Cẩm Huyền, ánh mắt ôn nhu như mặt nước, nhìn trong mắt những người đàn ông và phụ nữ xung quanh một phen ghen tỵ, đàn ông ghen tỵ mỹ nữ trong ngực Thẩm Dật Thần, phụ nữ ghen tỵ Hồ Cẩm Huyền lại được một vị thần dịu dàng như thế che chở, tất cả mọi người lặng lẽ suy đoán đây rốt cuộc là ai? Tôi hội trường đều là những người có tiền, chỉ là từ trước đến nay chưa từng thấy qua hai người kia.

Thẩm Dật Thần giờ phút này trong lòng ghen tức cắt ngang, trước giờ những thịnh yến như vậy đều là phụ tá lo, anh tình nguyện dành nhiều thời gian ở chung với bảo bối, cũng không nguyện ý đến xem những gương mặt đối trá này nhưng thư mời thịnh yến lần này vô ý bị bảo bối nhìn thấy, cô nói muốn mở rộng kiến thức, cũng chiều bà xã như mạng anh nào dám nói nửa câu không được.

Kết quả là bọn họ đã tới rồi, nhưng vừa nhìn thấy đám đàn ông kia như sắc lang nhìn bảo bối, quả thật khiến anh hận không thể giết người, hiện tại anh có chút hối hận, không nên để cho cô mặc xinh đẹp, mê người như vậy, nhưng cho dù cô mặc quần áo rách nát, anh vẫn cảm thấy xinh đẹp.

Thẩm Dật Thần nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt càng sâu, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, mà trong ngực anh Hồ Cẩm Huyền giờ phút này có loại khát máu hưng phấn, rốt cuộc cô đã có được cơ hội, xem ra nhiệm vụ sẽ nhanh hoàn thành, chỉ là suy nghĩ một chút xem an bài thế nào mới hữu hiệu lại không bị người khác phát hiện, ánh mắt cô đi lòng vòng, đầu không ngừng suy nghĩ phương án.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vợ của tôi

Hồ Cẩm Huyền nép trong ngực Thẩm Dật Thần, chăm chăm quan sát cách bố trí nơi này, bốn phía rộng lớn, bố cục hội trường phức tạp, tân khách ra vào nhiều vô cùng, giờ phút này cô cảm thấy vô cùng may mắn hôm nay tới đây không phải để ám sát người khác, nếu không cô khó bảo đảm có thể bình yên rời khỏi nơi này.

Từ lúc Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần bước vào hội trường, trong mắt mọi người tràn ngập kinh ngạc, thẳng tắp nhìn hai người bọn họ, đặc biệt là các cô gái trẻ, trong mắt căn bản là không nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền, nếu như không phải ngại con gái quá chủ động, họ hận không thể lập tức chạy đến trước mặt Thẩm Dật Thần tự giới thiệu mình.

Nhưng cũng có nhiều cô to gan dùng sức phóng điện với anh, nhưng trong mắt người đàn ông này chỉ có cô gái nhỏ trong ngực, đối với ánh mắt của mọi người làm như không thấy.

Không thể không nói từ trước đến giờ tuần nam mỹ nữ luôn thu hút ánh mắt của mọi người, tất cả đàn ông trong hội trường vì ngại Thẩm Dật Thần, chỉ có thể đứng xa xa nhìn giai nhân.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, mấy doanh nhân trưởng bối tinh mắt nhìn thấy Thẩm Dật Thần, vội vàng cười ha hả tới chào hỏi, bọn con cháu hào môn ngoan cô có lẽ không biết nhân vật trước mắt là ai, nhưng bọn họ chỉ cần liếc một cái là nhận ra, mấy lão già này lăn lộn trên thương trường nhiều năm nên rất tinh ý.

"Tổng giám đốc Thẩm, đã lâu không gặp!" Chủ tịch mới nhậm chức của tập đoàn Lý Thị - Lý Liên cười ha hả đưa bàn tay đầy nếp nhăn, đuôi mắt có vết chân chim khẽ híp một cái, lộ lên tia sáng sắc bén, mắt nhìn chăm chăm cô gái trong ngực Thẩm Dật Thần, trong lòng thoáng qua nghi ngờ.

"Lý tổng, đã lâu không gặp!" Thẩm Dật Thần nghe vậy, lễ phép vươn tay bắt lại, sau đó buông ra, giọng nói làm cho người ta không nghe ra tâm tình.

"Vị tiểu thư này là?" Lý Liên nheo mắt lại nhìn Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ lên tiếng, Thẩm Dật Thần từ trước đến giờ không gần nữ sắc, trừ thư ký bên cạnh, ông chưa từng gặp bất cứ người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh, không nghĩ tới hôm nay lại dẫn theo bạn gái, hơn nữa nhìn anh tâm tình ngắm cô gái kia, đây là loại bá đạo và yêu say đắm ông quen thuộc nhất, dù sao lúc còn trẻ chính ông cũng từng trải qua tâm tình này.

"Vợ của tôi Hồ Cẩm Huyền" Thẩm Dật Thần bá đạo tuyên bố, anh phát hiện khi người khác hỏi cô gái bên cạnh anh là ai, tâm tình anh vô cùng tốt, lúc này anh có thể bá đạo và tự hào mà nói đây chính là vợ yêu của Thẩm Dật Thần anh, anh hận không thể cho mọi người cũng biết cô là của anh.

Lời vừa nói ra, tất cả phụ nữ mạo hiểm đứng gần nghe lén nhất thời tan nát cõi lòng, mắt ghen ghét nhìn Hồ Cẩm Huyền, hận không thể nuốt luôn cô.

"Hà? Sao chưa từng nghe nói Tổng giám đốc Thẩm đã kết hôn? Tôi còn muốn đi uống ly rượu mừng đây." Hai mắt Lý Liên nhú lại, cười ha hả trên gheo.

Trong mắt thần sắc không rõ, ông vốn hi vọng người đàn ông ưu tú trước mắt này làm cháu rể, không nghĩ tới ông không có phúc khí này, đúng là đáng tiếc, người đàn ông này vô luận là gia thế hay phẩm hạnh, tướng mạo tất cả đều là thượng phẩm, xứng đôi với cháu gái ông, không nghĩ tới lại chậm một bước, anh kết hôn lúc nào?

Nếu là vợ, vậy cháu gái ông một chút cơ hội cũng không có, nếu là bạn gái thì không sao, dù sao phú hào bây giờ ai không có tình nhân, nhưng danh tiếng của gia tộc ông không cho phép cháu gái mình làm người thứ ba chia cắt nhân duyên người khác, bọn họ không có duyên phận a!

"Năm ngoái tôi với Huyền chỉ làm một hôn lễ đơn giản." Thẩm Dật Thần nhàn nhạt giải thích, chỉ muốn cùng cô cả đời hạnh phúc, không hy vọng người khác quấy rầy, càng không hy vọng ánh mắt người khác như ruồi bọ dính trên người cô, sẽ khiến anh khó chịu, cho nên hôn lễ lúc đó rất đơn giản.

Lý Liên mỉm cười gật đầu một cái, trong mắt có đồng cảm, đối với tuổi trẻ ông từng trải qua, tâm tình của Thẩm Dật Thần giờ khắc này ông hoàn toàn có thể hiểu.

"Huyền, đây là người sáng lập tập đoàn Lý thị Lý tổng giám đốc." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói với Hồ Cẩm Huyền trong ngực.

"Lý tổng giám đốc, xin chào!" Hồ Cẩm Huyền lễ phép gật đầu với ông lão trước mắt một cái, thần sắc không kiêu ngạo không tự ti, bình tĩnh thông dong, trên người ẩn hàm khí chất ưu nhã từ trong ra ngoài, mặc dù không vươn tay, nhưng cũng không làm người ta cảm thấy cao ngạo bất kính.

"Thảm phu nhân, xin chào!" Lý Liên cười nheo mắt lại, gật đầu một cái, âm thầm quan sát Hồ Cẩm Huyền mấy giây, trong mắt có thoải mái, ông từng cho rằng cháu gái mình là người phụ nữ hoàn mỹ nhất, không nghĩ tới trên thế giới vẫn còn cô gái thanh tú, thần thái cao quý, không nóng không vội, tư thế lạnh nhạt làm người ta bất tri bất giác muốn dựa gần, bọn họ đứng chung một chỗ quả nhiên vô cùng xứng đôi.

Thôi, thôi, chuyện người tuổi trẻ cứ để bọn họ tự giải quyết đi! Là cháu gái ông không có cái phúc khí này.

"Mau vào ngồi đi! Bữa tiệc mới bắt đầu." Lý Liên thân thiện nói, tự nhiên bình thường trở lại, lúc này ông không muốn lập tức rời khỏi người đàn ông tuổi trẻ tài cao này, Lý thị bọn họ sau này vẫn còn phải dựa vào anh, thiết lập quan hệ với ‘tập đoàn Thần Thoại’ là tốt nhất.

Thảm Dật Thần gật đầu một cái, ôm Hồ Cẩm Huyền đi tới phía trước, bữa tiệc hàng năm đều phải thiệp mời cho anh, dù sao tất cả mọi người đều muốn có quan hệ với anh, nhưng mỗi lần đều là phụ tá đi thay, chỉ có lần này mới đích thân đến, nếu như không phải cô gái nhỏ trong ngực muốn đến vui đùa một chút, anh cũng không muốn tham gia loại tiệc lấy lòng này, chỉ là bảo bối lúc nào lại thích náo nhiệt? Hay cô từ trước đến giờ đều thích náo nhiệt, là sở thích mới sao? Điều này không rõ lắm, nhưng nhìn sắc mặt cô rất hưng phấn, tim anh cũng ấm lên.

Mọi người ríu rít suy đoán hai người trước mắt này rốt cuộc ai, tại sao Lý lão lại phải kíp chờ đợi nghênh đón, còn thân thiện chào hỏi như thế, quái lạ! Quái lạ! Ai không biết Lý lão trên thương trường là trường bối, chẳng những thế lực xuất chúng, tác phong làm việc càng làm người khác khâm phục, từ trước đến giờ đều là mọi người tự động chào hỏi ông, hôm nay thế nhưng trái ngược.

Có một ít thương nhân thông minh nhìn thấy Lý Liên như thế, mọi người ríu rít tiến lên chào hỏi Thảm Dật Thần, mặc dù không biết tuổi nam nữ trước mắt là ai, nhưng chào hỏi lúc nào cũng tốt, nói không chừng có thể quen bạn tốt.

Hồ Cẩm Huyền mặc cho người đàn ông bên cạnh ôm cả mình đi, cố gắng rút bàn tay nhỏ bé trắng nõn khỏi bàn tay to của anh, nhưng không có kết quả đành phải thôi, nổi giận ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng trách: "Anh làm gì thế? Người khác còn tưởng em không biết lễ phép đấy."

"Tay của em chỉ có anh có thể cầm, không cần để ý đến người khác!" Thảm Dật Thần nắm tay cô, bá đạo nói. Xác thực, đám người kia tới nịnh nọt bọn họ còn không còn kịp nữa là, làm sao còn so đo cô không lễ phép, anh chỉ bảo vệ lợi ích của mình thôi.

"Bá đạo!" Hồ Cẩm Huyền nói thầm một tiếng, trong mắt lóe lên nụ cười hạnh phúc, người này lúc nào cũng thích làm theo ý mình, căn bản không theo lễ thường, chỉ mong không có người so đo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Lần gặp mặt lúng túng

Âm nhạc như mặt nước tao nhã chảy xuôi trong từng góc tiệc. Làm cho người ta cảm thấy không quá chân thật, khắp nơi đều là những người mặc trang phục lộng lẫy, trong tay cầm ly cao cổ, ưu nhã nói chuyện với nhau, tràn trề mùi thơm ngát phát ra trong hội trường, làm cho người ta không phân rõ đến tột cùng là mùi nước hoa hay là mùi thơm của rượu và thức ăn, quả là ngọc trong vàng son.

Sân khấu lớn làm bằng thủy tinh, làm cho người ta có cảm giác mộng ảo, Hồ Cẩm Huyền không thể không thừa nhận hiện trường bữa tiệc này còn cao quý hơn lần cô đến Anh làm nhiệm vụ.

Bối cảnh sân khấu không phải là cảnh thật, mà được dùng bình phun vẽ ra, đối với người yêu thích vẽ tranh như cô, lần này quả thật kích động, bởi vì bối cảnh sân khấu là do đại sư Hoa Trần vẽ ra, từ lúc bắt đầu vẽ tranh, cô đã chú ý đại sư Hoa Trần, không ngờ lại nhìn thấy ở đây.

Về phun cực kỳ sinh động, độ sâu đã khắc họa chủ đề của bữa tiệc lần này, Hồ Cẩm Huyền si mê nhìn những nét vẽ kia.

Thảm Dật Thần dẫn cô ngồi ở hàng đầu hội trường, cho thấy thân phận hiển hách của anh, mới vừa ngồi xuống, đám người chung quanh đã xôn xao.

Chỗ ngồi của mỗi người trong hội trường chứng minh được thân phận địa vị, càng ngồi ở trước, địa vị càng cao, vừa rồi mọi người thấy lão Lý tiến lên chào hỏi người đàn ông đẹp như thần này, bọn họ dĩ nhiên là chú ý, nhưng còn muốn lấy được nhiều thông tin của đối phương hơn, để dễ dàng tạo quan hệ, nên còn rất nhiều người chờ thời cơ.

Từ khoảnh khắc Thảm Dật Thần ngồi xuống, mọi người mới hiểu được, nam nữ trước mắt là lãnh đạo của ‘tập đoàn Thần Thoại’, mà vừa rồi lão Lý xưng hô đối phương là Tổng giám đốc Thảm, thân phận của anh đã quá rõ ràng, không để ý sự lạnh lùng của Thảm Dật Thần, mọi người ríu rít tiến lên tạo quan hệ.

"Tổng giám đốc Thẩm, xin chào, tôi là Quan Lý Vân của Quan thị, xin chăm sóc nhiều hơn!" Một người trung niên gầy gò cung kính cầm danh thiếp đưa cho Thẩm Dật Thần.

"Tổng giám đốc Thẩm, nghe nói gần đây quý công ty định phát triển nghiên cứu ở nghề làm đồng phục, hi vọng chúng ta có thể có cơ hội hợp tác. . . "

Một người bụng bự khác nói.

Cũng không cần chờ đưa lên danh thiếp của mình.

"Tổng giám đốc Thẩm, hi vọng chúng ta có thể có cơ hội hợp tác, tôi là. . . "

.....

Một nhóm người xông tới chào hỏi với Thẩm Dật Thần, mọi người đều chỉ sợ chậm trễ sẽ không có chỗ tốt.

Thẩm Dật Thần nhìn những khuôn mặt lấy lòng này, sắc mặt càng ngày càng đen, đây chính là nguyên nhân anh luôn không đến tham gia bất kỳ bữa tiệc nào, cũng không xuất hiện trên tạp chí nào.

Đám người kia quá phiền, mọi người đều dùng gương mặt dối trá, anh rất khẳng định nếu như anh không có địa vị hiển hách, đám người kia khẳng định khinh thường nói với anh một câu, chứ đừng nói lộ ra về mặt lấy lòng, có lúc có quyền thế cũng là một chuyện rất đáng ghét.

Những phu nhân giàu này tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cũng lấy lòng trò chuyện với Hồ Cẩm Huyền, tìm cơ hội để gia tộc bò lên trên, giờ phút này Hồ Cẩm Huyền chẳng những không có tâm tình xem tranh, mà tai còn ông ông tác hưởng, cảm thấy phiền não, cô giữ vững nụ cười nhạt lễ phép, nhìn như rất nghiêm túc nghe lời nói lấy lòng của mấy phu nhân và thiên kim tiểu thư bên cạnh

"Thẩm phu nhân, nghe nói gần đây 'Cẩm Thái Phú' mới có một nhóm châu báu, ngày nào đó rảnh rồi chúng ta cùng đi xem nhé? Cứ tính tiền cho tôi!" Một người phụ nữ ăn mặc sắc sỡ sang trọng nói, ánh mắt mong đợi, trong lòng thầm nghĩ nếu leo được lên cảnh cao này, về sau địa vị trong gia tộc của cô chắc chắn sẽ lên cao, còn sợ bà vợ lớn kia nữa sao?

"Cô cho rằng Thẩm phu nhân để ý ít tiền châu báu này sao, Thẩm phu nhân, nghe nói 'khách sạn Á Toa' có món ăn mới, không biết cô có hứng thú đi nếm thử hay không?" Một người phụ nữ eo to như thùng nước chu môi đỏ cười híp mắt nói, giọng nói rõ ràng có ý lấy lòng.

"Tôi hỏi bà có biết chuyện hay không? 'Khách sạn Á Toa' căn bản là của Thẩm phu nhân, muốn ăn cái gì lúc nào cũng có thể ăn được, còn cần bà nhắc sao." Một người khác khinh thường nói.

"Bà có ý gì chứ? Thẩm phu nhân người ta cười hi hi không nói gì, có phải bà khó chịu khi thấy tôi trò chuyện với Thẩm phu nhân không. . . "

.....

Trong lúc họ cãi vã, Hồ Cẩm Huyền lén dời bước chân của mình, từ từ nhích ra ngoài, cô đảo mắt nhìn Thẩm Dật Thần bị mọi người vây quanh một cái, mới phát hiện tình huống của anh không khác cô lắm.

Hồ Cẩm Huyền cười thần bí, sau đó đi ra ngoài hội trường, ở đây nữa cô sẽ buồn chết, đám người kia quá khoa trương! Bà một lời tôi một câu, lỗi tai của cô sắp điếc vì những chủ đề lấy lòng vô bổ kia.

Làm một sát thủ, cô rất lợi hại trong việc nhìn sắc mặt người khác, đám người kia có tâm tư gì, đều không thể nào thoát khỏi ánh mắt của cô, sự giáo dục của cô không cho phép cô biểu lộ sự khó chịu ra trên mặt, cho nên vô luận bức bối cỡ nào, cô luôn duy trì khuôn mặt tươi cười.

Không khí phía ngoài tốt hơn nhiều, đi ra bên ngoài, Hồ Cẩm Huyền cảm thụ gió nhẹ ban đêm, hít một hơi thật sâu, trong lòng nhất thời rất sung sướng, phiền não vừa rồi đã tiêu tán không ít.

Bây giờ là lúc bữa tiệc bắt đầu, lúc này vườn hoa còn náo nhiệt nhưng bây giờ rất an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng kêu chít chít của công trùng trong bụi cỏ, và thanh âm gió nhẹ thổi lá cây bay lất phất, Hồ Cẩm Huyền lặng lẽ đi trên đường nhỏ trong vườn hoa, đôi tay để ở trước ngực, tâm tư không biết bay tới nơi đâu.

Vừa rồi trong hội trường không có bóng dáng của Nhiếp Phong, đây là kết quả cô có được sau khi tra xét bên trong ba lần, cô còn tưởng rằng Nhiếp Phong sẽ xuất hiện với thân phận tổng giám đốc, không ngờ lại không có phát hiện bóng dáng của anh, xem ra cô cũng có lúc thất bại, nhưng không cần lo lắng, cô luôn có biện pháp đến gần Nhiếp Phong.

"Ừ. . . Ừ. . . Kiệt. . . . . Mau. . . Mau lên. . . ." Một giọng nữ kiều mỹ từ nơi xa truyền tới.

"Hừ. . . Tiểu yêu tinh, anh sẽ thỏa mãn em." Giọng nói dâm dăng của đàn ông nhanh chóng vang lên, xen lẫn dục vọng.

"A. . . . . A. . . . . Ừ. . . . . Thật thoải mái. . . . ." Giọng nữ lớn tiếng hô.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy cái bóng chập chờn dưới gốc cây cách đó không xa, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy hai bóng người quần quít, thỉnh thoảng còn có lời tâm tình phong phú, cô không ngu ngốc đến mức lúc này còn không biết đối phương cần gì, trong nháy mắt sắc mặt trở nên lúng túng, sau đó không biết biến sắc đi trở về.

Thật là xui xẻo, không ngờ lúc này lại gặp phải người khác đang trộm tình, chỉ là hai người kia quá lớn mật rồi, lại làm loạn bên ngoài, bữa tiệc có nhiều người tới thế, bọn họ không lo lắng sẽ có người xuất hiện sao?

Hồ Cẩm Huyền nhìn ra sau, không thấy ai đuổi theo, mới yên tâm, vừa lúc đó, chỉ nghe cốp... một tiếng, không biết đụng phải thứ gì, cô vuốt vuốt cái trán bị đụng, ảo não quay đầu nhìn về nơi phát ra mục tiêu.

Chỉ thấy trên đất có một người đàn ông đang ngồi, bởi vì ánh đèn, cô không cách nào thấy rõ dáng dấp của người đàn ông trước mắt, nhưng một người đàn ông mà bị một cô gái như cô đẩy ngã thì quá quý dị! Cho dù cô là một sát thủ, nhưng vừa rồi cô xác định mình không dùng bao nhiêu sức, sức lực chỉ bằng một cô gái yếu đuối thôi mà, không có lý nào lại đụng ngã người ta?

Mặc kệ mục đích của đối phương là gì, lúc này cô đều phải xử lý cẩn thận chứ không thể bỏ đi nếu không sẽ tổn hại hình tượng Thẩm phu nhân của cô, huống chi đây cũng không phải là phong cách làm việc của Hồ Cẩm Huyền cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đầu óc không bị sốt hờ hờ?

"Thật xin lỗi, tôi không cố ý! Anh không sao chứ?" Hồ Cẩm Huyền đứng tại chỗ nhẹ giọng hỏi, mắt liếc quanh bốn phía, phát hiện cô vẫn còn ở trong vườn hoa, ở đây trừ cô và người đàn ông trước mắt thì không còn ai cả, có lẽ vì bữa tiệc sắp bắt đầu nên tất cả mọi người đã vào bàn!

Nhưng người đàn ông trước mắt không vào dự tiệc mà lại đến vườn hoa, chẳng lẽ cũng ra ngoài hóng mát như cô? Hay là còn có mục đích khác? Giờ phút này Hồ Cẩm Huyền đã không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ đối phương có mục đích gì, cô cũng gấp chiêu phá chiêu.

"Ừ. . . . ." giọng nam hùng hậu than nhẹ một tiếng ở trong đêm tối yên tĩnh, giọng nói cực kỳ hấp dẫn, làm cho người ta không phân rõ đến tột cùng là đang trả lời Hồ Cẩm Huyền, hay là bởi vì ngã xuống nên bị đau kêu ra tiếng.

"Tiên sinh? Anh có khỏe không?" Hồ Cẩm Huyền không có được xác định đáp án, không dám tùy tiện tránh ra, nếu quả thật bởi vì cô lỡ mắng mà khiến người khác bị thương, trong lòng cô cũng sẽ lo lắng, dù sao hiện tại chung quanh không có ai cả, anh muốn tìm người giúp anh sẽ rất khó khăn.

Mặc dù cô là một sát thủ, một sát thủ máu lạnh vô tình ở trong mắt người khác, đời này đã giết vô số người, nhưng cô chỉ giết những người gian ác, bọn họ lúc nào cũng nghĩ cách bóc lột nhân dân, lấy được lợi lộc từ số tiền mà phía trên gửi xuống cho nhân dân nghèo khó, bọn họ lợi dụng quyền lực trong tay tận sức làm hết các chuyện trái đạo lý, bọn họ không hề có nhân tính, những người đó vốn đáng chết.

Cô sẽ không đầy ngập nhiệt huyết mà nói mình vĩ đại cỡ nào, vì quốc gia trừ hại ra sao, tất cả chỉ vì cô nhìn không quen những cách làm bại hoại kia thôi! Thuần túy là tín ngưỡng bẩm sinh, đây chính là Hồ Cẩm Huyền cô, vừa chính vừa tà, cô chỉ làm chuyện mình cho là đúng.

Không chiếm được đáp lại, Hồ Cẩm Huyền than nhẹ một tiếng, xem ra có thể là cô làm người đàn ông trước mắt bị thương rồi, cô nhẹ nhàng đến gần người đàn ông ở trước mắt, chuẩn bị đỡ anh ta dậy, nào có thể đoán được mới vừa đụng phải bả vai người kia, liền bị anh ta đẩy mạnh ra, cánh tay trắng nõn của cô bởi vì quán tính, rất tự nhiên đụng phải khuôn mặt người đàn ông đó, sau đó cũng bị đẩy ra.

Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng, bình tĩnh đứng vững thân thể của mình, không ngờ người đàn ông này bị cô đụng té trên đất còn có hơi sức lớn thế, nếu như không phải là cô phản ứng mau, kịp thời ổn định thân thể, lúc này chắc cô đã bị té dưới đất, làn da trắng nõn của cô không bị trầy mới là lạ.

Người đàn ông này không có chút lòng thương hương tiếc ngọc sao? Đối đãi một thực nữ mà thô lỗ thế này, Hồ Cẩm Huyền cau mày, không phân biệt tốt xấu, không biết lòng người tốt, cô muốn giúp anh ta mà! Không cảm kích coi như xong, thiếu chút nữa còn tổn thương cô.

Thôi, thôi, ai kêu cô xui xẻo bắt gặp người ta vụng trộm không nói, còn đụng vào người ta, Hồ Cẩm Huyền thờ phỉ phò thâm nghĩ.

Nhưng mà da của người đàn ông trước mắt tốt quá đi, vừa rồi tay của cô lơ đãng lướt qua gương mặt của anh, cảm giác vô cùng trơn mịn, non giống như đậu hũ, nhưng quan trọng nhất không phải chuyện này, mà là nhiệt độ trên người của anh, nóng đáng chết, nếu như cô đoán không sai, người đàn ông này bị cô đụng ngã, phần lớn nguyên nhân là anh ta đang bị sốt, đã bệnh rồi mà lúc này còn đầy cô mạnh thể.

Hồ Cẩm Huyền muốn đi vào trong hội trường tiệc gọi người, nhưng lại lo lắng cô vừa rồi đi, nếu đối phương xảy ra chuyện gì không hay, vậy có phải cô trở thành đầu sỏ gián tiếp không? Thôi, thôi, không muốn dây dưa nhiều hơn nữa, dù anh ta đứng lên giao cho người khác thì sẽ không liên quan đến cô nữa.

Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng đụng vào bả vai người đàn ông lần nữa, muốn đỡ anh, nhưng tay mới vừa đụng phải bờ vai của anh liền có một cơn gió thổi qua, kèm theo một tiếng rống giận dữ: "Cút!"

Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng bắt lấy cánh tay muốn đẩy cô, giọng nói càng rét lạnh hơn anh, giống như hàn băng ngưng kết ngàn năm: "Câm miệng!"

Đôi phương nghe được thanh âm của cô thì dừng lại, tay quả nhiên không cử động nữa, không biết là bởi vì anh ta bị sợ, hay là ta anh xác định giờ phút này mình cần bản không có hơi sức đứng lên.

Hồ Cẩm Huyền gác một cánh tay khác của người đàn ông lên bả vai nhỏ của cô, một cái tay khác vòng qua dưới nách cánh tay khác của người đàn ông, dùng sức đỡ người đàn ông lên, đi từ từ đến ghế bên cạnh để ngồi nghỉ.

"O o! Anh không sao chứ! Sao bị sốt còn đi dạo? Anh xác định đầu óc của anh không có bị sốt hồ đồ? Nóng quá, uống thuốc chưa? Hôm nay gặp tôi là anh may mắn, nếu không anh chết ở trong vườn hoa cũng không ai biết. . . ." Hồ Cẩm Huyền đặt người đàn ông lên cái ghế bên cạnh, thở nhẹ, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt dò lên cái trán nóng bỏng của anh, kêu lên một tiếng, dứt tiếng nói.

Người đàn ông này tám phần là đầu óc bị hư, sốt nghiêm trọng vậy rồi, còn tới đây chạy loạn, nếu có việc không hay xảy ra, người khác đẩy sai lầm lên người cô thì sao? Dù sao nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ, đến lúc đó nói sao cho rõ.

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô gái đang làm bầm lều bầu trước mắt mình, con ngươi màu tím không rõ có biểu tình gì, vừa rồi không thấy rõ diện mạo của cô, vốn tưởng rằng đó là người phụ nữ nào muốn chủ động đến gần anh, cho nên anh mới lạnh lẽo đẩy đôi phương ra, không ngờ lại là một cô gái tuyệt sắc không có từ ngữ nào hình dung được.

Bộ áo đầm ngắn màu trắng làm nổi bật hoàn toàn vóc người quyến rũ của cô, trên cổ trắng nõn đeo một sợi dây chuyền kim cương quý giá, càng khiến cô có vẻ kiều mỵ hơn, mái tóc đen nhánh rủ xuống một bên, lộ ra cổ trắng như tuyết, vành tai mượt mà chiếu xạ ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn chiếu xuống.

Lông mày mỏng rõ ràng đã được nhổ tía, lông mi thật dài lay động giống hai cây bàn chải nhỏ, một đôi mắt to xinh đẹp sáng rỡ làm cho người ta chói mắt, linh động có hồn khác thường, giống như đang kể cái gì.

Da thịt trắng như tuyết tạo thành đối lập rõ ràng với đêm tối, sống mũi thẳng rắn rỏi, có vẻ xinh xắn đặc biệt của phái nữ, môi anh đào mềm mại hiện về trong suốt như bảo thạch hồng, mịn nhẵn đến mức liếc mắt nhìn là có thể làm cho người ta say mê.

Nếu như không phải tự mình cảm thụ bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nhu nhược của cô ấy, anh còn tưởng rằng là ban đêm gặp tiên, nghe cô nói làm bầm, anh lại cảm thấy cực kỳ dễ nghe, cảm thụ sự lo lắng đến từ nội tâm của cô, mặt hồ trái tim yên lặng hai mươi mấy năm giống như có một tảng đá rơi xuống, tạo nên một loạt sóng, khiến tình cảm phát triển tự nhiên, trên mặt anh vẫn duy trì vẻ bình thường, nhưng đã không còn sự lạnh nhạt và lạnh lẽo như trước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Có tiềm chất bức người khác đến phát điên

Hồ Cẩm Huyền cảm giác mình giống như người điên đang làm bầm lều bầu, nếu lúc này có người xuất hiện, cô không hoài nghi người ta sẽ coi cô như kẻ điên, nếu như không phải cảm thụ được tâm mất nóng rực phía trên, cô rất hoài nghi người đàn ông này có phải đã ngất đi hay không.

Sốt đến ngất đi cô chưa từng nghiên cứu, nhưng có thể khẳng định người này có bệnh thần kinh, cô tra hỏi nửa ngày, người ta ngay cả cái rắm cũng không phóng. Được rồi! Cô là một thực nữ, không nên nói tục, vấn đề là người đàn ông trước mắt xác thực có năng lực bức người khác đến phát điên.

Hồ Cẩm Huyền giận dữ ngẩng đầu lên, nhìn dung nhan người đàn ông, hơi sững sờ, sau đó sắc mặt chuyển thành bình tĩnh.

Giương mặt anh tuấn, hai hàng lông mày đậm, phía dưới là đôi mắt sắc bén màu tím, sống mũi không cao nhưng thẳng tắp, hơn nữa đôi môi dày mỏng vừa phải, sắc mặt dưới ánh đèn có chút đỏ ửng không bình thường, góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn nhưng không tục tũn, giống như hắc ung trong đêm tối, khí thế lãnh ngạo bức người, cô đơn phát ra chính là cường thế chấn áp thiên địa.

Tất cả biến hóa trong mắt Hồ Cẩm Huyền cũng bị người đàn ông thu vào mắt, anh cho rằng khi cô nhìn thấy dung nhan của anh, cũng sẽ giống những người phụ nữ khác, có kinh ngạc, ai biết cô là do mới vừa tức giận, chuyển biến sang sững sờ kinh hãi, cuối cùng trở thành bình tĩnh, trong mắt to xinh đẹp không tìm được một chút kinh ngạc, điều này làm anh có điểm thất bại, anh cảm giác cuộc sống của mình lần đầu tiên trở nên không bình thường.

Chỉ là tại sao trong mắt cô có nhiều biến hóa như vậy, mỗi một biến hóa lại làm anh cảm thấy đáng yêu dị thường, nếu như không phải vừa nghe cô lên tiếng trách mắng, anh đúng là không thể tin được một cô gái nhỏ yếu sẽ cường thế như vậy, ngôn ngữ lạnh như băng, nghĩ đi nghĩ lại, người đàn ông khề cong môi một cái, trong đêm tối tỏa ra rất nhiều mỉa mai hoặc chỉ là cô gái nào đó đã cúi đầu, cần bản không nhìn thấy, cho dù nhìn thấy cũng không có nhiều biểu tình, bởi vì trong nhà cô đã có một người đàn ông đủ khiến con gái điên cuồng, độc cung chiều cô.

Gặp được chẳng tốn chút công nào, Hồ Cẩm Huyền trong lòng cảm tưởng, vừa rồi cô còn vì không gặp được Nhiếp Phong nên phiền muộn, không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ liền gặp được, trời cao quả nhiên chiếu cố cô, Hồ Cẩm Huyền đắc ý thầm nghĩ.

Mặc dù cô chưa từng thấy Nhiếp Phong, nhưng khi tiếp nhận nhiệm vụ cô đã điều tra tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của anh, bao gồm diện mạo bối cảnh, tính tình, sở thích, ăn uống, cô cực kỳ khẳng định trên thế giới này ngoại trừ mẹ Nhiếp Phong, cô là người hiểu rõ anh nhất, trước mắt chính là một Nhiếp Phong đang sống sờ sờ.

Tính tình Nhiếp Phong trầm mặc ít nói đúng như trong tài liệu, xem ra tin đồn là thật, chỉ là anh bây giờ so mấy với mấy tấm hình như trò hề trên web kia, có thêm một luồng khí chất lạnh lẽo tiềm ẩn, có lẽ đây cũng là nguyên nhân anh hấp dẫn phái nữ.

"Này? Này? Anh không sao chứ! Hiện tại đầu còn đau không? Chỗ khác có thương tổn không?" Hồ Cẩm Huyền thấy đối phương chỉ sững sờ nhìn cô đến gần người, nghi ngờ lấy tay lắc lắc trước mặt anh. Nếu như anh chỉ như thế cũng không liên quan đến cô, trong lòng cô cũng không áy náy, chỉ là người này vẫn nhìn mình chăm chăm, chẳng lẽ nóng đầu đến hông rồi? hay là trên mặt cô có gì bẩn?

"Hả?" Nhiếp Phong nhìn Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ hỏi lại, chỉ trách cô quá đẹp, anh chưa từng gặp qua một dung nhan tuyệt sắc như vậy, hơn nữa cô không giống với những phụ nữ anh đã gặp, không có lấy lòng anh mà có ý phóng sức quyến rũ, để anh bất tri bất giác muốn dựa gần.

"Tôi hỏi đầu anh có đau không? Muốn đi gặp bác sĩ không?" Hồ Cẩm Huyền mỉm cười hỏi, lần đầu tiên nhìn thấy Nhiếp Phong, cô không tự tin rằng mình có thể lập tức tìm được tâm phiến, trước hết cứ hiểu rõ anh đã, coi thử cuộc sống của anh ta có giống trong tài liệu, điều thứ nhất của sát thủ chính là phải hiểu rõ toàn diện mục tiêu, vô luận nhiệm vụ khó giải quyết mấy, cô cũng không để sót điều này.

Dù sao nhiệm vụ lần này có đầy đủ thời gian, cô có thể từ từ, tranh thủ sự tin tưởng của anh mà lấy thêm tin tức về tâm phiến.

Nhiếp Phong nghe cô hỏi, thấy cô lo lắng, trong lòng có hưng phấn không nói, hướng về phía cô gật đầu một cái, anh cảm giác đầu mình giờ phút này sắp nứt ra, khó chịu muốn chết, trước mắt tựa hồ không phải là mình. Trước kia bất luận bệnh nặng thế nào, anh cũng không rên một tiếng, trước mặt người khác luôn giữ thần sắc lạnh lùng bởi vì anh là người đứng đầu tập đoàn, muốn tạo uy tín trước mặt nhân viên nhất định phải ngụy trang, nhưng đối diện với ánh mắt lo lắng của cô, anh lại không kìm hãm được mà biểu hiện những sự yếu ớt của mình, rất muốn cô chia sẻ với mình.

"Như thế nào? Hay là đi gặp bác sĩ?" Hồ Cẩm Huyền ngờ vực thăm hỏi, anh quá kiêu ngạo, từ lúc bắt đầu đến bây giờ lời anh nói còn không bằng một câu của cô, cô sắp hỏng mất, khó khai thông a! Nếu không phải chung quanh không có người, nếu không phải muốn nhân cơ hội làm quen một chút, cô sợ mình đã bỏ đi.

Thôi, thôi, người bệnh là lớn nhất, Hồ Cẩm Huyền than nhẹ một tiếng, sau đó vòng ra phía sau anh, hai tay đặt hai bên thái dương anh bắt đầu xoa bóp, làm một sát thủ, cô rất quen thuộc tác dụng của các loại huyết vị, cho nên tự nhiên có thể giúp anh, cảm nhận đối phương buông lỏng thân thể, cô biết xoa bóp đã có tác dụng. Anh ta đúng là may mắn! Ông xã thân ái còn chưa được hưởng thụ kỹ thuật xoa bóp cao siêu của cô.

Trong vườn hoa yên tĩnh, không hề bị ảnh hưởng bởi náo nhiệt của bữa tiệc, an tĩnh đến mức có thể nghe tiếng hít thở lẫn nhau, ngón tay Hồ Cẩm Huyền vẫn ở trên đầu Nhiếp Phong yên lặng ấn, cố gắng giảm bớt thống khổ của anh.

"Anh ngã bệnh sao còn đến?" Hồ Cẩm Huyền rút cuộc không chịu nổi không khí an tĩnh quý dị, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Thế nào? Không nói được? Tôi phát hiện anh ngoài trừ nói ‘ừ’ chính là ‘cút’, ha ha!" Hồ Cẩm Huyền cười giòn giã nói, trao đổi cùng người trầm mặc ít nói, nhất định phải chủ động mở miệng, nói năng nói cuối đều tốt, nếu không sẽ rất yên tĩnh.

"Thật xin lỗi!" Nhiếp Phong thành khẩn nói, trong giọng có ý hối tiếc, vừa rồi anh không biết là cô, còn tưởng là đám phụ nữ lấy lòng kia, cho nên mới đẩy cô ra, hi vọng cô không vì vậy mà ghét anh, anh không muốn cô dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình, trong cuộc đời hơn hai mươi năm lần đầu tiên anh quan tâm đến tình cảm của một người.

Người đàn ông trước giờ lạnh lùng lần đầu tiên khẽ đỏ mặt, nếu như Hồ Cẩm Huyền không phải đang ở phía sau giúp anh xoa bóp, chắc chắn sẽ nhìn thấy cảnh lạ này.

Là lòng ai đang thất lạc! Là ai rơi vào trầm luân! Tương lai có rất nhiều điều chưa biết.

"Ha ha! Tôi tha thứ cho anh! Vừa rồi tôi không cẩn thận đánh anh, anh lại đẩy tôi 1 cái, coi như chúng ta huê nhau." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, người đàn ông này bản chất không xấu, còn biết nói xin lỗi, làm cô cảm thấy việc này ngoài suy nghĩ của mình, điểm này cùng ông xã thân ái không kém bao nhiêu.

Ông xã thân ái chỉ nói xin lỗi với mình cô nhưng anh chưa từng làm chuyện có lỗi với cô, chỉ có lúc về muộn anh mới cảm thấy áy náy, người đàn ông làm người ta không thương không được, nghĩ đi nghĩ lại trong lòng Hồ Cẩm Huyền sinh ra mấy phần ngọt ngào, đột nhiên có chút nhớ anh rồi, đã ra ngoài một lúc, không biết lúc anh phát hiện cô không ở bên cạnh sẽ như thế nào? Giận dữ nóng nảy? Xem ra cô phải nhanh trở về mới được.

Nhiếp Phong nghe cô nói, khoe miệng khoái trá ngoác ngoác, anh phát hiện tâm trạng mình rất tốt, đầu cũng không còn đau, khi tay cô xoa bóp đầu anh, giống như có ma lực, khiến anh cảm giác rất thư thái, cô gái nhỏ trước mắt đúng là trần bảo, dung nhan tuyệt sắc, tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà lạnh như băng, giọng nói như hoàng oanh, tất cả đều hấp dẫn anh, anh nghe thấy tim mình đập nhanh mấy cái.

"Tốt lắm, có phải không còn đau nữa?" Hồ Cẩm Huyền thả tay xuống đi tới trước mặt anh, cười hi hi hỏi, không phải cô khoe khoang, mà là cô tự tin thủ nghệ xoa bóp của mình đã đạt đến mức nhập hồn rồi.

"Ừ, cảm ơn!" Nhiếp Phong mất tự nhiên nói, từ giọng nói ngai ngùng có thể biết người này nhất định rất ít nói ‘cảm ơn’, ‘thật xin lỗi’ nếu không thần sắc của anh cũng không kỳ quái như thế.

"Bây giờ không còn đau nhưng anh vẫn còn sốt, lúc kết thúc bữa tiệc phải đi khám, mấy ngày nay không nên ăn cay, không nên uống rượu." Hồ Cẩm Huyền như một bà già cầu nhàu nghiêm túc nói, thủ nghệ của cô có thể làm giảm đau đớn nhưng không thể trị tận gốc, điểm này cô hi vọng anh có thể hiểu, cô không muốn hiện tại anh cảm thấy thoải mái mà trì hoãn thời gian trị liệu, nếu không tội lỗi của cô rất lớn.

Nhiếp Phong nghe cô cẩn thận dặn dò, trong lòng nồng đậm cảm động, trước kia những người này bởi vì anh nắm quyền mà đối xử tốt với anh, nhưng cô gái trước mắt căn bản không biết anh là ai lại quan tâm như vậy, trong lòng anh đột nhiên thật ảm áp, anh tham lam muốn thời thời khắc khắc đều được cảm thụ sự quan tâm của cô.

"Ai —— anh có nghe hay không? Anh không nói chuyện, tôi phải đi" Hồ Cẩm Huyền thuyết đạo xong, không kịp đợi đối phương trả lời, cô xoay người hướng tới hội trường bữa tiệc.

Cô dường như nghe ông xã thân ái đang kêu cô, xem ra cô phải nhanh trở về mới được nếu không cái đám thùng đó thấy cô nói chuyện với người đàn ông khác, còn hoàn hảo tâm giúp người ta xoa bóp, anh nhất định sẽ bực phát, đến lúc đó thua thiệt chỉ có cô.

"Cái đó, đợi đã nào..."! Nhiếp Phong thấy cô xoay người chạy đi, gấp giọng hô, anh không biết tại sao chỉ mới gặp lần đầu nhưng lại không bỏ được, là bởi vì vẻ đẹp của cô, cô thiện lương, cô dịu dàng, trên người cô có khí chất cao quý hay là cô không giống những phụ nữ trước kia, anh cũng không rõ, chỉ là nhìn thấy bóng dáng cô càng ngày càng xa, anh cảm thấy một tia khủng hoảng trước nay chưa từng có, liều mạng muốn bắt được cánh tay cô, trên thực tế anh đã làm như vậy.

"Thế nào? Vẫn còn khó chịu sao? Vậy tôi gọi người khác tới giúp anh có được không?" Hồ Cẩm Huyền xoay người, liếc mắt nhìn bàn tay to của anh đang kéo tay mình, vẻ mặt anh còn chưa che giấu khủng hoảng, nghi ngờ nói. Hiện tại cô không đi không được bởi vì tiếng gào của ông xã thân ái càng ngày càng gần, chắc chắn không bao lâu nữa anh sẽ tới đây, chỉ là người đàn ông trước mắt lại đột nhiên khủng hoảng? Làm một người lãnh đạo những thân sắc này không nên xuất hiện, không lẽ anh sợ bóng đêm! Nhưng cô không thể quản nhiều như vậy, hiện tại thân cô còn khó bảo toàn.

Cô đột nhiên phát hiện có người ẩn thân trong bóng tối, theo dõi cô rất lâu nhưng không biết do ai phái tới, mấy ngày nay cũng không làm gì, chỉ là cô đi chỗ nào họ cũng theo tới chỗ đó, trừ biệt thự chính. Nếu những người này do ông xã thân ái an bài cô sẽ không lo lắng, bởi vì cho dù anh biết cô gặp mặt Nhiếp Phong cũng không thể quang minh chính đại ghen tuông, cô cũng không phải chịu ‘trừng phạt’ đặc biệt, Hồ Cẩm Huyền đắc ý thầm nghĩ.

Nhiếp Phong theo ánh mắt nhìn tay mình đang nắm cánh tay trơn mềm của cô, vội vàng buông ra, nhẹ giọng nói ra: "Cái đó, tôi tên là Nhiếp Phong.", sau đó cứ như vậy ngắm nhìn cô, hẳn cũng không biết nói gì, chỉ là nhớ lúc cô rời đi có hỏi anh thoải mái hay không, anh rất muốn gật đầu, nhưng nghe được câu nói tiếp theo thì dừng lại, anh chỉ muốn cô mà thôi.

"Tôi tên là Hồ Cẩm Huyền, rất hân hạnh được biết anh! Rất xin lỗi, hiện tại tôi phải đi rồi." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó chạy thật nhanh về hướng thanh âm quen thuộc.

"Rất hân hạnh được biết cô!" Nhiếp Phong si ngốc bóng cô đi xa nhẹ nhàng rừ rừ nói, tất cả ngôn ngữ thổi tan trong gió.

Hồ Cẩm Huyền,

Cẩm Huyền,

Cẩm Huyền,

Lá ngô đồng rơi Tiêu Tiêu Vũ,

Phù Diêu cần bồi nhân nhặt gió,

Đầu tường cỏ huyền nghênh tháng ngắm,

Dưới đèn giai nhân ý gối ngủ.

Tên cũng như người, đều rất đẹp, Cẩm Huyền, hi vọng lần sau chúng ta sẽ gặp nhau, trong lòng Nhiếp Phong yên lặng thầm nghĩ.

Xa xa nhìn thấy cô nhào vào ngực một người đàn ông, tim anh nhất thời buồn bực, dĩ thường khó chịu, anh cau mày, trong lòng âm thầm suy đoán người kia là ai? Cụ thể là có quan hệ thế nào với cô, tại sao bọn họ thân mật như vậy, là bạn bè? Anh em? Tình nhân? Hoặc là quan hệ sâu hơn, càng nghĩ lòng anh càng không thoải mái.

Thẩm Dật Thần ôm chặt thân thể mềm mại đang chạy như bay tới, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, nóng nảy lập tức tiêu tán. Anh chôn trong mái tóc cô hít một hơi thật sâu, mùi thơm ngát thuộc về cô, thuộc về thân thể mềm mại của cô, thời thời khắc khắc làm anh nóng ruột nóng gan, hận không được dụi cô trong tim, hoà tan vào anh.

Anh mới bị một đám thương nhân vây quanh một lát, cô liền biến mất không thấy, không ai biết một khắc kia anh khủng hoảng cỡ nào, nghĩ tới thiên thiên vạn vạn lý do cô biến mất thậm chí còn hoài nghi có phải anh không ý thức được kẻ thù tìm tới cửa, đem cô ra uy hiếp, một khắc kia anh quên mất mình có an bài ám vệ; quên mất cô là đệ nhất sát thủ, võ công giỏi tất nhiên sẽ không dễ dàng bị người khác bắt đi. Cái gì cũng không kịp nghĩ, anh chỉ biết bảo bối bị anh vứt bỏ, tâm cũng vô ích vì vậy anh lo lắng tìm khắp nơi, càng không tìm được cô, tìm anh càng khó chịu tựa như xác không hồn.

Cô gái nhỏ anh yêu nhất rốt cuộc cũng trở về trong ngực anh rồi, anh có thể nào không kích động.

"Em vừa đi đâu? Anh còn tưởng rằng anh mất em rồi." Thẩm Dật Thần ôm chặt eo thon của cô, dịu dàng nói, cho dù lúc cô rời đi anh cỡ nào lo lắng, cỡ nào tức giận, cỡ nào sợ, anh cũng không thể biểu hiện ra, bởi vì anh không đành lòng hù dọa cô, chỉ cần cô thời thời khắc khắc sống trong ngực anh là tốt rồi, hẳn sẽ đem vạn vật thế giới nâng đến trước mặt cô, chỉ cần cô thích.

"Bữa tiệc quá buồn chán, cho nên em ra ngoài hóng mát một chút." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói, cứ mặc cho anh ôm thật chặt, trong tai nghe trái tim anh nhảy từng tiếng, cô vẫn có thể cảm thấy cánh tay anh khẽ run, anh sợ! Là cô không biết nặng nhẹ, biết rõ anh quan tâm mình như vậy, còn chưa nói một tiếng đã chạy ra. Nghĩ xong! Cô đưa ra cánh tay mảnh khảnh ôm chặt hông anh, đầu tựa vào ngực anh.

Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng buông cô ra, hai bàn tay to ôm khuôn mặt cô giống như đang cầm trân bảo trên thế giới, dịu dàng lại nghiêm túc nói: "Lần sau không cho phép tùy tiện rời khỏi bên cạnh anh, biết không?".

Nếu như cô còn lặng yên không tiếng động đi mất, anh lo lắng trái tim mình sẽ tùy thời bãi công, sẽ không tới thậm chí không cảm thấy hơi thở thuộc về cô, loại cuộc sống này quá khổ, anh không muốn ném thứ nữa.

"Thật xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa." Hồ Cẩm Huyền nghe anh nói, lỗ mũi không nhịn được đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, cô vội vã dùng hai tay ôm chặt cổ anh, bảo đảm nói. Người đàn ông này đã yêu cô đến tột đỉnh! Nếu không giọng điệu của anh sao lại có tia sợ hãi.

Đúng nha, hiện tại cô không phải chỉ có một người, muốn đi liền phải mông chạy lấy người, hiện tại anh và nàng tựa như trẻ sinh đôi, ai cũng không thể rời bỏ người kia! Cứ như vậy dựa vào nhau thật chặt ở chung một chỗ cũng cực kỳ tốt, ít nhất anh cưng chiều cô như vậy.

"Ngoan." Trong mắt Thẩm Dật Thần lập tức thoáng qua mừng rỡ, cưng chiều nói, kêu gọi môi đỏ mọng ngậm đôi môi mềm mại của cô, môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào từ răng ngọc khẽ mở, cường hãn công chiếm mỗi một phe tác không gian. Mút lưỡi cô, đôi mắt cô nhiệt tình đáp lại, môi lưỡi nước miếng dây dưa.

Đây là mùi thuộc về cô, chỉ có anh mới cảm nhận được cô chân thật tồn tại, cô gái nhỏ này đã đáp ứng không đòi hỏi anh, để lấy được đáp án này, anh dùng toàn bộ tài phú đổi lại cũng đáng giá, nóng bỏng hôn nhiệt liệt, giờ phút này trong mắt bọn họ chỉ tồn tại lẫn nhau, thân thể quấn quýt mềm mại, dưới ánh trăng có bao nhiêu mỹ, giống như hướng mọi người tuyên bố tình yêu khắc cốt vĩnh viễn.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần mới thở hắt ra, ôm cô vào trong ngực, giúp cô nhuận khí, trong lòng từ từ cảm động đến thỏa mãn.

"Chúng ta đi thôi! Bữa tiệc sắp bắt đầu." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói bên tai cô, hơi thở nóng rực cứ như vậy nhẹ nhàng thổi vào lỗ tai cô, khiến nó nhanh chóng nổi lên một tầng đỏ ửng, ở chỗ không xa ánh đèn chiếu rọi xuống, càng thêm mỹ lệ động lòng người.

Mặc dù rất muốn cùng cô quấn quýt si mê, nhưng lại không đành lòng để cô bỏ qua phần mở màn hoa mỹ, anh yêu bảo bối, anh nghĩ cho cô tất cả mọi thứ trên thế gian.

"Ừ." Hồ Cẩm Huyền ôm cánh tay anh, theo vào bữa tiệc, đi chưa được hai bước, đột nhiên phát ra cái gì, cô len lén quay đầu nhìn về phía Nhiếp Phong, nhìn thấy bóng dáng anh xa xa, hơi sững sờ, trong nháy mắt có chút ngượng ngùng, xem tình hình này có lẽ anh đã nhìn thấy bọn họ kịch liệt ôm hôn đi! Anh có thấy cô thấy sắc quên bạn không?

Thôi, thôi, thế giới của Hồ Cẩm Huyền cô rất nhỏ, không thể chú ý cảm thụ nhiều người như vậy, lần sau tìm cơ hội đi tới nhà Nhiếp Phong khảo sát một phen, mặc dù tới nay cô có thể lấy cớ anh ngã bệnh, đưa anh về nhà, thuận tiện thăm dò thực tế, nhưng ông xã nhà cô sẽ lo lắng đến chết, lại không muốn cho anh biết chuyện cô đang làm, bọn họ cứ gắn bó yêu nhau như vậy cũng tốt, cất giữ một chút bí mật không làm thương hại đối phương.

"Thế nào? Nhìn cái gì? Chuyên tâm như vậy." Thẩm Dật Thần cảm thấy cô gái bên người mờ ám, quay đầu, mắt sắc bén liếc về phía vườn hoa, giống như hàn băng, trong mắt cảnh cáo lạnh buốt, sau đó không biến sắc dùng ánh mắt nhu tình nhìn cô, trong mắt cưng chiều và yêu say đắm không chút nào che giấu.

"Không có gì, chúng ta đi thôi!" Hồ Cẩm Huyền nghe lời của anh, hơi sững sờ, khẽ cười nói, sau đó nắm cánh tay anh hướng tới hội trường, nhìn bộ dạng Nhiếp Phong đã hiểu khá nhiều, cô không quên lúc này anh đứng cũng không vững, tốt nhất nên gọi người tới giúp anh, dù sao anh vẫn đang bệnh, Hồ Cẩm Huyền nghĩ thầm.

Thẩm Dật Thần không biến sắc nhìn cô gái bên cạnh khẽ mất hồn, trong lòng ghen tức bay ngang, dựa vào nhãn lực của mình, lúc cô vừa chạy tới, anh đã biết bên người cô có đàn ông, điều này làm anh ghen ghét nổi điên, người đàn ông kia là ai? Đáng chết thừa dịp anh không có ở đây đến bắt chuyện, quả thật chán sống, phụ nữ của Thẩm Dật Thần anh mà cũng dám đến gần, tìm cái chết sao! Buồn bực trong lòng từ từ dâng lên, cô yêu anh, như vậy là đủ rồi, về phần những tên mơ ước đến cô, anh sẽ từ từ xử lý.

Đứng ở vườn hoa cách đó không xa Nhiếp Phong cứ nhìn chằm chằm như vậy, anh cảm thấy tim mình như bị xé nát đau đớn, đầu cũng đau choáng váng, không biết vì phát sốt hay bởi vì một màn chói mắt trước mặt.

Đã rõ quan hệ, cô và người đàn ông kia nhất định tình nhân, nếu không không thể nào hôn quấn quýt si mê như vậy, ngọt ngào khiến anh vô cùng ghen tỵ, cô gái tốt đẹp như vậy đã có người yêu, nhưng những thứ ấm áp đó đều không thuộc về anh, điều này khiến anh cảm thấy mất mát chưa từng có.

"Tổng giám đốc? Tổng giám đốc? Ngài đang ở đâu?" Tiểu phụ tá Phụng Dương lo lắng la lên, thanh âm của anh ta trong đêm tối có vẻ vô cùng đột ngột.

Vừa rồi anh chỉ đi mua thuốc hạ sốt cho tổng giám đốc thôi mà, không nghĩ tới quay lại tổng giám đốc đã không thấy tăm hơi, tổng giám đốc đang bệnh,

nếu có việc gì không hay xảy ra, anh làm sao giải thích với Hội đồng quản trị, sớm biết vậy đã cố gắng ngăn tổng giám đốc đến dự bữa tiệc này, bình thường tổng giám đốc làm việc thiện còn thiếu sao? Phải tự mình đến đây, theo anh thấy là đám người kia muốn biết tổng giám đốc tập đoàn đứng thứ hai A thị mới là thật, Phụng Dương phần hận thầm nghĩ.

"Tổng giám đốc? Tổng giám đốc? . . . . ." Đi hơn nửa biệt thự, vẫn không tìm được người muốn tìm, Phụng Dương trong lòng bắt đầu lo lắng.

"Ồ chỗ này, chờ la lên." Nhiếp Phong trầm thấp nói, phụ tá này cái gì cũng tốt nhưng có chút tiểu quái, thứ gì cũng muốn an bài tốt, thật làm cho anh chỉ có thể im lặng, cố tình trên công việc có một chút sơ sót cũng không được, không cho người ta có cơ hội trách cứ, thôi, anh ta cũng là quan tâm mình, mặc dù có lúc thật sự dài dòng đến mức lỗ tai đều đau.

"Tổng giám đốc, thì ra ngài ở nơi này, tôi tìm ngài nửa ngày, còn tưởng ngài xảy ra chuyện gì, lo lắng chết tôi rồi." Phụng Dương che ngực thở nhẹ, dứt quãng nói, hoàn toàn không nhìn thấy người đàn ông bên cạnh vẫn nhủ chân mày, anh chỉ muốn nói cho Tổng giám đốc đại nhân là mình rất lo lắng.

"Đủ rồi, thuốc đâu?" Nhiếp Phong trầm thấp nói, hiện tại giọng nói anh bắt đầu có chút khàn khàn, không biết tại sao phụ tá anh rõ ràng là đàn ông nhưng so với phụ nữ còn dài dòng hơn, không nhìn thấy anh đang bệnh sao? Đầu đau sắp rách ra, anh ta còn luyên thuyên nói chuyện không ngừng, thật muốn đánh một cái, nhưng đánh anh ta còn phiền toái hơn.

"Ồ ô, nơi này." Phụng Dương lúc này mới nhanh chóng đưa nước và thuốc cho Nhiếp Phong, tự mình nhìn anh uống mới an tâm.

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn phương hướng Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần biến mất, sau đó đi tới bữa tiệc.

"Ai —— tổng giám đốc, anh không về nhà nghỉ ngơi sao? Anh bây giờ vẫn còn bệnh, không cần tham gia bữa tiệc này không được sao? Ai —— đầu gì cũng chờ tôi một chút nha." Mắt phụng nhìn người đàn ông đi càng lúc càng nhanh, vừa hô vừa nhanh chóng đuổi theo.

Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền lần nữa tiến vào hội trường, những người đó mặc dù rất muốn tiến lên làm quen, nhưng lại không dám như sợ đụng phải xương cuồng, chỉ mỉm cười chào hỏi, sau đó liền tránh ra, bọn họ không quên một khắc kia khi Tổng giám đốc Thẩm không tìm được Thẩm phu nhân, trong mắt lạnh như băng, giống như muốn đem bọn họ nuốt vào, mặc dù bọn họ tung hoành thương trường nhiều năm nhưng vẫn là lần đầu tiên biết chữ ‘sợ’ viết như thế nào.

Xem ra hôm nay muốn cùng Tổng giám đốc Thẩm thiết lập quan hệ, mấu chốt là từ Thẩm phu nhân, chỉ cần dụ dỗ cô vui vẻ, Tổng giám đốc Thẩm cái gì cũng đáp ứng, đến lúc đó ích lợi không ngừng xông tới một cách tự nhiên, phải dễ dàng Thẩm phu nhân vui vẻ, mọi người đều nhất trí nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vợ? Khiếp sợ!

Âm nhạc như mặt nước tao nhã chảy xuôi từng cái góc, Hồ Cẩm Huyền đi theo Thẩm Dật Thần ngồi ở hàng đầu tiên, an tĩnh chờ đợi yến hội bắt đầu, đám người chung quanh mặc dù cũng rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng ngại trông mắt vô tình lạnh như băng của Thẩm Dật Thần, chậm chạp không dám đi tới.

Hồ Cẩm Huyền nhìn tình huống trước mắt, khoe miệng khẽ vênh lên, trong nháy mắt giống như ngôi sao lóe sáng, mê hoặc mọi cặp mắt.

Đột nhiên ló vào hội trường vang lên tiếng động lớn, những người mới vừa muốn nịnh bợ Thẩm Dật Thần đều chạy ra cửa, Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ quay đầu nhìn lại, muốn biết đến tột cùng chuyện gì khiến đám người kia hưng phấn như thế.

Gương mặt anh tuấn đột nhiên xuất hiện ở cửa hội trường, hai hàng lông mày đậm, ở dưới là đôi mắt sắc bén màu tím, sống mũi không cao nhưng lại thẳng tắp, hơn nữa đôi môi dày mỏng vừa phải, sắc mặt dưới ánh đèn có chút đỏ ửng không bình thường, bóng lưng đứng thẳng, góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn nhưng không tục tũn, giống như chim ưng trong đêm tối, khí thế lãnh ngạo bức người, cô độc phát ra cường thế chấn áp thiên địa.

Hồ Cẩm Huyền hơi sửng sốt, đây không phải là Nhiếp Phong sao? Cô còn tưởng rằng anh sẽ nghe lời, sẽ ngoan ngoãn trở về dưỡng bệnh, không ngờ cô chân trước mới vào, chân sau anh đã tới rồi, anh sao lại không thương tiếc mình như vậy, Hồ Cẩm Huyền khẽ cau mày đẹp, thôi, dù sao cũng là thân thể của anh, bởi vì cô muốn lấy tâm phiền trong tay anh, nên hiện tại mới có tia ấy này, muốn bồi thường anh thôi.

Lúc này Nhiếp Phong cũng nhìn thấy bóng dáng của Hồ Cẩm Huyền, người đàn ông ngồi bên cạnh bị anh tùy ý bỏ quên, anh hướng về phía cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cười đến vô cùng không lưu loát, có thể thấy anh nhất định không tùy tiện lộ ra nụ cười, chỉ là vô luận nụ cười không lưu loát không tự nhiên cỡ nào, vẫn bắn ra vô hạn phong hoa.

Hồ Cẩm Huyền khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, coi như đáp lại.

"Bảo bối, em đang nhìn cái gì? Hiện tại nên nhìn lễ đài, nếu không xui nữa sẽ không thấy gì." Thẩm Dật Thần phát giác tâm tình của cô, quay đầu bá đạo lấy tay nhẹ nhàng đẩy đầu cô, để tầm mắt cô nhìn về vô đài.

Mặc dù anh ghen tỵ với bất kỳ thứ gì đoạt đi tầm mắt cô, nhưng thay vì để cho cô nhìn người đàn ông khác còn không bằng để cô nhìn vật chết, Thẩm Dật Thần mắt lạnh lướt qua Nhiếp Phong, đối phương tựa hồ phát hiện nhìn về phía anh, trong biển người mênh mông, hai người đàn ông ưu tú giống nhau đối chọi ánh mắt, trong mắt tàn nhẫn ra vô tận hàn băng, sau đó yên lặng thu hồi nhãn thần, nguyên do cụ thể chỉ có bọn họ mới hiểu.

Những người khác trong lúc vô tình nhìn thấy Nhiếp Phong mỉm cười, mặc dù chỉ ngấn gùn trong nháy mắt, nhưng là cũng đủ rơi vào trong mắt bọn họ, phần lớn những người có tâm cơ đều rít tiến lên, tận tình ở trước mặt của anh hiển mị.

Chuyện cười, bây giờ không động thì muốn đợi đến bao giờ, Nhiếp Phong mặc dù vô cùng lạnh lùng, nhưng so với Tổng giám đốc Thẩm, bọn họ tương đối không sợ anh, chỉ cần không xúc phạm ranh giới cuối cùng của anh, anh sẽ không tức giận, anh chính là điển hình của người ngoài lạnh trong nóng, huống chi vừa rồi Nhiếp tổng giám đốc lại cười, còn chưa đủ đánh sập bọn họ sao?

Tổng giám đốc Thẩm thì không giống, thực lực của anh có thể nói là cường hãn đến không người biết, tất cả mọi người thận trọng, lo lắng đắc tội anh sẽ phá hủy sự nghiệp của mình, hơn nữa anh ít xuất hiện nơi công chúng, biết anh chỉ lác đác vài người, bọn họ càng không biết tính cách anh như thế nào, nếu như không phải Lý lão mới nói, bọn họ cũng không biết anh chính là tổng giám đốc của ‘tập đoàn Thần Thoại’, cho nên khi anh mắt lạnh lướt qua, tất cả mọi người không dám đến gần chút nào.

"Nhiếp tổng giám đốc, hiện nay ‘tập đoàn Phong Thượng’ như mặt trời ban trưa, nhớ chăm sóc Tiểu Lão Đề nha." Một trung niên cầm ly rượu đưa cho Nhiếp Phong cười ha hả xưng huynh gọi đệ với anh, trong mắt tham lam không chỗ ẩn nấp.

"Nhiếp tổng giám đốc, đã lâu không gặp! Xin chỉ giáo nhiều!" Một người khác cũng không nhượng bộ nói.

"Nhiếp tổng giám đốc, đã lâu không gặp!" Bên cạnh người đàn ông trung niên cười ha hả nói.

"Nhiếp tổng giám đốc, ngài khỏe chứ!" Một người mới hơi xấu hổ nói, thần sắc còn vô cùng non nớt, giống như từ giáo viên đại học đi ra... Người vẫn chưa lấy nhiễm mùi vị thương trường, Nhiếp Phong nhìn đối phương một cái, sau đó im lặng không lên tiếng thu hồi tầm mắt, cho dù hiện tại anh ta không bị ô nhiễm những thứ xấu xa của thương trường nhưng một khi vào cái nghề này, bị ô nhiễm chỉ là chuyện sớm hay muộn.

.....

Mọi người chào hỏi như không có chuyện gì, toàn bộ đều rục rịch ngóc đầu dậy, càng ngày càng nhiều người cầm rượu tiến lên.

"Các vị rất xin lỗi, tổng giám đốc chúng tôi hôm nay không thoải mái, rượu này do người phụ tá tôi đây chịu giúp, các vị chịu nể mặt?" Tiểu phụ tá Phụng Dương cười híp mắt nhận ly rượu của Nhiếp Phong, giữa đầu uống một hơi hết sạch, sau khi uống xong mặt không đổi sắc, ngay sau đó bùng một ly khác uống hết, nhìn mọi người vui sướng lên tiếng kính hô.

"Nhiếp tổng giám đốc, nhớ bảo trọng thân thể!"

"Đúng nha, Nhiếp tổng giám đốc, thân thể quan trọng nhất."

"Đó, nguyên lai là Phụng phụ tá a! Đù hào phóng! Chúng ta cạn!"

"Phụng phụ tá, phiền toái ngài ở trước mặt Nhiếp tổng giám đốc thay chúng ta nói tốt vài câu."

"Không hổ là Phụng phụ tá, đù hào phóng! Chúng ta cạn ly."

.....

Mọi người người một lời ta một câu nói, tất cả mọi người đi theo Phụng Dương liều mạng uống rượu, đừng xem thường Phụng Dương này, anh ta là đại nhân vật của ‘tập đoàn Phong Thượng’ dưới một người trên vạn người, bọn họ đương nhiên phải nịnh bợ thật tốt, ai dám không cho anh ta mặt mũi, đắc tội tiếp theo là cả ‘tập đoàn Phong Thượng’, chỉ là tiểu tử Phụng Dương này cho người ta cảm giác giả ngu ngốc, nhưng Nhiếp Phong cố tình rất tín nhiệm anh ta.

Phụng Dương ngược lại có thể đem không khí chuyển thành tích cực, Nhiếp Phong thần nhiên nhìn đám người trước mắt đang náo nhiệt, khê cau mày, trong lòng đối với cách làm của Phụng Dương liều mạng uống rượu như vậy rất không đồng ý, mặc dù anh ta rất có năng lực, nhưng tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ ngộ độc rượu.

Tiểu tử Phụng Dương này nổi danh nghĩa khí, uống rượu cũng là bởi vì anh, xem ra chỉ cần anh đi mất, tiểu tử Phụng Dương này có thể thuận lợi thoát thân, nghĩ như vậy Nhiếp Phong lập tức bỏ lại đám đông đang uống rượu, nhanh chóng đi về phía Hồ Cẩm Huyền,

"Nhiếp tổng giám đốc a, để anh đợi rồi." Tiền bối lão Lý cười ha hả xuất hiện trước mặt Nhiếp Phong, tựa như cùng bạn cũ lâu năm đến gần.

"Lý lão, đã lâu không gặp! Thân thể cứng hơn rồi." Nhiếp Phong thần nhiên nói, trong giọng nói không có một tia không tôn kính, bình thường lại hiền hoà.

Bây giờ mặc dù anh nóng lòng đi tìm Hồ Cẩm Huyền, nhưng tiền bối trước mắt vẫn không thể bỏ rơi, dù sao trước mắt chính là lão nhân năm đó sáng lập

thần thoại đầu tiên của A thị.

"Ha ha ha. . . . . Lão già rồi, bây giờ những người tuổi trẻ các cậu là thiên hạ!" Lý lão đối với giọng điệu bình thản của Nhiếp Phong không hề tỏ ra ngoài ý muốn, ngược lại cười ha ha, giống như rất vui vẻ, có thể thấy được ông đối với Nhiếp Phong thái độ thân thiết hơn.

"Lý lão khiêm nhường!" Nhiếp Phong trước sau như một trước, mặt sắc bình thản, cùng người khác nói chuyện như vậy có lẽ là nói nhảm, nhưng bộ dáng Lý lão trước mắt như vậy, rõ ràng đang ẩn nấp một đồng lớn kế hoạch buôn bán, cho nên anh mới tốn nhiều thời giờ như vậy cùng ông nói chuyện.

"Dự án mới kia hi vọng chúng ta có cơ hội hợp tác., tôi dẫn cậu làm quen một người, tính tình hai người vô cùng giống nhau, xuất sắc giống nhau, lạnh nhạt giống nhau, có lẽ hai người sẽ hợp." Lý lão cười ha hả vỗ vỗ bả vai Nhiếp Phong, sau đó lôi kéo anh đi về phía trước.

Nhìn thấy Thẩm Dật Thần đã có vợ, mục tiêu của ông lập tức chuyển sang Nhiếp Phong trước mắt, hai người này đều vô cùng xuất sắc, chỉ là tương đối mà nói, ông thích Thẩm Dật Thần hơn nhưng Nhiếp Phong cũng cực kỳ tốt, cùng cháu gái ông vô cùng xứng đôi, cho nên ông đương nhiên phải hào hào bồi dưỡng cậu ta, cho cậu ta mở rộng giao thiệp.

"Tổng giám đốc Thẩm, tôi giới thiệu một chút, đây là tổng giám đốc của ‘tập đoàn Phong Thượng’ Nhiếp Phong." Lý lão cười ha hả lôi kéo Nhiếp Phong tới trước mặt Thẩm Dật Thần, hăng giọng nói, cười híp mắt, che lấp tình quang trong mắt.

Tổng giám đốc ‘tập đoàn Thần Thoại’ này mặc dù cao một chút, nhưng Thẩm Dật Thần luôn luôn đối với người mới đều có cảm giác tương thích, cho nên ông mới tùy tiện vì bọn họ giới thiệu, hi vọng bọn họ có thể trở thành bạn tốt, có thể trợ giúp tiền đồ Nhiếp Phong, Nhiếp Phong tên tiểu tử này cũng không tệ, còn nhỏ tuổi đã đứng đầu tập đoàn thứ hai của A thị, không thể không nói người này có tiềm chất phát triển vô hạn, nếu như không phải Thẩm Dật Thần như một vị thần ở trước mắt, A thị nên thuộc về Nhiếp Phong, chỉ có cạnh tranh mới có tiến bộ.

"Nhiếp Phong, vị này là tổng giám đốc của ‘tập đoàn Thần Thoại’ Thẩm Dật Thần." Lý lão tính toán đem cháu gái mình giới thiệu cho Nhiếp Phong, hẳn tin tưởng đáng ngoài cùng tài hoa của cháu gái mình nhất định có thể mê hoặc Nhiếp Phong, cho nên thân cận kêu tên anh.

"Tổng giám đốc Thẩm, xin chào!" Nhiếp Phong lễ phép hướng Thẩm Dật Thần đưa tay, bởi vì vừa nhìn thấy người đàn ông ở trước mắt ôm hôn Cần Huyền, cho nên anh đối với anh ta không có bao nhiêu hảo cảm, trực giác nói cho anh biết, anh ta sẽ là một đối thủ, đối thủ vô cùng cường hãn, mà Nhiếp Phong anh cho tới bây giờ chưa từng sợ ai.

"Tổng giám đốc Thẩm, xin chào!" Nhiếp Phong lễ phép hướng Thẩm Dật Thần đưa tay, bởi vì vừa nhìn thấy người đàn ông ở trước mắt ôm hôn Cần Huyền, cho nên anh đối với anh ta không có bao nhiêu hảo cảm, trực giác nói cho anh biết, anh ta sẽ là một đối thủ, đối thủ vô cùng cường hãn, mà Nhiếp Phong anh cho tới bây giờ chưa từng sợ ai.

Thẩm Dật Thần đảo mắt nhìn Nhiếp Phong, dáng dấp người đàn ông này rất anh tuấn, điểm này anh không thể không thừa nhận, hơn nữa còn có sức quyến rũ làm cho người ta khó có thể kháng cự, có chút lạnh mạc.

Anh đứng tại chỗ, toàn thân tản mát ra sự cao quý ưu nhã không hề thua kém Nhiếp Phong, khí chất lạnh lùng, liêu lĩnh mà thần bí, gương mặt như một vị thần, con ngươi đen nhánh khiến mọi thứ như mờ đi, sâu không thấy đáy. Bắt tay với Nhiếp Phong, dùng ngôn ngữ vừa hấp dẫn vừa lạnh như băng nói: "Nhiếp tổng giám đốc, xin chào!"

Bắt tay theo tiêu chuẩn, hai người đồng thời buông ra.

Nếu như nói Nhiếp Phong là sư tử ngủ say, như vậy Thẩm Dật Thần chính là một con báo đang kiểm soát, sự lạnh lẽo khác nhau, nhưng đều rất nguy hiểm.

Điều khiến Thẩm Dật Thần chân chính chú ý tới Nhiếp Phong là vì lúc ở ngoài, dường như người này thừa dịp anh không ở bên cạnh bảo bối, tùy ý đến bắt chuyện, khiến anh thở phì phò âm thầm ghen lâu như vậy, cho đến giờ vẫn còn chưa xốt.

"Nhiếp Phong a, vị này là vợ Tổng giám đốc Thẩm." Lý lão thấy hai người họ bắt tay, trong lòng nhất thời rất sáng khoái, hoàn toàn không phát hiện trong mắt họ đã dóm dớp dóm dớp giao chiến mấy hiệp, lập tức giới thiệu Hồ Cần Huyền bên cạnh anh.

"Nhiếp tổng giám đốc, Xin chào!" Hồ Cần Huyền cười gắt đầu một cái, lúc này cô cũng không dám tùy tiện vờn tay, nếu dám thùng lớn nhà cô nhìn thấy, không biết sẽ làm chuyện gì, chỉ là thận phận của cô hù dọa anh sao? Nếu không ánh mắt anh sao lại quá kinh ngạc, còn có thống khổ, lúc sáng lúc tối, làm người xem không biết tất cả suy nghĩ của anh, một người mâu thuẫn, Hồ Cần Huyền thầm nghĩ.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, đường đường là một tổng giám đốc sao lại dễ dàng bị người khác nhìn thấu như thế, nếu không làm sao lãnh đạo nhân viên.

"V...vợ?" Nhiếp Phong nghe Lý lão giới thiệu, lỗ tai kêu ông ông, người khác nói cái gì anh không biết, đầu lập đi lập lại câu nói của Lý lão.

Vị này là vợ Tổng giám đốc Thẩm!

Vị này là vợ Tổng giám đốc Thẩm!

Vợ của Tổng giám đốc Thẩm!

Vợ của người khác! Thì ra cô đã là vợ của người khác, vừa nhìn thấy bọn họ ôm hôn, anh còn tưởng rằng họ chỉ là người yêu, thì ra quan hệ của họ đã thân mật như vậy.

Giờ phút này trong lòng Nhiếp Phong không biết có tư vị gì, chỉ biết cô gái nhỏ vừa thiện lương vừa xinh đẹp, cô gái nhỏ lúc anh bắt lực nhất đã cho anh sự ấm áp thì ra là hoa đã có chủ, ông trời không cho anh một chút cơ hội nào, đầu càng ngày càng đau, tim cũng bắt đầu đau đốn, từ lúc anh chào đời tới nay lần đầu tiên muốn nói tục, thật là đạo lý con mẹ nó, ngay cả tâm cũng bị đã thương.

"Cậu cũng cảm thấy ngoài ý muốn sao! Lúc biết bọn họ đã kết hôn, tôi còn khiếp sợ hơn cả cậu, hai người kia, hai năm trước đã tư định cả đời rồi, ha ha ha. . . . . Giã rồi, giã rồi, theo không kịp thời đại rồi !" Lý lão cười hi hi, hoàn toàn như một bộ trưởng bối đối với tiểu bối, kéo gần khoảng cách quan hệ.

Hồ Cẩm Huyền cười nhạt không nói, mặc cho Lý lão cười ha hả nói, về phần sự tích huy hoàng của lão nhân trước mặt cô cũng biết một chút, nghe nói vị này xuất thân từ nông thôn, chỉ dựa vào 100 đồng tiền tay trắng dựng nghiệp, thành lập 'Tập Đoàn Lý Thị' bây giờ, kích thước mặc dù không bằng 'Tập đoàn Thần Thoại', nhưng cũng không để người ta có thể khinh thường, lúc mới sáng lập đó chính là thần thoại thứ nhất của A thị .

Nhiếp Phong nghe Lý lão nói, sắc mặt càng thêm khó coi, không biết bởi vì bệnh, hay là kích thích từ sự kiện kia .

"Anh. . . . . Có khỏe không! Đầu lại bắt đầu đau sao?" Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy đối phương nhăn mày càng ngày càng sâu, quan tâm hỏi, xem đi! Xem đi! Liệu mạng chống đỡ, bị bệnh còn chạy đến nơi đây, hiện tại thì tốt rồi, bắt đầu nhức đầu.

"Tôi không sao, cảm ơn!" Nhiếp Phong phục hồi tinh thần, thần nhiên nói, hàm ý câu cảm ơn này chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Hiện tại anh vẫn chưa kịp thích ứng người trước mắt đã kết hôn, hơn nữa đã được hai năm, bọn họ bỏ lỡ hai năm, giai đoạn trống không này phải bổ sung như thế nào, cuối cùng vẫn chỉ còn một mình anh. Anh đã đem cô đặt ở trong lòng, bây giờ phải quên cô, sau đó chờ đợi người khác.

Chỉ là hình ảnh một người đã tiến sâu vào trong lòng, có thể nói bỏ là bỏ sao?

Nhìn thần sắc của cô, chân chánh quan tâm mình, không giống như giả, nhưng loại này quan tâm chỉ là bạn bè thôi! Nghĩ đến bạn bè, ở cái thương trường người lừa ta gạt, anh đúng là không có một người bạn nào thật lòng, chỉ là quan hệ trên dưới.

"Hai người biết nhau?" Lý lão nghe Hồ Cẩm Huyền và Nhiếp Phong nói chuyện, nghi ngờ lên tiếng, xem thần sắc hai người giống như đã biết trước, Thẩm phu nhân trước mắt đúng là vô cùng thần bí, chẳng những gả cho Thẩm Dật Thần, ông một chút tin tức cũng không có; ngay cả biết Nhiếp Phong, ông cũng không biết.

"Đúng, ở hội trường bên ngoài, lúc ấy Nhiếp tổng giám đốc bị bệnh, bị tôi không cẩn thận đụng ngã." Hồ Cẩm Huyền mỉm cười giải thích, cô không nói hai người biết nhau ở vườn hoa, chỉ là không muốn người khác nghĩ sai. Tình hình lúc đó, vườn hoa yên tĩnh, cô nam quả nữ, rất khó không để cho người khác hiểu sai.

"Sao? Cái bộ dáng này, Nhiếp Phong bị bệnh sao không ở trong nhà nghỉ ngơi? Tuổi trẻ không cần đánh liều, thân thể là tiền đề của cách mạng, bảo trọng thân thể mới phải!" Lý lão dặn dò, ý tưởng người tuổi trẻ bây giờ cùng ông lúc đó không sai biệt lắm, chỉ là một người vì sự nghiệp phấn đấu, cật vào chính mình trẻ tuổi thân thể khỏe mạnh, kết quả lúc về già, bệnh xấu một đồng, dù sao tiền làm mãi không hết, chúng ta kiếm tiền đồng thời phải hiểu được hưởng thụ.

Nhiếp Phong nghe vậy, gật đầu một cái, nếu không phải muốn vào tìm cô, anh đã trực tiếp về nhà, bây giờ đầu anh đau muốn nứt, lòng đau khó nhin, nếu như lúc ấy anh không có tiến vào hội trường, có phải anh sẽ không phải biết sự thật tàn khốc này, tìm anh sẽ không vĩnh viễn nhớ đến sự ấm áp đó, chỉ là cuộc sống không có nếu như, làm chính là làm, chúng ta phải thừa nhận kết quả.

Thẩm Dật Thần ở bên cạnh vẫn nhìn nhất cử nhất động của Nhiếp Phong, trong lòng anh đổ kỵ muốn bộc phát, Nhiếp Phong này quả thật là chứa tâm tư đối với bảo bối, may là anh đã sớm đem bảo bối cưới trở về nhà, cánh tay sắt ôm thật chặt hông Hồ Cẩm Huyền, đặc ý nhìn mắt Nhiếp Phong chột lóe lên đen tối, người trước mắt tốt nhất nên nhận rõ sự thật trước mắt, bảo bối trong ngực là của Thẩm Dật Thần anh .

Hồ Cẩm Huyền cảm nhận được cánh tay nóng rực ghim chặt eo thon của cô, im lặng không lên tiếng, trong mắt lóe lên một nụ cười, anh sợ rằng lại đang ghen, cô hiểu rõ anh, cô chỉ cần cùng người đàn ông khác nói một câu thừa thãi, trước mặt mọi người, anh sẽ biểu hiện loại động tác bá đạo này, mà anh cũng là người bá đạo nhất, nhưng cô lại cố tình cảm thấy loại bá đạo này mê người đến chết.

Nhiếp Phong không biến sắc nhìn Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần, trong lòng khẽ co rút đau đốn, trước tình huống này con sói của anh sẽ càng bộc phát nặng hơn.

Lập tức, không khí chung quanh bọn họ có vẻ quỷ dị đến dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Hâm mộ, Cẩn Thần Phong

Để tô đậm trong cuộc mở màn vui mừng, một bức tượng điêu khắc lớn xinh đẹp chậm rãi bay lên từ chính giữa sân khấu, ánh sáng xinh đẹp bị vây quanh ở trong cánh hoa, chiếu mặt bàn thủy tinh phản xạ ra ánh sáng long lanh, một vẻ đẹp thật kinh ngạc.

"Thật là bức tượng trái tim đẹp đề!" Hồ Cẩn Huyền kinh ngạc trừng lớn cặp mắt, nói ra lời từ đáy lòng, cô đã từng thấy rất nhiều cảnh đẹp cũng không thể không mở miệng khen người thiết kế bữa tiệc lần này, vô luận là từ bố cục toàn hiện trường hay là từ trạng thái thiết kế, tất cả đều tràn đầy tính nghệ thuật, thể hiện sự tao nhã của người thiết kế.

Chủ đề của bữa tiệc lần này là lửa khói nở rộ, có chủ đề làm nổi bật, bức tượng hình trái tim tỏa ra cảm giác chúc phúc chậm rãi xoay tròn ở trên sân khấu.

"Bây giờ xin mời Lý Liên tiên sinh tổng giám đốc của tập đoàn Lý Thị tự mình đốt lửa tình yêu! Vén bức màn che của bữa tiệc này lên." Người chủ trì dùng tâm tình kích động giọng nói ngọt ngào chân thành tuyên bố.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Lý Liên mặc đường trang kiên nghị đi đến chính giữa sân khấu, chỉ thấy trong khoảnh khắc ông ta lên, rất nhiều đèn flash đều tập trung trên người ông ta.

Khi ông ta nhẹ nhàng giơ tay lên kéo dây thừng, thánh lửa tình yêu trong nháy mắt từ trời cao hạ xuống, bao quanh bức tượng đẹp đề khổng lồ, sương mù đang dần dần phát ra, cả sân khấu nhất thời biến hóa lộ ra đầy mỹ lệ và rung động.

"Hiện tại tôi tuyên bố bữa tiệc từ thiện Ái Tâm chính thức bắt đầu! Bữa tiệc này chúng ta tổng cộng quyên góp được tám tỷ chín trăm triệu nhân dân tệ, những đồng tiền mồ hôi nước mắt này đều là do các vị đang ngồi đây dùng danh nghĩa cá nhân quyên tặng, một phần tiền thể hiện một phần tâm ý của các vị. . . Số tiền này chúng ta sẽ chuyển đến cho những trẻ nhỏ ở vùng xa đi học, cũng chuyển đến viện dưỡng lão, cô nhi viện của các quốc gia, để những người bị mất người thân có thể ăn no, mặc ấm, chúng ta dùng hành động của chúng ta để sưởi ấm trái tim bọn họ. . . Bây giờ muốn đặc biệt cảm ơn Thẩm Dật Thần tổng giám đốc của ‘tập đoàn Thần Thoại’ và phu nhân của ngài, trong hoạt động quyên tặng lần này, hai vợ chồng bọn họ rất thiện tâm quyên tặng mười tỷ nhân dân tệ, còn phải đặc biệt cảm ơn Nhiếp Phong tổng giám đốc của ‘tập đoàn Phong Thượng’, trong hoạt động từ thiện lần này đã quyên tặng năm tỷ nhân dân tệ. . . Cảm ơn tất cả các vị ở đây, còn có những người quyên tặng bởi vì bận việc mà không thể có mặt, Lý Liên tôi đại biểu những người nhận tiền quyên tặng nói một tiếng cảm ơn, cuối cùng, tôi tuyên bố bữa tiệc này chính thức bắt đầu, mọi người chúng ta cùng nhau Happy" Lý Liên đứng trên đài chủ tịch, hưng phấn bùng bùng nói.

Lời của ông ta khiến người ta nghe vô cùng thành khẩn, có lẽ là bởi vì đã già, nhìn quen mọi chuyện trong đời, trong lòng ít nhiều vẫn tồn tại một chút thiện tâm, nhưng có bao nhiêu thành phần là muốn làm sáng bóng hiệu tập đoàn Lý thị của họ trước mắt người đời? Điều này sợ rằng chỉ có chính ông ta mới biết.

Hồ Cẩn Huyền nhìn thấy trường hợp này, khẽ cười trong lòng, sợ rằng chỉ một bữa tiệc này đã hao tổn mấy chục triệu rồi! Số tiền này nhất định là lấy từ trong số tiền quyên góp, chỉ không biết số tiền quyên lần này có bao nhiêu rơi vào trong túi bọn nhà giàu? Số tiền chân chính đến tay những người khổ khổ sợ là không còn bao nhiêu! Đây chính là xã hội thượng thừa, cất giấu sự thật bẩn thỉu ở dưới ánh đèn xa hoa, bọn họ chỉ tuyên dương tiếng tăm của mình, vì hưởng lạc, vì khiến cho người đời cúng bái, dùng danh nghĩa từ thiện thu tập tiền tài, nhưng không phải toàn bộ đám người này đều thế, tựa như chồng yêu của cô, rất khinh thường những người bòn rút tiền của nhân dân, nếu không anh cũng sẽ không lấy danh nghĩa của cô thành lập một quỹ từ thiện mỗi ngày chỉ nhiều đến mười triệu.

Tất cả nhân sĩ nổi tiếng rồi rít giờ lên rượu đỏ trong tay ăn mừng với ông ta, bữa tiệc đã bắt đầu, mà từ lúc lão Lý chỉ vào Thẩm Dật Thần và Nhiếp Phong thì ánh mắt của đám danh媛 luôn nhìn chăm chăm vào Thẩm Dật Thần đẹp trai lạnh lùng và Nhiếp Phong lạnh nhạt đẹp trai, đông đảo truyền thông cũng lập tức hoạt động.

Mặc dù Nhiếp Phong thường thường có tin tức, nhưng anh ta là người đàn ông độc thân hoàng kim chạm tay có thể bóng ở thành A, mọi người dĩ nhiên sẽ không bỏ qua một chút tin tức nào của anh ta, mà tổng giám đốc của ‘tập đoàn Thần Thoại’ thì chưa từng ra mặt, vẫn là nhân vật thần bí nhất, giờ phút này tất cả tòa soạn báo truyền thông đều hô to có lời trong lòng, nếu như có thể thu tin tức của Thẩm Dật Thần về, khẳng định sẽ trở thành một kinh điển.

"Tổng giám đốc Thẩm, xin chào ngài! Tôi là ký giả của báo New york, ‘tập đoàn Thần Thoại’ đã giành được quyền xây công trình ở khu Nam thành A, bước kế tiếp định an bài như thế nào? Những cư dân nghèo khổ ở chỗ đó không có gây ra chuyện xấu nào, xin hỏi Tổng giám đốc Thẩm làm thế nào để được hoàn thiện như thế?" Đang hỏi chính là một nữ ký giả của báo Newyork, trong mắt của cô tràn ra sự si mê và điên cuồng dành cho Thẩm Dật Thần.

Thẩm Dật Thần che đi vẻ không thích trong mắt, lạnh lẽo nói: "Về kế hoạch cụ thể kế tiếp của ‘tập đoàn Thần Thoại’, sẽ có người phụ trách trong tổ đầu thầu của 'Thần Thoại' trả lời cụ thể ở hội ký giả sau!"

"Thẩm tiên sinh, xin chào ngài! Tôi là ký giả của AFP (xã Pháp Tân) nghe nói gần đây ‘tập đoàn Thần Thoại’ đang tiến hành một hạng mục tên là vườn hoa Cẩn Thần', trong hạng mục này có một chữ là tên của Thẩm tiên sinh, không biết hạng mục này có ý nghĩa đặc biệt gì? Sau khi hạng mục hoàn thành sẽ cho bình dân ở? Hay là Thẩm tiên sinh muốn tự ở? Công trình này khi nào sẽ làm xong? Còn có vị tiểu thư bên cạnh ngài là bạn gái của ngài sao?" Một khác ký giả lập tức vọt lên trước hỏi.

Mấy ký giả này hỏi ra vấn đề như thế không hề kỳ quái, bởi vì các ký giả không được vào hội trường trước khi bữa tiệc bắt đầu, người tổ chức sợ bọn họ vì đào móc tin tức mà tạo ra hỗn loạn, nhưng sau khi bữa tiệc từ thiện cử hành, dĩ nhiên phải khiến người của toàn thể giới biết chuyện tốt mà những người giàu bọn họ đã làm, bỏ không nhiều tiền thế mà không để cho người khác biết, bọn họ còn chưa tới trình độ đó, cho nên trước mấy phút bữa tiệc chính thức bắt đầu, tất cả nhân viên của tòa soạn báo truyền thông nổi tiếng trong ngoài nước đều vào vị trí.

Những truyền thông khác đều dùng ánh mắt khắt khe nhìn Thẩm Dật Thần ngồi ở hàng thứ nhất, cũng yên lặng đổ mồ hôi giùm cho ký giả AFP, vì vấn đề mà hắn ta đặt ra đã dính đến chuyện rất cá nhân, bọn họ vừa muốn biết, lại sợ anh đột nhiên tức giận, phàm là truyền thông nổi tiếng đều biết, tổng giám đốc của ‘tập đoàn Thần Thoại’ thần bí và lạnh lùng, có danh xưng ‘Tu La mặt lạnh’, huống chi có mấy người giàu ghét nhất người khác kết nối đám bình dân với họ.

Tổng giám đốc Thẩm này thần bí như vậy, mọi người căn bản không hề quen thuộc với anh, còn có cô gái tuyệt sắc bên cạnh, tất cả mọi người đang suy đoán cô là ai? Thụ kỷ? Tình nhân? Hay là bạn gái?

Ai ngờ ——

Thẩm Dật Thần chẳng những không có nổi giận, ngược lại lộ vẻ cung chiêu lôi kéo cô gái bên cạnh anh, dùng giọng trầm thấp hấp dẫn nói với ký giả đó: "Cô ấy không phải bạn gái của tôi."

Trong lòng tất cả ký giả đều thấy kinh dị vì Thẩm Dật Thần lại giải thích, theo sự hiểu biết về anh, trừ lạnh lùng chính là thần bí, nhưng toàn bộ nhân viên truyền thông đều ríu rít lấy bản bút ký dày ra ghi chép mỗi câu anh nói, chỉ sợ bỏ sót tin tức tốt này.

Buồn cười, đây chính là tun lớn, không có lý do tốt để cho một mình người của AFP chiếm lợi.

Mấy danh viện ở đây đều vui mừng nhìn Thẩm Dật Thần, như hận không thể nuốt anh vào bụng, vừa rồi nghe nói cô gái tuyệt sắc kia là vợ của anh, nhưng hiện tại anh lại giải thích cô không phải bạn gái của anh, họ dĩ nhiên cực kỳ mừng rỡ, hiện tại rất nhiều người tự động nghĩ Thẩm Dật Thần giải thích như vậy có nghĩa là cô gái tuyệt sắc trước mắt là tình nhân của anh, tình nhân gần cận phiền toái cho anh! Chỉ là chỉ cần họ có thể hoàn toàn lấy được trái tim của Thẩm Dật Thần, vô luận cô gái trước mắt xinh đẹp dường nào, đến lúc đó còn không phải cắt đi, chúng thiên kim há hê âm mưu.

"Cô ấy là vợ yêu của tôi!" Sau khi tâm tình của mọi người lộn mảy hiệp, giọng nói cực kỳ hấp dẫn lại dịu dàng của Thẩm Dật Thần trong nháy mắt vang lên như pháo đạn, oanh tạc mọi người thương tích đầy mình.

Đúng vậy, anh muốn nói chính là cô gái tuyệt sắc trước mắt là vợ của Thẩm Dật Thần, vợ chồng son, quan hệ thân mật cỡ nào, anh muốn nói rõ với người đời cô gái này là của mình Thẩm Dật Thần anh, mà anh Thẩm Dật Thần cũng chỉ của mình Hồ Cẩm Huyền cô, không có ai có thể chen vào giữa bọn họ.

"Vợ yêu? Ngài nói cô gái tuyệt sắc trước mắt là vợ. . . của ngài?" Một ký giả kêu lên một tiếng, lớn tiếng hỏi, không thể trách lỗi tại cô có vấn đề hay là muốn giành danh tiếng, bởi vì tin tức trước mắt thật sự là quá kinh người, ai có thể nói cho cô biết, nhân vật lớn thần bí nhất thành A này kết hôn lúc nào? Hơn nữa còn bảo vệ nghiêm mật như vậy, cả một tiếng gió cũng không có, đoán chừng lời của anh vừa truyền ra, trái tim của các thiếu nữ trên thế giới sẽ tan nát trong nháy mắt, cô gái tuyệt sắc trước mắt thật là rất may mắn, lại có thể lấy được tình yêu của Thẩm Dật Thần.

"Các vị không có nghe lầm, cô ấy là Hồ Cẩm Huyền - vợ yêu của tôi, 'vườn hoa Cẩm Thần' là tôi dùng tên của hai chúng tôi để đặt tên, nó tượng trưng cho tình yêu say đắm ngọt ngào thiên trường địa cửu, sau khi hạng mục hoàn thành, những đôi tình nhân hoặc vợ chồng ân ái đều có thể mua, giá tiền sẽ căn cứ vào thân phận của người mua để cho giá thích hợp, tuyệt đối khiến mỗi cặp hạnh phúc đều có thể vào ở." Thẩm Dật Thần chậm rãi nói, trong giọng nói ít đi sự lạnh nhạt, mà lại có ý hạnh phúc.

Mặc dù bây giờ mọi người bị tin tức này làm cho đầu nổ tung nhưng bọn họ đều tận trách ghi chép tốt mỗi một câu anh nói, dù sao những chuyện này đều là tin tức trăm năm khó gặp.

Đoán chừng ngày mai sẽ là một ngày oanh động lớn, tin tức lớn vậy đột nhiên đưa ra thị trường, những danh viện thực nữ ái mộ tổng giám đốc thần bí khẳng định tan nát cõi lòng, mà những nhân sĩ chung tình muốn cùng nhau cả đời sẽ cao giọng khen, những người nghèo không mùa nhà nổi có thể sẽ vui vẻ không ngủ yên giấc, thật là một nhà vui mừng một nhà buồn! Cùng một tin tức, đối với những người khác nhau, sẽ có hiệu quả rất khác nhau.

Các loại ánh mắt hâm mộ, tiếc nuối, ghen tỵ đều rơi xuống trên người Hồ Cẩm Huyền, khiến Hồ Cẩm Huyền thấy rất vô tội, yêu nhau là chuyện hai người, một tay vỗ không vang, nếu như không phải Thẩm Dật Thần cũng yêu cô, cô làm sao trở thành vợ của anh? Chẳng lẽ đám người kia nhìn thấy trai đẹp, thì đầu liền ngừng chuyển động!

"Thẩm tiên sinh, Thẩm phu nhân, xin hỏi hai người kết hôn lúc nào? Có đi du lịch trăng mật chưa? Địa điểm là ở nơi nào?" Một ký giả khác thừa dịp mọi người bị choáng, lập tức chiếm chỗ trống hỏi chuyện mình tò mò, nếu không đợi mọi người sợ đến nọay dựng lên rồi, làm sao còn đến phóng viên nhỏ như cô hỏi nhưng nguyên nhân chính cô hỏi vấn đề này là để biết chỗ bọn họ đi trăng mật, xem bộ dáng bọn họ ngọt ngào như thế, lúc cô kết hôn cũng muốn đến đó du lịch trăng mật với darling của cô, để lấy điểm tốt.

Phóng viên nhỏ vừa hỏi ra, toàn bộ mọi người đều an tĩnh chờ đợi câu trả lời của anh, đây cũng là điều mọi người tò mò nhất.

Hồ Cẩm Huyền thấy Thẩm Dật Thần không trả lời vấn đề của mọi người, trong lòng biết được anh khẳng định lại nổi tính bá đạo rồi, không muốn người khác biết cuộc sống riêng ngọt ngào của bọn họ, nhưng mấy chuyện này cũng đâu phải chuyện xấu xa gì, nói cho họ biết cũng không sao, người khác chỉ tò mò thôi! Hồ Cẩm Huyền cười nói: "Cảm ơn các vị quan tâm, vợ chồng chúng tôi kết hôn vào mùa xuân hai năm trước, về phần tuần trăng mật thì đã đến nước Pháp Paris, Australia Great Barrier Reef, thành nhỏ Venice, Aegean Sea, quần đảo Galápago, Grand Canyon ở nước Mỹ, Taj Mahal ở Ấn Độ, còn đi Provence xem cỏ huân y."

Giọng nói thanh thúy thoải mái như hoàng anh có mùi vị phương đông cổ điển, làm cho người ta không nhịn được đắm chìm trong đó, tất cả mọi người tròn to cặp mắt nghe sự miêu tả của cô, trời ạ! Bọn họ lại đi nhiều chỗ như thế, thật là ghen chết người khác.

Đất lành mạn, tình yêu ngọt ngào, thật làm cho người ta hâm mộ.

Ở đây chỉ có Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần biết những danh lam thắng cảnh mà cô kể chỉ là một phần nhỏ họ từng đến! Nhớ lại lúc ấy họ đã đi qua hết tất cả những nơi mà cả đời muốn đến, Hồ Cẩm Huyền lại là một sát thủ, trừ ngày nghỉ trắng mặt một tháng ra, những nhiệm vụ khác cũng bởi vì địa điểm du lịch thay đổi mà điều chỉnh thích hợp, đến bây giờ cô vẫn nhớ những ngày bận rộn lại vui vẻ trước đó, có người yêu ở bên, có nhiệm vụ để làm, có thức ăn ngon để nếm, còn có cảnh đẹp để ngắm.

Không miêu tả ra hết là bởi vì du lịch trắng mặt của họ kể ba ngày ba đêm cũng không xong, cô chỉ muốn nhớ trong lòng là được, không cần thiết để đám người kia hâm mộ và ghen tỵ, chắc hẳn có một số người nghĩ cô khoe khoang, nhưng người khác nghĩ thế nào nói gì là chuyện của người khác, dù sao miệng mọc trên người họ, mà chính cô cũng có tư cách khoe khoang.

"Oa. . . . . Thật là lành mạn đó!"

"Đúng vậy, thật làm cho người ta hâm mộ!"

"Thẩm phu nhân thật là may mắn! Làm cho người ta rất hâm mộ!"

"Tổng giám đốc Thẩm thật đúng là đẹp! Đáng tiếc là danh hoa có chủ rồi."

"Tôi cũng muốn đến những chỗ kể trên để tham quan! Ông trời, ban thưởng cho tôi một thân sĩ thâm tình đi!"

.....

Mọi người cô một lời tôi một câu, trong giọng nói cất giấu hâm mộ và ghen tỵ, còn có sự ái mộ dành cho Thẩm Dật Thần.

Tin tưởng trải qua lời phát biểu của Hồ Cẩm Huyền, những thắng cảnh du lịch nổi tiếng kia sẽ càng nổi hơn nữa, mà thành A sẽ bị nổi lên một con 'gió Cẩm Thần', một cơn gió lấy chung tình và lành mạn làm chủ đề.

Nhiếp Phong nghe giọng nói ngọt ngào của Hồ Cẩm Huyền, trong lòng rất chua xót, chắc Thẩm Dật Thần rất thích cô! Nếu không sao bọn họ lại dính sát như trẻ sinh đôi, chặt chẽ không rời, nhớ lại ở trong vườn hoa cô chỉ rời khỏi Thẩm Dật Thần một lát, anh ta đã lập tức tìm tới, bọn họ kết hôn hai năm, mà thời gian yêu thì chưa tính vào, đã qua rất nhiều ngày, tình cảm chắc rất sâu đậm.

Lớn như vậy, giờ phút này anh vô cùng ghen tỵ với Thẩm Dật Thần, không phải ghen tỵ anh ta có quyền có thể hơn mình, không phải ghen tỵ dáng vẻ anh ta đẹp hơn mình, được hoan nghênh hơn mình, cũng không phải ghen tỵ anh ta có đầu óc hơn mình, mà là ghen tỵ anh ta chiếm được trái tim của cô gái đó, cô gái mà chỉ cần nhìn qua liền khiến người ta không nhìn được trăm lần, chỉ vì anh quen cô chậm hơn Thẩm Dật Thần hai năm, mà anh lại phải sống sờ sờ chịu đựng loại nỗi khổ chua xót này, không muốn, thật không muốn! Nhưng anh lại không thể làm gì, bởi vì cô gái trước mắt đang hạnh phúc, anh không đành lòng phá hư nụ cười ngọt ngào phát ra từ nội tâm của cô.

Thẩm Dật Thần cũng chịu nỡ nụ cười, ánh mắt nhìn về Hồ Cẩm Huyền càng thêm dịu dàng, Hồ Cẩm Huyền cũng ngọt ngào cười lại với anh, giờ phút này trong thế gian vạn vật giống như chỉ còn lại hai người bọn họ, nhu tình và yêu say đắm vây chặt lấy hai người họ, rất nhiều đèn flash đều tập trung trên người của hai người ôm nhau.

Nhiếp Phong yên lặng lui khỏi đám người, tính toán âm thầm rồi đi nơi làm người ta phiền muộn này, nhưng ông trời tựa hồ đối kháng với anh, anh mới vừa bước ra mấy bước, đã có ánh đèn lập tức chuyển dời lên người của anh.

"Nghe nói gần đây Nhiếp tổng giám đốc đoạt được quyền xây công trình ở khu vực mới, không biết Nhiếp tổng giám đốc hoạch định công trình không lớn thế nào? Có đối tượng hợp tác chưa? Hay là Nhiếp tổng giám đốc tính toán độc quyền công trình lớn này?" Một ký giả mặt tình nhìn thấy Nhiếp Phong tính rồi đi, lập tức cầm micro lớn tiếng hỏi, sự chú ý của mọi người lập tức đồng thời đặt ở trên người của Nhiếp Phong.

Mọi người đều biết khu vực mới này là một miếng thịt béo lớn, vận dụng tốt sẽ có không gian phát triển vô hạn, để một hạng mục được vận dụng tốt, kế hoạch phát triển nó rất quan trọng, mọi người đều muốn nghe Nhiếp Phong nói thế nào, nhất là những thương nhân thông minh kia, tất cả mọi người đều muốn chia một chén súp trong này.

"Rất xin lỗi, đây là cơ mật làm ăn! Thứ cho tôi không thể trả lời!" Nhiếp Phong lạnh lùng nói ra, sau đó xoay người đi ra bên ngoài, thân thể cường tráng từ từ biến mất ở trong đám người.

"Ai —— Nhiếp tổng giám đốc, nghe nói. . . ." Một đám chó săn lập tức muốn ngăn anh lại, nhưng chưa đi được hai bước, lập tức bị Phụng Dương - phụ tá của anh ngăn cản.

"Các vị phóng viên, có vấn đề gì, hoan nghênh mọi người đặt câu hỏi ở hội ký giá của 'tập đoàn Phong Thượng' chúng tôi, làm phiền các vị." Phụng Dương cười hi hi nói, sau đó mau chóng đuổi theo bước chân của Nhiếp Phong, tổng giám đốc nhà anh vẫn còn đang phát sốt, hiện tại không nên lái xe, anh phải lập tức đi theo, hi vọng anh ấy không bỏ lại mình mới tốt.

Phóng viên mặt tình nhận ra người đàn ông không mấy cao lớn này là công thần lớn của Nhiếp Phong, tự nhiên không dám đắc tội, không có tin tức của Nhiếp Phong cũng không gấp, nhưng tin tức kết hôn của Thẩm thị thì rất đáng tiền, mọi người rồi rít nghĩ như vậy, chờ bọn họ lấy lại tinh thần, làm sao còn thấy bóng dáng của Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền? Bọn họ đi lúc nào? Sao lại không hề báo trước? Mọi người đều thâm nghĩ thế.

Chương 66: Sự bá đạo của anh! Trầm tư

Trong đêm tối, thỉnh thoảng có ánh đèn mờ chiếu xuống, phản chiếu ra tình quang không rõ, dưới bãi đỗ xe, có hai bóng người mờ mờ đang chạy.

"Ha ha ha. . . . . Chạy hết nổi rồi, chạy hết nổi rồi, mệt quá! Nghỉ một chút đi." Giọng nữ mềm giòn mang theo trầm mê đặc biệt, cười ha hả nói.

"Ha ha! Anh ôm em." Giọng nam trầm thấp trong nháy mắt vang lên, bao hàm cung chiều vô hạn, cố gắng đem cô ôm trước ngực.

"A —— anh yêu, anh không mệt sao?" Hồ Cẩm Huyền kêu một tiếng, đôi tay ôm thật chặt cổ Thẩm Dật Thần cổ, đầu tựa trên ngực anh, nghỉ ngơi hỏi, tìm anh đập rất nhanh, từng cái đều khiến cô trầm mê rồi.

Không sai, hai người kia chính là Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần nhân lúc Nhiếp Phong hấp dẫn tất cả chú ý của ký giả len lén chạy ra, nhìn đám ký giả, rất có thể chỉ chờ Nhiếp Phong vừa đi, họ sẽ bám chặt hai vợ chồng, đến lúc đó bọn họ sao trốn được nữa.

"Anh không mệt, ngoan ngoãn đừng động, đừng té xuống, em mệt rồi trước hết ngủ một chút, đến nhà anh gọi em." Thẩm Dật Thần ôm chặt thân thể mềm mại của cô dịu dàng nói, anh là đàn ông mà cô là phụ nữ, thể lực giữa nam và nữ vốn cách biệt, cho dù cô là sát thủ cũng sẽ có lúc mệt mỏi, huống chi cô còn mang giày cao gót.

"Thân ái, ‘vườn hoa Cẩm Thần’ là thế nào? Sao em không biết chuyện này?" Hồ Cẩm Huyền ngờ vực nói, cô vừa nghe được cái tên ‘vườn hoa Cẩm Thần’ trong bữa tiệc, trong lòng không biết có cảm giác gì, có kinh ngạc, có cảm động, có kinh dị, dĩ nhiên hơn nữa là mừng rỡ, không nghĩ tới thân ái nhà cô trừ phòng an ninh trong nhà được gọi là ‘phòng an ninh Cẩm Thần’, những nơi khác bên ngoài cũng sử dụng tên của họ.

Chỉ là nói thật, có lúc cô yêu một chút ngây thơ của người đàn ông này. Suy nghĩ một chút, Hồ Cẩm Huyền đến gần gương mặt của anh nhẹ nhàng hôn một cái, mặt cười đến tình nghịch.

Thẩm Dật Thần nhìn thấy nụ cười mê người của cô, hô hấp hơi chậm lại, bước chân khẽ dừng, con ngươi đen sắc thâm thúy phóng ra vô tận phong hoa, ôm ngang cánh tay, cúi đầu, đem môi mỏng kêu gọi đến gần khuôn mặt cô, giọng nói mang theo ý vị đầu độc: "Bảo bối, em vừa đốt lửa có biết không?"

Dứt lời, môi mỏng hấp dẫn trong nháy mắt ngậm lấy đôi môi đỏ mọng nũng nịu của cô.

Cảm giác môi anh càng ngày càng gần, hơi thở quen thuộc ôm lấy cô, làm cô sinh ra cảm giác an toàn ——

"Em . . . . ." Cô hé mở môi anh đào, vừa định hỏi anh làm gì, đã thấy anh cúi người xuống. . . . .

Lần này hôn không giống lửa nồng đậm như lúc nãy, cái hôn này rất dịu dàng, môi mỏng cương nghị của anh như chuồn chuồn lướt nước rơi trên bờ môi cô, có hơi ngứa một chút, môi lưỡi tùy ý dây dưa, từ từ mở răng ngọc tiến vào, cường hãn công chiếm mỗi một tấc không gian. Mút lưỡi cô, đôi mắt cô nhiệt tình đáp lại, môi lưỡi nước miếng dây dưa, lửa dục dần dần thiếu hủy lý trí, cái hôn đơn thuần trong nháy mắt thay đổi mùi vị, môi anh dần dần dời xuống. . . . .

Từng điểm từng điểm chạm khẽ vành tai nhạy cảm của cô, cảm giác ấm áp giống như điện giật khiến cả người cô trở nên cứng ngắc ——

Đây là cảm giác gì, cô dĩ nhiên hiểu, cô biết mỗi lần Thẩm Dật Thần hôn mình thì cơ thể sẽ dâng lên một cảm giác không cách nào nói rõ, cảm giác này giống như lửa đốt hoặc như nước lũ, dần dần sẽ đem mình chôn vùi. . . . . Chỉ có những ai đang ở trong luyện ái mới hiểu loại cảm giác đó.

"Bảo bối, thật ngọt! Anh yêu em!" Thanh âm của anh rất thấp, hương thuần như rượu ngon, thanh âm tuyệt vời như đàn vi-ô-lông-xen, ở bên tai cô, còn có chút đặc ý

Hồ Cẩm Huyền vừa nghe đã đỏ mặt: "Làm sao có thể, a. . . . . Bây giờ đang ở bên ngoài, sẽ có người nhìn thấy —— ngô ——"

Cô còn chưa kháng nghị xong, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào liền bị Thẩm Dật Thần che lấp, một bàn tay giữ chặt ót của cô, nụ hôn đột nhiên xuất hiện mang theo khí thế hung hung đem cô hoàn toàn chôn vùi. . . . .

"Thần. . . . ."

Cô vừa định mở miệng, lại bị đầu lưỡi anh chờ sẵn công chiếm đi vào, dẫn dắt cái lưỡi Đinh Hương cùng nhảy múa, bàn tay ôm cô càng ngày càng dùng sức, tựa hồ muốn đem cô nhập vào cơ thể.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, vô lực thừa nhận anh xâm lược.

Ý thức cô sắp mất đi hít thở, Thẩm Dật Thần mới lưu luyến tạm thời buông cô ra, đầu ngón tay ấm áp chống khẽ trên bờ môi cô, phía trên đã dính đầy hơi thở của mình. . . . .

Anh thích như vậy ——

Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng thở hồn hên, theo hô hấp của cô, ngực phập phồng lên xuống, khiến người đàn ông trước mắt nhìn càng trầm mê rồi.

Hồ Cẩm Huyền cảm giác hô hấp được một chút mới phát hiện bọn họ đã ở trong xe, ghế ngồi không biết bị anh hạ xuống từ lúc nào, mà cô rất bất ngờ xem nằm ngang trên ghế, may mà cửa sổ thủy tinh đặc biệt, từ bên trong có thể nhìn thấy tất cả cảnh vật bên ngoài, nhưng người bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy bên trong. Nếu không bị người khác nhìn thấy bộ dáng này cô liền hồng bết. Đang nghiên cứu cửa sổ thủy tinh có thể chống đạn, có tính năng tốt, nhìn tình hình này căng thẳng trong lòng Hồ Cẩm Huyền mới khẽ đề xuống.

Mặc dù lúc này tất cả mọi người đang dự tiệc nhưng khó đảm bảo sẽ không có ai theo chân bọn họ, trước mặt mọi người, cô không có thói quen biểu diễn Xuân Cung Đồ sống nhưng người đàn ông trước mắt thể nào đột nhiên vô duyên vô cớ xuất hiện ánh mắt nóng rực như vậy, không trách người khác nói đàn ông đều là động vật, tùy thời đều có thể hăng hái bộc phát.

Chỉ là người nào đó không hề lo lắng hình dạng của mình giờ phút này bị người khác nhìn thấy, tham muốn giữ lấy mười phần, không thể để cho bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy bộ dạng mê người của cô, cho dù là phụ nữ cũng không được.

Trong khi cô đang suy tư, một vật thể ấm áp tron trượt đề lên, thân thể cô cảm thấy có thứ đang đè ép mình, xúc cảm quen thuộc cùng mùi vị nhắc nhở cô đó là môi của anh, cô nhất thời cảm thấy kinh ngạc, anh không phải nghĩ ngay tại bãi đậu xe, ở trên xe, cùng cô làm cái đó chứ? Chỉ là nhìn dáng vẻ anh tựa hồ rất khó chịu, thôi, thôi, nghe nói nhìn không tốt cho thân thể.

Cô không đành lòng cự tuyệt, kết quả là bị anh ăn sạch sẽ! Cho dù anh cự tuyệt, một hai ngày không ăn thịt, đàn ông cũng sẽ theo bản năng hành động. Nếu có người đi tới bãi đỗ xe ngầm, nhất định sẽ thấy một chiếc xe thể thao số lượng có hạn hàng đang chấn động theo quy luật trên dưới, nếu tình mất một chút, nhất định sẽ nhận ra đó là xe của Thẩm Dật Thần.

Sau khi chiến đấu một thời gian, bọn họ không nói chuyện gì, chỉ có Thẩm Dật Thần thỏa mãn nhẹ nhàng hôn gò má Hồ Cẩm Huyền, từng cái hạ xuống, giống như người yêu thân thiết.

Hồ Cẩm Huyền nhắm chặt hai mắt, trong lòng hưởng thụ tất cả cảm giác, eo của cô đang muốn rời ra từng mảnh, chỉ là vừa rồi cô cảm giác mình giống như đang ở nơi đảo nguyên, hoa đào bay múa đầy trời, trong mũi còn ngửi thấy hương thơm, hưởng thụ gió xuân khẽ mơn man, cảm giác đó rất quen thuộc, làm lòng cô không nhịn được tung bay, lần này so trước kia làm cho người ta trầm mê.

Lặng lặng hưởng thụ hết ấm áp, Thẩm Dật Thần mới thỏa mãn đứng dậy, tìm y phục mặc cho Hồ Cẩm Huyền, sau đó đem áo khoác tây trang của mình phủ lên người cô, cuối cùng mới xử lý cho mình.

"Bảo bối, em khỏe không?" Giọng nói Thẩm Dật Thần như rượu nguyên chất mang theo khăn khăn sau vận động, rù rì bên tai cô, khẽ hôn vành tai nhỏ bạch ngọc của cô, chọc cô cả người khẽ run.

Lúc này anh quá vội vàng, chỉ lo cảm thụ của mình, không biết có thương tổn cô không. Anh thừa nhận anh ghen, ghen tỵ cô ở trong vườn hoa với Nhiếp Phong, ghen tỵ cô quan tâm Nhiếp Phong mặc dù biết giữa bọn họ không có gì, cô đối với Nhiếp Phong chẳng qua là bạn bè, đặc biệt hơn chính là nhiệm vụ lần này của cô có thể có liên quan đến Nhiếp Phong nhưng anh chính là không nhịn được mà ghen, cho nên chỉ có thể dùng phương thức yêu bá đạo này hóa giải oán khí vô cớ trong lòng mình.

"Ừ." Hồ Cẩm Huyền nghe lời anh nói, trong lòng đột nhiên ngượng ngùng, mặc dù bọn họ rất thân mật, anh thỉnh thoảng sẽ nói những lời tâm tình, nhưng anh càng ngày càng bá đạo, bá đạo yêu cô, càng ngày càng không đứng đắn rồi.

Tâm tình Thẩm Dật Thần cực tốt, một mạch lái xe mà khoe miệng đều nâng lên, lần tham gia bữa tiệc này thật tốt, anh về sau phải thường xuyên dẫn cô đi chơi một chút! Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là chỉ có hai người bọn họ.

Đến cửa biệt thự, Hồ Cẩm Huyền mới xuống xe liền lao đảo một cái thiếu chút té ngã trên đất, thật may Thẩm Dật Thần kịp thời đỡ cô, anh cười tà khom lưng bế cô lên: "Bảo bối, thể lực em thật kém, như vậy đã mềm đùi rồi hả? Xem ra sau này anh phải bắt em tăng cường rèn luyện!"

Hồ Cẩm Huyền im lặng chôn đầu trước ngực anh, cảm nhận anh bởi vì cao hứng mà tim đập kịch liệt, cô như vậy do ai hại, còn dám cười.

Người trong biệt thự tuân thủ quy tắc của Thẩm Dật Thần, trẻ như vậy, không có chủ nhân phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được phép lưu lại biệt thự chính, cho nên Hồ Cẩm Huyền đối với lời nói của anh tỏ ra coi thường, về phần có thể sẽ vô tình gặp phải người khác, cô cũng không có gì kiêng kỵ, bọn họ vốn là vợ chồng, so với bọn họ những cặp tình nhân công khai thân mật rất nhiều, người khác không phải là vợ chồng còn như vậy, cô chẳng có gì mắc cỡ. Thấy cô không bài xích cách làm của mình, Thẩm Dật Thần ôm Hồ Cẩm Huyền lên lầu hai, khoe miệng cười càng vui vẻ hơn, chỉ kém không lớn tiếng hừ nhẹ điệu hát dân gian. Ở trong ngực anh Hồ Cẩm Huyền có thể cảm thụ anh rất vui vẻ, khoe miệng cũng khẽ gọi lên một độ cong đẹp mắt.

Nước ấm chậm rãi chảy vào bể tắm, từ từ bao phủ thân thể mềm mại của cô, khói mù tràn ngập cả phòng tắm, Hồ Cẩm Huyền đặt mình trong bồn, thoải mái khẽ thở dài một cái, thật hưởng thụ, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là người đàn ông trước mắt này không sờ loạn khắp nơi, cô sẽ càng vui vẻ hơn, hiện tại cô động cũng không dám, lo lắng tinh lực tràn đầy của người này không ngừng hấp dẫn, đem cô ăn sạch thêm một lần nữa.

"A—— em tự mình làm, anh ra ngoài trước đi." Hồ Cẩm Huyền kêu một tiếng, giọng nói thờ ơ, bộ dáng rất mê người, thừa dịp cô không chú ý lại

muốn tác quái trên người cô, cô không cần, nếu không cuối cùng người chịu tội chính là bản thân.

"Ha ha ha. . . . Là ai ngay cả đứng cũng không được, em hiện tại có thể lấy khăn lông được sao?" Thẩm Dật Thần vừa giúp cô chà lưng, bên cười tà trên môi, bàn tay to còn thỉnh thoảng ma sát da thịt trơn mềm, chọc cô run lên một cái, lúc này anh cười càng vui vẻ hơn.

Hoa lạp lạp. . . .

Hồ Cẩm Huyền lấy tay thổi chút nước, xoay người nhìn áo sơ mi trắng hơi ẩm, trong con người có vài phần vui vẻ không che giấu được, giọng nói ngọt ngào làm người ta trầm mê trong nháy mắt vang lên: "Để cho anh cười nhạo em, dù cầm khăn lông không nổi em cũng muốn tự tắm, nếu không sẽ rất hôi".

"Ha ha! Bảo bối cho dù không tắm cũng thơm ngào ngạt." Thẩm Dật Thần nhìn về mặt cô vô lại, ở trên cổ cô hít một hơi thật sâu, hôn một cái, cười ha hả nói, ánh mắt cung chiều, giọng nói dịu dàng còn khuôn mặt anh tuấn tràn ngập tình yêu say đắm, khiến cô còn đang thờ phỉ phò thiếu chút nữa nhào tới ăn sạch.

Anh có thể không cần dịu dàng như thế được hay không, không cần thâm tình như vậy, không cần anh tuấn thế này, cô không thể chống lại được sự dụ dỗ.

Chỉ là tên đàn ông nào đó mục đích không phải là muốn dùng sắc đẹp hấp dẫn một phụ nữ ư, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, Thẩm Dật Thần cười tà một tiếng, chậm rãi tới gần bồn tắm, giúp cô tắm cũng cần lực không chế rất lớn mới có thể không hóa thân thành sỏi.

Cả phòng tắm tràn ngập sương mù, không khí giữa hai người cũng từ từ ấm lên, không rõ là do nước nóng hay là do sắc đẹp gây ra.

Chỉ cần một lát, phòng tắm to như vậy trong nháy mắt vang lên tiếng thở thô của đàn ông và tiếng rên của phụ nữ, cho đến nửa đêm canh ba mới chậm rãi dừng lại.

Thẩm Dật Thần thỏa mãn ôm cô gái bởi vì vận động mà ngủ say, nhanh chóng tắm rửa cho cả hai, dùng khăn lông bọc thật chặt Hồ Cẩm Huyền, đặt cô ở trên giường êm ái, sau đó đi tới bên cạnh trong ngăn kéo lấy máy sấy, dịu dàng vì cô hong khô mái tóc, tất cả động tác như một đường liền thành, không có một tia kéo dài, thần thái giống như đang nâng niu bảo vật, làm người ta không nhận được đắm chìm trong ánh mắt thâm tình đó.

Hồ Cẩm Huyền trong con ngủ mê nghe tiếng vang 'ông ông ông' thì không mở mắt tỉnh lại nhưng khóe miệng vui vẻ vênh lên, cô thật sự quá mệt mỏi, để anh phục vụ đi!

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần cất máy sấy, mặt cung chiều nhìn cô có vẻ hơi mệt mỏi, than nhẹ một tiếng, thật mắc cỡ khi anh luôn luôn tự nhận là thanh tâm quả dục, không nghĩ tới trước mặt cô liền không cách nào không chế được, giống như đã thú lòng tham không đáy hung hăng muốn cô.

"Bảo bối, ngủ đi, ngủ đi!" Thẩm Dật Thần dịu dàng vuốt vuốt mái tóc, cung chiều nhỏ giọng bên tai cô rì rì nói.

Hồ Cẩm Huyền như nhận thấy cảm giác, nhẹ nhàng cọ sát bên cạnh anh, khóe miệng nâng lên độ cong đẹp mắt, trầm trầm tiến vào giấc ngủ, bởi vì mới vừa tắm xong, khuôn mặt lớn chừng bàn tay mặt đỏ hồng, trông rất đẹp mắt, lông mi hơi vênh giống như hai bàn chải nhỏ, cực kỳ mê người.

Thẩm Dật Thần từ từ cúi đầu, cung chiều hôn nhẹ gương mặt cô, sau đó đắp kín mền, nhẹ giọng đi tới thư phòng.

Trong thư phòng, Thẩm Dật Thần trầm lặng ngồi trước bàn làm việc, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn làm việc, nhìn như không hề có tiết tấu, lại để cho người cảm thấy dị thường dễ nghe.

Ở trước mặt anh có năm người áo đen che mặt, không thấy rõ diện mạo, nhưng xác định đều là phụ nữ, hơn nữa đôi mắt các cô lạnh nhạt như nước, nếu như không phải là cô ý nhìn sang, sẽ khiến người ta không cảm thấy sự hiện hữu của các cô.

"Nói đi!" Thẩm Dật Thần lạnh như băng nói, anh giờ phút này đâu còn bộ dạng thâm tình như đối đãi với Hồ Cẩm Huyền, tất cả mọi chuyện của cô anh đều muốn biết, nếu không anh sẽ có cảm giác không an toàn.

Người khác có lẽ không biết ý tứ anh, nhưng làm ám vệ bên cạnh Hồ Cẩm Huyền, họ biết trong lời của anh hàm nghĩa gì, một cô gái áo đen dùng giọng nói không chút tình cảm nói: "Thưa ông chủ, phu nhân đi dạo vườn hoa, không cẩn thận bắt gặp người khác đang làm tình, vì vậy cô nhanh chóng chạy về, cứ như vậy đụng ngã Nhiếp Phong, sau liền đỡ anh ta. . . . . Chuyện về sau ông chủ cũng biết rồi."

Cô chỉ đem tất cả mọi chi tiết bẩm báo, tuyệt đối không có một sự giấu giếm, cũng không khoa trương.

"Người nào?" Giọng nói Thẩm Dật Thần lạnh như băng có thể chết rét người, nhưng năm cô gái trước mặt tựa như không có tình cảm, nghiêm túc chờ phân phó của anh.

"Gia chủ Trần thị Trần Kiệt." Cô gái áo đen thần nhiên nói, đôi mắt cô giống như vạn vật thế gian cũng không thể gọi lên hứng thú.

"Giải quyết đi!" Thẩm Dật Thần phân phó, không thể trách mình, muốn trách thì trách Trần Kiệt chết từ tế không muốn lại đi đến hoa viên vụng trộm, còn để bảo bối phát hiện, không biết có nhiệm bản đôi mắt cô không, khiến cô cảm giác ghê tởm. Trần Kiệt cái tên phá của càng không nên vì mình vụng trộm mà khiến bảo bối gặp phải Nhiếp Phong, còn khiến Nhiếp Phong mơ ước bảo bối, tất cả tất cả đều tại Trần Kiệt đụng phải hòng sủng, không tìm người tiết hòa, tức giận trong lòng làm sao phát tiết.

"Dạ!" Tất cả người áo đen nhất trí nói, chính tề giống như là diễn luyện mấy ngàn lần, nhưng tình huống thực tế chỉ có họ rõ ràng.

Một cô gái nhỏ sẽ quyết định thế giới này thiếu một con cá hay một con côn trùng, bang người áo đen nhận được lệnh, trong lòng các bắt đầu hoạch định giết người, họ có thể tự hào nói bản lĩnh của mình mặc dù không bằng phu nhân nhưng so với sát thủ bình thường thì tốt hơn nhiều.

"Gọi trưởng lão trong bang nhanh chóng tìm cách xâm nhập vào trang web của phu nhân, các cô về sau đi theo bảo vệ phu nhân, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể ra tay, nhưng nhất định không thể khiến phu nhân bị tổn thương! Nhớ, các cô chỉ có thời gian tối nay." Thẩm Dật Thần nghiêm túc phân phó, anh giờ phút này giống như là một người chồng tốt quan tâm an toàn của bà xã, đâu còn cảm giác tàn nhẫn.

"Dạ, chúng tôi cáo lui." Năm cô gái áo đen lạnh nhạt trong mắt không hề gợn sóng nói, sau đó biến mất khỏi thư phòng.

Ông chủ có thể nói như vậy, ý tứ chính là tối nay anh sẽ kéo phu nhân, họ tạm thời không cần ở bên ngoài biệt thự bảo vệ phu nhân, trực tiếp đi làm nhiệm vụ, đây là một chuyện tàn nhẫn nhưng muốn trách ai? Thì phải trách người khác không biết gì đụng vào hòng súng rồi, dĩ nhiên trở thành vật hy sinh.

Đội tất cả người áo đen đi hết, Thẩm Dật Thần mới nhẹ nhàng đi về phía phòng ngủ, không biết bảo bối tinh chưa, anh không quên không có anh ở bên cạnh, giấc ngủ của cô rất kém, nghĩ đi nghĩ lại Thẩm Dật Thần lại bước nhanh hơn.

Thẩm Dật Thần vừa bước vào phòng ngủ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở mê người, đèn bàn chiếu xuống trên giường nệm khẽ rung lên, nhìn tình hình bảo bối không bị giật mình tỉnh lại, Thẩm Dật Thần tràn đầy cảm động đến trước giường, nhẹ nhàng nằm bên cạnh.

Mới vừa nằm xuống, đang chuẩn bị đem thân thể thơm tho ôm vào trong ngực, thân thể thơm tho ấm áp bên cạnh cứ như vậy đột nhiên xoay người, thẳng tắp nhào tới trong ngực anh ngủ, một cái tay như trẻ con khẽ giơ lên, một tay khác ôm chặt hông cường tráng của anh, đầu nhỏ nhỏ vùi sâu vào ngực anh.

Nếu không phải vừa nghe tiếng hít thở đều đều của cô, anh còn tưởng anh đánh thức cô rồi, Thẩm Dật Thần cung chiều thờ dài một cái, sau đó vòng chặc qua eo thon của cô, giống như dụ dỗ trẻ nít, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô.

Trăng sáng treo thật cao, đêm vẫn tiếp tục! Mà người có tình có thể gặp nhau trong mơ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Nhiệm vụ trước đêm ngọt ngào

Trong lương đình ở biệt thự, Hồ Cẩm Huyền thích ý nằm trên ghế quý phi, tay phe phẩy cây quạt, lỗ tai nghe tiếng nước chảy từ núi giả cách đó không xa hoà với tiếng chim trên cành, nhìn rừng hoa phong phú, mắt khẽ híp lại thoải mái ngủ thiếp đi. Chuyện thoải mái nhất thế giới cũng chỉ được như thế, nếu như không phải còn chuyện chưa rõ giờ phút chắc cô đã ngủ thiếp đi.

Đã một tuần từ bữa tiệc lần trước, Nhiếp Phong không có chút động tĩnh, theo suy đoán của cô giữa những thương nhân thông minh không phải đều có sức hút lẫn nhau sao? Thế nào Nhiếp Phong vẫn chưa tới tìm thân ái nhà cô đây? Quá kỳ quái rồi, cô cũng đã hỏi ông xã Nhiếp Phong có đi tìm anh không, kết quả anh buồn bực nói một câu 'không có', sau đó tựa như con thú hoang đem cô huy vào trong bụng, không để cho cô kịp la lớn trong lòng, quả thật vì hoàn thành nhiệm vụ mà ngay cả bản thân cũng cho mất, lỗ vốn, làm cô từ đó không dám hỏi anh câu nào.

Giờ phút này người nào đó đang suy nghĩ nát óc nguyên do tại sao hai người đàn ông ưu tú giống nhau lại không trở thành bạn tốt. Nguyên nhân lớn nhất là vì một sự tồn tại của một người phụ nữ, sức quyến rũ lực quá lớn, hai người đàn ông ưu tú đều có chút khuynh đảo chỉ là nếu người nào đó biết sự thật, đoán chừng lại phải "tự sướng" một lần.

"Phu nhân, nước trái cây của cô." Nữ quản gia cười híp mắt đưa ly nước trái cây tới trước mặt cô, cắt đứt trầm tư của cô, phụ nữ có người yêu quả thật càng ngày càng đẹp, da phu nhân càng lúc càng mềm mịn, ông chủ càng hạnh phúc, xem ra rất nhanh sẽ có Tiểu chủ tử rồi, nghĩ đi nghĩ lại, quản gia mỉm cười, con mắt sắc càng thêm sâu.

"Cám ơn a." Hồ Cẩm Huyền cầm nước trái cây, vui sướng hút một hơi, cả người mát lạnh, đầu óc cũng thông suốt.

"Tôi không sao, cô đi làm việc đi!" Hồ Cẩm Huyền mặt cười nói rồi đổi một tư thế nằm thoải mái hơn, cô biết ông xã lo cô mệt cho nên chuyện gì cũng không cho cô làm. Một cách tự nhiên, phần lớn công việc vốn thuộc về nữ chủ nhân là cô cuối cùng lại giao cho Quản gia, mà cô chỉ cần hưởng thụ cuộc sống, nói thật, trong lòng cô cũng có một chút băn khoăn, chỉ là người quản gia này rất dễ nói chuyện, hoàn toàn coi cô như con gái mình, nếu không phải khi còn bé đã tận mắt nhìn thấy mẹ chết, cô còn tưởng rằng người trung niên này chính là mẹ cô đấy.

"Được, phu nhân nếu có chuyện gì thì gọi tôi, cái pager này tôi để ở đây." Quản gia đem một pager công nghệ cao màu hồng đặt trên tượng đài điêu khắc, nhìn mặt nữ chủ nhân thích ý bà khẽ mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

"Quần gia, bà nghĩ dưới tình huống nào hai người đàn ông ưu tú giống nhau sẽ không trở thành bạn tốt?" Hồ Cẩm Huyền đột nhiên hỏi khi quần gia vừa bước mấy bước, cô nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ cho nên muốn nghe ý kiến của quần gia một chút, tuổi quần gia lớn hơn cô có lẽ đã nhìn thấu cuộc đời, sẽ hiểu đạo lý trong đó không chừng.

"Tại sao phu nhân hỏi như thế?" Quần gia xoay người nghi ngờ nói, cũng trả lời ngay vấn đề của cô, chẳng lẽ về mặt nghi ngờ của phu nhân là tại nghi cái này? Chỉ là hai người đàn ông ưu tú là ai? Là ông chủ? hay là người phu nhân tưởng tượng?

"Ah, không biết thì thôi, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút." Hồ Cẩm Huyền cười nói, xem ra Quần gia cũng không biết, chuyện này càng ngày càng phiền toái.

"Hai người đàn ông ưu tú giống nhau sẽ không trở thành bằng hữu có ba trường hợp, loại thứ nhất là tính tình bất đồng, loại thứ hai chính là quá ưu tú, rất dễ dàng trở thành đối thủ; về phần loại thứ ba, tôi xem trong phim truyền hình, đó chính là hai người đàn ông này đồng thời yêu một người. Bọn họ sẽ vì người phụ nữ này trở thành tình địch, thật ra còn có rất nhiều nguyên nhân khác, chỉ là trước mắt tôi chỉ biết có nhiều đó thôi!" Quần gia hồ hởi nói, giọng nói hiền lành có tác dụng trấn an lòng người, mặc dù không biết tại sao cô lại hỏi như vậy nhưng bà vẫn là đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra, hi vọng có thể giúp được cô.

"Như vậy sao? Quần gia nói rất đúng, thế gian này thứ gì cũng có thể nắm giữ, nhưng lòng người thì không, tôi cứ cho rằng trong chuyện này có gì rồi rắm, lại quên một số việc căn bản không có lý do, tựa như hai người đàn ông ưu tú tại sao không thể trở thành bạn bè. Cũng có thể là không có lý do gì, chỉ vì người trong cuộc không muốn." Nghe Quần gia nói chuyện trong lòng Hồ Cẩm Huyền nhất thời sáng ngời, không biết Quần gia có nghe hiểu cô đang nói gì không, chỉ là muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, hiện tại trong lòng của cô đã sáng tỏ.

Xem ra, nếu Nhiếp Phong không tìm Thần, cô sẽ phải chủ động xuất kích, muốn thuận lợi tiến vào biệt thự nhà anh ta, cô có biện pháp, mấy ngày nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chờ tinh thần thoải mái sẽ tác chiến.

"Phu nhân nói đúng." Quần gia nghe cô chủ này thao thao bất tuyệt, trong lòng tràn đầy ý kính nể, chẳng những mỹ lệ hơn nữa trí khôn hơn người, khó trách ông chủ yêu cô đến tận xương tủy, cô gái tuyệt sắc như vậy sao lại có người không yêu chứ.

"Không sao, không hổ là Quần gia, tùy tiện nói đã giúp tôi giải quyết rắc rối mấy ngày nay." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt vung tay lên, có thể thấy được tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều.

"Có thể giúp phu nhân giải khốn là tốt rồi, tôi đi làm việc." Quần gia cười nói, sau đó nhẹ nhàng rời đi. Đùng xem mấy vị phu nhân được gọi là thoải mái rộng rãi nhưng thực ra thường xuyên làm khó người làm, phu nhân nhà bà là người phụ nữ đẹp nhất lại tốt bụng, cho tới bây giờ cũng không tùy ý mắng người làm, trợ giúp người khác như chuyện thường, ở trong mắt của cô tựa hồ không có phân chia cấp bậc, đáng vẻ này khác hẳn mấy vị phu nhân rộng rãi, cả ngày hướng người làm hô ngày uống đất, đối đãi với người làm chưa từng có sắc mặt tốt. Cũng bởi vì cái này, phần lớn người giúp việc mới không sợ ông chủ, nếu như họ không làm chuyện lớn gì thì có phu nhân ở phía trên giúp họ chịu trách nhiệm.

Hồ Cẩm Huyền cảm nước trái cây hút một hơi thật sâu, khẽ nhìn về phía muôn hoa khoe sắc bên cạnh, trong mắt nụ cười sâu hơn, gió nhẹ nhàng thổi, tiếng nước chảy trên núi già, tiếng chim vang dội, nhìn một chút, mí mắt cô càng ngày càng nặng, bắt tri bắt giác cứ như vậy đã ngủ say.

"Uhm . . . . . Đùng làm rộn. . . . ." Hồ Cẩm Huyền đang ngủ nói thầm một tiếng, sau đó gơ tay nhỏ bé rồi lại tiếp tục ngủ, ngủ ở đình nghi mát thật thư thái, cô cũng không muốn nhúc nhích.

"Uhm . . . . . " Hồ Cẩm Huyền khẽ nhíu lông mày, cái gì đó làm bên má cô rất nhột, trong lòng mắng to là ai đáng ghét như vậy, lúc cô ngủ thoải mái nhất lại quấy rầy, chẳng lẽ không biết cô rất khó tính khi rời giường sao? Đợi cô tỉnh ngủ, cô không phạt người kia quét dọn đại sảnh, cô không phải họ Hồ.

"A. . . . . Quý a!" Cảm thấy sức nặng trên người, Hồ Cẩm Huyền cho là quý áp giường, kêu lên một tiếng, trong nháy mắt tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn 'vật nặng' ngăn chặn cô.

"Anh là quý? Há?" Thẩm Dật Thần gạt gạt mày đẹp, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, vẻ mặt ngụ ý nếu cô không giải thích chờ chút nữa sẽ có người chịu.

Anh chỉ là thích dính chung với cô vì vậy hóa động lòng thành hành động thật, anh cũng làm như vậy, đè trên người cô thật chặt, nghe hơi thở thuộc về cô nhưng cô dám nói anh là quý, trên thế giới này anh anh tuần tiêu sái như vậy lại là quý sao? Anh quá thất bại.

"Không phải, em không nói anh, thân ái làm sao có thể sẽ là quý, em chỉ là gặp ác mộng, đúng, gặp ác mộng." Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nói, còn mơ mơ màng màng ôm cổ anh, giờ phút này người nào đó hoàn toàn không chú ý tới tư thế mập mờ này.

"Vậy bây giờ rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?" Giọng nói kêu gọi của Thẩm Dật Thần trong nháy mắt lần nữa vang lên, hương thuần như rượu ngon, thanh âm tuyệt vời như đàn vi-ô-lông-xen, còn có một sự đặc ý, anh giờ phút này cười đến gian tà, nhìn bộ dạng anh giống hệt hình tượng "quý" như cô nói lúc nãy, hiện tại lại đang đè trên người cô, chỉ là cô không dám nói thêm gì nữa.

"Anh về lúc nào?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ đẩy thân thể anh một cái, rồi đứng dậy nhưng tên nào đó không hợp tác, vẫn dùng ánh mắt cưng chiều thâm tình mà nhìn cô giống như muốn cô khám vào trong ngực.

"Lúc em nói em không mang họ Hồ, chỉ là không phải họ Hồ cũng không có gì không tốt nhỉ? Anh nghĩ họ Thẩm cũng tốt lắm, cái gọi là gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, Thẩm Cẩm Huyền, vẫn dễ nghe hơn, anh thích." Thẩm Dật Thần nói một mạch, thật ra anh quay về lâu rồi, cứ như vậy lơ đãng nhìn cô ngủ, còn không ngừng suy đoán trong mộng cô có nghĩ đến mình, cuối cùng anh rốt cuộc chịu không nổi cô độc một người cho nên không nhịn được lay tỉnh cô, chỉ là sau khi anh ác khí một phen, lại dùng tóc vẽ khuôn mặt cong cong của cô.

Nghe cô nói mớ trong cơn ngủ mơ, anh nhìn không được muốn cười to ra tiếng, thì ra cô còn có mặt đáng yêu như vậy, không mang họ Hồ vậy hãy theo họ Thẩm của anh, cho cô vào dòng họ mình, anh mừng rỡ giờ hai tay tán thành.

"Không đứng đắn." Hồ Cẩm Huyền cười sáng giọng, Thẩm Cẩm Huyền, không hiểu sao anh lại nghĩ ra được, nếu để đám bạn của cô biết không chừng lại cười cô mấy ngày mấy đêm, chỉ là từ trong miệng anh nói ra, thật đúng là để cô cảm thấy vô hạn ngọt ngào, chẳng lẽ phụ nữ cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt? Nhưng trong lòng cô lặp lại cái tên Thẩm Cẩm Huyền này, phát hiện cũng hay, chỉ là cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

"Anh nói thật, chỗ nào không đứng đắn, hả?" Thẩm Dật Thần đem khuôn mặt anh tuấn vô hạn đến trước mặt Hồ Cẩm Huyền, mũi chạm mũi, miệng dán miệng, hết sức thân mật, giọng nói hấp dẫn trầm thấp trong nháy mắt trở nên kêu gọi, hơi thở ấm áp phả trên gương mặt cô, chọc gò má trắng nõn trong nháy mắt phủ một tầng phấn hồng, đẹp mắt cực kỳ, ánh mắt người nào đó thiếu chút nữa choáng váng.

Giờ phút này tư thái hai người là nam trên nữ dưới trong rất mập mờ, từ xa nhìn lại, giống như đang làm chuyện thân mật.

"Đã dậy rồi, nặng quá, em nói không đứng đắn chính là không đứng đắn." Hồ Cẩm Huyền đẩy thân thể cường tráng của anh một cái, gắt giọng, người đàn ông này không phải muốn ở nơi này làm chuyện thân mật? Không cần a, trong lòng cô hô to một tiếng nhưng thanh sắc trên mặt lại bất động, cô không muốn ở chỗ này biểu diễn xuân cung đồ sống, hơn nữa bây giờ là ban ngày.

Thẩm Dật Thần nghe cô ăn vạ, trong mắt nâng lên nụ cười cưng chiều, khẽ lấy tay chống thân thể, không để cô cảm thấy nặng như vậy, nhưng ở cự ly gần còn duy trì tư thế thân mật, một tay nghịch ngợm đi đến dưới nách cô cù lét, dùng giọng vừa dịu dàng lại cưng chiều liên tục uy bức lừa gạt nói: "Anh đi giúp em đổi hộ khẩu, có được không? Sau sẽ gọi là Thẩm Cẩm Huyền, hả? Có đồng ý không?"

Nghe giọng anh giống như rượu chưng cất, cô không nhìn được đắm chìm, nhưng cánh tay trên người cô tác quái chọc cô ha ha cười to: "Ha ha ha. . . . .
. Thật là nhột. . . . . Không cần. . . . .".

"Vậy em có đồng ý gọi là Thẩm Cẩm Huyền hay không? Hả?" Thẩm Dật Thần cười hỏi, động tác trong tay càng thêm linh hoạt, hẳn biết tất cả điểm mẫn cảm trên người cô, tự nhiên sẽ nhanh chóng khiến cô cầu xin tha thứ, liệt vào dòng họ mình, nếu như không phải anh đột phát linh cảm, anh thật đúng là không nghĩ tới chỉ cần hai người cùng họ Thẩm, nghe, trong lòng anh cảm giác rất thoải mái.

"Đồng ý! Đồng ý! Ha ha ha. . . . . Đại ca, em đồng ý, anh mau dừng tay, ha ha ha. . . . ." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả, nước mắt cũng chảy ra, có thể thấy một người nào đó thật sự vô cùng gian trá, thế nhưng khi dễ cô như vậy.

"Có thích cái tên này không? Nói mau!" Thẩm Dật Thần cười ép hỏi, anh chính là như vậy, thứ anh thích hi vọng người anh yêu cũng thích, nếu người anh yêu không thích, vậy anh phải từ bỏ thứ đó rồi, giống như cô. Chỉ là vật nhỏ này sợ nhột liền gọi anh đại ca, thật ra anh thích cô gọi anh là thân ái, darling hoặc là ông xã, nghe ngọt ngào hơn.

"Thích! Thích! Vô cùng thích! Ha ha ha. . . . . Thân ái, mau dừng tay! Ha ha ha. . . . ." Hồ Cẩm Huyền cười đến nước mắt chảy như mưa, cô sắp không chịu nổi, người này rõ ràng biết nhược điểm của cô ở đâu, mỗi lần đầu đầu là cô cầu xin tha thứ cho đến khi chấm dứt, điểm chết người là còn a a a cầu xin tha thứ được.

Thẩm Dật Thần nghe được từ anh muốn, con mắt sắc bén trở nên mừng rỡ, phát ra phong hoa vô tận, anh bây giờ giống như nhìn thấy hoa nở rộ rờ rờ trên mặt cô, sung sướng đến nỗi khiến anh nín thở, chỉ muốn mãi như vậy.

"Anh ——" nàng suyễn suyễn khí, hé mở môi anh đào, vừa định muốn cùng anh nói, lại thấy anh cúi người xuống. . . . .

Anh kêu gọi ngậm đôi môi đỏ mọng của cô, môi lưỡi tùy ý dây dưa, khẽ mở răng ngọc tiến vào, cường hãn công chiếm mỗi một tác không gian. Mút cái lưỡi cô, môi lưỡi nước miếng dây dưa, dịu dàng và bá đạo cùng tồn tại trong cái hôn sâu này, khiến cô không kịp ứng phó.

"Thật biết nghe lời!" Thẩm Dật Thần thừa dịp hôn, nhẹ nhàng rừ rừ nói, thanh âm của anh rất thấp, hương thuần như rượu ngon khiến cô muốn trầm luân trong đó.

Tựa hồ cảm thấy biến hóa của cô, anh hôn sâu hơn bá đạo hơn giống như muốn đem cả người cô ăn vào trong bụng.

Bàn tay to mới vừa cù lét giờ phút này nắm chặt eo thon của cô, bàn tay càng ngày càng dùng sức, tựa hồ muốn đem cô xâm nhập vào cơ thể anh.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, vô lực thừa nhận anh xâm lược.

Ý thức được cô sắp tắt thở, Thẩm Dật Thần mới lưu luyến tạm thời buông môi cô ra, đầu ngón tay ấm áp chống khẽ trên bờ môi cô, phía trên đã sớm dính đầy hơi thở của mình. . . . .

Hồ Cẩm Huyền phát hiện anh tựa hồ có một thói quen, mỗi lần hai người hôn nhau xong sau, anh sẽ sử dụng cái hôn sâu này mà cưng chiều cô, sau đó ngón tay giống như nghệ sĩ dương cầm sẽ êm ái mà sát môi cô, bộ dạng thâm tình làm thực nữ đồ bùng cả mặt muốn động thổ, chỉ là cô không phải cô gái bình thường, đối với tình huống như thế nhiều lắm chỉ có biểu tình hoa si, muốn đem anh nuốt vào trong bụng hoặc là ngượng ngừng, cô có sắc tâm nhưng không có can đảm a, bởi vì cuối cùng không gánh nổi hậu quả quá nghiêm trọng, cô rất có thể ba ngày ba đêm cũng không thể xuống giường, không phải cô khoa trương mà sự thật chính là thế.

Có thể cô vừa cười đến lợi hại nên nước mắt chảy ra không ít, giờ phút này Hồ Cẩm Huyền dùng ánh mắt thâm tình này, người đàn ông phía trên nhìn thấy, con mắt sắc dần dần thêm sâu, anh chậm rãi cúi đầu, từ từ đến gần khuôn mặt cô.

Cảm thụ hơi thở phải nam quen thuộc khiến cô quyến luyến, Hồ Cẩm Huyền từ từ khép lại ánh mắt, đợi anh sẽ điên cuồng chiếm đoạt, nhưng cô đợi a đợi, qua một phút cũng không thấy phần chiếm đoạt ngọt ngào, ngược lại nghe tiếng cười phía trên, tiếp theo sống mũi nhỏ bị người cung chiều sờ sờ, cô nghi ngờ mở con mắt mê ly, trong mắt không hiểu ra sao, cô không làm gì khiến anh cười lớn như vậy!

"Ha ha ha. . . . . Em cho rằng anh muốn hôn em." Thẩm Dật Thần cười ha ha giải thích, vốn anh muốn hung hăng hôn cô, nhưng nhìn thấy biểu tình này liền không nhịn trên chọc một chút, phản ứng cô đáng yêu muốn chết, làm anh không thương không được.

Nhìn sắc mặt anh, cảm thụ lồng ngực anh chấn động, Hồ Cẩm Huyền biết anh nhất định rất vui vẻ, chẳng qua vấn đề không phải những thứ này, mà là lời nói của anh, cái gì gọi là em cho rằng anh muốn hôn em? Anh đột nhiên cúi đầu xuống không phải muốn hôn cô thì muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn trêu cợt cô? Thật là hông bết, thế nhưng đề cô hiểu lầm, cho là anh muốn hôn cô, thật mất hồn, Hồ Cẩm Huyền giờ lên quả đấm, đấm trên người anh, quát một tiếng lớn: "Thẩm Dật Thần!"

Lớn như vậy, cô làm đầu tiên xấu hổ đến thế, về sau không biết anh lại muốn đem chuyện này trêu cô, giờ phút này trong lòng cô kêu đau, thật là dạy dỗ phu quân bất lợi a! ông xã nhà cô càng dạy dỗ càng lớn lối, bắt đầu trêu cợt cô.

"Ha ha ha. . . . . Chớ đánh, sẽ đau!" Thẩm Dật Thần khó có thể ức chế tiếng cười, hân nhu tình nắm lấy quả đấm nhỏ của cô rồi đặt nó trong lòng.

"Thẩm Dật Thần, dám chê cười em, em sẽ đánh!" Hồ Cẩm Huyền nghe anh cười nói, tức giận gất giọng, dừng xem cô bình thường một bộ dạng hiền thê lương mẫu, chỉ có Thẩm Dật Thần mới biết Tiểu bạch thỏ ẩn nấp trong tiểu hổ, có bao nhiêu cay nghiệt thế nào nhưng anh lại thích phong tình của cô, bởi vì đây mới thực sự là cô.

"Lòng ngực quá cứng, sẽ làm đau tay em." Thẩm Dật Thần mỉm cười nghiêm trang nói, còn cúi đầu hôn hít quả đấm nhỏ, ánh mắt kia chính là hóa long, đoán chừng cũng sẽ biến thành mềm nhũn, không một tia hỏa khí nào dám tàn sát ra.

Nhưng chuyện như vậy cứ bị anh hai ba câu lời ngon tiếng ngọt liền được giải quyết vậy sau này anh còn trêu cợt cô thì làm sao, Hồ Cẩm Huyền giờ phút này mặc dù trong lòng ngọt ngào cực kỳ nhưng trên mặt còn duy trì sắc mặt lạnh nhạt, hắng giọng nói: "Nhìn bạn học Thẩm Dật Thần vì phạm lần đầu, phạt bạn học Thẩm Dật Thần tối nay ngủ thư phòng." dứt lời, ánh mắt của cô thoáng qua một tia giảo hoạt, từ từ nhìn khuôn mặt anh tuần nào đó đã suy sụp, trong lòng cười nghiêng ngửa.

"Cái đó... bà xã đại nhân, có thể không phạt nặng như vậy không? Hoặc là phạt anh quét dọn vệ sinh, phạt anh nấu ăn, phạt anh. . . . ." Một tên con trai hiền mị nói, còn liệt kê một chuỗi hình phạt ra, buổi tối ngủ ở thư phòng sẽ bị bệnh, mấu chốt không phải là thư phòng mà là không được ôm thân thể thơm tho, anh sẽ bệnh mất, là bệnh tương tư.

"Không thể, cứ quyết định như vậy." Hồ Cẩm Huyền làm bộ nghiêm mặt nói, sau đó đẩy anh ra, từ từ ra khỏi đình nghỉ mát, khước miệng nghe một tên con trai nói thì khẽ gọi lên độ cong đẹp mắt.

Nấu ăn? Ông trời a, lần trước người nào đó làm món ăn ngọt muốn chết, hại cô một tuần lễ không dám ăn đồ ngọt; quét dọn vệ sinh? Ngần vạn đừng quét dọn đem bộ đồ thể thao cô thích nhất thành đồ bỏ đi ném, đây là bản số lượng có hạn cô cất giấu, kể từ lúc bị anh vứt bỏ, toàn thể giới có thể chỉ còn sót lại một bộ cuối cùng.

"Bà xã thân ái, bảo bối, em chờ anh một chút. . . . ." Một tên con trai nào đó nhìn bóng lưng cô đi xa vừa hô vừa nhanh chóng đuổi theo.

Người giúp việc và hộ vệ nhìn thấy ông chủ anh minh thần võ của họ đuổi theo phu nhân, trong miệng còn nói ra lời ngon tiếng ngọt, đối với tình huống này bọn họ làm như không nhìn cũng không nghe thấy, phu nhân là người thế nào? Đừng nghĩ ông chủ cũng giống phu nhân... Cung chiều vợ như mạng vì vậy trừ phu nhân ra những người khác căn bản không được hưởng thụ đãi ngộ tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Quy tắc yêu vợ như mạng

Trong nháy mắt lại qua một tuần lễ, từ sau ngày bị Hồ Cẩm Huyền phạt ở trong lương đình, người đàn ông kia vẫn phách lối như cũ, mỗi ngày bọn họ vẫn sống rất ngọt ngào, quả thực làm người khác ghen chết nhưng sự trừng phạt của ngày đó có từng tiến hành không? Việc này thật đúng là rất khó nói, có phải thế không.

Bởi vì một người đàn ông lần qua lần lại trong thư phòng lạnh lẽo mãi vẫn không buồn ngủ, cho đến lúc đếm tới 1000 con cừu non, anh đành lén lén lút lút đi trở về phòng trong đêm tối, trở lại trên chiếc giường lớn kia, ôm thân thể mềm mại anh tha thiết ước mơ để ngủ.

Về phần cô, cũng bởi vì không có lồng ngực của anh, nên quanh đi quẩn lại lần tới lộn lúi, từ đầu đến cuối vẫn ngủ không yên nhưng lại không thể bỏ mặt mũi được, đang suy nghĩ xem nên cầm gối đến thư phòng chen chúc với anh không hay là rộng lượng nói một câu đại xá ‘anh có thể trở về phòng ngủ’,

sau đó về phòng của mình ngủ mà người đàn ông kia sẽ như một con cún con tội nghiệp, theo sát phía sau cô.

Khi cô đang suy nghĩ dùng loại phương thức nào để mình có thể ôm thân thể cường tráng đó ngủ thoải mái thì một người đàn ông len lén vào phòng, trong lòng cô nhất thời vui mừng, sau đó làm bộ ngủ rồi cuộc lại trở về lòng ngực khiến cô quen thuộc, hơn nữa còn mê luyến, cô có thể an tâm ngủ rồi, lập tức mơ mơ màng màng ngủ mất, hôm sau thì chậm chạp rời khỏi phòng trong ánh mắt mập mờ của một đám người làm, còn anh thì đã đến công ty từ sớm còn đặc biệt phân phó người giúp việc nấu canh bổ cho cô, xem đi! Tình hình như thế không khiến người khác liên tưởng cái gì cũng khó khăn.

Hôm nay, anh đã vui mừng mừng mừng, bộ mặt hồng hào đi làm, còn cô thì xương cốt cả người đều đau nhức, ăn sáng xong thì nhàm chán đi tới trong thư phòng, mở máy vi tính ra nói về tình trạng gần đây với một đám bạn tốt.

Cô nhanh chóng mở máy vi tính ra, nhìn thấy tấm hình anh ôm cô cười như con hồ ly để trên bàn máy vi tính, cô nhất thời giận đến nghiến răng, tối hôm qua cô giống như bị rút xương, hiện tại toàn thân đau nhức, nhưng trong mắt cô lại đầy ngọt ngào, khiến cô càng có vẻ đẹp đẽ, người khác nhìn liền hiểu ra ngay chỉ có cô không chú ý thôi.

Mặc dù mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của anh, cô đều không nhận được trở thành hoa si nhưng hiện tại cô chỉ nhìn người đàn ông cười rục rờ đó vài lần, rồi sau đó mau chóng vào trang web của tổ chức, bắt liên lạc với đồng bọn, bởi vì hôm nay cô lên hơi trễ, đoán chừng không bao lâu nữa, người đàn ông muốn về nhà đó sẽ về tới thôi, thời gian của cô thật rất có hạn.

Cô mới vừa vào trang web của tổ chức, lập tức liền bị Quý Tự San bắt được, còn cười ha hả nhạo báng một phen: "Cần, đã lâu không gặp, dọa này quá thoải mái đó!".

"Dĩ nhiên, cậu không cần quá hâm mộ mình." Hồ Cần Huyền nhanh chóng đánh máy từ, sau đó bắt đầu đi vào cột công cáo xem gần đây có tin tức đáng cười gì.

Thật ra thì trang web này chẳng những ghi chép nhiệm vụ họ phải hoàn thành, còn có trò chơi giải trí, có sách khoa học kỹ thuật cao nhất, có tài liệu của bất luận kẻ nào trên thế giới, còn ghi lại tình huống cuộc sống mỗi ngày của các thành viên, dĩ nhiên điều kiện trước hết là bọn họ vui lòng chia sẻ với mọi người thì mới được truyền lên nhưng cũng có ngộ nhỡ, tựa như thời gian trước, Hồ Chính Phong len lén upload đoạn nói chuyện của Quan Hạo Thiên và bạn gái internet lên trên web, lúc ấy xem đoạn nói chuyện đó, mọi người đều cười mấy tuần lễ mới bỏ qua, làm cho họ không hiểu nhất là Quan Hạo Thiên bình thường ít nói nhất, thành thực nhất lại như tán gẫu vui vẻ hứng thú với những cô gái kia, suy nghĩ thôi cũng cảm thấy buồn cười.

"Thôi đi, mình mới không hâm mộ cậu, hôn nhân là phần mộ tình yêu, mình mới không muốn vào mộ sớm thế đâu, đàn ông không thể làm dừng bước chân đi tới của mình." Quý Tự San nói, ở trong mắt cô, đàn ông dễ làm hỏng việc nhất, có đàn ông cũng được nhưng đối phương không thể trở ngại cuộc sống của cô.

"Ha ha! Hiện tại cậu nói thế, nói rõ cậu còn chưa hiểu tình yêu, về sau cậu sẽ không nói thế nữa, khi tình yêu tới, ngăn cản cũng không được, yêu một người, cậu sẽ tâm cam tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì anh ta, chỉ vì nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh ta." Hồ Cần Huyền viết theo tình cảm, xem tình hình này, cô gái này vẫn chưa biết gì! Xem ra đường tình yêu của một người đàn ông vẫn rất nhấp nhô nhưng xem lịch sử phát triển tình yêu của người khác cũng rất thú vị, cô tạm thời cứ xem hướng phát triển tình yêu của họ, làm người đứng xem, lúc cần thiết sẽ bày mưu tính kế cho họ.

"Có phải cậu đã trúng độc của ông xã cậu quá sâu không, ai —— hết cứu! Người trong tình yêu đều là kẻ điên." Quý Tự San thờ phỉ phò viết, gần đây khi cô hồi tưởng lại tiêu tử Hồ Chính Phong kia lại dám phóng điện với các tiểu thư khách sạn, cô liền không nhận được nổi lửa trong lòng, than thở người này có thể không phóng điện với những người khác không, những cô gái đang hoảng đều gặp họa.

Không thể không nói bí quyết theo đuổi vợ tổ truyền của tên Hồ Chính Phong kia quả là có chút hiệu quả nhưng còn phải xem anh có vận dụng được hay không nữa, cô đã bắt đầu ghen chỉ là mình không có phát giác thôi.

"Ha ha! Lão đại đâu? Sao mỗi lần mình tới đều không gặp cô ấy, trong tổ chức rất bận sao?" Hồ Cần Huyền gửi một khuôn mặt tươi cười, sau đó hỏi, kết hôn rồi muốn gặp đám bạn bè này thật khó cho nên cô càng thêm quý trọng thời gian mọi người cùng nhau nói chuyện phiếm.

"Mấy ngày nay thủ lĩnh đến Italy làm việc, nhiệm vụ của cậu có phải rất khó giải quyết không? Có cần mình giúp một tay không?" Quý Tự San hỏi nhưng thật ra cô đã biết rồi, mấy ngày nay thủ lĩnh đến Italy thi hành nhiệm vụ vốn dành cho Cần nhưng nghĩ đến cô ấy đã kết hôn, người nhà trông cô kỹ thế hơn nữa nhiệm vụ lại hơi nguy hiểm, cho nên thủ lĩnh mới giấu giếm Cần, tự mình đi thi hành, qua rất nhiều ngày vẫn chưa về, bằng bản lĩnh của thủ lĩnh có lẽ sẽ không có vấn đề, huống chi thủ lĩnh còn có dụng cụ liên lạc họ, nếu như cô ấy có chuyện nhất định sẽ lập tức nói cho họ biết.

"Như vậy, tính nguy hiểm cao bao nhiêu?" Hồ Cần Huyền lo lắng nói, thủ lĩnh luôn là thủ lĩnh lợi hại nhất nhưng cô vẫn nhận không được sự lo lắng trong lòng.

"Không có việc gì! Không cần lo lắng, nhiệm vụ của cậu có phiền toái, liền cho mình biết, mình sẽ đi tiếp ứng cậu." Quý Tự San nói.

Hồ Cần Huyền tươi cười trong lòng, sau đó gửi một cái mặt cười liền out khỏi mạng rồi tắt máy vi tính, đây chính là đồng đẳng, chuyện gì cũng có thể giúp nhau, lại nói tới đám người này thật đúng là một trong những chuyện vui vẻ nhất đời này của cô, về phần tại sao nói là một trong, bởi vì gả cho một ông xã tốt cũng là chuyện vui vẻ nhất.

Nhìn đồng hồ trên bàn, ông xã cô cũng sắp về rồi, Hồ Cần Huyền sửa sửa quần áo, sau đó đi khỏi thư phòng, đi xuống lầu dưới.

"Phu nhân, đây là thư của người." Một người giúp việc nhìn thấy Hồ Cần Huyền xuống lầu, lập tức đưa một phong thư lớn cho cô.

"Phong thơ? Đưa tới lúc nào?" Hồ Cần Huyền nghi ngờ lên tiếng, thật ra thì cô càng muốn hỏi là ai đưa tới, trừ đồng bọn của cô, hẳn không có người biết

cô ở nơi này nhưng đồng bọn của cô càng thêm không thể nào trắng trợn gửi thư cho cô, hơn nữa còn là một phong lớn như vậy.

"Người chuyển phát vừa đưa tới." người giúp việc cung kính nói, vừa rồi cô muốn đem phong thư lên lầu cho phu nhân, nhưng không ngờ phu nhân lại đi xuống.

"Oh, không sao, cô đi làm việc của cô đi!" Hồ Cẩm Huyền cười nói, ở trong biệt thự này, đã phân công rõ ràng, mỗi người giúp việc được quy định mỗi ngày phải làm hết bao nhiêu chuyện, mới có bao nhiêu thù lao, mặc dù những công việc kia đều rất thanh nhàn nhưng cô luôn luôn không có thói xấu làm khó người khác, hơn nữa cô muốn một mình yên lặng xem thơ, nếu như là trong tờ chúc gửi tới, cũng không bị người khác biết nội dung trong thư.

"Dạ!" người giúp việc nhìn thấy nữ chủ nhân mỉm cười mê người, ngay sau đó khoe miệng cũng mỉm cười theo, lại ngốc nghếch đi ra khỏi đại sảnh biệt thự.

Hồ Cẩm Huyền cúi đầu, lúc định mở thư ra xem, thì một giọng nam trầm thấp truyền tới: "Bảo bối, đang xem cái gì? Xem mê mẩn thế?".

Thẩm Dật Thần vừa vào cửa nhà đã nhìn thấy bảo bối của anh đang cúi đầu xem gì đó, ngay cả anh trở về cũng không có nhìn thấy, khiến trong lòng anh nghi ngờ, sự hiện hữu của anh không đến nỗi kém vậy chứ! Không nhận được lên tiếng cất dứt suy nghĩ của cô.

"Ah —— anh đã về rồi! Em đi gọi quản gia chuẩn bị ăn cơm." Hồ Cẩm Huyền nghe được giọng nói quen thuộc trầm mê, dừng lại động tác muốn hủy thư, để phong thơ ở bên người, ngẩng đầu lên tươi cười như hoa, nũng nịu nói, vốn cho là một lát nữa anh mới về, không ngờ lại về nhanh thế.

"Ừ, anh trở về này giờ rồi, lúc này em đang xem gì vậy? Một người lớn như anh ở đây cũng không thấy." Thẩm Dật Thần ghen tỵ nói, sau đó vút cặp tài liệu trong tay xuống ghế sa lon bên cạnh, đi tới bên người Hồ Cẩm Huyền, ôm thân thể mềm mại hương vị ngọt ngào của cô, đầu tựa vào trong mái tóc đen như thác của cô, hít sâu mùi thơm của cô, tất cả động tác nhất trí làm một, không có chút dãi dòng dây dưa, có thể thấy được thói quen này của anh đã có từ lâu rồi.

"Lần sau sẽ không như vậy nữa, mau đi ăn cơm." Hồ Cẩm Huyền cho rằng anh đang ghen, lên tiếng dụ dỗ, sau đó đẩy cơ thể cường tráng đang ôm cô.

"Không cần, anh muốn xem em cầm cái gì trong tay?" Thẩm Dật Thần vô lại nói, sau đó đoạt lấy phong thơ trong tay cô, bỏ vào trong tay của cô, ý bảo cô mở ra cho anh coi trộm một chút, nếu không anh liền ở ở chỗ này không ăn cơm.

Thật ra thì anh sáng nay thừa dịp cô ngủ, anh đã đến công ty làm việc từ sớm rồi, chỉ để sớm về nhà gặp cô, rốt cuộc hoàn thành tất cả công việc để về nhà trước giờ ăn trưa, buổi chiều cũng không cần đến công ty nữa, khỏi nói bây giờ anh vui mừng cỡ nào, anh chỉ hận không thể thời thời khắc khắc dính vào bên cạnh cô, thỉnh thoảng đùa đùa nghịch nghịch, thỉnh thoảng trêu chọc cô, thỉnh thoảng gần gũi cô chiếm chút lợi nhỏ.

Hồ Cẩm Huyền thấy anh nhìn chằm chằm phong thư trong tay mình, nằng nặc sợ hãi trong lòng, nếu đây mới thật là thư trong tờ chúc từ gửi tới như vậy cô và anh sẽ phải ngã bài, anh có tức giận không, về sau có cho cô đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ không, theo tính tình bá đạo của anh, anh có thể sẽ làm như vậy thật nhưng cô lại không lo lắng anh biết thân phận chân thật của cô rồi sẽ hết yêu cô, yêu một người rồi đâu có dễ dàng nói không yêu như vậy, nhất là bây giờ anh cần bản yêu cô như xương thịt.

Nghĩ tới nghĩ lui, không phải từ đồng bọn trong tờ chúc gửi tới, thì sẽ là ai chứ? Vấn đề là cô căn bản cũng không biết còn có ai biết Hồ Cẩm Huyền cô ở nơi này?

Thôi, thôi, không cho nhìn anh ngược lại cảm giác giấu đầu hở đuôi, hơn nữa một khi anh quyết định chuyện gì, tám con trâu cũng kéo không trở lại.

Hồ Cẩm Huyền chậm chạp mở lá thư này ra, khi nhìn thấy tám thiệp màu hồng, trong lòng hơi thở ra một hơi, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, khoe miệng hơi rung rung, là ai buồn nôn vậy, lại gửi thiệp mời màu hồng cho cô, hơn nữa còn không chỉ có màu hồng thiết kế kiểu dáng cũng quá ngây thơ, giống như là thiệp mời cho con nít.

"Mở ra xem." Thẩm Dật Thần dịu dàng dụ dỗ giống như rượu nguyên chất, thật ra thì bây giờ trong lòng anh đã hơi nóng nảy và tức giận rồi, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra, gửi phong thư màu hồng kiểu con nít đến, người này chỉ có thể là bạn gái tốt của cô hoặc là tên biến thái cuồng, anh thầm nghĩ thế.

Hồ Cẩm Huyền mở tám thiệp kiểu trẻ con ra, khi nhìn thấy cái tên quen thuộc ở cuối, khoe miệng càng run run lợi hại, rất khó tưởng tượng một người đàn ông như anh lại gửi tám thiệp trẻ con này cho cô, bằng ánh mắt nhìn người nhiều năm của cô, như vậy không giống như phong cách hành sự của Nhiếp Phong.

Chuyện lạ, chẳng lẽ người đàn ông này không phải người đàn ông kia? Hồ Cẩm Huyền nghĩ như vậy, nếu không cô không thể nghĩ ra lời giải thích gì tốt hơn, vấn đề không phải tám thiệp này ngây thơ cỡ nào mà là nội dung trong này khiến cô kích động trong lòng, trầm mặc lâu như vậy, rốt cuộc có hành động, xem ra cô không cần khổ sở nghĩ biện pháp khác đến gần anh nữa.

Khi Thẩm Dật Thần nhìn thấy hai chữ 'Nhiếp Phong' khí phách trong thư mời, trán liền nổi gân xanh lên, trong lòng đã sớm đầy lửa giận, nếu như không phải anh không chế tốt thì giờ phút này anh rất có thể đã đến công ty Nhiếp Phong chém anh ta ra rồi, vốn tưởng rằng từ sau bữa tiệc từ thiện, Nhiếp Phong đã biết cô đã có chồng rồi cũng sẽ không còn ý gì với cô nữa, không ngờ tiểu tử này trầm mặc hai tuần lễ, lúc anh đang hả hê thì hần ta lại ra một chiêu làm anh không kịp ứng phó, hần thật độc.

"Không cho phép đi!" Thẩm Dật Thần đoạt lấy thư mời trong tay cô quăng xuống đất, sau đó ôm thật chặt thân thể mềm mại của cô, bá đạo nói, mặc dù biết cô yêu mình, trừ anh ra sẽ không thích người đàn ông nào khác nhưng chỉ cần nghĩ tới cô ở chung với người đàn ông khác, cười một tiếng với người đàn ông khác, ngọn lửa ghen ghét trong lòng anh sẽ bộc phát trong nháy mắt, hận không thể giết người.

Có người nói tình yêu của anh làm cô gái anh yêu hít thở không được nhưng đó chính là tình yêu bá đạo của Thẩm Dật Thần anh, anh ở trước mặt người khác lãnh khốc vô tình, ngay trước mặt cô gái anh yêu thì anh lại thay đổi thành lo được lo mất, thỉnh thoảng thích ăn dấm, thỉnh thoảng thích trêu chọc cô, thích thời thời khắc khắc dính vào cô, từ khoảnh khắc gặp cô đã định sẵn đây là kiếp nạn của anh, kiếp nạn ngọt ngào mà nay anh càng ngày càng trở nên lệ thuộc vào cô, nhưng thật may là cô cũng thế, mặc dù cô không nói gì, nhưng anh có thể cảm thấy từ những động tác thường ngày của cô.

"Nghe nói trong nhà Nhiếp Phong có một hồ bơi lớn vô cùng." Hồ Cẩm Huyền cười nói, tỏ ý dụ dỗ, biết anh nhất định sẽ ngăn cản nhưng giống như anh rất hiểu cô, cô cũng vô cùng hiểu rõ anh, quy tắc thứ nhất của người đàn ông yêu vợ như mạng chính là không làm chuyện gì khiến vợ tức giận, dù là chuyện nhỏ cũng không được.

Vận dụng nhược điểm cung chiều cô của người đàn ông bên cạnh để đạt tới mục đích, Hồ Cẩm Huyền thấy hơi áy náy một lát, cô có điều khó tâm bất đắc dĩ, bỏ lỡ cơ hội lần này, về sau muốn đến gần Nhiếp Phong sẽ rất khó, đề sớm hoàn thành nhiệm vụ sau đó dễ dàng đi chơi, cô đành phải làm như vậy, cô biết anh nhất định sẽ đồng ý, chỉ là muốn mè nheo với cô một lát thôi.

"Không đi không được sao? Anh lập tức cho người xây hồ bơi lớn hơn, xa hoa hơn cái trong nhà Nhiếp Phong cho em, em muốn gì anh cũng cho em." mặc dù Thẩm Dật Thần đã thỏa hiệp trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn mong đợi cô có thể nói NO, anh đang nghĩ cô giống như một con chim nhỏ, lúc nào cũng muốn bay ra ngoài chơi một lát, sào huyệt anh làm không quản được cô, anh cũng không hi vọng làm cô buồn chán, mặc dù cuối cùng anh vẫn không nhận được lo lắng nếu có một ngày con chim nhỏ yêu thích sào huyệt khác mà không trở về, thì anh có lẽ sẽ bị bệnh tương tư giày vò đến chết.

"Không được, chờ anh xây xong thì chắc gái trinh đã thành đàn bà rồi." Hồ Cẩm Huyền đưa ngón giữa thon dài ra, lắc lắc trước mắt anh, tỏ vẻ cứ quyết định như thế, mới vừa nghe anh nói em muốn gì anh cũng cho em, cô liền muốn dùng hết sức chặt ôm lấy anh, nói em không đi, em không đi, cái gì cũng không để ý, chỉ muốn ôm anh thế, nhưng tác phong làm việc của cô không cho phép cô làm như vậy, mà cô vô cùng nhiệt tình yêu thương phản công việc này.

"Được rồi! Nhưng mà anh muốn đi theo, còn có không cho phép cười với Nhiếp Phong, không được nói hơn một câu với hắn ta, sau khi xem hồ bơi nhà hắn ta xong, không cho phép thích hồ bơi nhà anh ta, không cho phép. . . ." Một người đàn ông riu rít phân phó, trong giọng nói chứa đầy bá đạo, thật ra anh hiểu rõ cô biết Nhiếp Phong, không hoàn toàn là vì đối phương, rất có thể là do cô nhận nhiệm vụ gì có liên quan với Nhiếp Phong, từ bữa tiệc từ thiện anh đã bắt đầu suy đoán rồi, sự thật anh đoán không có sai, nếu không cô không thể nào bởi vì một hồ bơi mà không để ý cơn ghen của anh nhất định đến nhà Nhiếp Phong. Bởi vì hệ thống bảo vệ máy vi tính của cô làm tốt quá, hiện tại người của anh vẫn không thể đột nhập vào cho nên trước mắt anh vẫn còn nóng nảy, cảm giác không biết gì cả này thật vô cùng xấu, nhưng chắc chắn không bao lâu anh sẽ biết bảo bối của anh đến tột cùng là nhận nhiệm vụ gì.

Không cho phép như vậy, không cho phép thế kia, nhìn biểu tình của Thẩm Dật Thần, xem ra anh nói ba ngày ba đêm đều được, người đàn ông này có phải quá dài dòng hay không? Nhưng nghe lời nói của anh, cô liền cảm thấy ngọt ngào khác thường, mặc dù anh vô cùng bá đạo, thường hay ghen nhưng anh chưa từng chân chính cảm cô làm gì cả, bởi vì trong quy tắc cung chiều vợ của anh không cho phép anh làm chuyện gì khiến cô không vui mà là không ngừng trêu chọc cô vui vẻ, khiến cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

"Vậy có thể mỉm cười với mấy người đàn ông khác chứ." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả bắt bẻ lỗ hổng trong lời nói của anh, anh có biết bộ dáng này của anh có thể khiến tất cả cô gái trên thế giới điên cuồng không, Hồ Cẩm Huyền cô có tài đức gì có thể có được anh chăm sóc đây.

"Đáng chết! không cho phép, không cho phép cười với người đàn ông nào ngoài anh, không được nói lời chọc giận anh giống lúc này, không cho phép. . . ." Thẩm Dật Thần nhìn thấy thần thái khiêu khích rõ ràng của cô, thờ phỉ phò nói, cô biết cô nhất định là ông trời phái tới trừng phạt anh, bởi vì anh là một người lãnh đạo xã hội đen lãnh khốc vô tình nhưng mà Thẩm Dật Thần anh chưa từng sợ ai, Thẩm Dật Thần anh đã yêu ai thì sẽ bảo vệ vô cùng, ông trời cũng không vượt qua được.

Hồ Cẩm Huyền nhìn gương mặt đẹp trai nổi trội lỏi đỉnh trước mắt, còn có đôi môi đang làm nhâm hấp dẫn trước mắt, nuốt nước miếng một cái, đột nhiên nghĩ đến tình tiết trong một bộ tiểu thuyết, mỗi khi nữ chính nổi giận, nam chính sẽ dùng môi của mình chặn lên, ngăn chặn lời nữ chính muốn nói ra, lúc ấy cô còn cảm thấy vai nam chính rất lãng mạn, không ngờ hôm nay cô cũng muốn dùng chiều này để chặn lại ngôn ngữ bá đạo của người đàn ông trước mắt, Hồ Cẩm Huyền khẽ nhón chân lên, đưa môi đỏ mềm mại của mình tới trước mặt anh, lần đầu tiên bá đạo ngăn chặn đôi môi hấp dẫn đang riu rít của anh.

Rốt cuộc an tĩnh, nhưng mà môi của anh thật hấp dẫn giống rượu nguyên chất, khiến cô muốn nhiều hơn, cô đưa đầu lưỡi ra khẽ quét môi mỏng của một vòng, nghịch ngợm chơi đùa trong môi anh như một đứa bé.

Đột nhiên người đàn ông bên cạnh đột bị động làm chủ động, cô cuốn cô giống như mưa to gió lớn, môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào từ răng ngọc hơi mở ra, cường hãn công chiếm mỗi một tấc không gian trong đó. Mút vào cái lưỡi của cô, môi lưỡi nước miếng dây dưa, hôn sâu chứa đựng cả dịu dàng và bá đạo, khiến cô có chút ứng phó không kịp.

Quả nhiên, đàn ông không thể tùy ý trêu chọc, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần mới thỏa mãn buông Hồ Cẩm Huyền thở hổn hển ra, để cho cô tựa vào trong ngực của mình, đưa bàn tay dày rộng ra vuốt lưng cô cho cô thờ ơ, thanh âm hơi trầm thấp khàn khàn vang lên ở bên tai cô: "Về sau không cho phép như vậy nữa, anh sẽ ghen, rất ghen." .

Hồ Cẩm Huyền dĩ nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhỏ nhẹ thở hổn hển, yên lặng, ai —— hậu quả ghen tuông của anh thiết tưởng không chịu nổi, cô nên cẩn thận làm việc, nhưng nhìn tình hình này của anh, hẳn là anh đã bị nộ hỏa của mình thu mua, tự động cam chịu quyết định của cô rồi.

"Đi thôi! Đi ăn, cơm nước xong phải theo anh." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, sau đó vác cô trên vai như vác một hành lý lớn, đi về phía phòng ăn, chọc cho những cô hầu gái mang thức ăn lên cúi đầu, len lén cười.

Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng ngay sau đó kêu rên, chẳng lẽ hôm nay anh chỉ đến công ty một buổi sáng rồi không đi làm nữa? Người trong công ty sẽ nói họ thế nào, lần trước cô đã lộ mặt ở công ty rồi, một bộ phận người trong công ty đều biết cô, mặt mặt quá! Đêm Xuân ngán ngủ, trời lên sớm, từ đây vua ra chậm buổi chiều, không thể không khiến người ta nghĩ như thế, người làm nữ trong nhà bọn này đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn cô, cô chỉ bày tỏ im lặng, nếu như có thể cô muốn lớn tiếng là lên một câu hoàn toàn là do thói quen của chủ các cô, các cô ngàn vạn lần không được dùng ánh mắt đó để nhìn người vô tội như tôi, nhưng lại có cảm giác giấu đầu hở đuôi, cô cũng đành phải thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Bà xã, ăn thật ngon!

Biệt thự màu xanh phía nam A thị, dựa vào núi Thanh Sơn, phía đông nam là hồ nước lớn phẳng lặn như gương, cửa chính hướng Đông Bắc, theo phong cách "Chiêu mộ tài nguyên, vĩnh bảo an khang", nghe nói đây là nơi phong thủy bảo địa. Trên thực tế, sự phồn vinh của 'tập đoàn Phong Thượng' cũng đã chứng minh cho điều này, tổng giám đốc Nhiếp Phong của 'tập đoàn Phong thượng' gần hai mươi tuổi, mấy năm trước tay trắng dựng nghiệp, sáng lập Đại Xí Nghiệp đứng thứ 2 A thị hôm nay, là một trong ba thần thoại của A thị.

Trong phòng ngủ chính lầu ba, tủ quần áo mở lớn, bên trong treo đầy trang phục nam, mà giường lớn chứa đủ 5 người giờ phút này đang bày bừa một đống y phục.

Một người đàn ông anh tuấn không ngừng khoa tay múa chân từ bộ quần áo, nhìn hình ảnh trong gương của mình thì khẽ nhíu chân mày, tùy tiện ném lên giường lớn, sau đó lại lấy một bộ khác, tiếp tục thử tới thử lui, cuối cùng cũng hài lòng chọn được một bộ công sở màu đen, người nào đó nhíu chặt chân mày tạm thời buông lỏng.

Nếu như Hồ Cẩm Huyền nhìn tình cảnh này, nhất định sẽ la lên, một người khó chịu a!

Cốc cốc cốc. . . . .

Tiếng gõ cửa vang lên, người đàn ông cầm bộ quần áo trong tay liếc nhìn cửa, sau đó đóng tủ treo quần áo lại, trầm thấp nói: "Mời vào!" .

"Tiên sinh, Phụng phụ tá tới." Một người phụ nữ vào phòng nhìn thấy quần áo đầy giường, nháy mắt sững sờ, sau đó bình thần, cung kính nói.

"Biết, những y phục này bị dơ, tìm người giặt sạch." Nhiếp Phong chỉ đóng quần áo ném loạn trên giường lạnh nhạt nói, lông mày không có một tia không tự nhiên, sau đó cầm quần áo giả bộ thoải mái đi vào phòng thay đồ.

Người làm trong nháy mắt sững sờ ở tại chỗ, nhìn cánh cửa đóng chặt, a, cô hoài nghi lỗi tại mình có vấn đề, mắt cũng nhìn nhầm, nếu không thì nghe sai ý tiên sinh. Ý tiên sinh là những bộ quần áo trên giường bị dơ? Nhưng . . . . những cái này không phải hôm nay cô mới giặt sạch bỏ vào tủ sao? Tại sao lại đi tắm, chỉ là quyết định của tiên sinh họ không thể cãi, một cô hầu gái xui xẻo nhanh chóng ôm đống 'quần áo dơ' đi ra phòng ngủ.

Ước chừng năm phút sau, Nhiếp Phong sáng khoái tinh thần đi ra, bộ quần áo thể thao màu đen bao bọc thân thể rắn chắc của anh, khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt, con ngươi màu tím sắc bén, sống mũi thẳng tắp, đôi môi dày mỏng vừa phải, khiến phụ nữ điên cuồng.

Nhìn một hồi trong gương, Nhiếp Phong mới hài lòng ra khỏi phòng, xuống lầu dưới, hôm nay là một ngày đặc biệt, là lần đầu tiên cô tới gia đình anh, cảm giác này giống như đang dẫn bạn gái về nhà, muốn bao nhiêu khăn trương có bấy nhiêu.

Đã hai tuần rồi, anh không gặp cô gái vừa thiện lương lại dịu dàng, vì thân thể của cô, anh cho là chỉ cần nhìn không thèm nghĩ nữa sẽ quên, nhưng mới hai tuần không gặp, anh sắp nổi điên, tình yêu tới lặng lẽ làm cho người ta ứng phó không kịp.

Vì vậy anh không ngần ngại được đưa thư mời cô đến nhà chơi, cảm ơn cô giúp anh trong lúc anh bị bệnh. Chỉ cần gặp cô là tốt rồi, tuyệt đối sẽ không quấy rầy hạnh phúc của cô, để trong lòng anh thâm yêu cô, thậm chí nhìn thấy cô, anh cũng đã rất thỏa mãn.

Từ trước tới giờ chưa từng để ý đặc biệt đến người nào, bởi vì dù sao cũng là người khác đuổi theo anh, nhưng bây giờ chính anh lại bắt đầu để ý cảm nhận cô, có thể đây chính là sức mạnh của ái tình, khiến mỗi người trở nên nhạy cảm, Nhiếp Phong yên lặng thâm nghĩ.

Đi lên đại sảnh lầu một, quả nhiên nhìn thấy phụ tá của anh Phụng Dương giống như vương tử quý tộc ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, từ từ thưởng thức trà, giờ phút này Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy hình tượng kia của Phụng Dương đặc biệt có ý vị, trông rất đẹp mắt, anh ho nhẹ một tiếng, sau đó đi tới salon.

"Tổng giám đốc, ngài xuống rồi, tôi còn tưởng ngài gọi tôi tới đây chỉ để thưởng thức trà đấy." Phụng Dương cười hi hi nói, sau đó rất bất nhã gác chân lên bàn trà, bộ dáng như côn đồ.

"Chú ý ngôn hành cử chỉ, hôm nay gọi cậu tới là giúp tôi chào hỏi khách." Nhiếp Phong nhìn thấy bộ dáng này của cậu ta, khóe miệng khẽ kéo ra, quả nhiên mình vừa nhìn lầm, bộ dáng côn đồ làm sao có thể như vương tử ưu nhã, nhìn bộ dáng kia không biết gọi cậu ta tới giúp đúng là sai?

Nhưng không gọi Phụng Dương tới, anh lo lắng cô nam quả nữ sẽ tệ nhạt, hơn nữa cô đã có chồng, có thể bị dị nghị, vì vậy anh liền kêu Phụng Dương. Chỉ là thái độ Phụng Dương này xú nữa có hù cô hay không, giờ phút này trong lòng Nhiếp Phong trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhưng đã không có đường lui, cô sắp tới rồi.

"Khách? Khách nào?" Phụng Dương nhíu mày, nghi ngờ kinh hô, tổng giám đốc nhà bọn họ chưa từng ở nhà mời khách, khách quan trọng nào lại khiến anh không tiếc ở nhà chờ, hơn nữa còn kêu mình, Phụng Dương đột nhiên cảm thấy tối nay tựa hồ rất có ý tứ.

"Chờ một chút cậu sẽ biết, cậu cũng biết người đó." Nhiếp Phong thần nhiên nói, đá đá chân gác trên bàn trà của cậu ta, sau đó vào phòng bếp.

"Tôi cũng biết? Người nào à?" Đầu óc Phụng Dương giờ phút này loạn thành một đoàn sương mù, người anh quen biết thật sự quá nhiều, tổng giám đốc chỉ người nào?

"Chờ chút nữa chân cậu còn không có quy củ ném loạn như vậy, cẩn thận tôi chém nó." Nhiếp Phong đột nhiên xoay người hung tợn nói, sau đó trực tiếp vào phòng bếp, anh muốn nhìn bữa ăn tối làm như thế nào? Những chuyện khác có chuẩn bị xong chưa? Bữa tiệc lần này nhất định không thể phạm sai lầm, anh muốn lưu lại một ấn tượng tốt với cô, nếu không phải anh quá bận rộn, giờ phút này anh nhất định giáo huấn tiểu tử Phụng Dương kia tất cả lễ nghi.

Phụng Dương nghe anh nói, lập tức kêu lên một tiếng, nhanh chóng thu hồi chân, chỉnh tề đặt xuống, sau đó quy củ ngồi, u oán nhìn bóng lưng quen thuộc đi xa, anh khẳng định nếu chân mình tiếp tục gác, tổng giám đốc nhất định sẽ chặt hai chân. Vì hai chân hấp dẫn của mình, tối nay anh đành uất ức hạ xuống, chỉ là đến tới cùng là khách nào khiến tổng giám đốc bọn họ để ý như thế? Phụng Dương nghi ngờ thâm nghĩ.

Bây giờ tối, trong lòng Nhiếp Phong xác định tất cả mọi chuyện đã chuẩn bị thỏa đáng, mới đến cửa biệt thự chờ 'vị khách' đặc biệt. Phụng Dương lười biếng vì ngại uy hiếp của một tên con trai, quy củ đứng ở cửa biệt thự như người điên chờ đợi 'vị khách' không biết tên nữa giờ.

Phụng Dương xác định nếu 'vị khách' trong truyền thuyết kia còn chưa tới, tối nay anh sẽ bị muỗi viếng thăm, đoán chừng hiện tại toàn thân cao thấp cũng bị muỗi cắn sưng đỏ nhưng anh tò mò, chẳng lẽ máu tổng giám đốc rất hôi? Tại sao bọn họ cùng đứng mà tổng giám đốc không có việc gì, mà anh thì chịu khổ.

Phụng Dương đang than thở trong lòng không dưới một trăm lần, một chiếc Porsche kiểu mới nhất màu đen nhanh chóng tới cửa biệt thự, Nhiếp Phong nhìn thấy xe con chạy qua, trong lòng khẽ kích động, nhưng trên mặt không thể biểu hiện ra, nếu không sẽ hù cô.

Xe con dừng lại, cửa xe chậm rãi mở ra, đầu tiên là một đôi giày da thủ công của Italy, Nhiếp Phong khẽ kinh ngạc, chẳng lẽ không phải cô? Nhưng là người nào? Ở chỗ chỉ có một cái biệt thự, mà xe con thẳng hướng cửa nhà mình chạy tới, Nhiếp Phong còn đang mất hồn, chủ nhân cặp giày da Italy chậm rãi ra khỏi xe.

Nhiếp Phong nhìn thấy người đàn ông rất quen thuộc, trong lòng có kinh ngạc, sau đó xông lên chua xót, người đàn ông thiên thần trước mắt là chồng của cô, anh cùng đi theo không phải chỉ trích nặng, chỉ là mình không nghĩ tới, trong lòng vì có thể nhìn thấy cô mà âm thầm vui mừng.

Thẩm Dật Thần nhìn thấy người đàn ông trước mắt làm anh trở thành thùng lớn dấm, sắc mặt càng thêm lạnh như băng, sau đó không hề ngờ nhìn thấy trong mắt đôi phượng chọt lóe lên đau đớn.

Nhiếp Phong ngăn chặn chua xót trong lòng, nhanh chóng chạy đến cửa bên kia, muốn mở cửa xe nghênh đón người làm anh mong đợi không dứt, ai ngờ anh vẫn chưa đến xe a, một hồi lãnh phong quét tới, khiến anh có chút dừng lại, trong nháy mắt, Thẩm Dật Thần đã nhún nhuyển mở cửa xe ra.

Áo đầm màu trắng đồng tính bao quanh vóc người hoàn mỹ hợp với giày thủy tinh cao gót, sắc mặt không xoa phấn, trắng nõn như ngọc, mặt trái xoan tinh xảo cứ như vậy đi ra, mái tóc tùy ý xõa sau lưng, theo gió phất phới, làm thành một loại sắc đẹp kích động.

Cô như yêu tinh màu trắng, lần trước trong bữa tiệc từ thiện cũng thấy cô trong áo đầm trắng, hiện tại cũng là màu trắng, Nhiếp Phong trong lòng thâm nghĩ.

"Nhiếp tổng giám đốc, đã lâu không gặp!" Hồ Cẩm Huyền giày cao gót chậm rãi đi tới trước mặt Nhiếp Phong cười nói, cô không biến sắc nhìn biệt thự trước mắt. Nếu không phải anh muốn mời, cô có thể tìm được chỗ ở của anh cũng tốn một ít thời gian. Người nào sẽ nghĩ được xây một cái biệt thự nghệ thuật ở nơi này chứ, giống như không ai nghĩ nhà cô ở trên núi, đều là tình mỹ hảo hoa, so với nhà của Nhiếp Phong chỉ có hơn chứ không kém.

"Thẩm phu nhân, đã lâu không gặp, hoan nghênh hai người đến." Nhiếp Phong mở miệng nói, bởi vì Thẩm Dật Thần ở chỗ này, cho nên anh không thể không gọi cô là Thẩm phu nhân, chỉ là mấy chữ 'Thẩm phu nhân' này thật khó kêu ra miệng.

"Cám ơn anh đã mời." Hồ Cẩm Huyền cười nói, sau đó khước miệng khẽ cứng lại, bởi vì eo thon của cô đột nhiên bị một người đàn ông đang ghen ôm thật chặt, cô thiếu chút nữa không thể hít thở, bá đạo như anh, cô chỉ cũng lễ phép mỉm cười, anh sẽ ghen.

"Tổng giám đốc Thẩm, Thẩm phu nhân, bên này!" Nhiếp Phong nhìn bàn tay to trên eo cô, trong mắt lóe lên ám quang, sau đó khách khí nói, người đàn ông ở trước mắt rất thích cô đi! Nếu không không thể nào vô duyên vô cớ ghen, không sai, chính là ghen, là một người đàn ông anh khẳng định biểu hiện người đàn ông trước mắt chính là hành động ghen tuông.

Hồ Cẩm Huyền nũng nịu trọn mắt nhìn người đàn ông bên cạnh đang ôm mình một cái, sau đó bất đắc dĩ vào biệt thự, vừa đi vẫn không quên câu tạo biệt thự, cũng cảm nhận được hơi thở lưu động của những người ở trong chỗ tối.

Nhiếp Phong nhìn đôi nam nữ ôm nhau trước mắt, đi theo phía sau bọn họ, trong lòng chua xót cực kỳ. Nếu quyết định chỉ cần nhìn thấy cô là tốt rồi, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi, sẽ không cảm thấy uất ức, thật ra có thể nhìn thấy cô đã không tồi, trong lòng anh nghĩ như vậy.

Bị người khác xem nhẹ, Phụng Dương vô tội sờ sờ cái mũi của mình, trong mắt có nhọc nhằn. Thì ra là như vậy, không trách được trong lúc vô tình nghe người làm bảo tổng giám đốc hôm nay rất không bình thường, anh cẩn thận ngấm lại, đúng là vô cùng không bình thường. Tổng giám đốc đột nhiên yêu cầu mình phải quy củ, sau đó tới phòng bếp tự mình xác nhận cái gì, cuối cùng sớm dẫn mình tới cửa biệt thự cho bị muỗi đốt, hơn nữa lúc nhìn thấy Thẩm Dật Thần, trông mắt u ám, nghĩ tới nghĩ lui, thì ra tổng giám đốc nhà mình thích vợ người ta.

Lão đại a, lão đại, người ta đáng đáp cũng khá, lòng dạ cũng tốt nhưng là người phụ nữ của người khác, ngại chẳng lẽ muốn làm tiểu tam? Phụng Dương trong lòng kêu một tiếng, sau đó theo sau.

Phòng ăn hào hoa to lớn, giờ phút này tất cả mọi người đã ngồi xuống, trên bàn bày đầy các loại thức ăn hương vị cầu toàn, còn có bó hoa đẹp mắt, người mùi thức ăn và hương hoa, nghe đàn vi-ô-lông ru nhả bên cạnh, thật là cuộc sống hưởng thụ.

Thẩm Dật Thần nhìn bà xã bên cạnh trầm mê, trong lòng khẽ khó chịu, nghĩ thầm chờ về đến nhà anh cũng sẽ chuẩn bị bữa ăn như vậy, hơn nữa anh sẽ học đàn vi-ô-lông, tự mình khảy cho cô nghe, để cô trừ vi-ô-lông anh đàn ra, sẽ không thích nghe người khác chơi.

Hồi sau, người đàn ông chơi vi-ô-lông khẽ cúi người chào, sau đó lui ra khỏi phòng ăn, bên cạnh chỉ còn người giúp việc.

"Lần trước cảm ơn Thẩm phu nhân giúp một tay, nếu như không phải là Thẩm phu nhân, có thể Nhiếp mỗ đã té xỉu trong vườn hoa cũng không ai biết, đến lúc đó thì phiền toái." Nhiếp Phong giờ ly rượu hướng về phía Hồ Cẩm Huyền kéo nhẹ khóe miệng, khuôn mặt tươi cười tự nhiên nói.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy nụ cười của anh, trong lòng hơi sững sờ, lần trước gặp Nhiếp Phong, chắc chắn Nhiếp Phong mấy ngày nay đã nỗ lực luyện tập, nếu không khuôn mặt tươi cười của anh làm sao tự nhiên như vậy, cô không quên yến hội từ thiện lần trước, anh kéo ra khuôn mặt tươi cười vô cùng không lưu loát.

"Không cần cảm ơn, chỉ là một cái nhấc tay thôi." Hồ Cẩm Huyền giờ cao ly rượu cười nói, sau đó nhẹ nhàng nhấp một hớp rượu đỏ, trong lòng nhất thời sáng lên, đây là rượu đỏ Pháp năm 1982, trên thế giới chỉ có năm bình, không nghĩ tới Nhiếp Phong sẽ có, Hồ Cẩm Huyền tham luyện nhấp một hớp nhỏ nữa, nhất thời nét mặt tươi cười như hoa.

Thẩm Dật Thần nghe Nhiếp Phong nói, trong lòng nhất thời hô to, hần ta sao không chết đi, đáng chết, còn có tinh lực mơ ước bảo bối, càng làm anh tức giận chính là, bảo bối lúc này thật hưởng thụ, rượu này uống ngon sao? Thẩm Dật Thần tức giận hớp một hớp lớn, khẽ kinh ngạc, sau đó trên mặt chuyển thành lạnh nhạt, rượu này cũng chỉ có thế.

"Đây là tôm trứng mới chuyển về từ Âu châu, vừa vớt lên, rất mới, cô nếm thử một chút." Nhiếp Phong thấy cô rất thích rượu đỏ, bộ dáng thương thức, trong lòng nhất thời cao hứng vô cùng, gấp một con tôm hùm cho cô, mừng rỡ giới thiệu, vì nghênh đón cô đến, anh phí hết tâm tư, chỉ một bàn ăn này chính là đặc sản từ nơi trên thế giới, tất cả đều nổi danh.

"Thật xin lỗi, bà xã tôi dị ứng tôm ghẹ." Thẩm Dật Thần lạnh giọng nói, còn đặc biệt cường điệu hai chữ 'bà xã', sau đó đoạt lấy con tôm Nhiếp Phong gấp cho Hồ Cẩm Huyền đặt trong đĩa mình, trong lòng một bụng lửa giận, Nhiếp Phong coi Thẩm Dật Thần anh là chết người sao? Dám trắng trợn mơ ước bảo bối, anh hận không được đem tổ tông mười tám đời Nhiếp Phong thăm hỏi một lần, nếu như ánh mắt có thể giết người, đoán chừng giờ phút này Nhiếp Phong đã bị một đám thùng lãng trì nhiều lần.

Hồ Cẩm Huyền luẩn tiếc nhìn con tôm hùm thật to trước mặt thoáng một cái đã mất, trong mũi còn ngửi được mùi thơm, trong lòng cô cực kỳ bất đắc dĩ, cái này chính là người cung chiêu cô như mạng, động một chút là thích ăn dấm, bá đạo có, chỉ là còn có biện pháp gì, đây là người cô yêu mà.

"Như vậy sao, thật xin lỗi tôi không biết, vậy cô nếm thử một chút thịt heo núi đặc chế, rất thơm." Nhiếp Phong gấp một miếng thịt thả vào trong đĩa Hồ Cẩm Huyền, mong đợi nói, bởi vì không biết cô thích ăn món gì, cho nên anh cái gì cũng ăn một chút, mục đích là hi vọng cô tận hưởng mà về, tới nhà anh lần thứ nhất còn muốn tới lần thứ hai.

Hồ Cẩm Huyền mong đợi gấp lên nếm thử, không nghĩ tới miếng thịt còn chưa tới khóe miệng đã bị người nào đó bên cạnh đoạt mất, còn bay tới một câu 'Bà xã tôi không thích ăn thịt ngưu!', làm Hồ Cẩm Huyền dở khóc dở cười, cô lúc nào không thích ăn thịt ngưu, hiểu rõ nhất khẩu vị của cô không phải chính là anh sao? Người đàn ông này nói láo không viết nháp, anh rõ ràng chính là ghen. Thôi, thôi, anh chỉ là quá yêu cô, quá quan tâm cô thôi.

Nhiếp Phong nhìn món ăn mình tự gấp cho Hồ Cẩm Huyền, cũng không giải thích được việc bị Thẩm Dật Thần chặn lại, trong lòng nhất thời khó chịu. Chỉ là không có biện pháp, ai kêu đối phương là chồng cô, là người cô thân mật nhất, làm người ta ghen tỵ nổi điên, hơn nữa cô thấy tình huống này cũng không ngăn cản, có thể nói quan tâm người đàn ông ở trước mắt. Nghĩ thầm nếu cô có thể đối với mình giống như đối với Thẩm Dật Thần, anh chết cũng đáng giá. Nhưng đây là việc không thể, bởi vì trong lòng cô, Thẩm Dật Thần vĩnh viễn quan trọng hơn, Nhiếp Phong thu hồi thần sắc âm trầm, không nổi giận gấp một món ăn đưa cho Hồ Cẩm Huyền, mong đợi nói: "Này nếm thử một chút sườn xào, chua chua ngọt ngọt, rất tốt.".

"Bà xã tôi không thích chua, chỉ là không bao lâu nữa sẽ thích rồi, bởi vì phụ nữ có thai rất thích ăn chua, a. . . . . Thật đau, bà xã, em làm gì bóp anh? Anh nói không đúng sao? Phụ nữ có thai không phải đều thích ăn chua? Nhưng trên sách nói như thế, đó, anh hiểu rõ rồi, chuyện riêng phải về phòng từ từ nói." Thẩm Dật Thần nói, anh đặc ý nhìn người nào đó vừa nãy còn chăm chỉ gấp thức ăn cho bảo bối giờ không chút che giấu thống khổ, ai kêu tiểu tử này dám mơ ước bảo bối, anh sẽ không khách khí. Đây chỉ là bắt đầu, nếu lần sau tiểu tử Nhiếp Phong này còn dám lạng lẽ gửi thư hồng tới, anh dám cam đoan tuyệt đối không chỉ tinh thần chán nản đơn giản như vậy, anh sẽ khiến tiểu tử này đời này không có dũng khí tìm bảo bối.

[Lời người beta: - _ - trời ạ bó tay anh luôn, ghen thật dễ thương]

"Ông xã, ăn cái này, thật ngon ." Hồ Cẩm Huyền bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, sau đó gấp một đồng lớn món anh ghét nhất thả vào trong đĩa, ánh mắt hàm ẩn uy hiếp, nếu như không dùng cái này chặn lại miệng mình, tối nay sẽ để cho anh về nhà quý vãn giặt đồ.

Thật là tức chết cô, người đàn ông này có thể hay không đừng liếc mắt như vậy. Biểu hiện muốn ăn dấm rõ ràng như vậy, cô còn ngậm cho phép, một chút ý tứ trách anh cũng không có, không nghĩ tới anh thế nhưng như mặt trời rực rỡ, còn nói cái gì phụ nữ có thai, làm người ta thẹn thùng .

"Ừ, thật ăn thật ngon, vẫn là bà xã đối với anh tốt nhất." Thẩm Diệc Thần nhìn thấy cần thái trong đĩa, trong lòng dưng lông, trên mặt lại biểu hiện bộ dáng vui rạo rực, gấp cần thái mảnh liệt nhét vào trong miệng, sau đó nhai cũng không nhai trực tiếp nuốt vào bụng, miệng khen ăn ngon.

Nhiếp Phong nhìn tình hình này, trông mắt hơn tối, tất cả tâm tư trực tiếp rơi vào hai người đàn ông còn lại trên bàn ăn, một dắc ý, một là đồng tình.

Bên kia bàn ăn, Phụng Dương kể từ khi nhìn thấy Tổng giám đốc đại nhân trước giờ lạnh lùng nhưng ân cần gấp thức ăn cho vợ người ta, chồng người ta rõ ràng ghen như vậy mà tổng giám đốc còn thờ ơ, khiến anh im lặng cắn chiếc đũa nhìn hai người đàn ông trước mắt tranh phong đánh nhau kịch liệt. Nếu như giờ phút này trong tay anh máy ảnh, anh sẽ không khách khí chụp lại, sau đó post lên blog, cảnh giới người đời ngàn vạn lần không được noi theo, bởi vì đây là tình tiết máu chó sẽ làm người khác tức giận học máu .

"Tổng giám đốc Thẩm còn thích xem sách, theo tôi được biết, Thẩm phu nhân không có mang thai, chẳng lẽ có người nào đó mang thai? Tổng giám đốc Thẩm mới tích cực như vậy." . Phụng Dương thật sự không nhìn nổi tổng giám đốc của mình suy tàn, bước chậm tận tâm mở miệng nói, ngôn ngữ sắc bén trào phúng, gián tiếp khích bác quan hệ vợ chồng bọn họ.

Lúc này, mọi người mới chú ý tới Phụng Dương, Nhiếp Phong nghe vậy, nhìn chằm chằm Hồ Cẩm Huyền, quan sát nét mặt của cô, xác nhận cô không sao, mới đưa ánh mắt trách cứ nhìn về Phụng Dương, anh mặc dù cực kỳ khó chịu Thẩm Dật Thần nhưng cũng không hi vọng tình thần cô gái trước mắt chán nản, cô nên lấy được hạnh phúc thuộc về mình.

"Phụng phụ tá lời ấy sai rồi, bà xã tôi mặc dù trước mắt không mang thai, nhưng những kiến thức này cũng nên chuẩn bị, bởi vì Bảo Bảo sẽ nhanh có, Phụng phụ tá cảm thấy thế nào?" Thẩm Diệc Thần mặt bí ẩn nói, ngôn ngữ ám hiệu bọn họ sẽ chuẩn bị giáo dục bảo bảo, đó là cốt nhục của anh và cô. Đem vấn đề đá lại Phụng Dương, xem ra tiêu tử Nhiếp Phong này còn có quân sư, không trách lại dám mơ ước bảo bối, chỉ là mười quân sư anh cũng đánh, ai cũng không thể mơ ước bảo bối của anh, cho dù là con trai ruột cũng không được.

"Cái này phải hỏi Tổng giám đốc Thẩm mới phải, dù sao Tổng giám đốc Thẩm mới là người trong cuộc." Phụng Dương ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó xin lỗi nhìn Nhiếp Phong, anh không nghĩ tới Thẩm Dật Thần không chỉ biết làm ăn, ngay cả cãi và cũng lợi hại như vậy, chơi chữ cực kỳ cao hứng, xem ra cho dù có mười người như anh không phải là đối thủ. Tổng giám đốc lần này không đùa giỡn được rồi, chẳng những thích người đã có chồng, còn bị tình địch nói á khẩu không trả lời được.

Phụng Dương cúi đầu tiếp tục ăn cơm, những thức ăn này đều là cực phẩm, anh hôm nay có lời rồi, không ăn thật uống, để hai người đàn ông trước mắt này đánh đến anh chết tôi sống đi! Không phải anh không có nghĩa khí, mà là Thẩm Dật Thần quá lợi hại, anh chỉ là con tôm nhỏ hoàn toàn không phải là đối thủ của Thẩm Dật Thần. Huống chi anh vừa mới giúp Tổng giám đốc đại nhân, không nghĩ tới Tổng giám đốc thế nhưng dùng ánh mắt trách cứ nhìn mình, thật khiến anh thương tâm.

Hồ Cẩm Huyền nghe Thẩm Dật Thần dương dương đắc ý, mắt tròn trĩnh, anh có nói muốn sinh con sớm sao. Nhớ lúc cô kết hôn đã nói đợi năm, sáu năm mới sinh, cô không muốn làm mẹ sớm như vậy nhưng bây giờ mới kết hôn hai năm, phải chờ 3 năm nữa mới có bảo bối, chẳng lẽ anh vì tức Nhiếp Phong mà muốn cô sinh sớm sao?

Hồ Cẩm Huyền đưa tay lặng lẽ đặt trên đùi Thẩm Dật Thần, trong lòng thầm nghĩ, nếu anh dám nói thêm nửa câu, liền hung hăng uốn nắn anh, Mặc dù cô không bỏ được, nhưng không ngăn cản anh, không biết anh còn điên lên nói lung tung cái gì.

Thẩm Diệc Thần vươn tay nắm chặt tay nhỏ bé của cô, trong lòng nhất thời rất thỏa mãn.

Hồ Cẩm Huyền khẽ chu miệng, sau đó giãy giụa thoát khỏi lòng bàn tay anh, trong lòng lo lắng nếu như bị người khác biết còn ra thể thống gì, họ sẽ tưởng cô là phụ nữ tùy tiện, nhưng vô luận cô giãy giụa thế nào, bàn tay to càng tăng thêm sức lực, khiến cô không thoát được, chỉ có thể để như vậy!

Một đôi vợ chồng ngọt ngào. Tất cả động tác trong bóng tối đều bị chủ nhân biệt thự nhìn rõ ràng, trong lòng anh chưa xót cực kỳ, nhưng lại không thể làm gì. Cả bữa ăn đều bao trùm trong không khí khàn trầm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Quả nhiên rất lớn!

Bữa tối khá dài, trên bàn cơm, ông xã vẫn không ngừng khoe khoang ân ái của vợ chồng, làm không khí lúng túng dị thường. Nhưng cô lại không thể làm gì bởi vì tính tình của anh cô là người rõ nhất, bình thường ở trước mặt người ngoài làm mặt lạnh như người ta thiếu anh mấy chục triệu, nhưng ở trước

mặt cô lại có biểu tình phong phú, bá đạo, dịu dàng, ăn vạ, nhưng không có lạnh như băng, có lẽ mặt lạnh chỉ là thói quen của anh, còn biểu hiện trước mặt cô mới là anh thật sự.

"Nghe nói trong nhà Nhiếp tổng giám đốc có một hồ bơi diện tích 500 m2, không biết có thể dẫn tôi và vợ thăm quan một chút." Giọng nói Thẩm Dật Thần là lạ, giờ phút này trong lòng anh hận đến mức nghiền răng, dù biết hồ bơi trong nhà Nhiếp Phong chỉ là cái cớ, nhưng lòng anh vẫn khó chịu, nhìn Nhiếp Phong cả đêm nhìn chăm chăm bảo bối, làm anh có kích động giết người.

Hiện tại tốt nhất đi thăm hồ bơi, bảo bối cũng không còn lý do ở lại đây, bọn họ có thể về nhà sớm một chút.

"Dĩ nhiên có thể, xin mời, bên này!" Nhiếp Phong gật gật đầu, sau đó dẫn bọn họ tới hồ bơi. Xem ra tin đồn không phải là thật, Thẩm Dật Thần rõ ràng không phải không gần nữ sắc, nhìn như rất quan tâm đến Cần Huyền. Nếu không tối nay sẽ không đối nghịch với mình, nghĩ tới đây, tim anh vì cô mà vui vẻ lại có một tia chua xót, dù sao ở người bên cạnh cô cũng không phải là anh.

Hồ Cần Huyền vừa nghe Thẩm Dật Thần nói, trong lòng vừa im lặng lại gấp gáp. Xem ra cô phải nhanh chóng nghĩ cách tìm hiểu cấu trúc biệt thự của Nhiếp Phong. Nếu không về sau hành động bất lợi, nghe ông xã nói, chắc chắn sau khi xem xong hồ bơi, anh liền bá đạo đưa cô về. Về sau muốn đến nơi này quả thật còn khó hơn lên trời. Phiên nào là hiện tại cô chỉ biết căn phòng này và đại sảnh bên ngoài biệt thự, phòng ăn, lầu dưới và địa hình chung quanh có thể lấy lý do thăm quan phong cảnh mà từ từ xem xét, nhưng trên lầu cô không hề quen thuộc, làm sao tìm lý do đi lên?

Phượng Dương không biến sắc nhìn Nhiếp Phong nhàn nhạt mang theo thần sắc mong đợi, Thẩm Dật Thần cơ hồ muốn cắn răng, mà Hồ Cần Huyền thần sắc không yên, trong lòng anh buồn bực, tổng giám đốc mình chưa chắc mong đợi anh có thể hiểu, bởi vì tổng giám đốc thích nhất bơi lội, cả hồ bơi này là tổng giám đốc tự tay thiết kế, hiện tại nếu gặp được cô gái mình thích, đương nhiên sẽ không kịp chờ đợi chia sẻ thứ mình thích với cô, ngay cả đối phương đã là phu nhân, không nhận cũng là thường tình.

Nhưng Thẩm Dật Thần tại sao nói đến hồ bơi lại cắn chặt răng, cái hồ bơi này đặc tội với anh sao? Mà Thẩm phu nhân lại một bộ không yên lòng. Biệt thự không đẹp? Cô không thèm ngoảnh lại nhìn là có nguyên nhân khác? Xem ra chuyện càng lúc càng thú vị, Phượng Dương thầm nghĩ. Nhìn anh bị mọi người coi như không khí, sau đó nhắm thẳng về phía trước, hướng tới hồ bơi, anh im lặng không lên tiếng đi theo phía sau, trong miệng treo nụ cười đùa giỡn, chỉ là tất cả mọi người đi trước mặt không thấy thôi.

Hồ bơi hình chữ nhật chừng 500 thước vuông, nước trong suốt tới đáy làm nổi bật hạ nền gạch lam sáng bóng, trên bề mặt còn có hai bức tượng cá heo to lớn, trông rất sống động, nhìn từ xa còn tưởng rằng đang ở trên mặt biển, cạnh bể bơi có ghế nằm nghỉ ngơi, quả nhiên danh bất hư truyền.

"Quả nhiên là rất lớn!" Thẩm Dật Thần nhìn hồ bơi, giọng nói không rõ, thiết kế cũng chỉ được như thế, nếu như là anh thiết kế, tuyệt đối sẽ không thua kém, trong lòng anh không phục thầm nghĩ.

"Chẳng lẽ Tổng giám đốc Thẩm đã nhìn thấy hồ bơi lớn hơn?" Phượng Dương nghe Thẩm Dật Thần nói, ở phía sau tựa tiểu phi tiểu nói, nhìn tình hình này, rõ ràng Thẩm Dật Thần không thích. Chỉ là lần đầu tiên anh nhìn thấy hồ bơi này! Vậy cái về đích ý này từ đâu tới? Quả thật là người đàn ông kỳ quái! Cũng đúng, nếu như một người dễ dàng bị người ta đoán trúng tâm tư, như vậy anh làm sao có thể lãnh đạo nhân viên của Tập đoàn lớn nhất, đối phương chỉ nói hồ bơi lớn, nhưng không nói nó hoàn mỹ. Không thể trách anh có ý mỉa mai châm chọc, chỉ có thể trách đối phương là tình địch của ông chủ mình, hơn nữa còn bắt anh ở bên ngoài bị muỗi vây công lâu như vậy, nghĩ đến điều này anh cũng không muốn trưng thần sắc tốt của mình cho Thẩm Dật Thần.

"Trước kia không có, chỉ là sau đó không lâu đã nhìn thấy." Thẩm Dật Thần tự tin nói, còn không quên ôm chặt hông Hồ Cần Huyền, tuyên thệ quyền tự chủ của anh. Thẩm Dật Thần từ trước đến giờ không nói chuyện cười, anh nói được làm được, bảo bối anh thích bơi lội, hơn nữa anh không hy vọng lần sau cô lấy danh nghĩa hồ bơi tới tìm Nhiếp Phong, cho nên anh phải lập tức an bài công nhân xây thêm một cái hồ bơi thật lớn trong nhà cho cô.

"Đó? Không biết Tổng giám đốc Thẩm có ý tứ gì? Chẳng lẽ Tổng giám đốc Thẩm có thể trong nháy mắt làm ra một cái hồ bơi hoàn mỹ hơn?" Phượng Dương thấy tổng giám đốc mình chỉ yên lặng nhìn Hồ Cần Huyền, anh thật rất muốn la to một câu với vị đại nhân sĩ tình nhà mình, đại ca, cho dù anh liều mạng nhìn chăm chăm người ta, người ta cũng sẽ không là của anh, anh cần gì chứ? Hiện tại mấu chốt là không thể thua tình địch trước mặt. Thấy mình toàn thay anh suy nghĩ, Phượng Dương trong lòng hận đến ngứa xiu, anh không nghĩ tổng giám đốc bình thường luôn tỏ ra lạnh lùng trong công việc lại có dáng vẻ ngây ngốc trong tình yêu như vậy.

"Ha ha! Thật ngại, Thần chỉ nói đùa, hồ bơi này rất đẹp." Hồ Cần Huyền cười nói, tay lên lên bóp hông Thẩm Dật Thần, ý bảo anh không nên nói nữa, cô cảm giác mùi thuốc súng càng lúc càng lớn? Hai người đàn ông này là lần đầu tiên chính thức gặp mặt? Cho dù đã gặp trong bữa tiệc lần trước, nhưng không nói câu nào, vậy đích ý giữa bọn họ từ đâu mà đến?

Hồ Cần Huyền tự nhiên sẽ không biết, Thẩm Dật Thần thoải mái đem đối phương coi như Nhiếp Phong, tự nhiên sẽ không cấp cho Phượng Dương sắc mặt tốt, mà Phượng Dương bởi vì đối phương là tình địch của ông chủ, cũng không thèm nề mặt anh, đây chính là vấn đề chung của đàn ông.

"Thân ái, anh không nói sai a, ngày đó anh rõ ràng muốn làm một cái hồ bơi lớn nhất, xinh đẹp nhất đưa cho em, em không tin tưởng anh?" Thẩm Dật Thần trong lúc bất chợt uất ức nhìn Hồ Cần Huyền, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'thân ái' này, giọng nói biến chuyển nhanh, quả thực làm người ta xanh lờ, vừa rồi vẫn còn tranh cãi với Phượng Dương, nháy mắt đã biến thành oán phu.

Hồ Cần Huyền im lặng mất trọn trắng, trọn mắt nhìn trừng Thẩm Dật Thần, cắn chữ rõ ràng nói: "Em dĩ nhiên tin tưởng anh!"

Nhiếp Phong thấy bộ dáng hai người đưa tình, trong lòng nhất thời không có cảm giác, nhưng trên mặt vẫn im lặng không lên tiếng, có lẽ lặng lẽ nhìn cũng là một loại hạnh phúc.

"Nhiếp tổng giám đốc, xin hỏi phòng rửa tay ở nơi nào?" Hồ Cần Huyền mỉm cười hỏi Nhiếp Phong, xem ra cô phải tìm cơ hội giáo dục người đàn ông

của mình, nếu không dựa vào sức ghen của anh, không biết còn đến mức nào.

"Ồ lâu một có, tôi dẫn cô đi." Nhiếp Phong tích cực nói, dẫn Hồ Cẩm Huyền đi, hoàn toàn không suy tính đến một tên con trai nào đó đang cuồng đại ghen tức.

"Chờ một chút! Nhiếp tổng giám đốc, tôi còn có mấy vấn đề muốn cùng anh lãnh giáo, về phần nhà vệ sinh, tin tưởng người làm cũng biết ở nơi nào! Bà xã tôi sẽ không để ý là ai dẫn cô đi, bà xã, em nói đi?" Thẩm Dật Thần đột nhiên lên tiếng, anh hiện tại rất muốn hung hăng đánh Nhiếp Phong một cái, để anh ta sáng mắt lên một chút, bảo bối là của anh. Trên mặt anh không biểu hiện ra nhưng bảo bối đến nơi này có lẽ có mục đích gì, cung chiều cô như mạng anh tuyệt đối không cho phép cô lâm vào nguy hiểm, chỉ có thể phối hợp thật tốt, mặc dù dựa vào tên Nhiếp Phong này đang thích mê thích một bảo bối nhưng vẫn không thể bảo đảm Nhiếp Phong sẽ không làm thương tổn bảo bối của anh.

Hơn nữa tên Nhiếp Phong này khiến Thẩm Dật Thần cực kỳ khó chịu, ở trước mặt anh lại dám to gan muốn ở cùng bảo bối, quả thật chính là mòng tương, anh sẽ không để anh ta như ý.

"Tôi không sao, tìm người giúp việc cũng được! Hai người tán gẫu đi." Hồ Cẩm Huyền cười nói, trong lòng thờ dài bất đắc dĩ, người này lúc nào mới có thể thành thực chứng thực một chút, không cần lúc nào cũng như cảm thương mang cơn với người ở cạnh cô, làm người ta biết rõ anh ghen tức, không sợ người khác chê cười anh như con nít sao. Dù vậy, nếu trên thế giới này còn có một người đàn ông ưu tú khác, cô cũng chỉ thích cái người bá đạo trước mặt, tính trẻ con, dịu dàng, cô thật muốn nói cho anh biết không cần lo lắng cô bị người khác cướp đi, bởi vì tim cô đã trao cho anh rồi, chỉ là nói sao cũng vậy, cô hiểu rõ anh nhất mà.

"Bà Lý!" Nhiếp Phong nghe vậy, có hơi thất vọng kêu một người giúp việc, anh vốn định đưa cô đi, thuận tiện đưa cô tham quan một vòng. Chỉ là chuyện không như mong đợi, bởi vì người đàn ông không gần nữ sắc kia không đơn giản, anh tuyệt đối sẽ không để mặc cho cô và mình ở cùng nhau, đây không phải là hy vọng của chính mình sao? Nhìn thấy cô hạnh phúc là tốt rồi.

"Tiên sinh, ngài tìm tôi?" Một phụ nữ trung niên dáng dấp hòa ái chạy tới, cung kính hỏi, tiên sinh mặc dù bình thường thái độ lạnh lùng một chút, nhưng tâm địa rất tốt, bà cũng thoải mái cung kính anh từ trong lòng.

"Bà dẫn Thẩm phu nhân đi phòng rửa tay." Nhiếp Phong nhàn nhạt phân phó, mặc dù anh rất muốn đưa cô đi.

"Dạ, tiên sinh, Thẩm phu nhân, bên này!" Người làm cung kính nói với Hồ Cẩm Huyền. Nơi này chỉ có một cô gái, không cần đoán cũng biết Thẩm phu nhân tiên sinh nói là ai. Người hầu trong biệt thự biết tiên sinh tỉ mỉ chuẩn bị dạ tiệc mời người khác, trong lòng có chút mong đợi, tất cả mọi người đều nghĩ đến tốt cùng tiên sinh muốn mời ai? Lại tốn công tốn sức, thì ra là một đôi vợ chồng. Điều này khiến bà có chút thất vọng, tổng giám đốc cũng không còn nhỏ, đến lúc thành gia, nhưng trong nhà trừ Phụng phụ tá, tiên sinh chưa từng mang qua người khác tới, làm bà có lần hoài nghi tiên sinh có vấn đề về giới tính.

Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái, đi theo người giúp việc đi vào nhà, áo đầm màu trắng bao lấy độ cong mỹ lệ.

Thẩm Dật Thần vẫn si ngốc nhìn bóng lưng đi xa, lúc này mới chậm rãi phục hồi tinh thần xem xét hồ bơi trước mắt, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, muốn kiến trúc một cái hoàn mỹ hơn cần tốn một phen công phu, nhưng Thẩm Dật Thần anh đã quyết định chuyện cần làm thì nhất định sẽ làm được.

"Tổng giám đốc Thẩm nói có chuyện lãnh giáo, không biết là chuyện gì?" Nhiếp Phong chống lại ánh mắt của Thẩm Dật Thần, lạnh lùng nói.

Hai người đàn ông xuất sắc nhìn nhau, bắn ra ánh mắt sắc bén, không ai chịu thối lui, không khí chung quanh nháy mắt trở nên đè nén.

Phụng Dương thấy tình hình này, trong lòng thầm nghĩ, đây mới là Tổng giám đốc đại nhân, thần sắc lạnh lùng, hơi thở lạnh như băng, khí thế hung ác với kẻ địch, Tổng giám đốc đại nhân chẳng lẽ muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Thẩm phu nhân, nên mới một mực thôi lui?

"Ta nghe nói Phủ Thị Chính đang chuẩn bị quy hoạch lại khu phía nam, không biết Nhiếp tổng giám đốc ý kiến gì về chuyện này?" Thẩm Dật Thần quý dĩ nói, thật ra đối với cách làm của chính phủ, anh không để ý, chuyện thường thường xảy ra như vậy, chính phủ cần bản không uy hiếp được ích lợi của anh.

Nhưng mà đối với Nhiếp Phong trước mắt cũng không nhất định, nghe nói anh ta gần đây hay đến khu đất phía nam, chuẩn bị xây biệt thự. Nếu chính phủ quá thật làm như thế như vậy Nhiếp Phong có thể nói là tổn thất nghiêm trọng. Thẩm Dật Thần có chút há hê miệng nói, anh vốn không muốn trông nom việc nhà người ta nhưng ai kêu tiểu tử Nhiếp Phong này lúc nào cũng nhớ kỹ bảo bối, như vậy thì nói chuyện này, để anh ta phiền não một chút, như vậy tiểu tử này sẽ không có thời gian quấy rầy vợ chồng họ thân mật.

"Chính phủ muốn dùng mảnh đất kia?" Phụng Dương kêu lên một tiếng, anh giờ phút này không trấn định được, công ty họ đầu tư vào đó nhiều nhất, nếu chính phủ cưỡng chế muốn mảnh đất kia, công ty sẽ gặp phải khủng hoảng tài chính nghiêm trọng.

"Tổng giám đốc Thẩm cho là nên như thế nào?" Nhiếp Phong lạnh lùng nói, sắc mặt anh bình thản đối với Thẩm Dật Thần, làm người ta không đoán ra trong lòng anh suy nghĩ gì, nội tâm có phải cũng bình thản như vậy.

Không thể không nói Nhiếp Phong thật sự có đại khí lãnh đạo, làm người không sợ hãi, lúc này vẫn có thể giữ tinh táo, Thẩm Dật Thần có một tia bội phục, chỉ cần nhìn xem anh ta có thuận lợi giải quyết, mình ở một bên xem là được rồi.

"Nhiếp tổng giám đốc không phải đã nắm chắc rồi sao? Sao lại cần Thẩm mỗ đây?" Thẩm Dật Thần lạnh như băng nói, sau đó chuyển mắt qua hồ bơi trước mắt, im lặng không lên tiếng.

Nhiếp Phong trong mắt lóe lên tán thưởng. Thảm Dệt Thần này giống như không có chuyện gì có thể qua mắt anh, luôn có thể tùy ý nhìn thấu người khác, trong lòng anh có biện pháp ứng đối, chỉ là có thể thực hành hay không, thử một lần cũng không sao.

Không khí bên này vẫn quỷ dị như vậy, hai người đàn ông thỉnh thoảng nói mấy câu, mặc dù đều là hòa được, nhưng cũng có tán thưởng, nếu như hai người đàn ông này không phải đồng thời thích một người, có lẽ sẽ trở thành huynh đệ vào sinh ra tử. Phượng Dương nghe hai người nói như rơi vào sương mù, trong lòng dị thường nóng nảy, lúc này, thế nào tổng giám đốc còn một bộ vô sự, thật chẳng lẽ theo như Tổng giám đốc Thẩm nói, tổng giám đốc anh đã có biện pháp ứng đối?

Mà giờ khắc này, Hồ Cẩm Huyền bên kia theo người giúp việc tới phòng rửa tay lâu một.

"Thảm phu nhân, đây chính là phòng rửa tay, xin mời!" Người giúp việc cung kính chỉ vào cửa, dọc đường bà càng thích cô gái tuyệt sắc trước mặt này. Một cô gái tuyệt mỹ ưu nhã như vậy, một chút tính khí cũng không có, mới bắt đầu bà còn lo lắng đối phương khó dây dưa, quơ tay múa chân với mình, cái gì cũng nhìn không thuận. Không nghĩ tới đối phương chỉ bảo trì mỉm cười, nhìn thấy bài trí trong biệt thự cũng sẽ dịu dàng nghi vấn, hoàn toàn không như mấy phu nhân hoặc thiên kim tiểu thư được nuông chiều, bà Lý trong lòng tiếc nuối tại sao cô không phải là nữ chủ nhân của mình, không ngừng thờ dài.

Dáng dấp Thẩm tiên sinh so với tiên sinh nhà mình không hề kém, có thể nói càng sâu một bậc, hai người tuyệt sắc vô cùng xứng đôi, chỉ là bằng kinh nghiệm nhìn người nhiều năm, tiên sinh nhà mình hình như không hề có ý nghĩ như vậy.

"Cám ơn! Nếu như có chuyện bà cứ đi làm đi!" Hồ Cẩm Huyền cười nói, bị người khác nhìn chằm chằm mình vào phòng rửa tay như vậy, trong lòng cô nói thế nào cũng không quá thoải mái, huống chi đối phương có thể còn có chuyện khác phải làm.

"Tốt lắm, chút nữa Thẩm phu nhân cứ theo đường cũ trở về." Người giúp việc cung kính nói, sau đó đi tới phòng bếp, trong đó còn có rất nhiều công việc phải làm, nếu không bà cũng ở đây chờ Thẩm phu nhân.

Hồ Cẩm Huyền nhìn người giúp việc đi xa, mới chậm rãi đi tới phòng rửa tay. Bồn cầu sắp đặt sạch sẽ thoải mái, còn có bồn rửa tay, phía trên để nước rửa tay Clairol, gương sáng bóng, Hồ Cẩm Huyền đặt ở túi xách nhỏ trên bồn rửa tay, sau đó sửa sang lại dung nhan, hồi lâu sau, cô xác định toàn bộ đã thỏa đáng, mới chậm rãi lấy điện thoại từ trong túi, nhấn cho Thảm Dệt Thần, để anh không làm chuyện gì quá đáng, nếu không về nhà, liền phạt ngủ thư phòng một tuần.

Nhân được tin nhắn trở lại, Hồ Cẩm Huyền khẽ mỉm cười, không cần suy nghĩ nhiều, cô cũng có thể tương tượng bộ dáng bây giờ của anh. Thật là một người làm cho người ta vừa yêu lại không thể làm gì, cô khẽ mỉm cười, sau đó cầm túi đi ra. Hôm nay phải đạt được mục đích, cô không hy vọng ông xã quấy rầy kế hoạch của mình, cho nên cô mới mượn việc đi toilet trong nháy mắt cảnh cáo anh

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thăm dò địa hình, kinh dị!

Sau khi Hồ Cẩm Huyền đi ra khỏi nhà vệ sinh, trong đại sảnh an tĩnh sáng ngời có thể nghe tiếng tim mình đập, cô chậm rãi quan sát đại sảnh trước mắt, sàn nhà lát gạch men sứ hiệu Smick CIMIC được lau đến sáng ngời, giữa đại sảnh đặt ghế sa lon mềm mại kiểu Italy, trước ghế sa lon để khay trà bằng thủy tinh, phía trên có một bộ công cụ pha trà hàng hiệu, có thể nhìn ra được chủ nhân yêu thích uống trà.

Đèn treo thủ công bằng thủy tinh chiếu cả đại sảnh sáng rõ, làm cho người ta cảm thấy hoa lệ, cao quý, ở trong đại sảnh còn đặt hai bình hoa lớn, nhìn hoa văn khắc ở trên liền biết là vật trân quý, trong bình hoa cắm hoa bách hợp màu trắng một cách nghệ thuật, nghiêm túc ngữ, tựa hồ cảm thấy mùi thơm mát truyền cả phòng.

Trên tường đối diện ghế sa lon có một cái TV LCD 100 inches, mà bên phải ghế sa lon chính là cầu thang xoắn ốc mạ vàng, cực kỳ ung dung hoa quý, nhìn thiết kế của căn phòng, Hồ Cẩm Huyền cũng không khỏi tán thành tế bào nghệ thuật của Nhiếp Phong, không phải một người hưởng hết xa hoa lại không biết gì cả.

Nhìn cầu thang dài như không có điểm cuối này, trong lòng Hồ Cẩm Huyền xông lên kích động, cô biết tâm tình của mình lúc này. Mỗi lần phải hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất, cô đều sẽ có tâm tình như vậy, cô nghiêm túc nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có một người, mà người ở trong bóng tối tất nhiên là ám vệ của Nhiếp Phong, Nhiếp Phong ở đâu, bọn họ dĩ nhiên là ở đó, cho nên lần này là cơ hội tốt nhất.

Hồ Cẩm Huyền khẽ giật giật chân, trong khoảnh khắc chuẩn bị đi lên lầu, trong lòng nhất thời cực kỳ ảo não, trong bóng tối vẫn có người âm thầm dõi theo bóng dáng của cô, cô đáng chết thiếu chút nữa đã quên mất, chỉ trách năng lực ẩn nấp của họ càng lúc càng cao minh, khiến cô cũng khó phân biệt sự hiện hữu của họ, nếu như không nhờ mùi hương không thuộc về cái đại sảnh này và cô, cô cũng sẽ không đột nhiên nhớ tới. Thiếu chút nữa lỡ mất chuyện lớn, bây giờ còn chưa thể xác định đi theo cô là người của cô, cô căn bản không dám mạo hiểm chút nào.

Xem ra lần sau phải tìm thủ lĩnh điều tra xem là ai an bài người theo dõi cô, một ngày chưa điều tra rõ ràng, đám người kia ở bên cạnh cô vẫn còn rất

mạo hiểm, Hồ Cẩm Huyền ảo não nghĩ nói, sau đó lần nữa đi tới nhà vệ sinh, nhà vệ sinh họ cũng sẽ không biến thái tiến vào chứ? Hồ Cẩm Huyền nghĩ như vậy, nếu như cô không nhớ lầm bố cục của nhà vệ sinh lúc này, thì cô chắc chắn có cách lên lầu.

Đi vào nhà vệ sinh, mắt Hồ Cẩm Huyền sáng lên, hơi nhếch khóe miệng, quả nhiên đúng như ý nghĩ, nhà vệ sinh cỡ lớn có một cái cửa sổ thông gió nhỏ, bằng cơ thể nhỏ nhắn của cô mở cửa sổ thông gió đó ra leo lên nhất định không có vấn đề, chỉ cần khóa trái cửa nhà vệ sinh.

Hồ Cẩm Huyền từ từ tĩnh tâm, cảm thụ dao động chung quanh, quả nhiên không cảm nhận được hơi thở của người kia nữa, cô hơi yên tâm, sau đó vén áo đầm trắng dài lên đến bắp chân, cột chặt vào bắp chân, không để cái váy này trở thành gánh nặng của cô.

Cô đè nén tâm tình kích động, lấy ra một món y hệt sợi tơ bạc trong túi xách tay nhỏ quấn quanh cổ tay, tay dùng sức, tơ bạc trong nháy mắt quấn lên cửa sổ nhỏ, cô cõng giày cao gót trên chân ném xuống đất, sau đó chân dùng sức, trong nháy mắt bò lên cửa sổ thông gió nhỏ trong phòng vệ sinh như con thằn lằn.

Một bước, hai bước. . . . .

Gần!

Gần!

Hồ Cẩm Huyền nhìn cửa sổ chậm rãi tới gần, khóe miệng hơi nhếch lên, lúc sắp đến gần cửa sổ, cô dùng sức nắm lấy cửa sổ thông gió, nhanh chóng thu hồi tơ bạc trong tay, sau đó thò đầu ra bên cửa sổ, ánh mắt tuyệt mỹ sắc bén quét qua địa hình chung quanh, đầu óc chớp động thật nhanh, tính toán xem từ cửa sổ này leo đến cửa sổ một căn phòng ở lầu hai thì nguy hiểm cỡ nào.

Nhưng cô không có thời gian nghĩ nhiều, Hồ Cẩm Huyền giống như một con mèo, rất lưu loát leo ra cửa sổ thông gió nhỏ nho nhỏ, sau đó vung tơ bạc trong tay về phía một cánh cửa sổ ở lầu hai, tơ bạc rất thuận lợi cố định trên cửa sổ ở lầu hai, cô thử độ vững chắc của tơ bạc một chút, xác định an toàn rồi, nhanh chóng theo tơ bạc bò về phía cửa sổ ở lầu hai, vào lúc này lỗ tai nhạy bén của cô nghe được tiếng động từ nhân viên bảo vệ an toàn của biệt thự đang đi về phía cô, trong lòng cô nhất thời cả kinh, sợ hãi bị người phát hiện, nên cô tăng nhanh tốc độ leo.

Nhanh!

Nhanh!

Còn có một chút!

Cuối cùng đã tới, Hồ Cẩm Huyền lưu loát lật người, nhanh chóng từ cửa sổ chui vào căn phòng, sau đó thu lại tơ bạc, cúi lưng xuống từ từ đưa mắt vào trong cửa sổ thủy tinh, mượn rèm cửa sổ che chở nhìn xuống dưới, thấy một nhân viên bảo vệ cầm đèn pin đi qua vách tường cô vừa bò lên, sau đó từ từ biến mất ở ban đêm.

Hồ Cẩm Huyền hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm than nguy hiểm thật, thu hồi tất cả suy nghĩ, cô nhanh chóng đi vào từng căn phòng, dựa vào trí nhớ siêu cường để nhớ hết bố cục bên trong, cứ lặp lại như thế, căn phòng ở lầu hai sắp bị xem hết rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của con chip, cô không khỏi hơi nóng nảy.

Cô đã ra ngoài một thời gian rất dài rồi, nếu như bây giờ không trở về, bọn họ sẽ mau chóng phát hiện nhưng bây giờ cô còn chưa lục đến phòng sách và phòng của Nhiếp Phong, làm sao có thể tìm được con chip, bố cục ở lầu hai này phức tạp thế, thì lầu ba càng phức tạp hơn, Hồ Cẩm Huyền cô luôn không làm chuyện không nắm chắc.

Hồ Cẩm Huyền không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy về phía lầu ba, bây giờ dễ dàng hơn từ lầu một lên lầu hai lúc này nhiều. Cô nhanh chóng chui vào phòng như con mèo, bên trong cơ hồ đều là màu đen thống nhất, ga giường, rèm cửa sổ, chăn đều là màu đen, trừ thảm lông màu xám tro ra, căn phòng này làm cho người ta liên tưởng đến bóng tối, nhưng bây giờ căn phòng này lại làm cô thấy ấm áp, không biết là do nhiệt độ ở đây, hay là do thảm lông.

Khi người thấy được hơi thở của phái nam trong phòng, cô hơi sửng sốt, lúc này mới lập tức phản ứng kịp, thì ra đây là phòng của Nhiếp Phong, tất cả bố trí đều là màu đen thống nhất, rất giống tính tình của anh,

Hồ Cẩm Huyền đi chân không trên thảm lông, mắt sắc bén quét qua tất cả địa phương trong phòng, không buông tha chút dấu vết nào, con chip nho nhỏ, con chip quan trọng, theo tính tình của Nhiếp Phong, anh giấu ở đâu chứ?

Phòng này là chỗ ngủ bình thường, mà chỗ làm việc thì bình thường đều là phòng sách, vậy phòng sách của Nhiếp Phong ở đâu? Hồ Cẩm Huyền tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, cô nhanh chóng trượt khỏi phòng, ngay sau đó đi tới một căn phòng khác.

Cô đoán quả nhiên không có sai, loại đàn ông lạnh lùng này luôn thích đặt phòng ngủ và phòng sách cùng một tầng lầu, hơn nữa bình thường còn không cho ai đến gần, cho nên lầu ba này chỉ có hai căn phòng, bình thường nên rất ít người có thể đi lên, bởi vì anh ta đang giấu con chip quan trọng, cho nên căn bản không thể để đồ quan trọng lộ ra cho người khác biết.

Mắt Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng quét qua vị trí phòng sách, vừa ghi nhớ bố cục ở đây, vừa đoán xem Nhiếp Phong giấu con chip ở đâu? Trên bàn làm việc lớn có một cái laptop, còn chất đống rất nhiều sách và tài liệu, bàn đọc sách bên tay phải có một tủ sách nhỏ nhỏ, phía trên bày đầy sách, hiện tại cô không nhàn hạ thoải mái xem là sách gì, mà bên tay trái thì có một cái tủ nhỏ, không biết để thứ gì, đối diện bàn đọc sách còn có một bộ sofa lon mềm mại.

Hồ Cẩm Huyền quan sát bố cục chung quanh, nhìn thấy không có máy thu hình, mới thả lỏng bắt đầu tìm kiếm thứ cô muốn tìm, thời gian trôi qua từng chút, cô đột nhiên hơi nóng vội, bởi vì cô ra ngoài nói ít cũng hơn 20 phút rồi, cô không tìm được con chip, nhưng bọn họ ở hồ bơi chắc cũng sắp tìm tới.

Hồ Cẩm Huyền thất bại khẽ nguyên rửa mặt, sau đó xoay người muốn rời khỏi đây, không có tìm được thì thôi, biết địa hình nơi này cũng tốt, tối thiếu về sau lên lên tiến vào, sẽ giảm bớt nguy hiểm.

Sau khi Hồ Cẩm Huyền đi mấy bước, đột nhiên vang lên tiếng gì, cô dừng lại, ngay sau đó nghi ngờ quay đầu lại đi tới cái tủ nhỏ mình thấy lúc vừa vào phòng sách, cô quên mất vừa rồi đã tìm khắp nơi, nhưng lại chưa tìm mặt trong tủ này, cô thật sự càng ngày càng sợ ý rồi, tủ nhỏ không phải nơi bình thường người ta giấu tiền riêng sao? Sao cô lại không nghĩ tới, cô ảo não vỗ vỗ đầu của mình, sau đó đi tới bên cạnh tủ nhỏ ngồi xổm xuống, mắt nhắm tới ngắm lui cũng không có biết chỗ mở cửa tủ nằm ở đâu.

Chẳng lẽ trực tiếp sử dụng tay cạy ra? Hay là cửa được trang bị cơ quan? Xem ra con chip rất có thể được giấu ở đây, Hồ Cẩm Huyền đột nhiên trở nên rất kích động, có thể không kích động sao? Sắp thành công rồi, cô vươn tay dùng sức muốn đẩy cửa ra, nhưng vô luận dùng sức cỡ nào cũng không mở ra được, chẳng lẽ nơi này có cơ quan mở hộp tủ này ra, cô lục lọi xung quanh tủ.

Hồi lâu sau, đột nhiên 'cách' một tiếng, trên cửa tủ nhỏ đột nhiên hiện ra một dãy số, cô nhớ lúc này tay nhấn phải chỗ nào đó, chẳng lẽ đây là khóa mật mã? Hồ Cẩm Huyền nhìn dãy số trước mắt không dám tùy tiện xuống tay, cô lo lắng khóa này có chỗ báo động, nếu cô bấm sai mật mã, không chừng máy báo động sẽ vang lên.

Xem ra phá giải mật mã an toàn hơn, Hồ Cẩm Huyền nghĩ như vậy, sau đó nhanh chóng lấy một cái laptop nhỏ ra từ trên người, chớ xem thường cái laptop này, đây chính là sản phẩm kỹ thuật cao mới nhất, đối với người bình thường mà nói thì chỉ để lên mạng, tìm một số tài liệu đơn giản, nhưng mà đối với với nhân viên giỏi về vận dụng máy vi tính công nghệ cao, đây chính là hàng tốt, nó có thể thông qua trình tự tiến hành phá giải bất kỳ mật mã nào, chỉ cần kỹ thuật máy vi tính của mình tốt, hơn nữa trong đây còn có mạng lưới tình báo mới nhất của Hồ Cẩm Huyền, những thứ bên trong không có chỗ nào bất lợi cho việc cô hoàn thành nhiệm vụ, mỗi lần thi hành nhiệm vụ cô đều mang theo, may nhờ lần này cũng bỏ nó vào trong túi xách nhỏ, nếu không không biết khi nào cô mới giải mật mã này được.

Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng đưa dãy số trên tủ nhỏ vào trong laptop nhỏ rồi kết nối, sau đó nhanh chóng tiến hành phá giải mật mã, trong phòng sách lớn trừ thanh âm bấm máy lạch cách của Hồ Cẩm Huyền ra, thì an tĩnh có thể nghe tiếng tim đập, động tác của cô càng lúc càng nhanh, mắt không ngừng bởi hồi giữa laptop và tủ nhỏ, trong laptop không ngừng hiện lên một dòng số, các chữ cái cũng không ngừng nhúc nhích, thời gian cứ thế trôi qua.

Ước chừng ba phút sau, trên gương mặt tuyệt mỹ của Hồ Cẩm Huyền rớt cuộc lộ ra nụ cười thỏa mãn, đề xuống nút cuối cùng, một mật mã sáu con số nhất thời xuất hiện trên màn hình laptop, cô lập tức không chút do dự nhập mật mã trên laptop vào tủ nhỏ, 'cách' một tiếng, cửa tủ rốt cuộc mở ra, Hồ Cẩm Huyền cất laptop nhỏ trong tay, sau đó bắt đầu tra xét bên trong.

Tài liệu ký hợp đồng của công ty, sổ hộ khẩu, sổ tiết kiệm ngân hàng, còn có một miếng ngọc xanh lá, hình như là bảo vật gia truyền, Hồ Cẩm Huyền cẩn thận không cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, dù sao là một phu nhân giàu có, đồ cô có không thể kém hơn mấy thứ này, cô lại chăm chú nhìn vào trong tủ.

Một cái hộp bằng gỗ đàn mộc hấp dẫn lực chú ý của cô, cô không kiềm hãm được cầm cái hộp khéo léo đó lên, nhẹ nhàng mở nó ra, trước mắt đột nhiên tỏa sáng chói mắt, Hồ Cẩm Huyền từ từ nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng mở ra, một con chip đang nằm trong hộp, nhìn đến đây, Hồ Cẩm Huyền sửng sốt, trong lòng thầm than đến khi gặp được chẳng tốn chút công sức, cô cầm con chip trong tay, đặt cái hộp về lại ngăn kéo nhỏ, muốn đóng cửa rồi đi.

Nhưng tay của cô thiếu thận trọng đụng phải đồng tài liệu, mấy tấm hình đột nhiên rớt ra khỏi đồng tài liệu, Hồ Cẩm Huyền nhặt hình rơi trên mặt đất lên muốn trả về, nhưng mắt không cẩn thận liếc lên hình thì nhất thời ngây ngẩn cả người.

Này. . . Người trong hình không phải cô sao? Tại sao chỗ Nhiếp Phong có nhiều hình của cô thế, quan trọng nhất không phải điều này, mà là những hình này rất rõ ràng là bị người khác chụp lên, có hình cô đi dạo phố, hình băng qua đường, còn có hình cô lên lên chạy đi mua hoa, dáng vẻ cầm hoa tươi cười ngọt ngào, hay lúc đi ngang qua vườn hoa thì cười hi hi nhìn hai mẹ con chơi đùa cách đó không xa, các dáng vẻ của cô đều có, hơn nữa còn là mới chụp.

Hồ Cẩm Huyền đột nhiên nổi da gà khắp người, cô rõ ràng bị người ta theo dõi rồi, còn chụp hình nữa, cô lại không biết gì cả, chẳng lẽ là lên chạy ra ngoài, nên trong lòng kích động không có cần thận? Quá không nên, nếu như người khác muốn giết cô, cô đã sớm chết rồi.

Cô nhìn tất cả hình, trong tay cô có ít nhất mười tám, trời ạ! Sao Nhiếp Phong muốn chụp hình cô? Giờ phút này Hồ Cẩm Huyền rất nghi ngờ, cô không biến sắc trả hình về, trong lúc vô tình nhìn thấy phía sau hình có chữ, cô mở ra xem,

Tấm thứ nhất viết hai chữ Cẩm Huyền;

Tấm thứ hai, Cẩm tú khuyển thành mạo, Huyền lệ nhạ nhân tiếu; (diện mạo đẹp khuyển thành, mỹ lệ chọc người nhìn)

Tấm thứ ba, Cẩm giác đại nhan đa nhất sắc. Huyền như u lan thắng tam phần (đẹp hơn vẻ đẹp của mọi thứ, mỹ hơn u lan đến ba phần)

. . . . .

Sau mỗi tấm hình đều có chữ viết phong phú, cô phát hiện bên trong đều chứa tên của cô, dù cô chậm lụt hơn, giờ phút này cũng đã hiểu ra cái gì.

Những chữ này cô vốn không muốn hiểu, nhưng cô là người thích nghệ thuật, đối với thư pháp, vẽ tranh và chữ Trung quốc đều có lý giải sâu sắc, chữ

cuồng ngao bá đạo như vậy, câu thơ triền miên như vậy, đây là người đàn ông si tình cỡ nào, yêu khổ sở thế nào mới có thể viết ra mấy câu thơ chán động lòng người này, những điều này Hồ Cẩm Huyền đều không biết, cô chỉ biết giờ phút này trong lòng cô khiếp sợ khác thường, nếu như cô không có nhớ lắm, tính luôn lần này, cô và Nhiếp Phong chỉ gặp nhau hai lần, chẳng lẽ anh vừa gặp cô ở bữa tiệc từ thiện đã yêu rồi?

Càng nghĩ trong lòng cô càng loạn, dù đối phương đến tốt cùng thích cô bao nhiêu, cô cũng không cách nào đáp lại, bởi vì tim của cô không do chính cô bảo quản, toàn bộ ý định của cô đều đặt trên người của ông xã.

Coi như không biết tâm tư của Nhiếp Phong đi! Tránh cho lúng túng, sau này vẫn nên cách Nhiếp Phong xa chút, có lẽ không bao lâu nữa anh sẽ quên mình, hoặc giả anh chỉ nhất thời mê luyến mình thôi.

Thu thập xong tâm tình, Hồ Cẩm Huyền bỏ hình vào chỗ cũ, không chút do dự bỏ con chip trong tay vào chỗ cũ, bây giờ cô lấy con chip đi, Nhiếp Phong có lẽ sẽ hoài nghi mình nhưng anh cần bản không tìm được chứng cứ là cô lấy, cho nên anh ta sẽ không làm gì được cô, nhưng vừa rồi không cẩn thận biết Nhiếp Phong có ý với mình, trong lòng Hồ Cẩm Huyền không thể nửa thẳng thắn vô tư lấy con chip đi nữa, lần này coi như là báo đáp khoản nợ ân tình đi, ai kêu người khác yêu cô sâu sắc thế, mà cô lại không thể đáp lại, lần này cô không trộm con chip nữa, về phần tổ chức cứ do cô ra mặt bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, về sau nếu lại gặp loại chuyện như vậy, cô nhất định sẽ không nương tay nữa, nhất định.

Lúc Hồ Cẩm Huyền trả tất cả mọi thứ lại chỗ cũ, không biết tại sao báo động đột nhiên vang lên, Hồ Cẩm Huyền sững sốt, lập tức đóng kỹ cửa tủ, từ cửa sổ lầu ba bò xuống, vừa rồi cô dường như không có đụng vào cơ quan gì, tại sao mặt mũi bị cô phá giải rồi còn có thể vang báo động đây? Đây là chỗ Hồ Cẩm Huyền thủy chung không nghĩ ra.

Thôi, thôi, không nghĩ ra thì không suy nghĩ, dù sao cô đã quyết định không ăn trộm rồi, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Hồ Cẩm Huyền cô cũng không phải là người dễ tâm vào chuyện vụn vặt.

Trong đêm tối Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng giống như con thằn lằn, bò vách tường đến cửa sổ nhà vệ sinh lầu một, tin tưởng hiện tại mọi người đang chạy tới, cô còn có một chút thời gian.

Tiếng vang rất nhỏ vẫn bị lỗ tai bén nhạy của cô nghe được, hiện tại đang có một đám người đi vào biệt thự, Hồ Cẩm Huyền tăng nhanh tốc độ của mình, nhìn cửa sổ càng ngày càng gần, cô hơi cong người, tay nhanh chóng bắt được cửa sổ, sau đó rất linh hoạt leo vào, nhẹ nhàng rơi vào trên sàn nhà vệ sinh, Hồ Cẩm Huyền mới hơi thở ra một hơi, lần này an toàn, cô thả vảy xuống, sau đó soi gương sửa sang lại dung nhan của mình, xác định toàn thân trên dưới thỏa đáng mới mang giày cao gót trên đất vào chậm rãi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Giải trừ hiểm nghi, đáp án

Bên kia, Thẩm Dật Thần nghe báo động vang lên vẫn giữ bộ mặt lạnh không biểu tình như trước, chỉ lạnh nhạt liếc hồ bơi cách đó không xa, suy nghĩ đã bay thật xa, báo báo đi rửa tay đã nửa giờ rồi, chẳng lẽ lạc đường? Hay bị người khác khi dễ?

Nếu vừa rồi người đi cùng cô là Nhiếp Phong, đoán chừng giờ phút này anh đã sớm nghĩ rằng Nhiếp Phong khi dễ cô nổi đóa. Ở bên ngoài, anh không cách nào yên tâm cô rời khỏi mình lâu như vậy, hơn nữa còn là trong nhà tình địch, ai biết Nhiếp Phong có phải mặt người dạ thú hay không.

Nhiếp Phong và Phụng Dương nghe còi báo động, sắc mặt khẽ biến đổi, sau đó vội vàng vàng nói xin lỗi với Thẩm Dật Thần chạy vào biệt thự.

"Nhiếp tổng giám đốc gấp gấp như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Thẩm Dật Thần không biến sắc hỏi, anh không phải muốn để ý chuyện của Nhiếp Phong, nhưng hiện tại báo báo đang trong phòng, mà biểu tình hai người rõ ràng có cái gì đó không đúng. Anh không quên thân phận báo báo là một sát thủ, mà cô tối nay đến đây có thể là vì nhiệm vụ, chẳng lẽ lúc cô hành động bị người phát hiện? Giờ phút này trong lòng Thẩm Dật Thần nóng nảy cực kỳ, nhưng trên mặt lại không thể biểu hiện ra.

"Có người len lén vào thư phòng, không thận trọng khởi động máy báo động." Nhiếp Phong nhận nhặt giải thích, sau đó liền theo Phụng Dương vào biệt thự.

Nghe vậy, lo lắng trong lòng Thẩm Dật Thần càng lúc càng lớn, anh có thể cảm thấy phòng ngự của biệt thự này không chỉ tốt bình thường. Ngoài cửa có nhiều thủ vệ như vậy, theo lý thuyết sẽ rất ít người có thể thuận lợi đi vào, còn có thể khởi động máy báo động, như vậy rất có thể là Huyền rồi, Huyền muốn làm gì? Mục đích của cô đến tốt cùng là cái gì? Chẳng lẽ có người bỏ tiền muốn cô đi tìm văn kiện quan trọng trong công ty của Nhiếp Phong? Còn những thứ khác? Nếu không cô sẽ không đi tới thư phòng, Thẩm Dật Thần lo lắng nói, sau đó cũng theo đuổi vào trong.

Có lẽ anh nghĩ nhiều, nói không chừng là người giúp việc không cẩn thận xông vào thư phòng. Trong lòng Thẩm Dật Thần ảo não không thể biết Hồ Cẩm Huyền lần này tiếp thu nhiệm vụ gì, xem ra phải phân phó nhân viên kỹ thuật nhanh chóng xâm nhập vào trang web tổ chức của Huyền. Tùy thời tùy chỗ nắm giữ nhất cử nhất động của cô, anh mới không kinh hồn bạt vía như vậy.

Khi Thẩm Dật Thần bước vào biệt thự, vừa lúc thấy Hồ Cẩm Huyền mở cửa phòng rửa tay đi ra, Nhiếp Phong hướng về phía cô nhân nhặt gặt đầu một cái, sắc mặt không còn lạnh lùng như trước, ngược lại còn thoáng qua một chút nhu hòa, sau đó anh bước nhanh tới nơi báo động.

"Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?" Hồ Cẩm Huyền mơ hồ đối hỏi Thẩm Dật Thần, trong lòng thầm than nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã bị phát hiện. Không hổ là Nhiếp Phong, các biện pháp an toàn làm tốt như vậy, cũng đúng, bởi vì đây chính là tâm phiền mà thế giới thương nhân tha thiết ước mơ, ai không muốn.

"Không sao, chẳng qua là có người xông vào thư phòng kinh động máy báo động, Nhiếp tổng giám đốc sẽ xử lý tốt." Thẩm Dật Thần thấy Hồ Cẩm Huyền bình yên vô sự, chân mày mới vừa nhíu chặt mới chậm rãi dần ra, thật may là cô không sao, đồng thời trong lòng đang suy nghĩ chẳng lẽ anh đã đoán sai, người xông vào thư phòng không phải là Huyền, nếu như đúng, cô không thể nào trong một ít thời gian có thể từ lầu ba trốn vào phòng rửa tay, nhưng nếu không phải là cô, vậy thì ai có thể lặng yên không tiếng động đi vào.

Thôi, anh chỉ lo cho cô mà thôi, chỉ cần cô không bị gì là được rồi, về phần là ai thì đó là phiền não của Nhiếp Phong, không liên quan đến anh.

"Đừng lo lắng, không có chuyện gì." Nhiếp Phong nhìn thấy cô ngây người, cho là cô sợ, nhất thời có chút dịu dàng nói.

"Xông vào thư phòng?" Hồ Cẩm Huyền kinh dị tròn to mắt nhìn Thẩm Dật Thần, miệng thành chữ O, không thể không nói Hồ Cẩm Huyền diễn quá tốt, làm người ta hoàn toàn không tìm ra nhược điểm, lúc này sẽ không ai đem ánh mắt hoài nghi đặt trên người cô, dĩ nhiên trừ một người.

Phượng Dương lao thẳng đến ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn Hồ Cẩm Huyền, dò xét tính chân thật trong lời nói của cô. Sau đó đuổi theo Nhiếp Phong vào thư phòng.

"Đi, chúng ta cũng đi xem một chút." Thẩm Dật Thần ôm Hồ Cẩm Huyền đi theo phía sau, hướng lên thư phòng lầu ba.

Khi mọi người vào thư phòng, bên trong hoàn toàn không có dấu vết bị người động vào, Thẩm Dật Thần nhíu mày, xem ra đối phương là con chim non lạc vào kinh động máy báo động hoặc là ...cao thủ.

Từ từ, Thẩm Dật Thần ngửi thấy mùi vị quen thuộc trong không khí, không biến sắc nhìn cô gái trong ngực, không biết có phải là ảo giác hay không, anh vừa ngửi thấy mùi vị của Huyền, mà cô đang ở bên cạnh anh, mùi thơm của cô không thể từ một hướng khác bay tới được.

Chẳng lẽ chính là cô? Giờ phút này ý định trong lòng Thẩm Dật Thần xoay chuyển, anh ngửi thấy, không biết bọn Nhiếp Phong có ngửi thấy hay không, anh lo lắng nói, cho dù Nhiếp Phong hoài nghi cô, anh cũng sẽ bảo vệ cô, bởi vì anh tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào tổn thương bảo bối của anh.

"Thế nào? Không mất thứ gì chứ?" Phượng Dương nhìn tổng giám đốc quay một vòng trong thư phòng, thăm ý khác hỏi, hiện tại có người ngoài ở đây, anh không tiện trực tiếp đem lo lắng trong lòng hỏi.

Thư phòng là nơi nghiêm mật nhất, đến tột cùng là người nào xông vào? Các người hầu trong biệt thự cũng biết quy củ của ông chủ cho nên không thể nào làm xông làm đụng đi vào, mà bên ngoài thủ vệ sâm nghiêm như vậy, rất khó có người lọt vào, như vậy chỉ còn Thẩm phu nhân khả nghi nhất, vừa rồi cô ở một mình, bọn họ và Thẩm Dật Thần đều ở bên ngoài, nhưng khi gặp bộ dạng cô vẫn bình thường, thật sẽ là cô sao? Phượng Dương trong lòng bắt đầu hoài nghi.

Nhưng bất kể là ai cũng tốt, không bị mất đồ, nếu mất, anh nhất định phải tìm ra người kia, tuyệt không bỏ qua, cho dù là Thẩm phu nhân cũng vậy, Phượng Dương có thăm ý khác nhìn Hồ Cẩm Huyền một cái, sau đó bắt đầu quan sát cả thư phòng.

Hồ Cẩm Huyền nhíu mày, thấy Phượng Dương cũng không phải là người thiếu đầu óc, suy nghĩ cẩn mật, xem ra sau này cô còn có một đối thủ tương đối khá.

Thẩm Dật Thần thấy Phượng Dương dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn bảo bối mình che chở trong lòng bàn tay, trong lòng không vui lòng, nhất thời nổi giận lạnh giọng nói: "Nhìn ánh mắt của Phượng phụ tá, chẳng lẽ hoài nghi vợ chồng chúng ta vừa vào căn phòng này.".

Anh không thích người khác dùng ánh mắt này nhìn bảo bối, cho dù thật sự là bảo bối xông vào thư phòng, bọn họ cũng không có chứng cứ nên không thể có ánh mắt hoài nghi, Thẩm Dật Thần nắm bàn tay Hồ Cẩm Huyền, ý bảo cô yên tâm, anh sẽ hảo hảo giải quyết chuyện này.

"Tổng giám đốc Thẩm hiểu lầm, tôi chỉ nói nghi vấn trong lòng thôi, không có ý tứ đặc biệt, huống chi vừa rồi Tổng giám đốc Thẩm vẫn ở cùng chúng tôi, Phượng mỗ dĩ nhiên biết Tổng giám đốc Thẩm không thể là trộm xông vào thư phòng." Phượng Dương ngụ ý nói, trực tiếp đem ánh mắt hoài nghi liếc về phía Hồ Cẩm Huyền, Tổng giám đốc Thẩm nhất định không có Thuật phân thân đi tới lầu ba, nhưng Thẩm phu nhân thì chưa chắc, khi bọn họ vào biệt thự, bà Lý dẫn cô đi rửa tay đã không có ở đây, trong lúc đó cô đi đâu không ai biết.

Thẩm Dật Thần tức giận muốn nói, nhưng Hồ Cẩm Huyền đã kéo vạt áo, cô khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng ngời trong nháy mắt chiếu sáng cả phòng, làm người ta kinh ngạc, giống như đóa hoa nở trong núi, thanh tân đậm nhã lại xinh đẹp khác thường, hể mỗi đồ mọng, không mặn không nhạt nói: "Phượng phụ tá cho rằng tôi là kẻ trộm?".

"Cẩm Huyền, Phượng Dương không phải ý này, cô đừng hiểu lầm." Nhiếp Phong nghe vậy lập tức lo lắng nói, anh giờ phút này quên mất cô là Thẩm phu nhân, anh chỉ lo lắng muốn giải thích rõ ràng, không muốn tạo ấn tượng xấu trong lòng cô.

Giờ phút này trong lòng Hồ Cẩm Huyền tự hào nói. Ngay cả cái bản lĩnh thông thiên đó của bản cô nương, cho dù các người nghĩ nát óc cũng không ra cách bản cô nương có thể đạt được tốc độ đó, chỉ có việc duy nhất khiến cô ảo não chính là lúc xuất đạo đến giờ, cô chưa từng thất thủ, không nghĩ tới lần này thiếu chút nữa gây ra chuyện lớn, xem ra sau khi trở về tổ chức cô phải rèn luyện một chút, vô luận hành động hay công phu, kỹ thuật hay kiến

thức cũng không thể thư giãn, nếu không sẽ chết người.

Trong lòng Thẩm Dật Thần khẽ mỉm cười, không biến sắc nhìn hoài nghi của mọi người biến mất, lời nói của cô quá lợi hại, nếu như không phải anh tận mắt thấy qua bản lĩnh của cô, không chừng anh cũng bị cô lừa, nơi này thủ vệ sâm nghiêm như vậy đã lâu không có người xông vào, rất có thể kẻ xông vào đã an toàn rồi đi, hoặc là bản thân người kia chính là cô gái nhỏ trong ngực anh không chừng.

Phượng Dương nhìn Hồ Cẩm Huyền nói hoàn toàn im lặng, bởi vì đối phương nói rất đúng, anh hoàn toàn không tìm được lí do cãi lại, xem ra phải mau mau tìm ra tên trộm mới được.

"Không mất thứ gì quan trọng." Nhiếp Phong thần nhiên nói, trong lòng thở ra một hơi, hôm nay thật là rối loạn, chẳng lẽ người khác biết đồ tốt của anh ở nơi này? Nhiếp Phong cau mày trầm nghĩ.

"Lão đại, anh xác định không mất thứ gì?" Phượng Dương không yên lòng hỏi lần nữa, xem ra không phải ra tay a! Cũng đúng, phòng vệ sâm nghiêm như vậy nếu có người lọt vào, chắc chỉ có thần.

"Không có, đồ đạc bị người chạm vào, nhưng không mất thứ gì." Nhiếp Phong kiểm tra xong thần nhiên nói, lời nói có loại nghi ngờ, đối phương đến tận cùng cần thứ gì? Ngay cả tài liệu quan trọng trong công ty và châu báu cũng không cầm, ngay cả tâm phiền người đời không ngừng theo đuổi cũng bình yên vô sự nằm yên, anh thật mơ hồ, kẻ đó chỉ muốn chơi đùa thôi?

"Vậy thì tốt." Phượng Dương nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, tảng đó treo trong lòng rớt cuộc cũng có thể buông xuống rồi.

Thẩm Dật Thần thấy biểu tình Phượng Dương, khẽ chạm chân mày, trong thư phòng Nhiếp Phong có cái gì đáng giá sao? Thế nào Phượng Dương trước mắt thoát nhìn rất quan tâm, chuyển đi này thật thú vị, chỉ là không biết kẻ trộm là ai, chẳng lẽ không có ý đồ gì?

Tâm tư xoay chuyển, nhưng trong lòng Hồ Cẩm Huyền lúc này chỉ muốn rời đi thôi, vừa rồi trong tù nhỏ của Nhiếp Phong nhìn thấy ảnh cô, trong lòng cô còn kinh dị, nếu những tấm hình này ông xã nhà cô nhìn thấy, không chừng có thể giết người.

"Không có việc gì, chúng ta trở về đi, không còn sớm." Thẩm Dật Thần ôm hông Hồ Cẩm Huyền, tối nay lãng phí rất nhiều thời gian ở chỗ này, nếu như bình thường, anh tình nguyện theo bảo bối ngắm sao cũng không nguyện ý ở cùng tên kỳ đã kia, hơn nữa nhìn bộ dạng Huyền, dường như rất mệt mỏi, sau này cô sẽ không trở lại nơi này chứ? Cho dù cô muốn tới, anh cũng không cho.

Nhiếp Phong nghe vậy, đảo mắt nhìn đồng hồ trên tường, hơi sững sờ, đã trễ như vậy sao? Thời gian qua thực mau. Anh và cô còn nói được mấy câu, gạt đầu một cái, sau đó dời đi tiễn bọn họ.

"Tổng giám đốc Thẩm, Thẩm phu nhân, bên này, mời!" Phượng Dương nhìn tổng giám đốc mình gạt đầu, dẫn vợ chồng Thẩm Dật Thần xoay người ra khỏi thư phòng, bây giờ tổng giám đốc còn kiểm tra mật mã quỹ bảo hiểm, mọi người ở chỗ này cũng không tiện, cho nên anh dẫn mọi người đi trước.

Trong lòng Phượng Dương thở dài một cái, tên trộm này tuy lúc có thể đến, lần sau không chừng sẽ mất thứ gì, chỉ là không phải Thẩm phu nhân làm sao? Trong lòng anh nghĩ, nếu người ta đã giải thích rõ ràng như vậy rồi, cô cũng không có lí do xông vào thư phòng, xem ra có thể anh suy nghĩ nhiều.

Nhiếp Phong nhìn mọi người rời đi, kiểm tra lại mật mã mật mã, sau đó nhấc chân rời đi.

Đi đi, bước chân Nhiếp Phong có chút dừng lại, lông mày chạm sờ, anh khẽ giơ chân lên, lập tức nhìn thấy một khuyên tai trần châu nằm dưới chân, anh nghi ngờ ngó xỏ xuống cầm khuyên tai trần châu nhìn một chút.

Đây chính là khuyên tai của phụ nữ, vừa rồi Cẩm Huyền chỉ đứng ở cửa thư phòng, không hề bước vào nơi này, như vậy khuyên tai trần châu này không có khả năng là của cô, càng thêm không thể nào là của người giúp việc trong nhà, bởi vì nếu như anh đoán không sai, đây là trần châu Hải Nam, trước mắt A thị không có mấy nhà có.

Giờ phút này anh khẳng định người xông vào thư phòng chính là phụ nữ, hơn nữa còn là phụ nữ có mắt thường thức rất cao, từ khuyên tai cũng có thể thấy được, cẩn thận nhìn, tựa hồ còn ngửi thấy hương thơm, Nhiếp Phong im lặng không lên tiếng đem khuyên tai thả vào trong túi quần, sau đó rời đi.

Chờ Nhiếp Phong ra ngoài, Thẩm Dật Thần đã lái xe tới, Hồ Cẩm Huyền đang cùng Nhiếp Phong đứng ở cửa biệt thự nói một câu cảm ơn, nhưng Thẩm Dật Thần chỉ muốn đi liền, một câu anh cũng không muốn nhiều lời, anh càng không chịu nổi ánh mắt Nhiếp Phong nhìn bảo bối, có loại kích động làm người ta muốn giết người.

"Nhiếp tổng giám đốc, cảm ơn anh đã mời, chúng tôi về đây." Hồ Cẩm Huyền vừa nhìn thấy Nhiếp Phong ra ngoài, liền cười nói, đây là lễ phép cần bản, chỉ có đám thùng bên người cô là không muốn làm cái lễ giáo thôi, thôi, sau này bọn họ cũng không dây dưa cùng Nhiếp Phong nữa, kể từ khi biết Nhiếp Phong cũng thích của mình, Hồ Cẩm Huyền không muốn tiếp xúc nhiều với anh, sợ anh suy nghĩ nhiều, mà làm tương.

"Không cần khách khí, lần sau gặp lại!" Nhiếp Phong nói, mặc dù rất muốn lưu cô lại, nhưng bây giờ không thể không để cô đi, dù sao cô cũng có chồng, anh chỉ có thể nhìn cô vui vẻ.

Ánh mắt Nhiếp Phong không tự chủ liếc về phía vành tai cô, khi nhìn thấy cô chỉ có một lỗ tai đeo khuyên, trong lòng hơi sững sờ, nói không ra ý gì, anh chỉ hoài nghi mùi thơm trong thư phòng tương tự trên người cô thôi, cho nên mới vô ý nhìn lỗ tai cô, chứng minh suy đoán của mình, không nghĩ tới thật sự là cô, mới vừa xông vào thư phòng thật sự là cô, chỉ là cô làm thế nào? Cô muốn cái gì? Tại sao tiến vào lại không mang theo thứ gì đây? Còn có cô có nhìn thấy tấm hình anh tìm người chụp cô hay không, giờ phút này trong lòng anh xoay chuyển, đồng thời cũng có hoảng hốt, không tự nhiên bị người khác bắt được nhược điểm.

Nếu như cô biết mình suy nghĩ của mình, về sau anh muốn mời cô, cô có đến không? Trong lòng Nhiếp Phong bất an, chỉ là cô muốn thứ gì, là cô muốn, anh sẽ dâng lên, Nhiếp Phong thầm nghĩ.

Hồ Cẩm Huyền chỉ cảm thấy Nhiếp Phong rất quái lạ, căn bản không nghiêm túc tính toán tâm tư của anh, ông xã chờ lâu sẽ nổi đóa, Hồ Cẩm Huyền cho là anh không muốn cô rời đi mà thôi, khẽ mỉm cười, sau này sẽ không lần tới nữa, để cho anh dứt niệm tưởng cũng tốt, cô hướng về phía Phụng Dương khẽ gật đầu, sau đó bước vào xe con, xe con màu đen càng chạy càng nhanh, từ từ biến mất trong bóng đêm.

Chỉ là chuyện sau này ai nói rõ được? Nói không thấy sẽ không thấy sao? Chỉ có ông trời biết chưa!

Phụng Dương theo Nhiếp Phong đứng ở cửa biệt thự nhìn xe con càng chạy càng xa, mà tổng giám đốc còn không định vào, anh còn muốn cùng tổng giám đốc thương lượng chuyện có người xông vào thư phòng, chỉ là giờ phút này tâm tổng giám đốc chẳng lẽ theo cô gái kia đi rồi?

Bàn tay Nhiếp Phong trong túi quần, nắm thật chặt khuyên tai trân châu vừa nhặt trên mặt đất, sắc mặt làm người ta không rõ anh đang nghĩ cái gì.

Huống chi anh sao có thể hoài nghi cô. Cô ấy gầy yếu, làm người khác đau lòng còn không kịp, anh chỉ sợ cô bởi vì chuyện này mà mất hứng. Dù sao cũng là anh mời cô tới, hi vọng cô có một đêm vui vẻ, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này, hi vọng cô đừng nóng giận, mà Phụng Dương cũng thật là, biết anh ta quan tâm mình nhưng cũng không thể suy đoán lung tung.

"Tôi hiểu, tôi chỉ muốn hỏi Phụng Dương phụ tá, nếu như tôi nhớ không lầm, từ trên lầu xuống dưới ít nhất cũng mất năm phút, mà từ lúc máy báo động vang lên đến lúc các người vào biệt thự cũng chỉ có hai phút, thử hỏi tôi làm sao có thể có bản lĩnh thông thiên trong hai phút từ trên lầu xuống phòng rửa tay? Mà lúc đi vào biệt thự các người cũng đã thấy?" Hồ Cẩm Huyền không mặn không nhạt phân tích, trong lời nói của cô, ý tứ rất rõ ràng vì mình giải khai hiểm nghi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Bảo bối, anh tới phục vụ em

Sau một hồi ngơ ngác đứng ở cửa biệt thự, Nhiếp Phong mới chậm rãi lấy lại tinh thần, xoay người vào trong. Phụng Dương nhìn tổng giám đốc không yên lòng, nghi ngờ đuôi theo bước chân của anh, chẳng lẽ tổng giám đốc rất thích Thẩm phu nhân, nhưng dù thích thế nào đó cũng là vợ của người khác, cần gì chứ? Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này, anh còn có chuyện muốn thương lượng cùng tổng giám đốc.

Trong thư phòng lầu ba, Nhiếp Phong lười biếng ngồi trước bàn làm việc, một tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, phát ra tiếng vang không quy luật, một tay khác đặt trong túi quần. Phụng Dương cách một bàn làm việc, đứng trước mặt anh, mặt nghi ngờ nhìn Nhiếp Phong.

"Nói đi! Chuyện gì?" Nhiếp Phong lạnh nhạt nói, tay kia đặt trong túi quần tay nhẹ nhàng sờ sờ khuyên tai trân châu, trong mắt thoáng chốc lóe lên nhu hòa, làm người ta nhìn không rõ. Mặc dù một buổi tối này anh cũng không yên lòng, nhưng vẫn có thể cảm thấy Phụng Dương nói quanh co ta, phụ tá đi theo bên cạnh anh lâu như vậy, anh đương nhiên hiểu rõ Phụng Dương nhất.

"Tổng giám đốc, thật không mất vật gì?" Phụng Dương khản trương hỏi, hần lo lắng tổng giám đốc mất đồ, bởi vì Thẩm Dật Thần ở chỗ này, cho nên anh mới không muốn để người khác biết bị mất thứ gì quan trọng.

"Vừa rồi tôi không phải đã nói sao? Không mất thứ gì, không có chuyện gì, cậu có thể về." Nhiếp Phong lạnh nhạt nói, trong lòng anh còn có một đồng lớn nghi vấn muốn suy nghĩ một chút, thí dụ như thân phận Cẩm Huyền là gì? Cô xông vào thư phòng anh rốt cuộc muốn làm gì? Hay cô chỉ nhất thời muốn chơi?

"Không phải, tổng giám đốc, anh không cảm thấy có rất nhiều nghi vấn sao? Ví dụ như tên trộm đến tốt cùng là vào bằng cách nào? Làm thế nào đi ra ngoài? Rốt cuộc là ai phái tới? Mục đích là cái gì? Những thứ này chúng ta nên giải quyết đi! Tôi cảm giác chuyện này cùng Thẩm phu nhân có quan hệ, nhưng không tìm được chứng cứ." Phụng Dương nghi ngờ nói, không giải quyết những thứ này, anh lo lắng lần sau kẻ trộm sẽ xông vào biệt thự lần nữa, lần này không trộm đi thứ gì, nhưng không có nghĩa lần sau cũng như vậy, chỉ cần một ngày không bắt được tên kia, trong biệt thự một ngày đều không an toàn.

"Im miệng! Về sau chuyện này không cho phép nói lung tung, Cẩm Huyền đã giải thích rất rõ ràng, chuyện này không quan hệ gì với cô ấy, về phần chuyện đêm nay, tự tôi sẽ hảo hảo tra xét, cậu trở về đi! Công ty không phải còn rất nhiều chuyện chưa làm sao?" Nhiếp Phong đột nhiên quát lớn một tiếng, sau đó tâm bình khí hòa nhậm nhậm nhắc nhở, ý tứ chính là trong công ty còn nhiều việc như vậy, cậu cũng không cần quản việc của tôi.

Anh không nghĩ đến cảm giác của tiểu tử Phụng Dương này chuẩn như vậy, nếu như chuyện này tiếp tục để Phụng Dương nhúng tay, rất có thể sẽ tra được thứ gì, đến lúc đó cô đang ở nguy hiểm. Đây là điều anh không muốn nhìn thấy, cho dù tối nay xông vào thư phòng là cô, anh cũng sẽ không trách tội cô, càng không để cho người khác tổn thương cô, nhưng anh muốn biết đến tốt cùng cô cần thứ gì thôi! Anh có thể giúp cô tìm một tay, Nhiếp Phong trong lòng thầm nghĩ.

"Dạ, vậy tôi về." Phụng Dương bị biểu tình của chính tổng giám đốc dọa sợ hết hồn, lúc này mới phát giác mình quá nhiều chuyện rồi, tổng giám đốc

chính là tổng giám đốc, là nhân vật lớn, không cần những tên nhai nhép như bọn họ ở trước mặt anh quơ tay múa chân, huống chi tổng giám đốc thích Thẩm phu nhân như vậy, dĩ nhiên không nghe người khác nói xấu cô.

Phượng Dương thở dài một tiếng, sau đó rời khỏi thư phòng, xem ra sau này trước khi làm việc anh phải suy nghĩ thật kỹ hậu quả, nếu không lại như hôm nay chọc giận tổng giám đốc, đi theo tổng giám đốc lâu như vậy, anh đúng là chưa từng thấy tổng giám đốc tức giận! Mặc dù ngày ngày đều lạnh nhạt, không thiện cùng người khác xã giao, không thích cùng người khác có quan hệ, nhưng tính tình của anh vẫn rất tốt.

Đợi đến khi Phượng Dương đi, lúc này Nhiếp Phong mới đem khuyên tai trân châu trong túi quần nhẹ nhàng lấy ra, như bảo bối đặt trong lòng bàn tay, một tay khác từ từ vuốt ve, giống như đối đãi với người yêu, nỉ non nói: "Người nói chủ nhân của người muốn cái gì? Là tâm phiền sao?". Giống như tự nói lên nghi vấn trong lòng mình.

"Hỏi người, người làm sao biết?" Nhiếp Phong than nhẹ một tiếng, sau đó đem khuyên tai trân châu đặt trong cái hộp nhỏ trên bàn đọc sách, từ từ khóa lại.

Đêm vẫn là tiếp tục, tối nay nhất định một đêm không yên tĩnh.

Hồ Cẩm Huyền ngồi trên xe, dọc đường đi cũng không yên lòng, bên cạnh chủ tọa Thẩm Dật Thần dĩ nhiên phát hiện sự khác thường của cô, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ cô không tìm được đồ nên không vui vẻ? Nếu như biết thứ cô muốn, có lẽ anh sẽ nghĩ hết mọi biện pháp giúp cô, chỉ là đến tột cùng cô muốn cái gì?

"Thế nào? Không vui sao?" Thẩm Dật Thần vừa nghiêm túc lái xe vừa cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, giọng nói dịu dàng sắp làm người ta chết đuối, anh cuối cùng vẫn không bỏ được phiền não của cô.

"Không có a, em không sao." Hồ Cẩm Huyền cười lắc lắc đầu, anh luôn thân thiết như vậy, chỉ cần cô có một chút khác thường, anh sẽ lập tức nhìn ra, xem ra tâm tình cô dao động quá lớn, chuyện đêm nay không cần nghĩ tới nghĩ lui nữa.

"Thật không sao?" Thẩm Dật Thần thở dài một tiếng, không xác định hỏi, bàn tay to cung chiều vuốt vuốt tóc cô, cho dù thật sự có chuyện gì, cô không nói cũng không sao, một ngày nào đó anh sẽ tra được .

Không khí trong xe dĩ thường ấm áp, khiến trong lòng Hồ Cẩm Huyền ấm áp, cô nhàm chán nắm đầu ngón tay anh, dí dỏm nói: "Quản gia, em thật sự không sao, chỉ là hơi mệt mà thôi, chờ chút nữa trở về còn phải tắm nên có chút phiền.", nói xong còn cau đầu mũi nhỏ, bộ dáng đáng yêu có thể nói Thẩm Dật Thần chưa từng gặp qua, nếu như không phải anh còn phải lái xe, giờ phút này chỉ sợ anh ôm cô vào lòng, hung hăng hôn cô.

"Nếu mệt thì nằm trong lòng anh ngủ một chút, khi nào về đến nhà anh gọi em. Sau đó sẽ giúp em tắm." Thẩm Dật Thần cười tà nói, sau đó ôm nàng tới trong ngực, một tay cung chiều vuốt đầu cô, ve mặt giống như đối đãi với trân bảo, nếu như giờ phút này có người nhìn thấy tổng giám đốc bình thường lãnh lãnh băng băng, biệt hiệu 'Tu La mặt lạnh', sợ rằng sẽ bị dọa thét chói tai đi!

Hồ Cẩm Huyền tựa vào ngực anh, tìm một vị trí thoải mái, từ từ nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập có quy luật từ từ tiến vào mộng đẹp, trên mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười thỏa mãn mà hạnh phúc.

Không bao lâu, Thẩm Dật Thần đang lái xe liền nghe được tiếng hít thở nhàn nhạt, kèm theo hương thơm mê người, anh thả chậm tốc độ, khoe miệng gọi lên độ cong đẹp mắt, chuyện hạnh phúc nhất thế giới chính là nhìn người phụ nữ mình yêu an ổn ngủ say trong lòng ngực.

Xe con màu đen từ từ tiến vào biệt thự, Thẩm Dật Thần lái xe đến cửa, tắt máy, mở cửa, sau đó mới nhẹ nhàng ôm cô gái ngủ say trong lòng mình, nhẹ nhàng vào phòng ngủ biệt thự, động tác liên mạch, không có nửa điểm dài dòng dây dưa, dường như tình huống này thường xảy ra.

Cảm thấy một tia sáng chói mắt, Hồ Cẩm Huyền ưm một tiếng, nhẹ nhàng mở cặp mắt mơ hồ, ánh mắt còn mang hơi nước quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện nơi này là nhà mình, không nghĩ tới nhanh vậy đã đến rồi, cô chỉ nhẹ nhàng chớp mắt một lát, chỉ tại ngực anh quá thoải mái, khiến cô không kim được.

Cảnh vật chung quanh lui về phía sau, Hồ Cẩm Huyền mới thanh tỉnh lại, nguyên lai anh còn ôm cô trong ngực, không trách được tất cả mọi thứ đang đi chuyển .

"Đã tỉnh rồi hả?" Thẩm Dật Thần nhìn thấy cô gái trong ngực giật giật thân thể, mở đôi mắt thủy mâu dĩ thường thu hút, dịu dàng nói, giọng nói ôn nhu giống như sợ hù dọa cô.

"Ừ." Hồ Cẩm Huyền than nhẹ một tiếng, sau đó tay nhỏ bé nắm thật chặt quần áo trước ngực anh, giống như tìm được cảm giác an toàn, cô phát hiện mình càng ngày càng thích nghe tim anh đập từng tiếng, nhịp tim giống như có ma lực, khiến lòng cô cũng vui sướng, trong nháy mắt tràn đầy sức sống.

"Ha ha!" Nhìn thấy cô như con mèo nhỏ, Thẩm Dật Thần tâm tình thật tốt cười ra tiếng, ôm chặt thân thể cô, giống như muốn đem cô nhập vào trong xương máu mình, thật là bé mèo con đáng yêu, khiến anh thời thời khắc khắc tưởng nhớ, hận không được dụi cô tới tim, cùng lòng anh vĩnh viễn tan ra.

Hồ Cẩm Huyền không biết anh cười cái gì, chỉ là từ nhịp tim đập cùng tiếng cười, xem ra, giờ phút này anh rất vui vẻ, khoe miệng cô cũng giương lên, tâm tình bị anh lây nhiễm.

Thẩm Dật Thần ôm Hồ Cẩm Huyền đến phòng tắm trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô vào bồn tắm, sau đó mở máy nước nóng bên cạnh, pha nước cho cô.

Nước ấm áp vây quanh, thoải mái khiến Hồ Cẩm Huyền khẽ ngâm mình trong đó, lỗ chân lông toàn thân cũng thư giãn, mệt nhọc trên người tẩy đi không ít, quả nhiên tắm rất thoải mái, nếu có người hỗ trợ, thì càng hưởng thụ, chỉ là người muốn giúp cô tắm khăng định sẽ ăn khổ lau sạch cô, đến lúc đó toàn thân đau nhức, cô vẫn là tự mình tắm tốt hơn.

Giờ phút này Thẩm Dật Thần cũng không thoải mái hơn Hồ Cẩm Huyền, một nam nhân đang thống khổ ở bên trong, nước ấm áp trong bồn tắm từ từ bao trùm trên người bảo bối, dần dần đem áo đầm màu trắng của cô làm ướt đẫm, thân thể ma quỷ linh lung hấp dẫn dần dần lộ ra ngoài, hai khóa hồng mai ướt át trên ngực cách quần áo trắng như ẩn như hiện, không biết nhiệt độ phòng tắm quá cao hay như thế nào, giờ phút này anh cảm giác lòng mình cũng nóng lên, hận không được tiến về phía cô, trực tiếp đẩy y phục chường mắt, nhưng nghĩ tới cô đã mệt mỏi như vậy, hẳn mới từ từ nhận được lửa dục, nhìn thấy thân thể phóng hỏa, còn phải nghe giọng cô rên rỉ mất hồn, anh thật không biết mình phải có bao nhiêu không chế mới không trực tiếp nhào qua.

Anh sai lầm rồi, anh thật sai lầm rồi, anh nên ở bên ngoài chờ, hoặc là hiện tại không cần làm quân tử, trực tiếp hóa thân thành sắc lang, nhanh chóng nhào tới, hung hăng yêu thương cô.

"Bảo bối, anh tới phục vụ em." Thẩm Dật Thần cười tà nói, sau đó bàn tay to đưa về trước mặt cô, giúp cô cởi quần áo.

"A —— không cần! Em tự làm, anh ra ngoài trước đi." Hồ Cẩm Huyền chu môi đỏ tươi kháng nghị nói, khuôn mặt mới ngủ dậy tiem nhiễm nước nóng trở nên đỏ ửng dị thường mê hoặc, giống như tiểu yêu tinh, đặc biệt đến nhân gian giày vò.

Muốn anh giúp cô tắm, ai biết tắm xong anh còn làm chuyện gì hay không, cô hiểu anh nhất, cho nên cô tình nguyện khổ cực một chút, còn hơn ngày mai toàn thân đau nhức.

"Ha ha! Hảo, vậy em tắm nhanh đi coi chừng cảm lạnh." Thẩm Dật Thần cười nói, cung chiều vuốt vuốt sợi tóc của cô, bảo bối quá ngây thơ rồi, cô cho là ở phòng tắm anh không đụng tới cô, khi ra ngoài cũng không đụng cô sao, hiện tại anh đang ở độ tuổi tình lực tràn đầy, dục vọng tương đối mạnh, nhất là cô ngọt ngào như vậy, chỉ là anh không muốn tổn thương cô chút nào.

Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng ra khỏi phòng tắm, bước nhanh tới thư phòng, vừa nhìn thấy cảnh sắc đẹp như thế mà không điều động, còn một phần nguyên nhân là vì anh cảm thấy điện thoại di động đang rung, số điện thoại này trừ bảo bối trong phòng tắm biết, thì chỉ còn lại một ít thân tín, giờ này gọi cho anh nhất định là có chuyện rất quan trọng.

Trong thư phòng to như vậy, an tĩnh đến mức có thể nghe tiếng tim đập, giờ phút này Thẩm Dật Thần ngồi ở bàn đọc sách, một tay theo thói quen gõ bàn, không biết loại phương thức này có lợi cho suy tư, hay loại phương thức này có thể khiến thuộc hạ cảm thấy áp bức lớn.

Giờ khắc này quỳ trước mặt anh chính là năm phụ nữ che mặt, tại sao biết là phụ nữ, bởi vì các cô tán mát ra mùi thơm cùng dáng người đầy đặn.

"Vừa rồi tại sao không đi theo phu nhân?" Thẩm Dật Thần lãnh nói, giọng nói lạnh như băng giống như muốn đông cứng người khác.

May nhờ bảo bối không có chuyện gì, nếu không năm người trước mặt này không còn cơ hội sống sót, trước kia anh đã phân phó họ thời thời khắc khắc đi theo bên cạnh bảo bối, hảo hảo bảo vệ cô, không nghĩ tới mới mấy ngày, mấy người này đã quên mất, anh tổn hao nhiều người như vậy, thậm chí cả tình lực để bồi dưỡng họ, chỉ với mục đích duy nhất là bảo vệ cô.

"Bởi vì lúc ấy phu nhân đi vệ sinh, chúng thuộc hạ cho là sẽ không có chuyện gì." Một người áo đen nhẹ giọng giải thích, trong lòng thầm than, xem ra họ nghĩ sự tình quá mức đơn giản, dựa vào bản lĩnh sắc bén nhất sát thủ của phu nhân đầu cần người tới bảo vệ. Nhưng vì đề phòng tình huống đặc biệt xảy ra giống như vừa rồi, cho nên chủ tử mới phái họ đi bảo vệ phu nhân. Mà họ cũng đánh giá thấp tình yêu của chủ tử đối với phu nhân, họ cho là lần này ngoài ý muốn, chủ tử sẽ không so đo, bỏ qua cho các cô, không nghĩ tới chủ tử tìm các cô, kiếp nạn đã đến.

"Cho là? Chỉ bằng cảm giác cá nhân của cô, các cô cho là tôi sẽ đem bảo bối giao cho các cô bảo vệ sao? Lần sau, các cô còn muốn bảo bối bị thương sao?" Thẩm Dật Thần lạnh giọng nói, hắt văng mô hình địa cầu về phía năm cô gái trước mặt, giọng nói so với vừa nãy còn lạnh hơn.

Đây là lần đầu tiên anh phát hỏa lớn như vậy, trên thế giới này người có thể làm tâm tình anh biến hóa lớn như thế, trừ bảo bối anh bảo vệ trong lòng bàn tay, không còn ai khác, anh tuyệt đối không thể chịu được việc cô bị tổn thương. Bọn thùng cơm này, nếu như họ cho là chuyện đã qua, thật là ngu muội tới cực điểm.

"Chúng thuộc hạ sai rồi." Năm cô gái dưới đất chịu đau đớn, khăng định nói, ông chủ nói đúng, không phải chuyện gì họ cũng đoán đúng, chắc chắn sẽ có cái ngoài ý muốn, lần này là họ suy tính không chu toàn, họ tiếp nhận trừng phạt.

Hồi lâu sau, năm cô gái đều chuẩn bị tinh thần chịu phạt, Thẩm Dật Thần mới lạnh như băng mở miệng nói: "Trừ biệt thự này không cần theo dõi, về sau thời thời khắc khắc các cô phải đi theo phu nhân, hảo hảo bảo vệ cô ấy, tôi không hy vọng tái diễn tình huống này.".

"Dạ, chúng tôi biết!" Năm cô gái quỳ trên mặt đất nghiêm túc bảo đảm nói. Trên thế giới này, họ bội phục nhất, hâm mộ nhất chính là phu nhân, bởi vì cô chẳng những có người chồng chu đáo lo trước tính sau, còn được người ấy yêu thương hết mực, chuyện gì cũng vì cô. Nhưng hâm mộ thì hâm mộ, họ tuyệt đối không dám bởi vì hâm mộ mà ghen tỵ làm tổn thương phu nhân, bởi vì chỉ cần nhìn bộ dáng kia liền biết kết quả không được chết toàn thây, ai không biết ông chủ quan tâm phu nhân nhất.

"Không có việc gì thì lui xuống đi! Hảo hảo duy trì, tuyệt đối không bạc đãi các cô." Thẩm Dật Thần lạnh giọng nói, anh thu mua lòng người như vậy chỉ vì các cô là người bảo vệ bảo bối. Trên thế giới này chuyện gì cũng có thể nắm trong tay, nhưng lòng người rất khó nói, trong miệng các cô nói một đằng, ai biết sau lưng có làm chuyện ác độc hay không, anh tuyệt đối không để bảo bối chịu một chút tổn thương, Thẩm Dật Thần hít một cái.

"Vâng" năm cô gái cung kính nói, sau đó biến mất trong nháy mắt, họ không nghĩ ông chủ thả các cô đi như vậy. Thù đoạn của ông chủ trong bang các cô biết, không nghĩ tới ông chủ lại cực kỳ khai ân với mình, từ đó họ càng thêm quyết tâm muốn hoàn thành chuyện ông chủ phân phó.

Thật ra đi theo phu nhân, chẳng những có thể học theo khí chất thanh nhã bẩm sinh, còn có thể học kỹ thuật tuyệt hảo của cô, chuyện như vậy họ vẫn luôn ước mơ, giờ phút này cơ hội đang ở trước mắt, họ đương nhiên phải nắm chặt. Nếu như có thể chính diện đối mặt với phu nhân, vậy thì càng thêm hoàn mỹ, có thể nói nhóm người này không chỉ đối với võ nghệ mưu cầu sinh nhai, mà là đã đạt đến trình độ điên cuồng.

Đội tất cả mọi người biến mất, thư phòng nháy mắt lại an tĩnh, Thẩm Dật Thần lấy điện thoại di động trong túi quần, trực tiếp đề xuống nghe bàn phím, lạnh giọng nói: "Chuyện gì?" .

Lúc này đối phương tốt nhất là có chuyện gấp, nếu không anh tuyệt đối sẽ để bọn họ biết không người nào có thể chịu được lửa giận của mình, bởi vì vừa rồi đối phương điện tới đúng là anh muốn cùng bảo bối bồi dưỡng tình cảm.

Đầu bên kia nghe giọng nói ông chủ nhà mình không tốt, nghĩ thầm chẳng lẽ đã quấy rầy đến chủ tử - chuyện tốt rồi, thế nào giọng chủ tử giống như chưa thỏa mãn dục vọng nhưng anh lại không dám nói thẳng, duy trì run rẩy trong lòng, cung kính nói: "Ông chủ, người của chúng ta đã xâm nhập thành công trang web của phu nhân." .

Bởi vì đây là việc ông chủ phân phó, bọn họ vừa có kết quả liền lập tức điện thoại cho anh, không dám có chút trì hoãn.

"Chờ một chút, gửi trang web qua cho tôi." Thẩm Dật Thần nghe lời nói của đối phương, hơi sững sờ sau đó tỉnh táo phân phó, nhanh chóng mở máy tính, chuẩn bị tiếp nhận văn kiện quan trọng.

"Dạ!" Đối phương nghe giọng nói ông chủ dường như không còn tức giận, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói, xem ra anh đã bảo vệ được cái mạng nhỏ, vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, ông chủ trước đến giờ tính tình vô thường, không biết anh đang nghĩ gì, tóm lại mọi người vô cùng sợ anh, có lẽ đây chính là cường thế để vương của người lãnh đạo .

Thẩm Dật Thần cúp điện thoại, sắc bén trong mắt bắn thẳng đến máy tính, đè nén xuống kích động trong lòng, chỉ cần anh nhận được phương pháp phá giải, anh có thể biết bảo bối thường nói chuyện gì, mỗi lần tiến hành nhiệm vụ gì, anh cũng không cần lo lắng đề phòng rồi, thậm chí còn có thể âm thầm cho người giúp cô hoàn thành nhiệm vụ.

Không lâu sau, Thẩm Dật Thần theo chỉ dẫn của thuộc hạ, trực tiếp nhanh chóng phá giải hệ thống trang web, tiến vào, vẫn không quên vì mình thiết trí lá chắn, để ngừa người khác phát hiện tung tích.

Một lát sau, Thẩm Dật Thần đã hiểu rõ tổ chức yêu thích của bảo bối, thì ra trong tổ chức có bảy người, có không ít tính toán, dù sao bọn họ cũng bán linh bất phẩm, thật may trên web đều ghi danh nhiệm vụ mỗi người cùng thời gian hoàn thành. Nếu không anh sẽ không tìm được nhanh như vậy. Chỉ là không biết trang web này là ai lập, hệ thống phá dịch khó khăn như vậy, không trách được bọn họ lại dám trắng trợn đem phần lớn tài liệu tổ chức bỏ vào trang web. Trong lòng Thẩm Dật Thần rõ ràng thương thức, nhưng đồng thời cũng ghen tỵ, ai kêu tổ chức này nhiều nam nhân ưu tú như vậy, trong lòng anh khê ghen, mặc dù biết cô nhất định không thương bọn họ, nếu không sẽ không cùng anh kết hôn, nhưng tính tình bá đạo còn ăn dấm, chính cô cũng nói như vậy, anh chính là một đám thùng lớn điển hình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Khi hai chữ con chip gọi vào tầm mắt Thẩm Dật Thần, anh hơi sững sờ, thì ra bảo bối của anh chỉ muốn con chip chứa việc làm ăn của Nhiếp Phong, không trách được cô lại phản đối, muốn đến biệt thự của Nhiếp Phong coi trộm một chút.

Nhưng vấn đề là trên đường về nhà cô vẫn luôn không vui vẻ lắm, bộ dạng như có tâm sự đầy bụng, là vì chưa tìm được con chip sao? Hay là vì nguyên nhân khác?

Lúc ở trong thư phòng Nhiếp Phong người được mùi hương thuộc về cô vốn không nên tồn tại, anh cũng đã rất khẳng định cô nhất định đã đến thư phòng của Nhiếp Phong, chẳng lẽ trước khi cô đến thư phòng, hay do người khác nhanh chân đến trước rồi? Trong đầu Thẩm Dật Thần tràn đầy nghi vấn, nhưng mà từ trước đến giờ những việc anh không nghĩ ra được thì đều sẽ không nghĩ tới một thời gian vì có lẽ lát nữa sẽ có thể nghĩ ra, quá gấp lại có phản ứng ngược, xem ra là anh quá quan tâm bảo bối thân yêu của anh.

Hiện tại đã biết rất nhiều việc về cô, trong lòng anh cũng càng ngày càng an lòng hơn, ít nhất về sau sẽ biết cô đi hoàn thành nhiệm vụ gì, có bao nhiêu nguy hiểm, anh mới có thể chuẩn bị tốt tất cả thiết bị. Khẽ thở dài một hơi, Thẩm Dật Thần tắt máy vi tính, bước nhanh ra thư phòng.

Khi Thẩm Dật Thần trở lại phòng ngủ, trong phòng ngủ to lớn yên tĩnh, không có thanh âm gì cả, chỉ có đèn treo thủy tinh to anh mở lên trước khi rời đi vẫn còn sáng, anh nghi ngờ nhủ mảy may một cái, từ khi anh vào thư phòng đến bây giờ đã hơn nửa giờ, vậy bảo bối thân yêu của anh đi đâu? Chẳng lẽ còn

đang tắm? Anh thật không thích cảm giác không thể nào nắm bắt cô đang ở đâu, tâm tình của anh càng nóng nảy lo lắng hơn.

Thẩm Dật Thần lo lắng bước nhanh đi tới phòng tắm, thời điểm mở cửa phòng tắm ra, hơi nước tồn đọng trước khi anh chưa rời đi đã biết mất rồi, bên trong có thể nhìn thấy rõ bất kỳ vật gì, mà giờ khắc này hình người trong lòng anh đang ngễnh đầu nằm ở trong bồn tắm, không có chút phản ứng, mái tóc như thác nước đang búi vòng trên đầu, nhìn xa xa thật cao quý khác thường, làn da trắng nõn bại lộ ở trong không khí, xinh đẹp đến mức hô hấp của anh hơi chậm lại, anh biết cô luôn luôn là công chúa xinh đẹp nhất, cao quý nhất, vô luận bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ không phải là lúc thảo luận cô xinh đẹp không, mà là cô lại ngủ gật lúc đang tắm, nửa tiếng thời gian đủ cho nước lạnh hết, Thẩm Dật Thần kêu lên một tiếng, lo lắng bước nhanh tới bên người Hồ Cẩm Huyền, dò thử nước trong bồn tắm, quả thật lạnh rồi, anh cau mày đẹp, trong tròng mắt thâm thúy như mực tràn đầy lo lắng, là anh quá sợ ý rồi, biết rõ lúc cô tắm đã có vẻ rất mệt mỏi, anh không nên rời đi.

Bất đắc dĩ tự trách thờ dài một tiếng, Thẩm Dật Thần nhanh chóng khoác khăn lông lớn màu trắng bên cạnh vào trên người cô, nhẹ nhàng ôm cả người cô vào trong ngực, bộ dáng giống như đôi đũa bảo bối trên quý nhất trên thế giới, anh bước nhanh ra khỏi phòng tắm, nếu như không phải anh tự mình mở nước tắm, giờ phút này nhìn thấy bảo bối thân yêu của anh, anh còn tưởng rằng là trúng độc khí than nữa chứ, vừa rồi thật là hù chết anh, kể từ khi gặp cô anh mới tự mình làm những chuyện này, chỉ vì để bảo vệ cô tốt hơn.

Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng đặt Hồ Cẩm Huyền trên chiếc giường to lớn mềm mại, dịu dàng đắp kín mền cho cô, bàn tay to ôn hoà hiền hậu nhẹ nhàng massage má mịn màng của cô, lưu luyến quên về, điểm sống mũi nhỏ như bạch ngọc của cô một cái, cung chữ rừ rừ nói: "Cô bé, vừa rồi thật hù anh, nếu như mà anh không đi vào, có phải em sẽ ngâm nước tắm lạnh lẽo cả buổi tối không? Hả? Nếu cảm lạnh thì phải làm sao đây, lần sau không cho như vậy nữa."

Cô bé này, cả ngày đều muốn anh quan tâm nhưng nếu là có một ngày không để cho anh quan tâm, anh sẽ rất không quen, thật không biết trước khi gặp anh cô sống như thế nào nữa, chẳng lẽ cũng từng có người lo âu từng chút cho cuộc sống của cô như anh sao, nghĩ đến chuyện này, Thẩm Dật Thần lại thấy ghen, hận không thể sớm gặp cô, tốt nhất là vừa sanh ra đã gặp nhau, nếu mà như thế, anh tuyệt đối sẽ không nhường cho bất luận người đàn ông ngoài anh gặp cô trước.

"Ừm . . . Chớ quý rầy!" Hồ Cẩm Huyền nhíu mày một cái, đột nhiên chui vào trong ngực của anh kháng nghị nói, cánh tay tròn mềm như bạch ngọc đột nhiên vươn ra từ trong chăn, vô ý thức khoác lên trên người của anh, nói thầm một tiếng, cong môi đỏ lên tiến vào mộng đẹp.

"Tốt, tốt, tốt, không ồn em, ngủ ngon! Mong em gặp anh trong mộng, bảo bối!" Thẩm Dật Thần cung chữ sò sò sống mũi nhỏ thẳng của cô, dịu dàng dụ dỗ, khi vô ý nhìn thấy đôi môi đỏ vênh lên của cô, cổ họng của anh hơi cồn động, không kiềm hãm được cúi người, ngâm môi đỏ làm người ta mê đắm vào trong miệng, êm ái mát thỏa thích, đôi mắt nhiều ngọt ngào hơn, cánh tay sắt thon dài cũng bắt đầu xấu xa sờ làn da trơn mềm của cô, ôm chặt cô vào trong ngực, tựa hồ muốn cô dung nhập vào trong xương thịt của mình mới bằng lòng bỏ qua.

"Ừ. . . " Hồ Cẩm Huyền đang ngủ vô ý thức rên rì ra tiếng, hai tay nhỏ trắng nõn níu lấy phần áo trước ngực Thẩm Dật Thần giống như khi sắp chết đuối lại vớ được bè gỗ cứu mạng.

Hồi lâu sau, khi Hồ Cẩm Huyền sắp bị anh hôn tỉnh, Thẩm Dật Thần cũng không chịu buông đôi môi ngọt ngào của cô ra, nhìn đôi môi bởi vì sự thương yêu của anh mà càng trở nên diễm lệ hơn, trong mắt lịn chiếu xạ ra ánh sáng nóng rực, cả không khí chung quanh cũng biến thành nóng ran khác thường.

Cảm nhận được thân thể mình biến hóa nghiêm trọng, nhìn cô gái nhỏ đang ngủ ngọt ngào, Thẩm Dật Thần bất đắc dĩ than một tiếng, vô luận bất kỳ thời khắc nào cô đều khiến anh quyến luyến khác thường, có lẽ bọn họ đời đời kiếp kiếp đều là người yêu cũng không chừng, trong lòng anh ngọt ngào nghĩ, không muốn khiến cô mệt mỏi, cho nên anh chỉ có thể lựa chọn một mình nhịn xuống lửa dục hừng hực, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, xoay người đi tới phòng tắm, xem ra anh phải nhanh chóng tắm nước lạnh mới được.

Một cô gái nhỏ nhất định không biết một số động tác vô ý thức của cô, khiến cho một người đàn ông bị lửa dục thiêu đốt đau khổ, đêm nay cũng trở thành một đêm thật nóng bỏng.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Cẩm Huyền tỉnh lại trong ánh mặt trời ấm áp, tối hôm qua cô tựa hồ có một giấc mộng rất đẹp, nội dung trong mộng cô không nhớ rõ, chỉ biết cả đêm đều vô cùng ấm áp cùng ngọt ngào, thật ra thì sự ấm áp và ngọt ngào này không chỉ có trong mộng, trong cuộc sống hiện thực, cô ngày ngày đều có thể cảm thụ được, đây là cảm giác mà người đàn ông yêu cô cho cô, lúc trước cô cứ luôn hoài nghi, anh có phải muốn làm hư cô không, sau đó khiến cô càng ngày càng quyến luyến anh, cho đến khi cô không thể rời bỏ anh mới thôi, nói không chừng đây là thật, bởi vì cô đã rõ độ phức tạp của người đàn ông nào đó.

Hồ Cẩm Huyền bởi vì hạnh phúc mà hí hóp mắt lại thành một đường, tay thon dài theo thói quen sờ qua bên cạnh giường, đã lạnh lẽo, xem ra anh đã sớm rời giường đi làm, cô hơi mất mát một chút, sau đó cũng lưu loát rời giường.

Anh yêu của cô phải nuôi gia đình, luôn không thể thời thời khắc khắc ở với mình, mà cô kể từ lần đầu tiên thất bại trong lịch sử thi hành nhiệm vụ vào tối qua, cô còn phải đến tổng bộ một chuyện, mặc dù có thể nói rõ qua camera trên mạng, nhưng cô đã rất lâu chưa từng đến tổng bộ, vô cùng nhớ nhung những người bạn thân mến kia, quan trọng nhất là cô rất muốn ăn món gia đình Hạo tự nấu, rất lâu không chưa được ăn, miệng thấy hơi thèm, cô cười hí hóp mắt liếm môi một cái, trong nháy mắt đã quên hết sự mất mát vừa rồi, tâm tình cũng tốt lên.

Mấy phút sau, Hồ Cẩm Huyền mặc một cái áo sơ mi trắng và quần jean thon dài, thân thể linh lung hấp dẫn được bộc lộ ra ngoài, mái tóc như thác nước được cột thành một đuôi ngựa, đáng vẻ như một sinh viên thanh xuân hoạt bát, phong thái của cô cũng không bị mất vì mặc quần dài, quần dài được cô mặc vào lại rất vừa người, toàn thân lại còn có thêm phong cách cao nhã làm người ta mê luyến, nhìn bóng người tràn đầy sức sống xuất hiện trong gương, Hồ Cẩm Huyền thoả mãn gật gật đầu, lúc này mới từ từ đi ra khỏi phòng.

"Phu nhân, muốn chuẩn bị bữa ăn sáng không?" Nữ quản gia tinh mắt nhìn thấy nữ chủ nhân nhà mình tinh thần phấn chấn bộ dạng bông bông từ trên lầu đi

xuống, hơi sững sờ, trong lòng thầm than phu nhân mặc cái gì cũng đẹp như thế, nhưng phu nhân mặc thế này là muốn ra ngoài sao?

Nữ quản gia vô ý thức liếc chung quanh một cái, không nhìn thấy bóng lưng nghiêm túc đó, cô mới hơi yên tâm. Quản gia Phùng làm việc luôn đầu ra đây, chuyện gì đều phải theo quy củ, tuyệt đối phục tùng chủ tử, nếu như giờ phút này cậu ấy ở đây, khẳng định sẽ cau mày, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của phu nhân, cô không đành lòng trái ý cô.

"Không cần, tôi đã hẹn với bạn, Thần đã đi làm sao?" Hồ Cẩm Huyền mỉm cười hỏi, mắt liếc bốn phía, lúc này chắc Thần đang làm việc rồi, cho nên anh mới dám như vậy không chút kiêng kỵ lớn mật nói đã hẹn người sự thật, nếu như giờ phút này Thẩm Dật Thần vẫn còn ở, anh nhất định sẽ cau mày, quần quít chặt lấy không cho cô đi ra ngoài, hoặc nhiều nhất chính là cùng đi ra ngoài, anh là một người rất bá đạo, bá đạo đến khiến cô yêu không dứt.

Thậm chí đã có người nghi ngờ tại sao đối phương quần mình nghiêm thế, mà mình còn vui vẻ như vậy, không cảm thấy không có chút tự do nào sao? Thật ra thì cô muốn nói là, cả đời chỉ có hai người, mà những người hay vật khác trong cuộc sống đều chỉ là vật điều hòa thôi, không có vật điều hòa, cô cũng có thể sống vui vẻ, nhưng không có anh cũng chính là không có toàn bộ thế giới, cô rất thích thậm chí rất quen với việc có anh làm bạn là tốt rồi, huống chi có một người yêu mình sâu như vậy, làm sao còn có thể cô đơn, làm sao còn có thể thấy khó thở.

Hồ Cẩm Huyền nhướn mày nhìn quản gia, định lực của quản gia này không phải tuyệt vời bình thường, thấy bộ dáng này của cô vẫn không hề nháy mắt, những người nhà giàu không phải ai cũng cầu xin cao quý sao? Bộ dáng này của cô, nếu như bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ nói cô ném mắt mặt mũi của Thần! Nhưng chồng cô luôn luôn đặc biệt, anh cưng chiều vợ như mạng căn bản không quan tâm quy củ chó má gì của nhà giàu.

"Bẩm phu nhân, ông chủ đã đi làm, muốn gọi người lái xe giúp ngài không?" Nữ quản gia cung kính nói, trong giọng nói hàm chứa quan tâm nồng đậm, vô luận phu nhân ăn mặc thành bộ dạng gì, cô vẫn là phu nhân khiến người gặp người yêu, có sức quyến rũ khác thường, người mơ ước cô khẳng định rất nhiều, vì an toàn của phu nhân, vì bảo vệ quyền lợi của ông chủ, cô muốn gọi một người có võ đi chung với phu nhân, nhưng không biết phu nhân có cảm thấy đối phương rất vương chân vương tay không.

"Không cần, đừng lo lắng, tôi sẽ trở về nhanh thôi." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, sau đó đi tới bãi đậu xe bên ngoài biệt thự, có nữ quản gia ủng hộ, hôm nay cô dĩ nhiên có thể bình yên vô sự đi chơi, ở trong biệt thự này, cô có thể nắm giữ nhược điểm trong lòng nhân vật trọng điểm, từ đó không biến sắc làm việc mình muốn làm, cảm giác này thật tốt, may nhờ trước kia cô nghiên cứu tâm lý học, nếu không cũng sẽ không vận dụng thuận tay như vậy.

Cứ lấy nữ quản gia này để nói, Hồ Cẩm Huyền biết chỉ cần mình hơi lộ ra ánh mắt không vui, Nữ quản gia tuyệt đối sẽ đồng ý với mình bất kỳ chuyện gì, nói cụ thể thì nói ba ngày ba đêm cũng nói không xong.

"Phu nhân đi đường cẩn thận!" Nữ quản gia cung kính nói, nhìn bóng lưng đẹp đẽ đi xa, nữ quản gia cũng không biết để phu nhân đi chơi như vậy có đúng hay không, nhưng cô lại không muốn nhìn thấy phu nhân không vui, thôi, thôi, cứ để cho cô ấy đi đi!

Nghe được câu này, Hồ Cẩm Huyền hơi nhếch khóe miệng lên, bước nhanh hơn, nhưng mới vừa đi tới cửa biệt thự, khóe miệng nhếch lên hơi cứng lại, đứng ở trước mặt cô là nam quản gia mặt mày đẹp trai nghiêm túc đi từ từ đến trước mặt cô, cung kính nói: "Phu nhân, ông chủ bảo ngài ở nhà chờ cậu ấy về."

Hồ Cẩm Huyền nhếch khóe miệng đẹp mắt, cảm thấy không còn cách nào với lời nói và giọng điệu của nam quản gia này, ai nói chồng yêu của cô là tăng băng, theo cô, nam quản gia trước mắt mới là tăng băng điển hình, từ khi cô gả tới đây đến bây giờ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh ta cười, không trách được nam quản gia theo đuổi nữ quản gia nhiều năm như vậy cũng không có kết quả, ở trên thế giới này, ai nguyện ý sống cả đời với một cục gỗ không khác tăng băng chứ! Chẳng lẽ khiến mình ngày ngày tàn phá mình với tăng băng sao?

Nhưng lúc trong lòng cô khó chịu lại quên mất tăng băng này là do ai nuôi ra, thật đúng là chủ nào tởn này, cậu chủ thế nào sẽ nuôi ra người làm thế đó, chồng yêu của cô tuyệt đối cũng là một tăng băng, chẳng qua là một tăng băng lúc nào cũng có thể bị cô làm tan chảy thôi.

"Quản gia Phùng, anh qua đây, tôi có việc cần anh chỉ." Nữ quản gia thấy nữ chủ nhân của mình cứ như đùa bỡn làm sai chuyện, cúi đầu trước mặt nam quản gia, nhất thời cho là nam quản gia khi dễ nữ chủ nhân, trong lòng cực kỳ tức giận, lạnh nhạt mở miệng nói.

Nam quản gia khó được nghe nữ quản gia mở miệng nói chuyện với anh trước, trong lòng hưng phấn khác thường nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ nghiêm túc, nhìn nữ chủ nhân của mình một lát, gật đầu một cái, bước nhanh về phía nữ quản gia.

Giờ phút này người đàn ông nào đó đang hưng phấn nhất định không biết bởi vì chuyện này, đường tình của anh sau này càng trở nên nhấp nhô khác thường!

Hồ Cẩm Huyền không rảnh ngăn cản, cười híp mắt làm vẻ mặt thắng lợi với nữ quản gia, sau đó tranh thủ đi tới nhà để xe trước khi nam quản gia phản ứng lại.

Ước chừng 5 phút sau, một chiếc Porsche màu đỏ mới nhất chạy nhanh từ trên núi xuống, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp thấy rõ biển số xe, chỉ nhìn thấy một bóng đỏ thoáng qua thật nhanh.

Hồ Cẩm Huyền hưng phấn lái xe của mình, nghe âm nhạc vui vẻ, vì an toàn, cô phải quẹo mấy cua mới có thể vào tổng bộ được, thật đúng là phiến toái, nhưng mà nghĩ đến lát nữa có thể ăn được bữa sáng dinh dưỡng đặc biệt, trong lòng cô liền cảm thấy đáng giá.

Cô đang tính toán nếu như đến tổng bộ rồi còn có thời gian, cô liền kéo thủ lĩnh của họ ra đi dạo phố, họ đã thật lâu không có cùng đi mua đồ, trước kia họ thường cùng nhau điên cuồng mua đồ, thật hoài niệm cảm giác trước kia, bây giờ mặc dù cô muốn cái gì liền có nhân viên chuyên nghiệp trực tiếp đưa tới, tất cả đều là hàng hiệu, tuyệt đối là hàng hiệu, căn bản không cần chính cô đến bách hóa mua, nhưng cô vẫn thích cảm giác mặc cả giá với người ta.

Nhớ trước kia kỷ lục cao nhất là có thể giảm đi 400 đồng trong 1000 tiền hàng của người ta, khi đó cô dương dương há hê một đoạn thời gian rất dài đó, nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng Hồ Cẩm Huyền lại càng quẩy rũ hơn.

Dừng ở đèn đỏ của một đầu đường, Hồ Cẩm Huyền nhàm chán nhìn đám người từ từ băng qua đường, đột nhiên mắt không cẩn thận trông được thấy một bóng dáng quen thuộc từ kính chiếu hậu, cô nhẹ nhàng xoay người, nhìn về phía một chiếc xe phía sau, kêu lên một tiếng, tại sao anh lại ở chỗ này? Vấn đề là anh có nhìn thấy cô hay không? Hay là anh đã theo dõi cô một đoạn lộ trình rất dài rồi hả?

Giờ phút này Hồ Cẩm Huyền suy nghĩ rất nhiều, may nhờ phát hiện ra sớm, nếu không cô mà dẫn người ngoài vào tổ chức thì hỏng mất, từ khi nào cô lại bất cẩn như thế, cô cau mày đẹp, còn có đám người trong tối nữa, thiếu chút nữa khiến cô quên mất sự hiện hữu của họ, xem ra phải tìm phương pháp bỏ rơi họ mới được, chuyện bên trong tổ chức tuyệt đối không thể cho người nào khác biết, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Thật vất vả chờ đến đèn xanh, Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng đạp chân ga, xe lửa đỏ nháy mắt chạy vội ra ngoài, chiếc xe phía sau cũng nhanh chóng chạy theo, người đàn ông trong chiếc xe phía sau nhìn chiếc xe màu đỏ trước mắt, cau mày đẹp, trong con ngươi nhiễm vẻ lo lắng, sao cô chạy nhanh thế, gấp sự cố thì làm sao?

Hồ Cẩm Huyền vừa nghiêm túc lái xe thật nhanh vừa âm thầm quan sát chiếc xe phía sau có theo kịp hay không, nhìn chiếc xe ở sau vẫn chưa bị bỏ rơi, Hồ Cẩm Huyền thật ảo não, mắt gắt gỏng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, thả chậm tốc độ lái xe, cứ thoải mái nhàn nhã lái chiếc xe màu đỏ làm người ta ghen tỵ.

Hồi lâu sau, chiếc xe màu đỏ chậm rãi dừng lại trước cửa một tiệm bán quần áo thời trang, Hồ Cẩm Huyền tắt máy, ưu nhã đi về phía tiệm.

"Tiểu thư, mời tùy tiện xem một lát, thích có thể thử xem." Một nhân viên phục vụ đáng dấp thanh tú nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền, hơi sững sờ, trong mắt lóe lên kinh ngạc, mỉm cười nói với cô, cô gái trước mắt là cô gái đẹp nhất cô từng gặp, mặc dù chỉ mặc một cái quần jean rất bình thường, nhưng toàn thân đều tỏa phong cách mê người.

"Tôi thử bộ này xem." Hồ Cẩm Huyền tiện tay cầm một bộ y phục lên, dựa vào tấm gương trong tiệm nhìn thấy chiếc xe kia đang đậu ngoài cửa tiệm, không biến sắc thu hồi tầm mắt, đầu nhanh chóng chuyển động, xem ra có thể thông qua một phương pháp bỏ rơi toàn bộ mọi người, Hồ Cẩm Huyền táy hơ cong môi một cái, cầm y phục lên đi vào phòng thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Hồ Cẩm Huyền cầm y phục vào phòng thử, nếu như nói đó là phòng không bằng nói nó căn bản chỉ là một nơi tạm có thể thay quần áo, bởi vì nó chỉ đơn giản là một mảnh vải quây lại. Một người cũng đã chột chội, làm sao có thể giấu thêm người, Hồ Cẩm Huyền chính là muốn hiệu quả như vậy.

Xuyên thấu qua khe hở rèm che, Hồ Cẩm Huyền nhìn người đàn ông vẫn đang nhìn cô thật lâu, cảm thụ tiếng hít thở nhàn nhạt, khóe miệng cô nâng lên cười đắc ý, không còn nhiều thời gian, cô tiện tay cầm quần áo treo trên móc, sau đó nhẹ nhàng nhắc màn vải, không biến sắc rời đi.

Có thể ngay cả chủ tiệm cũng không biết có người thay quần áo hay không, chỉ là một miếng vải đen, bình thường người khác rất khó phát hiện. Lúc thi hành nhiệm vụ trước cô đã vô tình phát hiện ra bí mật nhỏ này, lúc đó còn không chú ý, không nghĩ tới ngày hôm nay, thật sự phải sử dụng đến.

Lúc này ám vệ nhìn chằm chằm mảnh vải đen, phòng thay đồ thật sự quá nhỏ, họ không thể làm gì khác là chờ ở bên ngoài, dù sao phu nhân thay xong sẽ ra, họ cũng không quá lo lắng. Chỉ là có người đánh chủ ý với phu nhân, không biết có cần thông báo cho ông chủ hay không, hay là chờ một chút, nếu đối phương dám có hành vi xấu hổ khác, họ trước giết hẳn ta, sau đó sẽ hỏi báo với ông chủ, chắc chắn ông chủ cũng sẽ tán thành cách làm này.

Mặc dù đám ám vệ thắc mắc tại sao phu nhân lại muốn đến cửa tiệm nhỏ này, chất lượng quần áo ở đây vốn không tốt, phu nhân muốn có quần áo gì cũng đâu cần tới nơi này. Tuy nhiên, họ cũng không có dư thừa tinh lực nghĩ tới, giờ phút này toàn bộ đều dán chặt vào miếng vải đen che phòng thay đồ, ngay cả con ruồi cũng không thể lọt vào.

Nhiếp Phong ngồi trong xe cứ như vậy dõi theo Hồ Cẩm Huyền tới ngoài cửa, xuyên qua gương nhìn tình huống trong tiệm, trong lòng càng nóng nảy, rõ ràng tối hôm qua bọn họ mới gặp mặt, anh đã vô cùng nhớ cô, vừa rồi trên đường cái vô tình nhìn thấy bóng dáng cô, anh cảm thấy cả tâm mình đều kịch liệt nhức nhích, nếu không phải tận mắt thấy cô đi vào, anh sẽ hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không.

Nhiếp Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn cửa hàng, khẽ cau mày đẹp, chẳng lẽ Thẩm Dật Thần không thuê người thiết kế quần áo cho cô sao? Sao cô lại chạy trốn đến nơi hoang sơ này? Trong lòng anh đầy bụng nghi vấn, tối qua anh tận mắt nhìn thấy Thẩm Dật Thần rất quan tâm cô, tuyệt đối không phải là giả, như vậy đây là sở thích của cô?

Thời gian từng chút trôi qua, vô luận là ám vệ hay Nhiếp Phong ở ngoài cửa cũng nhứu chặt chân mày, thay quần áo không cần lâu như vậy đi! Ám vệ rốt cuộc không chờ được, nếu họ lại lạc mất phu nhân, chắc chắn sẽ có chuyện, tối qua ông chủ đã nhắc từ thả các cô một con ngựa, nhưng hôm nay vận

khí chưa chắc đã tốt như vậy.

Ám vệ không biến sắc đến gần màn cửa, khi nhìn thấy ‘gian thay đồ’ không có một bóng người, trên mặt các cô đều tái nhợt, phu nhân là đang khảo nghiệm sự chịu đựng của các cô sao, làm cách nào lại vô duyên vô cớ biến mất nữa? Tất cả ám vệ chỉ nghĩ tới biện pháp duy nhất là thông báo cho ông chủ, hi vọng chủ từ hiểu rõ phu nhân, sẽ biết cô đang ở đâu. Nếu phải dùng tới cách đó, họ nên chuẩn bị chết là vừa, nhưng không nói cho chủ từ, hậu quả càng thêm thống khổ, đó chính là sống không bằng chết, người có đầu óc cũng biết nên làm như thế nào.

Khi Thẩm Dật Thần nhận được điện thoại của ám vệ, anh đang tổ chức một hội nghị quan trọng, nhưng vừa nghe đến bảo bối có chuyện liền ngưng tất cả hội họp, lo lắng đi ra khỏi phòng làm việc, cán bộ cao cấp mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng cũng không dám nói thêm gì, dù sao cũng không ai dám đắc tội tổng giám đốc.

"Ông chủ, chúng tôi vừa theo phu nhân đến cửa hàng quần áo, phu nhân đang thay đồ đột nhiên biến mất không dấu tích." Giọng nói ám vệ bình thản, nhưng trong lòng đang nhin xuống hoảng sợ, dựa vào trình độ quan tâm của ông chủ đối với phu nhân, họ không chết cũng sẽ bị lột da.

Trước kia họ đều là sát thủ, trên thế giới chưa từng có chuyện gì làm các cô sợ, trừ ông chủ. Nhưng kể từ ngày thông qua khảo nghiệm trở thành ám vệ của phu nhân, họ ngày càng khủng hoảng, thời thời khắc khắc đều sợ phu nhân sẽ có hành động, luôn luôn phải đề phòng, cuộc sống này thật khổ không thể tả a, nhưng họ vẫn rất kích động, bởi vì đi theo phu nhân tùy thời có thể học được vài thứ.

"Biết, các cô trở về biệt thự đợi lệnh!" Thẩm Dật Thần nghe vậy, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhú mày một cái, lạnh băng nói.

". . . ." Ám vệ nghe chủ từ nhà mình vẫn lạnh như băng, không có nghi vấn gì, nhưng ông chủ không trực tiếp trừng phạt khiến trong lòng các cô thấp thỏm. Nghi ngờ nhìn điện thoại đã cắt đứt, chẳng lẽ chủ từ đối với việc phu nhân đột nhiên biến mất quá nóng nảy, cho nên quên mất trừng phạt họ! Đi một bước tính một bước vậy, hiện tại cứ về biệt thự, trong nháy ám vệ toàn bộ rút về.

Thẩm Dật Thần sau khi để điện thoại xuống, nhanh chóng bấm số của một người khác.

"Tra vị trí hiện tại của phu nhân." Thẩm Dật Thần lạnh giọng phân phó, lúc trước anh đã cài đặt thiết bị theo dõi trên điện thoại của bảo bối, tùy thời đều có thể tra được vị trí cụ thể của cô, chỉ cần một chút thời gian.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó chính xác báo ra một cái địa chỉ, đối với tình huống đột phát này của chủ từ, bọn họ đã thành thói quen, thoải mái theo phân phó của anh đi làm.

Thẩm Dật Thần nghe được địa chỉ thì bất đắc dĩ thở dài một cái, dựa vào hiểu biết của anh với bảo bối, anh biết tối qua cô làm nhiệm vụ thất bại, nhất định sẽ liên lạc với tổ chức, không nghĩ tới cô lại trực tiếp đi tổng bộ. Thôi, hiện tại biết cô không có nguy hiểm là anh an tâm, nhưng anh vẫn không quên trong tổ chức có đàn ông, hiện tại trong lòng anh chua chua lắm.

Mà giờ khắc Nhiếp Phong nghi ngờ càng lúc càng lớn, thay quần áo cần nửa tiếng sao? Anh quyết định xuống xe tới xem một chút, nhưng lại lo lắng cô không muốn nhìn thấy mình. Khi Nhiếp Phong còn chưa kịp hành động, phục vụ viên trong tiệm đã nghi ngờ nhú mày, đi tới ‘gian thay đồ’ nhu hòa hỏi: "Quý khách, xin hỏi ngài thay xong sao?"

Đây là lần đầu tiên cô gặp khách hàng thay quần áo lâu như vậy, hơn nữa còn là cô gái tuyệt sắc.

". . . ." Trả lời cô là một hồi trầm mặc.

"Quý khách? Cô có khỏe không?" Phục vụ viên chờ hỏi, trong lòng nghi ngờ chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

". . . . ."

"Quý khách? Tôi tiến vào." Phục vụ viên hỏi một chút, vẫn không có người trả lời, lễ phép nói, trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn, cô cũng là phụ nữ, đi vào sẽ không có gì đáng ngại! Cô nhẹ nhàng vén rèm che, nhìn bên trong một chút, kết quả nhìn thấy bên trong không có một bóng người, cô kêu lên một tiếng.

Người nào? Người đi đâu? Chẳng lẽ cô hoa mắt sao? Phục vụ viên mở rèm che, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, cô thậm chí hoài nghi mình vừa nhìn thấy cô gái tuyệt mỹ như vậy không biết có phải là người thật không? Thần? Hay là quỷ?

Ngoài cửa, Nhiếp Phong nhìn phục vụ viên vén rèm che, trong lòng nghĩ đến cái gì, mở cửa xe, tối hôm qua cô có thể không biến sắc từ phòng rửa tay lâu một tiến lên phòng ngủ lâu ba, như vậy bản lĩnh khẳng định rất tốt, hiện tại lại đột nhiên biến mất, anh tuyệt đối tin tưởng cô có năng lực này. Chẳng lẽ cô nhìn thấy mình?

Lại nói Hồ Cẩm Huyền kể từ lúc lạng lẽ rời đi liền đón một chiếc taxi, trên đường tới tổng bộ không ngừng đổi xe, phòng ngừa bị người khác theo dõi, cho đến khi đến vùng phụ cận, cô quả quyết xuống xe, tự mình đi bộ.

Hồ Cẩm Huyền mặt không đỏ hơi thở không gấp đi khoảng 20', rốt cuộc cũng tới tổng bộ, lúc này tất cả mọi người đều ở đây, có lẽ do thói quen làm nhiệm vụ buổi tối.

"Cẩn, cậu rốt cuộc đã tới, tớ còn cho là cậu bị ông xã trông coi lợi hại, không thoát thân đây." Quý Dữ San mắt tinh nhìn thấy bóng dáng Hồ Cẩm Huyền, hài hước nói đùa, giờ phút này cô đang lười biếng ngồi trên ghế sa lon, tựa hồ rất hưởng thụ.

"Trông coi rất lợi hại, nhưng nếu tớ không thoát được, vậy danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ kia coi như đồ bỏ, chỉ là các cậu đừng quá ghen tỵ." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, sau đó rất không khách khí ngồi trên ghế sa lon, tay tự nhiên vòng qua vai Quý Dữ San, cầm lấy đồ uống trên khay trà.

"Thôi đi, ít đến!" Quý Dữ San quả nhẹ một tiếng, trong lòng không đồng ý cách nói của Hồ Cẩm Huyền, đối với cô mà nói, Hồ Cẩm Huyền không nên lập gia đình sớm như vậy, cho dù đối phương ưu tú cỡ nào, Hồ Cẩm Huyền cũng không hề kém, kết hôn trời buộc rất nhiều, suy tính chuyện gì cũng phải toàn diện mới được, còn phải ngày ngày bị ông xã quản, này cỡ nào mệt mỏi a, vẫn là độc thân tốt, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

"Ha ha!" Hồ Cẩm Huyền khẽ cười một tiếng, có thâm ý nhìn Hồ Chính Phong một cái.

"Khụ khụ khụ!" Hồ Chính Phong cố ý ho khan, nhìn chăm chăm tiểu nữ tử đang thích ý, nhìn biểu tình lơ đãng của cô, anh hận không được hảo hảo đánh hai mông cô một trận, để cô biết tầm quan trọng của mình.

"Khụ cái gì khụ! Bị bệnh phải đi gặp bác sĩ, bớt ở chỗ này lấy lan!" Quý Dữ San nhìn chăm chăm Hồ Chính Phong khó chịu nói, người này luôn canh lúc tâm tình cô vô cùng khoái trá đột nhiên xuất hiện cắt đứt, khiến cô vô cùng nổi giận. Đứng là âm hồn bất tán đi theo cô. Chuyện này phải nói đến lúc trước, cô thật vất vả giả bộ đi du lịch, không nghĩ tới lại đụng phải người này, thừa lúc cô dừng chân ở khách sạn, giả làm phục vụ viên dùng sức phóng điện, quả thật chính là một Hoa Hồ Điệp, tức chết cô, làm hại ngày nghỉ của cô rất không thống khoái.

"Để cho các cậu chế giễu." Hồ Chính Phong nhanh chóng nói một câu, sau đó khiêng tiểu nữ tử đang mặt khó chịu vào phòng ngủ, xem ra anh phải dạy dỗ người phụ nữ của anh không được nói thô tục, như vậy sẽ làm người ta rất muốn đánh mông cô. Ở trên giường cô muốn nói cái gì anh sẽ không để ý, nhưng ra khỏi phòng thì khác.

"Này . . . . Hồ Chính Phong, anh làm gì đấy? Mau buông tôi xuống. . . . ." Thanh âm Quý Dữ San kháng nghị từ từ biến mất trong đại sảnh.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy hành động của kẻ dõng dạc, khóe miệng vui vẻ quẹo rũ.

"Hai người kia cả ngày đều như vậy, một đôi oan gia sống sờ sờ." Quan Hạo Vũ nhìn hai người biến mất, cười lắc lắc đầu nói, trong giọng nói có cung chiều, trong tổ chức tuổi anh lớn tuổi nhất, cũng là anh cả của đám em trai em gái, vì vậy cũng dùng ánh mắt nuông chiều nhìn mọi người.

Mà Thượng Quan Văn Kỳ ngồi một bên, kể từ lúc Hồ Cẩm Huyền đi vào, anh chưa nói một câu, chỉ lặng lẽ quan sát cô, nhìn sắc mặt cô so với trước kia càng thêm đỏ thắm động lòng người, ánh mắt khẽ lóe lóe, có một cỗ chua xót lan tràn trong lòng, một người phụ nữ bất chợt trở nên mỹ lệ, khả năng lớn nhất là có người thương yêu, nhìn diện mạo cô giờ phút này cho dù anh cố ý trốn tránh cũng có thể nhìn ra.

"Nhiệm vụ lần này không gặp phải vấn đề khó khăn chứ!" Kim Hạo trong tay chấp một ly rượu đỏ, ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, không chút để ý mở miệng nói, mắt liếc rượu đỏ trong ly, trong lòng không biết nghĩ cái gì, làm người ta có cảm giác thê lương.

Nếu không phải đã quen nhìn bộ dạng này, Hồ Cẩm Huyền còn tưởng anh đang tự nói đấy. Cô mỉm cười nói: "Có chút vấn đề, lão đại đâu? Tại sao không thấy cô?" . Nói xong mắt còn hướng bốn phía liếc một cái.

"Gặp vấn đề gì? Nghiêm trọng sao?" Thượng Quan Văn Kỳ lo lắng hỏi, câu nói đầu tiên tối nay, dựa vào năng lực của Cẩm, bình thường sẽ không gặp vấn đề khó khăn, quả thật cô nói có vấn đề, như vậy chuyện rất nghiêm trọng, anh hi vọng có thể tự mình ra tay trợ giúp cô giải quyết bất kỳ khó khăn nào.

"Đừng lo lắng, không có chuyện gì lớn, lão đại đâu?" Hồ Cẩm Huyền chẳng hề để ý nói, trong lòng nhìn bạn bè quan tâm có một chút cảm động, đây chính là hảo huynh đệ vào sinh ra tử, Hồ Cẩm Huyền cô kiếp này kiêu ngạo lớn nhất chính là biết bọn họ.

"Lão đại ở trong phòng, cậu xác định không cần giúp một tay?" Quan Hạo Vũ tựa tiểu phi tiểu, anh đây là hỏi dùm cho tất cả thành viên trong tổ chức. Đặc điểm lớn nhất trong tổ chức này chính là đoàn kết hợp tác.

"Yên tâm, nếu quả thật cần trợ giúp, tớ sẽ không do dự mở miệng, đến lúc đó một chết các cậu cũng đừng trách tớ, tớ đi tìm lão đại trước, Hạo, cậu chuẩn bị chút gì ăn đi, tối còn chưa ăn bữa ăn sáng đâu, sắp chết đói." Hồ Cẩm Huyền hướng phòng Lý Vân Hi đi tới, chờ một chút có thể được ăn thức ăn Hạo làm, cô rất vui vẻ, thầm mong sớm làm xong việc, cô bước nhanh hơn.

Quan Hạo Vũ cung chiều lắc đầu, sau đó tự động đi phòng bếp, anh thích xuống bếp, người khác thích thức ăn của anh sẽ làm tâm tình anh khoái trá, dĩ nhiên anh cũng không tùy tiện xuống bếp, trừ những người quan tâm, vẫn chưa có người nào đáng giá để anh tự mình xuống bếp.

Cốc cốc cốc. . . . .

Hồ Cẩm Huyền nhún nhún đi đến một căn phòng gỗ cửa, cho đến khi nghe được một tiếng nói quen thuộc, cô mới mở cửa đi vào.

Đập vào mi mắt là một chiếc giường lớn chung quanh đầy màn che, theo gió phiêu động khắp nơi, làm người ta cảm thấy mê ly, có thể xuyên thấu qua màn che nhìn thấy chân màu tím gấp thật chỉnh tề, đèn treo thủy tinh vẫn tắt, cửa ban công đang mở, căn phòng không lớn, lại làm người cảm giác ấm áp.

Mà giờ khắc này người Hồ Cẩm Huyền muốn tìm đang nằm nhả nằm trên ghế quý phi ở ban công, một bộ dáng thích ý.

Đang nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần Lý Vân Hi nghe thanh âm người tiến vào, đợi lâu cũng không nghe người tới nói chuyện, nhất thời mở miệng nói: "Thế nào?" giọng nói ngọt ngào giống như trước kia, không có biến hóa bao nhiêu, cho dù ngoại giới đồn cô tàn nhẫn, nhưng đối với người mình đợi, cô vĩnh viễn thân thiết, hoặc là đối với cô mà nói, mọi người đều là người nhà, cho nên không cần nguy trang bản thân.

"Lão đại, thật thích ý đó" hai tay Hồ Cẩm Huyền để trước ngực, sau lưng tựa vào cửa kiếng, nhìn Lý Vân Hi trên ghế quý phi mỉm cười trêu nói.

"Cần? Sao cậu lại tới đây?" Lý Vân Hi nghe được thanh âm quen thuộc, kêu lên một tiếng, xoay đầu lại nhìn người đang cười hi hi, nghi ngờ nói. Trong giọng còn có vui mừng mà cô không phát hiện, cô vừa suy nghĩ tới cô ấy, không nghĩ tới cô đã tới, thật tốt!

"Thế nào? Không hoan nghênh?" Hồ Cẩm Huyền nhún mày, chu miệng lên uất ức nói, nhớ trước kia lão đại đối với cô tốt nhất, hiện tại dĩ nhiên cũng không kém, chỉ là cô muốn trêu chọc một chút.

"Cậu biết tớ không phải ý này, nhiệm vụ kia hoàn thành thuận lợi sao?" Lý Vân Hi nghiêm túc nói, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, ý bảo cô ngồi xuống nói, cho dù thế giới ghét bỏ cô, mình vĩnh viễn cũng không thể xa cách cô, đây là chuyện ai cũng biết, chỉ là Cần tốt như vậy, có ai chịu cách xa cô.

"Ha ha! Đùa giỡn, tớ biết rõ cậu không phải." Hồ Cẩm Huyền thấy lão đại nghiêm túc như vậy, nhất thời không thể nói giỡn nữa. Nếu như gặp được chuyện của cô, cô ấy luôn dễ dàng trở nên nghiêm túc, điều này làm cô rất nghi hoặc, nhưng chỉ cần, Hi luôn quan tâm tất cả thành viên trong tổ chức là được.

Hồi lâu sau, Hồ Cẩm Huyền chậm rãi nói: "Lão đại, tớ muốn hủy bỏ nhiệm vụ lần này." .

Cô không muốn thiếu người đó, cho dù tình cảm hay là hoài niệm, nếu có thể dễ dàng bỏ xuống, như vậy cũng không gọi là tình.

"Hủy bỏ? Tại sao? Có cái gì khó khăn sao?" Lý Vân Hi nghe cô nói, nghi ngờ nhìn cô, suy nghĩ mở miệng, Cần làm việc luôn luôn có nguyên tắc, chưa từng xuất hiện việc muốn hủy bỏ nhiệm vụ. Không lẽ nhiệm vụ lần này nguy hiểm, ngay cả Cần cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy còn ai có thể đảm nhiệm.

"Không phải khó khăn, nhiệm vụ rất dễ hoàn thành, chỉ là tớ thiếu Nhiếp Phong một chân tình, cho nên muốn hoàn lại thôi! Nếu như không thể hủy bỏ coi như xong." Hồ Cẩm Huyền chậm rãi giải thích, nếu không phải thấy Nhiếp Phong len lén chụp rất nhiều hình của cô, đến bây giờ cô còn không biết Nhiếp Phong thích mình, trực giác của cô cũng không nghĩ cùng Nhiếp Phong có liên quan, cho nên lần này không ăn trộm tâm phiến của anh. Sau này bọn họ liền không dính dáng gì nữa.

"Vậy thì hủy bỏ đi! Mấy ngày nữa tớ sẽ sắp xếp nhiệm vụ khác cho ậu." Lý Vân Hi chẳng hề để ý nói, cô không thích nhìn thấy Cần khó xử, tiền bồi thường bọn họ có thể trả .

"Ha ha! Vẫn là lão đại tốt nhất." Hồ Cẩm Huyền chột ôm Lý Vân Hi cười hi hi nói, tảng đá trong lòng rốt cuộc rơi xuống, từ đó về sau cô cũng không thiếu Nhiếp Phong. Cô rất ít xuất hiện bên ngoài, cho nên Hồ Cẩm Huyền mới có thể làm tất cả mọi chuyện theo tâm nguyện của mình.

"Đúng rồi, có một chuyện cậu nhất định cảm thấy hứng thú." Lý Vân Hi đứng lên vào nhà, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy đưa tới trước mặt Hồ Cẩm Huyền, nếu như hôm nay Cần không đến, buổi tối cô phải tìm một cơ hội nói cho cô ấy biết chuyện này, mọi người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dĩ nhiên biết cô cảm thấy hứng thú cái gì nhất.

"Yêu Cơ màu tím? Đây là. . . . . Từ đâu tới?" Hồ Cẩm Huyền nhìn dây chuyền màu tím trong hình, khiếp sợ mở miệng hỏi, trong giọng còn kèm theo tia kích động cùng nóng nảy. Đã hơn mười năm! Cô cũng từng có một cái dây chuyền giống như đức, đó là tín vật duy nhất mẹ cô để lại, kể từ mười năm trước đột nhiên mất đi không tìm được, không nghĩ tới bây giờ lại nhìn thấy dây chuyền 'Yêu Cơ màu tím', cô có thể nào không kích động, chỉ là cái này chính là sợi dây chuyền đó sao?

"Mấy ngày trước thi hành nhiệm vụ, nhìn thấy trong phòng ngủ người khác, nghe nói cuối tuần này có một buổi đấu giá từ thiện, đến lúc đó sợi dây chuyền này cũng được bán đấu giá trong đó." Lý Vân Hi biết cô nghe lời của mình, thờ dãi nói, trong lòng đồng thời còn có một tia lo lắng, mười năm không thấy, dây chuyền đột nhiên xuất hiện, có dụng ý gì? Hay là trùng hợp? Trong lòng không lo lắng là giả.

Hồ Cẩm Huyền nhìn hình trong tay, lời nói của Hi cô dĩ nhiên biết, nhưng đó thứ cô tìm thật lâu, ít nhất cô cũng đi xem một chút thiệt giả, hiện tại bằng bản lĩnh của cô, rất ít người có thể thương hại tới cô, là Hi lo lắng quá mức rồi.

"Cẩn thận!" Lý Vân Hi biết vô luận là ai cũng không thể ngăn cản được quyết định của cô, vỗ vỗ bả vai cô, lo lắng nói một câu, không cho cô xem hình, lại lo lắng cô biết sẽ tiếc nuối, cho cô xem, lại lo lắng cô sẽ gặp phải nguy hiểm, lựa chọn nan giải a! Chỉ là trái tim đã quyết định, không muốn nhìn thấy cô tiếc nuối, cho dù nguy hiểm, bọn họ cũng sẽ cùng cô đứng chung một chiến tuyến.

"Ừ!" Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái, mắt vẫn không rời tấm hình kia.

Cô rất tường niệm dây chuyền này! Nhớ lúc mất dây chuyền kia, liên tục mấy buổi tối cô ấy đều thấy ác mộng, hi vọng đây là dây chuyền bị mất, không để cô ấy cảm thấy tiếc nuối, Lý Vân Hi trong lòng thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Buổi đầu giá từ thiện

Hồ Cẩm Huyền không yên lòng ra khỏi tổ chức, tâm tình cô đều đặt ở tấm hình kia, đó là một vương mắc trong lòng, vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ mãi tiếc nuối, không nghĩ tới đây chuyện bị mất đã lâu lại đột nhiên xuất hiện tại buổi đầu giá từ thiện. Sợi dây chuyện này với cô không chỉ vì vẻ đẹp của nó, còn vì tưởng niệm của mẹ.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu?" Tài xế taxi vừa lái xe vừa nghi ngờ hỏi, nhìn cô gái tuyệt sắc phía sau ánh mắt đờ đẫn, chẳng lẽ anh gặp người có vấn đề? Thật không nhìn ra, đáng đáp đối phương thật xinh đẹp, ông trời không cần chinh anh như vậy đi! Hôm nay công tác cả ngày, nhưng không nghĩ đến có thể gặp người không tỉnh thần.

"Đầu đường Trà Sơn đi thẳng." Hồ Cẩm Huyền nghe tài xế hỏi nhủu mảy một cái, cảm thụ ánh mắt khác thường của đối phương, mới chậm rãi phục hồi thần sắc, thì ra cô đã lên taxi rồi hơn nữa cũng không nói địa chỉ, là trong lòng cô gấp gáp muốn biết về dây chuyện màu tím, vì vậy lạnh nhạt nói một cái tên, tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lùi lại phía sau, suy nghĩ phiêu thật xa.

"Tiểu thư, cô nói gì? !" Tài xế nghe được Hồ Cẩm Huyền nói, lớn tiếng kêu lên, cho là lỗi tai mình xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Đầu đường Trà Sơn đi thẳng? Trời ạ! Đó không phải là một ngọn núi sao? Thật chẳng lẽ anh ban ngày bị trúng tà, cô gái tuyệt sắc trước mắt không phải là người? Là quý hoặc là Thần Tiên? Nếu không tại sao muốn một người lên núi. Giờ phút này trong lòng tài xế cảm giác âm trầm dị thường, mặc dù bây giờ rất nóng, nhưng anh cảm thấy lạnh hết cả người.

"Tôi nói đầu đường Trà Sơn đi thẳng, có vấn đề gì không?" Hồ Cẩm Huyền mắt tròn trắng giải thích, tài xế này không cần khoa trương như vậy, hỏi quá to, lỗi tai cô cũng bị anh làm điếc, chẳng lẽ nhà ở trên núi có lỗi sao? Ngạc nhiên, nếu như không phải không muốn phiền toái người khác, cô đã sớm gọi tài xế trong nhà tới đón.

". . . ." Tài xế xuyên thấu qua gương nhìn cô gái tuyệt sắc mặt lười biếng ngồi phía sau mảnh liệt lác đầu, có vấn đề gì, vấn đề này rất lớn là đằng khác, đang êm đẹp lại muốn chạy lên núi, hơn nữa đáng đáp đẹp tiên nữ, không phải doạ người sao. Nhưng hiện tại anh cái gì cũng không dám nói, nếu chuyện đúng như anh đoán, cô gái tuyệt sắc trước mắt không phải là người, anh chết chắc.

Hồ Cẩm Huyền hoàn toàn không biết lần đầu tiên trong đời cô lạnh nhạt lại bị người khác xem là không phải người, nếu cô biết, đoán chừng sẽ khóc không ra nước mắt! Lâu đài xa xa lại như ở ngay trước mắt trước mắt, khiến cô mơ hồ.

. . . . .

"Mẹ, đây là cái gì? Thật là đẹp!" Cô gái bé nhỏ sáu tuổi mềm mại làm nũng nhào vào lòng một người phụ nữ ưu nhã, chỉ cái hộp nói. Trên người mặc một bộ váy công chúa màu trắng bông bông, tết tóc bím đuôi ngựa, trên đầu đội một chiếc vương miện, cả người giống như tiểu tinh linh. Mặc dù gần sáu tuổi, nhưng cô đã khuynh quốc khuynh thành, tuyệt mỹ kiều nhân rồi, da thịt mềm mại trong suốt, mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào mê người, vô luận là người nào, cũng muốn ôm vào ngực thương yêu che chở thật tốt.

"Dây chuyện này gọi là Yêu Cơ màu tím, là bà ngoại truyền cho mẹ, chờ sau này Huyền Huyền chúng ta lập gia đình, mẹ lại đeo cho bảo bối, như vậy có thể hạnh phúc cả đời." Phu nhân cao quý ưu nhã khẽ nhéo sống mũi khoé léo của con gái, mặt cưng chiều nói.

"Là giống như cha mẹ sao?" Ánh mắt sáu tuổi mềm mại chớp sáng lóng lánh suy nghĩ một chút, chu miệng nhỏ đáng yêu nghi ngờ hỏi.

"Ừ, giống như cha mẹ." người phụ nữ cao quý ưu nhã mỉm cười hạnh phúc, ôm cô gái nhỏ trong ngực nói.

"Mẹ, lập gia đình là vật gì? Huyền Huyền cũng muốn lập gia đình, Huyền Huyền cũng muốn giống như cha mẹ hạnh phúc." Trong lòng người phụ nữ, trẻ con hưng phấn hô, vừa nói còn cười khanh khách, hạnh phúc mỉm cười, nhộn nhào ở biệt thự hào hoa.

"Ha ha!" Thiếu phụ nghe vậy, cười ha ha, đem Tiểu Bất Điểm trong ngực ôm chặt hơn, đây thật bảo bối của cô.

. . . . .

Cảnh tượng trong nháy mắt thay đổi, gương mặt trẻ con sáu tuổi đứng bên giường bệnh không ăn không uống không ngủ, cứ như vậy lôi kéo thiếu phụ nằm trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt: "Mẹ, mẹ, mẹ không được ngủ, Huyền Huyền về sau cái gì cũng nghe theo mẹ, cái gì cũng theo mẹ.".

Cô còn nhỏ tuổi không biết từ vong là gì, chỉ biết các cô các chú ở bệnh viện nói cha bị xe đụng vào, không cách nào cứu được, mà mẹ cũng không qua khỏi, cô nhìn mẹ nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy rất sợ.

Thiếu phụ tái nhợt tựa hồ nghe con nít kêu, từ từ mở mắt, nhìn gương mặt khéo léo của nữ nhi không thôi, yếu đuối mở miệng nói: "Huyền Huyền bảo bối!".

"Oa oa oa. . . . . Mẹ, mẹ rốt cuộc tỉnh ngủ, Huyền Huyền cho là mẹ sẽ không tỉnh, Huyền Huyền về sau cái gì cũng nghe lời mẹ, ô ô ô. . . . ." vừa nãy còn yên lặng, nhìn thấy thiếu phụ tỉnh lại, trong nháy mắt hoảng sợ nhào tới trên người cô oa oa khóc lớn.

Thiếu phụ nghe vậy, đã ươn ướt hốc mắt, bảo bối của cô còn nhỏ như vậy, cô sao nỡ bỏ lại cô một người nhưng cô đã không còn bao nhiêu thời gian, cô có thể cảm giác sinh mạng đang trôi qua, chậm rãi từ trên cổ lẩy xuống dây chuyện màu tím đeo vào cổ con, dịu dàng dụ dỗ nói: "Huyền Huyền đừng sợ, cái này Huyền Huyền bảo bối mang, nó sẽ đại biểu mẹ luôn bảo vệ bảo bối, mẹ phải đi tìm cha rồi, bảo bối phải ngoan ngoan.".

Con nít nhìn thiếu phụ càng ngày càng yếu đuối, mặt mê ly, cô nắm thật chặt dây chuyền màu tím trên cổ, nhìn từ từ nhắm mắt lại thiếu phụ nói nhỏ: "Mẹ, Huyền Huyền nhất định ngoan ngoãn nghe lời, mẹ tìm được cha phải trở về."

.....

Chất lỏng lạnh như băng không dấu hiệu nào một giọt một giọt từ hốc mắt rơi xuống, ngồi trên xe taxi Hồ Cẩm Huyền chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt từ từ chảy xuống, chuyện cũ trình diễn rõ ràng trong đầu, cho đến lúc lớn cô từ từ hiểu được mất đi chính là vĩnh viễn, mà nỗi khổ của cha mẹ trong lòng cô vĩnh viễn tưởng niệm.

Xe taxi từ từ lái vào vị trí Hồ Cẩm Huyền chỉ định, tài xế xuyên thấu qua kính chiếu hậu không giải thích được nhìn tuyệt mỹ nữ tử ngồi phía sau chảy nước mắt, sợ hãi trong lòng đã thấp xuống không ít, bởi vì có lẽ, nghĩa là người, chỉ là cô gái này gặp chuyện gì, tại sao lại khóc? Cô rốt cuộc muốn đi nơi nào? Xe đã lái vào trong núi rồi, cô cũng không nói dừng.

Trong khi tài xế nghỉ ngơi, anh đột nhiên tìm được lối vào, vừa rồi còn đường núi gấp ghềnh, không ai nghĩ sẽ có một biệt thự hào hoa như thế, tài xế há hốc mồm nhìn biệt thự trước mắt, cho là mình nhìn thấy Tiên cảnh.

Hồ Cẩm Huyền phục hồi tinh thần, nhìn cửa nhà trước mắt mình, xoa xoa nước mắt, ổn định tâm tình, đưa cho tài xế 100 đồng tiền, sau đó bước nhanh xuống xe, vào trong biệt thự.

"Tiểu thư, tôi chưa trả lại tiền cho cô." Tài xế cầm tờ 100 đồng trong tay, hô to với cô gái đang bước vào biệt thự hào hoa kia.

Hồ Cẩm Huyền tựa hồ không nghe được lại bước nhanh hơn, nhìn tình hình này, ông xã cũng sắp về, trong lòng cô có chút nóng nảy, lúc này cô thật nhếch nhếch nhưng trong lòng không muốn anh thấy mình chật vật như vậy, anh cưng chiều cô như mạng đoán chừng sẽ rất lo lắng! Nghĩ đi nghĩ lại, cô bước nhanh hơn.

Hồ Cẩm Huyền trở lại biệt thự, nhìn bóng dáng tuần dật quen thuộc lười biếng ngồi trên ghế sa lon, mà nam quản gia và nữ quản gia lại áy náy đứng trước mặt anh, giống như chờ đợi người khác trách mắng, nghi ngờ kêu lên một tiếng: "Di. . . . Anh đã về rồi!"

Thẩm Dật Thần ngồi trên sofa nghe giọng nói của khả nhân nhi xinh đẹp trong lòng, tâm treo lên thật chặt nháy mắt để xuống, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Mát lạnh nhạt ngồi trên ghế sa lon, không giống ngày thường, ôm lấy cô thật chặt, nói những lời tâm tình khiến người ta đỏ mặt, anh lần này muốn cho cô một bài học, nếu không sau này cô ngày ngày chạy ra bên ngoài, chẳng phải anh ngày ngày đều muốn tìm người khắp nơi.

Hồ Cẩm Huyền nhìn người đàn ông trầm mặc không nói, chỉ cảm thấy anh càng trầm ổn, càng khiến cô mê muội, chỉ là cô không quen bộ dạng tinh táo của anh, khẽ thở dài một tiếng, quản gia còn run run rẩy rẩy như vậy, hoàn toàn bởi vì mình, hậu quả mình gánh chịu a.

Hồ Cẩm Huyền khẽ hướng Quản gia ra hiệu bằng mắt, để bọn họ đi xuống trước, người đàn ông này rõ ràng muốn đùa đùa nghịch nghịch như trẻ con, chờ một chút cô dỗ dành lại vô sự rồi.

Nam quản gia và nữ quản gia nhìn thấy nữ chủ nhân ra ám hiệu, lặng lẽ rời khỏi biệt thự, chỉ lưu lại một người đàn ông ngồi trên ghế sa lon trầm mặc không nói, trong nội tâm lại đau khổ cùng một cô gái cười nhạt một tiếng.

"Thế nào?" Hồ Cẩm Huyền thấy đại sảnh biệt thự trong nháy mắt chỉ còn lại mình và ông xã, đi tới, ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh nũng nịu nói, chiều này lần nào cũng hiệu quả, cô tin tưởng người đàn ông này cho dù tức giận, cũng sẽ nhanh bị cô dập tắt.

". . . . ." Thẩm Dật Thần mặc dù rất hưởng thụ cảm giác bây giờ, nhưng vì hạnh phúc sau này, anh quyết định nhẫn nại. Mát lạnh nhạt nhìn phía trước, không bị sắc đẹp hấp dẫn chút nào. Nếu như mỗi lần cô xuất dụng chiều này, anh đã ngoan ngoãn đầu hàng, sau này cô sẽ thường thường rời nhà trốn đi.

"Anh tức giận?" Hồ Cẩm Huyền lần này có chút luống cuống, hỏi dò, trước kia chiều này vô cùng có tác dụng, không nghĩ tới bây giờ lại không dùng được, khiến cô bắt đầu hoài nghi có phải sức quyến rũ của mình giảm xuống hay không. Xem ra anh giận thật, đem khuôn mặt tuyệt mỹ tiến tới trước mặt anh, dán thật chặt, giọng nói càng kiều lặc, Hồ Cẩm Huyền cô đời này rất ít nói những câu làm người ta nổi da gà, nhưng vì dỗ người yêu trước mắt, cô bất cứ giá nào.

". . . . ." Thẩm Dật Thần nghe nàng nói, tâm cũng buông lỏng rồi, giống như có thiên thiên vạn vạn con kiến nhẹ gặm trái tim của anh, tê tê, rất thoải mái. Anh thừa nhận cô vừa bắt đầu đã thắng, bởi vì Thẩm Dật Thần anh không thích bộ dạng cô không vui nhất, chỉ cần cô nói một câu làm nũng, hoặc là khen anh một câu, anh sẽ giống như chó nhỏ vui vẻ như điên. Nhưng đó đã là quá khứ, không còn cách nào, vì hạnh phúc đời này của Thẩm Dật Thần anh, phải chiến đấu.

"Anh giận thật? Đừng tức giận nha, lần sau em sẽ không len lén chạy ra ngoài." Hồ Cẩm Huyền ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh lay động làm nũng nói, chẳng lẽ cô lần này làm quá mức rồi, cùng lắm thì về sau ra ngoài sẽ với anh nói một tiếng, để anh không cần lo lắng! Không cần dùng ánh mắt này nhìn cô, đừng không để ý tới cô, bộ dáng như vậy làm tâm tình cô rất khó chịu.

"Còn muốn có lần sau?" Thẩm Dật Thần khàn giọng mở miệng nói, mắt trở nên nóng bỏng thâm thúy dị thường, dường như muốn đem cô hủy vào trong bụng. Một nhọc cho cô bé này, cô rốt cuộc có biết đàn ông không thể tùy tiện trêu chọc, cô không ngừng ở trên đùi anh mà nheo, khiến anh hận không được hóa thân thành lang sói, nhưng cô gái này vẫn không thể nuông chiều, nếu không về sau người khổ chính là mình.

"Không có lần sau, tuyệt đối không có, em thề với trời." Hồ Cẩm Huyền giơ hai tay lên bảo đảm, người đàn ông này rốt cuộc chịu nói với cô rồi, vậy chứng minh đã không sao. Quả nhiên là do cô tùy tiện quyến rũ, anh đã không chống lại hấp dẫn, ngoan ngoãn đầu hàng, Hồ Cẩm Huyền ở trong lòng

đắc ý thăm nghĩ.

Lấy được bảo đảm, trong lòng Thẩm Dật Thần mới dịu dàng một chút, ánh mắt càng ngày càng trở nên nóng rực, bàn tay nóng bỏng đem kiều thể ôm vào trong ngực, bước nhanh lên phòng ngủ. Chỉ lát sau, từ cửa phòng ngủ khép chặt truyền đến thanh âm phụ nữ rên rỉ yêu kiều cùng tiếng thờ thộ của đàn ông, nhiệt độ trong biệt thự nháy mắt lên cao.

.....

Kịch tình đi qua, Hồ Cẩm Huyền lười biếng nằm trên giường, cảm giác toàn thân đau nhức muốn chết, cô nũng nịu nhìn một tên con trai nằm bên cạnh cô mặt cười đến thỏa mãn, trong lòng buồn bực, thế nào cô chỉ làm được một chút, không nghĩ tới ngay cả mình cũng lỗ vốn a!

"Thế nào?" Một người nào đó mới vừa cười thỏa mãn nháy mắt đã trở nên âm trầm, bàn tay khoan hậu nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nghi ngờ lên tiếng. Lúc cô về đến nhà, anh chỉ nghĩ tới muốn hảo hảo phạt cô, căn bản không nhìn thấy trông mắt cô thì ra là đã hồng hồng, giống như vừa khóc. Điều này khiến trong lòng Thẩm Dật Thần nổi lên lửa giận, đến tột cùng là người nào chọc cô khóc? Khi anh không có ở đây là ai khi dễ bảo bối? Chẳng lẽ vì không trộm được khối tâm phiền kia nên bị người của tổ chức trách mắng rồi hả? Thẩm Dật Thần thoáng qua nghi ngờ phong phú cùng tức giận, bảo bối anh che chở trong lòng bàn tay, anh ngay cả một câu nói nặng cũng không mớ, là tên đáng chết nào dám chọc cô khóc, thật sự là chán sống.

"Hả?" Hồ Cẩm Huyền nghi vấn nhìn người đàn ông đột nhiên như tắc kè hoa. Người đàn ông cô yêu luôn thay đổi tính tình, nhưng toàn bộ đều là vì cô, nhưng giờ phút này cô đoán không ra anh đang nói gì? Đang êm đẹp lại đột nhiên nói một câu như vậy, mặt còn tức giận, hiện tại anh không phải đã ăn uống no đủ sao?

"Tại sao khóc?" Đầu ngón tay đầy đặn của Thẩm Dật Thần êm ái lau mắt cô, mặt nhu tình hỏi, thần thái giống như thương tiếc chính bản thân mình.

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, cắn cắn môi, cúi đầu lạnh nhạt không nói, anh đã nhìn ra, bộ dáng cô bây giờ khẳng định rất nhếch nhác, nếu anh biết cô vì một tấm ảnh của một sợi dây chuyền mà nhớ tới chuyện cũ, khóc, không biết anh có thể cười cô hay không.

"Không có a, chỉ là hạt cát vào mắt chứ sao." Hồ Cẩm Huyền nhào vào trong ngực anh, buồn buồn nói, giống như anh quá lo lắng cho cô. Cho nên cô lựa chọn nói dối, liên quan đến tuổi thơ của cô, anh chưa bao giờ biết, cho nên anh luôn thỏa mãn cô, để cô hạnh phúc quên đi những thống khổ trước kia, nếu như anh biết sợi dây chuyền cô tưởng nhớ đã lâu lại xuất hiện, anh so với bất luận kẻ nào sẽ gấp gáp tìm nó, nâng đến trước mặt cô! Nhưng đây không phải là hi vọng của cô, đúng như Hi nói, sợi dây chuyền này có lẽ là một cái bẫy, cũng có khả năng là đối thủ buôn bán của anh, thủy chung không muốn anh bị người khác làm khó.

"Em nha, em nói anh phải làm sao?" Thẩm Dật Thần cung chiêu thờ dài một tiếng, ôm thật chặt cô vào trong ngực, cảm thụ nhiệt độ của cô, chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, tiểu nữ nhân này luôn luôn có chủ trương của mình, thôi, thôi, chuyện này anh sẽ hảo hảo điều tra, nếu quả thật anh biết có người dám khi dễ cô, anh sẽ làm người kia hối hận tới chết.

"Rau trộn a!" Hồ Cẩm Huyền nghe thanh âm cực kỳ cung chiêu, trong lòng nói không cảm động là gạt người, cô nghịch ngợm trả lời, nháy mắt đem không khí trong phòng hoà hoãn lại.

Thẩm Dật Thần khẽ cười một tiếng, khẽ nheo sống mũi nhỏ của cô, nháy mắt mỉm cười làm hoa quang bắn ra bốn phía, vùi lấp ánh mắt của cô, khiến cô cứ như vậy si ngốc ngược nhìn đại nam tử phong hoa tuyết thể, trong lòng tràn đầy kiều ngạo, người đàn ông này ưu tú là của cô.

Mấy ngày nay Hồ Cẩm Huyền yên lặng trải qua, cuộc sống lại khôi phục thành con heo lười thời đại, ăn no lại ngủ, ngủ đủ lại ăn, có lúc nhàm chán thỉnh thoảng lên mạng một chút, đến vườn hoa đi dạo một vòng, hoặc bơi lội.

Kể từ đêm đến nhà Nhiếp Phong, Thẩm Dật Thần liền tìm người thiết kế một cái hồ bơi thật lớn trong vườn. Thật ra thay vì nói là hồ bơi, còn không bằng nói là một đại Ôn Tuyền, nước bên trong đều từ trên núi đặc biệt chảy xuống, không biết anh làm sao, có thể đem nước lạnh như băng thành nước nóng nóng, hiện tại điều cô vui vẻ nhất là mỗi ngày ngâm mình trong suối nước nóng, nước này có công hiệu rất lớn, ngâm một cái cô đã cảm thấy thân thể dị thường thoải mái.

Từ ngày cô một mình len lén ra ngoài, anh liền thay đổi sự nhạy cảm đến khác thường, ngày nào cũng xử lý xong công vụ thật sớm, về nhà theo cô, tình cảm hai người so với vợ chồng mới cưới còn triền miên ngọt ngào hơn.

Buổi đầu giá từ thiện gần tới, trong lòng Hồ Cẩm Huyền cũng càng ngày càng trở nên bất an nhưng trên mặt cô không dám biểu hiện ra, cô lo lắng một ngày, cô không lấy được dây chuyền kia. Cho dù Thẩm Dật Thần cho cô một cuộc sống không nhiễm bụi, hơn nữa tiền trong tài khoản của cô quả thật có thể mua một cái thành nhỏ, cô thủy chung vẫn lo lắng sợi dây chuyền đó không phải là cái mẹ đưa cho cô.

Đêm trước ngày đầu giá từ thiện, Hồ Cẩm Huyền giống thường ngày, thừa dịp Thẩm Dật Thần đang tắm, len lén lấy tấm hình Hi đưa cho từ ngăn cuối cùng của tủ quần áo, trong mắt xôn xao lên kịch động, ngày mai có thể nhìn thấy nó, thật mong đợi! Trong lòng cô một mực cầu nguyện, hi vọng sợi dây chuyền này chính là của mẹ cô, hi vọng cô có thể thuận lợi lấy được nó.

Thẩm Dật Thần một đầu tóc ẩm ướt, vừa tắm xong toàn thân cao thấp đều tràn đầy hơi thở cuồng dã, anh nhìn tiểu nhân nhi đang ngồi suy tư bên bàn trang điểm, bước nhanh tới cạnh cô, từ phía sau ôm lấy eo cô, giọng trầm thấp mang theo hương thơm đặc biệt: "Đang suy nghĩ gì đấy? Nhập thần như vậy?"

Nghe được của lời nói Thẩm Dật Thần, Hồ Cẩm Huyền không biến sắc đem một quyển sách dạy nấu ăn trên bàn nhẹ nhàng bỏ vào trong, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người anh tản mát ra, nghe giọng nói ghen tức, Hồ Cẩm Huyền khẽ gọi lên khoe miệng, giọng nói mỉa hoặc trong nháy mắt vang lên: "Đang suy nghĩ tới anh."

Nghe vậy, thân thể người đàn ông phía sau rung một cái, cô có thể cảm nhận được từ nội tâm anh phát ra hơi thở hưng phấn, cô còn chưa kịp nghĩ chuyện khác đã bị một tên con trai bế cả người lên, thẳng hướng giường lớn đi tới, cô dĩ nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ bé một trận ửng hồng, cảm thụ thân thể cường tráng, cả căn phòng nháy mắt bắn ra kích tình bốn phía! Nhiệt độ không ngừng lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Anh lấy gì để nuôi bà xã?

Sáng sớm hôm sau, trong rừng cây yên tĩnh truyền ra một tràng tiếng chim hót dễ nghe, mặt trời ấm áp chậm rãi mọc lên chiếu qua cửa sổ sát đất rơi vào mặt thảm lông, bây giờ phòng ngủ trang trí trang nhã rất ấm áp, trên cái giường lớn có thể chứa mười người, có hai bóng dáng ôm nhau thật chặt, tất cả rất là an bình.

Hồ Cẩm Huyền um một tiếng, lông mi dài mỏng giật giật, từ từ mở ra đôi mắt nhập nhèm hơi nước, lười biếng nhẹ nhàng giật giật thân thể cứng ngắc như con mèo vừa tỉnh ngủ, tối hôm qua mặc dù mệt chết nhưng vừa nghĩ tới hôm nay có thể xác định đây chuyện trong buổi đầu giả tử thiện có phải sợi dây mà mẹ cô để lại cho cô hay không, trong lòng cô liền hưng phấn khác thường.

Ngủ tới đây, Hồ Cẩm Huyền mãnh liệt nhìn về đồng hồ báo thức bên cạnh, mới tám giờ, cô có thể dậy lúc này thật đúng là kỳ tích, xem ra cô quá hưng phấn rồi, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó chuẩn bị đuổi xương lưng rời giường, cảm thấy bên cạnh đột nhiên có một vật thể khổng lồ, Hồ Cẩm Huyền phản xạ quay đầu nhìn về nguồn gốc.

Trong phút chốc thấy Thẩm Dật Thần, trong mắt tràn đầy không thể tin, chồng yêu của cô không phải luôn rời giường từ sớm sao? Sao bây giờ còn đang ngủ? Chẳng lẽ ngã bệnh? Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng áp ban tay nhỏ lạnh lẽo của mình lên cái trán đầy đặn của anh, cảm nhận được nhiệt độ của anh bình thường mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, không có phát sốt, vậy là quá mệt mỏi, cho nên ngủ quên?

Ngủ như vậy, tim của Hồ Cẩm Huyền cũng dần dần dễ xuống, ngay sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì, cô nhú chặt mày đẹp lại, chồng yêu của cô trước giờ đều không hề dậy trễ, lại cô tỉnh dậy trễ vào ngày quan trọng như hôm nay, thôi, thôi, bình đến tương cận, chờ một lát xem tình huống rồi nói sau.

Ngủ rõ rồi, Hồ Cẩm Huyền đến gần người đàn ông đang ngủ say trước mắt, anh nhắm hai mắt, lông mi dày rủ xuống, vẽ ra hai vạch đen. Gương mặt có hình dáng góc cạnh giống như một pho tượng điêu khắc đẹp đẽ. Da thật trắng nõn vô cùng mịn màng, nhìn qua giống như màng trứng gà, được ánh sáng chiếu xuống càng lộ ra vẻ mê người, lông mi vừa dài vừa nhiều giống như hai cây bàn chải nhỏ, theo hô hấp nhẹ nhàng quét qua da thịt.

Bộ dáng đang ngủ của anh lúc này không giống vẻ bá đạo cứng chũu ở trước mặt cô, càng không có vẻ lạnh lẽo khi anh ở trước mặt người khác, có một loại quý khí ôn hòa nho nhã, Hồ Cẩm Huyền rất khó tưởng tượng một người đàn ông khi ngủ cũng mê hoặc lòng người như thế.

Cô dùng tay phải chống đầu, tay trái từ từ trườn lên trên gương mặt anh tuấn của Thẩm Dật Thần, vuốt ve chân mày, mắt, lỗ mũi, gương mặt của anh, cuối cùng rơi vào trên môi mỏng kêu gọi của anh, mọi người đều nói đàn ông môi mỏng quyến rũ lại vô tình, nhưng chồng yêu của cô là một người đàn ông tốt vừa quyến rũ vừa chung tình, nghĩ tới đây, khóe miệng Hồ Cẩm Huyền gọi lên một đường cong đẹp mắt.

Khi cô đang ngẩn người, người đàn ông bên cạnh cô bởi vì bị cô chạm vào mà giật giật lông mi như cánh quạt, mở ra tròng mắt đen nhánh thâm thúy như đầm sâu, khi nhìn thấy cô gái mình yêu đang trầm mê nhìn anh ngẩn người thì lưu loát lật người, Thẩm Dật Thần đè cô gái nhỏ bên cạnh xuống dưới, khi cô còn kinh ngạc, môi mỏng kêu gọi đã ngậm chặt môi mọng của cô.

Môi lười tùy ý dây dưa, tiến vào từ răng ngọc khê mở, cường hãn chiếm công mỗi một tắc không gian trong đó, mút cái lưỡi thơm tho của cô thỏa thích, Thẩm Dật Thần đè lên người phía dưới, cuồng dã hôn cô, để thu lấy ngọt ngào nhiều hơn.

Khi Hồ Cẩm Huyền cảm thấy sắp hít thở không thông, Thẩm Dật Thần mới thả cô đang yêu kiều thờ dốc ra, cười đến gương mặt thỏa mãn và cung chiêu, đồng hồ sinh vật của anh luôn đúng lúc, không ngờ hôm nay lại dậy trễ, nhưng có lẽ trong tiềm thức không muốn rời đi cô sớm, chỉ muốn ở chung với cô suốt thôi.

"Sao anh còn chưa chịu rời giường? Đã trễ giờ làm rồi." Hồ Cẩm Huyền hòa hoãn hơi thở, khuôn mặt tuyệt mỹ có thể bởi vì được anh thương yêu mà nổi lên đóa hồng đỏ mê người, khiến hô hấp của người đàn ông ở trên chậm lại, thật lâu không thể dời mắt đi.

"Đã trễ thì cho trễ luôn, hôm nay không đi." Thẩm Dật Thần nổi tính trẻ con nói, chôn chặt đầu trong mái tóc đầy hương thơm, nhẹ nhàng hít khí, hôm nay anh đặc biệt không muốn đi làm, muốn luôn luôn nhìn thấy cô, sở được cô, rõ ràng tối hôm qua bọn họ mới trải qua vận động kịch liệt, không ngờ bây giờ anh còn chưa đến công ty, mà anh cũng không nữ.

"Không đến công ty thì anh lấy gì nuôi bà xã?" Hồ Cẩm Huyền trừng mắt, nũng nịu phản kháng, đẩy người đàn ông trên người một cái, nếu như là bình thường anh không muốn đi cũng thôi, cô có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng hôm nay thì khác, ngày quan trọng vậy mà anh không đi, cô làm sao có cơ hội lên chạy ra ngoài, cô khổ sở nghĩ thầm.

"Em đó, không muốn gặp anh vậy sao? Vợ người ta nghe thấy chồng của mình muốn ở nhà với mình, đã sớm sượng ngắt trời, sao em lại có vẻ mặt bất mãn thế, thật làm tổn thương trái tim của anh." Thẩm Dật Thần đưa tay ôm tim, vẻ mặt rất là đùa cợt.

Cô gái nhỏ này rốt cuộc có biết của cải nhà anh thâm hậu đến cỡ nào hay không, tổ tổ tôn tôn mười mấy đời ăn ăn uống uống cũng dùng không hết, một ngày không đi làm cũng không có sao, làm sao có thể không nuôi nổi cô gái không thích hàng hiệu, không thích châu báu, ăn lượng cơm như mèo ăn này.

"Ha ha! Được rồi, được rồi, anh còn mè nheo tiếp nữa, thì hôm nay sẽ thật sự không cần đi làm nữa, mau mau, ngoan ngoãn đi làm." Hồ Cẩm Huyền đẩy anh một cái, thương lượng, ở trên thế giới này có ai may mắn như Hồ Cẩm Huyền cô có thể nhìn thấy những phong tình phong phú mê hoặc lòng người này của anh.

"Biết, được rồi, em ăn sáng với anh đi." Thẩm Dật Thần cung chiều sờ sờ sống mũi nhỏ như bạch ngọc của cô, dịu dàng nói, sau đó nhẹ nhàng leo xuống người cô, ôm cô đi vào phòng tắm.

Giày vò cả buổi sáng, lúc kim giờ chỉ đến chín giờ, Hồ Cẩm Huyền rốt cuộc đưa được Thẩm Dật Thần ra cửa nhà, thở phào nhẹ nhõm, liền chuẩn bị đi tới nhà để xe, lúc này điện thoại trong túi quần lại vang lên.

Nhìn thấy dãy số quen thuộc gọi tới, Hồ Cẩm Huyền nhíu mày, vừa đi tới nhà để xe vừa bấm nút nghe, thanh âm hơi ảm ỹ truyền tới, Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ lên tiếng: "Alo, thủ lĩnh, chuyện gì?" .

Một chiếc Porsche lửa đỏ nhanh chóng lái ra nhà để xe trong biệt thự, chạy suốt ra bên ngoài, thấy chiếc xe quen thuộc, người trong biệt thự cũng không dám ngăn lại Porsche lửa đỏ, vì đó là xe của phu nhân, mặc dù ngày hôm qua lúc phu nhân trở về bị ông chủ bắt được, nhưng phu nhân vẫn là phu nhân, ông chủ cung chiều cô cũng không phải là chuyện hai ba ngày, có ai dám ngăn cản cô, chính là tìm chết.

"Cẩn, cậu đang ở đâu? Sao còn chưa đến, buổi đấu giá sắp bắt đầu." Lý Vân Hi lo lắng nói, theo tính tình của Cẩn, cô không thể nào bỏ qua buổi đấu giá khó được này, trừ phi là có chuyện gì xảy ra nên chậm trễ, cho nên cô mới gấp gấp bấm số gọi cho cô ấy, không có thời gian lo lắng gọi điện thoại cho cô có bị Thẩm Dật Thần nghe được không.

"Tôi đang trên đường tới, giúp tôi chiếm vị trí tốt, 10 phút sau tôi sẽ đến." Hồ Cẩm Huyền vừa nhìn con đường trước mắt vừa tỉnh táo nói, sau đó cúp điện thoại, nhanh chóng đạp chân ga, xe lửa đỏ trong nháy mắt giống như một ánh đỏ chợt lóe lên, xe chạy như bay, Hồ Cẩm Huyền hưởng thụ cảm giác đua xe điên cuồng này, cảm giác hình như tất cả phiền não đều bị gió thổi tan, có sự thoải mái nói không ra.

Mà Lý Vân Hi đang ở hiện trường đấu giá thì nhìn điện thoại đã cúp, cau lông mày xinh đẹp, vừa rồi cô nghe được thanh âm xe gào thét trong điện thoại, Cẩn bởi vì chuyện gì trì hoãn mà phải đua xe tới đây? Lại là người đàn ông kia sao? Trong mắt Lý Vân Hi chợt lóe lên tức giận, sau đó chuyển thành nóng nảy và lo lắng.

Từ căn biệt thự kia tới đây, thật có thể trong mười phút sao? Trừ phi là kỹ thuật đua xe của Cẩn lại tiến bộ, nếu không thì tuyệt đối không thể nào làm được, vấn đề là 10 phút sau sợi dây chuyền kia có thể đã bị người khác bán đấu giá rồi, bởi vì hai phút sau buổi đấu giá sẽ bắt đầu, mà món hàng bán đấu giá đầu tiên chính là Yêu Cơ Màu Tím.

Hai phút sau, một người đàn ông mặc độ tay đi lên bàn đấu giá, nói mấy lời dạo đầu đơn giản rồi bắt đầu bán đấu giá vật phẩm đầu tiên —— Yêu Cơ Màu Tím, khi nhìn thấy dây chuyền màu tím được trình lên thì tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, mắt tham lam nhìn sợi dây chuyền đó.

Yêu Cơ Màu Tím từ giá một triệu ban đầu bị mọi người không ngừng nâng cao, Lý Vân Hi nghe được mọi người càng ngày càng hưng phấn tăng giá thì chân mày càng nhíu sâu hơn, việc này không khó tưởng tượng, Yêu Cơ Màu Tím vốn được làm từ thủ công hoàn toàn, kiểu dáng lại tinh tế đẹp đẽ, hơn nữa nó còn có lời tiên đoán về hạnh phúc, tất cả mọi người đều muốn lấy được nó, nhất là nam nữ trẻ tuổi, ai không muốn hạnh phúc?

"Năm triệu!"

"Tám triệu!"

"Hai chục triệu!"

.....

"Một tỷ!" Một giọng nam đậm đà vang lên trong góc nào đó trong buổi đấu giá, người ở hiện trường bán đấu giá đều kinh ngạc, xao động vì con số ngút trời này. Có ai có thể tưởng tượng, một người có thể dùng một trăm triệu để đấu giá một sợi dây chuyền, thật là xa xỉ quá mức.

"Một trăm triệu lần thứ nhất!"

"Một trăm triệu lần thứ hai!"

Lý Vân Hi ngồi ở hàng cuối cùng nhìn vị trí trống không bên cạnh một lát, sắp giờ bảng hiệu trong tay lên chuẩn bị kêu giá, nhưng không ngờ tay cầm bảng hiệu trong nháy mắt bị một tay nhỏ bé mềm mại bọc lại, Lý Vân Hi nghi ngờ quay đầu, nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng thở hắt hắt, ngăn trở hành động của cô.

"Một trăm triệu lần thứ ba, đồng ý!" Người đàn ông chủ trì trên đài hưng phấn gõ chùy, dứt lời, sợi dây chuyền màu tím này liền thuộc về người đàn ông đó.

Lý Văn Hi đi theo Hồ Cẩm Huyền lặng lẽ từ phía sau chạy ra khỏi hiện trường bán đấu giá, mặt nghi ngờ nhìn Hồ Cẩm Huyền, hi vọng cô có thể cho mình một lời giải thích, cô ấy không phải luôn luôn quan tâm sợi dây chuyền này nhất sao? Sao đột nhiên không cho cô kêu giá?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ông xã, phải tắm rồi

"Cần, tại sao?" Lý Văn Hi nhìn người bạn đang đi ra ngoài, rốt cuộc nhìn không được hỏi ra một câu, một trăm triệu họ tuyệt đối có năng lực trả, huống chi tiền Cần trừ ở ngân hàng Thụy Sĩ có dùng cả đời cũng không hết, Cần cũng sẽ không quan tâm chút tiền nhỏ kia, vậy cô làm thế chẳng lẽ do phát hiện sợi dây đó không phải dây chuyền cô muốn tìm?

"Hả?" Hồ Cẩm Huyền quay đầu, nhìn thủ lĩnh sau lưng, nghi ngờ phát ra một đơn âm, lúc này cô vẫn trầm mê trong thế giới của mình, không nghe thấy lời của cô là rất bình thường.

"Vừa rồi chúng ta rõ ràng có thể đấu giá được sợi dây chuyền màu tím đỏ, sao cậu không nhìn xem đó có phải là sợi dây chuyền hồi đó cậu làm mất không? Tại sao ngăn cản mình đấu giá?" Lý Văn Hi cau mày nói, Cần rốt cuộc có biết cô bối vì lo lắng cho cô ấy gặp nguy hiểm ở hội đấu giá, cho nên bỏ lại nhiệm vụ tự mình tới, không ngờ Cần lại tỏ vẻ như không quan tâm sợi dây chuyền đó.

"Cậu cho rằng người đàn ông lúc này sẽ ngừng kêu giá? Một trăm triệu, không phải mười triệu, một trăm triệu mà anh ta không hề để tâm gọi ra, như vậy rất có thể người đàn ông kia không thể buông tha sợi dây chuyền này, huống chi mình căn bản không cần phải trả một trăm triệu vì thứ vốn là của mình, hơn nữa buổi đấu giá từ thiện nói dễ nghe một chút chính là vì nước vì dân, nói khó nghe một chút chính là nguồn gốc để mấy người tham tiền moi tiền, Hồ Cẩm Huyền mình còn chưa hào phóng đến mức bỏ tiền vào trong túi đám quan to đó." Hồ Cẩm Huyền nghĩa chính ngôn từ nói, chữ chữ có lý, trong mắt không che giấu sự ủng hộ chút nào, nếu như sợi dây chuyền này là sợi mà mẹ cô để lại cho cô, như vậy cô sẽ không chút để ý lấy về, nếu như không phải thì thôi, cô cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Vừa rồi ở hiện trường bán đấu giá cô nghe được thanh âm kêu giá của người đàn ông kia, có một loại quyết tâm vì tình thế bất buộc, cô không muốn bởi vì Hi kêu giá mà khiến đối phương hoài nghi, muốn biết sợi dây chuyền kia rốt cuộc có phải sợi dây mà mẹ cô để lại cho cô không, thì đợi đến khi cô có cơ hội sẽ tìm hiểu, không cần vì một đáp án không xác định mà tốn hao hơn một trăm triệu.

"Lời nói như thế, nhưng không làm như vậy, chúng ta còn có thể làm sao?" Lý Văn Hi cau mày lo lắng nói, giờ phút này cô thật không nghĩ ra biện pháp khác, bởi vì từ nhỏ lớn lên chung với Cần, biết rõ sợi dây chuyền kia đặc biệt có ý nghĩa với cô, cho nên hiện tại biết được tung tích của nó, cô mới là người nóng nảy hơn ai hết.

"Yên tâm, là của mình chung quy sẽ là của mình, không phải của mình cũng cưỡng cầu không được, được rồi... không nói nhiều, mình cần phải trở về, ra ngoài đã một lúc, cậu cũng biết dạo này chồng mình rất là chịu khó, ai biết anh ấy có đột nhiên trốn việc chạy về kiểm tra đột xuất không, ha ha!" Nhớ tới người chồng đáng ngạc nhiên trong nhà, Hồ Cẩm Huyền cười nhẹ nhõm và ngọt ngào, sau đó rất tiêu sái phát phát tay với Lý Văn Hi, đi về phía chiếc Porsche đỏ rực của mình, tích một tiếng, Porsche lửa đỏ bắt đầu chạy ra trên đường.

Lý Văn Hi nhìn bóng dáng đi xa của bạn tốt mình, không hề thấy cô có vẻ không vui, chẳng lẽ cô có biện pháp khác? Không có không vui là tốt rồi, xem ra cô phải điều tra xem người mua sợi dây chuyền ở buổi bán đấu giá hôm nay đến tột cùng là ai, Lý Văn Hi giấu ánh mắt, đi tới chiếc xe của mình.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Ánh trăng tròn vàng óng đã treo thật cao trên bầu trời, tỏa ánh sáng trên cao, dịu dàng giống như tấm lụa mỏng. Trên bầu trời có rất ít mây, gió cũng rất nhẹ, ánh trăng lại rất đẹp, tất cả tạo thành một bức tranh xinh đẹp. Bầu trời đêm tựa như màn che màu đen, lờ lờ đầy sao, làm cho người ta không khỏi say mê thật sâu.

Bộ quần áo ở nhà khiến cơ thể hấp dẫn của Hồ Cẩm Huyền được bộc lộ ra, lúc này đồng hồ đã tới bảy giờ tối, còn sớm mà đã đen như mực, Hồ Cẩm Huyền đứng ở cửa biệt thự mình chờ đợi chồng yêu trở về, ý định từ từ không biết bay tới nơi nào.

Hôm nay chồng yêu của cô khá ngoan, không có len lén trốn việc chạy về nhà, mấy phút trước gọi điện thoại về nói phải mở hội nghị khẩn cấp, có thể về nhà muộn hơn bình thường một tiếng, bảo cô ăn cơm trước, không cần chờ anh, nhớ tới sự tỉ mỉ của anh, trong lòng Hồ Cẩm Huyền giống như được đổ mật vào ngọt đến trong ngực.

Bây giờ cô giống như mẹ năm đó, cũng được người cưng chiều trong ngực, nhớ tới chuyện rõ ràng rất xa xôi lại như mới xảy ra không bao lâu, trong lòng Hồ Cẩm Huyền nói không ra là cảm giác gì, trời cao đóng một cánh cửa của bạn, nhất định sẽ sẽ vì bạn mở ra một cánh cửa khác, ông trời thu hồi tình thân của cô, hiện tại lại đưa cho cô tình yêu ngọt ngào. Nếu như lấy lại được sợi dây chuyền này, cả đời này Hồ Cẩm Huyền cô sẽ không còn gì tiếc nuối.

Nghĩ đến dây chuyền, trong lòng Hồ Cẩm Huyền liền ngọt ngào, nếu là lúc trước khi cô còn chưa kết hôn, nhất định sẽ lập tức vọt tới nhà người đàn ông

kia để xác nhận sợi dây chuyền, nhưng hiện tại đã khác rồi, chồng của cô quân cô rất chặt, nếu như cô không nói một tiếng đã chạy đi, đến lúc đó chồng cô nhất định sẽ nổi điên, khi đó mọi người không muốn biết sự tích vinh quang của cô cũng rất khó, đây chính là chuyện khiến cô nhức đầu, chẳng lẽ chồng cô cho rằng trên thế giới này ngoại trừ anh ra, tất cả những người muốn đến gần cô đều là người xấu! Oh, my—god!

Thẩm Dật Thần bởi vì đi họp mà về nhà chậm hơn bình thường một lát, thời thời khắc khắc nhớ nhung người đang chờ ở nhà, anh điên cuồng lái xe về nhà như bão tố, không ngờ lúc về đến nhà, lại nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của cô dưới ánh đèn đường, giờ phút này trong lòng của anh rất ấm áp, tràn đầy cảm động, cô gái mình yêu đứng ở cửa nhà chờ đợi mình về nhà, có thể nào không khiến anh xúc động, trái tim đập thình thịch không theo quy luật, anh bước nhanh về phía cô, hận không thể lập tức ôm cô vào lòng, cảm thụ nhiệt độ của cô.

Hồ Cẩm Huyền đắm chìm trong suy nghĩ của mình nghĩ thấy được hương thơm phái nam quen thuộc càng ngày càng nồng trong không khí, khóe miệng cô nhếch lên nụ cười như hoa, ngẩng đầu si ngốc nhìn bóng dáng đi tới của anh.

"Chồng yêu, anh đã về rồi!" Hồ Cẩm Huyền đưa hai tay ôm cổ Thẩm Dật Thần vui vẻ nói, đầu của cô cọ sát lồng ngực anh giống như con mèo nhỏ, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, đó là mùi hương chuyên thuộc về anh, mùi hương khiến cô mê luyến không dứt, thì ra cảm giác chờ đợi một người là như thế, thời thời khắc khắc lo lắng cho đối phương, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì trên đường, không trách được anh không thích mình đơn độc đi ra ngoài.

"Ừ, em có ăn uống đúng giờ không? Buổi tối khuya hơi lạnh, sao không mặc thêm áo? Nếu cảm lạnh thì phải làm sao?" Thẩm Dật Thần liền thoáng không ngừng như một người mẹ, khoác áo vest trên tay mình lên vai cô, anh có thể cảm thấy phần mềm mại trước ngực cô đang đè ép lồng ngực anh, trong tim giống như có một cây đuốc đang kịch liệt thiêu đốt, nóng bỏng không dứt, ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, đầu tựa vào trong mái tóc của cô, dịu dàng hỏi, anh không nỡ để cô vất vả.

"Em muốn ăn chung với anh, hơn nữa lúc này em cũng không đói, anh mệt không? Em đi pha nước cho anh tắm, tắm xong có thể ăn cơm." Hồ Cẩm Huyền không có nghe được sự khác thường trong thanh âm của anh, sẵn sốc chui ra từ trong ngực của anh, tay nhận lấy cặp tài liệu trong tay anh, xoa người muốn chạy lên lầu.

Nhưng chưa đi được hai bước, cơ thể nhỏ nhắn của cô lại bị cánh tay sắt của anh ôm ái ôm vào ngực anh lại.

Hồ Cẩm Huyền mê hoặc nhìn anh, ánh mắt dịu dàng của anh quả thật như muốn hòa tan cô, mặc dù bọn họ kết hôn đã hơn hai năm rồi, nhưng anh càng ngày càng tốt với cô hơn, đến hiện tại, cô còn thường thường trầm mê trong sức quyến rũ phái nam của anh. Mấu chốt là bây giờ không phải lúc lộ vẻ háo sắc, anh làm việc cả ngày khẳng định rất mệt mỏi, nên tắm cho thoải mái.

"Lần sau không thể như vậy nữa." Thẩm Dật Thần nhìn vào mắt cô nói thật, trông mắt thâm thúy màu đen như mực cơ hồ muốn hút người khác vào, mặc dù anh rất hưởng thụ cảm giác này, nhưng làm cho cô mệt, anh rất đau lòng.

Hồ Cẩm Huyền mở trừng hai mắt, trong lòng cảm động, lại nũng nịu nói: "Biết rồi, lần sau em sẽ ngoan ngoãn ăn cơm đúng giờ, còn nhớ mặc thêm quần áo."

Thẩm Dật Thần thấy cô hơi cong cái miệng nhỏ lên, cứng chiu cười cười, ngón tay như của người chơi dương cầm sờ sờ sống mũi bạch ngọc của cô, mặc dù cô gái nhỏ này bao đảm lần sau sẽ ngoan ngoãn, nhưng mỗi lần đều quên, anh phải thời thời khắc khắc quán cô mới yên tâm.

Hồ Cẩm Huyền cười hi hi tránh khỏi ngực của anh, nhanh chóng đi tới phòng tắm trên lầu.

Trong phòng tắm lầu hai, Hồ Cẩm Huyền thỏa mãn mở nước tắm cho người mình yêu, tay nhỏ bé còn thỉnh thoảng dò nước ấm, đáng vẻ rất là chuyên chú.

"Bà xã!" Thẩm Dật Thần không biết bắt đầu xuất hiện ở trong phòng tắm từ lúc nào, từ phía sau ôm lấy cô, đầu tựa vào trong mái tóc của cô, dịu dàng hô, chỉ thấy cổ áo sơ mi trắng của anh mở rộng ra, lộ ra lồng ngực kêu gọi, có cảm giác mê hoặc lòng người.

"Hà?" Hồ Cẩm Huyền nghe được thanh âm của anh cũng không ngoài ý muốn, nhẹ nhàng lên tiếng, đây là chuyện anh thường làm nhất, đó chính là thời thời khắc khắc dính vào cô, cô thật rất hoài nghi đến tận cùng trên người của mình có gì đáng giá mà anh lại yêu say đắm như thế.

"Bà xã!" Thẩm Dật Thần càng gọi quẩn quýt si mê hơn, bờ môi kêu gọi thỉnh thoảng hà hơi thở ấm áp vào cổ cô, làm cho cô nhột.

"Thế nào?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ xoay đầu lại nhìn thì người đàn ông trước mặt cô đột nhiên cô trở nhõng nhẽo như một em bé, biểu tình của anh không giống như phát tình, vậy là vì cái gì?

"Không có gì, chỉ đột nhiên muốn gọi em thôi." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, miệng hôn vành tai bạch ngọc của cô một cái, khiến cô kêu lên yêu kiều.

Nghe vậy, Hồ Cẩm Huyền cười ha ha, tắt máy nước nóng, xoa người mặt đối mặt với anh, dán chặt vào trong ngực của anh, hai tay ôm chặt cổ của anh, đôi môi không tỏ cũng hồng nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm, quyến rũ tựa vào bên lỗ tai anh, giọng nói mê người nhẹ nhàng vang lên: "Ông xã, phải tắm rồi, em ở dưới lầu chờ anh!"

Dứt lời, nhẹ nhàng linh hoạt lui ra khỏi ngực của anh, cười ha ha đi ra phòng tắm.

Người đàn ông bị mê đắm ảo não nhìn bóng dáng đi xa, thiếu chút nữa anh có thể ngậm được đôi môi ngọt ngào đó rồi, thất sách quá! Lỡ vốn!

Chương 79: Mỗi ngày đều muốn tập thể dục

Ăn xong cơm tối, Hồ Cẩm Huyền trực tiếp vào phòng bếp dọn dẹp, thật ra những việc này có thể nhờ người giúp việc làm nhưng cô sợ như vậy thì quá phiền toái. Hơn nữa cô cũng không phải là người chỉ biết há mồm chờ người khác đưa cơm đến tận miệng, thỉnh thoảng làm chút việc sẽ cảm thấy vui vẻ. Đêm chén cuối cùng bỏ vào tù, cô mới thỏa mãn đi ra, từ từ lên phòng ngủ lầu hai.

Nhìn quanh phòng ngủ một vòng vẫn không tìm được bóng dáng ông xã, Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ nhíu mày một cái, lúc này không ở trong phòng đợi cô ngủ, lại đi đâu rồi? Chẳng lẽ ở thư phòng? Ôm một bụng đầy nghi vấn Hồ Cẩm Huyền tới thư phòng, mở cửa thì quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn khoác áo choàng tẩm đen đang nghiêm túc ngồi trước bàn đọc sách, ngón tay thon dài giống như nghệ sĩ Piano nhẹ nhàng lật xem văn kiện trên bàn, động tác vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Hồ Cẩm Huyền đang chìm đắm trong bộ dáng chuyên chú làm việc của anh, gương mặt si mê, hèn chi người ta luôn nói đàn ông khi làm việc có sức quyến rũ nhất. Cô cứ đứng ở cửa thư phòng như vậy, yên lặng nhìn Thẩm Dật Thần đang cố gắng công tác, tâm tình vui vẻ, khoẻ mỗi khi cong lên. Chợt nghĩ đến cái gì đó, Hồ Cẩm Huyền xoay người ra khỏi thư phòng, xuống phòng bếp.

Một lúc sau, Hồ Cẩm Huyền cầm một tách cà phê nóng trở lại thư phòng, đến gần người đàn ông luôn làm cô trầm mê.

Có lẽ làm việc quá chăm chú, khi Hồ Cẩm Huyền đem cà phê đến trước mặt Thẩm Dật Thần, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cô gái mình yêu thích, khóe miệng nở nụ cười, cánh tay nhẹ nhàng vòng ra trước ôm cô vào trong ngực, anh theo thói quen đầu trên vai cô, ngửi hương thơm trên người cô hoà với hương cà phê nồng nàn trên bàn sách, mặt mũi trong nháy mắt giảm đi không ít.

Hồ Cẩm Huyền ngồi trên đùi anh, đôi tay vòng chặt lấy lưng của anh, cặp mắt khẽ nhắm lại, hưởng thụ bình yên giờ phút này, cảm giác này thật tốt, trong ngực anh rất thoải mái. Thật may trên thế giới này còn có một người cho cô cái ôm ấm áp như vậy.

Tâm tình Thẩm Dật Thần đặc biệt tốt bụng cô ra, chuyển xuống ôm eo cô, một tay cầm bút lật xem văn kiện trên bàn. Tình trạng này khiến Hồ Cẩm Huyền nhớ tới những vị hoàng đế cổ đại, còn cô giống như Yêu Phi làm rối loạn triều cương, trong lòng nhẹ nhàng cười một tiếng, hôm nay anh quá bận rộn, xong cơm tối còn phải xem tài liệu, đây là tình huống rất ít xuất hiện.

Nhìn anh càng lúc càng vui sâu vào chông tài liệu, trong lòng Hồ Cẩm Huyền như trút được gánh nặng than nhẹ một tiếng, cảm thấy cà phê đã không còn nóng đặt bên môi anh, thần sắc mong đợi.

Thẩm Dật Thần phê xong phần văn kiện cuối cùng, nhìn cà phê bên môi, khóe miệng chậm rãi nâng lên, tâm tình rất tốt uống vài ngụm, sau đó đem ly cà phê trong tay cô để lại trên bàn, ôm tiểu nữ nhân anh yêu tận xương tủy bước nhanh về phòng ngủ.

Mấy bước đã đến phòng ngủ, Thẩm Dật Thần đem Hồ Cẩm Huyền trong ngực đặt lên giường, sau đó theo thói quen đè lên, lấy tư thế nam thượng nữ hạ chân thành nhìn cô, giống như muốn xuyên thấu tận tâm hồn cô.

"A, đừng làm rộn, ngủ!" Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng, đẩy người đàn ông trên người một cái, ở giai đoạn này dự vọng của đàn ông rất lớn? Nếu không tại sao mỗi ngày tên con trai nào đó giống như quái thú đòi hỏi vô độ, bất cứ thu phục còn vận động mỗi đêm khiến cả người đau nhức?

Hồ Cẩm Huyền nhìn người tình thần sáng láng nào đó, vẻ mặt nghi hoặc, lúc này anh không phải nên mệt nhọc sao? Sao một chút mệt mỏi cũng không có? Cà phê vừa rồi cũng không phải là cà phê bình thường, cô đã thêm một chút thuốc ngủ bên trong, như vậy anh sẽ ngủ say, để cô có thời gian ra ngoài nghiệm chứng sợi dây chuyền kia có đúng là thứ mình muốn tìm hay không. Cứ cho là sẽ không để ý, không nghĩ tới vẫn không thể chống lại hấp dẫn trong lòng, cho nên không kịp đợi, tối nay nhất định phải đi một chuyến.

"Anh không có não a, anh chỉ tiến hành bài tập thể dục hàng ngày vẫn làm thôi!" Thẩm Dật Thần một tay cởi quần áo trên người cô, một bên cười tà nói, vẻ mặt rất tà mị, nhưng lại dị thường mê người.

Hồ Cẩm Huyền có mấy giây sững sờ, khi cô hồi thần chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, nhất thời kêu lên một tiếng, ngay sau đó đầu chuyển một cái, khóe miệng là nụ cười nhân tâm tuyệt mỹ, so với bất kỳ loài hoa nào cũng đều rực rỡ hơn, cô lật người, lập tức xoay ngược tình thế, vừa rồi là nam thượng nữ hạ bỗng chốc thay đổi vị trí, tư thế mập mờ.

Thẩm Dật Thần nhìn cô gái phong tình xinh đẹp đang đè trên người mình, chợt hít một hơi, tròng mắt thâm sâu, lửa dục nồng đậm không chút nào che giấu, cứ như vậy si ngốc nhìn tiểu nữ tử trên người. Cô chẳng lẽ không chú ý giờ phút này cô giống như một Yêu Tinh xinh đẹp, kiều mỵ lại quyến rũ, đủ để quyến rũ hồn phách của bất kỳ đàn ông nào trên đời, thật may cô chỉ có một mình anh, nếu không anh thật sự sẽ hủy diệt thế giới này.

Thẩm Dật Thần cong khóe môi một cái, nếu cô muốn ở phía trên, anh cũng rất vui lòng, anh xòe tay đem thân thể cô áp vào mình, vừa muốn làm động tác tiến thêm một bước thì Hồ Cẩm Huyền bắt lấy bàn tay to rục rịch chộn rộn của anh, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: "Ông xã, đừng động, để em phục vụ anh!" dứt lời, híp mắt một cái, tay nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt anh tuấn của anh, từ từ đi lên.

Thẩm Dật Thần nghe lời nói của cô, khóe miệng cung chiều, nếu bảo bối muốn chơi, vậy anh sẽ theo cô chơi một chút, để cô làm bộ diễn trò, dù sao cuối cùng cô cũng bị mình ăn vào bụng, Thẩm Dật Thần tà ác nói, tay theo cô phân phó không cử động nữa.

Hồ Cẩm Huyền vừa tính toán thời gian thuốc ngủ phát huy tác dụng, vừa thâm tình đặt lên khuôn mặt anh tuấn của anh, hai tay trắng nõn mềm mại khẽ di chuyển, chẳng biết lúc nào trong tay cô đã cầm một con lắc chuyển động qua lại theo tiết tấu, giọng nói êm ái từ từ vang lên: "Anh bây giờ một muốn chết . . . . . Một muốn chết. . . . . Rất muốn ngủ. . . . . Muốn ngủ. . . . ."

Thẩm Dật Thần cho là cô nghĩ ra trò gì, phối hợp theo động tác của cô, nhưng mắt cảm giác càng ngày càng mệt mỏi, càng ngày càng buồn ngủ.

n giây sau, Thẩm Dật Thần như cô mong muốn nhắm hai mắt lại, hoa lệ ngã trên giường lớn.

"Ông xã? Ông xã?" Hồ Cẩm Huyền nhẹ giọng gọi người nằm trên giường, anh giống như đang ngủ hết sức ngọt ngào, đối với giọng nói của bà xã không hề có chút phản ứng.

"Hắc hắc, xem ra thuật thôi miên của ta có tiến bộ, ông xã, thật xin lỗi, em muốn ra ngoài một chút, sẽ nhanh trở lại, hắc hắc. . . . . Em đã xin phép anh nha, sau này không thể nói em lên lên ra ngoài đi!" Một tiểu nữ nhân đắc ý nói, sau đó trên trán người đàn ông anh tuấn hôn nhẹ một cái, nụ hôn lướt qua nhẹ nhàng như lông ngỗng.

Một giây sau, một bóng dáng kiều tiểu giống như thần lẩn, từ cửa sổ ven vách tường lưu loát trượt xuống, từ từ biến mất trong bóng đêm

Thêm một giây nữa, người vốn phải ngủ trên cái giường xa hoa lại mở to hai tròng mắt chìm ung, đôi mắt đen sâu khiến người ta trầm mê, anh đứng lên đến gần cửa sổ thủy tinh, nhìn xuyên qua đêm tối.

Thẩm Dật Thần lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, phân phó ít chuyện, sau đó lấy quần áo mặc vào, cũng giống như một con thần lẩn, dọc theo vách tường từ từ biến mất trong đêm tối. Nếu không phải trước kia anh đã từng luyện qua tất cả các phương pháp vật lý trị liệu, đoán chừng bây giờ anh đã ngủ rồi, ngay cả vợ mình xảy ra chuyện gì cũng không biết. Cô nhóc này thật quá bướng bỉnh, chờ anh mang cô về nhất định phải đánh cái mông cô một trận, để xem lần sau cô còn dám làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa không.

Hồ Cẩm Huyền tự cho mình đã thôi miên thành công ông xã, không nghĩ tới người ta căn bản còn có chiêu khác, khi tâm tình Hồ Cẩm Huyền kích động muốn tự mình chứng thực sợi dây chuyển kia, cô không biết hiện tại cả A thị vì cô mà nghiêng trời lệch đất.

Tin đồn có một buổi tối, tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới Hắc Ưng đã huy động tất cả anh em trong bang;

Tin đồn lần đó, hành động của Hắc bang khiến chính khách nhân sĩ trong thành phố kinh hãi đảm phách, chỉ sợ sợ ý một chút đắc tội lão đại của Hắc Ưng, khiến tất cả lãnh đạo thành phố biến mất.

Tin đồn, hành động này chỉ vì bảo vệ phu nhân Bang chủ anh minh nhất của bọn họ.

Tin đồn đó lại thường xuyên xảy ra,

Có rất nhiều tin đồn, dĩ nhiên tất cả chỉ là tin đồn ngày sau.

Còn Hồ Cẩm Huyền bây giờ, sau khi rời nhà, cô nhanh chóng xuống núi, tới đường lớn mới gọi một chiếc taxi, quang minh chính đại nói cho tài xế địa chỉ mình muốn đi. Thật ra sau khi rời địa điểm đấu giá không bao lâu, cô nhận được tin tức từ Lý Vân Hi về người đàn ông nắm giữ Yêu Cơ màu tím, đó là người ai ai cũng biết.

Vệ Thanh Nhiên, thị trường A thị, tên ngược với bản chất. Tên quan này nhất định không trong sạch như tên mình, chắc chắn đã tham ô, nếu không làm sao có thể trả giá mua Yêu Cơ Màu Tím.

Trong mắt Hồ Cẩm Huyền, người làm quan phải nghèo tới mức hai bàn tay trắng mới coi là thanh quan, nhưng đại đa số đàn ông làm quan đều tham ô. Cho nên trong lòng Hồ Cẩm Huyền định chút nữa nếu như xác định dây chuyền kia chính là của mẹ, cô sẽ trực tiếp trộm đi. Nếu không phải, cũng trộm đi quyền cho từ thiện, phục vụ cho người nghèo, tuyệt đối không để tham quan chiếm tiện nghi, cô cười gian, khóe miệng gọi lên độ cong nhất mạt mê người.

Tài xế vẫn đang lái xe, mặc dù rất nghi hoặc tại sao cô gái tuyệt mỹ này còn ra đường trễ như vậy, nhưng buôn bán quan trọng nhất, khách hàng là thượng đế a! Tất cả nghi vấn anh cũng để trong lòng, không mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Kinh hồn

Hồ Cẩm Huyền đáp xe taxi tới biệt thự của Vệ Thanh Nhiên, mất to quýt rữ nhìn mục tiêu cách đó không xa, khẽ híp một cái, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên đường cong đẹp mắt. Cho dù là biệt thự của Tổng Thống, tối nay cô cũng phải vào, huống chi chỉ là một thị trường Vệ Thanh Nhiên. Mặc dù bên ngoài có nhiều lời khen ngợi hẳn ta, đưa kinh tế thành phố phát triển nhanh chóng, địa vị dĩ nhiên không thể so với đám thương nhân, muốn trách thì chỉ trách chính hẳn ta phách lối mơ ước sợi dây chuyền màu tím.

Hồ Cẩm Huyền đứng bên ngoài biệt thự một lát, điện thoại đột nhiên vang lên, cô ảo não khẽ nguyền rủa một tiếng, cô thiếu chút nữa quên tắt máy. Nếu xúu nữa thì hành nhiệm vụ, điện thoại di động lại vang lên, phá hư hành động của cô, cô nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Hồ Cẩm Huyền cầm tức cầm điện thoại lên đề xuống nút trả lời.

"Cẩm, cậu đã tới chưa?" Lý Vân Hi hơi lo lắng, giọng nói lạnh như băng nháy mắt xuyên qua điện thoại truyền tới, khiến trong lòng Hồ Cẩm Huyền dâng lên khí ảm nồng đậm. Thủ lĩnh quả nhiên liệu sự như thần, hoặc nói cô ấy luôn hiểu rõ mình nhất, biết mình khẳng định không nhận được, tối nay sẽ hành động.

"Tớ đang ở bên ngoài biệt thự của hẳn ta, hương tây nam, cách 100m." Khoe miệng Hồ Cẩm Huyền ngoác ngoác, nhìn biệt thự cách đó không xa, khẽ mở môi đỏ mọng nói, đối phương dĩ nhiên biết cô nói ‘ hẳn ta ’ là chỉ ai. Thật ra thủ lĩnh biết cũng tốt, ít nhất dựa vào quen biết bao nhiêu năm, cô biết thủ lĩnh nhất định sẽ ra tay trợ giúp, có thủ lĩnh trợ giúp, cô thực hiện nhiệm vụ lần này sẽ như hồ thêm cánh rồi.

"Đứng tại chỗ, tớ tới ngay." Lý Vân Hi ngọt ngào nói, lập tức giống như ra lệnh, sau đó đầu bên kia liền truyền đến tiếng tút tút.

Hồ Cẩm Huyền nhìn điện thoại đã cúp, không tiếng động cười một tiếng, ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ, thuận tiện thăm dò sự vật xung quanh. Nhiệm vụ lần này dựa vào cảm tính, nên vẫn chưa tìm hiểu một ít chuyện. Cô tùy tiện xuất động, bởi vì thật sự không chịu được rục rịch trong lòng, cho dù chưa tìm hiểu gì nhưng bằng bản lĩnh thiên hạ đệ nhất sát thủ, cô tuyệt đối sẽ không thất bại, bởi vì cô là Hồ Cẩm Huyền.

Ước chừng ba phút sau, Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy một bóng dáng kiêu kiêu cách đó không xa đang nhanh chóng đi tới, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gần, ngay khi nhìn rõ diện mạo đối phương, khoe miệng Hồ Cẩm Huyền chậm rãi giờ lên, trong đêm tối có vẻ dị thường lóa mắt.

Quả nhiên thủ lĩnh đã sớm tới, chỉ là vị trí thăm dò không giống nhau thôi, cho nên mới không thấy cô.

"Như thế nào?" Hồ Cẩm Huyền nhỏ giọng hỏi, thủ lĩnh cũng xem qua bố trí chung quanh biệt thự này, không biết cô có nhìn ra cái gì không, biết người biết ta trầm trầm trẫm trẫm.

"Cảnh vật chung quanh nhìn rất bình thường, không có gì bất ổn, nhưng tớ lại cảm giác rất quý dị, xúu nữa cẩn thận một chút là được. Về phần cấu trúc bên trong biệt thự vẫn chưa xác thực, chút nào vào trong, trực tiếp đến một căn phòng lầu ba, theo cách bố trí thông thường, có thể bảo vật được giấu ở đó. Tớ đi bên trái, cậu đi bên phải, từ trên xuống, có chuyện gì thì giữ liên lạc, thời gian có hạn, chúng ta phải nhanh một chút." Lý Vân Hi chỉ một góc biệt thự cách đó không xa, vẻ mặt cẩn thận, nghiêm túc. Chỉ vì không hiểu đối phương, cho nên phải hành động nhanh, người càng thần bí càng nguy hiểm, đây là định luật vĩnh viễn không thay đổi.

"Được!" Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái, sau đó ra hiệu bằng mắt cho Lý Vân Hi. Một trận gió thổi qua, trong không khí chỉ còn lại hương thơm mê người.

Nhìn bóng lưng biến mất, Lý Vân Hi cũng biến mất trong nháy mắt.

Tí tách, tí tách, tí tách, bùm!

Nửa đêm lúc, sấm chớp vang dội, trong nội thành, cửa sổ thủy tinh chống đạn lầu ba khẽ mở ra.

Bóng đen mảnh khảnh, linh xảo nhanh chóng tiến vào, chạm vào khuyên tai bên trái, vừa cảnh giác nhìn sự vật chung quanh, vừa nhẹ giọng nói vào khuyên tai: "Hi, tớ đã vào phòng ngủ lầu ba, Cậu cẩn thận một chút." .

"Được!" Lý Vân Hi nghe giọng nói quen thuộc truyền tới, khoe miệng khẽ nâng lên, không chỉ vì cô vẫn an toàn nên tâm tình tốt, vẫn còn vì cô luôn báo tình hình hành động của mình.

Hồ Cẩm Huyền dò xét phòng ngủ trước mắt một vòng, phát hiện đây chỉ là phòng bình thường, không có khả năng cất giấu dây chuyền. Thân thể linh hoạt nhanh chóng lách vào phòng, vẫn hướng bên phải dò xét, thần thái linh hoạt của cô giờ này nếu để người khác nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ mình gặp ma.

Dò xét hơn mười phút, Hồ Cẩm Huyền vẫn không tìm được nơi cất giấu dây chuyền, trong lòng khẽ chán nản một chút. Tên Vệ Thanh Nhiên này quả nhiên có tiềm lực làm người phát điên, dây chuyền nho nhỏ mà cất giấu kỹ càng như vậy.

"Cẩn, lầu hai quẹo trái, căn phòng thứ hai có phát hiện." Giọng nói ngọt ngào của Lý Vân Hi nháy mắt truyền tới, làm tâm tình Hồ Cẩm Huyền khá hơn, cho dù người giấu kỹ nữa, các cô cũng sẽ tìm được. Trong lòng đặc ý, nhanh chóng lách mình tới vị trí chỉ định của Lý Vân Hi.

"Hèn chi trên lầu không có, thì ra tên Vệ Thanh Nhiên này đem thư phòng bố trí ở lầu hai, quả nhiên là cao minh." Hồ Cẩm Huyền đi tới lầu hai, nhìn thấy lão đại đang nhìn dây chuyền màu tím đặt trên bàn sách. Giờ phút này màu tím dây chuyền trong đêm tối phát ra ánh sáng nhàn nhạt, xinh đẹp kinh diễm,

Hồ Cẩm Huyền thở hắt vì kinh ngạc, nhớ tới quá khứ và dây chuyền màu tím có liên quan, cô cảm thấy lỗ mũi một hồi chua xót, trong hốc mắt có một tia trong suốt. Cô nhanh chóng bước vào, muốn nắm lấy sợ dây đó xác định sự chân thật của nó.

Nhưng mới vừa đưa tay lập tức bị Lý Vân Hi một phát bắt được, cô cẩn thận nói: "Cẩn, tinh táo một chút, có thể có bẫy, Vệ Thanh Nhiên dùng một trăm triệu mua sợi dây chuyền này lại cứ để như vậy, cậu không phải cảm thấy kỳ quái sao?" .

Khiến cô cực kỳ lo lắng chính là chung quanh nhìn như không có gì không ổn, nhưng cô cứ có cảm giác không đúng, loại cảm giác này trước kia giúp cô tránh bớt nguy hiểm khi làm nhiệm vụ. Hiện tại cảm giác càng ngày càng rõ, nàng không thể để mình và đồng đội gặp nguy hiểm. Chết một chỗ cô không am hiểu cách bố trí cơ quan, nếu không phiền toái nhỏ này không đáng để vào mắt. Hiện tại thì hay rồi, ngồi chờ cũng không phải là biện pháp, thông báo cho người khác cũng không có đủ thời gian.

Khi Lý Vân Hi đang ảo não hết sức, khoe miệng Hồ Cẩm Huyền khê câu, trao cho Lý Vân Hi một ánh mắt yên tâm, sau đó với ra ba lô nhỏ sau lưng, là do mình quá mức sốt ruột, quên mất việc quan trọng.

Thanh âm lọt lợi truyền đến, trong chốc lát tay nhỏ bé lấy ra hai gọng kính vàng, đưa cho Lý Vân Hi một cái, một cái đeo vào trong mắt, mắt ngọc mảy ngáy, lịch sự không dứt, mang theo ưu nhã mím môi: "Hi, tên Vệ Thanh Nhiên quả nhiên không phải ngồi không." Tia hồng ngoại tuyến chẳng chịt, đem ăn trộm gần cách bên ngoài bàn đọc sách, dây chuyền màu tím đặt ở góc nhỏ trên bàn, phát sáng rang rang.

"Ngô, Cẩm, cậu có cái này lúc nào." Lý Vân Hi nhìn thấy hồng ngoại chẳng chịt ngược lại yên tâm không ít, chỉ chỉ mắt kiếng đặc biệt đeo trên mắt hỏi. Nếu cô đoán không lầm, mắt kính này không bán trên thị trường, hơn nữa Cẩm trước đến giờ giống mình, không am hiểu cơ quan, lúc này cô lại nghĩ đến đồ tốt .

Hồ Cẩm Huyền không chút để ý bĩu bĩu môi mòng: "Trước kia thua thiệt ở phương diện này, cho nên đi học tập công nghệ cao gì đó một chút, chỉ là trình độ miễn cưỡng cũng đạt 80 điểm ". Dứt lời lấy mắt kiếng xuống, thân thể mảnh khảnh như thủy xà, nửa nằm nửa ngồi, khéo léo tránh được hồng ngoại, từ từ tới gần dây chuyền màu tím.

Thật ra cũng không phải công nghệ gì, mà là công cụ đặc chế của Hồ Cẩm Huyền. Đây là thiết bị điển hình, nhìn thì đơn giản, nhưng để làm được nó, cũng hao tổn không ít.

Lý Vân Hi nhìn Hồ Cẩm Huyền bước nhanh tới dây chuyền màu tím, mắt hàm chứa nồng đậm cung chiêu, cũng bước nhanh tới bên cạnh cô, thấy tay cô ấy khê run, êm ái vuốt dây chuyền trên bàn, ánh mắt kích động dị thường.

"Cẩn, động tác nhanh một chút, không có thời gian, cẩn thận bên cạnh." Đòi tay Lý Vân Hi vòng lên, sờ sờ cảm, thích ý cười yếu ớt. Ngay sau đó ánh mắt đổi một cái, kêu một tiếng, hướng về phía Hồ Cẩm Huyền nóng nảy nói, cô tình mắt nhìn thấy trên bàn sách có một vật thể nho nhỏ, hình dáng giống nhiệt kế, đầu kia là chuông báo động.

Thời gian càng dài, nguy hiểm càng lớn. Vật này trước kia cô đi theo Quý Dữ San làm nhiệm vụ đã từng nhìn thấy. Nếu như có sự thay đổi nhiệt độ còi báo lập tức vang lên, Lý Vân Hi ngấm nhìn bốn phía, trong lòng có hiểu rõ. Không trách nơi này không hề khóa cửa, còn mở khí ẩm, nguyên lai là do thiết trí báo động, nếu như nhiệt độ của Cẩm không cẩn thận truyền đến bộ phận cảm ứng khí, như vậy chắc chắn sẽ có chuyện.

Hồ Cẩm Huyền nghe thủ lĩnh nói, lập tức khôi phục lý trí, tay chân nhanh chóng đem dây chuyền màu tím giữ trong lòng bàn tay, xoay người muốn đi.

Nhưng mọi chuyện lại ngoài ý muốn, tay Hồ Cẩm Huyền vừa rút lui, bàn tay lạnh như băng lại bắt cần xét qua chỗ cảm ứng. Mấy giây sau còi báo động vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân và tiếng lên đạn, Hồ Cẩm Huyền sững sờ, trong lòng biết sai lầm, khê ảo não, lần đầu tiên phạm sai lầm đơn giản như vậy, liếc mắt nhìn Lý Vân Hi, trong mắt quyết định.

Lúc đó, khoe miệng Lý Vân Hi nâng lên độ cong lạnh lùng, nhấc chân, tất cả đèn trong phút chốc tắt.

Bọn cảnh vệ xông vào đang sững sờ, dưới chân loạn thành một đoàn kéo dài mấy giây, cả biệt thự nhanh chóng bị phong tỏa.

Tròng mắt Lý Vân Hi sắc bén trong bóng tối tìm được vị trí của Hồ Cẩm Huyền, kéo cánh tay cô ý bảo từ cửa sổ rời đi.

Họ nhanh chóng chạy, vừa lưu loát né tránh cảnh vệ, vừa cạnh tranh với thời gian. Họ muốn rời đi trước khi bọn cảnh vệ mở công tắc đèn, mặc dù tình hình rất nguy hiểm, nhưng giờ phút này ngoại trừ đường cửa sổ thì không còn phương pháp nào khác.

Lộc cộc ——

Dây chuyền màu tím nằm trong tay đột nhiên tuột khỏi roi xuống đất, Hồ Cẩm Huyền kêu lên một tiếng, vội nhặt lên, một bên nóng nảy nhỏ giọng nói ra: "Hi, cậu mau rời đi, mau!" .

Không có thời gian, đám kia cảnh vệ tùy thời có thể mở nguồn điện, đến lúc đó bọn họ sẽ thấy diện mạo hai người các cô, thay vì như vậy không bằng một người mạo hiểm. Huống chi việc này đều do cô, cô không hy vọng giờ phút này ảnh hưởng đến Hi.

"Không, phải cùng đi!" Lý Vân Hi quả quyết nói, kéo tay cô muốn đi, họ từ trước đến giờ là bạn tốt, tuyệt đối sẽ không vì an toàn bản thân mà vứt bỏ đồng đội, huống chi cô gái nhỏ trước mắt còn là người mình tâm tâm niệm niệm từ nhỏ đến giờ a, làm sao cam lòng để cô mạo hiểm.

"Hi, không có thời gian, đi mau, Vệ Thanh Nhiên đoán được sẽ có người tới trộm dây chuyền, cho nên mới bảo vệ tốt như vậy, cậu nghĩ hai người chúng ta có thể chạy sao? Thay vì hai người cùng bị bắt, không bằng tách ra hành động, yên tâm, tớ sẽ tự bảo vệ tốt mình." Hồ Cẩm Huyền nóng nảy nói, giờ

phút này cô mới thật sự là mình, thời khắc đều tĩnh táo phân tích tình huống chung quanh rõ ràng.

Lý Vân Hi nghe cô nói, trong bóng tối gật đầu một cái, nhỏ giọng: "Tớ chờ cậu trở về, cẩn thận!", sau đó giống như con thằn lằn, dọc theo vách tường biến mất trong đêm đen.

Cần nói không sai, họ tách ra hành động an toàn hơn, dựa vào năng lực của Cần, cô nhất định có thể chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chị chỉ đành phải phủi một cái

Nhìn Lý Vân Hi biến mất trong đêm đen, khoe miệng Hồ Cần Huyền nở nụ cười bí ẩn, không có thủ lĩnh ở đây, cô có thể bán mạng liều đầu, không phải do võ công của thủ lĩnh không tốt nên liên lụy cô, ngược lại võ công của thủ lĩnh có thể nói là thâm hậu thế gian ít có, căn bản không có mấy người là đối thủ của cô ấy, nhưng chuyện chắc chắn sẽ có một hai điều ngoài ý muốn, vì để ngừa ngộ nhớ, cô vẫn không thể để cô ấy và mình mạo hiểm, dù sao an toàn của thủ lĩnh quan hệ đến số mạng của cả tổ chức.

Trước một khắc nhân viên cảnh vệ mở nguồn điện trong phòng sách lên, Hồ Cần Huyền nhanh chóng xé rách một miếng vải trên người che lại hơn nửa gương mặt.

Khi cô làm xong tất cả, tất cả đèn điện trong phòng khách cũng sáng lên, chiếu sáng cả căn phòng, ánh mắt sắc bén của Hồ Cần Huyền nhìn rõ ràng mọi người trong cả phòng, có năm nhân viên cảnh vệ bởi vì vừa rồi không có ánh đèn, làm cho hiện trường hỗn loạn khác thường, những người này không đủ gây sợ, nhưng ba người áo đen khác lại không phải người thường, từ hô hấp của bọn họ có thể nhìn ra họ cũng giống mình, đều là cấp sát thủ, không biết vừa rồi bọn họ có nhìn ra hình dạng của mình trong đêm đen không, nhưng có nhìn thấy cũng không sao, người chết không biết nói chuyện.

Khi năm nhân viên cảnh vệ bởi vì không có ánh sáng mà trở nên nhếch nhác sửa sang quần áo của mình xong, giương mắt lên nhìn vào trong đôi mắt mê hoặc lòng người của Hồ Cần Huyền, hơi sững sờ, ngay sau đó quét nhìn một vòng toàn thân cô, trong mắt có vẻ kinh ngạc không cách nào che giấu.

Bọn họ mới vừa nghe còi báo động vang lên, phỏng đoán nhất định là có người xông vào phòng sách, cho nên nhanh chóng chạy tới phòng sách, không ngờ khi đi vào phòng sách, hiện trường lại tối thui, cả tình huống cơ bản nhất cũng không thể nhìn thấy, thật vất vả mới mở nguồn điện lên được, càng thêm không ngờ lại được nhìn thấy cảnh tượng tuyệt diệu thế, có ai ngờ xông vào phòng sách lại là một cô gái, một cô gái nóng bỏng, mắt giống như biết nói, mặc dù dùng miếng vải đen che cả khuôn mặt, nhưng không khó phỏng đoán nhất định là một cô gái tuyệt sắc.

Khi năm nhân viên cảnh vệ sững sờ vì sự tuyệt mỹ của cô thì Hồ Cần Huyền chợt cười một tiếng, thần bí xinh đẹp, bởi vì gương mặt bị miếng vải đen che, cho nên không cách nào nhìn thấy mũi chân thật của cô, nhưng ánh mắt càng thêm mê hoặc lòng người, giống như muốn hút linh hồn của con người vào, giọng thanh thúy vang lên: "Tôi thật là đúng lúc, chị rất lâu chưa luyện chân tay, bằng trình độ của mấy người, chị chỉ đành phải phủi một cái!" Giọng điệu khinh miệt, giọng nói như hoàng oanh, khiến dự cảm của người khác phát điên.

Hồ Cần Huyền tùy ý luồn hai ngón tay vào dưới tấm vải, đặt lên môi, một tiếng huýt sáo to rõ chợt vang lên, trong sự kinh ngạc ngăn ngừ của mọi người, chỉ thấy thân thể mảnh khảnh của cô nhanh chóng lướt về phía năm nhân viên cảnh vệ, quét ngang chân một cái, lưu loát bỏ tay một cái, lật người một cái, đá văng ra người đến gần cô, mái tóc thật dài màu đen xẹt qua một đường cong đẹp mắt trên không trung, sau đó hạ xuống trước ngực, tán loạn bao trùm gần hết khuôn mặt trái xoan của cô, động tác của cô không thể nói hung ác, thậm chí là dịu dàng, giống như một cơn lông vũ bay qua giữa các nhân viên cảnh vệ, từ ngoài nhìn vào thật đẹp. Chỉ cần năm phút đồng hồ, năm nhân viên mặc đồng phục cảnh vệ đều ngã xuống đất không dậy nổi.

Ba người áo đen còn lại nhìn thấy trường hợp này, đều nảy sinh ác độc lao về phía Hồ Cần Huyền, ra tay không có một chút lưu tình, ở trong mắt bọn họ, người xông vào phòng sách phải chết, nhưng bọn họ lại không ngờ bản lĩnh của đối phương cao cường, không chút làm đáng, từng bước đứng trọng tâm, nhưng nhìn lại rất đẹp, giống như là múa, nhưng giờ phút này bọn họ không có đường lui, cho dù chết cũng phải chết có ý nghĩa.

Hồ Cần Huyền nhìn năm người đã bị giải quyết xong hết cử động, đảo mắt nhìn về người áo đen nhanh chóng vọt tới cô, khoe miệng hơi nhếch lên, những người áo đen này dụng phải sát thủ đứng đầu thế giới như Hồ Cần Huyền, đó chính là anh hùng không đất dụng võ, đầu của cô chuyển động thật nhanh, chỉ cần năm giây, cô đã nghĩ ra phải cho mấy người này chết thế nào, nhưng mà trước khi bọn họ chết, cô muốn sử dụng bọn họ luyện bản lĩnh chút, nếu không bản lĩnh sẽ lui bước.

Hồ Cần Huyền vọt người tới, giống như một ánh sấm, xuyên qua đám người áo đen, từ bên ngoài căn bản không thấy rõ cô đến tới cùng làm những gì, hành động tựa như mưa tựa như gió, từng chiêu từng thức đều là nghệ thuật chấn động lòng người, chỉ vài giây sau tất cả người áo đen ngồi chồm hồm trên mặt đất than vãn kêu to, mà Hồ Cần Huyền thì không hư hao chút nào đứng giữa bọn họ, gương mặt cười vui vẻ, nhưng ai nhìn kỹ đều có thể nhìn ra nụ cười của cô căn bản không có đạt tới đáy mắt.

Đối với người áo đen mà nói, cô quả thật chính là Diêm Vương tái thế, tất cả người áo đen cộng lại cũng không phải là đối thủ của cô, bọn họ tránh trái tránh phải vô cùng nhếch nhác mới giữ được tánh mạng, nhưng bọn họ có thể cảm thấy rất rõ ràng đối phương chỉ xem bọn họ như khi mua vui, vậy mà lại không thể làm gì.

Vì tôn nghiêm, vì hoàn thành sứ mạng, càng vì giãi cô gái tuyệt sắc trước mắt ở dưới lòng bàn chân, ba người áo đen bản lĩnh bất phàm trong nháy mắt tung người lên từ trên mặt đất, giống như đã uống thuốc kích thích, nhanh chóng đánh về phía Hồ Cẩm Huyền.

Giờ khắc này Hồ Cẩm Huyền rốt cuộc đã tin tưởng sự kích thích có lúc có thể làm cho một người phát huy siêu năng lực, giống như ba người áo đen bây giờ, thủ đoạn của bọn họ so với trước kia càng thêm hung ác, càng thêm lưu loát, nhưng như thể chơi càng vui hơn, nhân từ ham chơi của Hồ Cẩm Huyền đều bị kích phát ra.

Ước chừng qua 20', tất cả người áo đen lại ngã xuống, rồi lại đứng lên, kiên trì không ngừng tiến công, biết rõ Hồ Cẩm Huyền đang xem bọn họ là khi để đùa giỡn, nhưng bọn họ cũng không dừng lại, chỉ càng thêm bộc phát mạnh mẽ hơn thôi.

Hồ Cẩm Huyền thấy chơi cũng đủ rồi, dù sao mục đích của cô chỉ là dây chuyền màu tím trong tay, chứ không muốn rước phải Vệ Thanh Nhiên, cũng không muốn xuất hiện trên tạp chí toàn thế giới vào ngày mai, cô hơi hé môi dò mòng, giọng nói làm người ta trầm mê trong nháy mắt vang lên: "Ladies and gentlemen trò chơi kết thúc!" rõ ràng đã đánh nhau bao lâu, Những người áo đen kia đã thở gấp giống con chó nhỏ, mà giọng nói của cô lại không chút nào thay đổi.

Theo lời nói kết thúc của cô, tất cả mọi người như tượng gỗ, ngưng công việc công kích, ba người áo đen không thể tin tưởng trông mắt té xuống đất, chết không nhắm mắt, chỉ thấy cổ của mọi người đều để lại một vết máu dài, không biết cô làm sao làm được.

Khi Hồ Cẩm Huyền đang dương dương hã hê cầm dây chuyền màu tím muốn xoay người đi tới cửa sổ sát đất, cô lại cảm thấy một thứ lạnh lẽo đặt ngay đầu cô, dựa vào kinh nghiệm sát thủ nhiều năm của cô, cô dĩ nhiên biết đây chính là súng lục trong truyền thuyết, một trong những vũ khí cô thích nhất, không có cách nào, người ta có vũ khí lợi hại, cô chỉ có thể dừng ở tại chỗ không nhúc nhích, xem đối phương muốn thế nào, dù sao đối phương có thể đến gần cô trong tình huống cô không cảm giác được, như vậy bản lĩnh của người này nhất định không đơn giản, hơn nữa đối phương không có âm thầm sát hại cô, nói rõ người nọ căn bản không muốn cô chết, hoặc là nói trên người của cô có vật gì đó mà đối phương cảm thấy hứng thú, cho nên giờ phút này cô không lo lắng bao nhiêu.

Khi người đó từ từ xoay người giật miếng vải che mặt của cô xuống, Hồ Cẩm Huyền đưa tay bỏ qua, thân hình đột nhiên lùn xuống, nhanh chóng lật người ngã xuống đất, lăn ra sau, lưu loát giống như con cá chạch, khó khăn lắm mới tránh thoát đạn, cô cũng rút súng lục ra từ lưng quần bắn lại đối phương, trong khoảnh khắc xạ kích không ngừng nghỉ chút nào, nếu bây giờ đối phương muốn giết cô, cô cũng sẽ không khách khí. Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng vọt đến dưới đáy bàn phòng sách, dùng cái bàn ngăn trở đạn tiến công.

Đoàng, đoàng, đoàng!

Cả căn phòng trong nháy mắt vang lên tiếng súng, có lẽ là bởi vì căn phòng cách âm, cho nên hiện tại trong phòng sách trừ Hồ Cẩm Huyền và người đàn ông thân bí đột nhiên xuất hiện ra thì không còn người nào khác, hai bên đều là nhân tài hiếm có, bản lĩnh không ai thua ai, nhiều lần bắn nhau, Hồ Cẩm Huyền đột nhiên không nghe được tiếng súng của đối phương, cô nhíu nhẹ khóe miệng, xem ra đối phương dùng hết đạn rồi, cô hã hê bóp súng, nhưng vô luận bóp như thế nào cũng không phát ra đạn.

Hai tiếng đoàng vang lên, thân thái Hồ Cẩm Huyền miệt thị ném súng lục đang cầm xuống đất, lách mình bước nhanh ra ngoài, bỏ về phía đối phương nhanh như gió, từng chiêu từng thức đều dẹt dàng như thế, nhưng lại trí mạng cực kỳ, không có lưu tình chút nào, nếu như nói vừa rồi chỉ dùng sáu tầng công lực trêu chọc đám người áo đen kia, như vậy hiện tại cô gái tuyệt sắc đi như gió mới thật sự là cô —— sát thủ đứng đầu thế giới.

Đối phương cũng không nhượng bộ chút nào, động tác nhìn như không có quy luật lại tàn nhẫn khác thường, chiêu chiêu trí mệnh, rốt cuộc khi đối phương tung ra một chiêu giả, chân của Hồ Cẩm Huyền thiếu thận trọng bị đá trúng, cô kêu lên một tiếng, sau đó ứng đối thật nhanh, có thể bởi vì bị thương, động tác của cô hơi chậm lại, ứng biến có chút cố sức.

Đối phương chưa từng thấy người nào bị anh đá trúng mà còn có thể đứng vững, hơn nữa còn là một cô gái, cho nên càng thêm hưng phấn, thủ đoạn càng tích cực hơn trước, ở trong quá trình này, Hồ Cẩm Huyền ứng biến hơi chậm, giờ phút này trong lòng của cô đang hung hăng mắng người đàn ông đang ra chiêu trí mạng với cô, không có một chút phong độ, không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì.

Nhưng người đàn ông bị cô mắng cũng không biết hoạt động trong lòng của cô giờ phút này, chỉ biết là bản lĩnh của cô gái nóng bỏng trước mắt rất giỏi, anh đã thật lâu chưa gặp phải đối thủ như vậy rồi, đánh rất là thỏa mãn, cho nên anh bất tri bất giác phát huy toàn bộ bản lĩnh, đánh cho càng thêm đã nghiền.

Vừa lúc đó, đối phương đột nhiên đá xoáy, Hồ Cẩm Huyền không đỡ được, chỉ cảm thấy không hiểu được, căn bản không thể đánh thế, tư tưởng của đối phương khiến cô theo không kịp, nhanh chóng lách mình, gió mạnh lướt qua, đợi đến Hồ Cẩm Huyền xoay người, thì miếng vải đen vẫn che mặt cô đã rơi xuống trên đất, cô từ trong mắt đối phương nhìn thấy tâm tình khó hiểu và sự kinh ngạc không cách nào che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cô gái, từ nay về sau tôi sẽ trông nom cô!

Cô gái này đẹp đến kinh động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn và ngũ quan xinh xắn, tóc dài đen nhánh xinh đẹp tự nhiên, con ngươi thanh tịnh sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết hơi hồng hào, quần áo bó sát màu đen bộc lộ ra hết dáng người quyến rũ của cô, nóng bỏng khác thường, đây là một cô gái tuyệt mỹ bao gồm cả mát mẻ và quyến rũ.

Tầm mắt Vệ Thanh Nhiên chậm rãi di động, cuối cùng rơi vào trên đôi môi bởi vì ảo não mà hơi cong lên của cô. Đôi môi đầy đặn mà khéo léo của cô mê người như hoa hồng động sương, khiến trái tim bình tĩnh hơn hai mươi năm của hắn bắt đầu dao động, hắn bắt đầu nghe được thanh âm đập rộn lên của tim mình.

Lúc này khi hắn nghe còi báo động vang lên thì cũng không có bao nhiêu lo lắng, dù sao thiết bị an toàn trong cả biệt thự đã được trang bị thỏa đáng, hắn an bài nhân viên cảnh vệ và ba sát thủ bản lĩnh bất phàm đến phòng sách xem tình huống, không ngờ đã rất lâu rồi cũng không có một chút động tĩnh, vì vậy lần đầu tiên, hắn luôn được bên ngoài ồn ào tấp nập khác thường, lại ngồi không yên muốn đến phòng sách xem sao, xem xem là ai không biết chết sống muốn xông vào phòng sách của hắn, chỉ là không nghĩ tới vừa vào phòng sách đã nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn thế, tất cả mọi người hắn an bài đều ngã xuống đất không dậy nổi, mà đầu sỏ gây nên chính là cô gái nhỏ trước mắt, cô gái này là người đầu tiên làm hắn cảm thấy hứng thú.

Trong khoảnh khắc Vệ Thanh Nhiên quan sát Hồ Cẩm Huyền, Hồ Cẩm Huyền cũng quan sát hắn, trông mắt màu đen nhánh, giống như đá đen trong suốt, lông mi dày đậm, lông mày rậm kiểu cách, từng đường cong trên mặt đều như được điêu khắc ra, tràn đầy hơi thở nam tính.

Hình dung của môi hắn thật hoàn mỹ, tựa hồ luôn nở nụ cười. Nụ cười này, tựa hồ có thể khiến ánh mặt trời chiếu ra từ đám âm u ám, lập tức liến chiếu vào, ôn hòa và tự nhiên. Hắn cao ráo ưu nhã, mặc quần áo giản dị tùy ý màu xám tro, chiếc nhẫn vàng đá đen đeo trên tay hiện ra quý khí phi phàm, cả người đều tản ra khí bất phàm trời sinh, ngời ngời, trong không khí quanh quần một hương vị bạc hà mát mẻ, làm người ta trầm luân vì nó.

Người đàn ông trước mắt khác với những người cô đã quen, không có phong cách lạnh lùng như chồng yêu của cô, cũng không có lạnh lùng phong tình như Nhiếp Phong, càng không giống hình tượng công tử của Mục Pháp Á, hắn hào hoa phong nhã, có khí quý tộc tao nhã nhưng mà hắn lại không phải món ăn của cô, kể từ khi gặp chồng cô, tất cả đàn ông còn lại trên thế giới đều không thể làm cô hứng thú nổi, còn việc nhìn hắn thêm vài lần là do mọi người đều có lòng yêu cái đẹp, đối với đồ vật đẹp cô đều sẽ không cự tuyệt thưởng thức.

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Hồ Cẩm Huyền biết bây giờ mình vẫn còn ở thời kỳ nguy hiểm, không phải là lúc ngán người, cô nhanh chóng tung ra một cú đá xoáy, công kích trực tiếp ngực của đối phương, cũng giống cô, Vệ Thanh Nhiên lúc này còn sững sờ trong phong cách xinh đẹp làm người ta trầm mê của cô đã sẵn sàng đón quân địch, đưa ra bàn tay to của mình bắt lấy cái đùi đẹp đá tới của cô. Mau, chính xác, hung ác! Khiến Hồ Cẩm Huyền thất bại, giờ phút này cô thật rất hoài nghi thực lực của mình có thể ngồi vững vị trí sát thủ đứng đầu thiên hạ không, tại sao người đàn ông ở trước mắt chỉ cần một động tác là có thể phản lại cú đá xoáy mà cô lấy làm kiêu ngạo.

Hồ Cẩm Huyền vẫn không chịu thua vờn tay phải của mình nhanh chóng mà tàn nhẫn bỏ về phía đối phương, không ngờ đối phương còn linh hoạt hơn cô, tựa hồ biết cô đang suy nghĩ gì, khi cô sắp bỏ về phía hắn, Vệ Thanh Nhiên đã trở tay chặn lại bàn tay bỏ tới của cô, khiến cô không thể động đậy, lúc này Hồ Cẩm Huyền vô cùng tức giận trong lòng, không ngờ sát thủ đứng đầu thiên hạ như cô cũng có lúc thất bại nhếch nhác thế.

Cô biết cô tuyệt đối không thể nhận thua, nếu không chẳng những chồng yêu của cô sẽ phải chịu dính líu, ngay cả tổng bộ tổ chức cũng sẽ bởi vì cô thất bại mà gặp nguy hiểm, Hồ Cẩm Huyền không chút nghĩ ngợi dùng hết hơi sức toàn thân mình, dùng hết tất cả chiêu thức, giống như một con sư tử cái không chịu thua, quyền đâm cước đá vào người Vệ Thanh Nhiên, nhưng những sức lực này chỉ như xoa bóp hắn mà thôi, tuyệt không đau, ngược lại hắn còn rất hưởng thụ.

"Ha ha! Em tên là gì?" Chân của Vệ Thanh Nhiên chặn lại cái chân lộn xộn của cô, bắt chéo hai tay của cô ra sau, cả thân thể đến gần bên cạnh cô, kề sát tai của cô nhẹ giọng hỏi, mùi thơm ngát bạc hà nhàn nhạt mơ hồ di động ở trong không khí. Thanh âm từ tính làm người ta trầm mê, hơi thở ấm áp của hắn thổi vào lỗ tai của cô, khiến toàn thân cô đều nổi da gà, cô không thích bất luận kẻ nào đến gần bên cạnh cô trừ những bạn bè và ông xã của cô.

Chỉ vì tình cảm lạ thường đang nhanh chóng lan tràn toàn thân, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy tò mò về tên của một cô gái, không, xác thực mà nói là cảm thấy tò mò về tất cả mọi chuyện của cô gái trước mắt, cô gái nhỏ nửa đêm không ngủ lại chạy đến phòng sách của hắn, cô gái nhỏ có bản lĩnh bất phàm, cô gái nhỏ chẳng những tuyệt mỹ còn có phong cách làm người ta trầm mê, nên dùng từ gì để hình dung cô mới hoàn mỹ được đây? Đường như còn chưa tìm được từ ngữ đó.

"Cút ngay!" Hồ Cẩm Huyền mắng một tiếng, hung hăng giằng giằng muốn rời khỏi hắn, không cho hắn đến gần, nhưng người đàn ông bên cạnh lại mạnh như trâu, cô căn bản không tránh thoát được, giờ phút này những động tác của cô ở trong mắt đối phương chỉ như gãi ngứa mà thôi, làm cho người ta dờ khóc dờ cười.

"Cút ngay? Tên của người Trung còn có tên 'Cút Ngay' sao? Sao tôi không biết thế giới đã biến hóa nhanh vậy, nhưng mặc kệ như thế nào đều tốt, cái tên 'Cút Ngay' này không mấy thích hợp với em, không thực nữ." Vệ Thanh Nhiên nghiêm trang nói, còn không đồng ý lắc đầu một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biến hóa không ngừng của đối phương, hắn đột nhiên cảm thấy trêu chọc cô là chuyện rất thú vị, hắn lớn như vậy chưa từng thấy khuôn mặt nhỏ nào biến hóa thần tốc thế, đột nhiên muốn biết cô còn có bao nhiêu niềm vui chờ hắn đào móc.

Nghe lời hắn nói, Hồ Cẩm Huyền liền choáng đầu hoa mắt, người đàn ông này từ hành tinh khác tới sao? Lời nói mắng người đơn giản thế lại nghe không hiểu, cô thật sự có ý giết người rồi, trêu chọc cô có phải rất vui không? Không thực nữ? Đầu chỉ là không thực nữ, hơn nữa còn thật thô lỗ đó, người đàn ông này thật rất có thiên phú chọc tức người.

"Khôn kiếp, tên của mi mới gọi là 'Cút Ngay', con mẹ nó tên cả nhà mi đều là 'Cút Ngay'" Hồ Cẩm Huyền thờ phỉ phò hét lớn, sau đó mạnh mẽ thờ hồn hên, đủ để nhìn thấy giờ phút này cô tức giận cỡ nào, trong đời Hồ Cẩm Huyền cô đây là lần đầu tiên nói thô lỗ thế, cũng là lần đầu tiên phát hỏa mạnh

thế, tất cả nguyên nhân đều là bởi vì người đàn ông ngoài hành tinh bên cạnh này, tên đáng chết, mi sẽ chết! Nếu rơi vào tay mi, muốn chém giết muốn róc thịt mi cứ tùy tiện đi! Dù sao Hồ Cẩm Huyền cô cũng không phải dễ xử lý.

"Ha ha ha. . . . Cô gái thô lỗ thế này cần thận không ai muốn." Vệ Thanh Nhiên chắc chắn mấy tiếng, trong mắt lại có nụ cười không tan được, giờ phút này hắn giống như nhìn thấy sư tử con phẫn nộ, vô cùng dễ thương, nhưng cô gái nhỏ này cần được dạy dỗ một phen, hắn không hy vọng sau này bọn họ đi chung với nhau lại thường nghe cô mắng mủi tám đời tổ tông của mình, không sai, hắn quyết định muốn nạp cô gái nhỏ này vào làm người mình, khiến cô từ nay về sau bị mình trông nom, tránh khỏi về sau cô đi ra ngoài gieo họa cho người khác, một người đàn ông âm thầm hã hê nghĩ.

"Khốn kiếp, ai cần mi lo!" Hồ Cẩm Huyền chửi mắng một tiếng, chồng yêu của cô mới không bỏ mặc cô, tên chết tiệt này cứ khích bác ly gián, nhưng cô lại đáng chết tránh không thoát sự kiểm chế của hắn, Hồ Cẩm Huyền cô từ khi lần lộn đến nay chưa bao giờ bỏ tay thế.

"Em không muốn tôi trông chừng em thì muốn ai trông chừng em? Hả? Cô gái, nhớ, từ nay về sau em sẽ do Vệ Thanh Nhiên tôi trông nom." Vệ Thanh Nhiên bá đạo tuyên thệ, sau đó xoay người cô lại ôm vào trong ngực của mình, khoe miệng kêu gọi hã hê nhếch lên, không trách được vai nam chính trên ti vi luôn bá đạo như vậy, thì ra bá đạo với cô gái mình thích, lại có một cảm giác rất thẳng lợi, trong lòng cảm thấy thỏa mãn khác thường.

Hắn phát hiện cô gái nhỏ trước mắt hình như cũng không thường mắng chửi người, nếu không sẽ không mắng tới chỗ có đảm nhiệm chức vụ hay không, hơn nữa lúc đang mắng người, khuôn mặt lớn chừng bàn tay còn hồng hồng, không biết là mắc cỡ hay là tức giận, thật đáng yêu ah.

"Buông ta ra, ai cần mi trông nom, đàn ông thôi đáng chết! Cút ngay!" Hồ Cẩm Huyền liều mạng tránh khỏi ngực của hắn, mặc dù mùi hương trước mắt không phải rất khó ngửi, nhưng cô mãi mãi không thích người xa lạ dựa vào cô quá gần, thật khiến cô cảm thấy khó chịu. Nhưng không ngờ thị trường thành A mà bên ngoài luôn đồn là nho nhã, đối đãi bất luận kẻ nào cũng hào hoa phong nhã lạnh nhạt xa cách lại là một người đàn ông vô lại thế này, quả thực là lãng phí thuế lương của quần chúng nhân dân.

Khi Vệ Thanh Nhiên ôm cô gái vào ngực dương dương hã hê, trong không khí đột nhiên có một cơn gió lạnh ập tới không hề báo trước, tựa hồ cảm nhận được cái gì, Vệ Thanh Nhiên ôm gái nhân lui về phía sau, nhưng cơn gió này vẫn nhắm tâm đánh về phía hắn.

Một giây sau, thư phòng lại có thêm một người đàn ông thần bí che mặt, cả người tàn mát ra hơi thở lạnh lẽo, tựa như băng tựa như đao, làm cho cả người người ta run lên, Vệ Thanh Nhiên cảm thấy trên người đối phương phát ra tức giận cường đại, khiến hắn cảm thấy khó hiểu, đột nhiên xông vào thư phòng của mình còn dám nổi giận với hắn, đây là thói đời gì, thật là rừng lớn chim nào cũng có, trong khoảnh khắc hắn nghi ngờ, hắn cảm thấy trong ngực đột nhiên bị trống, cô gái nhỏ lúc này còn an toàn ở trong ngực hắn đang bị người đàn ông thần bí trước mắt ôm vào trong ngực.

Vệ Thanh Nhiên tức giận, nảy sinh ác độc xuất ra quyền cước của mình, vô cùng tàn nhẫn đánh tới đối phương, người đàn ông trước mắt thần bí cỡ nào cũng được, ai bảo mi dám giành cô gái Vệ Thanh Nhiên mới vừa coi trọng, hơn nữa còn là người tự tiện xông vào phòng sách, quả là tìm chết .

Hồ Cẩm Huyền bị cuốn vào trong ngực một người khác, cô liều mạng muốn tránh thoát ra, nhưng mà đối phương giống như rất rõ ràng ý đồ của cô, mạnh mẽ mà bá đạo ôm cô trong ngực của mình, cô có thể từ trên người đối phương cảm thấy một cơn giận rất rõ ràng, một cơn giận rất quen thuộc, khoe mắt liếc qua, như muốn chứng minh cái gì, Hồ Cẩm Huyền khéo léo lùi vào trong ngực người đàn ông thần bí hít nhẹ một hơi, sau đó ở yên trong ngực người thần bí không từ chối nữa, khoe miệng vui vẻ nhếch lên một đường cong đẹp mắt, đây là mùi hương quen thuộc.

Cảm thấy cô không giãy dụa nữa, nghĩ đến cái gì đó, sự tức giận trên người người áo đen thần bí không giảm mà lại tăng, ra tay với Vệ Thanh Nhiên càng thêm tàn nhẫn.

Chưởng phong bén nhọn giống như một con rắn nhỏ linh hoạt hướng về phía Vệ Thanh Nhiên, khiến hắn ứng phó không kịp. Vệ Thanh Nhiên lần đầu tiên gặp gỡ người lợi hại hơn mình, giờ phút này sự hưng phấn và tức giận của hắn đều bị kích hoạt, trốn tới trốn lui đến không chỗ có thể trốn, hắn dứt khoát trực tiếp sử dụng bàn tay to của mình đột nhiên tiếp nhận chưởng phong đối phương đánh tới, bởi vì sức lực cản trả, hắn bị đánh lui đi ra ngoài, chống một chân mới có thể khó khăn ổn định thân hình.

Khi Vệ Thanh Nhiên còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, đối phương lại tung một cú đá xoáy, sức lực càng mạnh hơn cô gái nhỏ vừa rồi, đầu óc hắn không phản ứng kịp, chỉ dùng chân của mình chống đỡ theo trực giác.

Bịch một tiếng, hai người va chạm xong lập tức bắn ngược trở về, ngay sau đó hai cái chân kéo dài giao chiến ở trong không khí, không ai nhường ai, thời gian trôi qua, Vệ Thanh Nhiên có hơi có hết sức, mà người đàn ông thần bí ôm Hồ Cẩm Huyền trong ngực lại vô cùng lão luyện, rốt cuộc đá mạnh một cái, bụng Vệ Thanh Nhiên không hề báo động trước trúng một cước, hơi lui về phía sau mấy bước.

Trong mắt người đàn ông thần bí hiện ra vẻ tán thưởng, người có thể làm cho anh tác chiến lâu vậy, trên thế giới này chỉ mới có Vệ Thanh Nhiên, nhưng mà hắn ta lại không biết sống chết đụng đến vợ anh, còn cợt nhả đùa giỡn cô.

Trong lòng bị phẫn nộ thay thế, đột nhiên lui về phía sau một bước, đột nhiên ra đòn nghiêm trọng, một phát bắt lấy cổ tay Vệ Thanh Nhiên, dùng sức một chút, chỉ nghe âm thanh rắc rắc do xương vỡ vụn đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Em chính là thiếu dạy dỗ

Người áo đen thần bí tức giận nhưng lại không thể phát tiết lên cô gái bên cạnh cũng không có chỗ tiêu tán nó ra ngoài, vì vậy dùng chân hung hăng đá Vệ Thanh Nhiên xuống đất, cả người lạnh lùng tức giận.

Cả người Vệ Thanh Nhiên té xuống đất đã không còn cảm thấy đau đớn, hấn lớn chừng này nhưng lần đầu tiên chặt vật như vậy, hơn nữa còn ở trước mặt cô gái mình thích. Hấn không phản bác được nhưng người đàn ông đang nổi giận mãnh liệt ở trước mắt là một đối thủ hiếm có, có điều lại khiến hấn đau đầu là hấn chưa từng đắc tội người đàn ông thần bí này đi! Nhưng tại sao lửa giận tại phát trên người, thật sự là khó hiểu.

"Đủ rồi, anh sẽ đá chết hấn." Hồ Cẩm Huyền giục mạnh người áo đen đang tức giận, lên tiếng kinh hô, đây là đạo lý gì. Bọn họ tới nhà người khác trộm đồ, kết quả còn đánh chủ nhân bể đầu chảy máu. Thế giới này thật đủ ngông cuồng nhưng trọng điểm không phải những thứ này, mà là cô không hy vọng bởi vì bất cẩn trước mắt mà đụng phải phiền toái.

"Thế nào? Em vì hấn? Anh chính là muốn đá chết hấn, tên đáng chết này chẳng những dám đùa giỡn phụ nữ của anh, còn dám ôm em." Nam nhân áo đen thần bí lạnh như băng nói, trong giọng nói vẫn có thể nghe được tính cách trẻ con, khiến Hồ Cẩm Huyền thiếu chút nữa xì ra tiếng. Nếu không phải dựa vào khứu giác biết người đàn ông trước mắt là ai, mà nghe đối phương nói những lời này, đoán chừng cô sẽ cảm thấy nhiều loạn.

Vệ Thanh Nhiên té xuống đất lại nghe được lời nói của giai nhân, trong lòng không giải thích được. Cho dù hiện tại bị người đánh, anh cũng cảm thấy dị thường vui vẻ. Không nghĩ tới cô gái nhỏ mới quen biết lại đau lòng anh, trong lòng anh thỏa mãn cỡ nào. Nhưng câu tiếp theo của Hồ Cẩm Huyền lại giống như một chậu nước lạnh, dập tắt hoàn toàn hưng phấn trong lòng, khiến anh trực tiếp rút xuống đáy địa ngục.

"Đá chết hấn, anh sẽ phiền toái, thôi, đi thôi!" Hồ Cẩm Huyền lôi kéo tay người đàn ông thần bí dụ dằng nói, sau đó trực tiếp thoát ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông thần bí nghe Hồ Cẩm Huyền nói, trong lòng nhất thời thanh tĩnh không ít, lửa giận thiêu đốt lý trí, thiếu chút nữa làm chuyện xấu. Người đàn ông trước mắt không phải người bình thường, hấn là nhân vật quan trọng của A thị, giết chết hấn sẽ rước lấy phiền toái rất lớn. Không phải anh không có cách giải quyết những phiền hà này nhưng anh không thích quá phiền toái.

Người đàn ông thần bí ôm Hồ Cẩm Huyền tung người nhảy qua cửa sổ, thủ pháp cực kỳ linh hoạt, giống như một con gió, tránh thoát tầng tầng phòng vệ của biệt thự, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Hồ Cẩm Huyền an tĩnh nằm trong ngực người áo đen, tiểu lệ tuần nhan chẳng những không chút nào sợ hãi, ngược lại còn hứng thú mỉm cười, lẳng lẳng hưởng thụ cảm giác kích thích này.

Cảm thấy cô gái nhỏ trong ngực không nhúc nhích, người thần bí có chút nhú nhú mày, lo lắng cô vừa rồi chiến đấu bị thương hay bị kinh sợ, nếu không sao lại an tĩnh như vậy. Một nam nhân quên mất ngày trăng, thoải mái thể hiện tình cảm bình thường của mình.

"Ai nha, không được, em không được, ô ô, em mệt quá." Giọng nói mập mờ ngọt ngào, chọc người toàn thân run lên, nhất là người áo đen trước mắt. Trong mắt anh loé lên tia sáng, thâm thúy giống như muốn đem người hút vào, khiến người ta không biết anh đang suy nghĩ gì, nhưng dựa vào cách anh nhìn Hồ Cẩm Huyền cũng biết lòng anh.

Hồi lâu sau, người áo đen thần bí nhìn cô gái ngồi chồm hồm trên đất vẫn còn đang thờ dốt, thoáng qua lo lắng nhanh chóng tiến lên, ôm cô vào trong ngực. Vừa muốn đem quần áo cô vén lên, trong ngoài kiểm tra một lần, nhưng hiện tại, thời gian và địa điểm còn có thân phận của anh, cho nên anh chỉ có thể đơn giản kiểm tra bên ngoài cô một lần. Khi nhìn thấy vết bầm trên đầu gối thì tức giận hoàn toàn biến mất, thay vào đó là tia đau lòng thoáng qua, dụ dằng vuốt vuốt chân cô.

"Đừng lo lắng, không đau." Hồ Cẩm Huyền thấy người áo đen nhú chân mày, cười cười đưa tay nhỏ bé vuốt ve chân mày anh. Vì để anh yên tâm, cô gạt anh, thật ra chân cô bị Vệ Thanh Nhiên đá trúng đau gần chết nếu không phải lúc ở thư phòng không thể kêu thành tiếng, có lẽ cô đã không thể kim hãm mà rơi nước mắt, cả đời Hồ Cẩm Huyền sợ nhất chính là đau đớn, thật buồn cười! Làm một sát thủ lại sợ đau, nói ra ai tin, nhưng người thần bí trước mắt không những tin còn nhớ rõ tất cả mọi thứ của cô.

". . . ." Người thần bí giúp cô vệ chân, tay có chút dừng lại, sau đó giống như nghĩ đến điều gì, một cổ muộn khí nháy mắt xông đến. Anh im lặng ngừng tay, xoay người đi về trước, anh không quên giờ phút này mình đối với cô chỉ là một người xa lạ, vậy mà cô lại dám nói chuyện dụ dằng như vậy. Thật tức chết anh, là anh dạy dỗ không tốt mới có thể khiến cô gái nhỏ này ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, người thần bí càng nghĩ càng buồn bực.

"A, anh đừng đi nhanh như vậy, chờ em một chút!" Hồ Cẩm Huyền thấy người thần bí có vẻ tức giận thì nhất thời không giải thích được, cô lại làm sai chuyện gì. Anh lại đột nhiên tức giận xoay người không để ý tới cô, chẳng lẽ anh không biết cô là bệnh nhân sao? Chân cô vẫn còn rất đau đấy.

"Này, anh làm sao vậy? Tức giận?" Hồ Cẩm Huyền chịu đựng chân bị thương, bước nhanh theo anh, vừa đi vừa hô. Là ai nói lòng phụ nữ sâu như kim dưới đáy biển, tâm đàn ông cũng là kim dưới đáy biển, thời thời khắc khắc cũng không giải thích được, làm người ta đoán không ra.

"Ai nha, thật là đau!" Hồ Cẩm Huyền kêu một tiếng, nhất thời ngồi xổm người vuốt chân bị thương, một mắt len lén liếc người đàn ông trước mặt. Quả nhiên cô đoán không sai, người trước mắt vừa mới dị thường tức giận nghe cô kêu đau, lập tức xoay người đi tới chỗ cô, trong mắt có lo lắng rõ ràng.

"Thế nào? Nơi nào đau?" Người thần bí nóng nảy nói, đôi tay cởi giày cô muốn nhìn đến tột cùng còn chỗ bị thương nào anh chưa phát hiện, hoặc là vết thương có vấn đề không.

"Nơi này thật là đau." Hồ Cẩm Huyền lôi kéo tay anh đặt trước ngực, chu môi đỏ mọng, uất ức nói, trong lòng lại sượng ngắt trời, ai bảo anh không để ý

cô nên cô phải sử xuất khổ nhục kế, chỉ là kế này đối với anh vẫn cực kỳ hữu dụng.

"Tìm đâu? Vô duyên vô cớ làm sao đau tim đây?" Một người đàn ông lo lắng quá mức giờ phút này toàn bộ suy nghĩ đều đặt trên người cô, làm bầm bầu nói, dĩ nhiên không nhìn thấy khóe miệng cô lúc này đang giảo hoạt mỉm cười.

Người thần bí dùng bàn tay to giúp cô xoa tim, muốn cô giảm bớt thống khổ, giọng nói vẫn dịu dàng cô còn đau không. Bộ dáng gấp gáp mà quan tâm dịu dàng khiến trong lòng Hồ Cẩm Huyền có cảm giác tội ác, cô hoài nghi có phải mình làm sai hay không, dùng khổ nhục kế lừa gạt người đàn ông của mình, nhìn khuôn mặt anh lo lắng, trong lòng cô ngọt ngào cực kỳ đồng thời cũng tự trách.

"Còn đau sao?" Người thần bí giúp cô xoa tim, dịu dàng nói, chẳng lẽ tim cô có vấn đề, chuyện này cũng có thể. Không được, sau khi về anh nhất định phải tìm bác sĩ gia đình khám cho cô.

". . . ." Hồ Cẩm Huyền sững sờ đến trầm mê nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt, trong mắt xõng lên nồng đậm hạnh phúc cùng cảm động, còn có một tia tự trách, không hề nghe câu hỏi của anh.

Người thần bí không nghe được câu trả lời, nghi ngờ ngẩng đầu lên, không nghĩ tới sẽ thấy một đôi mắt sáng rỡ, con ngươi chân tình nhìn không sót gì.

Người thần bí nhất thời cảm giác mình bị người khác lừa dối. Đáng chết, vấn đề không phải anh bị lừa dối mà là cô lại dám cầm tay một nam nhân xa lạ đặt trên lồng ngực còn bộ dáng làm nũng, điều này khiến đang ghen ghét nổi điên. Mặc dù trước mắt là mình nhưng giờ phút này anh không phải trong bộ dáng bình thường, đối với cô mà nói chính là một người hoàn toàn xa lạ, anh tức giận đứng lên muốn đi.

"Thân ái, anh tức giận?" Hồ Cẩm Huyền nhìn ánh mắt phức tạp, trong lòng nhất thời cả kinh có phải mình chơi quá mức hay không. Trong nháy mắt kéo cánh tay anh làm nũng hỏi, một người đàn ông yêu mình như vậy, hơn nữa mình cũng yêu anh, cô không muốn anh không để ý tới cô.

"Đáng chết, em nói cái gì?" Người thần bí nhất thời nổi giận dừng bước lại, nhìn cô gái trước mắt, thân ái, anh không nghe lầm đi! Cô lại dám gọi một người đàn ông xa lạ là thân ái, tiểu nữ nhân to gan thuần túy chính là muốn tức chết anh sao?

"Anh tức giận?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ mình nói gì khiến anh tức giận sao? Đường như không có a, nhưng lừa giận người đàn ông trước mắt này rốt cuộc từ đâu mà đến?

"Không phải câu này" Người thần bí thờ phỉ phò nói, bây giờ anh thật sự muốn giết người, nóng nảy tới dị thường, khiến khí thế Hồ Cẩm Huyền yếu đi, dù sao cũng do cô lên bờ trốn nên không trách được việc anh sẽ nổi giận, chỉ mong sau khi anh tức giận đừng không để ý đến cô là tốt rồi.

"Thân ái?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ lên tiếng nói, cô vừa nói đúng là hai câu này, nhưng người trước mắt giống như so với trước càng thêm tức giận.

Người thần bí nghe cô nói, giận đến ngực chấn động, hơi thở gấp gáp bình ổn cơn giận của mình, anh đoán nếu một ngày anh chết, chính là bị cô làm tức chết, cô gái này không phải chỉ thiếu dây dỗi bình thường.

"Ông xã, anh không sao chứ!" Anh không xảy ra chuyện gì chứ! Đả kích quá lớn? Nếu không tại sao bộ dáng giống như phát bệnh tim, để cho cô rất lo lắng.

"Ông xã? Đáng chết, em còn dám kêu ông xã, em muốn tức chết anh phải không?" Người thần bí nổi giận gầm lên một tiếng, giống như một con báo đang giận dữ nhưng vẫn chịu đựng tức giận, để phòng ngừa tổn thương người trước mắt, anh không biết mình có thể chịu được tức giận bao lâu nữa, trước đó lúc bộc phát tốt nhất anh nên nhìn thấy cô.

"Không gọi ông xã vậy kêu là gì? Thân ái? Thân? Thẩm Dật Thần? Dark-ling?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ liên tiếp nói nhiều cái tên thân mật, cô ở nhà gọi anh là ông xã, anh cũng không có ý kiến hơn nữa còn rất vui mừng, thế nào ra ngoài liền thay đổi rồi, quái lạ! Quái lạ!

Nghe cô gọi, khóe miệng người thần bí rút gân, trong mắt lóe lên hoang mang, thì ra cô đem anh ra đùa bỡn, cô đã sớm biết anh là Thẩm Dật Thần, còn hại anh ăn dấm của mình mà không giải thích được, thật là tiểu nữ nhân bướng bỉnh. Chỉ là cô nhận ra mình lúc nào, bộ dáng này cho tới bây giờ chưa có ai nhận ra.

Người thần bí vén khăn che mặt màu đen, lộ ra gương mặt tròn bóng trắng nõn, góc cạnh rõ ràng lạnh lùng, sống mũi thẳng, môi đỏ mọng hấp dẫn, gương mặt như thần tiên như vậy chỉ có thể là Thẩm Dật Thần.

Thẩm Dật Thần nhìn khóe miệng cô gái trước mắt vẫn mỉm cười, nhất thời bá đạo ôm cô vào trong ngực. Môi đỏ mọng kêu gọi hung hăng áp xuống đôi môi đầy đặn mà khéo léo của cô, không ngừng mút thỏa thích, mang theo sự bá đạo cuồng dã, môi lưỡi tùy ý dây dưa. Từ khe hở răng ngọc lúc tiến vào, cường hãn công chiếm mỗi tác không gian, giống như phải đem cô nuốt vào. Thẩm Dật Thần giờ phút này hung hăng đòi hỏi cô, tựa hồ trừng phạt hành động bướng bỉnh của cô. Trong đêm tối, mơ hồ có thể thấy hai bóng dáng kiều mị đang mãnh liệt ôm nhau, xung quanh xõng lên trận trận nồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Nhiệt độ trong bang tăng cao

Trong rừng núi u tĩnh, một biệt thự hào hoa phong cách Châu Âu đập vào mắt, ban đêm yên tĩnh có vẻ làm biệt thự càng thêm âm trầm.

Giờ phút này trong phòng ngủ không ngừng vang tiếng thờ dốc của nam tử hoà với tiếng tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ, trong mơ hồ có thể nhìn thấy hai bóng dáng dựa dựa trên giường lớn, từ thanh âm cũng biết bọn họ giờ phút này thỏa mãn và hăng hái cỡ nào, tiếng thờ dốc và rên rỉ yêu kiều lúc cao lúc thấp, làm người ta đỏ mặt.

Một lúc lâu sau, cả căn phòng yên tĩnh, Thẩm Dật Thần một thân áo choàng tẩm màu đen từ phòng ngủ đi ra. Áo choàng chỉ là tùy ý vắt trên người, lộ ra lồng ngực to lớn hấp dẫn chí mạng, tóc ngắn xanh đen mang theo cuồng dã vô tận, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, đáng vẻ lạnh như băng, trông mặt đen thẫm thủy khê nheo lại, không còn vẻ dịu dàng lúc đối mặt với Hồ Cảnh Huyền. Bộ thái ưu nhã, khí chất cao quý vĩnh viễn người khác cũng không thể bắt chước.

Thẩm Dật Thần chậm rãi bước vào đại sảnh, không nhìn thẳng đám thuộc hạ đã sớm cung kính đứng chờ, chậm rãi lấy một chai rượu đỏ được ủ lâu năm từ tủ kính tinh xảo, đổ một ít vào ly. Ngón tay thon dài cầm ly rượu chân cao lười biếng ngồi trên ghế salon, cử chỉ vẻ mặt dị thường ưu nhã, tràn đầy hơi thở Quý tộc.

Ba trưởng lão và tứ đại Đường chủ cung kính đứng một bên ngay cả thờ cũng lạnh lẽ, chỉ sợ trước mặt chủ tử xảy ra sai sót. Kể từ khi cưới phu nhân, đã hơn hai năm chủ tử chưa trở về trong bang, không nghĩ tới anh tối nay lại đột nhiên xuất động tất cả huynh đệ bảo vệ phu nhân, còn ôm phu nhân về bang nghỉ ngơi, hơn nữa chủ tử và phu nhân ở trong phòng một giờ, khi ra ngoài bộ dáng hấp dẫn, cho dù là kẻ ngu cũng biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Chủ tử vẫn lãnh khí, bọn họ thật hoài nghi chủ tử như vậy, phu nhân dám ở cùng một chỗ với anh sao? Chủ tử không nói lời nào, bọn họ ngay cả thờ dốc đều thận trọng, không khí đúng là an tĩnh làm người ta sợ, trừ đồng hồ báo thức trên tường tích tích vang lên, đều không nghe được bất cứ động tĩnh gì.

Thẩm Dật Thần hạ mi xuống, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu đỏ, vẻ mặt khiến người ta không nhìn ra tâm tình. Nhưng anh không nói, vẻ mặt giống như đang chờ đợi, thời gian chậm chạp trôi qua, tất cả thuộc hạ đều lên lau cái trán đầy mồ hôi, rõ ràng ban đêm tương đối âm lãnh, bọn họ lại cảm giác sống lưng toàn mồ hôi.

Một lát sau, từng trận tiếng chân truyền vào đại sảnh, thanh âm gầy da dẫm trên đất, mà còn không chỉ một đôi, thanh âm chinh tề, càng ngày càng vang. Xa xa, Lý trưởng lão tinh mắt nhìn thấy thủ lĩnh ám vệ của chủ tử dẫn năm người áo đen đi tới, ông thờ khể một hơi, xem ra bọn họ tạm thời không cần lo sợ rồi, nhìn vẻ mặt ám vệ tựa hồ là có chuyện trọng đại, chuyện xảy ra hôm nay có rất nhiều nghi vấn.

"Ông Chủ!" Thủ lĩnh ám vệ dẫn năm người áo đen đi tới trước mặt Thẩm Dật Thần, cung kính hô, mặt không chút biểu tình y như cũ chỉ là con mắt lạnh như băng lúc nhìn Thẩm Dật Thần hiện lên vẻ kính nể. Anh trở thành thủ lĩnh ám vệ của ông chủ đã năm sáu năm rồi nhưng ông chủ cường đại đến mức căn bản không cần anh bảo vệ, mặc dù đã rất cố gắng tập luyện không ngừng.

"Như thế nào?" Thẩm Dật Thần trầm mặc một hồi, tiếng nói lạnh như băng xuyên thẳng lòng người, khiến mọi người ở đại sảnh tim gan run sợ, không hồ là thủ lĩnh hắc đạo, chỉ một biểu tình, một câu nói cũng khiến bao nhiêu người bất giác thần phục.

"Thưa ông chủ, chuyện đã hoàn thành, tối nay tất cả nhân viên gặp qua phu nhân đã biến mất, chỉ là. . . ." Ám vệ cung kính nói, lời cuối cùng chột im lặng, không dám nói tiếp bởi vì anh hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Ở bên cạnh ông chủ đã lâu, tính khí ông chủ anh rõ ràng nhất, phu nhân là ranh giới cuối cùng của ông chủ, nếu có người chạm đến nó hậu quả rất nguy hiểm, anh đảm đương không nổi sự tức giận của ông chủ.

"Chỉ là cái gì?" Thẩm Dật Thần không chút để ý nghi vấn hỏi, nhẹ nhàng nhấp một hớp rượu đỏ, bình tĩnh làm người ta không nhìn ra tâm tình, anh càng như vậy càng bí hiểm, khiến người người kinh hồn bạt vía.

"Trừ thị trưởng A thị Vệ Thanh Nhiên, đám người tối nay gặp qua phu nhân đều biến mất." Ám vệ lạnh lẽo hít một hơi, ôm cái chết quyết tâm nói ra. Vệ Thanh Nhiên này không phải đơn giản, bọn họ không được chỉ thị của ông chủ cũng không dám manh động, nếu không sẽ làm cả Hắc bang lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục. Bọn họ cũng không nghĩ đến dựa vào bản lĩnh phu nhân cũng thua trong tay Vệ Thanh Nhiên, xem ra hắn rất bí hiểm, hi vọng ông chủ có thể tha thứ bọn họ thất trách.

"Vậy sao? Ta biết rồi." Thẩm Dật Thần nghe vậy, gạt gạt mày đẹp, khóe miệng gọi lên nhất mạt đường cong tàn nhẫn, bất cứ thương tổn gì bảo bối của anh chịu, người khác chỉ có thể lấy cái chết bồi tội. Cho dù là Tổng Thống các nước liên minh, nếu Vệ Thanh Nhiên dám báo án khiến báo bối gặp nguy hiểm, anh sẽ làm cả A thị chôn theo hành động ngu xuẩn của hắn, anh tuyệt đối có năng lực này.

". . . ." Ám vệ nghe ông chủ nhà mình nói, tuy muốn nói thêm nữa nhưng vẫn nhịn không nói, dựa vào quan tâm của ông chủ đối với phu nhân, anh có lý do tin tưởng ông chủ đã có chính sách ứng đối.

Thẩm Dật Thần để ly rượu xuống, không nhìn mọi người trong đại sảnh, trực tiếp lên phòng. Hiện tại anh đã biết đáp án, anh không muốn hao phí thêm thời gian. Trời biết anh mới rời đi bảo bối một lát nhưng trong lòng anh lại dị thường nhớ thương cô, về phần Vệ Thanh Nhiên, hi vọng hắn biết cái gì gọi là "thức thời vụ giả vi tuần kiệt" (người thức thời mới là người khôn ngoan), hừ! Nếu không phải bảo bối ngăn trở động tác của anh, anh sớm đã đem tiểu tử kia đá chết rồi.

Đội Thẩm Dật Thần rời đi, không khí trong đại sảnh nháy mắt buông xuôi, mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Tính khí ông chủ thật sự chấn áp nhân tâm, bọn họ ríu rít tiến lên hỏi thăm thủ lĩnh ám vệ của Thẩm Dật Thần, muốn biết tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay, còn việc ông chủ vừa gọi anh đi làm gì, nghe đối thoại của bọn họ, làm tất cả những người gặp qua phu nhân biến mất, bọn họ sẽ không ngại thơ đến mức cho rằng biến mất đơn giản như vậy.

Mọi người người một lời ta một câu hỏi ám vệ, hoàn toàn không để ý sự lạnh lẽo trên người anh. Điều này làm ám vệ rất ảo não, tại sao đám người này cảm nhận được trên người ông chủ phát ra khí thể lạnh như băng, tất cả đều sợ muốn chết, mà gặp gỡ mình, đám người kia liền trực tiếp không nhìn, khác biệt rất lớn sao? Dầu gì chính mình cũng học được từ ông chủ.

Giữa trưa, nắng ấm xuyên thấu rèm cửa sổ thật dày trải trên giường lớn, Hồ Cẩm Huyền cảm nhận sau lưng có nguồn nhiệt người khác truyền tới, rất không có tự giác nhắm mắt tiếp tục giả vờ ngủ.

Đáng tiếc đau nhức trên người nhắc nhở cô đêm qua điên cuồng đói khát. Ngày hôm qua bọn họ đang nhiệt liệt dây dưa hôn môi, cô liền mơ mơ màng màng bị anh dẫn tới địa phương xa lạ này. Nơi này bố trí rất phù hợp với phong cách của cô, bởi vì lòng áy náy, vì vậy cứ như chuyện đương nhiên bị anh ăn xương đều không chữa. Bị anh trêu đùa mất đi lý trí, cô cũng rất phối hợp hành động, kết quả di chứng tới đây, hậu quả tham lam a, làm người trong cuộc chính anh không những bình an vô sự, hơn nữa tinh thần còn rất phấn chấn, thật làm cô tức chết.

"Đang suy nghĩ gì?" Thẩm Dật Thần biết cô đang giả bộ ngủ, ngay cả lúc cô tức giận không yên, phần hận làm mờ ám cũng bị anh nhất nhất thu vào đáy mắt. Anh đối với cô thật sự là muốn ngừng mà không được, thời thời khắc khắc muốn ở bên cạnh cô, anh còn muốn cô không ngừng, tùy thời tùy chỗ đều giống như dã thú động tình muốn cô, muốn hôn cô, Thẩm Dật Thần anh từ trước đến giờ cao ngạo tự chủ của mình nhưng trước mặt cô lại bị chó tha mất.

Hồ Cẩm Huyền làm bộ như không nghe thấy, nhắm mắt tiếp tục giả vờ ngủ. Nếu giờ phút này tỉnh sẽ phải đối mặt với bí mật hai người giấu giếm lẫn nhau, hơn nữa còn có khả năng bị anh ăn vào bụng lần nữa, ngay cả căn bản đều không còn.

Thẩm Dật Thần cười khẽ một tiếng, từ phía sau ôm hông cô, bàn tay rộng rãi ấm áp khẽ vuốt ve da thịt cô, trêu đùa lướt qua rốn cô, đi lên, đi lên nữa.

"không nên nháo!" Hồ Cẩm Huyền gắt giọng kêu lên một tiếng, bắt được bàn tay đang nháo loạn, người đàn ông này tinh lực cũng quá thịnh, tối hôm qua còn chưa đủ điên cuồng sao? Hiện tại đã là buổi trưa, nếu như không phải tối qua cả đêm chưa ngủ, hôm nay cô cũng không đến nỗi ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh, về phần anh vẫn ở trên giường, thật là một kỳ tích.

"Sẽ được." Anh thẳng thắn cự tuyệt, cúi đầu gặm vành tai cô, rồi sau đó từng điểm từng điểm đi xuống, té té mật mật hôn môi đỏ mọng, đi tới xương quai xanh rồi chuyển qua ngực.

"A, đừng, đừng động." Hồ Cẩm Huyền rên lên một tiếng, bàn tay nhỏ bé từ từ mềm yếu, thần chí dần dần trở nên mờ nhạt.

Thẩm Dật Thần khẽ cười một tiếng, bảo bối vẫn còn nhạy cảm như thế làm sao có thể cự tuyệt anh. Anh muốn trừng phạt cô, còn chưa kết thúc đâu, ai kêu cô tối khuya còn dám chạy tới chỗ nguy hiểm như vậy, lại bị người khác bắt được.

Bàn tay bắt đầu không kiêng kỵ vuốt bụng cô, phối hợp đầu lưỡi linh hoạt ở trên người cô chuyển động, cảm giác nóng bỏng trơn trượt ép sát mặt Hồ Cẩm Huyền đỏ hồng, thờ gấp liên tiếp, khẽ cắn môi dưới, than nhẹ ra tiếng. Thân thể phản ứng chân thực khiến cô đầu hàng. Âm điệu mềm nhũn truyền vào tai Thẩm Dật Thần, nhất thời làm bụng dưới anh căng thẳng, con mắt sắc sâu mấy phần, nhiệt độ chung quanh không ngừng lên cao, cảm thấy người phía dưới bùng nổ, anh mới hạ người đi vào.

Hồ Cẩm Huyền hô nhỏ một tiếng, vô lực vịn cổ anh, hường thụ cảm giác vui sướng anh mang tới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Không ngại ôm lại vận động vừa mới làm

Sau đó, Hồ Cẩm Huyền toàn thân vô lực nằm lỳ ở trên giường, buồn ngủ, cô thật sắp bị ép khô rồi, tinh lực của người đàn ông này cũng quá thịnh vượng rồi! Sao chỉ có mình cô phải chịu tội này, mà người đàn ông kia lại về mặt hồng hào, tinh thần tốt vô cùng, thật là tức chết cô.

Thẩm Dật Thần cười khẽ, kéo chăn lên, che lại da thịt phơi bày của cô, thấy bộ dáng uể oải của cô nên không phá cô nữa, tự xuống giường mặc quần áo, chờ anh mặc quần áo từ từ quay đầu lại, cô gái nhỏ trên giường đã rơi vào giấc ngủ thâm trầm, hô hấp đều đặn.

Anh nhẹ giọng đi tới bên giường, yêu say đắm hôn nhẹ lên cái trán của cô gái đang mệt mỏi, khi anh đối diện cô quả thật không thể tự kiềm chế mình, giống như lấy ra hết tất cả tinh lực trước khi gặp cô, Thẩm Dật Thần than nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy bóng dáng của cô gái đang ngủ say trên giường, không chút che giấu sự dịu dàng tràn đầy, sau đó nhẹ nhàng mở cửa rời khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lẽo, khiến các người hầu đang làm việc trong biệt thự run run rẩy rẩy chỉ sợ đắc tội người chủ này.

Thẩm Dật Thần không nhìn thẳng những người hầu cung kính hành lễ với anh, nói đơn giản một câu ‘đến phòng bếp’, khiến những người hầu đang làm việc đột nhiên cảm thấy không hiểu được, ông chủ muốn đi làm gì sao phải nói cho họ biết, nhưng ông chủ chính là ông chủ, họ cũng không dám hỏi nhiều.

Chỉ có thủ lĩnh ám vệ trốn ở chỗ tối biết Thẩm Dật Thần có ý bảo anh ta đến phòng bếp, anh ấy luôn luôn rất ít nói chuyện nhưng chỉ cần một ánh mắt là có thể ra lệnh người khác làm việc, một giây sau, thủ lĩnh ám vệ ở chỗ tối lắc mình một cái, từ góc tối đi ra, cung kính đi ở trước mặt của Thẩm Dật Thần, dẫn anh đến phòng bếp, thấy rất kỳ quái tại sao ông chủ của mình muốn đến phòng bếp, muốn tìm đồ ăn trực tiếp bảo người khác lấy là được, tại sao muốn tự mình đi một chuyến, có lẽ trong đó có liên quan với phu nhân!

Trong căn phòng bếp to lớn như phòng bếp ở khách sạn năm sao, bởi vì Thẩm Dật Thần đến mà cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, các đầu bếp chuyên nghiệp thấy quái dị tại sao cậu chủ tự mình chạy đến phòng bếp, chẳng lẽ chất lượng thức ăn bọn họ làm xảy ra vấn đề, anh muốn tự mình đến đốc thúc? Dù loại nghi vấn hiện lên trong lòng của tất cả mọi người.

‘ Xoảng ——’, ‘ Cạch ——’, ‘ Keng ——’

Thẩm Dật Thần có thân hình cao lớn xuất hiện ở phòng bếp, nhưng lại không hề thu lại khí thế mạnh mẽ khắp người, kết quả chính là phòng bếp giống như bị hủy đi, không phải đầu bếp hầm thức ăn không cẩn thận làm rơi chung hầm chính là tay của đầu bếp đang rang thức ăn bị mất thăng bằng, kết quả cái xẻng rơi vào trong nồi, phát ra tiếng vang, khiến sắc mặt của Quản gia mới vừa vào cửa phòng bếp nghe tiếng mà đen lại như than, trong lòng nổi giận, đám quý nhất gan này có thể đứng nhất gan như vậy hay không, nếu không tất cả những người khác sẽ phải chịu phạt vì hành vi của họ. Nhưng có một quản gia lại quên mất anh ở trước mặt cậu chủ thì chân cũng luôn nhũn ra như sắp ngã xuống.

" ông chủ!" Quản gia nhanh chóng cung kính đi tới bên người Thẩm Dật Thần, trong ánh mắt có khó hiểu và kính nể, tổ tông này của anh có chuyện gì mà phải chạy đến phòng bếp, theo anh nhân vật lớn như ông chủ vốn không nên xuất hiện ở trong phòng bếp.

"Đi ra ngoài!" Thẩm Dật Thần lạnh lẽo nói, sau đó không biến sắc nhìn đồ làm bếp trong phòng bếp, trông rất thâm thúy làm cho người ta không thấy rõ tâm tình gì, dĩ nhiên cũng không có ai dám quang minh chính đại nhìn ánh mắt của anh, sợ trái tim của mình không chịu nổi.

"Có nghe hay không, còn không mau cút đi ra ngoài." Quản gia nhìn thấy các đầu bếp trong phòng bếp còn hồ đồ lơ mơ đứng ở đó vừa làm việc vừa len lén nhìn bọn họ, không hề nghe lời ông chủ mình nói, trong lòng chỉ tiếc rên sát không thành tiếng, chỉ trách anh quá dung túng bọn họ, xem ra từ ngày mai, tất cả nhân viên trong biệt thự phải tiếp nhận huấn luyện lại, nếu không đám người kia sớm muộn sẽ hại chết mọi người.

"Dạ!" Đám đầu bếp kia nghe được lời quản gia nói, chạy còn nhanh hơn thỏ, chỉ sợ chạy chậm sẽ bị ông chủ bắt được dạy dỗ một trận, thật ra thì từ khi Thẩm Dật Thần đi vào phòng bếp, chân của bọn họ đã muốn chạy ra ngoài rồi, ai dám đối mặt khí thế mạnh mẽ này của ông chủ, trừ phi không phải là người.

"Ông chủ, ngài có gì phân phó?" Quản gia nhìn thấy phòng bếp bây giờ đã trống rỗng, an tĩnh đến mức có thể nghe tiếng tim đập của nhau, trong lòng hơi sợ, ông chủ quả nhiên là chủ, chỉ đứng đó cũng khiến người khác không tự chủ được thần phục, chỉ là ông chủ không nói lời nào, loại không khí quý dị này thật sự khủng khiếp, sớm biết anh đã vọt đi như đám đầu bếp kia, ở lại làm gì? chỉ sợ kết quả sẽ thảm hại hơn, anh nuốt một ngụm nước bọt, cung kính nói.

"Đi ra ngoài!" Thẩm Dật Thần vẫn nói ba từ vừa rồi, giọng nói còn lạnh lẽo hơn lúc này, giọng điệu ra lệnh không công kích được khiến trái tim Quản gia nhảy lên, thì ra ông chủ bảo mọi người đi ra ngoài, anh không dám chậm trễ chút nào, nhanh chóng chạy khỏi phòng bếp, trong lòng mặc dù nghi ngờ vị tiểu tổ tông này muốn ở phòng bếp một mình để làm gì nhưng lòng hiếu kỳ có lúc sẽ giết chết người, thức thời là trang tuấn kiệt mới tốt.

Lúc này trong phòng bếp chỉ còn lại một mình Thẩm Dật Thần, mà ám vệ mới vừa dẫn đường đã sớm trở lại cương vị công việc của mình, phong cách làm việc của anh là thứ không nên thấy anh nhất định không nhìn, yên lặng ở chỗ tối.

Lúc này về mặt Thẩm Dật Thần hồng hào, tâm tình tốt mà rửa rau, rửa nồi, nhóm lửa, nấu món ăn, động tác làm liền một mạch, không có chút dài dòng dây dưa. Về mặt vừa dịu dàng vừa cung chiêu, giống như là người đắm chìm trong tình yêu, về dịu dàng không lời nào có thể miêu tả được, khỏe miệng luôn có nụ cười hòa nhã.

Ước chừng qua hơn một giờ, lâu đến đám đầu bếp và quản gia ở phía ngoài phòng bếp đều cho rằng ông chủ nhà mình trúng tà ở bên trong, cửa chính phòng bếp mới chậm rãi mở ra, mặt Thẩm Dật Thần lạnh lẽo bung một cái khay đi ra, trên khay có hai chén cơm và ba món một canh vô cùng thơm, thật là quý dị.

Tất cả đầu bếp đều ở bên ngoài, tại sao ông chủ còn có thể bung thức ăn từ phòng bếp ra, mấy món ăn này từ đâu tới, chẳng lẽ là. . . ông chủ làm?

Mọi người không kiềm hãm được nghĩ tới phương diện này, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, các biểu tình nghi ngờ, kinh dị, khâm phục, quái dị không ngừng xuất hiện trên mặt của bọn họ, màu sắc rực rỡ trông rất đẹp mắt, mọi người rồi rít cung kính nhường cho anh một lối đi.

Thẩm Dật Thần nhìn thấy hết biểu tình của mọi người, không nhìn thẳng về mặt của mọi người, bước nhanh đi về phía căn phòng, bây giờ bảo bối của anh đã ngủ thiếp đi nhưng từ tối hôm qua đến giờ cô chưa có ăn gì, tiếp tục như vậy làm sao chịu được, anh còn trông cậy vào cô sinh một con gái ngoan ngoãn, trắng trẻo mập mạp cho mình, một cô con gái làm cho người ta yêu đến tận xương tủy, nghĩ tới đây, trong lòng anh liền thấy ngọt ngào, nỗ lực lâu như vậy cũng sắp phải có tin tức chứ! Anh tin tưởng năng lực của mình nhất định được.

Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ, trong phòng ngủ sáng ngời, anh có thể nhìn rõ trên cái giường lớn có thể chứa mười người có một cục nho nhỏ nhô ra. Khỏe miệng anh khẽ nhếch lên một đường cong đẹp mắt, trong lòng tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Nhẹ nhàng bước đến đặt cái khay xuống cạnh giường, Thẩm Dật Thần đến gần nhìn dung nhan không phòng bị khi ngủ của cô, chỉ thấy mái tóc màu đen như thác nước che hơn nửa mặt của cô, phần tóc khoác thì tùy ý rơi trên gối, có một cảm giác đẹp đẽ hoang dại, anh dịu dàng vươn tay vén mái tóc trên khuôn mặt nhỏ của cô, khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay bởi vì ngủ và mới vừa kích tỉnh mà trở nên hồng hào lập tức in rõ ràng ở trong mắt của anh, có vẻ đáng yêu nói không ra lời.

Không biết cô nằm mơ thấy cái gì, môi đỏ mọng hơi chu lên, hơi mở hơi ngậm theo hô hấp, anh nhìn mà miệng đắng lưỡi khô.

Động lòng không bằng hành động, Thẩm Dật Thần lập tức đến gần cô đôi môi đỏ của cô rồi hôn nhẹ lên đó, nhưng cô thật quá ngọt anh không đành lòng buông cô ra, nhẹ nhàng mút thỏa thích môi đỏ mọng của cô, ý đồ thu lấy nhiều ngọt ngào hơn, anh hôn môi của cô, mút thỏa thích thật sâu, tựa hồ muốn lấy hết ngọt ngào trong miệng cô. Nụ hôn nhẹ nhàng từ từ trở nên mạnh liệt, khi Hồ Cẩm Huyền sắp hít thở không thông, người trong giấc mộng phát ra một tiếng ưm kháng nghị, anh mới thả môi cô ra dù chưa thỏa mãn.

Than nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa anh liền muốn ôn lại lần vận động vừa rồi, anh đưa bờ môi kêu gọi tới bên cạnh lỗ tai như bạch ngọc của cô, tà mị thổi khí vào lỗ tai nhỏ của cô, chọc cho cô trở nên không yên ổn trong cơn ngủ mơ, thỉnh thoảng dùng tay nhỏ bé gãi gãi lỗ tai, mặc dù như thế, cô vẫn chưa tỉnh lại.

"Bảo bối, rời giường! Com nước xong rồi hãy ngủ tiếp!" Thẩm Dật Thần nhìn thấy vẻ đáng yêu vô ý thức của cô, nhẹ nhàng cười, vừa thổi hơi ấm vào lỗ tai cô, vừa dịu dàng gọi cô rời giường, vẻ mặt cưng chiều, quả thật muốn hòa cô vào trong lòng mình.

"Ừm, anh yêu, đừng làm rộn! Em rất mệt mỏi!" Hồ Cẩm Huyền mơ mơ màng màng thăm thì, liếm liếm đôi môi khô khốc, sau đó lật người trực tiếp tiến vào giấc ngủ lần nữa, không chút nào biết một động tác nho nhỏ của cô đã khiến người đàn ông bên cạnh thiếu chút nữa hóa thân thành sói, trực tiếp nhào về phía cô.

Thẩm Dật Thần ngăn chặn sự rung động trong lòng, cả người trở nên căng thẳng, cô gái nhỏ này là trời cao đưa tới trừng phạt anh, một sự trừng phạt ngọt ngào, anh dịu dàng dụ dỗ: "Bảo bối, rời giường ăn cơm, em không ăn, anh sẽ trực tiếp nhào tới đó, anh không để ý ôn lại vận động vừa rồi của chúng ta đâu." Thanh âm tà ác của Thẩm Dật Thần vang lên, mang theo mùi vị đầu độc, khiến Hồ Cẩm Huyền trong giấc mộng rung mình một cái, nhanh chóng ngồi dậy, cả mắt cũng không mở ra, chu miệng đỏ tươi tỏ vẻ không hài lòng, nói thầm một câu không cần rồi không nói gì nữa, không biết có phải cả người cũng ngủ thiếp đi không.

Thẩm Dật Thần khẽ cười một tiếng, cưng chiều ôm cô đến phòng tắm bên cạnh cọ rửa, cả cơm cũng là anh nuốt cho cô từng miếng từng miếng, vẻ phản nuốt như thế nào, đương nhiên là cách càng có lợi cho mình càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Nghẹn họng nhìn trần trời

Khi Hồ Cẩm Huyền tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã gần tối, cô nhíu mày nhìn bố trí chung quanh căn phòng, phát hiện nơi này không phải nhà mình, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, từ tối hôm qua bị Thẩm Dật Thần ôm tới nơi này, cô vẫn ở trong giai đoạn mơ mơ màng màng, bị người khác ăn rồi lại ăn, căn bản là không kịp tỉnh táo lại, nhưng đây là đâu? Xem từ bố cục căn phòng, tuyệt đối không kém hơn phòng ở nhà cô.

Cô vuốt vuốt mái tóc rối loạn lại rồi vươn vươn cơ thể đau nhức không dứt, từ từ đứng dậy xuống giường, nhìn thấy da thịt mình phơi bày bên ngoài thì vội vàng chui vào chăn của mình, tâm mắt bắt đầu tìm kiếm y phục màu đen mình mặc tối hôm qua, tròng mắt không cẩn thận chạm đến một đồng vãi đen bị vứt trên đất, trí nhớ về tối hôm qua của cô trở về trong nháy mắt, đây không phải do chồng yêu của cô xé rách tối qua sao? Kiểu này thì đã thành phế thải rồi.

Cô nhất thời giống như bong bóng xì hơi, vô lực ngồi ở trên giường, cô đã sớm nói đừng gấp gấp xé rách y phục của cô, người đàn ông này lại không nghe cô nói, xem đi! y phục đang đẹp như vậy lại bị xé rách, tròng mắt đen của Hồ Cẩm Huyền bắt đầu ngấm tới ngấm lui chung quanh, xem có tìm được trang phục khác để mặc tạm không, nếu không cô sẽ phải ở suốt trên giường rồi.

Cô khoác chăn ngấm tới ngấm lui ở trong phòng, rốt cuộc nhìn thấy một cái áo choàng tắm lớn màu đen ở kệ giường, áo choàng tắm của nam? Vậy có lẽ là của chồng yêu của cô, cô bất chấp tất cả, nhanh chóng khoác áo choàng tắm lớn lên người, nhẹ nhàng đi xuống giường, đi ra ngoài phòng, ở trên giường cả ngày, xương lưng cứ như sắp gãy ra.

Hồ Cẩm Huyền vừa đi ra khỏi phòng, một đám người giúp việc đã được huấn luyện nghiêm chỉnh ngừng lại công việc trong tay cung kính hô to: "Chào phu nhân!" tim của cô nhất thời bị sợ đến nhảy loạn thành thịch, nhưng trên mặt lại cố giả bộ rất trấn định, dù sao cô làm nghề sát thủ mà, vô luận trong lòng hỗn loạn cỡ nào, vẻ mặt đều có thể giữ vững sóng nước chẳng xao.

Cô lạnh nhạt nhìn lướt qua đám người, lỗ tai nhạy cảm nghe tiếng hô hấp của họ, phát giác tiếng hít thở của họ rất dài, là người có võ công, trong mắt cô chợt lóe lên tán thưởng, không ngờ nơi này cả người giúp việc cũng ưu tú thế, chỉ là không biết thân phận sau lưng của chồng yêu cô đến tột cùng là gì?

Phu nhân? Ở nhà, đám người kia cũng gọi cô là phu nhân nhưng phu nhân trong miệng họ là phu nhân nhà giàu, mà phu nhân ở đây là có ý gì? Thật là ý vị sâu xa, Hồ Cẩm Huyền cười như không cười nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn từ sau khi rời giường đến giờ, cô đã làm rõ rất nhiều đầu mối, nói thí dụ như chồng yêu của cô nhất định là chủ nhân của căn biệt thự hào hoa không kém nhà mình này, nếu không họ sẽ không đang gọi cô phu nhân mà không tính toán gì, lại nói thí dụ như nơi này khiến cô nghĩ đến căn biệt thự của tổ chức, không biết chỗ này có phải là chỗ tập hợp của tổ chức nào không, Hồ

Cần Huyền càng nghĩ càng thấy thú vị.

Tất cả người giúp việc đều cung kính run run rẩy rẩy chờ nữ chủ nhân trước mắt phân phó, con người xinh đẹp của cô chỉ lạnh nhạt liếc qua, liền khiến họ cảm thấy có áp lực vô hạn, loại áp lực này họ chỉ cảm nhận được trên người ông chủ, thật không hổ là nữ chủ nhân của họ, chỉ có nữ nhân như vậy mới xứng với ông chủ của họ.

Giờ phút này Hồ Cần Huyền hoàn toàn không biết bộ dáng trầm tư của mình đã thu phục phần lớn người giúp việc ở đây, nếu biết bộ dáng như vậy sẽ khiến cho đám người này sùng bái như vậy, cô nhất định sẽ ngửa mặt lên trời thở dài vì mình vẫn chưa hoàn toàn lấy ra thực lực.

Cô gạt đầu một cái, sau đó đi về phía trước, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó Hồ Cần Huyền chợt xoay người, phát hiện phần lớn ánh mắt người giúp việc nhìn cô rất mập mờ, giống như cô đang lỏa thể trước mặt bọn họ, cô nghi ngờ nhìn nhìn trên người của mình, phát hiện cũng may, cô có mặc áo choàng tẩm màu đen, chỉ là áo choàng tẩm nam trên người hơi rộng thôi, cũng không có cách nào, ai kêu họ không chuẩn bị đồ cho cô mặc, làm hại cô không có y phục để mặc, chỉ có thể mặc trang phục của chồng yêu, dù sao ở nhà cô vẫn thường mặc áo sơ mi của chồng mà, đám người kia thật là lỗ quá.

Các người hầu vốn đang len lén nhìn Hồ Cần Huyền không ngờ cô lại đột nhiên xoay người, nhất thời sợ bắn cả người, vội vàng cúi đầu làm bộ làm việc, chỉ sợ đắc tội vị nữ chủ nhân này, dù sao nữ chủ nhân là người như thế nào họ cũng không rõ. Nhưng mà, những phu nhân giàu có kia đều rất kiêu kỳ, cho nên tất cả mọi người đều run run rẩy rẩy.

"À, Thần đi đâu rồi?" Hồ Cần Huyền thử nhẹ giọng nói, để tránh hù người khác, mình sẽ thành cô gái tội ác tày trời, trong lòng thấy kỳ quái, rõ ràng là người đã được nghiêm chỉnh huấn luyện có võ công, tại sao bây giờ lại sợ cô thế, cô đâu phải là con cộp, huống chi cô cũng không có dữ với họ.

Hồ Cần Huyền làm sao biết, đám người xã hội đen này đối đãi ai cũng vô tình, nhưng lại là người trung thành, ai họ cũng không sợ, chỉ sợ chủ của họ, vì vậy cả người mà chủ quan tâm cũng sợ.

"Phu nhân, bây giờ ông chủ đang ở trong các nghị sự lâu ba, tôi dẫn người qua." Một người giúp việc cung kính nói, sau đó cúi đầu, không dám nhìn cô, bởi vì đôi mắt của phu nhân quá mức trong suốt, trong mắt như không có gì cả, nhưng lại như có quyền lực vô hạn, làm cho người ta không dám nhìn thẳng ánh mắt của cô.

Nghị Sự các? Cái tên rất có ý vị, chỉ là không biết giờ phút này trong Nghị Sự các có phải đang nghị sự không? Nếu như phải, cô thật muốn xem trộm trường hợp đó, Hồ Cần Huyền nghĩ thầm, liếc người giúp việc trước mắt, người này sợ cô như vậy, còn dám đề nghị dẫn cô đi, thật đúng là đáng yêu, xem ra không phải muốn làm khó cô, Hồ Cần Huyền cười nói: "Không cần, cô làm việc của mình đi." Sau đó từ từ đi lên lầu ba, bỏ lại một đám người giúp việc ghen ghét nhìn trần trời.

Thu mua lòng người, Hồ Cần Huyền cô không thua cho bất luận kẻ nào, chỉ có người thông minh mới biết lúc nào thì nên lập uy trước mặt thuộc hạ, lúc nào thì nên thu mua lòng người.

"Á —— phu nhân lại cười với tôi." Cô hầu gái nhìn bóng hình xinh đẹp đi xa tự lẩm bầm, không ngờ phu nhân biết cười, còn cười với cô, cậu chủ luôn luôn có dáng vẻ lạnh lẽo, họ còn suy đoán phu nhân có phải có cùng dáng vẻ không? nếu không làm sao phối thành đôi, không ngờ họ đã hoàn toàn nghĩ sai.

"Nhìn thấy đó, chắc phu nhân cũng không khó sống chung đâu." Một người giúp việc khác cười nói, ở trong bang này, từ đầu họ đã được giáo dục, đời này họ chỉ có thể xem bang chủ, phu nhân và con cháu của họ là chủ, vừa mới bắt đầu tiếp xúc Bang chủ, họ đều vô cùng sợ, lớn như vậy họ còn chưa từng thấy người đàn ông nào lạnh lẽo thế, mắt sắc bén như dao, liếc mắt nhìn liền khiến họ hoảng loạn, cho nên tới nay họ làm việc thận trọng, vụng trộm biết có một bang chủ phu nhân tồn tại không nhưng đến tối ngày hôm qua một nhóm người giúp việc mới nhìn thấy 'phu nhân' trong truyền thuyết.

"Hiện tại chỉ vừa bắt đầu gặp mặt, là người như thế nào chúng ta làm sao biết." Một người giúp việc khác chen miệng nói, không phải cô không coi trọng phu nhân trước mắt, mà là cô đã xem hết tang thương nhân gian, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, rất nhiều người biết diễn trò, muốn bình luận phu nhân đến tốt cùng là người thế nào, còn phải ở chung rồi mới biết. Nhưng một cô gái có đôi mắt trong suốt thế lại là một người quý kẻ đa đoan sao? Trong lòng cô hầu gái cũng không xác định.

"Tốt lắm, chuyện của chủ nhân làm sao đến phiên người làm lắm mồm, lo làm việc đi! Nếu không sẽ bị quản gia bắt lỗi." Người làm nữ nhiều tuổi nhất thở dài, bắt đầu đi nói, ở trong bang, địa vị của quản gia không phải chuyện đùa mà anh luôn luôn là ròng thần thấy đầu không thấy đuôi, tùy thời đều có thể xuất hiện, nếu họ bị bắt gặp đang lười biếng thì sẽ thâm mắt, huống chi chủ nhân tốt hay xấu làm sao đến phiên họ thảo luận, dù là tâm địa xấu, một khi được bang chủ nhìn trúng thì chính là nữ chủ nhân của họ rồi.

Hồ Cần Huyền hoàn toàn không biết sự xuất hiện đột nhiên của mình sẽ mang đến oanh động lớn như vậy, giờ phút này cô vừa nhìn bộ cục biệt thự trước mắt, vừa từ từ đi tới lầu ba, nhìn vào từng phòng, trong mắt không ngừng thoáng qua thương thức, bộ cục của nơi này thật sang trọng, thực sự không ngờ thân phận của chồng cô lớn thế.

Ở ngoài là người giàu có nhất, tổng giám đốc trẻ tuổi nhất, ở trong thì lại có thân phận gì đây? Có lẽ cũng không đơn giản nếu không thì người giúp việc cần gì có võ công, với lại lần trước bọn họ còn bị ám sát ở sân bay, đám sát thủ hạng nhất trốn trong tối, bây giờ suy nghĩ lại, mấy cái đuôi không đơn giản luôn đi theo cô chắc cũng do anh phái tới, nếu không đám người kia sẽ không khéo đến mức đã đến cửa rồi còn dừng lại, hơn nữa còn không có ý thương tổn cô.

Rốt cuộc thị sát đến một căn phòng cuối lầu ba, Hồ Cần Huyền đứng ở cửa vênh tai lắng nghe, nhưng lỗ tai bén nhạy của cô lại không nghe được gì cả, thiết bị cách âm của căn phòng này thật tốt, làm sao đây? không biết hiện tại bên trong là tình huống thế nào, cô thật sự rất muốn lên nghĩa bên trong một cái.

Khi Hồ Cẩm Huyền dán chặt lỗ tai vào trên cửa, cửa đột nhiên bị mở ra, Hồ Cẩm Huyền bởi vì tác dụng của quán tính, thiếu chút nữa té lộn nhào, thật may là bản lĩnh của cô giỏi, cô vội vã ổn định thân thể, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, mắt len lén nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy căn phòng lớn như một cái phòng họp, bàn hội nghị lớn dài chừng mười lăm thước, hai bên bàn hội nghị có đủ loại người, thanh niên tao nhã, trung niên có vẻ mặt sắc bén, ông cụ vững như bàn đá, còn có chồng cô đang ngồi trên ghế chính, giờ phút này tất cả mọi người đang nhìn thẳng cô.

Giờ phút này trong lòng Hồ Cẩm Huyền đã lẫn lộn rất nhiều suy nghĩ, trường hợp lớn vậy không phải cô chưa từng thấy, nhưng trong những người trước mắt này còn có rất nhiều người cô quen biết, công tử thứ hai của Tập Đoàn Lý Thị, tổng giám đốc tập đoàn Mã thị, Tổng giám nghệ thuật tập đoàn Triền Băng, nhà thiết kế chính của công ty thiết kế hữu hạn Thiên Địa Viên, Jerry đóng Thiên Hoàng Cự Tinh mới nổi . . . Càng nhìn xuống, Hồ Cẩm Huyền càng kinh sợ, nhìn tình hình này, những nhân vật ưu tú này không phải thuộc hạ của chồng cô chứ?

Nhìn cô gái tuyệt sắc mặc áo choàng tím phai nam rộng rãi trước mắt, trong mắt tinh anh đang họp đều có vẻ kinh ngạc và kinh dị, kinh ngạc chính là bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy cô gái nào đẹp thế, mặt trái xoan lớn chừng bàn tay, lông mi thật dài cong lên như hai cây bàn chải nhỏ, đôi mắt to sáng xinh đẹp đến mức làm người ta sợ hãi, linh động có hồn khác thường, da thịt trắng như tuyết tạo thành sự đối lập rõ ràng với đêm tối, sống mũi cao thẳng, có vẻ xinh xắn đặc biệt của phái nữ, môi anh đào mềm mại có vẻ hồng hào trong sáng, mịn đến mức làm người ta liếc mắt nhìn là có thể say mê, mái tóc dài đen nhánh dịu dàng xoắn xoàng như sao rơi, có vẻ hơi xấu xí, lại mê người khác thường.

Kinh dị là cô gái trước mắt mặc áo choàng tím nam, nếu như không có đoán sai, biệt thự này trừ chủ nhân cao cao tại thượng của họ ra, căn bản không có người đàn ông khác ở, hơn nữa chủ nhân của họ hình như thích nhất áo choàng tím màu đen, đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, áo mà cô gái này đang mặc là của. . . Chủ tử? !

Không —— mấu chốt chính là cô gái này từ đâu tới, tại sao không có người ngăn cô ấy lại? Trong truyền thuyết chủ tử dường như chỉ thích phu nhân, trong lòng mọi người tràn đầy nghi ngờ nhìn về người đàn ông ngồi ở ghế chính như một vị thần.

Đối mặt với nhiều đôi mắt nhìn thẳng, Hồ Cẩm Huyền nhìn áo choàng tím trên người, đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng, lỗ tai hơi nóng lên, sao đến giờ người đàn ông này còn chưa nhìn thấy cô, khiến cho một mình cô bị người nhìn như khi, làm hại cô cho là cô trần truồng.

Giờ phút này mắt Thẩm Dật Thần không có liếc về phía cửa, nhưng trong đôi mắt chiếu xạ ra vẻ lạnh lẽo không vui, anh bởi vì có người đột nhiên xâm nhập Nghị Sự các mà trong lòng không vui, khí thế lạnh lẽo không ngừng khuếch tán, loáng thoáng có điềm báo nổi giận.

Mọi người thấy tình hình này, đột nhiên tỉnh ngộ lại, dù chủ nhân yêu phu nhân hơn thì sao, đàn ông mà, có ai không nuôi người tình ở ngoài chứ, rất bình thường, mọi người đều nghĩ chủ của họ chỉ tùy tiện chơi chút.

"Á —— thật ngại, quấy rầy mọi người, mọi người tiếp tục, đừng để ý đến tôi, tiếp tục." Hồ Cẩm Huyền ngượng ngùng nói, sau đó xoay người muốn lặng lẽ chạy đi.

Chỉ là chuyện không như ý người, Thẩm Dật Thần nghe được giọng nói quen thuộc, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, khi không cẩn thận liếc thấy cô mặc áo choàng tím màu đen kêu gọi, thì trông mắt lúc này còn hưng phấn khác thường của anh lập tức tràn đầy lửa giận, hận không thể lập tức giết chết đám thuộc hạ của anh, đám người này không biết cái gì gọi là phi lễ chớ nhìn à? Người phụ nữ của anh cũng dám nhìn trắng trợn, rất tốt, ăn gan hùm mặt gấu rồi, một người đàn ông cần rằng nghiêng lợi thẩm nghĩ.

Sau một giây, một người đàn ông thích ăn dấm, nói một câu ‘tan hợp!’ khi các thuộc hạ còn đang kinh ngạc, sau đó chạy về phía cô gái đó như một làn gió, cuốn cô gái nhỏ biến mất nhanh chóng ở nguyên chỗ, không sai! là cuốn! tốc độ nhanh đến cả họ nhìn cũng không nhìn ra anh làm sao làm được.

Mọi người kinh ngạc nhìn cửa trống trải, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nếu như không phải là tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng giống nhau, bọn họ còn tưởng rằng mình hoa mắt, chủ nhân của họ hình như rất giận, nhìn như đàn ông đang ghen, có thể làm cho chủ nhân ghen, dường như chỉ có phu nhân trong truyền thuyết, chẳng lẽ vị trước mắt này không phải người tình, mà là phu nhân? Mọi người nhất trí nghĩ như vậy, sau đó nghĩ đến ánh mắt của ông chủ trước khi đi, mọi người rung mình một cái, ông chủ không phải vì bọn họ nhìn phu nhân mà giết người diệt khẩu chứ?

Thẩm Dật Thần ôm Hồ Cẩm Huyền đi tới phòng ngủ cô quen thuộc nhất, anh không nói hai lời, như sói như hổ che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, không cho cô một chút cơ hội mở miệng, lần này anh còn liếm hơn mấy lần trước, hơi thở dày đặc như muốn cắn nuốt Hồ Cẩm Huyền.

Anh hôn môi cô, mút thỏa thích thật sâu, tựa hồ muốn lấy hết ngọt ngào trong miệng cô. Sức lực ở đầu lưỡi lớn khác thường.

Môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào từ khe hở răng ngọc, cường hãn chiếm công mỗi một tấc không gian trong đó, mút thỏa thích cái lưỡi thơm tho của cô, nụ hôn này triển miên hơn bất cứ lúc nào, lâu hơn bất cứ lúc nào, khi Hồ Cẩm Huyền cảm thấy sắp đứt hơi, Thẩm Dật Thần mới lưu luyến buông cô ra.

Mặt Hồ Cẩm Huyền đỏ bừng thở hồng hển liên tiếp, cảm nhận được anh đang để lại những vết hôn trên cổ cô, Hồ Cẩm Huyền chỉ cảm thấy cả người xui xẻo, trừ thờ đóc ra cô không có hơi sức gì cả! Người đàn ông này quá mạnh mẽ, cô chỉ không cẩn thận vừa đứng nhìn thấy bọn họ họp thôi, để cho đám thuộc hạ trong bang anh nhìn thấy cô, chắc không có gây ra chuyện gì sai lầm chứ! Vậy tại sao anh phải dùng phương thức mồm sói này trừng phạt cô, làm hại cô sắp không thể hít thở.

"O o! Thật xin lỗi, lần sau sẽ không quấy rầy anh đi họp nữa." Hồ Cẩm Huyền tựa vào trước ngực của anh thở hồng hển, chu môi đỏ tươi nhẹ giọng nói ra, cô cũng không phải có ý, chỉ là quá hiếu kỳ thôi, cho nên quên mỗi tổ chức đều có kỷ luật rất nghiêm mật, nếu như cô xông loạn, anh chưa chắc bảo vệ được cô.

"Ai cho em mặc thế này đi ra?" Thẩm Dật Thần làm như không nghe thấy câu nói của cô, trong lòng đè nén tức giận mạnh mẽ nói, giờ phút này anh thật hận không thể giết người, lúc ở nhà, sờ dĩ trời vừa tối liền không cho đám người làm đến gần biệt thự chính, nguyên nhân chính là anh không muốn người

khác nhìn thấy bộ dáng hấp dẫn khi cô mặc quần áo của anh, bởi vì đó chỉ là đặc quyền của mình anh, không ngờ anh chỉ mở một hội nghị nhỏ, cô đã dùng bộ dáng mê người này đi tới đi lui ở biệt thự, đáng chết, có quá nhiều người nhìn thấy bộ dáng này của cô, làm anh tức giận gần chết.

"Ồ ồ!" Hồ Cẩm Huyền trừng mắt, hoài nghi mình nghe lầm, anh không phải bởi vì cô đột nhiên xông vào Nghị Sự các mà tức giận à? Sao lại trái ngược thế, suy nghĩ của anh thật là không theo như lẽ thường, làm cho cô cũng hồ đồ.

"Bởi vì không mặc y phục, cho nên em tùy tiện tìm một cái áo." Hồ Cẩm Huyền nhỏ giọng giải thích, bộ dáng bây giờ giống như là đứa bé làm chuyện bậy, khiến lửa giận của một người đàn ông biến mất trong nháy mắt hơn phân nửa, cô nói sự thật, chỉ là không ngờ người đàn ông này không có so đo cô đột nhiên làm gián đoạn buổi họp của anh, ngược lại để ý cô mặc cái gì, cô không hiểu, cô đâu phải là trần truồng, áo choàng tắm lớn này rõ ràng rất bảo thủ, trừ một cái đầu lộ ra, những chỗ khác đều bị che kín.

"Vậy cũng có thể ra cửa gọi người giúp việc chuẩn bị một bộ y phục cho em." Thẩm Dật Thần lạnh nhạt nói nhưng trong giọng nói vẫn có vẻ dịu dàng và cung chiều, không dạy dỗ cô gái nhỏ này, lần sau sẽ quên mất không còn chút nào, anh quán chặt cô lại rồi ẵm cô ra ngoài cũng không nỡ, huống chi cô còn mặc khêu gợi thế.

"Bởi vì em muốn đi tìm anh, cho nên quên mất." Hồ Cẩm Huyền cúi thấp đầu, làm bộ đáng thương nói, trong lòng đang thầm đếm xem bao lâu nữa người đàn ông này sẽ thờ dài một tiếng, sau đó nói anh biết sai lầm rồi, cô đã nhỏ nhẹ thế, người đàn ông yêu vợ như mạng này còn không làm theo kịch bản của cô sao? Sao đến giờ anh còn chưa lên tiếng, chẳng lẽ cô đã đoán sai, phương thức này không dùng được với đàn ông nữa rồi à?

"Thật xin lỗi, là lỗi của anh, nhưng lần sau không thể như vậy nữa rồi." Thẩm Dật Thần cung chiều nói, sau đó thờ dài một tiếng, ôm cô vào trong ngực, là anh không có suy tính chu toàn, vốn tưởng rằng xé rách trang phục của cô rồi, cô sẽ ngoan ngoãn ở trên giường chờ anh, không ngờ bảo bối yêu dấu của anh luôn luôn hiếu động, cô làm sao có thể không ra gặp người, thôi, thôi, hi vọng những thuộc hạ kia của anh đều không phải là người tinh trùng vào não, sẽ không động lòng với cô, nếu không anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Trầm luân

"A!" Hồ Cẩm Huyền mở lớn hai mắt, khe hé đôi môi đỏ mọng, trong lòng thoáng qua ý cười, quả nhiên cô hiểu anh nhất, cũng biết anh không nỡ mắng cô. Cho dù lúc đó cô có thể tìm người giúp việc lấy quần áo nhưng bởi lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến cô không thêm để ý những thứ bên ngoài này, dù sao cô đã che phủ đầy đặc, chặt chẽ rồi.

"Em nha, em nói anh phải làm gì với em đây. Lần nào cũng nói ‘a’, kết quả chỉ cần xoa người một cái đã quên không còn một mống. Lần sau còn như vậy, anh sẽ tức giận giết chết em, cho dù là phụ nữ cũng giết." Thẩm Dật Thần cung chiều khẽ nheo cái mũi bạch ngọc của cô, bá đạo nói, trong mắt chứa ghen tức không chút nào che giấu, cô là của anh, bất kỳ ai mơ tưởng thấy phong tình của cô đều đáng chết.

Rõ ràng là một người đàn ông lãnh khốc, giờ phút này tràn đầy nhu tình càng làm tăng thêm sức quyến rũ. Nếu phụ nữ khác nhìn thấy bộ dáng này của anh, chỉ sợ sẽ bất chấp tất cả nhào lên. Một người đàn ông xuất sắc như vậy, trong lòng Hồ Cẩm Huyền cực kỳ tự hào.

"Không nói ‘ah’, vậy phải nói gì?" Hai tay Hồ Cẩm Huyền ôm cổ anh, khuôn mặt tuyệt sắc trắng nõn lại gần khuôn mặt anh tuấn, đôi môi đỏ mọng kiều diễm đồng mở càng thêm kiều ny. Là một người đàn ông đều bị bộ dáng yêu tinh này câu đi hồn phách, huống chi còn là người yêu cô sâu đậm như Thẩm Dật Thần. Giờ phút này linh hồn anh đã sớm phiêu đảng trên chín tầng mây, cho dù tức giận lớn đến mức nào, giờ phút này chỉ sợ đã tiêu tán “vô ảnh vô tung” (mất tung mất tích).

"Em nha, miệng lưỡi bén nhọn, em kêu anh phải làm sao?" Thẩm Dật Thần than nhẹ một tiếng, cung chiều ôm cô trong ngực, chỉ hận không thể đem cô khám vào trong bụng. Giọng nói hàm chứa bất đắc dĩ nhàn nhạt, không phải anh yêu tất cả của cô sao? Nếu có một ngày cô không còn giống con nít, còn là một Hồ Cẩm Huyền phản nghịch sao? Biết đâu lúc đó anh càng phiền não hơn.

"Ha ha! Miệng lưỡi bén nhọn không tốt sao? Bộ dáng như vậy sẽ không bị người khác khi dễ." Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nhìn người đàn ông yêu cô. Nếu không cũng sẽ không cho phép cô như vậy, hơn nữa còn lo lắng cô buồn, đúng là đáng yêu chết mất. Thật ra cô không cảm giác được tình yêu của anh, chỉ là anh đã tự động đem ý tứ của những phụ nữ thích anh quảng mất, cô lại không đi làm, nên tình cảm đôi đũa với người khác cũng mơ hồ.

"Được, thật tốt." Thẩm Dật Thần giận quá hóa cười, hơi thở trên người trở nên tà mị, khiến Hồ Cẩm Huyền trầm mê. Đợi khi cô phục hồi tinh thần, mới anh đã gần kề, loại hơi thở quen thuộc này bao lấy cô, làm nàng sinh ra một loại mê luyến, còn có cảm giác an toàn ——

"Anh ——" cô hé mở môi anh đào, vừa định nói, đã thấy anh cúi người xuống . . .

Bờ môi kiều gợi ngậm môi cô, nhẹ nhàng mút thỏa thích, giống như dùng phương thức này lấy được nhiều mật ngọt hơn, bàn tay to ấm áp theo thói quen ôm eo cô.

Nụ hôn này không giống lúc này, so tràn đầy lửa nồng đậm, nụ hôn này rất dịu dàng, môi mỏng cương nghị như chuồn chuồn lướt nước rơi trên môi cô, hơi ngửa một chút, cũng khiến cô khát vọng lấy được nhiều hơn, môi anh dần dần dời xuống. . . . .

Chạm khẽ vành tai nhạy cảm của cô, cảm giác ấm áp giống như điện giật khiến cả người cô run rẩy, toàn thân bị anh treu đùa nổi lên biến hóa.

Anh khẽ nói những lời tâm tình, làm lòng người rung động, thanh âm trầm thấp, hương thuần như rượu, tuyệt vời như thanh âm đàn vi-ô-lông-xen ở bên tai cô như một loại đầu độc vị, khiến cô trầm luân.

Hơi thở càng ngày càng hỗn loạn, nụ hôn Thẩm Dật Thần bắt đầu cường thế, môi lưỡi bá đạo tiến quân thần tốc trong miệng cô, cuốn lấy cái lưỡi thom tho phiến phiến khôi vũ (nhảy múa). Bàn tay sau lưng càng dùng sức, tựa hồ muốn đem cô nhập vào cơ thể. Môi lưỡi tùy ý dây dưa, răng ngọc khẽ mở, cường hân chiếm công mỗi tắc không gian, mút thỏa thích cái lưỡi thom tho của cô. (Lời người “bê-ta”: sao ta thấy mỗi lần tới cảnh hôn, tác giả lại dùng mấy câu này - _ - nghe riết mà chán ồm)

"A, ngồ. . . . ." Hôn sâu khiến Hồ Cẩm Huyền thiếu chút ngừng thở, cả khuôn mặt đỏ như máu.

Ý thức cô sắp mất đi hít thở, Thẩm Dật Thần mới lưu luyến tạm thời buông cô ra, đầu ngón tay ấm áp khẽ chống trên bờ môi cô, phía trên đỉnh đầu hơi thở của mình. . . . .

Anh chính là thích như vậy ——

Thẩm Dật Thần nhìn cô gái nhỏ tuyệt sắc trước mắt bị mình hôn đến thần điên bát đảo, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo, hôn như mưa tê tê đại đại, nhẹ nhàng lướt qua trán cô, mí mắt, chớp mũi, gò má. . . . .

"ư. . . . ." từng nụ hôn khiến Hồ Cẩm Huyền vui vẻ hừ ra tiếng, không tự chủ ngửa cổ lên, muốn càng nhiều yêu thương.

"Bảo bối, anh yêu em." Thẩm Dật Thần vừa hôn cổ cô vừa lẩm bầm, hầu kết không ngừng lên xuống, bàn tay lửa nóng xông vào áo mỏng, đè lên đỉnh mềm mại. . . . .

"Ư. . . . . A. . . . ." Hồ Cẩm Huyền không kìm được rên rỉ, thân thể bị treu ghẹo nháy mắt trở nên mềm nhũn. Giờ phút này nếu không phải có anh ôm cô, đoán chừng hai chân đã nhũn té xuống đất, so thể lực mà nói, đàn ông chiếm ưu thế hơn phụ nữ.

Thẩm Dật Thần vừa hôn cô vừa ôm ngang cô vào ngực, trực tiếp đi tới giường lớn, trong lòng cảm thán tại sao cô ngọt ngào như vậy, khiến anh trầm luân không dứt. Rõ ràng vừa qua kích tình không lâu, hiện tại đã muốn cô, lúc nào cũng dễ động tình.

Thẩm Dật Thần đặt Hồ Cẩm Huyền lên giường, cả người thuận thế đè lên, ngay khi hai người chuẩn bị ân ái một phen, một âm thanh không phù hợp vang lên.

Cô cô cô. . . . .

Đắm chìm trong tình dục khiến hai người vẫn đang hôn thật sâu, môi lưỡi truy đuổi chơi đùa, không ai nhường ai, thanh âm ‘cô cô cô’ lại không đúng lúc vang lên lần nữa. Hai ngọn lửa dục vọng mới lưu luyến tách ra, kinh ngạc nhìn đối phương, nhớ lại thanh âm vừa nghe được.

Cô cô cô. . . . .

Một thanh âm rất phối hợp vang lên, chọc Thẩm Dật Thần cười ha ha, trên mặt mang theo cung chiêu, làm người ta không tự chủ đắm chìm trong đó.

"Còn cười, em đói bụng không được sao?" Hồ Cẩm Huyền thấy tâm tình anh thật tốt thở phào nói, trong mắt lóe lên ngượng ngùng, cô không phải cố ý. Đã lâu chưa ăn cái gì, hơn nữa còn vận động nhiều như vậy, đương nhiên sẽ đói, cô cũng không phải làm bằng sắt, người đàn ông này làm gì lại có chút hà hê.

"Được được, không cười, bảo bối đói bụng, chúng ta đi ăn cơm." Thẩm Dật Thần ngoài miệng nói vậy, nhưng lời nói không giấu được ý cười, vội vàng bước xuống, trong lúc cô còn đang nghi ngờ đã ra khỏi phòng.

Một lát sau, lâu đến mức cô cái đang đói cũng sắp phát hỏa, Thẩm Dật Thần mới quay lại. Chỉ là trong tay anh cầm một cái khay, phía trên đầy thức ăn thom ngào ngạt, khiến Hồ Cẩm Huyền không kìm hãm được liếm môi, không vui trong lòng nháy mắt tiêu tán. Thì ra anh đi lấy thức ăn, tốc độ đúng là lợi hại, mười phút đã xong ba món ăn một canh, sắc hương cũng hoàn hảo. Chỉ là không biết mùi vị thế nào, cô rất muốn nếm thử một chút, mà anh lại cố tình lấy tốc độ rửa bỏ đi tới.

Bộ dáng tham ăn của Hồ Cẩm Huyền hoàn toàn gọi lên dục vọng của tên con trai này đó vẫn chưa áp chế được, khiến anh nóng nảy không dứt, cả người căng thẳng, hận không được trực tiếp nhào tới, để cô trước trở thành mỹ vị của anh, dứt anh ăn no rồi mới dùng cơm, nhưng anh vẫn không nỡ bỏ đói cô.

Thẩm Dật Thần trong lòng thở dài một tiếng, xem ra phải đi tắm nước lạnh rồi, dù sao ăn xong vận động cũng không tốt cho sức khỏe, cung chiêu vợ như mạng làm sao có thể làm chuyện ấy.

Bây giờ nghĩ lại còn có một vấn đề, đã lâu như vậy sao bụng nhỏ của cô vẫn chưa hàm hữu cốt nhục của bọn họ? Thẩm Dật Thần tràn ngập cung chiêu nhìn bụng nhỏ của Hồ Cẩm Huyền, trong mắt ý vị không rõ, xem ra vẫn phải tìm cơ hội để khám cho cô. Nếu có thật, bọn họ vận động quá mức kịch liệt, sẽ thương hại tới tiểu bảo bảo.

Nghĩ đến tiểu bảo bảo, trong lòng anh có mong đợi, gia đình hai người rất tốt đẹp nhưng gia đình ba người dường như cũng không tệ. Nhà này có anh, anh yêu cô, còn có kết tinh của họ, cô cũng sẽ không lén chạy ra ngoài.

Ánh mắt thâm tình của Thẩm Dật Thần khiến Hồ Cẩm Huyền đang tham ăn nháy mắt có một chút đỏ mặt, cô cho là người đàn ông này cười cô đôi bụng, còn thâm thì kêu to, trong lòng đột nhiên ngượng ngùng, thế giới này có thể làm đệ nhất sát thủ lộ ra thần sắc như vậy cũng chỉ có mình người đàn ông trước mắt.

Nhưng cô lại cảm thấy không đúng, thế gian mỹ nữ giai lệ nhiều như vậy, duy chỉ có Hồ Cẩm Huyền cô có đủ bản lĩnh khiến Bang chủ hắc đạo Thẩm Dật Thần lộ ra ánh mắt nhu tình.

Khi còn cách giường một đoạn ngắn, người nào đó đang từ từ đi tới lại đổi ý, anh bước nhanh để cái khay trên bàn nhỏ. Sau đó trước ánh mắt giết người của cô chầm rì rì gấp thức ăn vào chén, động tác ưu nhã dị thường. Nhưng giờ khắc này trong mắt Hồ Cẩm Huyền càng bức mình dị thường, rõ ràng có thể nhanh chóng gấp thức ăn, sau đó đưa tới cho cô, lại cố ý gấp chậm như vậy. Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, anh có thể không cần lúc này cũng duy trì cái lễ nghi chó má gì đó hay không, nếu không cô thật sự sẽ đói chết.

Hồ Cẩm Huyền nghe mùi thơm ngào ngạt, nuốt một ngụm nước bọt, mắt càng thêm không chút kiêng kỵ nhìn món ăn trong chén, trong lòng oán trách vô số lần. Rốt cuộc tại lần thứ n, người đàn ông nào đấy cũng đưa thức ăn đến, cô lộ ra nụ cười vui sướng, sau đó dưới con mắt cứng chiều của ai kia từng ngụm từng ngụm ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Dạy dỗ

Ăn uống no đủ, Hồ Cẩm Huyền không chút hình tượng nằm trên giường, thái độ lười biếng, nét mặt cô làm người ta liên tưởng đến chú mèo nhỏ. Thẩm Dật Thần nhìn bộ dáng này của cô, lại nhìn bàn ăn không còn sót một món, cung chiều cười cười. Cái anh muốn chính là hiệu quả này, nuôi cô trắng trẻo mập mạp, ôm càng thoải mái, hơn nữa cũng dễ sinh một tiểu bảo bối mập mạp tròn tròn.

Thẩm Dật Thần kéo ống tay áo, động tác thành thạo dọn dẹp bát đĩa, nhìn tình hình này, có lẽ đây là việc anh thường làm nếu không sẽ không thành thạo như thế. Giờ phút này không còn khi thế Đế Vương lúc nghị sự, chỉ đơn giản là một người chồng đảm đang.

Hồ Cẩm Huyền trầm mê nhìn người đang hạ mình dọn dẹp bát đĩa. Dung nhan tuyệt sắc kết hợp với khỏe miệng mỉm cười hạnh phúc, cô giống như một tia sáng, dị thường chói mắt.

Thẩm Dật Thần dọn dẹp xong bát đĩa, thỉnh thoảng ngẩng đầu quăng một nụ cười thâm tình cho cô. Trong lúc vô tình thấy bộ dáng mê người của cô, trong lòng kịch liệt nảy lên, ánh mắt càng ngày càng mờ, trong lòng càng kiên định không cho phép nàng ra gặp người khác nữa. Anh tình nguyện dọn dẹp tàn cuộc cũng không muốn những người giúp việc vào chính là không muốn người khác thấy cô tuyệt mỹ phong tình, dĩ nhiên còn có thâm tình không nỡ để cô làm việc nặng.

Trước kia ở nhà, bọn họ không thích bị người khác quấy rầy trong lúc nghỉ ngơi sau bữa ăn, cho nên những việc rửa chén liễn rơi vào tay anh, cũng tập thành thói quen.

Thẩm Dật Thần nhanh chóng xử lý mọi việc, nhìn cô khẽ gọi lên khỏe miệng, lộ ra phong thần tuấn lãng. Sau đó đem khay ra khỏi phòng. Đi mấy bước đột nhiên xoay người trở lại, cái khay trên tay cũng biến mất, điều này làm Hồ Cẩm Huyền rất kinh ngạc, nhanh như vậy đã mang xuống bếp? Hắc lưu di chuyển lòng vòng, đột nhiên nghĩ nơi này có người giúp việc, lúc này mới thấu hiểu cười.

Nhìn người đàn ông từ từ đi tới phía mình, Hồ Cẩm Huyền quệt quệt khỏe môi, người này thật rất biết hấp dẫn cô. Một đoạn ngắn như vậy anh lại đi rất chậm, hơn nữa còn lộ ra nụ cười mỉa hoặc nhân tâm, quả thật là một tên yêu nghiệt. Hồ Cẩm Huyền thừa nhận giờ phút này cô bị điện giật rồi, trong lòng đập rất nhanh.

"Thế nào? Có phải cảm thấy vì phu vô cùng tuấn lãng nên bảo bối bị mê muội không?" Thẩm Dật Thần cười nhìn cô, gái đang mình nhìn mình đến xuất thần, trong lòng đắc ý. Trước kia anh chưa bao giờ tìm hiểu nguyên nhân sao mình lại có khuôn mặt dị thường xuất sắc mà đặc chí nhưng bây giờ có thể nhìn thấy bảo bối yêu thích đáng ngoài anh tuấn của mình mà trở nên ngờ ngác, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy có tương mạo này cũng không tệ, tối thiểu cô gái anh yêu cũng trầm mê trong đó.

"Nói bậy, em không có." Hồ Cẩm Huyền cảm thấy hơi thở ấm áp phả trên lỗ tai nhạy cảm làm trong lòng cô khẽ nhộn nhạo. Nhưng giây phút nghe thấy đôi môi kia nói trúng tâm sự của mình, cô nhất thời không kịp suy nghĩ theo phản xạ bật thốt lên, thanh âm cực kỳ tức giận chẳng những không thể giải thích, ngược lại còn giấu đầu hở đuôi.

"Ha ha! Còn nói không có, nhịp tim kia nhanh như vậy, xem ra thân thể em thành thực hơn nhiều." Thẩm Dật Thần cười hì hì nói, bàn tay to không biết

lúc nào đã đặt trên tim cô, thỉnh thoảng ăn một chút đậu hũ non, về mặt tà ác.

"Nói lung tung! Đừng nói mỹ nam em thấy nhiều, ngay cả lưu manh tuyệt sắc cũng gặp không ít." Hồ Cẩm Huyền cậy mạnh nói, trong lời nói còn có một tia lo lắng. Trước kia, lúc thi hành nhiệm vụ Hồ Cẩm Huyền xác thực gặp không ít đàn ông trần truồng nhưng toàn là người làm người ta chán ghét, hơn nữa còn trở thành vong hồn dưới tay cô. Về phần mỹ nam, Hồ Cẩm Huyền chưa thấy ai xuất sắc hơn ông xã nhà mình, vô luận là đáng về bên ngoài hay khí thế trên mặt, không ai có thể so sánh. Nhưng nếu đem những suy nghĩ trong lòng nói ra, người nào đó chẳng biết phách lối đến mức nào.

Vốn nghe được tiếng tim đập nhanh của cô, người nào đó dĩ thường vui vẻ nhưng lúc nghe cô nói, nhất thời đen cả mặt nhưng vẫn không hề tổn hại đến vẻ mặt tuấn lãng của anh.

Biết rõ ràng nàng nói lời này muốn chọc giận anh nhưng anh vẫn không nhịn được sinh ra lửa giận trong lòng. Gặp qua đàn ông còn đẹp hơn anh? Đáng chết, cô còn gặp qua đàn ông trần truồng? Tên đàn ông xấu hổ nào dám trần truồng ra ngoài vũ nhục phụ nữ đảng hoàng, trời đánh chết hắn. Anh hiện tại chỉ muốn đem quần áo của những tên kia lột hết, nếu bọn họ thích trần truồng như vậy, vậy thì đem bọn họ khoả thân, để bọn họ ngày ngày trần truồng ra đường.

Người đàn ông trước mắt mặt mày đen kịt, nếu anh biết những tên kia đều bị bảo bối giết chết cả rồi đoán chừng sẽ giận đến mức đem xương cốt bọn họ nghiền nát mới thôi.

Một người đàn ông giờ phút này rất căm tức, kết quả của rất căm tức chính là cố ý đốt lửa người nào đó dám khơi lên ngọn lửa này, dĩ nhiên vẫn rất dịu dàng.

Thẩm Dật Thần ngăn cô gái nhỏ trên giường, đem cả sức nặng đè trên người cô, bờ môi khẽ gọi hung hăng ngậm đôi môi mềm mại của người nào đó khẩu thị tâm phi, bá đạo mứt thỏa thích, giống như muốn hút hết tất cả ngọt ngào. Anh không thỏa mãn với việc chỉ hút hút cái miệng nhỏ, bá đạo đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, dây dưa cái lưỡi thơm, từ từ mổ răng ngọc tiến vào, cường hãn công chiếm mỗi tấc không gian. Môi lưỡi không ngừng chơi đùa, hơi lạnh ban đêm bị hun nóng không chịu nổi, ngay cả nụ hôn Pháp nóng bỏng cũng không chịu nổi! Huyết khí phương cương, giờ phút này kịch liệt xâm nhập không ngừng.

Thẩm Dật Thần bá đạo hôn phía dưới, có thể kịch liệt trừng phạt cô một trận, cũng không cần giận anh nữa. Anh nên thấp nhang cầu nguyện Phật tổ, cô gái nhỏ này thỉnh thoảng khiêu khích anh ghen tức.

"A. . . . . Ngô. . . . ." Hồ Cẩm Huyền thừa dịp đầu lưỡi rút ra thờ dốc, nhẹ nhàng hô lên tiếng kháng nghị yếu ớt. Nhưng thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc một bước, cả người hư mềm không kim được leo lên thân thể dương cương, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn nóng bỏng, khẽ ưỡn người, khoái trá tiếp nhận trừng phạt ngọt ngào.

Vừa lúc đó, Thẩm Dật Thần đột nhiên rút đầu lưỡi ra khỏi miệng cô, từ từ liếm môi mình, hài lòng nhìn trước tiểu yêu nữ hồng hào trước mặt bởi vì mình đột nhiên rút ra mà trở nên bất mãn. Bộ dáng động tình mất hồn, mãnh liệt đề xuống xao động trong thân thể, trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào. Lần này anh muốn hảo hảo dạy dỗ cô một chút, nếu không về sau anh nhất định sẽ bị cô bức chết.

Nhìn tiểu nữ nhân trước mắt cong lên môi đỏ mọng kiều diễm, còn hơi lộ ra xương quai xanh mỹ lệ, thân thể anh trở nên căng cứng. Trong lòng khổ sở cười một tiếng, bộ dáng này mà trừng phạt cô cũng chính là tự làm khổ mình, nhưng giờ phút này không thể mềm lòng, nhịn được lúc này sẽ ăn hưởng cả đời.

"Vừa rồi em rất phách lối." Thẩm Dật Thần khẽ thân thể, nheo sống mũi kiều diễm, nhìn bộ dáng động tình của cô gái phía dưới, trong giọng nói có một chút ý vị lên án.

Hồ Cẩm Huyền cau mày, chu môi lên nhìn qua người đàn ông đang cười rất tự tại. Trong lòng ảo não anh trêu chọc cô đã lại lui ra lúc này, người đàn ông này rốt cuộc có ý muốn trừng phạt cô. Ngoài miệng không nói gì lại trần trụi lên án cô, còn bí mật mang theo nồng đậm ghen tức.

"Vẫn còn rất đắc ý." Thẩm Dật Thần nheo sống mũi nhỏ, trực tiếp tố cáo nói. Nhìn cô giờ phút này vì chưa thỏa mãn dục vọng mà bộ dáng có chút giống tiểu tức phụ (cô vợ nhỏ đang giận dỗi), trong lòng lửa giận cũng dần dần tiêu tán, thầm than thật đúng là một cô gái lợi hại, có thể trong nháy mắt triệt hạ kích thích lửa giận anh.

Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng lắc đầu một cái, giờ phút này cô không thể nghịch ý anh a, cô quả thật sắp bị lửa dục đốt người rồi, buổi tối lạnh như vậy, cô không muốn tắm nước lạnh đâu cho nên chỉ có thể theo anh, để anh bớt giận, ngoan ngoãn giúp cô hạ hỏa.

"Nhìn rất nhiều mỹ nam?" Trong lòng Thẩm Dật Thần đã sớm không còn lửa giận, nhưng vẫn không buông tha cô, khỏe miệng nâng lên ý cười không rõ. Ngón tay thon dài như nghệ sĩ Piano vuốt vuốt cái mũi nhỏ đến vành tai nhạy cảm, mắt nhìn chăm chú mỗi động tác của cô.

Hồ Cẩm Huyền lật đật lắc đầu, rất khẳng định bày tỏ chưa từng thấy qua, âm thầm quan sát thần sắc của anh. Giờ phút này cô đã biết anh giận cái gì, làm sao còn dám nói thêm một câu. Chỉ cần đại ca anh mau mau giúp cô hạ hỏa, cô sẵn sàng nghịch lương tâm nói dối.

"Còn nhìn rất nhiều đàn ông trần truồng?" Ngón tay thon dài của Thẩm Dật Thần ở trên người cô du động hơi dừng lại, cắn răng nghiêng lợi nói.

Hồ Cẩm Huyền càng lắc đầu, cô thật sự chưa gặp qua. Cho dù thấy, cũng kém anh rất nhiều, cô chỉ nói lung tung một chút, đại ca anh có thể hay không quên, không cần bức bối như người khác nợ anh ba trăm vạn, bởi vì một cô gái đáng thương còn phải đợi anh tới hạ

Lấy được đáp án hài lòng, Thẩm Dật Thần lúc này mới cười mỉa hoặc nhân tâm. Trong mắt cứng chiều cùng nhu tình không chút che giấu, dịu dàng ngậm đôi môi mềm mại anh lưu luyến không dứt. Người nào đó cực kỳ vui mừng, hôn càng thêm dịu dàng triền miên, không bao lâu, căn phòng rộng rãi liên

vang lên tiếng đàn ông thô rống cùng âm thanh rên rỉ yêu kiều của phụ nữ, tạo nên một bản nhạc tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Vô ý nghe được

Kể từ ngày nhiệt liệt triển miên trong phòng, Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần không ai mở miệng chất vấn thân phận đối phương, một loại tin tưởng tuyệt đối tạo không gian chung cho cả hai người. Trải qua chuyện đêm đó, tình cảm hai người chẳng những không có sút mẻ, ngược lại càng ngày càng tốt, cả ngày như keo như sơn.

Trong mấy ngày kế tiếp, Hồ Cẩm Huyền vẫn ở biệt thự nơi mà trên xã hội được gọi là xảo huyết của tổ chức xã hội đen, thanh thần ổn định như một quý phu nhân ngồi ăn rồi chờ chết, mỗi ngày nếu không phải lên mạng một chút, ngủ một chút, chính là bị một người đàn ông cưng chiều vợ như mạng ôm đi vườn hoa ngắm cảnh, tiếp tục như vậy nữa, đệ nhất sát thủ như cô không bao lâu nữa cũng phải mọc meo, cái ghế thiên hạ đệ nhất chẳng còn đến phiên cô ngồi.

Bây giờ suy nghĩ một chút đã thấy uỷ khuất, cô luôn tự tin vào bản lĩnh làm việc của mình, đột nhiên trong một buổi tối gặp phải hai người bản lĩnh so với cô còn tốt hơn. Hơn nữa một người còn là người bên gối cô. Có vợ ai lại mơ mơ hồ hồ như vậy, tuy cô cũng có một thân phận khác dấu điểm anh, nếu không với tính khí của cô, sớm đã ngang ngược chạy đến trước mặt anh chất vấn rồi.

Hồ Cẩm Huyền đi dạo trong vườn hoa, trong lòng không ngừng nghĩ tới những việc xảy ra trong mấy ngày nay, cũng không biết tình huống bên ngoài như thế nào, trên web không có tin tức gì của Vệ Thanh Nhiên, nghĩ đến hần không báo án, như vậy là tốt nhất, cô cũng không muốn thân ái phiền toái.

Bây giờ là thời điểm cô thanh nhàn nhất, ông xã vội đi việc gấp. Nghĩ đến chuyện có liên quan đến tổ chức này mà cô không cần làm gì, mỗi ngày đều có người giúp việc phục dịch. Họ đối với cô lúc đầu e ngại bây giờ thì cung kính, không biết Thẩm Dật Thần nói những thứ gì, mọi người đều gọi cô là phu nhân, tựa hồ việc cô đột nhiên xuất hiện cũng không nghi ngờ nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Cẩm Huyền dừng bước, nhìn cảnh vật một chút, buồn bực nghĩ tại sao mình đi tới nơi xa như vậy nếu như ông xã xử lý xong chuyện trở về không thấy cô, lại náo loạn cả biệt thự, nghĩ đến đó khóe miệng chậm rãi nâng lên, cả người trở nên đẹp mắt dị thường, so với hoa hoa thảo thảo trước mắt còn hơn.

Hồ Cẩm Huyền xoay người trở về, nhưng cách đó không xa truyền tới tiếng nói chuyện nho nhỏ mềm giòn dễ vỡ, buột cô dừng bước.

"Lý Tinh, black—yba—by mới đưa mỹ phẩm dưỡng da ra thị trường rồi, hôm nào chúng ta đi nhìn một chút đi! Còn có phòng ăn cherry có loại cà phê mới, không biết mùi vị thế nào, nghĩ một chút đã thấy thèm, cà phê cherry luôn có vị ngon nhất . . . . ." Một giọng nữ mềm giòn dễ vỡ truyền vào tai Hồ Cẩm Huyền, cô cười nhạt lắc đầu một cái.

Từ thanh âm có thể phán đoán người này nhất định là một cô gái đơn thuần, ở địa phương này có thể nghe thanh âm như thế, đúng là ngoài ý muốn. Bởi vì không khí nơi này vô cùng nghiêm túc, vô luận cô thân thiết cỡ nào, những người giúp việc kia cũng không cùng cô đùa giỡn, đại khái sợ Thẩm Dật Thần phạt họ đi! Cô đứng đây vô tình nghe lén người khác nói chuyện nhưng họ đang từ từ đi tới gần cô, cho nên mọi thanh âm cô đều nghe rất rõ ràng.

Hồ Cẩm Huyền muốn biết cô gái trong miệng Lý Tinh có phải cũng là một cô gái đơn thuần, vì vậy cô dừng bước. Không nên trách cô nhầm lẫn như thế, nếu là trước kia, cô đã sớm phui mông chạy lấy người rồi, nhưng trở về theo một người đàn ông mất to trừng mắt nhỏ, còn không ở lâu một chút, nghe bọn họ nói chuyện. Được rồi! Cô thừa nhận mình không có nhiều tế bào nghệ thuật, cô không nên đem ánh mắt một tên con trai đầy nhu tình, cung chiều lại mang theo một tia buồn bã coi là trọn mắt.

Nhưng hồi lâu cũng không nghe được thanh âm của người có tên Lý Tinh, Hồ Cẩm Huyền nghĩ thầm không phải sẽ là một cô gái an tĩnh? Trong khi cô trầm tư hết sức, giọng nữ mềm giòn dễ vỡ lại vang lên, lời nói đơn giản xoay quanh quần áo mới, muốn mua cái này cái kia, hoặc là nơi nào có chó và mèo bị người ta vứt bỏ, cảm thấy đáng thương. . . . .

Nghe đến đó, Hồ Cẩm Huyền thiếu chút nữa cười to ra tiếng, theo như cô đoán, người nói chuyện trước mắt nhất định là thuộc hạ của ông xã thân ái, hơn nữa nghe tiếng bước chân, tuyệt đối không phải là một người đơn giản, chỉ là thanh âm của cô ấy ngược lại rất hồn nhiên, lời nói cũng thế, nhưng hô hấp trầm ổn sao có thể là một người đơn giản, đôi tay có thể đã dính đầy máu tươi của những người bỏ rơi chó mèo, điều này làm cô cảm thấy giới vô cùng, Hồ Cẩm Huyền cười cười, sau đó xoay người muốn đi.

"Ai! Lý Tinh, làm sao cậu không để ý đến tót, nghe nói nước Z gần đây xuất sản một vũ khí mới tên là XM29, tầm bắn có thể đạt tới 2000m, hơn nữa cách âm, khiến người ta ngoài ý chính là cái XM29 này có thể không cần nhắm thẳng mới giết chết mục tiêu, bởi vì nó có thể. . . . . Quẹo cua . . . . ." Giọng nữ mềm giòn dễ vỡ oán trách nói, thần bí nói tin đồn mình nghe được, hi vọng bạn tốt chú ý, người bạn này của cô luôn luôn không nhiều lời, chính cô một người nói liên tục rất lâu, mà cô ấy ở một bên nghe, lại không hề trả lời.

Hồ Cẩm Huyền nghe nói như thế, dừng lại bước chân sắp rồi đi, XM29? Có thể quẹo cua sao? Tầm bắn đạt tới 2000m? Trong lòng lặp lại những lời vừa

nghe được, Hồ Cẩm Huyền cười, trên mặt hứng thú cuồng nhiệt không chút nào che giấu, trong cuộc đời Hồ Cẩm Huyền có ba hứng thú, một trong số đó chính là cực kỳ say mê súng ống. Không nghĩ tới nghe được tin tức này, xem ra cô không hề nhầm chán, ngược lại cô hận không được lập tức nhìn thấy vũ khí mới trong truyền thuyết kia. Nghe được tin tức hữu dụng, Hồ Cẩm Huyền tràn đầy vui mừng không lưu lại nữa, nhưng lời nói tiếp theo của đối phương lại làm dưới chân cô lao đảo một cái, thiếu chút nữa té đập mặt.

"Ai! Lý Tinh, chờ tớ một chút nha, sao cậu đối với tin đồn mạnh mẽ như vậy đều không cảm thấy hứng thú? A —— tớ biết rồi, cậu hứng thú với những chuyện của ông chủ đúng không? Nghe nói mấy ngày trước ông chủ mang về một phụ nữ đáng đáp như hồ ly. . . . ." Thanh âm mềm giòn dễ vỡ thản bí nói, quả nhiên nhìn thấy bạn tốt vừa đi lại nhanh chóng dừng bước, trong lòng cô đặc ý, quả nhiên mình hiểu bạn tốt, biết bằng hữu lạnh lùng này đối với ông chủ có chủ ý khác.

Nhưng ông chủ như một thiên thần, kỳ thác quá nhiều hi vọng, thất vọng sẽ càng lớn! Không nói họ chỉ là thuộc hạ, chỉ cần một truyền thuyết ông chủ có một người vợ súng ống, Lý Tinh và chủ tử đã không có khả năng ở chung một chỗ, chẳng lẽ cô muốn làm Tiểu Tam chia rẽ gia đình người ta? Việc này cũng không giống phong cách của cô nhưng chuyện tình cảm ai nói chính xác được, chỉ hy vọng đến lúc đó cô không cần thương tâm quá sâu.

Hồ Cẩm Huyền nghe lời nói như thế, nhú nhú mày đẹp, cô là hồ ly tinh? Trời ạ! Cái em gái nhỏ này có thể nghe tin via hè nhiều chuyện này ở đâu, cô là một mỹ nhân rất thuần khiết, rất dịu dàng hiền thực có được hay không, toàn thân cô cũng tràn đầy tài trí và cảm tính của phái nữ hiện đại, rất có khí chất a, hơn nữa cũng rất có tính cách. . . . .

Hồ Cẩm Huyền đang tự mình khích lệ, thanh âm mềm giòn dễ vỡ lần nữa vang lên, chỉ là thanh âm dễ nghe này thế nào nói những thứ khiến cô không thể quá vui mừng đấy.

"Thật không biết cô ta đến tốt cùng có bản lĩnh gì, có thể khiến ông chủ giữ bên người nhiều ngày thế kia, hơn nữa nghe nói ông chủ còn cùng cô ta ở chung phòng, không cần suy nghĩ cũng biết làm chuyện gì." Thanh âm mềm giòn dễ vỡ bất mãn tả oán nói.

Hồ Cẩm Huyền mặt tròn trắng, nghĩ thầm em gái nhỏ, em có thể đã thành thực quá sớm rồi hay không, trí tưởng tượng quá tốt một chút, ở chung phòng liền nhất định làm loại chuyện đó sao? Huống chi cũng không phải cô muốn ngày ngày ở trong phòng, mà là có một người đàn ông bá đạo vác cô vào, mặc dù một nửa lời của em không sai, cô ở trong phòng đích xác bị một tên con trai ăn rồi lại ăn, nhưng cô cũng rất vô tội có được hay không.

Hồ Cẩm Huyền xuyên thấu qua lá trúc nồng đậm nhìn hai cô gái đang đi tới không xa, nhú mày, quả nhiên cô đoán không lầm, trước mắt cô gái đang lú rú là một người vui tính, bộ dáng rất đáng yêu, về phần người đột nhiên vẫn đứng không nhúc nhích, đáng đáp cũng không phải trầm tĩnh mà là lạnh lùng, gương mặt thanh lệ hợp với hơi thở lạnh lùng, cũng không tầm thường nhưng thái độ lạnh lùng của ông xã thân ái là hun đúc ra ngoài, còn do bẩm sinh. Nếu như phối hợp với hoàn cảnh, cô gái kia cũng rất được, có thể trấn áp một đám người.

"Người nào? Ra ngoài!" Cô gái tên Lý Tinh lạnh như băng hô, một đôi trông mắt màu đậm không nhìn ra vẻ mặt đang nhìn tới nhìn lui, sắc bén.

Hồ Cẩm Huyền nghe cô la, trong lòng nghi ngờ, phát hiện ra cô? Nhưng là không thể nào a, cô từ lúc bí mật nghe lén người ta cũng đã ăn hơi thở, theo lý thuyết không thể phát hiện ra cô? Chẳng lẽ còn có người khác? Hồ Cẩm Huyền lắng nghe tiếng gió và tiếng lá cây chung quanh, quả nhiên nghe được cách cô không xa có một hơi thở hơi yếu, vừa rồi cô suy tư vấn đề quá nghiêm túc, cho nên không cảm giác hoàn cảnh chung quanh, trong lòng cô thất kinh, nếu đối phương lúc này tới ám sát, như vậy cô sớm chết rồi, may mắn không phải, chỉ là thế nào trừ một người nhầm chán như cô ra, còn có người hứng thú với chủ đề của các cô ấy?

Quả nhiên, cách Hồ Cẩm Huyền không xa, có một người giúp việc run run rẩy rẩy đi ra, cô vô tình nghe lén họ nói chuyện, cô tới nơi này tìm phu nhân, ông chủ sắp trở về rồi, cho nên tất cả mọi người đang tìm phu nhân. Nhưng vừa này cô rõ ràng nhìn thấy phu nhân ở chung quanh đây, thế nào lại không thấy, cô không nghĩ sẽ ở đây nghe hai sát thủ cấp trong bang một thảo luận chuyện tình của ông chủ, bang quy mọi người đều hiểu, tại mắt khắp nơi của ông chủ đều có thể phản xử mọi chuyện, hiện tại cô chỉ có công phu mèo ba chân, nếu hai sát thủ cấp một trước mắt muốn giết cô cũng là việc dễ như trở bàn tay, càng nghĩ trong lòng người giúp việc càng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Quyết đấu rất kịch thích

"Cô đều nghe được?" cô gái tên Lý Tinh sắc bén nhìn người giúp việc nhất gan công phu như mèo cào trước mắt, trong mắt sát khí không che giấu mở rộ, giống như nếu người giúp việc nói một chữ 'đúng', cô sẽ trực tiếp đi gặp Diêm Vương tựa như.

Người giúp việc bị khí thế của cô làm sợ tới mức mãnh liệt lắc đầu, chỉ sợ chậm một chút sẽ mất mạng. Là do họ không chút cố kỵ ở nơi công cộng trường nói chuyện chủ tử, cùng cô không có quan hệ, cô chỉ phụng mệnh ra ngoài tìm phu nhân thôi, nhưng lúc này có ai sẽ nói đạo lý với cô, đối với mọi người mà nói, giết một người giúp việc nho nhỏ, căn bản cũng không lạ, cho nên cô rất sợ, sợ hai sát thủ cấp một trước mắt vì đề ngừa ngộ nhỡ mà giết chết cô.

Lý Tinh thấy người giúp việc trong mắt tràn đầy sợ hãi, cả đầu lắc sắp rớt, trong lòng hoài nghi nặng hơn, nếu không phải nghe trộm được thứ gì, cô làm

gì lúc đầu lợi hại như vậy.

Nguyên tắc thả giết làm còn hơn bỏ sót, Lý Tinh chợt tiến lên một bước, tay nhỏ bé mảnh khảnh nháy mắt bóp chặt cổ cô hầu gái, nhìn người giúp việc trước mắt không ngừng đỏ mặt, tay cô siết chặt hơn, hi vọng sớm kết thúc 1 sinh mệnh. Cũng không thể trách cô, nếu người trước mắt không chết như vậy về sau người chết có khả năng là hai người các cô, cô tuyệt đối sẽ không để bất kỳ một tia nguy hiểm nào tồn tại. Nghĩ tới đây, mắt Lý Tinh càng phát lạnh, nhìn tay nhỏ bé giờ phút này dùng sức so với đàn ông còn lớn hơn.

"....." Cô hầu gái cảm giác sắp hít thở không thông, nhìn cô gái trước mắt giống như ác ma buông thả sát khí vô tận, bản năng cầu sinh khiến hai tay không kìm hãm được bắt được tay Lý Tinh đang bóp chặt cổ mình, ý đồ thông qua phương thức này lấy được một tia đường khí.

Thấy tình hình này, giọng nói thanh thúy của cô gái nhỏ vang lên, chợt kéo cánh tay Lý Tinh, lo lắng nói: "Lý Tinh, không cần!" .

"Nhưng cô ta nghe chúng ta nói chuyện, nếu để cô ta nói lung tung, trở với cậu liền xong đời, bang quy cậu cũng hiểu." Lý Tinh nghe giọng khẩn cầu của bạn tốt, tay bóp chặt cổ hầu gái buông lỏng một chút nhưng vẫn không mở ra.

Bạn tốt tâm địa thiện lương, cô hiểu! nhưng giờ phút này không phải xử trí theo cảm tính, cô tuyệt đối không thể để chuyện vừa xảy ra truyền tới tai người kia, không đơn thuần bởi vì sợ bị xử phạt, hơn nữa là không muốn nhìn thấy người đàn ông thần thoại đó chán ghét nhìn mình. Từ lúc nào bắt đầu, cô chỉ hi vọng có thể đứng xa xa nhìn anh, cho dù biết anh đã có vợ, cô vẫn không khờ dại để được nghĩ đến anh. Yêu một người chỉ cần một giây, nhưng để quên một người lại tốn rất nhiều thời gian.

"Nhưng cậu giết cô ta sẽ có phiền toái, cậu xác định ông chủ sẽ không biết chuyện xảy ra hôm nay? Hơn nữa chúng ta cần bản không cần thiết sát hại người mình, để cho cô ta bảo đảm không nói ra chuyện hôm nay là tốt rồi, cần gì lấy mạng người." Giọng nói thanh thúy không ủng hộ chậm rãi vang lên.

"Ồ ô ô. ...." Cô hầu gái có chút hồi hồn, lúc đầu bày tỏ tuyệt đối sẽ không nói ra.

"Cậu xác định cô sẽ không nói sẽ không nói? Tâm, cậu nghĩ quá mức đơn giản, chúng ta cái gì cũng có thể khống chế, duy chỉ không có cách khống chế lòng người, hôm nay người này trở tay ra tay, ai cũng không ngăn cản được." Lý Tinh nói với cô gái tên Tâm, sức lực trên tay lần nữa đánh úp về phía cô hầu gái.

Cô gái tên Tâm cắn cắn môi, không phản bác được, Lý Tinh nói không sai, cô luôn nghĩ quá mức đơn giản, họ luôn luôn ở trong đao kiếm, một cái sơ sẩy cũng sẽ làm tan xương nát thịt, huống chi làm một sát thủ thì không thể có tình cảm, chỉ có thể trung thành nghe theo chủ tử, nhưng giết người trong bang nên xử lý thế nào mới không bị hoài nghi?

Lý Tinh nhìn hảo hữu trầm mặc không nói, trong mắt chợt lóe lên thương thức, xem ra tâm cũng không phải mù quáng, giống như nhìn ra nghi ngờ của cô, lạnh lạnh an ủi: "Đừng lo lắng, trở sẽ xử lý tốt."

Dứt lời, tay Lý Tinh chợt siết chặt, nếu không phải do bạn tốt phản đối, giờ phút này người giúp việc đã sớm chết rồi, xem ra cô phải hành động nhanh một chút, trễ một khắc là thêm một phần nguy hiểm.

Hồ Cẩm Huyền nhìn tiết mục đang diễn trước mắt, thảm thán không thú vị, chưa gặp qua giết người lại dài dòng như vậy. Nếu không tại cô, mệnh cô hầu gái cũng không đến đường cùng, ai kêu người ta đặc biệt ra ngoài tìm cô. Cô ngưng ngưng nhìn người khác gặp nguy hiểm mà không chú ý, huống chi cô hầu gái trước mắt cô có chút ấn tượng, mấy ngày ông xã không có ở đây chính những người giúp việc này đi dạo khắp nơi với cô. Tay cô nhanh chóng lấy mấy miếng lá trúc, là tả mấy tiếng, lá trúc vô hại nháy mắt giống như lưỡi dao sắc bén bắn thẳng về phía tay Lý Tinh đang bóp chặt người làm nữ, tốc độ cùng sức lực làm người ta tròn mắt cứng lưỡi, một loại thủ pháp ám khí không luyện hơn tám chín năm không thể đạt tới tài nghệ này.

Mà giờ khắc này đang cảm thấy khoái trá, Lý Tinh cảm thấy sau ột hồi gió mát đánh tới, thất kinh một cái, cô đột nhiên quay người, chỉ thấy mấy miếng ám khí màu xanh biếc hướng mình bắn thẳng đến, cô chợt buông tay, lắc mình một cái, nhanh chóng tránh né lợi khí.

Nhưng tốc độ lợi khí thật sự quá nhanh, ngay cả bản lĩnh nhanh nhẹn của cô vẫn khiến lưng bàn tay trắng nõn bị lá trúc kéo lê một vết máu.

"Người nào? Ra ngoài!" Lý Tinh nổi giận gầm lên, tròn mắt sắc bén hiện lên sát khí, bắn thẳng về phía Rừng trúc. Trong lòng đã sớm lẫn lộn, là ai ở chỗ tới? Đối phương đến tốt cùng nhìn thấy gì? Càng thêm làm người ta kinh ngạc chính là lá trúc nhìn như vô hại lại có thể bị đối phương lấy ra làm ám khí, đối phương tuyệt đối là cao thủ thâm tàng bất lộ, xem ra chuyện hôm nay không thể không giải quyết, chỉ là Lý Tinh cô trừ người đàn ông kia cho tới bây giờ không sợ người nào.

Cô gái tên Tâm tròn mắt lo lắng quét hoàn cảnh chung quanh, từ chỗ đối phương phát ám khí, người đó tuyệt đối không đơn giản, đều là lỗi của cô, nếu như không phải do cô không che đầy miệng sẽ không thành như vậy, cô ảo não trầm nghĩ.

"Ba ba. .... Đùa giỡn thật tốt, chỉ là bộ dáng các người là muốn giết người diệt khẩu sao?" Hồ Cẩm Huyền từ góc tối đi ra, vỗ tay, khóe miệng nâng lên ý vị không rõ mỉm cười, mắt liếc người giúp việc đang thờ dốt một cái. Sau đó không chút kiêng kỵ quan sát người khiến cô bất nhàm chán trước mắt, Hồ Cẩm Huyền chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ nhàm chán nhìn những thứ nhàm chán như vậy, chỉ mong là tiết mục này có thể đuổi thời gian nhàm chán.

"Cô là ai?" Tâm thanh thúy nói, trong giọng nói còn có sợ hãi cùng nghi ngờ, những lời này đồng thời là tiếng lòng của Lý Tinh. Họ âm thầm quan sát Hồ Cẩm Huyền, một khắc thấy Hồ Cẩm Huyền xuất hiện họ cần bản không nghĩ đến người vừa phát ra ám khí lại là một cô gái tuyệt mỹ, không thể phủ nhận cô so với những phụ nữ họ đã gặp đều mỹ hơn, khí thế hơn. Chỉ là cô ở trong bang có vai trò gì, chẳng lẽ vừa tới sao? Nếu không dựa vào bản lĩnh của cô, họ không thể nào không biết cô.

Ở nơi này ngăn ngùn mấy giây, mọi người đều theo đuổi suy nghĩ của mình, Lý Tinh đột nhiên nghĩ đến cái gì, tay chân nhanh chóng tập kích Hồ Cẩm Huyền, ra tay mau, hung ác, chính xác!

Trong mắt Hồ Cẩm Huyền không có chút kinh hoàng, chỉ là đứng nhàn nhạt cười, tựa hồ đối với việc đối phương đột nhiên ra tay không hề nghi ngờ, cô không tránh né tiến lên cực nhanh, sức lực hung ác trí mạng.

Chân và chân, tay và tay ngoan lệ tập kích, một cuộc so tài chính tức diễn ra, tay chân linh hoạt ai linh hoạt hơn, sức lực lớn hơn, đầu óc chuyển được nhanh hơn, chính là người thắng.

Lý Tinh không ngờ chỉ một chiêu, trong lòng cả kinh, vừa nảy ám khí đối phương lợi hại cô đã biết, cho nên giờ phút này cô không dám khinh địch, nhanh chóng giờ tay ngăn chiêu tiên công của Hồ Cẩm Huyền, sau đó lui thân đá một cú trên không ——

Hồ Cẩm Huyền cười nhạt một tiếng, ngay sau đó cô nhắm thẳng cổ họng đánh tới, bước chân cực nhanh, mang theo một cỗ tấn công cường đại, cô đã lâu không luyện tập qua, mấy ngày nay ở chỗ này hết ăn lại ngủ, hoàn toàn là cuộc sống của heo, hơn nữa ngày đó bị Vệ Thanh Nhiên đánh bại vẫn khiến cô dị thường nổi giận, đang lo không có ai cho cô phát tiết.

Lý Tinh trong mắt kinh ngạc, chưa bao giờ gặp đối thủ mạnh như thế, cảm thấy thể công đột kích, phản ứng phòng ngự trời sinh giúp cô nhanh chóng né tránh, sau đó nàng cánh tay dài mảnh khảnh liền nắm chặt cánh tay Hồ Cẩm Huyền, muốn mượn lực kiềm chế đối phương.

Đứng một bên, Tâm nghĩ người, cô không nghĩ người con gái trước mắt, nhìn dáng dấp văn văn nhược nhược, kiêu tiểu thương người, võ công lại tốt như vậy, xem bộ dáng hai người, cho dù các cô liên thủ cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Đánh hồi lâu, Hồ Cẩm Huyền đưa ra kết luận, cô gái trước mắt cũng không đủ tư cách là đối tượng luyện tập của cô, xem ra sau này tìm ông xã để luyện tập tương đối tốt, trình độ tăng lên cũng nhanh, dù sao công phu của anh, đêm hôm đó cô thấy rất rõ ràng.

Hồ Cẩm Huyền chợt dùng sức đánh rơi cánh tay Lý Tinh, lưu loát né người sang một bên, một cái tay khác linh hoạt đánh úp tới một huyệt vị của Lý Tinh, chỉ thấy sắc mặt Lý Tinh đột nhiên phát sinh biến hóa, mồ hôi hột từ cái trán chảy xuống!

Hồ Cẩm Huyền một quyền này vừa ngoan vừa chuẩn, đánh vào huyệt vị trên trên thân, đau đớn mãnh liệt nhanh chóng tập kích, Lý Tinh từ từ cuộn trên mặt đất, cô tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén như một sát thủ hung ác ——

Chỉ thấy cô đưa tay đột nhiên nắm tóc Lý Tinh, thanh âm băng hàn như thảng chập chất vấn: "Cô rất phách lối nha, chỉ là không biết cái gì khiến cô đối với tôi đột nhiên nổi lên sát ý đây?"

"Dừng tay! Thả cô ấy ra, cô ấy không có ý." Giọng thanh thúy nháy mắt lo lắng vang lên, cô bây giờ không có biện pháp nhìn thấy bạn tốt bị người khác bắt còn thờ ơ, Lý Tinh rơi trong tay cô gái tuyệt sắc trước mắt, hoàn toàn đều do cô.

"Dừng tay? Nhưng vừa rồi cô ta ra tay vô cùng ngoan lệ, rõ ràng chính là muốn đưa tôi vào chỗ chết." Hồ Cẩm Huyền cười như không cười nói, nếu đối phương chỉ là vui đùa một chút, cô cũng cho qua nhưng cái tên Lý Tinh này nhìn thấy mặt mũi cô, có một tia nghi ngờ, sau đó tràn đầy sát khí tấn công cô, Hồ Cẩm Huyền không hào phóng đến mức bỏ qua cho kẻ địch của mình.

Lý Tinh căn bản cũng chưa đáp lại, chỉ thấy cô vừa ngẩng đầu, trong tay áo một cây ngân châm thẳng tắp hướng Hồ Cẩm Huyền bắn ra ——

Hồ Cẩm Huyền cả kinh, lập tức tránh né, ngay sau đó tay cô quần lên cổ tay đối phương, đối phương phản ứng trước, dùng sức thoát ra ngoài! Ngay lúc cô nghĩ một chiêu đem Lý Tinh bắt lại thì một cỗ hôn mê không lồ đánh tới, làm cô không đứng vững, đột nhiên quỵ một chân xuống đất!

Ngay sau đó, Hồ Cẩm Huyền liền cảm thấy dạ dày truyền đến một hồi co rút mãnh liệt, cảm giác ác tâm làm cô càng thêm vô lực ——

"A ——" cô nhanh chóng xoay người lấy tay che mũi, nôn ọe thiếu chút nữa muốn mạng cô!

Tại sao có thể như vậy? Cô đây là thế nào?

Hồ Cẩm Huyền còn chưa kịp hiểu rõ, Lý Tinh đột nhiên tiến lên, một tay giao chế trụ tay cô dùng sức phản kháng, một tay khác không biết từ đâu cảm lên một cây súng lục nhắm vào huyệt thái dương cô ——

Cô rên lên một tiếng, bả vai giống như có loại đau nhức giòn tan, muốn giãy giụa nhưng khó chịu trong cơ thể khiến cô không biết phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Còn không mau lên xem bang chủ phu nhân

Nhìn mặt mũi Hồ Cẩm Huyền khó chịu, Lý Tinh chợt lóe lên nụ cười lạnh như băng, biểu hiện tâm tình cô giờ khắc này rất tốt, ai có thể tưởng tượng người vừa mới muốn bắt mình bây giờ lại rơi vào tay mình, cô còn có 100 cách hành hạ đối phương.

Cô gái tên Tâm bên cạnh kêu lên một tiếng, lo lắng kéo tay đồng bạn khuyên nhủ: "Lý Tinh, thôi, chúng ta đi thôi!" .

Cô có thể nhìn thấy khí phách làm người ta thần phục chỉ có trên người ông chủ từ cô gái tuyệt sắc trước mắt này, cho nên cô đoán người trước mắt tuyệt đối không đơn giản. Cần thận nhìn lên, dáng dấp cô gái này tuyệt sắc như thế, hơn nữa còn xuất hiện trong bang. Trong lòng cô nháy mắt nghĩ tới cô gái yêu mị đích thân chủ từ mang về mà mọi người bàn tán những ngày gần đây, chỉ là cô nghĩ dựa vào trực giác nhạy cảm của Lý Tinh, có lẽ Lý Tinh đã sớm đoán được, cho nên mới đột nhiên ra tay ác như vậy, chiêu chiêu trí mệnh.

"Thả? Không dễ dàng như vậy." Lý Tinh lạnh như băng nói, thanh âm tàn khốc như luyện từ địa ngục, khiến người bên cạnh rung mình một cái.

Lý Tinh cô nhớ rõ mình vừa bị đánh đến nhếch nhác, đều là công lao của cô gái tuyệt sắc trước mắt, tại sao đối phương có thể lấy được chú ý của chủ tử, thậm chí là sủng ái, dựa vào dung mạo sao? Hay là thao tác thật tốt?

Không ai biết giờ phút này trong lòng Lý Tinh cỡ nào tức giận. Từ lúc cô gái này xuất hiện, cô vô tình nhìn thấy dây ngọc đeo cổ chưa bao giờ rời khỏi người chủ tử trên thân cô ấy. Một khắc đó kìa, cô liền muốn đánh cô ta tới đỏ máu. Ngay cả phu nhân cũng không có vinh hạnh đặc biệt, thế nhưng lại xuất hiện trên người cô gái này, làm sao cô có thể không tức. Nếu đối phương là phu nhân thì đành chịu, nhưng đối phương chỉ là một ‘Tiểu Tam’ (người thứ ba) vừa mới xuất hiện .

Vì trong bang phần lớn mọi người chưa gặp qua Hồ Cẩm Huyền, vì vậy họ nghĩ Hồ Cẩm Huyền thành ‘Tiểu Tam’ cũng không có gì ngạc nhiên.

Hồ Cẩm Huyền giờ phút này chỉ cảm thấy mình ăn trứng thối gì, trong bụng lặn lội, cả người hô hấp dồn dập, bả vai căng đau, cô cau mày đẹp, trong lòng khổ sở nghĩ, không nghĩ tới đường đường đệ nhất sát thủ thế nhưng bởi vì bệnh mà rơi vào trong tay người khác, mặc người chém giết.

Đột nhiên trong không khí, cuồng phong bắt đầu khởi động, khí áp không ngừng lên cao, lá trúc bên cạnh bị thổi văng soạt soạt soạt, Lý Tinh đang áp chế Hồ Cẩm Huyền bị một lực mạnh đánh văng ra ngoài, đụng vào dưới chân đại thụ, liền phun ra một búng máu.

Chờ Lý Tinh phục hồi tinh thần, trước mặt cô không biết lúc nào đã có năm người áo đen che mặt. Mặc dù vậy, vẫn có thể đoán ra họ là phụ nữ qua dáng người hấp dẫn dưới lớp áo đen, ánh mắt lạnh như băng như lợi kiếm, khúc xạ lòng người, sát khí không che giấu không ngừng phóng ra, làm cho người ta liên tưởng đến địa ngục. Mà cô gái vừa bị cô bắt đang được bảo hộ chính giữa, cho dù không có đầu óc cũng biết năm người áo đen khí thế cường đại trước mắt rất dễ ý cô gái tuyệt sắc đó. Điều này làm tăng thêm nghi ngờ về thân phận của cô gái này. Tại sao có thể tùy ý đi lại trong bang, võ công của cô rõ ràng rất tốt, tại sao đột nhiên bị Lý Tinh bắt được, đây chính là vấn đề vẫn quanh quẩn trong lòng Lý Tinh.

"Người đáng chết!" Một người dẫn đầu 5 người áo đen khẽ nguyên rủa một tiếng, nhanh chóng lách mình đến bên người Lý Tinh, trong lúc cô còn không có phản ứng, đôi chân thon dài có lực đã hung hăng đá cô mấy cái, chỉ nghe thấy trong không khí truyền đến “cạc cạc” mấy tiếng, xem lực đá, đoán chừng xương toàn thân Lý Tinh cũng bị đá nát rồi, người áo đen còn chưa hả hận dùng chân dặm lòng bàn tay cô đang rú xuống trên mặt đất, khạc một tiếng, cả xương bàn tay trong nháy mắt gãy lìa.

Nếu như vừa rồi không phải phu nhân vẫn ám hiệu họ không cần ra ngoài, cô chính mình có thể ứng phó, họ đã sớm hung hăng dạy dỗ cô ả không biết điều này. Chỉ là sát thủ hạng nhất, chẳng những nói loạn trong bang, còn dám can đảm giết người, hoàn toàn không thấy uy nghiêm của ông chủ. Hiện tại to gan hơn, ngay cả phu nhân chủ tử quan tâm nhất cũng dám đánh, quả thực là chán sống. Cô đã xuống tay rất lưu tình, nếu giờ phút này ông chủ ở đây, chẳng những hai cô ả trước mắt không thể sống, kể cả họ cũng phải chịu phạt. Chỉ là ông chủ phạt thế nào, cái này không biết được.

Hồ Cẩm Huyền hé mở môi anh đào mấy cái, vừa muốn nói cái gì, liền cảm thấy cảm giác mê muội mãnh liệt đánh tới lần nữa, ngay sau đó, thân thể kiêu kiều (nhỏ nhắn xinh đẹp) đột nhiên thoáng cái, từ từ nhắm mắt lại, không hề báo trước ngã xuống ——

Trong nháy mắt ngã xuống, cô rất muốn nói một câu ‘quá khốc rồi, có phong phạm Hồ Cẩm Huyền cô’.

Người áo đen bên cạnh nhanh chóng ôm Hồ Cẩm Huyền, trong mắt thoáng qua lo lắng, không dám trễ nãi, ôm Hồ Cẩm Huyền giống như một con gió chạy về biệt thự không xa. Nếu phu nhân có việc không hay, đoán chừng người trong bang hôm nay đừng nghĩ sống. Không phải họ quá khoa trương, mà sự thật chính là như thế, ông chủ quá quan tâm phu nhân, xem cô còn quan trọng hơn sinh mạng của mình. Chỉ là họ không hiểu, phu nhân rõ ràng chỉ bị Lý Tinh bắt được, tại sao đột nhiên té xỉu? Chẳng lẽ Lý Tinh vụng trộm sử dụng tay chân, trong lòng 5 người áo đen nhất trí nghĩ như vậy.

Mà cô hầu gái mới vừa được Hồ Cẩm Huyền cứu thờ gấp, khôi phục thần chí, giương mắt nhìn trần thế trước mắt, nhìn những người áo đen giống một trận gió biến mất tại chỗ, trong lúc vô tình nhìn thấy một người áo đen ôm Hồ Cẩm Huyền, miệng há thật to, ấp úng nói: ". . . . Phu. . . . . Phu. . . . . Nhân. . . . .".

Ông trời a! thứ cô vừa thấy không phải là ngũ đại hộ vệ huấn luyện hai năm trong truyền thuyết chứ? Không đúng, hiện tại không phải cái này, mà là tại sao phu nhân phải ở trong ngực hộ vệ, chẳng lẽ cô bị thương. Giờ phút này cô hầu gái không để ý đến kinh sợ, nhanh chóng chạy vào biệt thự, hoàn toàn quên mất nếu không phải phu nhân nhà mình đột nhiên xuất hiện, có lẽ cô đã sớm mất mạng rồi.

Nghe được câu văn không trọn vẹn trong miệng cô hầu gái này thì khuôn mặt Lý Tinh nửa áp trên đất đã tái nhợt, giờ càng tái nhợt. Bởi vì cô nghĩ đến truyền thuyết ông chủ sủng ái phu nhân, trong bang, mọi người đều biết ông chủ mất gần hai năm để huấn luyện năm ám vệ để bảo vệ phu nhân. Vừa rồi nhìn những người áo đen kia trùng hợp năm người, hơn nữa còn mặc đồ đen, cô gái tuyệt mỹ có thể tùy ý đi lại trong bang, rõ ràng đã được chủ tử chấp thuận, đáp án như vậy quá sinh động rồi.

Cô gái tên Tâm vội ngăn cản cô hầu gái, khẩn trương hỏi: "Cô vừa nói phu nhân là ai?", đồng thời trong lòng không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần

không được như cô nghĩ, nếu không họ sẽ chết rất thảm. Nhưng ông trời giống như đối nghịch với họ, lời kế tiếp của cô hầu gái như sấm sét giữa trời quang, làm gót chân cô đứng cũng không vững.

Cô hầu gái lên cô gái nhỏ nhún trước mắt, cô nhận ra cô ấy, vừa rồi đối phương có ra tay muốn cứu cô. Mặc dù người phụ nữ kia cuối cùng vẫn muốn giết cô nhưng cô gái trước mắt tựa hồ không phải quá xấu. Vì vậy cô hầu gái áp ứng nói: "Tôi. . . . . Phu nhân không phải là cô gái tuyệt sắc mà người áo đen ôm trong ngực sao, chính là vợ mà ông chủ thích nhất." nói xong, nhanh chóng chạy đi, cô còn muốn đi chăm sóc phu nhân.

Lý Tinh tuyệt vọng nhắm hai mắt, nếu như trong lòng cô còn tồn tại chút may mắn, thì giờ phút này cô hoàn toàn tuyệt vọng. Lời nói của cô hầu gái vẫn quẩn quanh trong tim cô, khiến toàn thân cô đau đến mức không muốn sống, họ đắc tội phu nhân, dùng đầu ngón chân cũng có thể biết, ông chủ sùng ái phu nhân như thế nhất định sẽ tức giận, kết quả cuối cùng họ sẽ chết không toàn thây.

Trong rừng trúc chỉ còn lại hai người, một nằm trên đất, một đứng xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ. Gió từng trận thổi qua, thổi lá trúc soàn soạt soàn soạt, một vẻ đẹp tiêu điều. Bởi vì phu nhân đột nhiên đến đã mang lại tinh thần phấn chấn cho Hắc bang, nhưng không khí lúc này có thể nói lo lắng tới cực điểm, bởi vì phu nhân mới vừa cao hứng ra cửa ngắm phong cảnh thế nhưng lại hôn mê được ám vệ ôm trở lại. Người hầu cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng họ có thể dự đoán lửa giận của ông chủ nha, trong lòng bắt đầu mơ hồ bất an.

Vốn đang nghị sự, Thẩm Dật Thần nghe nói vợ yêu xảy ra chuyện, gân xanh trên trán nổi lên, trong lòng kinh hoàng, bỏ lại một đám trọng thần trong bang, vội vàng vàng chạy đi, bảo bồi anh che chở trong lòng vừa rồi còn hoàn hảo thế nào trong nháy mắt lại xảy ra chuyện, ngay trên địa bàn của anh, điều này làm sao anh chịu nổi. Giờ phút này Thẩm Dật Thần hoàn toàn quên mất anh đã an bài ám vệ bên người Hồ Cẩm Huyền, cũng quên mất cô gái anh yêu vốn là bản lĩnh cũng không thấp, tuyệt đối không phải là cô gái yếu đuối mặc người chém giết.

Phòng ngủ to như vậy, bởi vì Thẩm Dật Thần đột nhiên tiến vào mà không khí bị ép thấp. Tất cả mọi người có thể nhìn thấy trên người anh đang ần ần lửa giận, chỉ thấy anh bước nhanh tới bên giường, đau lòng cúi đầu hôn Hồ Cẩm Huyền đang cau mày trong giấc mộng, đôi tay to lớn nắm chặt tay cô gái trên giường, trong lòng vì khuôn mặt tái nhợt của cô mà đau lòng.

Trong chốc lát, khi hân lần nữa ngẩng đầu lên thời điểm, bên nhon trong mắt có thâm trầm nổi lên phong bạo (con gió cuồng bạo – ý chỉ cơn tức giận tới cực điểm).

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng điệu anh trầm thấp hơn nữa căng thẳng, vô hình trung mang cho mười bác sĩ, năm người áo đen và bốn người làm nữ áp lực lớn lao.

Một người áo đen đứng ra giải thích, miệng còn chưa mở, đã bị Thẩm Dật Thần phát phát tay, hướng về một thầy thuốc lạnh như băng nói: "Còn không mau xem bang chủ phu nhân xảy ra chuyện gì, nếu phu nhân xảy ra chuyện không hay, các người cũng đừng muốn sống!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nghi ngờ ruồi hả?

Hơn mười nhân viên bác sĩ run run rẩy rẩy tiến lên giường thượng chẩn bệnh cho Hồ Cẩm Huyền, mà năm người áo đen bên cạnh bị Thẩm Dật Thần phát tay đuổi đi. Trong lòng bắt đầu lo lắng, nhưng trên mặt và trong mắt vẫn không biểu lộ ra ngoài. Chuyện này là do họ suy tính thiếu sót, chỉ hy vọng phu nhân không sao, ông chủ có thể lưu lại cho họ một mạng nhỏ, lần sau họ nhất định nhớ bài học giờ phút này, không dám tái phạm.

Bốn cô hầu gái nhìn trận thế trước mắt, trên mặt cũng hiện đầy sợ hãi. Làm việc trong bang, chỉ cần người không chạm vào ranh giới cuối cùng của ông chủ, như vậy người có thể sống bình an, nhưng một khi vượt qua ranh giới kia, cuộc đời người chỉ có thể dùng từ bi thảm, bởi vì thủ đoạn của ông chủ, người có mặt trong bang cùng nhìn biết.

Hiện tại phu nhân ông chủ quan tâm nhất trong phạm vi họ phục vụ xảy ra chuyện, đoán chừng tất cả người giúp việc có liên quan trong biệt thự cũng sẽ xui xẻo. Mọi người đều cầu nguyện hi vọng nữ chủ nhân cao quý này không sao, nếu không các cô không cách nào sống được.

"Huyền ——" Thẩm Dật Thần đưa mắt rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt vô lực của Hồ Cẩm Huyền, băng lãnh trong mắt thu lại, tâm giống bị một bàn tay to hung hăng bóp vỡ, lập tức ôm cả thân thể cô vào trong ngực, trong mắt có đau lòng và ân cần, cô là thế nào? Trước đây không lâu còn rất tốt, thế nào gương mặt trở nên tái nhợt, mất đi huyết sắc như. . . . .

Nhìn cô gái anh yêu thương nhũn chặt mày giống như rất khó chịu, trong lòng cỡ nào đau, hiện tại việc duy nhất anh có thể làm là nắm chặt tay nhỏ bé của cô, ôm cô vào trong ngực, bờ môi khẽ gọi không ngừng hôn chân mày nhũn chặt, lông mi, ánh mắt khép chặt, lỗ mũi, gương mặt, miệng. . . . .

Thẩm Dật Thần vô luận thế nào yêu thích cô gái này, bộ dạng cô khổ sở, không chút nào giảm bớt làm anh không cách nào che giấu lo lắng, không biết cô đến tột cùng bị thương tổn nơi nào? Tại sao phải khó chịu như vậy? Nơi nào khó chịu? Chỉ biết những thứ này, anh mới có thể giúp cô giảm bớt thống khổ. Giờ phút này Thẩm Dật Thần thật hối hận ban đầu không đi học y thuật, Thẩm Dật Thần anh trên thông thiên văn dưới tường địa lý, tạo nên vương quốc khinh doanh và hắc đạo to như vậy, lại không biết y thuật.

Hồi lâu sau, đám nhân viên bác sĩ kia còn run run rẩy rẩy chẩn đoán, Thẩm Dật Thần thấy thế, giận dữ hét: "Đáng chết, rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?" đã lâu như vậy, bọn lang băm (thầy thuốc dỏm) này còn không tìm ra lí do, xem ra uống công nuôi bọn họ. Thẩm Dật Thần chưa từng thấy chẩn đoán bệnh lâu như vậy, theo thời gian, tính khí một tên con trai liền thay đổi càng lớn.

Rốt cuộc, anh nóng nảy vung một chưởng vào gỗ mộc đầu giường, Đản Mộc chắc chắn nháy mắt lồm vào, không khí bên cạnh trở nên dị thường quý dị, so với trước kia còn kinh khủng hơn, mọi người ngay cả hô hấp cũng thận trọng, rất sợ sợ một chút bị chủ tử nhà mình chú ý tới, kết cục so với đầu giường Đản Mộc ngàn năm còn thảm hơn.

Đám gia nhân viên cứu hộ không dám trì hoãn, cố giả bộ trấn định mở miệng nói: "Thưa ông chủ, phu nhân và thai nhi rất khỏe mạnh." Dứt lời, len lén lau cái trán đổ mồ hôi, may mà phu nhân và Tiểu Tô Tông trong bụng không sao nếu không người trong bang sẽ chết hết. Có thể bình thường ông chủ không nổi giận lớn như vậy, bọn họ mất nhiều thời gian, là vì không muốn chẩn đoán bệnh sai thời, không nghĩ tới thiếu chút nữa hóa lời nổ tung, trong lòng nhân viên cứu hộ thất kinh nói.

Chỉ là chuyện phu nhân có thai trước giờ bọn họ không nghe nói qua, thai nhi đã lớn, chẳng lẽ ông chủ không muốn người ngoài biết? Làm như vậy là để bảo vệ mẹ con hai người? Mấy nhân viên y tá trong đó thầm nghĩ, nghĩ càng nhiều, trong lòng bọn họ lại càng sợ hãi, chân đứng cũng nhẹ nhàng run lên, đừng trách bọn họ nhát gan, mà là khí thế băng lãnh của ông chủ thật cường hãn, một ánh mắt tùy tiện cũng làm người sợ không được.

"Cái gì? Khỏe mạnh? Đáng chết, cô ấy khó chịu, người dám nói cô khỏe mạnh? Các người bọn lang băm này, nuôi người có ích lợi gì?" Thẩm Dật Thần giờ cô áo một nhân viên cứu hộ trước mắt, lớn tiếng gầm hét, vừa buông lỏng tay trong nháy mắt, nhân viên cứu hộ sợ tới mức trực tiếp ngồi trên đất, không khí vô cùng thấp.

Mấy giây sau, một người nào đó vì lo lắng sợ hãi mà phản ứng chậm lụt mới mất tự nhiên nghi ngờ nói: "Người nói. . . . . Thai nhi? Ý của người là. . . . . Huyền mang thai. . . . . Bảo Bảo?"

Thẩm Dật Thần mang theo giọng nói nghi ngờ và mong đợi làm trong lòng nhân viên cứu hộ nghi ngờ, nhưng bọn họ vẫn một mực cung kính hồi đáp: "Đúng vậy, phu nhân và thai nhi rất khỏe mạnh.", Hôm nay tính khí ông chủ rất lạ, vừa nảy rõ ràng rất thịnh nộ, nhưng nháy mắt tựa như đứa trẻ to xác, giọng nói mang theo mong đợi, điều này làm người nghe không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ chủ tử không biết phu nhân mang thai?

"Mang thai Bảo Bảo, ha ha ha. . . . . Có bảo bảo, chúng ta có bảo bảo, bảo bối, em biết không, em sắp làm mẹ." Thẩm Dật Thần than nhẹ mấy tiếng, sau đó cười ha ha, vui vẻ đi tới bên người Hồ Cẩm Huyền, yêu say đắm hôn vành tai cô, thâm tình rừ rừ nói. Giọng nói đó, thái độ đó, không khỏi khiến nhân viên cứu hộ trong phòng khiếp sợ, chính tai nghe người khác nói ông chủ rất sùng ái phu nhân, nhưng chính mắt thấy được lại là một chuyện khác. Ai có thể tưởng tượng một nhân vật thần kỳ phong vân một cõi ở hắc đạo thậm chí còn thủ thi thủ thi.

Năm người áo đen đối với loại chuyện như vậy đã sớm thấy nhưng không thể trách, trước kia họ ở trong chỗ tối, những lời nói ngon ngọt hơn chủ tử cũng từng nói qua. Những bộ dáng làm người khác giật mình các cô cũng từng thấy qua, nhìn nhiều nên cũng không lạ. Còn bốn người làm nữ bên cạnh tùy thời chuẩn bị đợi lệnh mấy ngày nay có thể nhìn thấy ông chủ và phu nhân thâm tình ân ái, cho nên trong mắt cũng không quá kỳ quái, nghe được nữ chủ nhân mang thai, mọi người đều vô cùng vui mừng, có Tiểu Chủ Tử, đoán chừng trong bang sẽ càng thêm náo nhiệt.

Trong khi mọi người hơi thả lỏng một chút, Thẩm Dật Thần ngẩng đầu lên lo lắng hỏi: "Tại sao cô ấy vẫn còn hôn mê? Hơn nữa còn rất khó chịu?" Chẳng lẽ mang thai khó khăn như vậy, sao anh chưa từng nghe nói qua, nếu sớm biết, anh sao chịu để cô chịu khổ nhiều như vậy.

"Phu nhân bởi vì vận động quá sức, mệt nhọc quá độ mà hôn mê, chờ một chút cô ấy sẽ tỉnh lại, mang thai đã 3 tháng đều có thể sanh non. Phụ nữ có thai cần đặc biệt cẩn thận, còn có một vài việc phải chú ý, chờ một chút chúng tôi sẽ chỉnh lý." Nhân viên bác sĩ thận trọng nói, nhìn ông chủ trước mắt vui mừng, thỉnh thoảng cau mày, bọn họ thật sự đoán không ra tâm tư của anh. Rõ ràng vừa rồi còn rất vui mừng, tại sao có thể trong nháy mắt thay đổi, phải biết ông chủ luôn luôn không thể hiện tình cảm. Thật ra những người này làm sao biết một tên con trai nào đó giờ phút này đang cực kỳ mâu thuẫn.

"Vận động quá sức?" Thẩm Dật Thần lặp lại lời bác sĩ, có thâm ý nhìn về năm người áo đen, trong mắt toả ra khí thế lạnh như băng giống như mũi băng nhọn sắc bén. Chỉ là thoáng nhìn nhàn nhạt, cũng khiến trong lòng năm người áo đen đảo lộn, nhìn thấy hiệu quả bản thân muốn, ngược lại hỏi: "Thai nhi lớn bao nhiêu? Có khỏe mạnh không?"

Không biết thời điểm mang thai tiểu bảo bảo, tiểu bảo bảo nghịch ngợm này để anh mong thật lâu, chỉ là tiểu tử này không biết khỏe mạnh thế nào. Nếu tiểu bảo bảo bệnh hoạn sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cơ thể mẹ, mặc dù anh rất muốn có một kết tinh cùng chung huyết dịch của anh và cô, nhưng anh không thể để bảo bối bên cạnh có một tia nguy hiểm.

"Ông chủ, Tiểu chủ tử hiện tại đã lớn, rất khỏe mạnh." Bác sĩ cung kính nói, ông lần này không nói thai nhi, mà là nói Tiểu Chủ Tử. Đúng vậy, nhìn ông chủ thận trọng như vậy, dùng đầu ngón chân cũng biết tiểu bảo bảo trong bụng phu nhân nhất định là Tiểu Chủ Tử của bọn họ. Rất có thể là Bang chủ kế nhiệm, đây không phải là nịnh hót mà là sự tôn kính trong bang. Bảo Bảo chưa ra đời này nhất định về sau đại phú đại quý, ai bảo nó có một người cha như thế.

"Biết, tìm người an bài dinh dưỡng hàng ngày thích hợp cho phụ nữ có thai ăn, thân thể phu nhân liền giao cho các người điều dưỡng rồi. Còn các người, về sau hầu hạ phu nhân cẩn thận, chuyện này tạm thời không cần nói với phu nhân. Lui ra đi!" Thẩm Dật Thần nhỏ giọng nói ra, nếu bảo bối của anh biết cô mang thai không biết sẽ tức giận cỡ nào. Dù sao ban đầu bọn họ đã nói sau năm năm mới sinh Bảo Bảo, nhưng bây giờ anh động tay động chân vào thuốc tránh thai của cô mới có thể mang thai. Xem ra trước cứ lừa gạt cô đã, chờ khi nào không gạt được nữa mới nói, trong lòng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Không biết bởi vì biết mình sắp làm cha mà vui mừng, hay bởi vì sợ động đến cô gái nhỏ trên giường. Cho dù thế nào, lời nói Thẩm Dật Thần lại cường ngạnh dị thường, ý tứ chính là thân thể phu nhân giao cho các người điều lý, nếu phu nhân có việc không hay xảy ra, nhóm thầy thuốc các người không

chạy thoát trách nhiệm.

Lúc này, trong lòng tất cả thầy thuốc rồi rít kinh hãi, vốn tưởng rằng phu nhân không có chuyện gì, nhiệm vụ của bọn họ coi như hoàn thành. Không nghĩ tới chủ tử bọn họ sùng bái nhất còn có một chiêu như vậy, phu nhân mang thai trong vòng mười tháng, không! phải là trong vòng chín tháng, bọn họ cũng phải thòi thòi khắc khắc lo lắng đề phòng nhìn cô, phòng ngừa cô xảy ra một chút không may, nếu không thầy thuốc trong bang đều chết vô cùng thảm.

Bốn người làm nữ nghe được lời nói của ông chủ, gật đầu một hồi, bày tỏ như nghe được lời của anh. Họ không nghĩ tới ông chủ không phạt họ thất trách, trong lòng đều kích động, chỉ hy vọng tâm tình ông chủ ngày nào cũng tốt như vậy. Như vậy họ không cần suốt ngày lo lắng sợ hãi rồi, giống như chỉ cần có phu nhân, ông chủ sẽ có tâm tình tốt.

Bốn người làm nữ đi theo nhân viên bác sĩ ra bên ngoài, năm người áo đen không có dám động tác, bởi vì dựa vào hiểu biết của họ đối với ông chủ, trong lời nói lui ra của anh không bao gồm bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Bảo bối, em đã tỉnh?

Giờ phút này trong phòng có chút quỷ dị, Thẩm Dật Thần căn bản chỉ xem năm người áo đen trước mắt như không khí, hoàn toàn coi thường. Thần sắc dịu dàng thân mật với bà xã đang hôn mê trên giường, thỉnh thoảng dùng khuôn mặt anh tuấn hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ bé lớn chừng bàn tay, hai tay vòng qua thắt lưng cô, để cho cô tựa vào vòng tay anh, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, tay kia trực tiếp cầm tay còn lại ở trong chăn vuốt ve bụng nhỏ khẽ nhô lên.

Cảnh này vô luận như thế nào đều vô cùng ấm áp, nhưng trong lòng năm người áo đen lại nhộn nhạo như kiến trên chảo lửa, dị thường nóng nảy. Họ có thể chịu chủ tử hung ba trách mắng, nhưng không cách nào chịu được biểu tình như không có chuyện gì của anh.

Hồi lâu sau, trong khi năm người áo đen chịu đủ hành hạ, Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng đứng lên đắp kín mền cho Hồ Cẩm Huyền, trông mắt sắc bén như chim ưng bắn thẳng đến năm người áo đen. Con mắt tựa như băng, như lưỡi dao sắc bén, trong mắt không che giấu lửa giận trực tiếp nổ ra, khiến trong lòng ám vệ bên cạnh cửa hơi chấn động một cái, nhưng trên mặt không có dám có biểu hiện dư thừa.

Thẩm Dật Thần cảm thấy nắm tay nhỏ bé trong tay anh khẽ rụt vào trong chăn, than nhẹ một tiếng, khí tức lạnh như băng trên người biến mất trong nháy mắt, anh dịu dàng đem tay nhỏ bé của Hồ Cẩm Huyền bỏ vào trong chăn đắp kín, cung chiều hôn chân mày cô một cái. Sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng, không nhìn thẳng năm người áo đen trong phòng.

Thư phòng to như vậy, trên người Thẩm Dật Thần đã sớm không còn thái độ dịu dàng vừa rồi. Chỉ thấy anh lười biếng ngồi trước bàn đọc sách, tay phải từ từ gõ mặt bàn, động tác nhìn như không có quy luật lại khiến năm người áo đen tâm thần bất định.

Trông rất nửa hỉ như chim ưng làm người ta đoán không ra, sắc bén như lưỡi dao, lạnh lẽo không chút nào che giấu, làm người ta liên tưởng đến băng phong tuyết sơn (gió lạnh trên núi tuyết), càng lạnh lẽo. Cả thư phòng án an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn cùng tiếng hít thở lẫn nhau.

Anh giống như một Đế Vương, chỉ cần một ánh mắt đã có thể không đánh mà thắng, tự động thần phục dưới chân anh. Khí tức cường đại như vậy đối với 5 người áo đen mà nói không thể nghi ngờ như một cuộc hành hạ ý chí.

Hồi lâu sau, năm cô gái áo đen sắp chịu không nổi, Thẩm Dật Thần mới không nhanh không chậm mở miệng hỏi: "Tôi hi vọng chuyện này các cô có thể cho ta một lời giải thích hợp lý, tại sao phu nhân lại vận động quá sức mà té xỉu?" .

Đáng chết, anh tốn hơn hai năm bồi dưỡng ra ám vệ là để ngồi không sao? Nếu không tại sao luôn đề bảo bối bị thương, như vậy còn lưu họ có ích gì, họ tốt nhất nên có một lời giải thích làm anh hài lòng.

Câu chữ rõ ràng, không có bất kỳ giọng điệu lại làm cho năm cô gái áo đen run chân, cảm thấy nhột nhột trong lòng, hận không được lập tức rời đi địa phương áp lực như vậy. Sự tình đến quá nhanh, họ không kịp phản ứng, chính xác là lỗi của các cô, cứ nghĩ trong phạm vi bang sẽ không có người to gan dám tổn thương phu nhân, không nghĩ tới vẫn còn những người không có đầu óc, hơn nữa còn là phụ nữ ái mộ ông chủ si tâm vọng tưởng, họ không quên chuyện vừa xảy ra ở rừng trúc.

"Bẩm ông chủ, chuyện là như vậy, phu nhân thừa dịp ngài xử lý chuyện trong bang, bỏ người giúp việc qua một bên lên lên tới vườn hoa du ngoạn. . . . ." Một người người áo đen có già bộ trần định đem chuyện vừa xảy ra nhất ngữ nhất thập (hoàn toàn) kể hết, tuy rằng như vậy, trong giọng nói của cô vẫn không giấu nổi một tia run rẩy, là họ sợ sót. Nghe giọng nói ông chủ không hề gợn sóng, cô đây là điếm báo trước chủ tử rất tức giận, trong lòng không ngừng mặc niệm, hi vọng lần này có thể toàn mệnh trở về.

Thẩm Dật Thần thẳng tắp nhìn chăm chăm người áo đen mở miệng, không nói một câu, mắt sắc bén giống một thanh lợi kiếm, tựa hồ muốn khoét trên người cô một cái lỗ mới bỏ qua, tay không gõ bàn. Càng nghe cô nói, mày đẹp càng nhíu chặt hơn, không nghĩ tới trong phạm vi anh quản lý thế nhưng lại xuất hiện chuyện không nhìn uy nghiêm anh như vậy. Rất tốt, anh sẽ cho họ biết cái gì là cung quy, cái gì uy nghiêm chân chính, tuyệt đối sẽ không có

phụ danh xưng ‘Tu La mặt lạnh’.

Loại không khí quý dị khiến những người áo đen trước mắt nhất thời nổi da gà, nghĩ nhanh trốn khỏi đây, nhưng bàn chân lại dính trên đất, làm các cô chỉ có thể chịu đựng khí thế mạnh mẽ như vậy.

Sau hồi lâu, Thẩm Dật Thần nhìn qua thuộc hạ trước mắt lạnh như băng nói: "Còn chưa rút ra ngoài làm việc, nên làm thế nào còn cần tôi dạy các cô sao?" có người uy hiếp sinh mệnh bảo bối anh che chở trong lòng bàn tay, anh tuyệt đối sẽ không để họ được sống trên thế giới này. Muốn trách thì trách họ không hiểu được “thức thời là trang tuấn kiệt” (người thức thời là người khôn ngoan), ngay cả bốn phận mình cũng không làm được.

"Dạ, chúng tôi cáo lui!" Năm người áo đen cung kính nói, trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người ra ngoài. Họ thật oan uổng có được không, ông chủ vừa nãy rõ ràng không bảo các cô đi, họ nào dám tự chủ, không nghĩ tới lại bị ông chủ ghét bỏ họ không biết cách nhìn mặt mà hành động, ai ~ chỉ có thể nói thời đại này, ngay cả làm ám vệ cũng không dễ dàng a.

Ý tứ trong lời nói ông chủ họ dĩ nhiên hiểu, nếu dễ như vậy còn nghe không hiểu, họ sao có thể lẫn lộn đến bây giờ. Thấy vậy mới biết thế giới này có nhiều quái vật bất sinh bất diệt, không phải họ muốn nói tới quái vật đột biến gì đó mà là những hành hạ làm người ta phát điên, muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, là những hình phạt kinh khủng nhất, dùng để đặc biệt trừng trị những kẻ phản bội Bang chủ.

Nhưng tất cả trách được người nào, cô à kia dám động thủ bắt đầu, liền ấn định cô ta nửa chết nửa sống, phải biết ông chủ coi sinh mạng phụ nhân còn quan trọng hơn sinh mạng của mình. Chỉ có cô gái ông chủ sủng ái nhất là không biết mà thôi, cho dù vậy, cái cô Lý Tĩnh nhất định đã biết!

"Chậm đã!" khi người áo đen muốn bước ra thư phòng, thanh âm quý mị của Thẩm Dật Thần nháy mắt truyền tới, làm người áo đen sợ tới mức tất cả run lên, nhưng vẫn cung kính xoay đầu chờ phân phó của ông chủ nhà mình, trong lòng nghĩ chẳng lẽ chủ tử đột nhiên muốn trừng phạt các cô.

"Lần sau nếu còn xuất hiện chuyện như vậy, các cô không cần trở về gặp tôi." tròng mắt sắc bén Thẩm Dật Thần quét qua tất cả người áo đen, nghiêm túc nói. Mệnh bảo bối của anh cũng không phải nói giỡn, anh không cho phép có một điểm không may tồn tại, huống chi cô bây giờ không phải chỉ có một mình, trong bụng còn có kết tinh tinh yêu của bọn họ. Nếu Bảo Bảo có chuyện ngoài ý muốn, sẽ trực tiếp nguy hại đến cơ thể mẹ, nhìn thấy cô bị thương, trong lòng anh còn thống khổ gấp trăm lần so với bị người khác bóp cổ.

Ánh mặt trời nhàn nhạt tràn vào mỗi góc của căn phòng, tràn đầy hơi thở ấm áp, Hồ Cẩm Huyền u mê tỉnh lại, sóng mắt tĩnh lặng giống như dòng nước trên núi. Trên người cô tản mát ra hương thơm lưu động trong phòng. Cô chớp chớp mắt to linh động, suy nghĩ dần dần trở lại, một màn đánh nhau vừa rồi xuất hiện trong đầu, cô hình như vì bệnh mà bị người đánh ngã, chẳng lẽ cuối cùng ám vệ ôm cô trở về? Quả nhiên vẫn không thể ngã bệnh.

"Bảo bối, em đã tỉnh?" Thanh âm đàn ông trầm thấp ân cần nhẹ nhàng rơi vào tai cô, tựa như tình nhân nhu hòa tràn đầy ní non, lại dịu dàng cưng chiều.

"Thế nào, nơi nào không thoải mái sao? Anh kêu bác sĩ tới đây." Thẩm Dật Thần nhìn cặp mắt cô trầm tư, lo lắng lấy tay thăm dò nhiệt độ trên trán cô, phát hiện nhiệt độ vẫn bình thường, hai bàn tay rộng mở yêu thương ôm khuôn mặt nhỏ bé lớn chồm bàn tay của cô gấp giọng nói.

Lông mi thật dài của Hồ Cẩm Huyền khẽ run, khi cô liếc nhìn Thẩm Dật Thần ngồi ở đầu giường thì khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên một độ cong đẹp mắt, khẽ lắc đầu một cái, thân thể cô nhẹ nhàng xoay người, muốn ngồi dậy, sau một khắc, bàn tay Thẩm Dật Thần liền đặt trên eo nhỏ nhắn, đỡ cô tựa vào đầu giường.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù tái nhợt, nhưng trên mặt tựa hồ không còn vẻ khó chịu, lo lắng trong lòng Thẩm Dật Thần khẽ rơi xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên trán cô, đau lòng nói: "Cô bé ngoan, em thiếu chút nữa đã bị thương, lần sau không thể cậy mạnh như vậy."

Giọng nói ấy êm ái làm sao, bất đắc dĩ như thế, còn bao hàm cưng chiều vô hạn, hướng về phía cô nói lớn tiếng, anh thủy chung vẫn không nỡ, chỉ là cô gái này lúc nào cũng có thể làm trái tim anh cả kinh sợ hãi, làm anh sợ tới mức cũng sắp bị bệnh tim rồi.

"Biết." Vốn định phản bác một câu, nhưng nhìn thấy người đàn ông trước mắt rất đau lòng, Hồ Cẩm Huyền khéo léo gật đầu một cái. Lần này hù được anh đi! Người đàn ông này quá mức quan tâm cô thôi, chỉ là thân thể Hồ Cẩm Huyền cô luôn luôn rất tốt, làm sao sẽ vô duyên vô cớ bị bệnh đây? Cô nghĩ ngợi thăm nghĩ.

Lúc này Thẩm Dật Thần mới vui vẻ ra mặt, nụ cười như hoa nở nháy mắt làm cho cả căn phòng sáng bừng lên. Hồ Cẩm Huyền nghiêng người sang, nhìn gương mặt của anh, trong lòng cảm thấy yêu nghiệt, chỉ cần là người đều sẽ bị câu hồn.

"Đói bụng không! Nên bồi bổ một chút rồi." Thẩm Dật Thần vuốt bụng nhỏ của cô, thần bí mà cưng chiều nói, sau đó ở khuôn mặt nhỏ nhắn rơi xuống nụ hôn nhẹ nhàng, bước nhanh ra khỏi phòng. Trong chốc lát, trước ánh mắt nghi hoặc của Hồ Cẩm Huyền dẫn vào bốn người giúp việc, mỗi người trong tay đều mang một cái khay, phía trên bày đầy thức ăn phong phú, khiến miệng Hồ Cẩm Huyền mở rộng, hận không được nếm thử nhanh một chút. Trong lòng càng thêm nghi ngờ, cô chỉ bị bệnh, sao lại đột nhiên như vậy, xem ra ngã bệnh cũng tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Tất cả người giúp việc theo ý chủ tử, đem toàn bộ thức ăn dinh dưỡng chuyên gia đặc phối cho phụ nữ có thai làm thành một đại tiệc trên bàn. Sau đó cung kính lui ra khỏi căn phòng, suy nghĩ của Hồ Cẩm Huyền toàn bộ đặt ở đồ ăn trên bàn nên không nhìn thấy thần sắc cô quái trên mặt đám người giúp việc kia.

Chương 94: Phương diện nào đó không được?

Từ ngày vô duyên vô cớ té xỉu, đã qua mấy ngày, Hồ Cẩm Huyền ngày ngày ăn tận thuốc bổ, tâm tình đặc biệt tốt, khẩu vị cũng tốt, đầu bếp ngày nào cũng làm những món khác nhau, khiến Hồ Cẩm Huyền động một chút là cảm giác đói bụng, cô cũng không suy nghĩ nhiều, tận tình thưởng thức mỹ thực, hưởng thụ tất cả.

Theo trình độ quan tâm của ông xã thân ái đối với cô mà nói, Hồ Cẩm Huyền sẽ không hoài nghi chút nào anh đã sớm biết tất cả mọi chuyện ngày đó cô đột nhiên té xỉu rồi. Nếu cô đoán không lầm, những cô gái cuồng vọng trong rừng trúc cũng bị anh trừng phạt thật tốt một phen! Thủy chung không muốn giọng nói thanh thúy làm người ta vui sướng biến mất trên thế giới này, Hồ Cẩm Huyền than nhẹ một tiếng, trong lúc một tên con trai không rõ chân tướng khẽ nói 1 câu ‘hai cô gái đó thật đúng là thú vị! Xem ra sau này sẽ không nhàm chán.’.

Trong ý tứ trong lời nói của cô chỉ có Thẩm Dật Thần hiểu, một ánh mắt truyền xuống, đã có người âm thầm đi làm việc. Cũng vì hai câu của cô, hai người rõ ràng sắp bị giày vò sống dở chết dở nháy mắt được cứu trở về.

Có thể làm cô gái nhỏ anh yêu thích cảm giác thú vị, tuyệt đối không thể để các cô gặp chuyện không may, dù sao không phải tất cả mọi người đều trở thành món đồ chơi để cô giết thời gian sao, họ nên cảm thấy may mắn vì vận khí mình tốt, nếu không dựa vào họ vô ý mạo phạm, sớm đã bị hành hạ, đây là ý tưởng ghen ghét trong lòng Thẩm Dật Thần lúc ấy.

Ngày gần đây, Hồ Cẩm Huyền cảm giác người giúp việc chung quanh đây chẳng những ánh mắt trở nên kỳ kỳ quái quái, ngay cả số lượng cũng tăng nhanh. Tất cả mọi người trở nên thận trọng, nhưng đối với những biến hóa này, cô ngược lại không có bao nhiêu nghi vấn, dù sao đây có thể là phản phó của ông xã thân ái.

Mấy ngày nay, chẳng những thái độ người giúp việc thay đổi, ngay cả anh cũng thời thời khắc khắc dính bên cạnh cô, động một chút là muốn ôm cô đi, nếu không phải cô vẫn có thể đi lại, cô sẽ cho rằng chân mình bị thương. Không thể phủ nhận là người nào đó quá khân trang, cô chỉ mắc bệnh một chút, anh liền thay đổi hễ hễ hà hà, Hồ Cẩm Huyền cô từ trước đến giờ không phải người yếu ớt như vậy.

Chỉ là nhắc tới cũng kỳ quái, so với dĩ vãng mà nói, người đàn ông này đúng vào thời điểm huyết khí phương cương, bình thường dục vọng đặc biệt cường thịnh, động một chút là đem cô ăn khô lau sạch. Nhưng vài ngày gần đây, anh chỉ ôm cô ngủ, mặc dù tay không quy củ lộn xộn trên người cô, nhưng chung quy vẫn không có động tác kế tiếp. Điều này làm cô nghi ngờ anh đến tột bị sao? Chẳng lẽ ngã bệnh? Rất lâu sau, ánh mắt Hồ Cẩm Huyền sáng tỏ ngấm loạn trên người một tên con trai một hồi, sau đó quyết tâm.

Thẩm Dật Thần không rõ ánh mắt đặc ý của Hồ Cẩm Huyền, tất cả tự hào trong lòng một hồi, suy nghĩ bảo bối rốt cuộc cũng nhìn thấy sức quyến rũ phái nam của anh. Khóe miệng cười đến càng phát phong hoa tuyệt đại rồi. Nếu một tên con trai biết ánh mắt ý vị không rõ kia của ai đó chính là hoài nghi phương diện nào đó của anh có vấn đề, đoán chừng anh giận đến mức như bọ chó (__ !), sau đó đem cô đè ở lên giường, chứng minh với cô bản thân anh tinh lực vô hạn, tuyệt đối là thanh niên huyết khí phương cương. Nếu không phải suy nghĩ vì cô và Bảo Bảo trong bụng, Thẩm Dật Thần đã sớm bắt chắp tất cả hưởng thụ ‘thức ăn ngon’ rồi.

Một vòng trăng tròn óng ánh đã treo thật cao trên trời, ánh trăng sáng tỏ mặt đất, giống như lụa mỏng dịu dàng. Trên bầu trời mây rất nhạt, gió rất nhẹ, ánh trăng rất đẹp, tạo thành một bức vẽ xinh đẹp.

Một biệt thự cao tầng đứng vững trên bờ cát, vườn hoa theo phong cách châu Âu phát ra ánh sáng rực rỡ. Trong đó một cửa sổ tinh xảo sát đất, rèm che như lụa mỏng nhảy múa, ánh trăng vàng xuyên thấu qua kính thủy tinh rơi vào thân thể cao lớn anh tuấn của Thẩm Dật Thần, chỉ thấy hai tay anh bất chèo đặt trước ngực, tròn mắt thâm thúy xuyên thấu cửa sổ sát đất nhìn bọt sóng mê mang suy nghĩ cái gì. Thân thể cao ráo trong áo sơ mi trắng, thân hình cao lớn chỉ đứng nghiêm như vậy cũng khiến người khác cảm nhận một loại áp bức vô hình.

Mấy giây sau, Thẩm Dật Thần thu hồi tầm mắt, mắt dịu dàng nhìn cửa phòng tắm, trong mắt có thâm tình nói không ra. Lỡ tai bén nhạy không nghe thấy tiếng nước chảy phòng tắm truyền tới, trong lòng yên lặng đếm thời gian, nhưng đợi một chút còn chưa thấy người anh yêu mến từ phòng tắm đi ra. Trong lòng bất đầu nóng nảy, đủ loại tưởng tượng trong phòng tắm diễn như một thước phim trong đầu anh, anh nhất thời trở nên nóng nảy bất an, ảo não tình nguyện chịu đựng dục vọng khổng lồ muốn cùng cô đi vào.

Thẩm Dật Thần bước nhanh đi tới cửa phòng tắm, đập cửa, giọng nói kêu gọi vô hạn lo lắng: "Bảo bối, em khỏe chưa?".

" . . . . ." Trả lời anh cũng chỉ một hồi trầm mặc, cả phòng ngủ an tĩnh anh chỉ nghe được thanh âm mình vì lo lắng mà khiêu động quá nhanh.

"Rầm rầm rầm . . . . . Huyền? Huyền? Em có khỏe không? . . . . ." Lúc này Thẩm Dật Thần nơi nào còn bận tâm những thứ khác, chợt kêu lên vài tiếng, dùng sức đánh vào cửa phòng tắm. Sau đó nóng lòng cầm chuỗi cửa chuẩn bị xô vào, nhưng sau một khắc nắm cửa bị anh nhẹ nhàng nhấn một cái liền mở ra, lúc này anh mới biết cửa phòng tắm chỉ khép hờ .

Anh bước nhanh vào, đập vào mắt là một màn nóng bỏng thiếu chút nữa khiến anh trực tiếp phun máu mũi. Chỉ thấy một cô gái vừa tắm đứng trước gương nhìn đến ngẩn ngơ. Trong phòng do nước nóng mà khí nóng tràn ngập, từ phương hướng Thẩm Dật Thần nhìn sang có một loại mờ lung huyền diệu. Sợi tóc đen nhánh dính sau lưng trơn bóng, mang theo từng giọt nước, da thịt trắng nõn như ngọc sau khi tắm trở nên đỏ thắm dị thường.

Bộ ngực xinh đẹp, cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo cùng bờ vai mượt mà giờ phút này nhất nhất hiện ra trước mặt anh, tròn mắt thâm thúy nháy

mắt trở nên như lửa, ánh mắt lưu luyến cái trán bóng loáng của cô, cặp mắt thủy mâu, mũi đẹp dễ tình xảo ngạo ngễ ưỡn lên, môi như hoa hồng toả hương thơm. Càng xem anh càng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, rõ ràng là một người đàn ông thành thực chừng chặc, giờ phút này lại kích động như thanh niên mới nếm thử yêu say đắm.

Có thể bởi vì mang thai, vài ngày tắm bồn phong phú, thân thể cô cũng trở nên đầy đặn, khiến một tên con trai suy đoán, cái đó nhẵn nhụi, cái đó mềm mại, xúc cảm sờ lên rất thoải mái, rất thỏa mãn.

Mà giờ khắc này Hồ Cẩm Huyền đứng trước gương, trong lòng nghi ngờ tại sao cô cảm giác những ngày gần đây giống như eo biển lớn. Cô thỉnh thoảng nhìn coi eo thân mình, nhìn tới nhìn lui đưa ra kết luận, cô trở nên béo rồi. Xem ra sau này phải rèn luyện, dù sao thân thể một khi trở nên nặng nề, hoạt động sẽ không linh hoạt, đủ loại nhân tố sẽ khiến cô khi thi hành nhiệm vụ gặp nguy hiểm. Người a, quả nhiên vẫn không thể hưởng phúc, đắm chìm trong suy nghĩ, Hồ Cẩm Huyền hoàn toàn không phát hiện một người đàn ông đứng ở cửa tròn mắt.

Cô ấy có bộ dáng mọ người, chỉ cần là đàn ông sẽ hóa thân làm sói trực tiếp nhào qua, huống chi còn yêu cô sâu như mình đây. Than nhẹ một tiếng, Thẩm Dật Thần đề xuống cường đại dục vọng trong lòng, kéo qua một áo tắm tinh nhân màu đen từ phía sau bọc lại thân thể mềm mại của cô, thận trọng ôm eo cô, bàn tay khoan hậu nhẹ nhàng đặt trên bụng nhỏ, cảm thụ động tĩnh bên trong, khoe miệng vui vẻ quyến rũ.

"Di —— làm sao anh vào?" Hồ Cẩm Huyền đến khi cảm thấy lồng ngực ảm áp từ phía sau mới biết Thẩm Dật Thần chẳng biết lúc nào đã tiến vào, nghi ngờ lên tiếng nói. Cô muốn tự mình tắm, anh còn sáng khoái đáp ứng, khiến cô không khỏi sinh nghi. Theo như trước kia, nếu cô đi tắm, anh tuyệt đối sẽ không để ý cô phân đổi mà đổ thừa da mặt dày theo vào, lần này lại không theo tới, càng làm cho cô xác định anh bị bệnh rồi. Không nghĩ tới chưa tới nửa giờ anh đã tiến vào, trông mắt Hồ Cẩm Huyền thoáng qua một đạo ánh sáng.

"tại sao anh gọi em cũng không trả lời, làm hại anh cho là em đã xảy ra chuyện ở phòng tắm." Thẩm Dật Thần nhẹ giọng trách cứ, cảm hoàn mỹ nhẹ nhàng gác trên bà vai mảnh khảnh. Cả phòng tắm đều là mùi thơm cơ thể của cô kèm theo mùi xà bông quen thuộc, khiến tâm tình nóng nảy của anh nháy mắt bình tĩnh lại. Vừa rồi thật dọa hổng anh, trong lòng càng thêm xác định về sau tuyệt đối một tác cũng không rời cô, bởi vì người có tiêu bảo bảo đều là dị thường yếu ớt.

"Ai —— ông xã, anh nói em gần đây có phải trở nên béo hay không?" Hồ Cẩm Huyền không trả lời anh, khoả tay múa chân, nhìn về gương hỏi. Người đàn ông này không quản cô có hai nguyên nhân, một là đích xác thân thể có bệnh ở phương diện nào đó, thứ hai là anh không thích cô, có khả năng sao? Anh cho tới nay thương cô ở trong lòng, nhu tình trong mắt và yêu say đắm chỉ tăng không giảm, người sáng suốt vừa nhìn là biết, cho nên anh tuyệt đối còn yêu cô. Vậy đến tốt cùng nguyên nhân gì khiến anh không đụng cô đây? Một người nào đó khổ tương nói, cô hoàn toàn khinh bỉ nhìn chính mình trong lòng, trước kia người ta thời thời khắc khắc tựa như trẻ sinh đôi quấn cô, cô có lúc ôm ở đây anh đi làm việc, hiện tại anh không quản cô, ngược lại làm cô bắt đầu không quen rồi.

"Như vậy tốt hơn, ôm thoải mái hơn." Thẩm Dật Thần liếm liếm nàng loại bạch ngọc, chọc cô một hơi run rẩy, trong lòng hài lòng cực kỳ. Mắt nhìn về trước mắt, khi nhìn thấy áo choàng tắm màu đen đều không thể che giấu cái không lồ rất tròn thì không kìm hãm được nuốt nước miếng một cái, trong mắt càng ám trầm rồi. Nghi ngờ người mang thai chẳng những trở nên mướt mà ôm thoải mái, ngay cả nơi đó cũng lớn hơn, xem ra tính phúc sau này của anh trở nên tốt hơn, một tên con trai càng muốn, toàn thân cao thấp liền bắt đầu nhiệt huyết sôi trào, ôm lấy cánh tay cô khẽ buộc chặt rồi, nhưng không đến nỗi để cô không thoải mái.

Hồ Cẩm Huyền nghe tiếng vang của hầu kết, lập tức xoay đầu lại nhìn anh, vừa lúc nhìn thấy ham muốn không che giấu chút nào, trông mắt đỏ sẫm, ý vị không rõ, theo tầm mắt của anh nhìn sang, này vừa lúc là. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Giúp anh chữa bệnh

Nhìn người đàn ông đã nổi ý dâm nhưng vẫn chưa có động tác trước mắt, trong lòng Hồ Cẩm Huyền càng hoài nghi nặng hơn, xem ra phương diện nào đó của anh thật sự là không được, nếu không nhìn thấy cảnh sắc nóng bỏng thể mà không động lòng sao, chỉ ôm lấy cô thật chặt. Mắt Hồ Cẩm Huyền đầy quyến rũ, nhẹ nhàng xoay người, mặt đối mặt với Thẩm Dật Thần, gần đến có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của nhau, đôi tay mềm mại không xương của cô quấn lên cổ của anh, dán thân thể mình gần sát anh hơn, anh chỉ cần một ánh mắt liền có thể nhìn thấy bộ ngực căng tròn dưới cái áo choàng tắm màu đen kia, tràn đầy hấp dẫn.

"Sao vừa rồi không mặc quần áo? Nếu nếu cảm lạnh thì phải làm sao?" Thẩm Dật Thần ôm sát thân thể mềm mại trong ngực, giọng nói khàn khàn nhỏ giọng trách cứ, trong khẩu khí tràn đầy cưng chiều và quan tâm, anh cố ý đưa ánh mắt về nơi khác không nhìn tới phong cảnh đầy xuân sắc này, dùng thứ này dời đi sự chú ý của mình, tình huống trước mắt này chỉ cần là đàn ông bình thường đều sẽ hóa thân làm thú, nếu không phải bận tâm cô mới vừa mang thai không lâu, mấy tháng đầu là lúc dễ sanh non, anh sớm đã ăn cô gái nhỏ mê người này vào bụng rồi.

"Em thấy gần đây mình mập hơn, là do vừa ăn liền quên mất thời gian, xem ra sau này phải giảm cân." Hồ Cẩm Huyền dùng thanh âm mềm dẻo làm nũng, cánh tay mảnh khảnh ôm anh chặt hơn, lộ vẻ quyến rũ xinh đẹp như tơ, hấp dẫn tự nhiên, một cái nhăn mày một nụ cười của cô cũng kích thích thần kinh của anh thật sâu.

Môi anh đào phấn hồng của cô hơi cong lên, điểm đậm đáng yêu nhìn anh, hầu kết của anh nhẹ nhàng giật giật, cánh tay dài ôm vòng eo của cô hơi buột chặt, anh dịu dàng vô hạn hôn đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng mút, gặm nuốt, đầu lưỡi liếm nhẹ môi cô, trần trọc trở mình. . . . Hút lấy tất cả ngọt ngào trong miệng cô, hôn môi mềm của cô. . . . Tựa như đang hôn một bảo bối trân quý vô giá, miệng đút quăng bá đạo nói: "Không cho phép. . . . Đáng về này ôm rất có thịt. . . . Rất thoải mái. . . . Không cho phép giảm cân. . . .".

Buồn cười, hiện tại cô đang giữ kết tinh tình yêu của bọn họ! Nếu ngày nào đó cô hăng hái đến tuyệt thực giảm cân, vậy con của họ không biết sẽ bị bệnh hoạn dị dạng gì nữa, cho nên tuyệt đối không thể cho cô giảm cân, hơn nữa bây giờ ôm cô càng khiến anh cảm thấy thỏa mãn, mềm nhũn, rất có cảm giác, anh có thể đoán được tương lai anh sẽ rất tính phúc.

Nhiệt độ chung quanh không ngừng lên cao, nụ hôn triển miên lúc đầu từ từ trở nên cuồng nhiệt, anh gấp gấp thăm dò sự ngọt ngào của cô, vốn là muốn hôn rồi sẽ bỏ qua cô, ai ngờ vừa chạm vào môi đỏ mọng ngọt ngào của cô, anh cần bản không có cách nào dừng lại, cô quá ngọt đẹp, khiến anh hôn thế nào cũng không đủ, hiện tại cô mang thai, anh vẫn không thể ăn cô, nhưng hôn lại hôn, sờ một cái cho voi nổi tương tư đi vậy!

Môi lưỡi tùy ý dây dưa, tiến vào từ kẽ hở răng ngọc, cuồng hân chiếm công mỗi một tấc không gian trong đó, mút thỏa thích cái lưỡi thơm tho của cô, trêu chọc cô, từ môi ngọt ngào hôn xuống cái cổ mềm mại trắng nõn, lưu lại ấn ký thuộc về anh.

Tay của anh cũng không có rảnh rỗi, chạy trong áo choàng tằm màu đen của cô, tay anh sờ lên da thịt mềm mại bóng loáng liền thấy nóng rực như lửa, cứ như vậy, tay của anh trong nháy mắt nắm phần mềm mại trước ngực cô, từ từ vuốt ve, nụ hôn cuồng nhiệt càng ngày càng bá đạo.

Gương mặt tuần tú ngược sáng, chứa đầy tình cảm mãnh liệt khó có thể mở miệng, tròng mắt thâm thúy khẽ nheo lại, một vết sáng xẹt qua, sáng đến mức người ta giật mình nổi da gà, tràn đầy ý vị chiêm đoạt, không cho trốn.

Mặc kệ là cơ thể đẹp đẽ tràn đầy dã tính của anh, hay là bắp thịt cường tráng mạnh mẽ, hoặc là nụ hôn dịu dàng khác với mặt mũi cương nghị, hay là những tiếng thở gấp động lòng và thì thầm mê người bên tai

" . . . . . A . . . . ." Giờ khắc này, Hồ Cẩm Huyền cảm thấy linh hồn bị hút ra khỏi cơ thể, tựa hồ thanh tĩnh hơn bất cứ lúc nào, giác quan càng nhạy cảm, càng xao động, càng không cách nào khắc chế, nhìn ý chiêm đoạt trong mắt anh, cảm thụ động tác bá đạo của anh, Hồ Cẩm Huyền cho là căn bệnh ở chỗ nào đó của anh cũng chưa nghiêm trọng lắm, xem ra cô phải giúp anh 'chữa' mới được.

Nụ hôn của anh tùy ý cướp lấy tất cả của cô, cô từ từ cảm thấy khó thở, thân thể mềm yếu vô lực tựa sát anh, hồi lâu sau, lâu đến khi Hồ Cẩm Huyền cảm thấy sắp không cách nào hô hấp, Thẩm Dật Thần rút cuộc quyến luyến không thôi rời khỏi môi của cô.

Chỉ cho cô một giây để hít thở dưỡng khí, anh lại kéo đầu nhỏ của cô qua lần nữa, hung hăng hôn xuống, cơ hồ là muốn nuốt cả cái miệng cô vào bụng, hai mảnh môi nhỏ bị anh mút vừa đỏ vừa sưng, mắt to dần dần một mịt, chỉ in một mình anh, không thể nghĩ ngờ là thỏa mãn sự tự hào của phái nam, càng làm cho anh đầy ngập kích thích, dịu dàng tràn lan đến hồ đồ, anh rất yêu cô gái nhỏ này!

Trong nháy mắt Thẩm Dật Thần không kiềm hãm được, vừa hôn cô, vừa ẵm cô lên đi vào phòng, đi tới cái giường lớn trong phòng, bây giờ anh sớm bị tình dục lấp đầy, vô luận là trong mắt hay là trong lòng, cũng đều muốn ăn cô gái nhỏ quyến rũ này vào bụng, làm sao còn nghĩ đến bảo bối thân yếu của anh còn mang một em bé khác.

Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng đặt Hồ Cẩm Huyền trên giường lớn mềm mại, sau đó cả người nhẹ nhàng đè lên, cuồng nhiệt gấp gấp hôn cô gái nhỏ phía dưới, ngón tay thon dài khẽ đẩy áo choàng tằm của cô ra. . . .

Bàn tay bắt đầu không chút kiêng kỵ xoa bụng của cô, đầu lưỡi linh hoạt phối hợp vẽ từng vòng ở trên người của cô, cảm giác nóng bỏng trơn trượt ép Hồ Cẩm Huyền đến sắc mặt ửng hồng, thở gấp liên tiếp, cắn nhẹ môi dưới, than nhẹ ra tiếng, phản ứng chân thành của cô thể khiến cô đầu hàng.

Âm điệu mềm mại truyền vào lỗ tai Thẩm Dật Thần, nhất thời khiến bụng dưới anh căng cứng, ánh mắt sâu mấy phần, nhiệt độ chung quanh không ngừng lên cao, khi cảm thấy phía dưới người buong lỏng, anh sắp có động tác kế tiếp, nhất thời trong đầu giật một cái, chợt dừng lại tay chân, trong lòng lập tức vô cùng ảo não, anh thiếu chút nữa đã đốt cháy lý trí mà muốn cô, thiếu chút nữa sẽ thương tổn cô và em bé rồi.

Nhưng tên đã lấp vào cung không phát không được, Thẩm Dật Thần thở dài một tiếng, xem ra tối nay phải ngâm nước lạnh rồi, anh đứng lên trong thân sắc bất mãn mọt mọt của cô gái nhỏ này, thay cô gái nhỏ quệt nhẹ mồ hôi như đứa trẻ không ăn được kẹo sữa sang xông y phục, cung chịu sờ sờ đầu của cô, ánh mắt chạm đến mái tóc ẩm ướt ngăm đen thì ánh mắt sâu hơn, sau đó xoay người đi về phía tủ.

Hồ Cẩm Huyền thấy sắp 'chữa khỏi' cho một người đàn ông rồi, nhưng không ngờ con vịt đã bị luộc chín còn bay đi mất, Hồ Cẩm Huyền cô quen anh lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên cảm thấy sức chịu đựng của chồng yêu của cô giỏi vô cùng, rõ ràng đã toàn tâm nhập vào, không ngờ đến lúc đó còn rút người ra, nhưng hiện tại không tiếp tục 'chữa', thì căn bệnh của anh về sau càng khó chữa, dù sao hiện tại nhiệt độ quanh mình đang sôi trào.

Hồ Cẩm Huyền đứng dậy, nhanh chóng từ sau lưng ôm lấy người đàn ông đang muốn tránh, mềm mại nói: "Không cần! Dừng đi, em muốn anh, muốn anh ngay. . . .". Vừa dứt lời, cô chủ động hôn cổ của anh, không có kinh nghiệm loạn gặm loạn cắn, ngứa ngứa mềm mại, cảm giác không lưu loát này khiến cơ thể của một người đàn ông chưa hạ hỏa lại càng cứng, đục vọng nhanh chóng đạt đỉnh điểm.

Hồ Cẩm Huyền cơ hồ là cắn xé cổ của anh, từ từ đi xuống, cô không biết làm sao, nhưng bình thường, cô thấy anh cắn cô như vậy, khiến cô cảm thấy thoải mái khác thường, cho nên hiện tại cô mới dùng phương thức này trêu chọc anh.

"Bảo bối, em biết em đang làm gì không?" Thẩm Dật Thần xoay người, khàn khàn nói, rên lên một tiếng, miệng không nhẹ nhàng than vì sự trêu đùa của cô, cô còn không dừng lại, anh không thể bảo đảm có thể làm quân tử nữa không, chỉ mặc cho cô kích bác mà không có động dấy, cô gái nhỏ này,

bình thường từ trước đến giờ đều sợ anh cuồng dã, lo lắng hôm sau không xuống giường được, không ngờ bây giờ lại chủ động dụ dỗ anh, khiến cả người anh đầy lửa dục, giống như là trứng mì được cố đại, không cách nào thư giãn, cực kỳ khó chịu, đợi cô qua giai đoạn nguy hiểm khi mang thai, xem anh trừng phạt cô thế nào.

"... Biết... Dĩ nhiên biết... Đang... Muốn anh..." Hồ Cẩm Huyền vừa gặm cổ của anh, vừa dứt quãng dịu dàng nói rõ, thanh âm mềm mại, quả thật làm xương của một người đàn ông cũng phải mềm ra, nhưng lời nói lại làm anh dờ khóc dờ cười, lời này rõ ràng là chơi ngược, trước kia anh thường nói với cô thế, không ngờ bây giờ bị cô dứt quãng nói ra, trong lòng anh cũng có cảm giác thỏa mãn khác thường, đây chính là cô gái nhỏ anh dạy được.

"Ừm—— ngoan, đừng làm rộn, không sảy tóc sẽ cảm..." Thẩm Dật Thần bởi vì cô trêu chọc mà động tình gặm nhẹ một tiếng, thanh âm trong nháy mắt trở nên khàn khàn khác thường, nhưng vẫn cung chiều nói xong cả câu, sau đó nhẹ nhàng ôm cô ra, dịu dàng hôn khóe mắt cô, cũng nhẹ nhàng hôn lên môi đỏ cong lên vì bất mãn của cô, bước nhanh đi về phía một bên khác, tay chân thuần thục lấy máy sấy ra, dịu dàng sấy khô mái tóc mềm mại như tơ cho cô, mùi thơm quen thuộc mà làm anh trầm mê ở trong mái tóc của cô tản ra, quần quanh ở trong cả căn phòng.

Hồi lâu sau, anh rút cuộc sấy khô được mái tóc, thỏa mãn đứng dậy cất máy sấy, nhưng cô gái nhỏ đó vẫn duy trì thần thái bất mãn, hơi chu môi, u oán nhìn anh, giống như anh làm sai chuyện gì không thể tha thứ, anh làm như vậy còn không phải là vì tốt cho cô và con sao, mặc dù cô bây giờ còn không biết đã có baby.

Than nhẹ một tiếng, anh bước nhanh đi tới bên cạnh cô gái nhỏ, sờ sờ mái tóc của cô, nhếch miệng dịu dàng hỏi: "Thế nào? Còn đang tức giận?" Cô gái nhỏ này luôn mau quên, chỉ cần dỗ dành là không sao rồi, nhưng anh thì sao, Thẩm Dật Thần nhìn nơi nào đó trên người mình đang biến hóa vô cùng, ánh mắt u ám, còn tiếp nữa, muốn thư giãn cách nào cũng không được, anh thật sẽ mắc bệnh đó.

"Ha ha! Bảo bối của anh muốn anh." Thẩm Dật Thần cười nheo mắt, tà mị nói, cung chiều sờ sờ đồng mũi nhỏ của cô, đổi lại là bình thường, đối mặt bộ dáng tích cực như thế của cô, anh nhất định vui vẻ vô cùng, nhưng hiện tại không được, chờ qua giai đoạn nguy hiểm lại nói.

"Hừ—— muốn anh, anh cũng không cho." Hồ Cẩm Huyền chu môi nói, câu 'anh có phải không được' hay không vừa đến khóe miệng thì nhất thời dừng lại, chỉ cần là đàn ông bị ai hỏi vậy, cũng sẽ khó chịu! Còn chưa cần chọc vào vết sẹo của anh, chuyện 'chữa trị' này đành phải từ từ, hôm nay là cô quá mức sốt ruột, Hồ Cẩm Huyền trầm nghĩ.

"Thật vui mừng anh có đủ sức quyến rũ khiến bảo bối của anh trầm luân, nhưng không phải là không cho em, mà là lo lắng sức khỏe của em, bảo bối, em phải nhớ, anh làm tất cả mọi chuyện cũng vì tốt cho em, cho nên em phải ngoan ngoãn ở cạnh anh, có biết không? Tuyệt đối không thể chịu một chút tổn thương." Thẩm Dật Thần than nhẹ, bờ môi khẽ gọi an ủi hôn lên khóe mắt cô, lông mi, sống mũi, gương mặt, bờ môi khẽ gọi, một đường đi xuống, ...

"Biết, bá đạo cuồng!" khóe miệng Hồ Cẩm Huyền khẽ nhếch lên đường cong hạnh phúc, nhẹ nhàng gất giọng, người đàn ông này! Yêu cô đến mức này, tình nguyện mình tự bị bệnh hành hạ cũng không nói cho cô biết, là sợ cô lo lắng hay là sợ cô ghét bỏ anh, rõ là làm cho người ta lo lắng nhưng mà anh không cho cô 'chữa' cho anh, anh còn muốn ai 'chữa' cho anh à? Chẳng lẽ là người phụ nữ khác? Hừ—— anh đừng mơ tưởng!

Một người phụ nữ vì suy đoán lung tung trong lòng mà ăn dấm chua lẽ, một người đàn ông lại đắm chìm trong giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ của cô.

"Được rồi, khuya lắm rồi, đi ngủ đi!" Thẩm Dật Thần cười cung chiều nói, ẵm cô lên, thả vào trong khuỷu tay mình, giúp cô tìm một vị trí thoải mái, sau đó đắp chăn màu tím mộng ảo lên người mình, bàn tay rộng mở lặng lẽ thả vào trên bụng nhỏ của cô, trong thần thái, trên khóe miệng, đều tràn đầy dịu dàng và thỏa mãn.

Hồi lâu sau, bên tai một người đàn ông còn đắm chìm trong hạnh phúc nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng, cảm thấy đáng yêu khác thường, khi khóe miệng anh cong lên, nụ cười ở miệng anh cứng lại, chỉ thấy bắp chân của cô gái nhỏ gác lên người anh, cánh tay của cô giống như dây leo, cuốn lấy hông của anh, cả đầu nhỏ cọ sát ngực của anh, hơi thở ấm áp phun trên lồng ngực hơi lộ ra của anh, mang theo ý đầu độc, từ từ trêu chọc thần kinh của anh, lửa dục không dễ dàng bị ép xuống trong nháy mắt thức tỉnh.

Anh cười khò một tiếng, sau đó nhẹ nhàng đẩy thân thể mềm mại quấn ở trên người của anh ra, nhưng đẩy ra rồi, đang chuẩn bị vạch chân của cô ra, thì cánh tay của cô lại quấn tới như dây leo, cứ lặp đi lặp lại, cô giống như con mèo nhỏ, cọ sát vào ngực anh, bởi vì anh vạch ra mà không vui nói thảm một tiếng, sau đó tiến vào trong mộng đẹp lần nữa, xem ra cơ hội đến phòng tắm tắm nước lạnh cũng không có, một người đàn ông trầm thờ dài nói, chỉ đành phải bắt đặc đi ôm thân thể mềm mại của cô, để cho cô ngủ thoải mái hơn.

Suốt buổi tối cả người của anh căng thẳng ôm cô gái nhỏ đang ngủ mê, nghe tiếng hít thở nho nhỏ của cô, có lúc trong mộng nói thảm một tiếng, miệng chép chép, đến gần sáng, mắt của anh mới chậm rãi cảm thấy mệt mỏi, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Nghỉ ngơi dưỡng sức

Từ ngày thiếu chút nữa bộc phát lửa tình nóng bỏng trong phòng tắm, mấy ngày sau đó, một cô gái nhỏ lục tục dùng mấy chiếc quần rũ dù dỏ, nhưng một người đàn ông cũng rất cuộc không có làm ra cử động thân mật gì khác, nhiều lắm chỉ là hôn cô một cái, mỗi lần đến một bước cuối cùng đều dừng lại, điều này làm cho Hồ Cẩm Huyền ảo não lần nữa, từ về mặt anh xem ra, sự hăng hái anh dành cho cô cũng không có giảm, vậy là nguyên nhân gì khiến anh luôn dừng lại khi đến bước cuối cùng? Đây là điều mấy ngày qua cô không thể nào nghĩ ra.

Mấy ngày nay mặc dù luôn ở trong biệt thự khổng lồ này, nhưng Hồ Cẩm Huyền vẫn hiểu rõ tin tức bên ngoài. Từ sau khi cô vô ý nghe được vũ khí tình vi hiện nay sắp xuất hiện ở đây, nhân tử nóng này trong lòng Hồ Cẩm Huyền càng trở nên sinh động, máu cả người sôi trào, chính cô cũng có thể chế tạo ra vũ khí tình vi, nhưng cô càng thêm tin tưởng ngoài người này có người kia, ngoài bầu trời này còn có bầu trời kia, hơn nữa cô rất lười động não.

Rốt cuộc ngày vũ khí mới nhất hiện nay xuất hiện đã đến, đây cũng là chuyện sau nửa tháng Hồ Cẩm Huyền ở chỗ mà cô nghĩ ngờ là tổng bộ thể giới ngầm này, bảy giờ bụng của cô vẫn chưa nhô lên mấy, hơn nữa phương diện âm thực còn chưa xuất hiện hiện tượng nôn nghén, cô thuận tiện cho là mình uống thuốc bỏ nhiều, cho nên bụng hơi nhỏ, hoàn toàn không nghĩ đến nguyên nhân khác, cuộc sống an nhàn của cô trôi qua thật vui vẻ.

Cả ngày hôm nay Hồ Cẩm Huyền đặc biệt khéo léo, thuốc bỏ mà Thẩm Dật Thần bảo cô uống cô cũng uống sạch, sau đó còn đi theo Thẩm Dật Thần vào vườn hoa tản bộ, kể từ lần cô lạng lẽ đi một mình vào vườn hoa chơi đùa rồi vô duyên vô cớ bị bệnh, Thẩm Dật Thần liền cấm cô, phạm vi hoạt động bình thường chỉ có thể là bên trong biệt thự, nếu muốn ra ngoài chơi đùa nhất định phải có anh làm bạn mới được. Sau khi tản bộ trở về, Thẩm Dật Thần nhìn tận mắt Hồ Cẩm Huyền tiến vào phòng đẹp mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, an tâm đi xử lý chuyện của mình.

Một mặt trăng tròn vòng vàng óng đã lơ lửng thật cao trên trời, tỏa ánh trắng sáng tỏ xuống dưới, dịu dàng giống như lụa mỏng. Đám mây trên bầu trời rất nhạt, gió rất nhẹ, ánh trăng rất đẹp, tất cả tạo thành một bức tranh xinh đẹp. Bầu trời đêm tựa như màn che, từng đám sao lờ lờ, làm cho người ta không khỏi say mê thật sâu.

Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ, trăng sáng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sát đất chiếu vào trong phòng ngủ, tỏa vàng sáng đầy đất, anh có thể nhìn thấy rõ trên cái giường lớn có thể chứa mười người có một người nhỏ nhỏ lộ ra. Khóe miệng anh nhếch lên một đường cong đẹp mắt, trong lòng tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Nhẹ nhàng bước đến bên giường, Thẩm Dật Thần vén chăn lên, từ từ nằm xuống bên cạnh Hồ Cẩm Huyền, đến gần nhìn dung nhan ngủ mê không phòng bị của cô, chỉ thấy mái tóc đen như thác vài che hơn nửa mặt cô, phần tóc khác thì tùy ý rơi vào trên gối, có cảm giác xinh đẹp khác biệt, anh dịu dàng vươn tay vén mái tóc che khuôn mặt nhỏ của cô ra, gương mặt nhỏ chùng bần tay bởi vì ngủ mà hơi hồng hồng lập tức in rõ ràng ở trong mắt của anh, có sự đáng yêu không nói ra được.

Anh cứng chịu hôn khuôn mặt nhỏ hồng hồng của cô một cái, sau đó bàn tay rộng mở nhẹ nhàng chuyển qua bụng nhỏ phía dưới chân của cô, cảm thụ trong bụng hơi có động tĩnh, khóe miệng Thẩm Dật Thần chậm rãi nhếch lên đường cong đẹp mắt, khuôn mặt cứng chiều và hạnh phúc.

Không biết cô nằm mơ thấy cái gì, môi đỏ mọng hơi vênh lên, hơi ngậm hơi mở theo hô hấp, anh nhìn mà miệng đắng lưỡi khô.

Động lòng không bằng hành động, muốn cô không được, như vậy hôn một cái, sờ một cái cũng đâu sao, Thẩm Dật Thần lập tức đến gần hôn hôn môi đỏ của cô, nhưng cô thật quá ngọt, anh không đành lòng buông cô ra, nhẹ nhàng mút thỏa thích môi đỏ của cô, ý đồ thu lấy nhiều ngọt ngào hơn, nụ hôn vốn nhẹ nhàng trong nháy mắt trở nên lửa nóng.

"Um . . ." Hồ Cẩm Huyền trong mộng vô ý thức rên rỉ một tiếng, là lưỡi liếm liếm mùi vị làm cô say mê.

Thẩm Dật Thần cảm thấy cô vô ý thức đáp lại, nụ hôn càng sâu hơn, trong lòng cảm thán, thật là một vật nhỏ chọc người, động tác theo bản năng của cô làm anh rất không chế, nếu như không để ý cô đang trong giai đoạn nguy hiểm khi mang thai, anh sẽ không chút để ý lay cô tỉnh, hung hăng muốn cô đủ.

Anh thương bà xã như trời, làm sao cam lòng để cho cô chịu chút xúu tổn thương, chỉ cần là chuyện có thể tổn thương cô, anh đều sẽ không làm, cô gái nhỏ trong ngực này là phải dùng cả đời để yêu thương, vì vậy hiện tại chỉ có thể hôn hôn đỡ tương tư.

Hồ Cẩm Huyền trong mộng cảm thấy có thứ gì ẩm ướt ngọt ngào trên môi cô, khiến cô hơi khó thở, lại khiến cô không cam lòng rời khỏi, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon, cô từ từ mở mắt.

Khuôn mặt đẹp trai phóng đại rơi vào trong mắt của cô, thì ra thứ ẩm ướt vừa rồi là môi kêu gọi của ông xã cô, trời ạ, vừa rồi cô còn rất mê luyến mùi vị của anh, xem ra cô thật có tiềm chất làm sắc nữ.

"Anh đã về rồi!" Hồ Cẩm Huyền mềm mại nói, nhìn một chút quanh mình, lúc này mới phát giác trời đã tối rồi, cô đã ngủ một buổi chiều, xem ra tối nay có thể có tinh lực đi coi trộm đồng vũ khí kiểu mới kia, chỉ là nhất định phải có thể lặng yên đi ra ngoài mới được.

Bộ dáng tùy ý như vậy khiến trong lòng anh tràn đầy thỏa mãn, có một người đợi chờ mình về nhà thật tốt, môi anh đào phấn hồng của cô hơi cong lên, còn buồn ngủ nhìn anh, hầu kết Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng giật giật, lưu loát lật người, đè cô dưới thân thể, bàn tay mạnh mẽ có lực chống trên giường, đè ngửa đè lên bụng cô, cuồng nhiệt mút hôn môi của cô, gấp gấp thăm dò ngọt ngào của cô.

Hồ Cẩm Huyền bị anh hôn đến trời đất quay cuồng, tiếng yêu kiều phát ra bị anh nuốt hết. Hơi thở phái nam quen thuộc truyền tới, môi ấm áp ngậm lấy hai mảnh môi như hoa, cuồng dã mút vào, Hồ Cẩm Huyền chợt cảm thấy hô hấp không thuận lợi.

Anh tham lam hôn cô, thật dùng sức, nhưng lại không đến nỗi làm đau môi của cô, chỉ nóng bỏng mút hôn cướp đi không khí trong ngực cô, ngực của cô cấp tốc đập phòng.

Eo thon gầy dựa vào ngực anh bị bàn tay giữ chặt rồi, thân thể mềm mại bị thân thể cường tráng che lại, tư thế nập mờ làm trên mặt cô hiện ra vẻ ngượng

ngừng, cô không dám nhúc nhích nữa, dù sao mấy ngày qua cô cũng đã biết được sức chịu đựng mạnh mẽ của anh, kết quả hấp dẫn anh chính là cả người cô đều khó chịu, vừa rồi ngủ ấm áp thoải mái rất ngon, cô cũng không muốn lại như mấy lần trước, phải niệm kinh mới có thể bình phục khát vọng trong lòng, nhưng lại rất muốn xem lần này có thể 'chữa' khỏi bệnh cho anh không, nghĩ như vậy, Hồ Cẩm Huyền không có bao nhiêu kháng cự với cử chỉ thân mật của anh, ngược lại rất tích cực chủ động phối hợp động tác của anh, khiến dục vọng của anh kéo dài đến cực hạn.

"Em thật ngọt. . . ." Hô hấp của Thẩm Dật Thần rối loạn, chôn sâu vào trong kẽ hở tỏa hương hoa hồng của cô, cánh tay buộc chặt, thật muốn vĩnh viễn ôm cô như vậy. Anh rời khỏi tóc của cô, quyến luyến ma sát môi hồng của cô, cảm thụ mềm mại và ngọt ngào, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, uất ức tố cáo: "Cô gái nhỏ, mấy ngày nay cứ luôn đốt lửa trên người anh."

"Em. . . ." Vừa định cãi lại nhưng còn chưa nói hết môi đã bị ngăn chặn, Thẩm Dật Thần như đứa trẻ tham lam gặm hôn môi của cô, sử dụng đầu lưỡi vẽ quanh môi cô. Véo nhẹ cảm của cô, khiến cho cô há ra, lưỡi linh hoạt nhanh chóng chui vào trong môi cô truy đuổi lật khuấy, cảm thụ đầy đủ hương vị ngọt ngào trong môi cô.

Mùi thơm trên người cô kích thích máu anh sôi trào, da thịt dưới bàn tay càng thêm nhũn nhụi bóng loáng, anh ngửi đến quên hết tất cả, bàn tay suông sã chạy trên đường cong lưng lồi, vuốt ve ngực cô, anh phát hiện thói quen ngủ không mặc đồ của cô thật tốt, khiến anh lúc nào cũng có thể cảm thụ được nhiệt độ trên người cô, có lúc còn rất dễ dàng cho anh ăn đậu hũ.

"Ừ. . . . ." Giọng nói động tình mềm mại đặc biệt của phái nữ trong nháy mắt đổi về một động tác kế tiếp của anh, anh ảo não trong lòng vì mình không thể kháng cự cô đồng thời lại may mắn trong tiềm thức anh biết mình tiếp tục nữa có thể tổn thương cô gái nhỏ trong lòng anh, cho nên mới phải dừng lại động tác dưới tình huống mấu chốt.

Lần này lại giống như mấy lần khác trong quá khứ, một người đàn ông đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, sau đó cầm quần áo bên cạnh lên nhẹ nhàng mặc vào người Hồ Cẩm Huyền, bộ dáng này của anh cũng không giống Liễu Hạ Huệ, chỉ thấy mắt anh càng âm trầm, cả hô hấp cũng hỗn hển, Hồ Cẩm Huyền đến gần anh cảm nhận được rõ ràng thân thể anh căng cứng, bộ dáng rõ ràng động tình như vậy không lừa được ai, chỉ là hiện tại anh đang cố nén dục vọng, không trực tiếp nhào lên, trong lòng Hồ Cẩm Huyền trừ nghi ngờ còn có bội phục, chồng cô lại quân tử với cô.

Không khí vẫn mập mờ, trên mặt Thẩm Dật Thần có vẻ không có ý nghĩ xấu, chỉ lo mặc áo cho cô, nhưng ẩn ẩn trong lòng chỉ có chính anh hiểu, trời mới biết anh phải dùng bao nhiêu quyết tâm và nghị lực mới có thể chịu đựng không trực tiếp nhào về phía cô, da thịt của người yêu trong suốt xinh đẹp giống như ngọc, bảo anh làm sao không thương?

Mặc xong quần áo cho Hồ Cẩm Huyền, Thẩm Dật Thần thở phào nhẹ nhõm, sau đó ẵm cô gái nhỏ mê người lại biết giày vò này lên từ từ đi ra khỏi phòng, quá trình này giống như là trong tay đang ôm tâm can bảo bối gì đó, thật tình thâm, thật thần thánh. Trên đường đi từ phòng đến phòng ăn, không biết ghen chết ánh mắt của bao nhiêu người.

Hồ Cẩm Huyền dĩ nhiên cũng thấy được vẻ mặt hâm mộ của người khác, vui vẻ trong lòng không chút nào che giấu, khoe miệng nhếch lên một đường cong đẹp mắt, đôi tay ôm chặt cổ của anh, trong lòng thầm nghĩ, chồng cô thật là càng ngày càng có trách nhiệm, càng ngày càng sâu cung chiều cô, không hề giống mấy tên công tử nhà giàu khác, đã có vợ trong nhà mà bên ngoài còn nuôi thêm mấy tình nhân, cả ngày thay đổi thất thường, Hồ Cẩm Huyền cô từ trước đến giờ ghét nhất người như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Theo dõi, xưởng chế tạo vũ khí dưới đất!

Đêm khuya yên tĩnh, vạn vật đều tiến vào giấc ngủ, đứng vững ở bên cạnh bờ cát là một dãy biệt thự cao tầng, có vườn hoa bờ biển phong cách châu Âu, phát ra ánh sáng rực rỡ. Tấm màn lụa mỏng ở cửa sổ sát đất của một tòa biệt thự tinh xảo đang bay nhẹ, ánh trăng như vàng chiếu xuyên qua tấm thủy tinh vào tấm thảm lông cừu màu xám tro trên đất, tỏa vàng sáng ra đầy đất, xa xa có thể nhìn rõ trên giường lớn chứa được hơn mười người có một vật nhô ra.

Nhìn vào, mới biết thứ nhô ra là một đôi vợ chồng ngọt ngào đang ôm nhau ngủ, tình cảnh ấm áp khác thường. Lúc này cô gái nhỏ đang chui đầu vào ngực người đàn ông nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của cô gái bởi vì ngủ mà trở nên hồng hào, lông mi như cây quạt nhỏ hơi cong lên, đáng yêu nói không ra lời. Tay nhỏ bé của cô quấn chặt ngang hông người đàn ông, tựa hồ làm vậy để tìm cảm giác an toàn.

Mái tóc như thác vãi màu đen rơi loạn trên gối đầu, có một cảm giác xinh đẹp hoang dã làm người ta hít thở không thông. Đầu người đàn ông nhẹ nhàng chôn trong cổ cô gái, khoe miệng hơi nhếch lên một đường cong đẹp mắt, gương mặt đẹp trai như thần trần đầy thỏa mãn và hạnh phúc, một tay của anh ôm chặt cô gái nhỏ trong ngực, một tay khác theo thói quen khoác lên trên bụng nhỏ của cô.

Chính là lúc này, cô gái nhỏ đang ở trong ngực người đàn ông không hề báo trước mở ra đôi mắt phượng xinh đẹp, trong mắt lóe lên sắc bén và giao hoạt, không hề có vẻ như vừa tỉnh ngủ, cô nhẹ nhàng lui khỏi bộ ngực người đàn ông, khoe miệng hơi nhếch hôn người đàn ông đang ở trong mộng một cái, sau đó rất nhanh lưu loát ngồi dậy.

Trong chốc lát, chỉ thấy một bóng dáng màu đen như con thằn lằn, leo ra từ một căn phòng trong biệt thự, tay chân linh hoạt khác thường, trong chốc lát liền biến mất trong ánh trăng, bây giờ trong phòng lớn chỉ còn lại một mình người đàn ông đang chìm trong giấc mộng, làm sao còn bóng dáng của cô gái

kia.

Hồ Cẩm Huyền lái một chiếc Porsche đã được đặc biệt gia công cao tính năng, tốc độ của xe thể thao có thể dùng để tham gia đua xe, bây giờ tâm tình của cô giống như tốc độ của chiếc xe thể thao này, kích động khác thường, máu toàn thân cuộn cuộn, sôi trào không dứt.

Bỏ cục tối hôm nay cô dự mưu đã lâu, tuyệt đối sẽ không bị chồng yêu của cô bắt tại trận, bởi vì tối nay ăn cơm tối xong cô đặc biệt thoa thuốc gây nghiện mới chế ra lên môi, tuyệt đối không có tác dụng phụ, thuốc mê này cô đã tham khảo cách điều chế của bạn tốt để chế ra, chỉ cần cho đối phương hút chút sẽ lập tức té xỉu, cô biết chắc trước khi đi ngủ anh sẽ tặng cô một nụ hôn tràn miền nóng bỏng, cộng thêm trước đây không lâu cô mới thí nghiệm với chồng yêu của cô, kết quả ngày đó anh ngủ mê cả ngày, cho nên cô dám khẳng định anh không thể kháng cự thuốc mê mới thí nghiệm ra này, nếu không cô cũng không dám to gan chạy ra.

Thiên thời địa lợi nhân hòa đầy đủ hết, mấy ngày nay cô ở trong biệt thự đã liên lạc với bạn bè bên ngoài, nhờ họ giúp mình tra thân phận của chồng cô, thủ đoạn của họ cô cũng đã thấy rồi, trên thế giới căn bản không có người họ không tra được, lúc trước cô biết chồng mình không đơn giản nhưng không có tra lai lịch của anh là vì tin tưởng dù thân phận của anh là gì, anh cũng sẽ luôn luôn yêu cô, cưng chiều cô, sự thật chứng minh không sai, tình yêu của anh dành cho cô càng ngày càng sâu, ngọt đến làm cô cảm thấy như đang chìm trong hồ mật ong.

Nhưng hiện tại cô muốn biết cụ thể căn biệt thự cô đang sống rốt cuộc là chỗ nào, cho nên mới len lén bảo người điều tra chồng cô, cô đoán quả nhiên không sai, thân phận ngầm của chồng cô không đơn giản, bang chủ 'bang Hắc Ưng' đứng đầu xã hội đen, bây giờ chiếc ghế của Đế Hoàng đứng đầu xã hội đen là do chồng cô ngồi, tuyệt đối là một người đàn ông mạnh mẽ.

Nhớ đến lúc ấy lấy được lai lịch của anh, cô còn kinh động nhất thời không tiêu hóa tốt, ai có thể nghĩ đến người đàn ông như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết, không gần nữ sắc, thực lực mạnh đến làm cho người ta run rẩy lại là người bên gối của cô, hơn nữa còn là một người đàn ông khi nói chuyện với cô luôn chứa đựng cung chiều và thâm tình, bảo cô làm sao không kích động, có thể nào không tự hào, cả đời này Hồ Cẩm Huyền cô sung ái nhất chính là đàn ông mạnh mẽ, mà vừa vận bang chủ thần bí 'bang Hắc Ưng', cũng là ông xã bây giờ của cô chính là thần tượng cô sung ái đã lâu.

Biết được chồng cô là ai, sau đó cũng tra được vị trí cụ thể của căn biệt thự cô đang sống, vì vậy cô bảo bạn tốt an bài một chiếc xe đã gia tốc trong bãi đậu xe của một căn biệt thự khác bên cạnh, không ngờ tất cả mọi chuyện đều thuận thuận lợi lợi tiến hành, gió êm sóng lặng như vậy ngược lại khiến cô cảm thấy trong lòng có cảm giác xấu, nhưng Hồ Cẩm Huyền cô thích nhất khiêu chiến, những nhân tố không xác định càng khiến tâm trạng cô hưng phấn.

Hồ Cẩm Huyền bởi vì sắp được nhìn thấy vũ khí tình vi trong truyền thuyết mà vui vẻ khác thường chợt phát hiện phía sau mình có một cái đuôi nhỏ, đi theo không gần không xa, xuyên qua kính chiếu hậu trong xe nhìn thấy bóng người quen thuộc phía sau, Hồ Cẩm Huyền không thú vị bầu môi, không ngờ khoảng thời gian này, ở chỗ vắng vẻ này lại gặp phải người kia, nếu không phải hiện tại cô không có tâm tình, nhất định sẽ trình diễn một cuộc đua sống chết với cái đuôi phía sau, cô nhanh chóng đạp chân ga, xe thể thao lửa đỏ chạy nhanh qua như sao băng, bỏ rơi chiếc xe đen phía sau càng ngày càng xa.

"Mẹ nó! Đã trễ vậy mà cô gái này còn dám chạy ra ngoài, với lại đây là tốc độ xe người bình thường chạy sao? Cô ấy đáng chết không muốn sống nữa." Mục Pháp Á không thể tin tưởng mắt, không nhìn được tức miệng mắng to, người có kỹ thuật lái xe hạng nhất như anh, lại đánh mất một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái yếu đuối, chuyện này nếu truyền ra ngoài anh làm sao ở lại thành A được nữa, danh tiếng đời này của anh xem như hoàn toàn phá hủy.

Lúc này bởi vì đĩa nhạc của anh còn chưa quay xong, cho nên mới du dương bên ngoài trễ thế này, vì đi tắt về nhà nghỉ ngơi sớm, anh mới lựa chọn con đường hẻo lánh này, không ngờ lại gặp được cô gái đã lâu không gặp, cô gái đã xông vào tìm anh từ lâu này ở đây.

Lúc nhìn thấy cô anh rất là kích động, tim đập bình bịch, như thiếu niên gấp rút, nhưng khi nhìn thấy cô buổi tối khuya còn lẳng lặng một mình, thì anh bắt đầu lo lắng trong lòng, vì vậy không kiềm hãm được đi theo phía sau cô, không ngờ chỉ nháy mắt cô đã biến mất không thấy, khiến anh không thể không hoài nghi mình có phải nhìn lầm người không.

Hồ Cẩm Huyền thoát khỏi cái đuôi, không để ý tới những việc vặt vãnh này nữa. Xe dùng tốc độ cao nhanh chóng chạy như bay trên đường, không tới một giờ, đã lái ra khỏi nội thành A.

Trong trí nhớ của Hồ Cẩm Huyền, ở góc nhỏ trên một ngọn núi giữa thành A và S, là một xưởng chế tạo vũ khí dưới đất, là nơi đặc biệt chế tạo vũ khí giúp người ta, vị trí của xưởng vũ khí này hết sức bí mật, công phu giữ bí mật rất tốt. Nếu như không phải là người biết rõ chân tướng, căn bản không thể tìm được nơi đó. Cho nên người đến đó, đa số đều là khách quen, hoặc là người quen giới thiệu đến. Chỉ cần báo tên, đưa ra ký hiệu trên đường, thì người ở đó sẽ hiểu ý ngay.

Cô cũng cho người dò thăm hỏi lâu mới biết vũ khí tình vi ra đời ở xưởng vũ khí này, về phần là ai chế tạo ra vũ khí, chỉ biết có một người thần bí đưa mẫu cho công xưởng, sau khi vũ khí làm xong dĩ nhiên cũng thuộc về người thần bí nhưng không biết có bao nhiêu đôi mắt len lén mơ ước vũ khí mới này, dĩ nhiên cũng bao gồm Hồ Cẩm Huyền cô, cho nên cô mới tới nơi này chờ từ sớm, Hồ Cẩm Huyền cô thật muốn xem vũ khí lần này có hợp mắt của cô không, nếu như thuận mắt, cô có thể suy tính thay đổi vũ khí của mình.

Hồ Cẩm Huyền, sau khi âm thầm đo lường sức khỏe của mình, vô cùng tiêu tụy phát hiện, sau lần 'ngã bệnh' này, hiện tại cô không còn tốc độ và lực lượng tay không độ sức như trước, lúc này vì đi khỏi ngôi biệt thự kia cơ hồ khiến cô thiếu chút nữa bại lộ thân phận, sự linh hoạt của thân thể xuống thấp hơn nữa thường cảm thấy rất ngủ, hôm nay cô rõ ràng ngủ từ xế chiều nhưng vẫn muốn ngủ, hiện tại cô chỉ có thể mong đợi kỹ năng vận dụng vũ khí của mình không có giảm xuống, nếu không rất bất lợi cho cô khi thi hành nhiệm vụ sau này.

Xe thể thao lửa đỏ cấp tốc thắng lại, dừng trên bãi cỏ hoang cách xưởng không xa, cô đại thật dài che đậy sườn xe thể thao, Hồ Cẩm Huyền cẩn thận kiểm tra trang bị trên người mình qua kính xe, xác định vô cùng hoàn mỹ mới lưu loát xuống xe, theo phương hướng la bàn trong tay chỉ, lại dùng cỏ dại và đêm tối che chở, nhanh chóng đi về nơi nguy hiểm kia.

Ban đêm gió thổi cô đại xạo xạo vang, nhưng Hồ Cẩm Huyền đang đi lại chẳng những không có chút khủng hoảng, ngược lại sự kích động và tò mò trong mắt còn hiện ra không hề giấu giếm, thân thể nhỏ của cô từ từ đi tới, thỉnh thoảng lỗ tai bén nhạy của cô còn nghe được tiếng hít thở rất nhỏ, từ đó cô hoài nghi cũng có người như cô, thừa dịp bóng đêm và cô đại che chở, đi đến công xưởng, nghĩ đến khả năng này, cô lại hơi xao động lo lắng, bước chân tăng nhanh, cô không có từ ngữ gì có thể hình dung tâm trạng của mình khi sắp nhìn thấy vũ khí tinh vi trong truyền thuyết.

Hồ Cẩm Huyền cẩn thận tránh ra đám người khác trong cô đại, nhanh chóng đi tới công xưởng, một bước, hai bước, ba bước. . . Mùi luyện thép càng ngày càng nặng, trong lòng cô cảm thấy mùi thép này thật khó ngửi, liền nhíu mày theo ý thức, lại thấy nghi ngờ vì trước kia cô cũng từng ngửi mùi thép như thế lại không hề thấy khó ngửi, nhưng bây giờ đã đi tới cửa xưởng, nghĩ đến lát nữa có thể nhìn thấy vũ khí tinh vi đời mới, sự vui vẻ trong lòng cô liền chiến thắng cái mùi khó ngửi này, quyết định không lùi bước nữa, dù sao rất không dễ dàng mới đến được đây, tốc chiến tốc thắng, sớm tìm được vũ khí thì sớm rời đi chỗ làm người ta không thoải mái này.

Nghĩ như vậy, Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng đi tới xưởng, âm thầm quan sát bố cục ngoài xưởng, rốt cuộc sau một phen quan sát, cô đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Quyết đấu kịch liệt trong xưởng

Hồ Cẩm Huyền nhanh chóng leo lên theo cống thoát nước, thẳng đến lầu hai của xưởng vũ khí, đêm khuya yên tĩnh, giờ phút này chỉ có thể nghe tiếng gió thổi o o ra, và tiếng máy móc. Cô không có chút sợ hãi, trông mắt sắc bén, đại não thông tuệ đã sớm phân tích hoàn cảnh chung quanh cụ thể.

Một bước, hai bước, ba bước, rốt cuộc Hồ Cẩm Huyền lưu loát lật người trực tiếp an toàn tiến vào khu vực gia công ở lầu hai của hăng.

Từ lầu hai nhìn lại, bố cục cả xưởng gia công xuất hiện rõ ràng tại trước mắt, ước chừng có mười công nhân mặc đồng phục làm việc đang công việc, hiển nhiên việc làm ăn của nơi này không phải tốt bình thường, những thứ này chưa đủ làm mọi người sợ hãi, chân chính nhiễu loạn kế hoạch của cô là mấy đám người đang ẩn nấp.

Đám người kia bây giờ còn đang bảo trì bình thân, trừ lúc này nghe được tiếng hít thở trong đám cô đại ra, thì hiện tại trên căn bản không nghe được thanh âm gì cả, cho nên phát hiện đám người đang ẩn nấp là do cảm giác sát thủ bẩm sinh của cô, cảm giác này đã trợ giúp cô rất nhiều lần trong lúc thi hành nhiệm vụ. Đến cuối cùng ai chết vào tay ai còn chưa nhất định, Hồ Cẩm Huyền cô nếu đã trốn ra một cách khó khăn, thì nhất định mang đi vũ khí tinh vi trong truyền thuyết.

Sau khi ẩn nấp trên lầu hai để xem bản đồ, Hồ Cẩm Huyền quyết định chờ đến khi mấy công nhân kia ăn cơm tối mới ra tay, dù sao công xưởng này có thể tồn tại ở thành A lâu như vậy mà không suy bại, nhất định là có thực lực riêng, nếu không nó sớm đã bị những người mơ ước vũ khí xưởng này sản xuất ra hủy diệt.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, đám người đang ẩn nấp tựa hồ cũng có ý giống Hồ Cẩm Huyền, đến bây giờ cũng còn chưa có động thủ, hoặc là bọn họ muốn giao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Lúc này sẽ phải xem ai có thực lực nhất, ai có nhẫn nại nhất, Hồ Cẩm Huyền thoải mái nhàn nhã chờ, cô thật không lo lắng chòng cô ở nhà đột nhiên tỉnh lại, chạy đến vùng núi hẻo lánh thế này bắt cô, nhưng cô cảm thấy càng ngày càng buồn ngủ, trong lòng cầu nguyện đám người kia nhanh chóng đi ăn cơm, cô cũng có thể lấy vũ khí trở về sớm.

Giống như trời cao nghe được khẩn cầu của Hồ Cẩm Huyền, khi cô chờ đến lúc sắp hết bình tĩnh, những công nhân kia rốt cuộc xao động lên, nhẹ nhàng từ khu gia công lấy ra một cây súng lục mini mới chế dưới mắt Hồ Cẩm Huyền, vô luận Hồ Cẩm Huyền hay là đám người đang ẩn nấp cũng không có bao nhiêu xao động, bọn họ không nghĩ ra tại sao chỉ hoàn thành một cây súng lục nhỏ lại khiến đám công nhân kia hưng phấn thành như vậy, cũng có thể đám công nhân kia hưng phấn là vì rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất.

"Thật tốt quá! Rốt cuộc hoàn thành!" Một thanh âm hơi run rẩy kích động truyền tới.

"Hoàn thành, hoàn thành, XM29 rốt cuộc đã hoàn thành rồi." Mọi người hoan hô.

"Ha ha ha. . . vũ khí XM29 mới rốt cuộc thuận lợi hoàn thành, đây đều là công lao của mọi người, một lát nữa chúng ta nhất định phải ăn mừng thật vui một phen." Một công nhân có cấp bậc tương đối cao nói, sau đó dẫn đầu cười lên ha ha, cả xưởng gia công đều có thể nghe thấy tiếng cười của hắn, đủ để biết hắn vui mừng đến cỡ nào.

Từ khi Hồ Cẩm Huyền nghe được những tin tức về XM29, đầu nhanh chóng thoáng qua tin tức nghe được trong vườn hoa ngày đó, "Vũ khí mới XM29, cự ly bắn ra có thể tới 2000m, hơn nữa còn không phát ra âm thanh nào, cực kỳ khiến người ngoài ý là XM29 này không bắn thẳng cũng có thể trúng mục tiêu, bởi vì nó có thể. . . . . Qạo của . . . . .".

Thì ra trước mắt chính là vũ khí mới nhất vừa nghiên cứu chế ra, không trách được đám công nhân kia hưng phấn như vậy, máu của cô cũng bắt đầu hưng phấn, không ngờ XM29 lại là cây súng lục khéo léo thế, cô còn tưởng rằng sẽ là loại súng máy cứng ngắc nào, Hồ Cẩm Huyền có thói quen nhảy bèn nên nghe được đám người đằng xa rõ ràng hơi dao động, tựa như kích động, tựa như thanh âm tình thế bất buộc, cô hơi nhếch khóe miệng lên, trong mắt có vẻ hài hước, dò xét đến cùng.

Rốt cuộc đám công nhân kia từ từ đi ra khỏi xưởng gia công, không biết là đi tới chỗ nào ăn mừng một phen, nhưng nhìn theo bài biện trong xưởng thì chắc đám công nhân kia chỉ đến chỗ nào đó cách đây không xa để ăn mừng, ăn mừng xong rồi trở về làm việc, nếu không những máy móc này sẽ không duy trì trạng thái làm việc.

Hồ Cẩm Huyền đợi đến một công nhân cuối cùng đi ra khỏi xưởng, mới nhanh chóng đi về chỗ cây súng lục mini, động tác khác thường linh hoạt, không chút nào cố kỵ đám người đang ăn núp, hiện tại ý tưởng duy nhất trong lòng cô chính là đánh nhanh thắng nhanh, để đi về nghỉ sớm.

Càng ngày càng đến gần vị trí súng lục mini, máu trong người Hồ Cẩm Huyền càng ngày càng kích động, đến lúc chỉ còn cách cây súng lục mini hai thước, trong tay Hồ Cẩm Huyền liền tung ra âm khí tơ bạc bình thường hay dùng, trực tiếp quấn lấy súng lục, dùng sức một cái, tơ bạc mỏng manh kia lập tức co rúc lại giống như có cảm ứng, trực tiếp kéo cây súng lục tới.

Sau khi Hồ Cẩm Huyền nhận được súng lục, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm đủ để mê hoặc chúng sinh, sau đó nhanh chóng xoay người chuẩn bị rút lui tại chỗ, nhưng khi cô xoay người, sau lưng của cô bắt tri bất giác có rất nhiều người tụ tập, liếc mắt mười hai kẻ địch trong xưởng, bên trái năm, bên phải sáu, phía trước có một, người kia đưa lưng về phía cô, khiến cô không thấy rõ tướng mạo, về phần mười một người người mặc áo đen quần đen, trên mặt che miếng vải đen này, cũng không thấy rõ tướng mạo, Hồ Cẩm Huyền nhủ thầm, trong lòng thâm than có cần mặc kỹ càng như vậy không? Theo bản lĩnh của mình và khả năng của vũ khí công nghệ mới này, trong vòng mười giây có thể giải quyết sáu người bên tay phải, trong hai mươi giây bên có thể giải quyết năm người bên tay trái.

Người đàn ông ở phía trước đang đưa lưng về phía cô chắc là người cầm đầu bọn họ, ngoài cảm giác thần bí ra, còn có cảm giác bức bách vô hạn, mặc dù cách xa vậy, cô vẫn cảm thấy rất rõ ràng, bản lĩnh và phản ứng của người này, tuyệt đối hơn mấy người khác.

Hồ Cẩm Huyền không biến sắc âm thầm phỏng đoán, trong vòng một phút, có thể giải quyết hết những người này hay không?

Lúc này khi vừa tiến vào, Hồ Cẩm Huyền thấy bên ngoài, có lẽ còn có năm sáu công nhân đứng nghiêm canh gác.

Một hồi nghe được động tĩnh bên trong, nhất định sẽ lập tức xông tới. Chỉ là, Hồ Cẩm Huyền cũng không để ở trong lòng. Chỉ cần không có buồn phiền ở nhà, giải quyết mấy người kia, đối với cô mà nói, cũng chỉ là chuyện trong vài phút.

Những người thường lẫn lộn ngoài đường, hay những người hàng năm ở trong nguy hiểm, đều có được cảm giác nhạy cảm đối với chuyện nguy hiểm. Hiện tại, người đàn ông đưa lưng về phía cô ở đằng trước, thật có cảm giác quỷ dị.

Cô đang suy nghĩ, liền cảm thấy trước mắt có cơn gió mát đánh tới, kinh ngạc giây lát, cô đột nhiên lắc mình một cái, chỉ thấy đám người áo đen kia hưng phấn ác sát nhào tới mình, bọn họ đồng thời giương lên súng trong tay!

Hồ Cẩm Huyền cả kinh, cô không có tránh né mà tiến lên cực nhanh, chân trái đột nhiên đá xoáy, chân phải lại đá lên trước một cái, sức lực mạnh mẽ lực độ lại trí mạng.

Người áo đen không ngờ một cô gái nhỏ nhỏ lại có bản lĩnh linh hoạt như thế, về mặt kinh hoàng, nhưng lập tức liền phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng giơ tay ngăn những chiêu thức tiến công của Hồ Cẩm Huyền lại, ngay sau đó liền nhảy ra đằng sau đá một cái —— chiêu thức từ tay cũng càng ngày càng dữ.

Hồ Cẩm Huyền lưu loát né người sang một bên, đột nhiên tay không bắt được lòng bàn chân của một người áo đen trước mặt, dùng sức xoay ngược lại, ngay sau đó liền hung hăng đánh vào bụng của hắn một quỳ, chỉ thấy sắc mặt người áo đen kia đột nhiên phát sanh biến hóa, mồ hôi hột lớn chùng hắt đầu chảy xuống từ trán! Ngay sau đó Hồ Cẩm Huyền lại xoay người một cái, lập tức chui vào trong đám người áo đen, vừa nhắc chân vừa xoay người, đá vào người đến gần cô ra, mái tóc màu đen thật dài xẹt qua một đường cong đẹp mắt trên không trung, sau đó hạ xuống trước ngực, tán loạn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lớn chùng bàn tay của cô càng dịu dàng, động tác của cô không thể nói là hung ác, thậm chí có vẻ dịu dàng, giống như muốn xuyên qua đám người áo đen nhẹ nhàng tung bay, từ ngoài nhìn vào thấy đẹp tận lòng người.

Cô như vậy càng thêm kích thích sự khát máu trời sanh của người áo đen, động tác của bọn họ càng tàn nhẫn hơn, tới tới lui lui đấu mười mấy chiêu rồi, Hồ Cẩm Huyền cảm thấy có chút cố hết sức, đây là chuyện từ khi làm sát thủ tới nay chưa bao giờ xảy ra, không cho cô thực hiện ý tưởng kết thúc trận đấu này sớm.

Cô nhanh chóng rút cây súng mini vừa lấy được ra, lợi dụng ba giây đồng hồ từ trong lòng ngực lấy đạn ra, sau đó cài đặt vào trong súng mini, nhanh chóng mà chính xác bắn 11 viên đạn về phía mười hai người trước mắt, khi phát hiện trong súng không có đạn, mắt cô cài đạn vào, Hồ Cẩm Huyền mới cảm thấy may mắn vì bình thường đi làm nhiệm vụ có thói quen mang đạn theo bên mình.

Người áo đen nhìn thấy, nhanh chóng từ trong lòng ngực lấy súng ra, trực tiếp bắn về phía Hồ Cẩm Huyền, nhưng đã không kịp rồi, trong tai họ, nghe được rõ ràng, rất rõ ràng, tổng cộng vang lên hai mươi tiếng súng.

Có chín tiếng là súng lục trong tay họ phát ra, tiếng vang rất lớn, rất dễ dàng phân biệt. Mười một tiếng khác đều rất nhỏ, bởi vì vũ khí trong tay Hồ Cẩm Huyền, có thể tắt tiếng.

Đây là súng thần trong truyền thuyết, mỗi súng đều bắn trúng một người, toàn bộ tiêu diệt sạch sẽ, lúc này không chạy đúng là kẻ ngu!

Dù bọn họ không phải người ngu, cũng không thay đổi được số mạng bọn họ chạy trời không khỏi nắng.

"Đoàng. . ." Đạn xuyên qua trúng giữa trán. Người trúng đạn căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng, đã đi gặp thượng đế.

Không đúng! Thiếu một người!

Hồ Cẩm Huyền tính toán trong lòng, trong xường, ngoài cô ra, phải có mười hai người. Cô bắn tổng cộng 11 phát, không phát nào trượt, chấm dứt linh hồn mười một người, sau lại bổ sung một viên đạn, viên đạn đó cũng trúng, nhưng tại sao không thấy người đàn ông đưa lưng về phía cô lúc này? Chẳng lẽ lúc này cô tính sai số người có mặt trong xường?

Sắc mặt Hồ Cẩm Huyền hết sức khó coi, trong lòng buồn bực cực độ! Cô không dám khinh thường, toàn thân đề phòng cảm giác động tĩnh bốn phía.

Chợt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 99: Trảm hồn! Thật đúng là thú vị!

Hồ Cẩm Huyền liền cảm thấy sau ót có một cơn gió mát đánh tới, sau một chốc kinh hoàng, cô đột nhiên quay người lại, chỉ thấy người đàn ông thần bí mặc áo đen mới vừa đưa lưng về phía cô nhanh chóng bổ nhào tới mình, đồng thời hất giương súng trong tay lên!

Hồ Cẩm Huyền kinh hãi, cô không có tránh né mà tiến lên cực nhanh, tung ra một cú đá xoáy, sức lực hung ác tràn đầy lực độ trí mạng.

Người đàn ông ở trước mắt có mái tóc đen bóng thẳng đứng, đôi mày kiếm anh tuấn xéch lên, mắt đen dài nhỏ ẩn chứa sắc bén, môi mỏng mím nhẹ, hình dáng góc cạnh rõ ràng, vóc người thon dài cao lớn lại không tục tũn, giống như chim ưng trong đêm tối, lạnh lùng kiêu ngạo lại có khí thế bức người, tản ra cường thế kiêu ngạo giữa trời đất, chỉ nhẹ nhàng đứng đó, cũng đủ khiến người khác muốn thân phục, người đàn ông này chẳng những đẹp trai mà còn mạnh mẽ, Hồ Cẩm Huyền nhướng lông mày, nghĩ thầm dù là người đàn ông xuất sắc cỡ nào, cô cũng tuyệt đối không xuống tay lưu tình.

Người đàn ông thần bí không ngờ cô có một chiêu này, cây súng trên tay hất rơi xuống, văng đến một bên, về mặt hấn cũng hơi kinh hoàng, nhưng lập tức liền phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng giơ tay ngăn chiêu tiến công của Hồ Cẩm Huyền, ngay sau đó liền lui lại một bước, tung người nhảy lên không đá xuống ——

Hai người võ công bất phàm, quyết đấu càng ngày càng kịch liệt, Hồ Cẩm Huyền cảm thấy thân thể mình càng ngày càng cố hết sức ứng phó, trong mắt lóe lên ánh sáng khát máu, động tác càng ngày càng hung dữ.

Người áo đen nhìn thấy rõ ràng vẻ khát máu ở đáy mắt của Hồ Cẩm Huyền, trong lòng có một cảm giác gì đó tràn lên, cảm thấy rất là thú vị —— lúc này hấn mới chân chính nhận ra cô gái trước mắt này cũng không phải là cô gái bình thường, dù sao cô gái bình thường không thể nào có bản lĩnh tốt như vậy, hơn nữa còn xuất hiện ở xường vũ khí này vào lúc khuya khỏa.

Cô gái trước mắt có làn da trắng nõn nà, trong trắng lộ hồng, dịu dàng như ngọc, óng ánh trong suốt. Còn trắng trong hơn cả ngọc Dương Chi hạng nhất, trang phục màu đen bó sát người làm lộ rõ dáng người nóng bỏng hấp dẫn của cô, mái tóc đen nhánh được cột lại, lộ ra cổ trắng như tuyết, vành tai mượt mà được ánh đèn không xa chiếu xuống, chiếu ra vẻ sáng bóng đẹp đẽ.

Lông mày mảnh khảnh, lông mi thật dài run run giống hai cây bàn chải nhỏ, đôi mắt to xinh đẹp sáng rỡ chói mắt làm người ta sợ hãi, linh động có hồn khác thường, giống như đang tỏ lộ điều gì đó. Da thật trắng như tuyết tạo thành đối lập rõ ràng với đêm tối, sống mũi kiên nghị thẳng tắp, mang theo vẻ xinh xắn đặc biệt của phái nữ, môi anh đào mềm mại hiện ra màu hồng trong suốt như bảo thạch, mịn nhẵn giống như người khác vừa nhìn thấy liền say mê ngay.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy người thần bí sừng sờ chốc lát, liền lạnh lùng cười nhạt, ngay sau đó, cô lại tay đánh thẳng tới cổ họng của người thần bí, bước chân cực nhanh, mang theo sức mạnh tấn công khổng lồ.

Người thần bí kinh ngạc, chưa bao giờ đánh nhau với cô gái có bản lĩnh tốt vậy, việc này thật sự khơi dậy nhân từ tích cực trong người hấn, đối với hấn mà nói con gái chính là danh từ thể hiện cho sự hèn yếu, động một chút là muốn khóc nhưng hôm nay gặp phải cô gái nhỏ mạnh mẽ này thật đúng là không uống phí tới đây một chuyến, cảm thấy thể công đột nhiên chuyển về phía hấn, phản ứng phòng ngự trời sanh khiến người thần bí nhanh chóng nhích ra, ngay sau đó cánh tay dài của hấn liền duỗi ra đánh tới cánh tay cô, muốn dùng sức mạnh kèm cánh tay cô lại.

Đối với sự tấn công và kiềm chế của người thần bí, Hồ Cẩm Huyền không tránh né chút nào, nhưng đồng thời cô cũng không muốn ham chiến, chỉ muốn nhân cơ hội rời đi ngay, người đàn ông ở trước mắt cho cô cảm giác rất nguy hiểm, vì vậy cô liền mượn lực chống lực, chỉ thấy Hồ Cẩm Huyền cúi người né ra, thuận thế cúi thấp rồi xoay người đá xoáy.

Người đàn ông thần bí không ngờ bản lĩnh của cô nhạy bén như thế, chân của cô mạnh mẽ mẽ vung lên, bởi vì quán tính mà hắn phải lui về phía sau hai bước ——

Cùng lúc đó, Hồ Cẩm Huyền vội vàng đứng dậy chạy về cửa xường vũ khí, chuẩn bị rút lui,

Cô gái này —— thú vị! Thật rất thú vị! Đối tượng thú vị như thế hắn làm sao cho cô bỏ đi nhanh?

Khỏe miệng người đàn ông thần bí lộ ra nụ cười quyền rũ, trong mắt có vẻ hài hước, lập tức đứng dậy bước nhanh về phía cô, cô bởi vì vội vã né ra, không có chú ý tới phía sau, thỉnh thoảng cảm thấy gió xẹt bên tai, một con dao của người thần bí thẳng tắp rơi xuống ——

Hồ Cẩm Huyền kinh hãi giấy lát, ngay sau đó, cô nghiêng đầu, tay nhỏ bé không biết từ nơi nào lấy ra một sợi tơ bạc, dùng sức một chút, một ánh sáng sắc bén liền lướt qua từ không trung, cơ hồ muốn đâm vào mắt người thần bí ——

"Trảm Hồn?" Người thần bí thét kinh hãi, ngay sau đó, hắn vội vã rút tay về, ám khí này quả nhiên lợi hại, chỉ cần ánh lạnh kia cũng có thể làm người ta nhưng bộ lui binh.

Người đời không biết Trảm Hồn là vật gì, nếu không phải hắn có hứng thú với vũ khí nên âm thầm tiến hành nghiên cứu các loại vũ khí nổi tiếng trên thế giới, chắc hôm nay hắn cũng không thể lập tức nhìn ra thứ trước mắt chính là ‘ Trảm Hồn ’.

Trảm Hồn, là một sợi chỉ bạc rất mỏng, nó vô cùng sắc bén, là vũ khí giết người của sát thủ đứng đầu thế giới - ‘ Lãnh Tâm ’, người từng thấy Trảm Hồn đều đã chết rồi, đó cũng là một trong những nguyên nhân tại sao người đời không biết vũ khí của là sát thủ đứng đầu thế giới cái gì.

Thừa dịp người thần bí tránh né, tay Hồ Cẩm Huyền đột nhiên quán lên cánh tay của hắn, trước khi hắn phản ứng, liền dùng sức bẻ ra, người thần bí cũng dùng sức kéo lại cô.

Ngay sau đó, tay phải của cô dùng sức hươ ra, một chưởng mạnh mẽ đánh xuống huyệt vị của hắn, mặc dù một tay khác của cô bị người thần bí kiềm chế chặt, nhưng đùi phải của cô lại hơi cong, dùng sức đá hắn, người thần bí nhìn ra ý đồ của cô, nhanh chóng dùng chân của mình chống đỡ công kích của cô, khoảnh khắc hai chân chạm vào nhau lập tức thu hồi.

Trong mắt người thần bí lóe lên vẻ sắc bén và hăng hái dày đặc, hắn không ngờ cô gái này có sức lực hùng ác thế, vậy thì không dễ dàng nữa, bước nghiêng ra, bàn tay thẳng tắp tấn công cô ——

Đáng chết! Người đàn ông này còn muốn dây dưa tới khi nào, nhìn như muốn đùa giỡn cô, cô càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm, điều này làm cho cô càng thêm nghi ngờ, theo chất lượng sức khỏe của cô trước kia mà nói, đại chiến với đối thủ mạnh mẽ ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề, tối nay chỉ hoạt động một lần, mà xương lại thấy lạnh lẽo, còn cảm thấy mệt mỏi, xem ra đối thủ trước mắt không hề dễ đối phó.

Trong mắt hùng hực tức giận, ý tưởng khát máu quen thuộc này dần dần khổng chế tất cả tư tưởng của cô, tiếp đó quanh người đều tràn ra khí lạnh ——

Hồ Cẩm Huyền lưu loát né người sang một bên xong, đột nhiên tay không bắt được chân của người áo đen trước mắt, dùng sức xoay ngược lại, muốn quật ngã hắn trước khi hắn kịp phản ứng, ngay tại lúc cô muốn một chiêu bắt lấy người áo đen thì lại cảm thấy cực choáng váng, làm cô lập tức khựng lại, đột nhiên quỳ một chân xuống đất! Ngay sau đó, Hồ Cẩm Huyền liền cảm thấy dạ dày liên tục co giật, một cảm giác buồn nôn trước nay chưa có làm cô càng trở nên vô lực ——

"Oe ——" cô nhanh chóng xoay người đưa tay che lại môi, cơn buồn nôn như lần trước thiếu chút nữa lấy mạng của cô!

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ thân thể của cô thật sự có vấn đề?

Hồ Cẩm Huyền còn chưa kịp hiểu rõ ràng, người thần bí đã đột nhiên tiến lên, một tay giữ chặt tay của cô dùng sức đè lại, một cái tay khác cũng giữ chặt tay còn lại của cô, khiến cô không thể nào phản kháng.

Cô rên lên một tiếng, bả vai đau đớn như muốn gãy ra, muốn giãy giụa lại bởi vì cơ thể đang khó chịu mà không biết làm sao. Bây giờ cô chỉ có thể âm thầm nguyện rủa, ở trong lòng mắng người đàn ông trước mắt không biết thương hoa tiếc ngọc, Hồ Cẩm Huyền cô từ khi ra nghề đến giờ, đây là tháng xui xẻo nhất, có ba lần bị người khác bắt được, thật là làm cho cô tức giận không dứt, nhưng cô tuyệt đối không thể dễ dàng nhận thua, nếu không tình cảnh của cô rất nguy hiểm, vô luận phần thắng có bao nhiêu, cô vẫn phải phản lại, quyết định xong Hồ Cẩm Huyền liền cố nén cơn khó chịu, đầu chuyển động thật nhanh.

Đột nhiên như nghĩ ra cái gì, trong mắt Hồ Cẩm Huyền chợt lóe lên ánh sáng, nhưng nháy mắt lại bị tầm mắt che kín, chỉ thấy cô chợt ngẩng đầu lên, tơ bạc trên người nhanh chóng bắn tới người thần bí, người áo đen đè ép Hồ Cẩm Huyền, muốn tránh thoát tơ bạc tập kích nhưng tơ bạc giống như có mắt, vẫn đánh thẳng tới hắn, vô luận hắn tránh thế nào cũng không được, người thần bí biết tơ bạc là vũ khí của cô gái nhỏ này, nhất định là cô tung ra.

Bây giờ hắn rốt cuộc biết tại sao cô gái nhỏ trước mắt được người đời tôn sùng là sát thủ đứng đầu thế giới rồi, không đơn thuần bởi vì bản lĩnh linh hoạt của cô, còn do cô là người sử dụng vũ khí rất giỏi, Trảm Hồn bị cô khống chế tốt vậy, thật khiến hắn mở rộng tầm mắt rồi, người thần bí vừa lôi kéo Hồ Cẩm Huyền vừa tránh né sự truy kích của ‘ Trảm Hồn ’.

Hồ Cẩm Huyền chống lại, nhưng người đàn ông trước mắt này thật rất mạnh, dù sao phụ nữ và đàn ông trời sinh đã có thể lực khác biệt nhau, hơn nữa bây giờ cô cảm thấy thân thể rất không thoải mái, cho nên chỉ có thể bị hắn đè chặt, nhưng Hồ Cẩm Huyền vẫn bội phục người đàn ông ở trước mắt, trên

thế giới này người có thể trốn khỏi sự truy kích của ‘Trảm Hồn’, chỉ mới có người trước mắt thôi.

Mắt nhìn người thần bí sắp thoát khỏi truy kích của ‘Trảm Hồn’ rồi, Hồ Cẩm Huyền liền kinh hoàng, nếu bây giờ cô không trốn, như vậy cô sẽ không còn cơ hội nào, cô lập tức động thủ, ngay sau đó tay của cô quần lên cổ tay hắn, trước khi hắn phản ứng, liền dùng sức bẻ ra! Rất nhanh tránh thoát sự kềm kẹp của người áo đen.

Đáng tiếc trời không chiều ý người, cánh tay người áo đen dùng sức, vạt áo lại bị hắn giữ chặt, hắn lại dùng sức, Hồ Cẩm Huyền liền bị kéo vào trong ngực của hắn, một hương cò mát mẻ lao thẳng tới vào trong mũi nhỏ của cô, khiến cảm giác khó chịu trong lòng cô thoải mái chút, người đàn ông này chẳng những có dáng vẻ đẹp, mà mùi hương trên người cũng dễ người.

Nghĩ đến cô lại tán dương người đàn ông bắt được cô này, Hồ Cẩm Huyền liền cảm thấy ảo não khác thường trong lòng, thân thể mềm mại bắt đầu phản kháng trong ngực người thần bí, nhưng sức lực nho nhỏ của cô chỉ bị hắn xem là làm nũng, không đau chút nào, mà lại khiến ngực hắn có cảm giác như bị mèo con cào, tê tê đại đại, đây là cảm giác mà hắn lớn như vậy mới có.

"Ha ha! Thật đúng là thú vị!" Người thần bí cười ha hả nói, nhìn con mèo con trước mắt không chịu thua, trong lòng của hắn đột nhiên có cảm giác hưng phấn chưa từng có, khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ lúc trước cũng chưa từng vui mừng thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Con mèo nhỏ, xấp lá cà

"Anh, đáng chết, buông tôi ra" Hồ Cẩm Huyền liều mạng tránh khỏi ngực hắn, trên mặt không biết vì tức giận hay vì đánh nhau kịch liệt mà hồng hồng, thật đáng yêu ah. Mặc dù hơi thở trước mắt không phải rất khó ngửi, thậm chí còn khiến lòng người bình tĩnh, nhưng cô vẫn không thích người xa lạ quá gần gũi mình. Lần này cô cảm thấy trong lòng khó chịu, giống như đựng phải thứ gì đó không sạch sẽ.

Người đàn ông trước mắt là ai? Chẳng những thần bí mà võ công cũng thế này cường thế như vậy. Xem ra thành A quả nhiên là địa phương Ngọa Hồ Tàng Long, động một chút là xuất hiện người có thể đánh bại cô – sát thủ đứng đầu thế giới này.

"Mèo nhỏ, cô đáng yêu như thế, sao tôi có thể buông tay." Người thần bí ôm thân thể mềm mại không ngừng giãy giụa trong ngực, trong lòng dĩ thường thỏa mãn, ngay cả nói chuyện cũng lây nhiễm ý cười. Nếu biểu lộ của hắn giờ phút này bị thuộc hạ trong bang biết, không chừng sẽ rớt hết mất kiếng. Hắn đường đường là thủ lĩnh quân sự, thống lĩnh quân đội quốc gia cao cấp, ngay cả lãnh đạo quốc gia cũng nể hắn ba phần, không dám câu thả nói cười, theo lời người khác chính là mặt chết lạnh lùng.

Tất cả mọi người sợ Hình Thiên hắn nhưng chỉ có cô gái tuyệt mỹ trong ngực là chẳng thèm ngó tới hắn, điều này gây cho hắn hứng thú lớn nhất trong đời. Trong mắt hắn, phụ nữ luôn luôn là động vật mềm yếu, động một chút là kêu đau, không giống như cô gái nhỏ trước mắt này, tư thái thì mềm mại nhưng tính khí lại hòa bạo, lần đầu tiên anh gặp người như vậy. Xem ra anh hắn sắp có 1 sủng vật thú vị rồi, trong lòng Hình Thiên thầm nghĩ, khoe miệng không tự chủ giương lên một độ cong mỉa hoặc chúng sanh.

Trong khi Hình Thiên đang dương dương tự đắc ôm mỹ nhân trong ngực, một trận gió âm lãnh đột nhiên tràn tới, tức hồ cảm nhận được điều gì, thân thể Hình Thiên khẽ lùi lại, nhưng trận gió kia vẫn nhắm tâm đánh tới hắn.

Một giây sau, trong kho hàng vũ khí xuất hiện thêm 7 người áo đen, ít nhất từ thân hình họ có thể nhận ra đó là 5 người phụ nữ và 2 người đàn ông. Trong mắt họ không có 1 tia tình cảm, khí thế kia rõ ràng khẳng định họ tuyệt đối không đơn giản, nhất là người đàn ông thần bí dẫn đầu. cả người tản mát ra hơi thở lạnh lẽo, như lưỡi dao sắc bén làm người ta phát run, trông mắt thâm thúy lúc sáng lúc tối không để người khác nhận biết suy nghĩ trong đầu anh.

Thật đúng là thần bí, nhưng từ khi nào thành A lại xuất hiện một vị bất phàm như vậy? mục đích của hắn là vũ khí? Xem ra không chỉ mình anh có hứng thú với tin tức vũ khí mới ra đời.

Hình Thiên thủ thế, khẽ nhủ mày đẹp, gương mặt cương nghị tuấn tú lại mang vẻ mỉa hoặc như du côn, hai loại khí chất bất đồng xuất hiện đồng thời khiến khuôn mặt anh dị thường chói mắt.

Hình Thiên cảm thấy trên người đối phương phát ra tức giận rất lớn, bắn thẳng đến tim hắn, hắn không nghi ngờ chút nào địch ý của người thần bí trước mắt, giống như muốn đem xương hắn nghiền thành tro. Trong lòng hắn cảm giác hưng phấn đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu, hình như hắn chưa từng đắc tội với người nào như vậy.

Suy nghĩ Hình Thiên liên tục thay đổi, nháy mắt hắn cảm thấy cô gái nhỏ vừa nãy còn trong ngực hắn giờ phút này đã không còn, lại nằm trong ngực người đàn ông thần bí trước mắt. Lúc này hắn mới hiểu rõ đối tượng của người áo đen là cô gái này. Đúng là một sủng vật phiến toái, nhưng Hình Thiên anh muốn thứ gì, người khác đừng mơ tưởng đến.

Hình Thiên tức giận, bắt đầu động thủ, vô cùng tàn nhẫn đánh tới đối phương. Người đàn ông trước mắt cho dù thần bí cỡ nào, dám giành súng vật với hắn, chính là tìm chết, hơn nữa còn dám dành tình cảm cho súng vật của hắn.

Hồ Cẩm Huyền bị cuốn vào một lồng ngực khác, cô cảm giác bụng lặn lội liên hồi, liền mạng muốn tránh thoát. Nhưng đối phương giống như nhìn thấu ý đồ của cô, bá đạo ôm cô tới trước ngực mình. Cô có thể cảm thấy sự tức giận và run rẩy trên người đối phương, một sự tức giận quen thuộc. không kịp nghĩ thêm gì nữa, giờ phút này toàn bộ suy nghĩ của cô đều đè nén trong dạ dày không thoải mái, rất muốn ói, nhưng lại không ói ra. Cả đời Hồ Cẩm Huyền cô đứng là chưa từng bị bệnh tật giày vò như vậy.

Tựa hồ nhìn thấu cô không thoải mái, mắt người thần bí chợt lóe lên thương tiếc, nhưng lại nghĩ đến cái gì, tức giận không chỉ không giảm mà còn tăng, nhìn Hình Thiên ra tay tàn nhẫn, muốn nhanh nhanh giải quyết phiền toái trước mắt.

Ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, vừa không làm cô đau vừa tung chưởng phong bên nhọn như một con rắn nhỏ linh hoạt đánh úp tới Hình Thiên, khiến hắn ứng phó không kịp. Hình Thiên lặn lội bao năm, lần đầu tiên gặp nhân vật lợi hại như vậy, bản lĩnh không phân cao thấp.

Giờ phút này, hưng phấn và tức giận trong lòng hắn đều bị kích thích, trốn tới tránh lui, hắn dứt khoát dùng tay tiếp nhận chưởng phong đối phương đánh tới. Hai kinh lực chạm nhau, hai người đàn ông cường thế không phân thắng bại. bị đánh lui ra ngoài, Hình Thiên phải lui một bước mới nhếch nhác ổn định được thân thể mà người thần bí trong ngực vẫn ôm thân thể mềm mại, cẩn thận bảo vệ, dùng lực toàn thân ổn định thân hình. Có thể thấy được bản lĩnh của người thần bí cao hơn một chút.

Trong khi Hình Thiên còn đang hưng phấn chiến đấu, không ngừng nghĩ đối sách, đối phương lại quyết định dốc toàn lực. So với sức lực vừa rồi càng lớn hơn, đầu óc hắn không kịp phản ứng, chỉ có thể dùng trực giác của hai chân chống đỡ thân thể.

Bịch một tiếng, hai người va chạm lập tức bắn ngược trở về, ngay sau đó hai chân trong không khí kéo dài giao chiến, không ai nhường ai, thời gian trôi qua từng giây, còn chưa phân thắng bại. Hồ Cẩm Huyền bị người thần bí vừa ôm trong ngực vừa đánh nhau, máu hướng thẳng lên đầu, dạ dày nhộn nhạo hơn, giờ phút này Hồ Cẩm Huyền thật muốn chửi mắng một trận, Mẹ nó, muốn đánh nhau ôm cô làm gì, giày vò dạ dày cô khó chịu không nói, ngay cả đánh nhau cũng bị trở ngại.

Nhưng không biết vì sao, Hồ Cẩm Huyền luôn luôn tiêu sái giờ phút này lời nói và suy nghĩ không đồng nhất, trong lòng quẩn luyến cái ôm trong ngực, xem ra cô bệnh cũng không nhẹ.

Không cho Hình Thiên cơ hội thở dốc, hắn vừa ổn định thân hình, toàn bộ người áo đen chung quanh lao tới, khiến hắn kêu rên trong lòng. Hắn thích luận võ với người khác, nhưng chỉ giới hạn với những người võ công cao hơn hắn, một chọi một mà thôi, giống như người đàn ông thần bí trước mắt, tuyệt đối không phải muốn tìm chết, cái này là ý thể quần đầu nha, sống đã bao nhiêu năm, làm một thủ lĩnh quân sự, là một quan chức cấp cao, hắn có quyền trị tội bọn họ.

Hình Thiên thâm nhập vào giữa sáu người áo đen, trái một quyền, phải một cước, sức lực ngoan độc không bỏ sót gì. Thân hình anh tuấn giống như một con gió vô hình xuyên qua những người áo đen.

Ôm cô gái nhỏ ở bên ngoài nhìn kịch đấu trước mắt, người thần bí nhũ nhũ mày đẹp, thấy họ đều không phải đối thủ của người kia, đánh bại các cô là chuyện sớm muộn, trông mắt thâm thúy khiến người ta không thấy rõ suy nghĩ như tình liếc sắc mặt tái nhợt của cô gái trước mắt, thờ dài một tiếng, ôm tiểu nữ nhân như quý mỵ đánh tới Hình Thiên.

Hình Thiên đang thành thạo ứng biến, cảm giác một ngọn gió nhanh chóng đánh tới hắn, bằng vào phản xạ bản sinh đối với nguy hiểm, Hình Thiên đưa quả đấm dùng sức đánh úp lại. Va chạm với chân người thần bí, đau đến mức khiến hắn giơ chân, nhưng vì tự ái đàn ông, hắn mới cứng rắn chịu đựng. Trên mặt không có thần sắc gì nhưng trong lòng đã sớm mắng không biết bao nhiêu lần, mẹ nó, âm hiểm thế này, lại dám dùng chân như trâu như hổ đá cánh tay nhu nhược của hắn, còn đầu lương tâm nữa.

Trong hơi thở của chủ tử nhà mình đã bắt đầu không nhìn được, tất cả người áo đen cùng hướng Hình Thiên tiến công, thủ đoạn so với vừa rồi linh hoạt tàn nhẫn hơn. Mà hắn còn không hiểu nguyên nhân gì khiến đám người kia anh dũng chiến đấu như vậy, người thần bí ôm cô gái nhỏ trong ngực bay ngang đá tới, lúc này Hình Thiên mới cảm giác được cái gì gọi là lấy mạnh lấn yếu, lấy nhiều khi ít, tuyệt đối không công bằng, nhưng có ai biết thanh âm trong lòng hắn, cho dù có, đối phương cũng sẽ không dừng tay.

Rốt cuộc người thần bí đá một cước lớn, Hình Thiên không hề báo động trước trúng một cước, khẽ lui về phía sau mấy bước.

Trong mắt đối với người đàn ông thần bí có tán thưởng, có thể làm anh tác chiến lâu như vậy, hơn nữa còn liên hiệp thuộc hạ xuống tay, trên thế giới người đàn ông là người đầu tiên. Nhưng anh cũng không quan tâm thủ đoạn có quang minh chính đại hay không, là quần đầu hay đầu một mình, cái anh muốn là kết quả, cho dù anh cùng người đàn ông trước mắt đánh nhau, anh cũng tuyệt đối nắm chắc phần thắng. Nhưng anh không còn thời gian suy nghĩ nữa, đảo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ bé khó chịu, trong mắt lóe lên nhất mạt lo lắng.

Người đàn ông trước mắt thực đáng chết, lại dám ôm người phụ nữ của anh, còn cợt nhả ăn đậu hũ của cô. Trong lòng bị phần nộ thay thế, đột nhiên lui về sau một bước, hai tay đột nhiên xuống đòn, một phát bắt được cổ tay Hình Thiên, dùng sức một chút chỉ nghe rắc rắc một tiếng, âm thanh xương vỡ vụn vang lên. Giờ khắc này người thần bí phát hiện mình vô cùng thích bề gãy khớp xương người khác. Trước đây có một lần cũng dùng thủ pháp này, mặc dù nhân vật, địa điểm bất đồng, nhưng chuyện xảy ra lại tương tự.

Trong lòng người áo đen thần bí tức giận cùng lo lắng lại không thể phát tiết lên người cô gái nhỏ, không có chỗ tiêu tán ra ngoài, vì vậy dùng chân hung hăng đá Hình Thiên bị trật khớp té xuống đất, cả người lạnh như băng và tức giận không chút nào che giấu. Đáng chết, thiếu chút nữa có chuyện, anh không thể tưởng tượng nếu cô xảy ra chuyện, anh nên làm cái gì, sợ hãi xông lên trái tim anh.

Chương 101: Ngoan, không sao!

Hình Thiên té xuống đất, cả người bị thương đã không còn cảm thấy đau đớn, hần lớn như vậy nhưng lần đầu tiên chặt vật trước mắt nhiều người như thế, hần thật không phân bác được. Nhưng người đàn ông thần bí trước mắt đang nổi giận mãnh liệt với hần thật là một đối thủ hiểm cò. Thật làm hần đau đầu nhức óc, hần không đắc tội người này đi! Nhưng tại sao lửa giận của hần ta lại phát trên người mình, rõ ràng chính là một thằng nhóc đang ghen, thật sự làm người ta phí lời, chẳng lẽ là vì cô ta?

Hồ Cẩm Huyền trong ngực người thần bí đột nhiên cảm thấy dạ dày truyền đến một hồi co rút mãnh liệt, cảm giác khó chịu trước nay chưa từng có ——

"Uhm——" cô nhanh chóng lấy tay che miệng, nôn ọe thiếu chút nữa muốn mạng cô! Nôn mấy cái nhưng một chút cũng không có, toàn thân nhức mỏi khiến cô nhất thời rơi vào hôn mê.

Người đàn ông thần bí thấy cô gái nhỏ trong ngực đã hôn mê bất tỉnh, nóng nảy cùng lo lắng trong mắt không chút nào che giấu, lập tức không để ý nhiều ôm Hồ Cẩm Huyền biến mất khỏi kho hàng. Những người áo đen cũng lưu loát đi theo sau bọn họ, thủ pháp cực kỳ linh hoạt, giống như một cơn gió, tránh thoát tầng tầng phòng vệ dưới đất, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Trong kho hàng, Hình Thiên nhìn một đám người áo đen biến mất, không quan tâm bản thân mình có bao nhiêu nhếch nhác, khoe miệng nâng lên nhất mặt hứng thú, xem ra chuyện ngày càng trở nên thú vị, hần rất tò mò lần gặp mặt tiếp theo.

Trong chốc lát, một đám đàn ông mặc quân trang quý mị, lặng yên không tiếng động xuất hiện trong kho hàng. Khi bọn họ nhìn thấy bộ dáng chặt vật của chủ tử nhà mình, khoe miệng không tự chủ kéo ra. Không nghĩ tới trên thế giới này còn có người so với chủ tử nhà mình còn lợi hại hơn, chỉ là giờ phút này bọn họ không dám biểu hiện ra ngoài, nếu không chờ trở lại khu quân sự, chủ tử sẽ đem bọn họ ra thao luyện không thành hình người.

"Ông chủ, có muốn hay không?" người dẫn đầu mặc quân trang cung kính hô, nhất thời gọi Hình Thiên đang chu du tận đâu.

Ngón tay người đàn ông mặc quân trang chỉ phương hướng đám người áo đen biến mất, hỏi thăm có muốn theo dõi bọn họ hay không. Hần là ám vệ của Hình Thiên, chuyện vừa xảy ra hần nhìn thấy rất rõ ràng. Nếu không phải ông chủ âm thầm ra dấu tay nói hần không cần hành động, đoán chừng hần đã sớm hiện thân. Như vậy ông chủ căn bản cũng không sẽ chặt vật như vậy, lúc này hần đột nhiên rất lo lắng ông chủ có thể vì hần nhìn thấy những thứ không nên nhìn mà nhằm vào hần, khiến hần lúc huấn luyện muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, trong lòng một người đàn ông rộng cả tóc gáy thầm nghĩ.

"Ha ha! Không cần để ý, các người đều không phải đối thủ của bọn họ." Hơn nữa bọn họ sẽ tự sẽ gặp nhau, Hình Thiên ở trong lòng thầm nói, khoe miệng giơ lên, có thể tâm tình của hần. Nhưng khoe miệng vừa nhếch lên không biết vì nguyên nhân gì mà cứng lại, trong con ngươi nhìn cửa ra vào không có bóng người, nồng đậm lo lắng không có chút nào che giấu.

Tất cả những người mặc quân trang đều nghi hoặc, trao đổi ánh mắt lẫn nhau. Theo phong cách xử sự của ông chủ, bọn họ tuyệt đối có lý do tin tưởng, cho dù là chân trời góc biển, hần tuyệt đối cũng sẽ ra lệnh bọn họ đuổi theo. Không nghĩ tới chủ tử lại cười hi hi mà nói ‘ không cần để ý’. Chẳng lẽ trời sắp đổ mưa máu? Hơn nữa vừa này tâm tình còn đặc biệt tốt, sao hiện tại lại trở nên ưu tâm? Là ai nói lòng của phụ nữ như kim đáy biển, hần cũng muốn nói tâm đàn ông cũng thế.

Trong phòng tổng bộ Hắc bang A thị, khí ép trầm thấp có thể khiến người ta kinh hồn bạt vía. Giờ phút này chỉ cần là người có đầu óc đều không dám lớn tiếng thở mạnh, huống chi là nói chuyện. Tất cả mọi người đều nhìn thấy trên người chủ tử ần ần lửa giận.

Năm người giúp việc cung kính đứng một bên chờ chủ nhân phân phó, ánh mắt tò mò len lén liếc về phía người dưới tấm chăn phủ trên giường. Họ không hiểu ông chủ và phu nhân rõ ràng đã ngủ, tại sao đang nửa đêm, chủ tử lại ôm phu nhân đang hôn mê từ bên ngoài trở lại, năm cận vệ bên cạnh phu nhân theo phía sau, điều này thực là quý dị.

Phu nhân và chủ tử làm thế nào ra ngoài mà một chút động tĩnh cũng không có, mà giờ khắc này năm hộ vệ của phu nhân lại mặc áo đen, mặt mang miếng vải đen đứng ở đó. Mặt không tỏ vẻ gì đứng một bên, giống như Tu La, rất kinh khủng, không khí cực kỳ quý dị. Chỉ là cùng với lo lắng của chủ tử, đơn giản chính là chút lòng thành, bởi vì nhìn tình hình này, xú nữa chủ tử muốn phát tiết tức giận không biết ai là người gặp họa.

Trong lòng quân gia dĩ thường lo lắng đứng ở đó, đi cũng không được, không đi cũng không phải. Trong lòng nóng nảy chỉ có thể nén chặt, mắt thỉnh thoảng nhìn cửa phòng, lau chùi cái trán đỏ mồ hôi, trong lòng cảm thán nhóm thầy thuốc thế nào còn chưa tới. Nếu còn không xuất hiện, người gặp nạn chính là thuộc hạ tại chỗ như bọn họ.

Mấy ngày nay hần chỉ đi làm chuyện ông chủ giao phó, không nghĩ tới trong bang lại xảy ra nhiều như vậy. Đầu tiên là phu nhân bị thuộc hạ trong bang đã thương, sau đó là phu nhân mang thai, hiện tại phu nhân lại té xỉu, không biết phu nhân và Tiểu Chủ Tử trong bụng cô như thế nào? Hần làm lên chức Đại Quân Gia trong bang nhưng chưa từng kinh hoàng như hiện tại. Bởi vì này lần dính đến phu nhân chủ tử thích nhất, đương nhiên sẽ trở nên khó giải quyết,

chỉ hy vọng vị Tiểu Tổ Tông này không sao.

Thẩm Dật Thần ngồi bên giường, hạ thấp thân thể, nhẹ nhàng đem người anh yêu nhất ôm trong ngực, đau lòng cúi đầu hôn Hồ Cẩm Huyền đang cau mày trong giấc mộng. Đôi tay to lớn nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô, trong lòng vì khuôn mặt tái nhợt của cô mà đau lòng.

Cô nhóc này à, anh phải làm sao với cô mới phải, thời thời khắc khắc đều muốn ra ngoài chơi, làm luôn những chuyện nguy hiểm. Xem ra nên nói chuyện mang thai với cô rồi, cho dù cô giận anh không cho anh vào phòng ngủ, anh cũng phải nói cho cô biết sự thật. Anh không thể tiếp tục chịu được việc cô đi làm chuyện nguy hiểm như hôm nay, Thẩm Dật Thần anh chỉ có một bảo bối, không đánh cuộc được.

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, chân mày nhíu chặt, Thẩm Dật Thần cực kỳ đau lòng, ngẩng đầu lên, quét mắt căn phòng một vòng, trong mắt bén nhọn có thâm trầm nổi lên bạo phong.

"Đáng chết! Sao bác sĩ còn chưa tới?" Giọng điệu anh trầm thấp hơn nữa căng thẳng, vô hình trung mang lại áp lực lớn cho Quán gia, năm người áo đen và năm người làm nữ.

Quán gia run run rẩy rẩy đang định giải thích, một đám thầy thuốc thở hổn hển chạy vào phòng. Phòng lớn như thế bởi vì hơn mười thầy thuốc mà có vẻ chật chội, mọi người nhẹ nhàng thoái mái thờ ra. Trong lòng cảm kích những thầy thuốc này, chỉ có năm cô gái áo đen đứng bên cạnh biết chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy. Nếu nhóm thầy thuốc này không khám tốt cho phu nhân, đoán chừng tất cả mọi người đều gặp họa. Bởi vì các cô biết ông chủ đối với phu nhân tốt đến cỡ nào, chỉ có họ thường ở cạnh phu nhân mới hiểu, Thẩm Dật Thần sau một câu nói xác nhận quả nhiên như giống như họ dự đoán.

Thẩm Dật Thần hướng về phía một đám bác sĩ khoan thai bước chậm tới lạnh giọng nói: "Còn không mau tới khám cho phu nhân, nếu phu nhân xảy ra chuyện gì, các ngươi cũng đừng hòng sống được!", giọng nói lạnh như băng làm lòng người run rẩy, bén nhọn bắn vào tim, ngay cả hô hấp cũng phải cẩn thận, giờ khắc này mọi người đều cẩn trọng.

Hơn mười nhân viên y tế run run rẩy rẩy tiến tới giường chẩn bệnh cho Hồ Cẩm Huyền. Nhớ lần trước bọn họ chẩn phu nhân mang thai, chẳng lẽ hiện tại đứa bé có vấn đề gì? Nếu không sắc mặt chủ tử cũng không cần khó coi như vậy, trong lòng mọi người khẩn trương nghĩ, chỉ hi vọng mọi chuyện không khó giải quyết. Nếu không ngay cả bọn họ là thần y, cũng không có cách cải tử hồi sinh.

Năm người áo đen bên cạnh không có biểu tình gì, thật ra trong lòng đã bắt đầu đánh trống, lần trước ông chủ tha thứ cho bọn họ không bảo vệ tốt phu nhân, họ vẫn nhớ dạy dỗ. Chỉ có thể trách bản lĩnh phu nhân quá cao sâu, ngay cả khi hoài thai cũng không thể khinh thường. Xem ra nếu như lần này họ qua khỏi, chắc phải đi huấn luyện một chút rồi, hi vọng phu nhân không sao.

Bốn cô hầu gái nhìn trần thế trước mắt, trên mặt cũng hiện đầy nóng nảy và sợ hãi. Lời nói của chủ tử liên tục vang lên trong lòng các cô, nếu như phu nhân có chuyện, họ cũng không sống nổi nữa. Điều này có thể không sợ hãi sao? Giờ phút này lần đầu tiên họ khát vọng thần linh tồn tại trên đời, cầu nguyện nữ chủ nhân cao quý này không sao, nếu không họ liền gặp họa.

"U. . . . ." Hồ Cẩm Huyền nhíu chặt chân mày, trong giấc mộng khó chịu um một tiếng, tay gắt gao bắt được chấn.

"Ngoan, không sao, đừng sợ! Chờ một chút sẽ không khó chịu." Thẩm Dật Thần đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt, vô lực của Hồ Cẩm Huyền, lạnh nhạt trong mắt thu lại, tâm giống như bị một bàn tay to hung hăng bóp vỡ. Lập tức ôm cả thân thể cô vào trong ngực, trong ánh mắt có đau lòng và ân cần. Tay gắt gao cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, nhìn cô gái tái nhợt như mất đi huyết sắc, trong lòng anh dị thường khó chịu, hận không được thay thế cô chịu đựng thống khổ.

Không biết lúc anh xuất hiện xường vũ khí, cô rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại lập tức hôn mê bất tỉnh, chẳng lẽ bị thương lúc anh chưa tới? Trong lòng vừa nghĩ tới nguyên nhân này, Thẩm Dật Thần liền hận không được lột da Hình Thiên, sau đó sẽ gỡ xương của hắn, trực tiếp ném cho chó săn ăn hết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Em có thể cảm giác được sao?

Thẩm Dật Thần nhìn cô gái nhỏ trên giường nhíu chặt lông mày giống như rất khó chịu, trong lòng đau đến mức nào. Hiện tại anh chỉ có thể nắm chặt bàn tay bạch ngọc nhỏ bé của cô, ôm cô vào trong ngực mình, bờ môi khẽ gọi không ngừng hôn chân mày nhíu chặt, lông mi, đôi mắt, lỗ mũi, gương mặt, miệng. . . . . Dùng cái này giảm bớt nỗi thống khổ cho cô.

Thẩm Dật Thần nhìn cô gái mình yêu thích, bộ dạng cô khổ sở, không chút nào giảm bớt. Trong mắt anh không che giấu lo lắng, không biết cô đến tột cùng bị thương chỗ nào? Tại sao khó chịu như vậy? Nơi nào khó chịu? Tiểu bảo bảo trong bụng có tốt không? Một đống vấn đề không xác định quanh quẩn trong lòng anh, khiến tâm tình anh càng thêm rối bời phiền não.

Có lần kinh nghiệm dạy dỗ trước, các bác sĩ vừa vào đến cửa phòng còn chưa kịp thở dốc liền trực tiếp bắt mạch cho Hồ Cẩm Huyền, đo nhiệt độ, lượng khí ép, tất cả trình tự làm từng bước, không dài dòng dây dưa, bởi vì bên cạnh có một vị như núi lửa sắp bộc phát rồi, chỉ cần vô ý sẽ bị nổ tan xương nát thịt.

Đám nhân viên y tế xác định xong kết quả chẩn đoán bệnh không dám trì hoãn nửa giây, run run rẩy rẩy mở miệng nói: "ông chủ, phu nhân cô. . . . . động thai khí." dứt lời lại lên lau cái trán đỏ mồ hôi. Rõ ràng một câu rất ngắn, nhưng nhóm bác sĩ này lại dùng một thế kỷ mới dám nói ra. Quá trình chờ đợi này khiến Thẩm Dật Thần thiếu chút nữa kéo cổ áo đám thầy thuốc ravhung hăng dạy dỗ một trận, nhưng ngại ngời anh yêu vẫn còn hôn mê, không thể trì hoãn trị liệu, nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Anh nén tính tình nghe hết câu nói.

Nghe xong lời của thầy thuốc, đầu Thẩm Dật Thần oanh một tiếng, giống như sét đánh ngang tai, trong đầu không ngừng quay quanh câu nói kia, động thai khí, động thai khí, động thai khí. . . . cô gái nhỏ anh che chở trong lòng thế nhưng động thai khí, vậy có phải cô sẽ gặp nguy hiểm? Những lời này thoáng qua đầu Thẩm Dật Thần, khiến lòng anh như bị châm gai, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Không nghĩ tới mang thai cũng khổ cực và nguy hiểm như vậy, sớm biết trước anh đã tình nguyện chịu đựng buồn bực cũng không cần cô sinh bảo bảo, dù thế nào đi nữa anh chỉ cần tin tưởng cô tuyệt đối yêu anh là được.

"Ý của người là cô có thể gặp nguy hiểm?" Thẩm Dật Thần cố giả bộ trấn định mở miệng hỏi, giọng nói bình tĩnh nhưng sau lưng đang nổi lên vô hạn phong bạo. Giờ phút này anh hận không thể lập tức đi tìm hết tất cả sở tay phụ nữ mang thai, nhưng thời gian quá chạy, gần đây mới biết cô hoài thai, xem sách ăn uống cho phụ nữ có thai, nhưng không tìm hiểu sách động thai khí, xem ra anh phải tăng cường tốc độ.

"Đúng. . . . . Đúng vậy. . . . . Nếu nói ‘động thai khí’ thật ra là triệu chứng sanh non. Bởi vì vận động kịch liệt, tức giận, hít những vị thuốc cấm đưa đến tình trạng đau đớn, âm đạo ra máu báo trước sanh non. Phu nhân có phải vận động quá độ? Hay tâm tình phập phồng quá lớn? . . . . . Giống như thuốc hạ nói ngày đó, phụ nữ có thai trong 3 tháng đầu tương đối yếu ớt, không nên kịch liệt vận động, tâm tình không nên phập phồng quá lớn, không nên ăn. . . . ." Thầy thuốc nhìn ánh mắt kinh khủng của chủ tử nhà mình, trong lòng run rẩy, nhưng làm một nhân viên y tế nên có đạo đức nghề nghiệp. Vô luận trước mặt là cuồng phong bạo vũ, hấn không thể không nói sự thật.

Nghe thầy thuốc nói rõ, trong lòng Thẩm Dật Thần oanh một tiếng, đau đến sắp không thể hít thở. Bảo bối và kết tinh tình yêu của họ gặp nguy hiểm, điều này khiến anh khó chịu, trong lòng đột nhiên mất đi phương hướng, trống rỗng, vô dụng có người nào hiểu? Nhưng bây giờ không thể buông tha, hiện tại phải tìm phương pháp trị liệu, Huyền và đứa bé đều là bảo bối của anh.

"Có biện pháp gì giữ được mẹ và đứa bé?" Thẩm Dật Thần tâm bình khí hòa hỏi, tiếng nói khàn khàn lợi hại. Từ vẻ mặt và giọng nói của anh có thể biết anh đang nóng nảy và lo lắng. Thẩm Dật Thần cũng không phải Bạo Quân không nói đạo lý, hiện tại quan trọng nhất là khiến nhóm thầy thuốc này chữa khỏi cho tâm can bảo bối của anh, không làm trễ nải thời gian chẩn bệnh.

"Thật ra thì. . . . . Thật ra thì. . . . ." Nhân viên y tế cả lăm muốn nói, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Thẩm Dật Thần, trong lúc bất chợt thứ gì cũng không nói. Mặc dù giờ phút này ông chủ không oanh pháo bọn họ, nhưng trong lòng bọn họ sợ hãi, chân nhẹ nhàng run lên. Đừng trách bọn họ nhất gan, mà là khí thế âm lãnh của chủ tử thật sự cường hãn, một cái ánh mắt tùy tiện cũng làm ngời ta sợ hãi.

Thẩm Dật Thần thật sự không kiên nhẫn được nữa, lập tức mắt lạnh nhìn sang, giờ phút này anh không nổi giận không có nghĩa là anh không có oán khí. Nếu không phải chờ bọn hấn trị bệnh cho bảo bối và đứa bé, theo tính tình anh trước đây, sớm đã đem đám người này vứt xuống Thái Bình Dương, ngay cả lời nói cũng không có.

"Ý chủ nhiệm Lý là phu nhân không phải quá nghiêm trọng, chỉ cần mấy ngày nay nghỉ ngơi tốt, không cần làm những việc nguy hiểm, đồ ăn cũng cần điều chỉnh." Đúng sau tất cả thầy thuốc, một tiểu tử mang mất kiếng lịch sự hăng giọng giải thích.

Hắn mặc dù là bác sĩ thực tập, nhưng vừa rồi cũng có đi lên chẩn mạch phu nhân. Hiện tại nhìn giáo sư hướng dẫn không còn bộ dạng bén nhọn như bình thường, trong lòng rất sung sướng. Nhưng nếu giáo sư của hắn có chuyện gì, đoán chừng sẽ liên lụy đến hắn, khiến hắn không thể thuận lợi tốt nghiệp. Cho nên hắn mới không nhịn được nói ra kết quả chẩn mạch.

Trông mắt sắc bén Thẩm Dật Thần bắn thẳng về phía tên nhóc gần cửa, trong mắt có vui sướng cùng suy tư. Vừa rồi tên nhóc kia nói bảo bối và tiểu bảo bảo không sao. Tâm Thẩm Dật Thần hôm nay có thể nói không ngừng lên xuống. Đời này anh chưa từng bị kinh hách như vậy, tất cả nguyên nhân đều do cô gái tái nhợt đang nằm ngủ trên giường.

Đột nhiên không biết nghĩ đến cái gì, trông mắt hung phấn của Thẩm Dật Thần nháy mắt trở nên u ám, bất luận kẻ nào cũng không biết ý vị trong đó. Người này còn trẻ như vậy, nhạy cảm như Thẩm Dật Thần, dĩ nhiên biết lời nói của tên nhóc kia không phải là ý của bác sĩ Lý, hoàn toàn là quan điểm của hắn thôi. Ngay cả Lý Tha cũng không thể bảo đảm, thế nhưng hắn lại tin tưởng nói như vậy, giống như đang nói chuyện bình thường, lời của hắn tin được không? Thẩm Dật Thần vừa quan sát tên nhóc đứng ở cửa vừa nói.

"Ý của người là chỉ cần theo lời của người, Huyền và đứa nhỏ trong bụng có thể không sao." Thẩm Dật Thần lạnh như băng nói, nơi này hắn nói "người" mà không phải "các người".

"Đúng vậy." tên nhóc trẻ tuổi tự tin nói, người chung quanh không khỏi hít một hơi. Ở vương quốc hắc đạo này, dám cùng Đế Vương hắc đạo nói chuyện từ phu nhân ra, đoán chừng cũng chỉ có người trẻ tuổi trước mắt, hắn không muốn sống nữa sao? Thật là nghề mới sinh không sợ cạo.

Mà dẫn đầu nhân viên y tế Lý chủ nhiệm nghe tên nhóc nói, đầu ông ơ. Tên tiểu tử này dám lớn lối như vậy, đồ mặt dày, không muốn sống phải không? Giờ phút này Lý Tha hận không thể đá tên tiểu tử kia mấy cái, để hắn ngậm miệng lại, không cần vì sai lầm của một người mà làm cho cả nhóm bác sĩ bỏ mạng, dù sao trước mắt Hoàng đế hắc đạo bọn họ cũng không dậy nổi.

Vừa rồi chuẩn bệnh cho phu nhân, đứa nhỏ trong bụng căn bản không giữ được. Khôn khéo như hắn, dĩ nhiên biết nếu nói ra những lời này, hậu quả là

cái gì. Bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, tất cả mặc cho số phận, có thể sống một ngày chính là một ngày.

"Rất tốt, nhớ kỹ lời cậu nói, từ nay về sau, phu nhân và Bảo Bảo liền giao cho cậu chăm sóc, tuyệt đối không để xảy ra một chút không may, nếu không ta không ngại cho cậu biết thủ đoạn của ta." Thẩm Dật Thần tàn nhẫn nói, đây phương thức anh bảo vệ bảo bối.

Thẩm Dật Thần vuốt ve cô gái tái nhợt trước mắt, trong lòng đột nhiên rất sợ, anh có thể tin tưởng tên nhóc kia sao? Nhưng bây giờ anh chỉ có thể đánh cuộc một lần, vô lực phát phát tay cho tất cả mọi người lui khỏi phòng.

Khi tất cả mọi người sắp lui khỏi, Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng lên tiếng ra lệnh như đế vương: "Quân gia, an bài thật kỹ."

"Dạ, ông chủ." Quân gia cung kính nói, ông đương nhiên biết ý tứ chủ tử nhà mình, an bài giúp khôi phục thân thờ phu nhân khôi phục lại, an bài hầu gái tới hầu hạ phu nhân, không thể có một chút sơ xuất.

Tất cả mọi người trầm lặng rời đi, bởi vì phu nhân dường như còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, có nghĩa là tương lai mấy ngày tới, khí trời trong bang sẽ rất âm trầm, hơn nữa người tạo khí ép cũng ngày càng âm trầm.

Sau khi còn lại một mình, Thẩm Dật Thần phát ra hơi thở dài, ôm ái cầm tay nhỏ bé ấm áp, đặt trên bụng cô, dịu dàng nói: "Huyền, nơi này có huyết nhục của chúng ta, nhưng em bây giờ gặp nguy hiểm rồi, trong giấc mộng em có thể cảm thụ được sao?"

Giống như đáp lại lời của anh, Hồ Cẩm Huyền vốn an ổn ngủ nháy mắt trở nên bất an, mày đẹp nhíu chặt.

"Cho nên em phải cố gắng lên, anh vẫn luôn ở đây, tuyệt đối không để cho em và Bảo Bảo có chuyện, chúng ta cùng nhau chiến đấu hăng hái!" Thẩm Dật Thần cung chiều nheo một cái trên sống mũi nhỏ của cô, tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt lên chân mày nhíu chặt, say đắm hôn vành tai cô, gương mặt, sống mũi nhỏ, lông mi. . . . . Thẩm tình rù rì nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Nói cho cô biết sự thật. Anh không đánh cuộc được

Sáng sớm, trong rừng cây u tĩnh truyền ra tiếng chim hót, mặt trời ấm áp chậm rãi xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, chiếu rọi hai người đang ôm nhau trên giường, như thế ấm áp, như thế hài hòa.

Hồ Cẩm Huyền ưm một tiếng, lông mi giật giật, từ từ mở hai mắt hơi mù sương. Như con mèo lười giật giật thân thể cứng ngắc, cảm thấy bên cạnh có một vật không lồ, lập tức thanh tỉnh quay đầu nhìn nguồn gốc.

Dùng bất kỳ từ ngữ khen ngợi nào cũng không thể hình dung bản lĩnh anh tuấn, vóc người hoàn mỹ vai rộng đầy ngực, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng, như một tác phẩm nghệ thuật của danh gia điêu khắc, tóc ngắn xanh đen mang theo tia cuồng ngạo không kèm chế. Sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mím chặt, mặc dù trông mắt thâm thúy như chim ưng giờ phút này nhắm chặt, nhưng không hề ảnh hưởng đến khí thế Đế Vương. Có thể nói một vị thần, đây chẳng phải ông xã nhà cô sao?

Hồ Cẩm Huyền dùng tay phải chống đầu, tay mảnh khảnh không bị khổng chế chạm vào khuôn mặt anh, vuốt ve chân mày, mắt, lỗ mũi, gương mặt, cuối cùng ngón cái khéo léo dừng ở đôi môi mỏng hấp dẫn lưu luyến không đi. Mọi người đều nói đàn ông môi mỏng hấp dẫn lại không có tình, nhưng người đàn ông trước mắt vừa vừa hấp dẫn lại chung tình.

Thật tron mềm, hai năm qua đôi môi không ngừng hôn thân thể mềm mại của cô, không ngừng nói những lời tâm tình, cô thời thời khắc khắc đều nhớ ngọt ngào trong đó. Mặc dù anh thường thường dùng ngọt ngào để hình dung cô, nhưng cô cảm thấy từ ngọt ngào đặt trên bờ môi anh không còn gì thích hợp hơn.

Hồ Cẩm Huyền đặt bàn tay trên gương mặt anh, môi đỏ mọng nũng nịu in lại môi của anh, ngọt ngào, ăn ngon thật, cô không nhịn được tiến hành sâu hơn thăm dò.

Bỗng nhiên, Thẩm Dật Thần vốn nhắm mắt đột nhiên mở mắt, trong mắt không giấu được nụ cười, anh lưu loát nhẹ nhàng lật người đè cô dưới thân, hai tay chống đỡ mép giường, cùng cô dán chặt không còn kẽ hở, khàn khàn nói: "Bảo bối, chào buổi sáng!", giọng nói lúc nào cũng cung chiều, thâm tình.

Rầm. . . . . Lần nữa bị anh bắt tại trận, thật mất mặt, cô mới có biểu tình rất hoa si? Hồ Cẩm Huyền giống như con đà điểu hạ tầm mắt, không dám nhìn thẳng anh, hai gò má hồng lại bán đứng tâm tư cô.

"Chào buổi sáng!" Hồ Cẩm Huyền nhỏ giọng nói ra.

"Ha ha ha. . . . . Cô bé to gan vừa rồi đã chạy đi đâu, không biết ai len lén hôn anh, hả?" Thẩm Dật Thần một tay cột nhả nâng cầm cô, để cô trực tiếp

đôi mắt mình, cười nói, ngực anh bởi vì tiếng cười mà chấn động rung rung, hiện giờ tâm tình anh này thật tốt.

Cô thật đáng yêu, ha ha ha. . . . . Đáng yêu như vậy, biết được điểm này, tâm tình anh không nói ra lời, anh không nhịn được thời thời khắc khắc muốn trêu chọc cô, để cô biểu hiện những phong tình động lòng người.

"Hừ —— không để cho em hôn trộm, chẳng lẽ anh muốn cho đám phụ nữ kia hôn trộm anh?" Hồ Cẩm Huyền nâng gương mặt đỏ hồng lên, hơi ghen nói rồi lại mặt nghiêm, bộ dáng thật chọc người yêu thương. Tròng mắt Thẩm Dật Thần loáng thoáng hai ngọn lửa, vẻ mặt dịu dàng có thể chết chìm người, tâm tình dị thường vui vẻ, cô gái anh yêu nhất rốt cuộc cũng biết ghen, đừng nói anh có cảm giác thành tựu cỡ nào.

"Ha ha! Anh nào dám a." Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng nhéo sống mũi bạch ngọc, cung chiều nói, cô vừa đỏ mặt vừa tức lại có bộ mặt phớt tình thật đáng yêu, anh thật yêu bộ dáng kia, anh nghĩ thấy một cô ề ăm, khiến trong lòng ngọt ngào tràn ngập vị chua.

"Không dám? Vậy là anh đã bị người ta hôn lên?" Hồ Cẩm Huyền nhìn chằm chằm anh, hàm răng nghiến chặt, thở phì phò nói, ánh mắt kia, sắc mặt kia, giống như Thẩm Dật Thần dám nói một câu ‘đừng’, cô sẽ hung hăng cắn anh, mà sự thật Hồ Cẩm Huyền cũng đang chuẩn bị làm như vậy.

"Không dám cũng không muốn, chỗ này của anh đã sớm thuộc về một người tên là Hồ Cẩm Huyền, cũng không chia sẻ cho những người khác." Một tay Thẩm Dật Thần chống đỡ thân thể mình, một tay cầm tay nhỏ bé của cô đặt ở lồng ngực của mình, ánh mắt yêu say đắm nói lời tâm tình mật ngọt.

"Không đứng đắn, mau dậy đi, anh ép em rất mệt mỏi." Hồ Cẩm Huyền tà oán nói, thật ra trong lòng đã sớm len lén cười nghiêng ngửa, phụ nữ cả đời ai không muốn nghe lời ngon tiếng ngọt? Đoán chừng chỉ cần là phụ nữ sẽ thích đàn ông dụ dỗ của mình như vậy!

Cố gắng đẩy thân thể cường tráng một cái, nếu người khác biết đường đường một tổng giám đốc thể nhưng giống như một đứa bé, còn không hù dọa cả đám người a. Ánh mắt anh dị thường nghiêm túc và nóng rực, bên má cô cũng càng ngày càng nóng, cho nên mới cố gắng lấy phương thức này dời đi sự chú ý của anh, chỉ là cô nghĩ ngờ vì sao anh đề trên người cô nhưng một chút sức nặng cũng không có.

"Không đứng lên, anh còn chưa thu hồi lợi tức đâu, mới vừa rồi bảo bối hôn anh, hiện tại anh muốn hôn trở lại." Thẩm Dật Thần ăn vạ nói, sau đó khi cô còn chưa kịp phản ứng đã đem môi đỏ mọng kêu gọi áp tới.

Lần hôn này không giống trước kia, so với trước kia nồng đậm, lần này rất dịu dàng, môi mỏng cương nghị như chuồn chuồn lướt nước rơi trên bờ môi cô, ngọt ngào, ngứa một chút, mang theo mùi vị triền miên, anh không ngừng hút môi lưỡi cô, cũng khát vọng muốn lấy được nhiều hơn, môi của anh dần dần dôi xuống. . . . .

Từng điểm từng điểm chạm khe vành tai nhạy cảm của cô, cảm giác ấm áp như giống như điện giật khiến cả người cô trở nên cứng ngắt ——

Đây là cảm giác gì, hai năm vợ chồng cô dĩ nhiên hiểu được ý vị trong đó.

"Huyền, anh yêu em." Thanh âm của anh rất thấp rất thấp, hương thuần như rượu ngon, thanh âm tuyệt vời như đàn vi-ô-lông-xen, ở bên tai cô, có một loại đặc ý đầu độc.

"Em . . . . ."

Cô vừa định mở miệng muốn nói em cũng yêu anh, lại bị lưỡi anh đã sớm chờ lâu công chiếm đi vào, dẫn dắt lưỡi Đinh Hương của mình phiến phiến khơi vũ (nhảy múa), hô hấp của cô trở nên dồn dập, vô lực thừa nhận xâm lược của anh.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Thẩm Dật Thần mới lưu luyến tạm thời buông môi cô ra, đầu ngón tay ấm áp chống khẽ trên bờ môi cô, phía trên sớm dính đầy hơi thở của mình. . . . .

Anh thích như vậy ——

"Bảo bối, em có khỏe không?" Thẩm Dật Thần nhìn cô gái phía dưới thở hổn hển, bắt đầu tự trách, ý vị không rõ hỏi, nhìn anh làm chuyện rất tốt, vốn nghĩ đòi điểm chút lợi ích, ai ngờ càng hôn cô, anh càng không thể dừng lại, thiếu chút nữa mất khống chế, nghĩ đến chuyện hôm qua cô phải đối mặt, tìm anh sau đó liền đau, cô hiện tại giống như con nít, dễ dàng bị thương. Cho dù còn muốn hôn cô, anh cũng phải dừng lại, chờ mười tháng nữa, anh có thể từ từ đòi lại phúc lợi thuộc về mình, vì thân thể của cô và Bảo Bảo khỏe mạnh, xui nữa nói bác sĩ khám lại một chút.

"Em không sao, nên rời giường." Hồ Cẩm Huyền nũng nịu nói. Trên mặt xuất hiện thẹn thùng, gò má hồng nhìn qua có vẻ dị thường mê người, đồng thời trong lòng nghĩ ngờ ánh mắt tự trách kia từ đâu mà đến

"Được. . . . .". Thẩm Dật Thần ở trên mặt cô hạ xuống một nụ hôn, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy.

Nhìn người đàn ông ưu nhã mặc y phục phía trước, Hồ Cẩm Huyền đột nhiên nghĩ đến tối qua rõ ràng cô dùng thuốc mê với anh, sau đó len lén chạy đến xưởng vũ khí cảm vũ khí mới. . . . . Tại sao cô trở về? Tại sao lại ở chỗ này? Đúng rồi vũ khí mới đâu? Nếu không phải bị ông xã thân ái mê làm choáng váng đầu óc, đoán chừng cô đã sớm nghĩ tới.

"Thần, tối qua có chuyện gì?" Đôi mắt to lưu chuyển nhìn anh hỏi, ý đồ muốn từ chỗ anh lấy tin tức mình muốn. Chẳng lẽ khổ cực như vậy mà không lấy được súng lục nhỏ? Còn có người đàn ông đột nhiên xuất hiện dẫn cô đi? Một đồng lớn nghi vấn trong lòng, nhưng hiện tại cô muốn biết nhất chính là vị trí súng lục nhỏ.

Bởi vì cô gái yêu thích tình lại mà một tên con trai nào đó vui vẻ khác thường ngay cả khoe miệng cũng treo lên nụ cười mê người, nhưng nghe cô nói

xong, tay cài nút khề dừm một chút, sau đó nhanh chóng đem nút cài hết, xoay người đi tới bên ngồi bên giường, cùng cô mặt đối mặt, cánh tay thon dài mà cô lực khoắc lên bả vai cô, ánh mắt nghiêm túc trước nay chưa từng có cùng yêu say đắm.

"Huyền, chờ anh nói một câu, em phải nghiêm túc nghe kỹ." Thẩm Dật Thần nói thật, trong đầu bắt đầu tưởng tượng hậu quả sau khi cô nghe anh nói xong, trên mặt sẽ xuất hiện biểu tình gì, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, nhưng để tránh tái xuất những chuyện tương tự giống như tối qua, anh không thể không nói cho cô biết sự thật, về phần hậu quả là cái gì, anh chỉ có thể ráng chịu, dù sao cũng là anh thất hứa trước.

"Ừ!" Hồ Cẩm Huyền vốn là muốn cười, nhưng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, tự nhiên cũng mất ý định đùa giỡn, trong lòng nghi ngờ chẳng lẽ anh thật sự làm chuyện gì có lỗi với cô, an tĩnh ngồi trên giường nhìn anh.

"Em mang thai." Thẩm Dật Thần nhìn ánh mắt cô nói từng câu từng chữ, mắt nhìn tất cả vẻ mặt xuất hiện trên mặt cô, nghi ngờ, kinh ngạc, thần nhiên, lại cô đơn không có chút vui mừng. Lòng Thẩm Dật Thần nhất thời rơi xuống đáy cốc, chẳng lẽ cô không thích tiểu bảo bảo? Mặc dù sớm hơn ba năm so với dự trù, nhưng cũng là cốt nhục bọn họ cùng tạo thành.

"Anh nói mang thai? Em mang thai?" Hồ Cẩm Huyền há lớn miệng, kinh ngạc chỉ mình hỏi, nếu như cô không nghe sai lời, vừa rồi anh nói đến cái này.

"Đúng, nơi này có cốt nhục của chúng ta." Thẩm Dật Thần cầm tay nhỏ bé cô hướng tới bụng, hai tay nắm chặt chạm vào bụng nhỏ còn chưa đặc biệt nhô lên, cảm thụ hô hấp của sinh mạng nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cưng chiều cô là chuyện hạnh phúc nhất

Nơi này có cốt nhục của chúng ta!

Nơi này có cốt nhục của chúng ta!

Nơi này có cốt nhục của chúng ta!

Trong đầu Hồ Cẩm Huyền không ngừng hiện ra câu nói của Thẩm Dật Thần, mắt không thể tin nhìn bụng nhỏ của mình, trong lòng tràn đầy cảm động, lấy tay nhẹ nhàng chạm vào, cảm thụ động tĩnh trong bụng, ánh mắt từ ái lơ đãng toát ra, thật thần kỳ, trong bụng nhỏ nhỏ đang đang chứa đứa bé của họ, là cốt nhục của anh và cô.

Không trách lần đó vô duyên vô cớ té xỉu ở Trúc viên, ông xã thân ái liền thay đổi kỳ quái, cơ hồ đều dính vào cạnh cô. Không trách được ngày ngày ăn cơm đều có rất nhiều thuốc bổ, thân thể cũng càng ngày càng mượt mà. Không trách được lúc lơ đãng sẽ cảm giác lợm lợm buồn nôn, đặc biệt là lúc động võ. Không trách được vô luận cô hấp dẫn anh thế nào, anh rõ ràng đã động tình, nhưng vẫn đè nén, không chút cử động, làm hại cô cho là anh mắc bệnh. Nguyên lai tất cả là bởi vì cô mang thai tiểu bảo bảo, anh lặng lẽ bảo vệ tất cả, cô thật đúng là chậm lụt, triệu chứng mang thai rõ ràng như vậy lại không có phát giác.

Không đúng, cô làm sao có thể mang thai? Đầu Hồ Cẩm Huyền oanh một tiếng, mỗi lần anh và cô ân ái luôn dùng biện pháp bảo vệ, hơn nữa cô luôn uống thuốc tránh thai. Ngay từ lúc kết hôn cô đã nói không muốn có con sớm, cho nên hai người ước định sau năm năm kết hôn mới sinh Bảo Bảo. Vậy bây giờ là thế nào? Nhìn bộ dáng của anh này, sợ là đã sớm biết cô mang thai, cũng không nói cho cô biết? Còn có tối qua là người nào mang ô trở về? Giờ phút này một đồng lớn nghi ngờ hiện lên trong lòng Hồ Cẩm Huyền, cô nhắm mắt nghĩ tới tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây, muốn tìm ra đầu mối, nhưng càng muốn, mảy mui càng sâu.

"Huyền? Huyền? Em có khỏe không!" Thẩm Dật Thần nhìn cô gái trước mắt lâm vào thế giới của mình, trong lòng một hồi lo lắng. Biểu tình này giờ trên mặt cô bị anh thu vào trong mắt, rõ ràng có vẻ kích động, nhưng nháy mắt liền nghi hoặc. Biết đầu của cô luôn xoay chuyển rất nhanh, anh cũng không trông cậy hôm nay có thể mơ mơ hồ hồ vượt qua kiểm tra, chỉ hy vọng cô không cần dùng những phương thức trừng phạt tàn nhẫn cảm anh không được gặp cô, hoặc không cho nói chuyện. Nhưng mà bây giờ trong lòng anh có một tia may mắn đồng thời mừng rỡ, ít nhất cô không ghét đứa nhỏ trong bụng, từ ánh mắt của cô có thể nói là thích tiểu bảo bảo, đây là điều may mắn nhất.

"Thẩm Dật Thần, đến bây giờ anh còn không thành thực khai báo." Hồ Cẩm Huyền bày ra khuôn mặt kiêu tiểu nói, người đàn ông này a, chẳng lẽ sợ cô không thích tiểu bảo bảo, lo lắng cô bỏ nó. Cho nên mới tự mình run run rẩy rẩy lo âu không nói cho cô biết sự thật. Anh có phải quá ngây thơ rồi, nếu mang thai, sớm muộn cô cũng cảm nhận được. Giờ phút này người nào đó hoàn toàn quên cô cũng chỉ vừa mới biết mình mang thai, là do người đàn ông trước mắt nói cho cô sự thật, nếu không dựa vào cô, còn lâu mới ý thức được chuyện này.

Hơn nữa cô giống người tàn nhẫn như vậy sao? Tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy, sao có thể bỏ, Hồ Cẩm Huyền trầm nghĩ.

"Hả?" Thẩm Dật Thần nhìn cô gái trước mắt một bộ dáng nếu không khai ra thì sẽ biết tay, trong lòng giật mình. Anh thật không biết bắt đầu từ đâu? Từ lúc anh và cô đi Pháp du lịch, bởi vì ghen tỵ đàn ông khác nhìn cô, cho nên muốn cô mang thai tiểu bảo bảo, từ đó tâm niệm trong lòng Thẩm Dật Thần,

vì vậy anh len lén đem thuốc tránh thai đổi thành Vitamin? Nhưng nói như vậy, cuộc sống sau này của anh sẽ rất khổ sở, cô gái mang thù này còn không hung hăng trừng phạt anh, mặc dù bây giờ không thể ăn cô, nhưng ôm thân thể mềm mại ôn hương ngủ cũng tốt lắm. Xem ra nên bỏ bớt đoạn này.

Vậy thì nói từ lúc anh biết cô mang thai? Bởi vì trong lòng lo lắng cô không muốn có Bảo Bảo, nên liền gạt cô đến hôm nay. Quyết định chủ ý, Thẩm Dật Thần mới hắng giọng một cái, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Hồ Cẩm Huyền, dịu dàng nói chuyện xảy ra thời gian gần đây, trừ việc len lén đổi thuốc tránh thai thành Vitamin ra, những thứ khác đều nói hết. Bởi vì anh biết nếu giờ phút này còn không nói thật, dựa vào thông minh tài trí của cô, đoán chừng một ngày nào đó cũng sẽ hiểu. Cho nên vẫn nên nói thẳng thắn. Về phần tại sao cô mang thai, chắc chắn sẽ có một hai tình huống bất ngờ như vậy, dù sao cũng không có chứng cứ, bình thuốc tránh thai trong phòng đã bị anh tiêu hủy, Thẩm Dật Thần đắc ý nghĩ.

"Chỉ như vậy?" Hồ Cẩm Huyền cau mày hỏi, hoàn toàn không tin. Cô cũng không tin trên thế giới sẽ có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, hơn nữa anh chỉ nói chuyện dẫn cô về nhà tối qua, nhưng không nói cho cô biết kia súng lục nhỏ ở nơi nào. Người đàn ông này lại dám giấu giếm cô, hại cô dưới tình huống không biết sự thật, làm động tác nguy hiểm như thế, thiếu chút nữa mất đi tiểu bảo bảo.

Nếu quả thật như vậy, cô sẽ rất đau lòng, dù sao cũng là kết tinh tinh yêu của bọn họ, sao cô có thể không thương. Chỉ là nhìn anh khẩn trương khi biết cô có thể sẽ sanh non, trong lòng cũng vô cùng lo lắng! Hồ Cẩm Huyền thở dài một tiếng, mặc dù như thế, cô vẫn không thể cứ bỏ qua cho anh, để ngửa về sau lại xuất hiện những chuyện tương tự.

Thẩm Dật Thần chỉ sợ cô không tin, gật đầu như bầm tỏi, anh nói đều là sự thật. Một Đế Vương hắc đạo lại đặc biệt lấy lòng cô gái trước mắt, nói ra ai sẽ tin đây? Đoán chừng nếu người khác biết, cũng sẽ rớt mắt kiếng, chỉ là cung chiêu cô như mạng là chuyện mà cả đời Thẩm Dật Thần anh làm vui vẻ nhất.

"Tối qua tại sao anh không hôn mê? Em nhớ chính em đã hạ thuốc mê. Hai ngày trước em hạ thuốc, anh rõ ràng đã hôn mê." Hồ Cẩm Huyền không chịu thua nói, cô không nhận năng lực chế thuốc của mình kém, nhất định có gì đó cô quái.

"Tối qua anh không trúng thuốc mê." Thẩm Dật Thần thật thà giải thích, dứt lời còn không sợ chết tăng thêm một câu "Anh, hai ngày trước cũng không ngất".

Nghe lời này, Hồ Cẩm Huyền hơi giận, tối qua không trúng thuốc mê, hai ngày trước cũng không trúng, vậy anh ngất cái quái gì? Chơi cô rất vui phải không? Làm hại cô cho là kỹ thuật luyện thuốc của mình so với đồng bọn lợi hại hơn mà đặc ý một lát, không nghĩ tới căn bản cũng không có chuyện này. Cô lợi dụng đồng đảng biết cách điều chế thuốc mê lại không mê hoặc nổi người, chuyện này nếu đám kia biết, không chừng còn thành chuyện cười đấy.

"Anh có thể miễn dịch đối với phần lớn thuốc mê." Nhìn cô gái trước mắt có chút thất bại, Thẩm Dật Thần thở dài một cái giải thích, luôn không đành lòng để cô không vui, anh tình nguyện đem bí mật bất luận kẻ nào cũng không biết nói với cô.

"Oh!" Hồ Cẩm Huyền bình thần gật đầu, trong lòng có chút kinh ngạc, miễn dịch với thuốc cô biết. Giới sát thủ có một ít người lo lắng đang thi hành nhiệm vụ mà trúng thuốc thì hỏng chuyện, nên bình thường khi huấn luyện sẽ không ngừng tiêm các loại thuốc, dùng đến khi có khả năng không chế các loại thuốc độc. Từ đó những thuốc kia đối với bọn họ không còn hiệu quả, không trách được mỗi lần anh ăn thuốc mê đều không ngất. Nguyên lai miễn dịch, những dược vật này đối với anh không có tác dụng. Nhưng người ta là sát thủ vì thi hành nhiệm vụ mới làm vậy, anh đường đường là Đế Vương hắc đạo, tại sao cũng sẽ kháng thuốc như vậy? Chẳng lẽ làm một Đế Vương hắc đạo cũng rất khổ cực, thời thời khắc khắc phòng bị người khác ám toán mình? Nghĩ đến nguyên nhân này, trong lòng Hồ Cẩm Huyền cảm thấy đau lòng vì anh.

"Tây súng lục nhỏ tối qua em lấy đâu?" Hồ Cẩm Huyền nũng nịu chất vấn, nhiều chuyện như vậy hoàn toàn đều vì bản súng lục nhỏ kia. Bảo bối gì đó dĩ nhiên không thể vứt bỏ, cô còn chưa chơi thử đâu, nghĩ đến chức năng súng lục nhỏ, Hồ Cẩm Huyền liền có chút nhao nhao muốn thử, hưng phấn trong lòng cũng bắt đầu thức tỉnh.

"Súng lục nhỏ để anh bảo quản, em bây giờ mang tiểu bảo bảo, không thể động nguy hiểm như vậy." Thẩm Dật Thần mặt phớt tình dặn dò, anh còn chưa gặp qua người nào đã hoài thai còn ham chơi giống như vợ mình. Vừa nhìn thấy vũ khí mình thích là giống như đứa bé muốn món đồ chơi. Một tên con trai đã quên mất anh sao có thể thấy qua một phụ nữ như vậy, cô gái nhỏ nhà anh chính là một sát thủ chính công, dĩ nhiên thích chính là súng ống ... Công cụ giết người.

Hồ Cẩm Huyền còn muốn kháng nghị, nhưng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, tất cả tính tình cũng thu liễm. Tâm đã sớm mềm nhũn, anh khẩn trương như vậy là tất nhiên, dù sao đây là lần đầu tiên, hơn nữa hiện giờ Bảo Bảo còn nhỏ, vì cô đã bị kinh sợ rất lớn, bây giờ thời thời khắc khắc cô có thể sanh non. Nói anh sao có thể không lo lắng, đều do cô ngu ngốc, ngay cả mang thai cũng không biết. Nếu sớm biết, cũng không len lén chạy đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, trong lòng Hồ Cẩm Huyền tự trách thầm nghĩ.

"Vậy anh phải giữ kỹ, đó là em vất vả mới lấy được." Hồ Cẩm Huyền không yên lòng dặn dò, chỉ cần chờ mười tháng, đến lúc đó đứa bé bình an sanh ra, Hồ Cẩm Huyền là một quân tử, hiện tại nhìn một chút, tất cả mọi chuyện đều vì Bảo Bảo.

"Được, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh cái gì cũng nghe theo em." Thẩm Dật Thần cung chiêu nói, xem ra chuyện cũng không khó khăn như anh nghĩ. Toàn dựa vào thiện giải của cô gái nhỏ trước mắt, cả đời này, Thẩm Dật Thần anh cưới được một người vợ như vậy là chuyện hạnh phúc nhất. Một tên con trai hoàn toàn quên, cho dù người nào đó không ngoan ngoãn nghe lời, cung chiêu vợ như mạng là anh cũng sẽ nghe cô, bởi vì cung chiêu cô chính là chuyện Thẩm Dật Thần quyết định làm cả đời.

Chương 105: Anh thiên vị, em không theo!

Nghe Thẩm Dật Thần nghiêm túc dặn dò, Hồ Cẩm Huyền trong lòng dờ khóc dờ cười, nhưng cũng cảm thấy ngọt ngào dị thường. Người đàn ông này luôn thích dùng giọng nói cưng chiều con nít với cô, khiến cô ngọt đến tận tâm can. Cô cười nhạt gật gật đầu, nhìn bộ dáng anh gấp gáp như vậy, cô cũng không dám phản nghịch, bởi vì cô không bỏ được a.

"Đây là em nói, lần này tạm thời tin tưởng em, hiện tại ngoan ngoãn nằm xuống." Thẩm Dật Thần ôm cô nhẹ nhàng đặt lên giường, vuốt bụng nhỏ của cô, cưng chiều nói. Sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rơi xuống nụ hôn nhẹ nhàng rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Trong chốc lát, trước ánh mắt nghi hoặc của Hồ Cẩm Huyền bốn người giúp việc vào, mỗi người trong tay đều mang một khay, phía trên bày đầy thức ăn phong phú, khiến Hồ Cẩm Huyền há miệng, hận không được nhanh chút nếm thử, trong lòng càng thêm ngọt ngào, không nghĩ tới anh ti mi như vậy, tự mình thu xếp những thứ này.

Nằm trên giường, Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy nhiều thức ăn ngon như vậy, trong lòng mừng rỡ dị thường, thân thể nhanh chóng chống đứng lên muốn ăn một bữa. Chẳng qua một buổi tối không ăn cái gì, cô có cảm giác đói bụng, xem ra mang thai không dễ dàng a! Nghĩ tới tương lai gần mười tháng sẽ xuất hiện triệu chứng mang thai bình thường, trong lòng Hồ Cẩm Huyền có cảm giác tê dại. Thật may bên cạnh có người đàn ông cưng chiều này bồi bên người, mang thai cũng không có gì lo lắng.

Tất cả người giúp việc theo lời ông chủ, đem toàn bộ thức ăn dinh dưỡng đặc phối cho phụ nữ mang thai đặt trên bàn, sau đó cung kính lui ra khỏi căn phòng.

"Em! Ngoan ngoãn đừng động, thương tổn Bảo Bảo thì thế nào?" Thẩm Dật Thần nhìn thấy cô muốn chống mình dậy liền cau mày đẹp lại, nhanh chóng đi tới bên người cô, trong miệng nói lời trách cứ nhưng động tác đỡ cô từ từ đứng dậy lại rất dịu dàng.

Thẩm Dật Thần đỡ Hồ Cẩm Huyền dậy, sẵn sàng thả một gối đầu mềm ở đầu giường, để cô thoải mái tựa vào, sau đó mới chuẩn bị cho cô ăn.

"Anh có phải quá khắt trương không? Bảo Bảo của chúng ta có yếu ớt như thế sao, anh thật thiên vị! Quan tâm Bảo Bảo hơn quan tâm em, mở miệng ngâm miệng đều là bảo bảo dài bảo bảo ngắn." Hồ Cẩm Huyền làm bộ ghen tức nói, động thủ lấy bát đĩa trong tay anh, ai biết anh không buông tay, ngược lại dùng đĩa gấp món ăn cô thích thả vào miệng cô, thâm tình cưng chiều chờ cô ăn.

Nhìn cô nũng nịu ăn món ăn trên đĩa, anh mới dịu dàng nói: "Ha ha! Cái này là ghen à nha? Bảo Bảo của chúng ta anh không quan tâm ai quan tâm, chưa kể hiện tại Bảo Bảo còn chưa khỏe mạnh." Trong giọng nói còn kèm theo sự nồng đậm lo lắng.

Hiện tại thân thể của cô yếu ớt nhất, tiểu bảo bảo bây giờ còn chưa yên, nếu Bảo Bảo có chuyện gì, anh lo lắng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thân thể cô. Cho nên mới lo lắng như thế, không nghĩ tới cô bé này lại ghen, trong lòng Thẩm Dật Thần cưng chiều lác đác, ngay sau đó tiếp tục cho cô ăn.

"Bảo Bảo không khỏe mạnh? Có phải do tối qua em ra ngoài hay không?" Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng hỏi, trong mắt lo lắng nhìn không sót một cái, chẳng trách giờ phút này anh cẩn thận như thế, thì ra Bảo Bảo không khỏe mạnh. Cô làm mẹ mà không cảm nhận được, thật quá thất bại rồi! Người làm cha như rất lo lắng đi! Chỉ là Bảo Bảo không khỏe mạnh và việc tối qua cô len lén chạy đi có quan hệ hay không. Trong lòng Hồ Cẩm Huyền tràn đầy nghi vấn cùng tự trách, nếu Bảo Bảo không khỏe mạnh là do cô làm hại, cô sao có thể an tâm. Mặc dù chưa từng mang thai, nhưng cảm xúc cuộc sống làm việc, nghỉ ngơi của phụ nữ có thai ảnh hưởng trực tiếp đến Bảo Bảo, điểm này cô vẫn biết.

"Đừng lo lắng, chỉ cần em ngoan ngoãn, sẽ không có chuyện gì, giống như em nói, Bảo Bảo của chúng ta sao yếu như thế. Em hiện tại nếu lo lắng Bảo Bảo phải ngoan ngoãn ăn cơm, sau đó nằm nghỉ ngơi." Thẩm Dật Thần thở dài một tiếng, an ủi nói, vốn không muốn cho cô biết mà tự trách nhưng vừa lo lắng cô làm động tác nguy hiểm, khiến cô và Bảo Bảo cùng lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Không thể không nói cho cô biết sự thật, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng cô tự trách, trong lòng anh còn đau hơn. Mong đợi bảo bảo ra đời vô luận thế nào đều tốt, anh tuyệt đối sẽ không để Bảo Bảo và cô gặp chuyện không may. Hai người đều là người Thẩm Dật Thần anh kiếp này muốn che chở thật tốt, hơn nữa trong tương lai có thể sẽ có thêm người gia nhập đội ngũ muốn anh che chở.

"Ừ, em muốn biết tình trạng Bảo Bảo gần đây." Hồ Cẩm Huyền khéo léo gật đầu một cái, trong lòng vẫn không yên nói. Tiểu bảo bảo trong bụng cô rất cuộc thế nào. Nói cô ngoan ngoãn tu dưỡng, vì tiểu bảo bảo khỏe mạnh, cô đương nhiên có thể đáp ứng không điều kiện. Cho dù cô thường không chịu ngồi yên, muốn ra bên ngoài làm chút chuyện vừa kích thích vừa nguy hiểm nhưng hiện tại tình thế bắt buộc, cô không thể không thu hồi tất cả móng vuốt và xao động trong lòng, tu dưỡng thật tốt mới đúng.

Thẩm Dật Thần không cưỡng được cô, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng, anh đương nhiên biết ý tứ trong lời nói của cô. Cô lo lắng anh vì không đề cho cô tự trách mà giấu giếm thứ gì, cho nên muốn thầy thuốc tự mình nói với tình hình tiểu bảo bảo. Chỉ là cô gái này giống như quên mất nếu anh giấu giếm cô chuyện tiểu bảo bảo, anh có thể phân phó thầy thuốc nói láo, chắc do lo lắng đến hôn mê, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cô không kịp phản ứng đây.

Cơm nước xong, Thẩm Dật Thần gọi chàng trai bác sĩ thực tập, để hắn kiểm tra thân thể Hồ Cẩm Huyền một cái. Nên chỉ gọi một mình hắn, hơn nữa tiểu tử trẻ tuổi này cho anh hi vọng, khi tất cả thầy thuốc trắng tay không có kế sách với tiểu bảo bảo, là tên tiểu tử này nói cho anh biết đứa bé có thể không sao. Đây không đơn thuần là đồ tốt, hơn nữa Thẩm Dật Thần không thể không đem tất cả đánh cuộc ở tên tiểu tử này.

Khi tên tiểu tử này báo tiểu bảo bảo vẫn tương đối yếu ớt, Thẩm Dật Thần thở dài một tiếng, an ủi cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt trong ngực bắt an của cô, vô hình trung cho cô khích lệ, bởi vì động thai cho nên vẫn phải là từ từ điều dưỡng mới được.

Từ ngày bác sĩ vội tới chẩn đoán bệnh Hồ Cẩm Huyền, đã qua mấy ngày, mấy ngày nay cô đều theo bác sĩ phân phó ngoan ngoãn nằm trên giường, bình thường rất an tĩnh uống hết tất cả thuốc bổ, không có chút giận dữ. Điều này làm Thẩm Dật Thần càng thêm áy náy, nếu không phải anh tự mình làm chủ, đoán chừng cô hiện tại sẽ vui vẻ đi dạo khắp nơi, thỉnh thoảng len lén đảo đảo địa bàn người khác, thuận tay sẽ coi trộm một chút bảo bối người khác, cuộc sống trôi qua có vài phần bớt đơn điệu.

Nhưng bây giờ ngược lại cô rất phiền muộn, mỗi ngày chỉ có thể tĩnh ngủ lại nằm ở trên giường ngẩn người, nhìn thấy bộ dáng này, Thẩm Dật Thần thường xuyên bồi bên cạnh cô, cùng nhau nghe nhạc; cùng nhau xem sách giáo dục Bảo Bảo; cùng ôm nhau yên lặng nằm trên giường, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, cứ như vậy nghe tiếng tim đập, trong lòng đã cảm thấy thỏa mãn dị thường.

Cứ lẳng lặng nghỉ ngơi vài ngày như vậy, cả người Hồ Cẩm Huyền cũng cảm thấy sắp mọc meo rồi, đây quả thực là cực hạn của cô nhưng vì Bảo Bảo, cô làm mẹ không thể không ngoan ngoãn nghỉ dưỡng, một mặt khiến Bảo Bảo trong bụng khỏe mạnh, mặt khác là không để người đàn ông thương yêu của cô lo lắng.

Nửa tháng sau, khi Hồ Cẩm Huyền biết Bảo Bảo trong bụng đang từ từ chuyển biến tốt, Thẩm Dật Thần mới dần dần bỏ chút thời gian đi xử lý công vụ. Ngay khi người nào đó đi làm việc, Hồ Cẩm Huyền không còn ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thai, Bảo Bảo bây giờ đang từ từ có chuyển biến tốt nhưng để về sau cô và Bảo Bảo có thể càng thêm khỏe mạnh, Thẩm Dật Thần hạ lệnh cấm túc, muốn chờ Bảo Bảo hoàn toàn tốt, cô mới có thể từ từ xuống giường đi lại.

Hồ Cẩm Huyền nhàm chán nằm trên giường, nghĩ thầm người đàn ông nào đó mới đi ra ngoài không lâu, anh vì bồi mình mà luôn ở cùng cô và bảo bảo, đã hoang phí nửa tháng, những chắc những cấp dưới sẽ lo lắng! Làm Hoàng Đế hắc đạo, mỗi ngày đều phải xử lý không hết chuyện mới phải, thờ dài một tiếng, Hồ Cẩm Huyền cô có tài đức gì kiếp này có thể có được một người yêu cô như thế, thương cô, tiếc cô cả đời.

Những ngày qua cô và anh ở chung một chỗ, hiện tại anh không có bên cạnh, cô thật có điểm không quen, gần đây càng ngày càng dính với anh, nếu anh biết, đoán chừng sẽ cười đắc ý quên hình tượng đi! Nhưng cô không quan tâm anh có cười đắc ý hay không, bởi vì anh có tư cách đó.

Hồ Cẩm Huyền nằm trên giường an tĩnh nghĩ mọi chuyện, lúc này cửa phòng gỗ vang, trực giác nhìn về cửa. Lúc này không phải là anh, bởi vì anh mới ra ngoài, huống chi anh vào phòng chưa bao giờ gõ cửa, chỉ nhẹ nhàng đi vào, như vậy là ai? Không suy đoán nhiều, Hồ Cẩm Huyền trực tiếp mở miệng nói: "vào đi."

"Phu nhân!" Quân gia dẫn một người tuổi trẻ vào, đối với tiểu tử trước mắt Hồ Cẩm Huyền dĩ nhiên không xa lạ, những ngày này đều là tiểu tử này giúp cô xem bệnh. Mỗi lần tới đều theo gót Quân gia, hơn nữa lúc ấy ông xã thân ái cũng ở phòng, bây giờ đã đến lúc kiểm tra thân thể? Không biết tiểu bảo bảo trong bụng cô thế nào, cô rất tò mò mong đợi! Từ lần kiểm tra thân thể trước, những ngày cố gắng cũng có hiệu quả.

"Ừ, đã lâu không gặp, bác sĩ Trương." Hồ Cẩm Huyền cười nói, gương mặt ôn hòa cao nhã, bình tĩnh, rõ ràng bộ dáng nằm như vậy, nhưng lại không có chút ảnh hưởng khí chất của cô.

Tiểu tử nghe cô nói, khẽ mỉm cười, sau đó tự động tiến lên kiểm tra, tất cả quá trình kiểm tra đều cẩn thận, tận lực không đụng phải chỗ không nên đụng, gương mặt ngoài nghiêm túc cũng chỉ có nghiêm túc.

Quân gia và Hồ Cẩm Huyền cứ lẳng lặng như vậy chờ kết quả kiểm tra của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Đầu độc, cung chiêu ngọt ngào

Trải qua một loạt kiểm tra, khi tâm trạng của Hồ Cẩm Huyền và Quân gia đang khấn trương, bác sĩ trẻ tuổi lúc này mới chậm rãi nói: "Phu nhân, chúc mừng người! Bảo Bảo bây giờ tất cả đều bình thường." trong giọng nói còn chứa tia hưng phấn.

Điều này có thể không hưng phấn sao, anh lần đầu tiên đơn độc nhận một ca khó như vậy, ngay cả giáo sư cũng cảm thấy khó giải quyết. Thế nhưng để anh như trâu nghe mới sinh hoàn thành thành công. Anh không chỉ đơn thuần dựa vào kiến thức mình học, mà còn dựa vào những mẹo dân gian, chỉ cần có một chút hi vọng, anh sẽ không buông tha. Anh nghĩ giáo sư lúc ấy cảm thấy đứa nhỏ trong bụng phu nhân khó giữ được, đại khái là do cường thể của ông chủ đi! Nếu không bằng vào kiến thức của ông, căn bản không thể không chẩn đoán ra bệnh. Thông qua lần rèn luyện này, anh thu hoạch rất nhiều, càng thêm tự tin vào y thuật của mình sẽ nâng cao một bước.

Quân gia đứng bên cạnh nghe bác sĩ trẻ tuổi nói, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt không kìm hãm được sự vui vẻ nồng đậm, phu nhân và Tiểu Chủ Tử tương lai rất cuộc không sao. Mấy ngày này, phu nhân và ông chủ cố gắng ông đều nhìn thấy, so với ông bất luận kẻ nào cũng biết đôi vợ chồng trẻ tuổi ân ái này cực kỳ khát vọng đứa bé, trong lòng thật cảm thán may nhờ Tiểu chủ tử không có chuyện gì, nếu không ông chủ và phu nhân sẽ hỏng mất? giờ thì tốt lắm, ông chủ rất cuộc sẽ không thả khí tức cường đại nữa.

Hồ Cẩm Huyền nằm trên giường nghe bác sĩ trẻ tuổi nói, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười như hoa, tình mẹ trong mắt chói sáng không chút nào che giấu, tay nhỏ bé trắng nõn không kìm hãm được vuốt ve bụng nhỏ nhô ra một chút, cảm thụ sinh mệnh trong bụng đang hô hấp. Rốt cuộc không sao!

Bảo Bảo, con biết sao? Chúng ta rốt cuộc thông qua khảo nghiệm, con hiện tại phải ngoan ngoan sống trong bụng mẹ, không được bướng bỉnh, chờ tám tháng sau chúng ta có thể gặp nhau.

"Bác sĩ Trương, nếu Bảo Bảo bình thường, vậy tôi có thể rời giường đi lại hay không? Như vậy đối với Bảo Bảo có bất lợi không?" Tay nhỏ bé vuốt bụng của Hồ Cẩm Huyền cứng đờ, mong đợi hỏi, cô đã nằm trên giường hơn nửa tháng, đã sớm cảm thấy mốc meo rồi. Nếu không phải tất cả vì tiêu bảo bảo trong bụng, không để cho người đàn ông cô yêu lo lắng, cô sao có thể ngần đến giờ. Từ trước đến giờ cô là người thích hoạt động, nếu không ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ cảm thấy trong lòng ngứa một chút.

Nửa tháng khó chịu như thế, nếu tương lai cả tám tháng đều nằm trên giường, cô chẳng phải rất khó chịu? Cô chưa từng mang thai, nên không biết cũng là đương nhiên. Hiện tại mới phải thỉnh giáo bác sĩ, vừa nghĩ tới tám tháng có thể phải nằm trên giường, trong lòng Hồ Cẩm Huyền cảm thấy cuộc sống tốt đẹp.

"Dĩ nhiên có thể, chỉ cần phụ nhân không vận động mạnh, không ăn thức ăn có hại, mỗi ngày duy trì tâm tình tốt, tiểu bảo bảo sẽ không có chuyện." Bác sĩ trẻ tuổi nghe vậy khẽ cười nói.

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, cười híp mắt nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.", trong lòng xao động đã sớm sôi trào không dứt.

Hồ. . . . . Thật tốt quá! Rốt cuộc có thể trông thấy mặt trời, xem ra mang thai Bảo Bảo cũng không quá mệt, trong lòng Hồ Cẩm Huyền may mắn tưởng nói, chỉ là cô không ngờ đây chỉ là bắt đầu, ngày tháng tương lai mang Bảo Bảo vẫn còn rất khá dài.

Đợi đến khi Quân gia rời khỏi, phòng ngủ to như vậy lần nữa an tĩnh, Hồ Cẩm Huyền nằm trên giường lăn qua lộn lại đều không thể ngủ, trong lòng hưng phấn. Cô rất muốn cùng người đàn ông yêu quý chia sẻ tâm tình vui vẻ bây giờ, anh vẫn căng thẳng mà nghe được đứa bé của họ không sao, đoán chừng sẽ càng thêm vui vẻ đi! Động lòng không bằng hành động, Hồ Cẩm Huyền hiện tại cảm giác tinh lực dồi dào, thân thể tốt không thể tốt hơn, lập tức nhẹ nhàng xuống giường, chuẩn bị ra ngoài đợi ông xã thân ái trở lại, tính toán tự mình nói cho anh biết tin tức tốt này.

Mới vừa ra ngoài không lâu, tâm tình Thẩm Dật Thần toàn là bảo bối và đứa nhỏ trong bụng cô, căn bản không cách nào bình tĩnh mà xử lý công việc. Kết quả là anh vội vàng xử lý tất cả công việc tích tụ mấy ngày nay một cách nhanh nhất, sau đó an bài cấp dưới chuyện nên làm, không kịp chờ đợi trở về phòng. Chỉ là không nghĩ tới anh vừa vào phòng, liền thấy một cảnh tượng làm anh sợ hết hồn. Người anh vẫn luôn nhớ mong giờ phút này đang chống thân thể chuẩn bị xuống giường, một chân ngọc đã đặt trên đất.

Không kịp nghĩ ngợi, Thẩm Dật Thần theo phản xạ chạy đến bên người cô, nhanh chóng ôm cô thận trọng đặt lên giường, tỉ mỉ kiểm tra trong trong ngoài ngoài, phát hiện không có gì bị thương, lòng treo cao rốt cuộc để xuống.

"Tại sao lại xuống giường? Muốn làm gì trực tiếp nói người giúp việc vào giúp em." Thẩm Dật Thần nhẹ giọng nói, nghĩ đến trường hợp vừa rồi, trong lòng đến bây giờ cũng còn lo lắng.

Cô gái nhỏ này à, chính là thiếu dạy dỗ, anh chỉ ra ngoài một lát cô liền rời giường, trước khi đi cô đã đáp ứng sẽ hảo hảo nằm nghỉ ngơi, không nghĩ tới mới một lát đã nằm không được. Thật không thể tưởng tượng nếu một người cô ở trong phòng sẽ có chuyện gì, xem ra sau này anh nhất định phải thời thời khắc khắc nhìn cô mới được.

"Anh có phải quá khẩn trương hay không? Em chỉ nghĩ ra ngoài chờ anh trở về, thuận tiện phơi nắng mặt trời." Hồ Cẩm Huyền lưu chuyển con ngươi vô tội nói. Bộ dáng vừa rồi dường như vô cùng khẩn trương, xem ra cô thật hù được anh rồi. Vốn còn muốn cho anh một hồi kinh hi, không nghĩ tới là có kinh nhưng vô hi (kinh ngạc nhưng không vui mừng). Mà người đàn ông này không phải mới ra ngoài một lát sao? Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi, chẳng lẽ không có gì làm liên tục tiếp chạy trở về? Nếu như vậy, cô không phải là thành tội nhân.

"Bảo bối, em biết anh vất vả là được rồi. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, cho nên em phải nghe bác sĩ phân phó ngoan ngoan nằm trên giường nghỉ ngơi, có việc gì trực tiếp để người giúp việc làm là được. Nếu em thích phơi nắng, chờ thân thể em tốt lên, anh ngày ngày sẽ ôm em đi phơi nắng, cho em phơi đủ, đến lúc đó em sẽ không muốn phơi nữa." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, cưng chiều hôn tóc cô một cái, trong lòng khẽ cảm động, người phụ nữ anh yêu vì con anh mà nỗ lực, anh cảm thấy nơi nào đó thỏa mãn không nói nên lời.

"Thần. . . ." Hồ Cẩm Huyền hé mở môi đỏ mọng, chuẩn bị nói cái gì, cảm thấy môi anh rất gần rất gần, loại hơi thở quen thuộc bao lấy cô, làm cô sinh ra cảm giác an toàn ——

Chỉ thấy anh cúi người xuống, êm ái ngậm cánh môi hồng của cô. Lần này lại không giống quá khứ, không mang theo lửa tình nồng đậm mà hôn hôn rất dịu dàng, mang theo sự cưng chiều yêu thương say đắm. Thật giống như muốn đem cô hòa tan, môi mỏng cương nghị như chuồn chuồn lướt nước rơi trên bờ môi cô, ngứa một chút, khi cô khát vọng muốn lấy được nhiều hơn, môi anh uyển chuyển triền miên, không ngừng mút thỏa thích môi cô, sau đó dần dần dời xuống. . . . .

Từng điểm từng điểm chạm khẽ vành tai nhạy cảm, cảm giác ấm áp như giống như điện giật khiến cho cả người cô trở nên cứng ngắc ——

Đây là cảm giác gì, cô dĩ nhiên hiểu được, chỉ là thật lâu không hôn triền miên như vậy, cả tâm cũng run rẩy, mang theo nồng đậm hưng phấn.

"Ng ngoan ngoan nghe lời." Thanh âm của anh rất thấp, hương thuần như rượu ngon, thanh âm tuyệt vời như đàn vi-ô-lông-xen, ở bên tai cô, có một loại đặc ý đầu độc.

Cô vừa thấy nóng nảy, còn chưa nói cho anh biết chuyện vui, anh cứ như vậy hôn cô mơ mơ màng màng, để suy tư trong đầu cô dừng lại?: "Không phải, em muốn nói. . . . . Ngó. . . . ."

Cô kháng nghị chưa nói xong, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào liền bị Thảm Dật Thần hôn xuống, bàn tay nắm chặt cái ót cô, nụ hôn đột nhiên xuất hiện một dòng khí thế hung hung chôn vùi cô hoàn toàn, so với trước kia càng thêm cuồng dã, nhưng vừa không tổn thương tới cô. . . . .

"Thần. . . . ." Cô không biết anh thế nào đột nhiên hôn kịch liệt như thế, vừa muốn mở miệng, lại bị lưỡi anh đã sớm chờ lâu công chiếm đi vào, dẫn dắt lưỡi Đinh Hương của mình phiến phiến khỏi vũ, cho cô cảm giác muốn bay lên mây, mơ mơ màng màng.

Ý thức không thể tiếp tục, nếu không sẽ thương tổn cô và tiểu bảo bảo, Thảm Dật Thần mới lưu luyến tạm thời buông cô ra, đầu ngón tay ấm áp chống khẽ trên bờ môi cô, phía trên đã sớm dính đầy hơi thở của mình. . . . .

Anh thích như vậy ——

Cho nên hôn kích cuồng như thế, một mặt là cô gái này thật sự quá ngọt ngào. Anh rút cuộc không khống chế mà mê luyến không dứt đôi môi mềm mại, mặt khác anh không muốn nghe cô khẩn cầu mình cho cô đi chơi, anh lo lắng mình vì không nhẫn tâm mà trực tiếp hại cô và tiểu bảo bảo trong bụng, cho nên mới mượn nụ hôn cuồng dã tới mê hoặc cô.

Nhìn thấy môi anh đào phấn hồng trước mắt khẽ cong lên, diễm đam đáng yêu nhìn anh, tim anh cũng mau bị hòa tan, hầu kết nhẹ nhàng giật giật, cánh tay dài vừa thu lại, thuận thế nhẹ nhàng chế trụ eo thon ôm cô vào trong ngực, cuồng nhiệt hôn mút môi cô, hơi nghi ngờ gấp gấp thăm dò ngọt ngào của cô.

Anh là một người đàn ông bình thường, đã gần một tháng không sinh hoạt tình dục rồi. Việc này đã là cực hạn, cho nên hiện tại tất cả không bị khống chế cũng nhẹ nhàng buông thả, triển miên theo nụ hôn nóng bỏng kéo dài một lát, suy tính đến thân thể mảnh mai hiện tại của cô đã mang thai, nên anh rất tiết chế có chừng mực, lưu luyến rồi đi cánh môi màu hồng.

"Em thật ngọt. . . . ." hô hấp anh rối loạn, đem chính mình chôn thật sâu vào hõm vai tràn đầy hương hoa hồng của cô, cánh tay buộc chặt, thật muốn cứ vĩnh viễn ôm cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Lời tâm tình khiến tai đỏ tim đập

Hồi lâu sau, Thảm Dật Thần rời khỏi tóc của cô, quyến luyến ma sát môi hồng của cô, cảm thụ sự mềm mại và ngọt ngào của nó, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, nói ra một lời tâm tình làm người ta tai đỏ tim đập: "Biết anh đã bao lâu không gần em chưa? Đã 28 ngày 13 tiếng rồi, con gái bảo bối của chúng ta thật là nghịch ngợm, chẳng những hành hạ mẹ nó, còn hành hạ cha nó."

Dứt lời còn dùng ánh mắt làm bộ đáng thương nhìn Hồ Cẩm Huyền, khiến cô nghĩ tới con cún con bị người ta vứt bỏ, rõ ràng là không đứng đắn, nhưng lại nói ra một cách rất đáng hoàng.

"Không đứng đắn! Sao anh biết em bé là con gái mà không phải con trai?" Hồ Cẩm Huyền nũng nịu trách mắng, người đàn ông này chẳng lẽ không biết em bé đang sống ở trong bụng của cô biết hết mọi thứ sao? Sao lại nói mấy lời trần trụi này, dạy bậy đứa bé trong bụng thì làm sao? Huống chi đứa bé trong bụng cô còn không biết là trai hay gái? Nhưng anh lại một mực cho là bé gái, chẳng lẽ anh thích con gái? Nhưng sinh nam hay sinh nữ đâu phải bọn họ nói sao là vậy, tất cả tùy duyên đi!

"Anh dĩ nhiên biết, là nòi giống của anh mà, anh không biết còn có ai biết." Thảm Dật Thần gian tà nói, đáng vẻ nhìn qua như một yêu nghiệt.

"Không biết then, có phải sinh con gái thì anh không thương không?" Hồ Cẩm Huyền trừng mắt nói, bộ dáng giống như đang nói Thảm Dật Thần mà nói không thích thì sẽ khiến anh đẹp mắt, trong lòng cảm thán tư tưởng của người đàn ông này luôn không giống người khác, những người có quyền thế kia có ai không muốn sinh con trai để nối dõi tông đường, anh thì tốt hơn, thái độ rất rõ ràng là thích con gái hơn con trai, nhưng chồng yêu của cô không chỉ như thế, ngay cả thói quen của những người giàu có cũng không hề có, hoàn toàn chính là một người chung tình không thể chung tình hơn, anh có quá nhiều chỗ không giống người khác, nhưng chính những điều không giống nhau này đã làm cô cam tâm tình nguyện gả cho anh, càng ngày càng lệ thuộc vào anh.

"Thích, thích, chỉ cần là bảo bối sanh ra, anh đều thích." Thảm Dật Thần vội vàng dụ dỗ, nếu bây giờ bảo bối yêu dấu của anh tức giận không để ý tới anh, vậy anh sẽ khổ sở lắm, bây giờ mặc dù ăn không được món ăn ngon tuyệt vời này, nhưng thỉnh thoảng ăn chút đậu hũ non còn là có thể được, huống chi buổi tối anh không muốn tiếp tục ở một mình trong thư phòng lạnh lẽo nữa, có cơ thể mềm mại hương vị ngọt ngào ôm mà không ôm, đó chính là tên ngốc.

Hồ Cẩm Huyền nghe lời ngon tiếng ngọt của anh, đã sớm ngọt vào trong ngực, đâu còn có thể tức giận anh cái gì, nhưng cũng không thể để cho anh kiêu

ngạo, nếu không về sau sẽ bị anh ăn sít sao, cô cố ý phát ngôn bừa bãi: "Hừ. . . Cũng tạm, Thẩm Dật Thần, em cho anh biết, nếu như trong bụng là bé trai, anh mà không thích, em sẽ lập tức ẵm em bé bỏ trốn khỏi nhà."

"Vợ yêu, anh sai rồi, anh chỉ nghĩ nếu em bé trong bụng em là con gái, như vậy nhất định sẽ khiến người ta yêu thương như em, tuyệt đối không có ý trọng nữ khinh nam, nhưng thật ra bé trai cũng rất không tệ, chỉ cần bảo bồi sinh là tốt rồi." Thẩm Dật Thần ôm thân thể mềm mại trong ngực, mặt lấy lòng nói, anh nói cũng có một nửa là sự thật, bởi vì chỉ cần là em bé cô sinh ra, anh đều sẽ thích, chỉ là nếu đó là bé gái thì anh sẽ càng thích, nhất định cưng chiều bé lên trời cao, nếu là là một bé trai, về sau chắc chắn sẽ giành bà xã với anh, suy nghĩ một chút liền cảm thấy ghen, xem ra sinh con gái tốt hơn, một người đàn ông không ngừng cầu khẩn ở trong lòng.

Phụ nữ mang thai là lớn nhất, cho nên tất cả cứ theo ý cô, chỉ cần cô vui vẻ, anh cũng cảm thấy thỏa mãn.

"Hừ. . . . Vậy mới được." Hồ Cẩm Huyền đã sớm cười nở hoa trong lòng, cô phát hiện kể từ sau khi lập gia đình, bản chất ác liệt của cô liền hiển hiện ra toàn bộ, vô cùng thích nhìn thấy vẻ bối rối không làm gì được của người khác, giống như anh hiện tại, giải thích đến giải thích đi đều không xong.

Nghe được sự hài lòng trong giọng nói của cô, Thẩm Dật Thần mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu bộ dáng bây giờ của anh bị người khác nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ rút mất con người! Đường đường là Đế Hoàng xã hội đen mà lại cúi đầu nói chuyện với vợ, rõ ràng là sợ vợ, nhưng tất cả cũng đều do một người đàn ông cưng chiều vợ mà thôi!

"Đứng rồi, lúc này em đang muốn nói gì mà, để em nghĩ xem, đều do anh, êm đẹp lại ngăn em." Hồ Cẩm Huyền cau mày nói, gần đây chuyện gì cũng không cần suy nghĩ, không ngờ trí nhớ lại đột nhiên trở nên tệ, nhưng thật sự là không tốt, hay là do đắm chìm trong lời ngon tiếng ngọt của một người đàn ông không rút ra được, chắc chỉ có trời mới biết.

"Đứng, đứng, đều tại anh, vậy em cứ từ từ suy nghĩ đi, đừng nóng vội, từ từ suy nghĩ." Thẩm Dật Thần luôn miệng phụ họa, mặt cũng chịu nhìn người phụ nữ đang nhũ mỳ, bàn tay rộng mở không kiềm hãm được xoa chân mỳ của cô, nhẹ nhàng vuốt chân mỳ của cô, cô gái nhỏ này nhất định là có cái gì chuyện vô cùng quan trọng, nếu không sẽ không thể nào nhớ được còn có chuyện muốn nói sau khi hôn nồng nhiệt.

"Đứng rồi, em nghĩ ra rồi, em muốn nói anh biết con của chúng ta hiện tại hoàn toàn bình thường." Hồ Cẩm Huyền đột nhiên nghĩ ra, mặt mừng rỡ nói, trong mắt có nụ cười không che giấu được, anh nghe được tin tức này chắc chắn rất vui vẻ!

"Tất cả bình thường?" Thẩm Dật Thần kinh ngạc nhìn cái bụng hơi nhô ra của cô, bàn tay rộng mở nhẹ nhàng đến gần bụng nhỏ của cô, rồi lại vụng về dời đi, như lo lắng không cẩn thận sẽ thương tổn em bé.

Hồ Cẩm Huyền thấy bộ dáng sững sờ chưa từng có của anh, bàn tay mảnh khảnh cầm bàn tay anh nhẹ nhàng đặt trên bụng nhỏ của cô, dịu dàng nói: "Đứng vậy, con rất cuộc bình thường, anh nghe xem, về sau thỉnh thoảng em có thể đi ra ngoài rồi", hai người nắm tay nhau cùng cảm thụ biến hóa trong bụng.

"Ha ha! Thật, còn cử động lợi hại hơn trước." Thẩm Dật Thần kích động nói, khoe miệng không kiềm hãm được nhếch lên, vẻ vui mừng hiển lộ rõ trên mặt, thật đúng là một đứa bé biết giày vò, đã khiến bọn họ thật lo lắng.

.....

Mà bây giờ ở một căn phòng khác, trong phòng sách thật to, Vệ Thanh Nhiên nở nụ cười tao nhã, lười biếng ngồi trên ghế trước bàn làm việc trong khu nhà cấp cao, ngón tay như nhà âm nhạc nhẹ nhàng gõ bàn làm việc, nhìn như không hề có tiết tấu, lại khiến cho người ta cảm thấy dễ nghe khác thường, thanh âm phát ra từ ngón tay càng khiến phòng sách trở nên an tĩnh.

Ở trước mặt của anh có hai người áo đen, đều là vẻ mặt lạnh lùng, không có một chút biểu tình, mắt của bọn họ chiếu xạ ra ánh sáng lạnh như nước, nếu như không phải cố ý nhìn sang, thì người ta căn bản không cảm thấy sự hiện hữu của bọn họ, bọn họ chính là bảo vệ riêng của Vệ Thanh Nhiên, nhìn bộ dáng của họ, liền khiến người ta tin họ là sát thủ có khả năng rất cao

Hồi lâu sau, khi người áo đen cảm thấy trong lòng nóng nảy không chịu nổi, người đàn ông ngồi trên ghế chính cười vui vẻ rút cuộc mở miệng nói chuyện: "Vẫn không có tin tức sao?" Rõ ràng là nét mặt lười biếng bình dị gần gũi, nhưng lời nói lại làm cho trái tim của người áo đen khẽ nháy lên, không biết làm sao.

Người khác có lẽ không biết ý những lời này của anh nhưng làm bảo vệ của Vệ Thanh Nhiên, bọn họ dĩ nhiên biết hàm nghĩa lời nói của anh, ở bên cạnh anh nói ít cũng có năm năm, cho tới bây giờ họ luôn thấy anh mỉm cười tao nhã với mọi người, duy trì quan hệ xa cách với mọi người, chưa từng thấy anh để ý ai như thế, nhất là một người phụ nữ, lại là một người phụ nữ chỉ gặp một lần, hơn nữa còn là một người phụ nữ vào nhà anh trộm cắp.

Bọn họ không nghĩ ra, chỉ là một người phụ nữ lén vào phòng sách ăn trộm, bọn họ nhìn rõ ràng, trên cái thế giới này không có mấy người xinh đẹp hơn người phụ nữ kia nhưng mà bọn họ không tin ông chủ của họ là người nông cạn chỉ coi trọng vẻ ngoài, anh ta bảo họ tìm tung tích của người phụ nữ kia trong mấy ngày qua, nhất định do cô ấy có chỗ hấp dẫn riêng.

Một người áo đen trong đó dùng giọng nói không chút tình cảm: "Tiên sinh, chúng ta chỉ biết là người phụ nữ kia là ai. Những điều khác không biết gì cả, hơn nữa gần đây cũng không có tung tích người kia, có lẽ phải đợi xem lại." Nhắc tới cũng thật sự kỳ quái, người phụ nữ kia kể từ khi xuất hiện trong căn phòng ngủ trước mắt này thì chưa từng xuất hiện nữa, hơn nữa bọn họ cũng không nghe thấy có nhân vật lớn nào bị mất thứ gì, có lẽ nghề của cô không phải trộm, chỉ là những lời này anh cũng không dám nói ra ngoài, bởi vì trước mắt ông chủ của họ rất có hứng thú với tên trộm đó, nếu như bị ngài biết bọn họ gọi thẳng người phụ nữ kia là tên trộm nữ, chắc chắn ngài sẽ tức giận.

"Vậy sao? Xem ra thật đúng là biết trốn!" Vệ Thanh Nhiên cười ý vị không rõ nói, trong tay chẳng biết lúc nào đã cầm tờ báo, mà tuần nam mỹ nữ trên

mặt tờ báo lớn không phải là Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần sao?

Biết cô là phụ nữ đã có chồng nhưng mà Vệ Thanh Nhiên anh cũng không phải là người tốt lành gì, chỉ cần anh thích, dù cô đã là vợ người ta rồi, anh cũng phải tranh thủ, đây chính là sự đen tối cất giấu trong lòng anh mà người khác không biết, còn nụ cười tao nhã chính là cách che giấu của anh. Mặc dù lúc đầu biết cô là người có chủ từ tờ báo này, trong lòng của anh vô cùng không thoải mái, cứ luôn buồn bực, nhưng mà Vệ Thanh Nhiên anh cũng không phải là một người tùy tiện buông thả, nên rất nhanh, trong lòng anh đã có quyết định, nâng cao tinh thần, quyết định phải người báo cáo vị trí rõ ràng của cô gái nhỏ kia cho anh nghe, không ngờ cô gái nhỏ lại đột nhiên mất tích, chỉ có thể biết được cô là vợ của Thẩm Dật Thần - người giàu có nhất thế giới, còn lại không biết gì cả, cả nhà của cô ở đâu cũng không biết, anh phải người đi tra cũng không tra được, bảo vệ vô cùng kỹ càng, từ đó cũng làm cho Vệ Thanh Nhiên biết cường địch của anh mạnh mẽ đến cỡ nào, nhưng mà Vệ Thanh Nhiên anh chưa từng sợ ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Cô gái nhỏ, là cô chọc tôi, nên cô chỉ có thể là của tôi, một tên con trai nhìn về mặt hạnh phúc của cô gái, trong lòng bá đạo nói.

Hai người áo đen bên cạnh nghe lời nói của ông chủ nhà mình, trong lòng không ngừng suy đoán ý tứ của hắn, nhưng cuối cùng không có kết quả, ai bảo hắn làm bộ đáng như không nhìn ra tâm tình.

"Ông chủ, thật ra nếu muốn gặp người vào thư phòng lúc trước, tôi có một biện pháp." Một người áo đen cung kính nói, còn không quên thận trọng quan sát người đàn ông ôn nhã ngồi ở vị trí chủ vị. Còn trầm mặc như vậy, hẳn sợ tìm mình không chịu nổi không khí quý dị này. Mặc dù người ngoài đồn ông chủ là vương tử dịu dàng, rất dễ thân cận, chỉ có bọn họ biết thật ra trong lòng hắn không hề giống bề ngoài dịu dàng. Có thể nói là phúc hắc, vô hình trung sẽ làm cho người ta áp lực, có lẽ đây chính là lý do hắn có thể trở thành nhân vật phong vân số một A thị. Đường đường là thị trường A thị, cho nên trước mặt bọn họ rất thận trọng, chỉ sợ chọc hắn không vui.

"Hả?" Vệ Thanh Nhiên lúc này mới mở mắt nhìn qua hai người áo đen, trong mắt ôn hòa nhìn bọn họ, khiến bọn họ nổi da gà, giờ phút này Vệ Thanh Nhiên một bộ rất hứng thú, giật giật mắt, ý bảo hắn nói tiếp.

"Chúng ta có thể thả tin tức ra ngoài, nói nơi này có châu báu khác." Người áo đen thấy ông chủ nhà mình có hứng thú, trong lòng mơ hồ có chút tự hào. Lúc nói chuyện, giọng nói không còn câu nệ như trước, ngược lại có thông khoái. Theo hắn phân tích thì nữ trộm kia thích những thứ như 'màu tím Yêu Cơ', vì vậy hắn mới nghĩ dùng châu báu làm mồi dụ, dẫn cô đến trộm lần nữa. Chỉ cần cô xuất hiện, trở thành cá trong lưới của ông chủ, mặc cho ông chủ vờ vờ bóp nặn đều được. Chỉ là bây giờ hắn không hiểu nổi ông chủ muốn lấy lại châu báu, hay là cảm thấy hứng thú với nữ trộm, muốn bắt cô đặt ở bên cạnh. Nhưng vô luận là loại nào, sử dụng phương pháp hắn cung cấp tuyệt đối không sai.

"Sau đó thì sao?" Vệ Thanh Nhiên một bộ ôn nhã cười nhạt, trong mắt lóe lên tia sáng ý vị không rõ, kéo nhẹ đôi môi hồng, chẳng lẽ hắn cho là như vậy cô gái đó sẽ xuất hiện? Châu báu, ha ha! Nếu như hắn thật nghĩ như vậy, không khỏi quá ngây thơ, xem ra người hắn bồi dưỡng tương đối thất bại a.

"Sau đó? Sau đó liền. . . . . Liền. . . . ." Người áo đen ấp a ấp úng nói không ra lời. Những thứ dễ hiểu như vậy hẳn tin tưởng chủ tử nhà mình cũng biết, nhưng hắn lại đặt câu hỏi, như vậy bày tỏ hắn không đồng ý ý kiến của hắn, chỉ là hắn không hiểu suy nghĩ của hắn rốt cuộc không tốt chỗ nào?

Người áo đen bên này kia vẫn còn ở vùi đầu đau khổ, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng nghĩ ngợi, còn bên cạnh một người áo đen khác thì thờ dãi trong lòng một hồi, người này mong muốn tranh công mà quên mất tư duy lô-gích rồi.

"Tôi ngu độn, không biết ý của tiên sinh là?" Người áo đen cuối cùng vẫn không nghĩ ra nguyên do, cúi đầu cung kính nói, trong lòng cảm khái, ông chủ chính là ông chủ, ngay cả ý tưởng cũng làm người khác đoán không ra, không trách được có thể lãnh đạo người khác.

"Ha ha! Cậu cho rằng phu nhân của người giàu sẽ thiếu châu báu?" Vệ Thanh Nhiên cười ha ha nói, không chớp mắt nhìn cô gái tuyệt sắc trên báo, khóe miệng theo thói quen nâng lên một độ cong đẹp mắt.

"Ý của ông chủ là nếu cô ta là phu nhân nhà giàu có như vậy nhất định không thiếu châu báu trang sức. Đêm đó chạy trốn thư phòng trộm 'Yêu Cơ màu tím', nhất định là có nguyên nhân. Thí dụ như 'Yêu Cơ màu tím' đối với cô có ý nghĩa quan trọng, hay cô thích khoái cảm trộm được đồ." Một người áo đen khác âm thầm thở dài một tiếng, chậm rãi lên tiếng nói, hắn lo lắng nếu mình không lên tiếng đánh thức đồng bạn trước mặt, chủ tử sẽ tức giận, lúc đó xui xẻo chính là hai người thuộc hạ bọn họ.

"Nhưng cũng có thể cô ta thích châu báu tinh xảo như 'Yêu Cơ màu tím'." Người áo đen cau mày không đồng ý phản bác, theo ý hắn, không có gì là tuyệt đối, phải biết tâm tư của kẻ trộm rất khó, trải qua một phen phỏng đoán, vốn là việc rất đơn giản liền trở thành phức tạp.

"Ha ha! Nói vậy là trước kia." Vệ Thanh Nhiên cười nhạt mà nói, con người ôn nhã đang nhìn gương mặt tuyệt sắc trên mặt báo thoáng qua tia sáng, chỉ có hắn biết sự thật không như thuộc hạ của hắn nói. Ngày đó hắn rõ ràng thấy cô nhìn 'màu tím Yêu Cơ' trong đôi mắt lóe lên kích động và hoài niệm.

Hơn nữa hắn điều tra ngày bán đấu giá 'Yêu Cơ màu tím', cô cũng tới, xem bộ dáng vội vã chạy tới, chỉ thấy cô cắt đứt giọng nói ngọt ngào của một cô gái kêu giá, ở bên tai cô ta nói thầm một hồi, sau đó hai người song song rời khỏi hiện trường.

Biết bán đấu giá đang như dầu sôi lửa bỏng, cô còn ngăn cản người khác kêu giá, như vậy có thể là thích cảm giác kích thích trộm đồ hoặc là không thích xài tiền bấy bạ, muốn tiết kiệm chút tiền, nhưng hoài niệm trong mắt cô đến tột cùng là có ý gì đây? Càng ngày càng nhiều nghi vấn đặt ra trong lòng Vệ Thanh Nhiên, khiến hần không ngừng nhủ mảy mề, cho dù có một tí cơ hội, hần đều muốn thử, theo phương pháp của thuộc hạ thử một lần cũng tốt, nghĩ thông suốt, trong lòng hần cũng sáng lên.

"Cứ dựa theo cậu nói mà làm, đi xuống đi!" Vệ Thanh Nhiên vuốt vuốt mi tâm nói. Đã một tháng, từ lúc công bố cô là phu nhân đệ nhất, cô lén mật dám lên án vào thư phòng hần trộm đồ, cô gái làm tâm tình hần rung động, lại như biến mất khỏi nhân gian, khiến hần như kiến bò trên chảo lửa, trong lòng không rõ tư vị. Làm một người lãnh đạo, hần có thói quen đem tất cả mọi chuyện bên cạnh nắm giữ trong bàn tay, nhưng bây giờ không có một tia đầu mối.

"Dạ, tôi lập tức đi làm." Người áo đen mắt sáng lên, cung kính nói, sau đó xoay người chuẩn bị ra ngoài, trong lòng ngược lại có chút nhao nhao muốn thử, vì ông chủ sư dụng chủ ý của mình mà hưng phấn, tin tưởng tiền đồ hần sẽ sáng lạn.

"Chờ một chút!" Ánh mắt Vệ Thanh Nhiên đột nhiên chột lóe, kích động gọi người áo đen sắp bước ra cửa thư phòng.

"Ông chủ?" Người áo đen đang hưng phấn nghĩ ngờ quay đầu, trong lòng lo lắng có phải ông chủ thay đổi chủ ý rồi, nếu như vậy, hần thật khó có ngày nổi danh a!

"Các ngươi thuận tiện tra một chút bối cảnh cụ thể của ‘Yêu Cơ màu tím’, hoặc là dây chuyền tương tự ‘Yêu Cơ màu tím’ cũng được, tra nguồn gốc, qua tay người nào, chủ nhân là ai; còn có nếu muốn dẫn cô ta ra ngoài, phải người theo dõi thiên hạ đệ nhất Thẩm Dật Thần, tìm người ẩn vào công ty hần cũng được, tóm lại lấy tin tức từ chỗ của hần, nhưng nhớ ngàn vạn lần không được tổn thương cô ấy." Vệ Thanh Nhiên nghiêm túc phân phó.

Suy nghĩ trong đầu thoáng qua, công phu của cô hần đã biết, thuộc hạ của hần chưa chắc là đối thủ của cô, chỉ có đàn ông cường hãn như hần mới có thể mạnh mẽ không chế cô gái như vậy, trong lòng cười ha ha, điều tốt đẹp chính là giai nhân chỉ gả cho tên thương nhân có tiền mà không có trí giá.

"Dạ!" Người áo đen nghe Vệ Thanh Nhiên nói, trong lòng sùng bái, không hổ là chủ tử, nghĩ chuyện gì cũng thấu đáo, tin tưởng vị trí nữ trộm sẽ rất nhanh biết được.

Vệ Thanh Nhiên phát phát tay, ý bảo bọn họ ra ngoài, trong chốc lát, thư phòng to như vậy chỉ còn lại một mình hần, trở nên an tĩnh dị thường, hần một lần nữa tưởng tượng nếu tương lai có cô gái cường hãn như vậy tham gia vào cuộc sống của hần, nhất định sẽ vô cùng đặc sắc, nếu chỉ có hần và cô cảm giác nhất định rất hạnh phúc đi! Một tên con trai trong lòng thầm nghĩ.

Đi ra thư phòng, một người áo đen dừng bước lại, nghi ngờ nói: "Cậu có cảm giác đêm hôm đó đột nhiên xuất hiện nữ trộm rất không bình thường? Theo lý thuyết, cô ta trộm đồ mà ông chủ ra giá cao trong buổi đấu giá đó, ông chủ phải cần rằng tiếc nuối mới đúng, cho dù hần có thói quen dùng ôn hòa để che giấu lửa giận trong lòng, cũng sẽ không nghiêm túc nói ra một câu ‘chớ làm tổn thương cô ấy’ dạng như vậy.", thái độ ông chủ làm cho hần mê hoặc, hần nhất định phải tìm ra lý do?

"Chuyện của ông chủ còn chưa tới phiên chúng ta thảo luận, cậu không phải muốn thăng chức sao? Hiện tại là cơ hội, hảo hảo làm việc đi!" Một người áo đen khác nhàn nhạt nhắc nhở, trong lòng cảm thán không giống. Người đàn ông đó hoàn toàn lâm vào ái tình, ngọt ngào, cuồng nộ, ghen, nghi ngờ, tâm tình tư khổ cũng xuất hiện qua. Ngoại trừ nụ cười ôn hòa bên ngoài, đây là lần đầu tiên hần gặp qua cảm xúc đó, người áo đen không đợi đồng bạn trả lời thích thú bước đi, biến mất ở hành lang lầu ba, lưu lại một người áo đen cô đơn cau mày.

Chỉ một tiếng, cả thành A liên tung tin ‘thị trường thành A - Vệ Thanh Nhiên lấy được châu báu danh quý tinh xảo’ sau năm giờ toàn bộ thế giới đã biết được tin tức này. Tất cả thương nhân, kẻ trộm, sát thủ, đặc công, Hắc bang trong nháy mắt rục rịch, vài người đề ý đến châu báu kia, có kẻ cố chủ nhử vạ, trong nhất thời, cả thành A âm thầm xao động không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Không nổi loạn không có nghĩa là mèo bệnh

Mà cô gái làm cả thành phố A xao động không dứt giờ khắc này đang ngủ say ở ngôi biệt thự bên bờ biển nào đó, mặc dù mang thai nhưng trước mắt vẫn chưa xuất hiện hiện tượng nôn nghén khó chịu, mỗi ngày ngoài cảm giác thèm ăn chính là ngủ. Một tên con trai lại vui mừng không hết, ít nhất không cần lo lắng cô sẽ thừa dịp anh đi công tác lén chạy đi làm động thai khi lần nữa, lần trước may mắn giữ được Bảo Bảo nhưng về sau không nhất định có may mắn này, vì khỏe mạnh của cô và Bảo Bảo, anh không thể không tương tượng.

Tối đêm giống như mực đậm nặng nề vẽ loạn ở cuối chân trời, ngay cả ánh sao nhàn nhạt cũng không có. Bóng đêm buông xuống, giữa mùa hạ cũng có chút lạnh lẽo, dưới ánh trăng mỏng lung, không thấy được mấy vì sao. Bầu trời không phải đen nhánh, ngược lại lộ ra một mảnh vô ngân xanh đậm, đưa về nơi xa.

Đứng vững bên bờ cát, khu vườn biệt thự có phong cách châu Âu đang phát ra ánh sáng rực rỡ. Trong phòng nghị sự lầu ba, rèm che cửa sổ sát đất tinh xảo tung bay, ánh trắng xuyên thấu qua màn che rơi vào cơ thể cao lớn anh tuấn của Thẩm Dật Thần, chỉ thấy hai tay anh bắt chéo đặt trước ngực, trông mất tâm thúy xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, nhìn từng bọt sóng mê mang suy nghĩ, thân thể cao ráo trong áo sơ mi trắng, chỉ đứng nghiêm như vậy đã cho người ta một loại cảm giác áp bức vô hình.

"Ông chủ, Hòa Long bang hiện tại chẳng những phát triển nhanh, hơn nữa càng ngày càng lớn lối, sớm muộn sẽ trở thành một khối u ác tính, tôi cho là bây giờ đang lúc nó lớn mạnh nên đem nó tiêu diệt mới đúng." Một người đàn ông mặc đường trang lòng đầy cảm phẫn nói, trong miệng tràn đầy bất mãn với hoạt động liên tiếp gần đây của Long Bang.

"Trương Trường lão lời ấy sai rồi, tôi cho là chúng ta cứ nên giấu, dù sao trước mắt Hòa Long bang cũng không nhắm vào Hắc Ưng bang chúng ta, có lẽ đối tượng của bọn họ cũng không phải chúng ta." Một nam tử trẻ tuổi đáng đáp lạnh lùng nói.

"Hừ —— hiện tại không nhắm vào là bởi vì bọn hắc không đủ cứng rắn, chờ bọn hắc đủ lớn, đến lúc đó đừng nói Hắc Ưng bang chúng ta không còn là Hắc bang lớn nhất thành phố A, ngay cả có chân ở thành phố A cũng rất khó. Dù sao “đã lừa đốt bắt tấn gió xuân thổi vạn vật hồi sinh” là tốt nhất, chúng ta phải động thủ trước, trước kia Hòa Long bang lớn mạnh tiêu diệt hết bọn họ cũng chưa chắc không tốt, bây giờ không phải là lúc nhân từ." Một người trung niên nhân khác gật đầu phân tích nói, trong giọng nói có tôn kính và đồng ý với người được gọi là Trương Trường lão.

"Tôi đồng ý kiến với Trương Trường lão -!" Một nhóm người nghe vậy cùng nhau phụ họa nói.

". . . . ."

Phòng nghị sự to như vậy chỉ nghe thấy sóng biển và gió đang gào thét, còn có tiếng thuộc hạ kịch liệt thảo luận, khí áp dị thường cường đại.

Mấy giây sau, Thẩm Dật Thần cuối cùng cũng phiền muộn trong lòng, tại sao lúc này mình không ôm thân thể mềm mại có hương vị ngọt ngào, lại đi đến đây nghe đám người kia nói nhảm những thứ vô nghĩa, anh thu hồi tầm mắt xoay người, trực tiếp nhìn tất cả thuộc hạ, trông mất sắc bén lạnh như băng quét chung quanh một vòng, phòng nghị sự nhất thời trở nên yên lặng như tờ.

Bọn họ quên mất chủ tử cũng ở đây, thảo luận lớn tiếng chút, hi vọng chủ tử sẽ không để ý.

Trong khi trong lòng mọi người âm thầm lo lắng, nóng nảy cực kỳ, Thẩm Dật Thần lúc này mới lên tiếng nói: "Tan họp!"

Lúc này mọi người rồi rít đi ra ngoài, không người nào dám chậm trễ, chỉ có trâu nghe mới sinh mới không sợ chết ngồi bất động ở đó.

"Ông chủ, này. . . . ." Chờ đợi phần lớn mọi người đi mất, một người đàn ông tuổi còn trẻ lo lắng hô, nhưng lời vừa tới miệng lại không xuất khẩu, bang quy rất nghiêm, nếu hắc bất tuân lời nói của ông chủ, chống đối anh, như vậy phạm tội lớn, đến lúc đó cả Hắc Ưng bang sẽ đối địch với hắc. Nhưng nếu không có nói, chủ tử giống như căn bản không đem chuyện này để trong lòng, bộ dáng như vậy trong bang vô cùng bất lợi.

Trong khi nam tử trẻ tuổi đang suy nghĩ lo lắng, một đồng bạn kéo hắc một cái, trực tiếp đưa hắc ra khỏi phòng nghị sự.

"Cậu làm gì kéo tớ ra? Tớ còn chuyện muốn nói với ông chủ." Nam tử trẻ tuổi tức giận, xoay người tiến vào phòng nghị sự lần nữa.

"Đợi đã! Sao cậu còn không rõ? Thái độ ông chủ như vậy đại biểu ngài căn bản không để bang phái nhỏ như Long Bang trong lòng, ông chủ tự nhiên có suy tính riêng. Cậu cần gì lo lắng, cậu có thể nghĩ được, ông chủ cũng có thể lấy được. Tớ khuyên cậu không cần vì chút chuyện đơn giản này mà đắc tội ông chủ. Mặc dù gần đây tâm tình ông chủ không tệ, nhưng không nổi giận không có nghĩa là mèo bệnh." Bạn tốt chậm rãi nói, dù sao trong lòng hắc không ai có thể có đủ tài hoa vượt qua trí khôn của ông chủ, cho nên bang bọn họ mới trở thành hắc bang đệ nhất thành phố A, làm người ta nghe đã sợ mất mật.

"Cũng đúng, tại sao tớ không nghĩ đến, không trách cậu có thể ngồi lên vị trí trưởng lão, thì ra đầu cậu cũng là linh quang. May mà cậu kịp thời kéo tớ ra ngoài, nếu không tớ còn không biết đã đắc tội ông chủ, bạn chí cốt. Haaa...!" Nam tử trẻ tuổi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lòng tràn đầy ảo não, nhìn phòng nghị sự một cái, sau đó mới đi theo bạn tốt.

Đợi khi tất cả thuộc hạ tản đi, Thẩm Dật Thần mới chậm rãi khôi phục cảm xúc, áp suất trên người nháy mắt trở lại bình thường, không còn lãnh khí. Nghĩ đến người trong lòng, khóe miệng hắc kéo thành nụ cười mê đảo chúng sanh, nhẹ nhàng đi tới phòng ngủ. Không biết bao buổi của anh ngủ chưa, anh không quên không có anh bên cạnh cô không ngủ ngon, hiện tại cô lại mang thai, chủ yếu là phải nghỉ ngơi cho khỏe, nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Dật Thần bước nhanh hơn.

Thẩm Dật Thần nhẹ giọng đi vào phòng ngủ, trăng sáng xuyên thấu qua roi cửa sổ thủy tinh phản xạ vào phòng ngủ, phủ sáng mặt đất. Anh có thể nhìn rõ ràng một vật nho nhỏ nhô lên trên chiếc giường lớn chứa đủ mười người. Khóe miệng khẽ nâng lên độ cong đẹp mắt, trong lòng tràn đầy nồng đậm thỏa mãn hạnh phúc. Khẽ bước đến bên giường, Thẩm Dật Thần vén chăn lên, từ từ nằm xuống sau lưng Hồ Cẩm Huyền, ôm cô từ phía sau, bàn tay đặt trên bụng nhỏ khẽ nhô, cảm thụ động tĩnh bên trong, trong lòng hạnh phúc rớt đầy.

Anh nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang say ngủ, chỉ thấy mái tóc che hơn nửa mặt cô, vài sợi tóc tùy ý rơi trên gối, có một vẻ đẹp xốc xếch. Anh dịu dàng vươn tay gạt sợi tóc trên khuôn mặt nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng vì say ngủ lập tức in rõ ràng trong mắt, đáng yêu không nói ra lời.

Không biết cô nằm mơ thấy cái gì, môi đỏ mọng khẽ vênh lên, theo hô hấp khẽ đóng khẽ mở, anh nhìn mà miệng đắng lưỡi khô.

Động lòng không bằng hành động, Thẩm Dật Thần lập tức đến gần môi đỏ mọng nũng nịu, cô thật quá ngọt ngào, anh không đành lòng buông cô ra, nhẹ nhàng mút thỏa thích môi đỏ nũng nịu, ý đồ lấy nhiều ngọt ngào hơn, nụ hôn nhẹ trong nháy mắt trở nên lửa nóng.

"U' . . . ." Hồ Cẩm Huyền trong mộng vô thức khẽ ngâm một tiếng, là lưỡi liếm mùi vị cô thích nhất.

Thẩm Dật Thần cảm thấy cô vô ý thức đáp lại, nụ hôn sâu hơn, trong lòng cảm thán, thật một vật nhỏ mềm nhọc, cô ấy hành động theo bản năng lại khiến anh mất khống chế. Nếu không phải cô đang mang thai, đoán chừng anh sẽ lay cô tỉnh dậy, xem ra bọn họ đã lâu không vận động.

Lời bác sĩ nhắc nhở vang bên tai anh, trong lúc mang thai không được vận động kịch liệt, nếu không sẽ thương tổn Bảo Bảo và phụ nữ có thai, thương bà xã như trời anh nào cam lòng để cô bị thương, chỉ có thể vừa hôn vừa tương tư.

Hồ Cẩm Huyền trong mộng cảm thấy có gì đó trên môi cô ngứa ngáy, có chút làm cô khó thở, lại có điểm khiến cô không cam lòng rời khỏi, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon, trước kia trong mộng từng có cảm giác tương tự, cô từ từ mở mắt.

Khuôn mặt anh tuần phóng đại cứ như vậy rơi vào trong mắt cô, thì ra vật nóng ngọc ngáy trên môi cô là môi của ông xã thân ái, anh trở lại đã hơn nửa đêm, không ngủ được lại hôn cô, tình lực của anh sao có thể tốt như vậy, làm việc một ngày còn có tinh thần như thế, Hồ Cẩm Huyền trong lòng thầm nghĩ.

Thẩm Dật Thần nhìn cô gái nhỏ đã tỉnh lại, không dừng lại động tác hôn cô mà hôn càng ngày càng dịu dàng, tay nhẹ nhàng vòng qua bả vai cô, nhiệt độ không ngừng lên cao, Hồ Cẩm Huyền bị anh hôn thất điên bát đảo, thanh âm yêu kiều trong miệng cũng bị anh nuốt hết.

Hồi lâu sau, Thẩm Dật Thần mới thờ gấp thả Hồ Cẩm Huyền ra, yếu say đắm hôn mái tóc cô một cái, thờ dài một tiếng: "Ngủ đi!" .

"Ngủ ngon!" Hồ Cẩm Huyền nhỏ giọng nói, sau đó mới hạ khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, nhưng buồn ngủ giờ phút này lại biến mất, trái tim đập bùm bùm, giống như ảnh hưởng của người đàn ông bên cạnh có tác động rất lớn đến cô.

"Ha ha! Xấu hổ ! Hành động trước kia còn thân mật hơn, sao càng ngày càng thích xấu hổ, chẳng lẽ em nghĩ tới điều gì, cho nên nhịp tim mới mau như vậy!" Thẩm Dật Thần từ phía sau cô thò đầu tới, thân mật hôn hai gò má, hài hước nói, trong giọng nói tất cả đều là nụ cười, nhìn thấy khuôn mặt cô gái yêu thích trước mắt đỏ sẫm, trái tim xúc động, bảo bối càng lúc càng đẹp, mà anh càng ngày càng thích trêu chọc cô.

"Không đứng đắn! Buồn ngủ quá a, em muốn ngủ." Hồ Cẩm Huyền làm bộ ngáp một cái, nhắm mắt lại, làm bộ mệt chết đi.

Khiến khoe miệng một tên con trai nhếch lên, cung chiều trên trán cô rơi xuống nụ hôn như lông vũ, tựa đầu nhẹ nhàng chôn trên cổ cô, chuẩn bị đi vào giấc ngủ, thầm nói: "Bảo bối, ngủ ngon!" .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Gợn sóng! động tình!

Mấy ngày nay, Vệ Thanh Nhiên bình tĩnh ở trong thư phòng, mặc dù trên mặt rất bình thản, nhưng chỉ có hần biết giờ phút này tâm tình hần như kiến bò trên chảo lửa, dị thường nóng nảy bất an. Trong lòng muốn biết tin tức gần đây của cô, muốn biết cô trốn nơi nào, vì sao hần phải nhiều người đi tìm như vậy đều không có kết quả. Lo lắng ở thư phòng đợi bao lâu, những người phải đi còn đang soát dấu vết của cô, hần thật không biết làm sao bây giờ.

Hần rõ ràng lo lắng hơi quá, đầu tư hỏi cũng không có linh quang. Giờ phút này đầu còn hình tượng như ngày thường, cả người giống như một tên nhóc mới nếm thử tình yêu nhân gian, trong mắt, trong lòng đều nghĩ đến cô gái tuyệt trần đó, nhất cử nhất động của cô, một cái nắn mảy một nụ cười, thậm chí giận dữ. Rõ ràng đêm đó trời rất tối, cũng chỉ giao chiến trong nháy mắt, lại hần sâu trong lòng hần, thậm chí mọc rễ nảy mầm. Tình yêu nha, quả thật nửa điểm cũng không khỏi lòng người a!

Cốc cốc cốc. . . . .

Trong khi Vệ Thanh Nhiên vẫn còn cảm thán bị thương, thư phòng vang lên tiếng gõ cửa. Nháy mắt kéo dòng suy nghĩ của hần, nghĩ thầm có thể đi tới biệt thự lâu ba trừ Quân gia chính là người của mình phải đi tìm cô, mà Quân gia đã xin nghỉ về nhà, như vậy chỉ người mà sáng giờ hần vẫn đang đợi. Hần khẽ thu lại tất cả tâm tình trên mặt, khôi phục hình tượng ôn nhã ban đầu, dịu dàng nói: "Vào đi!" . Chính hần không phát hiện ra trong giọng nói còn có chút vội vàng.

Quả nhiên sau một khắc một người áo đen tiến vào, hần cung kính đi tới trước bàn đọc sách của Vệ Thanh Nhiên, khi nhìn thấy trông mắt đen sáng lóng lánh mang theo chờ đợi của chủ tử nhìn thẳng vào mình, hần hơi sửng sốt, chủ tử hần khi nào có tâm tình như vậy. Dù sao cũng gặp gỡ nhiều loại người, người áo đen chỉ hơi sửng sốt, giọng nói không hề gợn sóng: "Ông chủ, tra được!" .

"Hả?" Vệ Thanh Nhiên nghe vậy, cười yếu ớt lên tiếng, nụ cười trong mắt dần dần dày lên, đối với lai lịch ‘Yêu Cơ màu tím’, hần chỉ có thái độ muốn thử, không nghĩ tới quả thật tra được. Như vậy hoài niệm trong mắt cô gái đêm đó có thể tra được rõ ràng đi! Than nhẹ một tiếng, ngay sau đó nghe thanh âm thuộc hạ không có một tia phách phồng vang lên.

"'Yêu Cơ màu tím' đến từ một đại gia tộc triều Thanh, một truyền qua từng đời, cũng không có gì đặc biệt." Người áo đen cung kính nói, mắt không hề chớp nhìn thẳng sắc mặt ông chủ. Quả thật nhìn thấy trong mắt hắn có thất vọng, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, ông chủ đã hăm sâu vào, người khác có lẽ không biết, nhưng ở bên cạnh ông chủ nhiều nhất năm như hắn, hơn nữa còn là ám vệ, chủ tử cường thế như thế nào hắn rõ ràng nhất.

Lòng riêng mà nói, hắn cũng không hy vọng ông chủ bị thứ tình yêu kia ngăn vấp, hắn phải đứng ở thế giới trên mọi người, chứ không phải đầy bụng tâm tư nữ tử tình trường (yêu đương) như lúc này. Chưa từng yêu cho nên hắn không hiểu tình, chỉ biết người một khi động tình sẽ là chuyện xấu.

"Không có gì đặc biệt sao?" Vệ Thanh Nhiên tự lẩm bầm, ngược lại nghĩ đến cái gì, tự giễu cười một tiếng, Vệ Thanh Nhiên hẳn khi nào vì muốn biết cảm xúc người khác mà đi tra xét? Quả thật đã trở nên không giống mình, sức quyến rũ cô gái đó cũng không nhỏ a!

"Còn cái gì phải nói sao?" Vệ Thanh Nhiên nháy mắt khôi phục lại bộ dáng, ngẩng đầu nhìn thấy thuộc hạ một bộ muốn nói lại thôi, dịu dàng hỏi, trông mắt sắc bén không chút có kỵ bản về người áo đen trước mắt.

Người áo đen đối mặt với trông mắt này giống như bị nhìn thấu, trong lòng run lên, nháy mắt thấp xuống chân mày, cung kính nói: "'Yêu Cơ màu tím' mặc dù không có chỗ đặc biệt, nhưng tôi tra được một dây chuyền giống 'màu tím Yêu Cơ' như đúc, đây là tất cả tài liệu." Người áo đen từ trong lòng ngực lấy ra một xấp giấy đặt trước mặt Vệ Thanh Nhiên.

Đúng là vẫn còn không thích vị ông chủ trước mắt cao cao tại thượng này thất vọng, cũng được! ông chủ hắn tôn kính nhất hôm nay động tình, bọn họ làm thuộc hạ nên ủng hộ mới phải, bộ dáng như vậy đại biểu hắn sẽ không cô đơn nữa, hơn nữa cô gái chói mắt ngày đó hẳn đã gặp, tin tưởng bộ dáng và bản lĩnh bất phàm kia sẽ không trở thành trở ngại của ông chủ.

Cả thư phòng trừ tiếng hít thở chỉ còn tiếng lật giấy vội vàng, hai phút ngắn ngủn, trong mắt vừa thoáng qua thất vọng nháy mắt sáng ngời, vội vàng nói: "An bài người lập tức vào đảng Duy Thái Khắc, Italy. Gia tộc Lạc Phát Nhĩ, nhớ không cần kinh động bất luận kẻ nào.".

"Ông chủ, không thể!" Người áo đen kêu lên một tiếng, rõ ràng không ngờ tới chút tài liệu của hắn lại gây hậu quả. Giờ phút này hắn không thể nào nghĩ đến ông chủ anh minh chỉ nói bọn hắn vào Duy Thái Khắc, gia tộc Lạc Phát Nhĩ, mà không nhắc tới muốn bọn hắn trộm dây chuyền màu tím trong gia tộc Lạc Phát Nhĩ, Duy Thái Khắc. Như vậy hắn muốn tự mình động thủ sao? Nhưng bộ dáng, thật có nhiều nguy hiểm.

"Người vượt quá khuôn phép rồi!" Vệ Thanh Nhiên khẽ cười nói, rõ ràng như gió nhẹ nước chảy, tuy nhiên nó cắt đứt vô hạn sát cơ.

Hơi sững sờ, người áo đen lúc này mới phát giác mình quá mức nóng lòng, trước mắt là chủ tử, nơi nào cho phép người nãi tửem can rờ, lập tức ứng tiếng nói: "Tôi biết sai!".

"Biết người lo lắng ta, chẳng qua chuyện ta quyết định không ai có thể thay đổi, người chỉ cần đi làm là được." Vệ Thanh Nhiên chậm lại thanh âm, dịu dàng nói, dù sao thuộc hạ đi theo mình nhiều năm, bọn họ có tâm tư gì hắn sao lại không rõ.

Hắn đã đợi không kịp, thay vì ở chỗ này khổ khổ chờ đợi tin tức từ những thuộc hạ trong công ty Thẩm Dật Thần, không bằng chính hắn chủ động xuất kích, dù sao Thẩm Dật Thần còn nhỏ tuổi đã lên làm ty phú thế giới, đầu óc của hắn không phải người bình thường có thể so sánh. Ai có thể chấp nhận nói cho người đàn ông khác vị trí của vợ mình, nếu có cũng không phải là đàn ông.

Hơn nữa thống lĩnh đảng Duy Thái Khắc, Italy - Lạc Phát Nhĩ, người như vậy làm sao hắn không biết, có thể thống lĩnh hắc đạo Italy nhất định không đơn giản. Cho nên không cho những thuộc hạ kia đi lấy trộm dây chuyền, là lo lắng kinh động đến Lạc Phát Nhĩ - Duy Thái Khắc. Như vậy hắn sẽ không có cơ hội lấy được dây chuyền có thể hấp dẫn cô gái đó xuất hiện, hắn không thể không tự mình ra tay, sự tình này, hắn không tin đám thuộc hạ kia có thể ứng phó đối thủ mạnh mẽ như vậy.

"Dạ!" Người áo đen cung kính nói, ông chủ không trách tội hắn là tốt rồi.

"Không có việc gì đi xuống đi! Gọi những người ở 'tập đoàn Thần Thoại' không cần động đến Thẩm Dật Thần. Nếu không sẽ dẫn lửa lên thân." Vệ Thanh Nhiên lạnh lạnh nói, Thẩm Dật Thần không đối thủ dễ đối phó, nếu không có gái tuyệt sắc đó cũng sẽ không trở thành vợ của hắn. Đêm hôm đó, cô nhóc như mèo con xù lông, làm cho người ta yêu thích đồng thời cũng làm người ta cảm giác khó thuần phục. Nhưng đáng về cô ấy lại ôn thuận tựa vào trong ngực chồng mình, cúi đầu cười yếu ớt, xinh đẹp như hoa trên báo chí, hai dung nhan bất hãm, hắn không thể không nói rất chướng mắt nhưng vẫn rất xứng đôi, khiến hắn âm thầm ghen tỵ hồi lâu.

Hiện tại hắn không muốn đánh thảo kinh xà, đợi đến khi hắn có lợi thế, khi đó hắn nhất định sẽ được như nguyện.

"Dạ! Tôi cáo lui!" Người áo đen không tỏ vẻ gì nói, tiếp theo xoay người rời thư phòng.

Thư phòng lập tức khôi phục bộ dáng trước, an tĩnh dị thường.

"Dây chuyền hạnh phúc sao? Em lấy dây chuyền kia là muốn hạnh phúc như cha mẹ sao, em muốn nhìn vật thấy người, dù sao cha mẹ đã từng có nó, hoặc là hai người đều là..." Vệ Thanh Nhiên cười ha hả nhìn cô gái trên tạp chí lẩm bầm, trong lòng có quyết định, trên mặt càng phát ra phong hoa trác tuyệt.

Mấy ngày nay bụng Hồ Cẩm Huyền nhô ra càng lớn, người cũng càng ngày càng không an phận. Bình thường trừ ngủ, thời gian còn lại hoặc là ra ngoài phơi nắng, hoặc là la hét buồn bực, muốn ra ngoài chơi, đi dạo thương trường một chút, hoặc là đi tìm bạn tốt của cô.

Vốn còn đang vì cô gần đây thích ngủ mà cao hứng, gần đây Thẩm Dật Thần lại trở nên đáp ứng không xuê, chỉ biết tâm tình phụ nữ có thay đổi

nhieu, nhưng không nghĩ tới tính hiếu động của cô ngày càng tích cực. Vốn tưởng rằng cô sắp làm mẹ, nên muốn sửa đổi tính tình hiếu động một chút, không nghĩ tới chẳng những không có, ngược lại càng trầm trọng thêm, hại anh trong vòng một ngày luôn pháp phòng, trừ xử lý chuyện trong bang, chuyện công ty, còn phải lo âu sức khoẻ của cô và Bảo Bảo trong bụng, hoàn toàn là hình tượng một người chồng tốt.

Đi dạo thương trường nơi nào thích hợp cho phụ nữ có thai, thương trường chẳng những nhiều người, hơn nữa không khí lưu thông cũng không tiện. Nếu có người không cẩn thận đụng phải cô thì làm thế nào, cho nên thương trường vạn vạn không thể đi được; bằng hữu cô đều là sát thủ, những người đó động hay bất động đều thích đàm luận đánh a giết a, không phải anh kỳ thị bọn họ, mà là thật bất lợi cho sự phát triển của thai nhi, con của anh phải do anh và cô tự mình giáo dục.

Nghĩ tới nơi dưỡng thai tốt nhất trừ trong bang chính là ở nhà, nếu như anh đoán không lầm, bên ngoài có rất nhiều người đang tìm tin tức của cô. Mặc dù không biết đối phương đến tốt cùng là có ý gì nhưng người phụ nữ của Thẩm Dật Thần anh, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tổn thương cô hoặc có tâm tư với cô. Mà bây giờ trong bang còn một ít chuyện phải xử lý, cho nên ở trong bang là tốt nhất, may mắn vùng lân cận cũng rất thích hợp để dưỡng thai.

Mà một người nào đó đang oán trách nhìn một tên con trai đang suy nghĩ phải sắp xếp cho cô thế nào, cô tuyệt đối không nghĩ tới bên ngoài bởi vì mình nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Thật là to gan, không phải là món ăn

Ban đêm, bầu trời giống như một tấm vải thô xanh đen được giặt sạch, ngôi sao giống như là những mảnh vàng vỡ lấp lánh rơi trên tấm vải thô này, có vẻ chói mắt khác thường.

Trong sân sau của một ngôi biệt thự tráng lệ tại ngoại ô Italy, ánh sao soi sáng, chiếu vào trong nước hồ bơi xanh thẳm, sóng gợn lăn tăn. Bên cạnh hồ đặt từng dãy ghế để nghỉ ngơi màu sắc đẹp đẽ.

Giờ phút này trong nước hồ bơi đang vang lên ào ào ào, bên cạnh hồ bơi có một đám người giúp việc đang cung kính cầm khăn lông lớn màu trắng cúi đầu đứng ở nơi đó, thỉnh thoảng có mấy người giúp việc to gan len lén liếc bóng dáng lớn đang bơi vui vẻ trong hồ, mặc dù không được người trong nước đáp lại, nhưng nhìn thấy cơ thể quyến rũ như thế, khuôn mặt nhỏ bé thanh tú cũng đỏ bừng.

Cộp cộp cộp. . . .

Tiếng vang có trật tự thuộc giày da truyền tới, càng ngày càng gần hồ bơi to lớn, sau một thoáng, một người đàn ông trung niên có bộ dáng như quân gia dẫn sáu người đàn ông lạnh lùng mặc quần áo đen đi tới bên cạnh hồ bơi, vẻ mặt lo lắng nhìn về chủ nhân đang bơi vui vẻ trong hồ.

"Chào quân gia đại nhân!" Một đám cô gái trẻ chờ đợi ở cạnh bể bơi nhìn thấy người đàn ông trung niên, không khỏi cung kính cúi đầu chào hỏi.

"Ừ, ông chủ xuống đó đã bao lâu?" Quân gia lo lắng hỏi, ông chủ của hắn luôn luôn không thích người khác quấy rầy cậu ấy bơi lội, cho nên hắn mới muốn xác định rõ chủ tử còn có bao lâu thời gian cho buổi họp.

"Đã một lúc rồi." Một cô hầu gái cung kính hồi đáp, nhìn thấy Quân gia tới như thế cũng không cảm thấy kinh hoàng, rất dễ nhận thấy đây là chuyện thường xảy ra trong biệt thự này.

"Được rồi, đi xuống đi!" Quân gia nghe vậy, nhận lấy khăn tắm màu trắng trên tay cô hầu gái, vẩy lui tất cả, mấy cô gái trẻ có ý đồ coi trộm dáng người to lớn của chủ nhân mình dù không cam nguyện, nhưng cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối cung kính lui ra, họ không phải làm việc trong biệt thự này ngày đầu tiên, dĩ nhiên biết thủ tục ở đây, hơn nữa họ đều đã trải qua tầng tầng chôn lựa mới được vào, tiền lương cao gấp đôi người giúp việc ở gia đình bình thường, họ dĩ nhiên sẽ không mất lý trí vứt bỏ chén cơm mình thật vất vả mới có được.

Quả nhiên, trong chốc lát, bóng dáng to lớn ở chính giữa hồ bơi nhanh chóng bơi về phía bờ giống như con cá nhỏ.

Rào rào!

Chỉ thấy một bóng dáng cao ráo to lớn cao ngạo từ trong bể bơi đi ra, toàn thân cao thấp chỉ có một cái quần bơi ngắn màu đen cực kỳ khô gò bao quanh, hai chân thon dài, cơ bụng sáu múi làm người ta điên cuồng, không có một chút thịt dư, bọt nước nhỏ trượt xuống từ da thịt trơn nhẵn màu lúa mạch, cuối cùng rơi xuống đất biến mất không thấy gì nữa.

Không thể phủ nhận, người đàn ông trước mắt này đích xác là một người đàn ông quyến rũ đến mức phụ nữ phải điên cuồng, một mái tóc ngắn gọn gàng, sợi tóc hơi xoắn màu nâu, mắt phượng lưu ly, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch. . . . Tổ hợp vào nhau tựa như một pho tượng điêu khắc hoàn mỹ mà chói mắt.

Chỉ thấy người đàn ông nhận lấy khăn tắm màu trắng trong tay quần gia trung niên tùy ý lau tóc, tiện tay ném khăn lông đã dùng xong vào tay quần gia, ưu nhã đi vào trong biệt thự, cả người có vẻ đẹp hoang dã cương quyết bướng bỉnh, là một người đàn ông vừa nguy hiểm lại dễ dàng làm cho người ta điên cuồng mê luyến.

Quần gia liền tranh thủ đưa khăn tắm trong tay tới sau lưng người áo đen, bước nhanh đuổi theo bước chân người đàn ông, cung kính mà cực kỳ lo lắng nói: "Ông chủ, có người xông vào thư phòng."

"Hả?" Lúc này người đàn ông mới dừng bước, có hứng thú xoay người, đôi mắt sắc bén khẽ híp một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

"Lúc này, hiện tại mấy bảo vệ đang đối phó." Quần gia lau mồ hôi trên trán, lo lắng nói, trong thư phòng cất giấu đều là tài liệu rất quan trọng, bây giờ trong lòng hắn có thể nói là lo lắng khác thường, bởi vì tất cả vấn đề trong biệt thự cơ hồ đều do hắn an bài, nếu biệt thự mất thứ gì, vậy hắn sẽ mất chức.

"Ha ha! Đi, đi xem một chút đến tột cùng là ai to gan như vậy, lại dám xông vào, hi vọng không phải tay mơ." Trong mắt người đàn ông chiếu xạ ra ánh sáng nguy hiểm, cười ha hả nói, sau đó liền đi tới thư phòng trước.

Về mặt quần gia lo lắng, trong lòng hô to, chủ tử của hắn lại có người để chơi, nhưng người cẩn thận như hắn lại lo lắng đề phòng, cam chịu đuổi theo bước chân người đàn ông.

Trong thư phòng to lớn lúc này rất lộn xộn, tài liệu rớt đầy đất, mà trên đất lại là mấy người áo đen vết thương chồng chất, cảnh tượng này rất dễ nhận ra là đã trải qua cuộc đánh nhau kịch liệt, người đàn ông và quần gia đi vào thư phòng liền nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Quần gia liếc bốn phía một cái, không có phát hiện người xông vào thư phòng, chỉ thấy được bảo vệ trong nhà bị đầy vết thương nằm trên mặt đất, gấp giọng hỏi: "Người xông vào đâu?", lúc này khi hắn đi vào, người áo đen xông vào vẫn còn ở đây, sao bây giờ lại không còn trong thư phòng nữa, hắn tuyệt đối không tin tưởng người xông vào có thể đánh ngã hết mấy bảo vệ mà chủ nhân huấn luyện ra.

Tròng mắt sắc bén của người đàn ông quét chung quanh một vòng, tầm mắt rơi vào trên cửa sổ mở ra, ý vị không rõ mở miệng nói: "Đã đi rồi."

"Ông chủ làm sao biết?" Quần gia nghi ngờ nhìn người đàn ông, trong mắt lộ vẻ không thể tin, người áo đen xông vào là thần hay sao, sao phòng thủ chặt chẽ như thế mà hắn cũng chạy được? Quần gia nhìn sang theo tầm mắt của người đàn ông, bảo vệ đầy vết thương trên đất, trong phòng trống trải chỉ có mấy gương mặt nhìn quen mắt, còn có cánh cửa sổ mở ra đều nói rõ người áo đen đã thoát khỏi thư phòng.

Nhưng có khả năng sao? Thiết bị trong phòng không chỉ vô cùng nghiêm mật, bảo vệ bên ngoài phòng ít nhất cũng có hơn trăm người, mọi người đều được chọn kỹ lựa khéo mà ra, nếu như một tên trộm bình thường cũng có thể dễ dàng ra vào trong nhà của Mafia Italy, thì nơi này nhất định có quý.

"Nghĩ rồi." Người đàn ông híp đôi mắt sắc bén, không phải nghi vấn, mà là nói rất khẳng định, không ngờ ở nơi hắn thống lĩnh lại xuất hiện nội quỷ, chuyện này càng ngày càng trở nên thú vị.

"Ông chủ, chúng ta có cần...?" Quần gia có ý kiến, nói nhỏ bên tai hắn, trong biệt thự có nội quỷ, chuyện này không lớn không nhỏ, cần nhanh chóng xử lý xong mới tốt.

"Đừng để ý, chuyện này rất thú vị mà? Hơn nữa món đồ chơi vừa rồi đã chạy." Người đàn ông cười một tiếng quý dī, trên gương mặt đẹp trai có vẻ tà mị, xoay người ra khỏi thư phòng, xem ra cuộc sống tương lai sẽ không quá nhàm chán.

"Toàn bộ lui xuống đi! Thực lực của các ngươi còn phải tăng cường." Quần gia vẫn nhìn bảo vệ bị thương chồng chất trên đất, nghiêm nghị nói, đám người kia đều là người do anh chọn kỹ lựa khéo ra để bảo vệ biệt thự, không ngờ vẫn để người khác thừa cơ hội, chuyện này bảo anh về sau làm sao làm việc trước mặt chủ tử, thờ dài một tiếng, may nhờ chủ tử trước giờ không làm việc theo lẽ thường, hình như ngài cảm thấy rất hứng thú với nội quỷ đó nên không có trách tội bọn họ, bằng không dù là sử dụng mạng già của hắn cũng không đủ.

Trong nháy mắt, thư phòng to lớn chỉ còn lại mình quần gia, dưới đất lộn xộn khiến hắn không nhìn được nhíu mày, bước nhanh ra thư phòng chuẩn bị an bài nhân viên quét dọn.

Đồng thời, trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn năm sao ở Italy, Vệ Thanh Nhiên mặc quần áo đen cời áo khoác của mình xuống, tùy ý ném ở bên cạnh, lười biếng ngồi trên ghế sa lon nhập khẩu cao cấp bằng da, lấy điện thoại trong túi ra bấm một dãy số.

"Mọi người lập tức rút lui khỏi Italy, trong thời gian ngắn đừng đến Italy làm ăn." Vệ Thanh Nhiên dịu dàng nói, cũng không đợi người trong điện thoại trả lời đã trực tiếp cúp điện thoại.

Róbert Vittek Lovell thật không đơn giản, tổn thất là nhỏ, mình khiêu chiến hắn mới là lớn, trong thời gian ngắn lại có thể chạy ra khỏi biệt thự, trong lòng hắn nhất định rất uất ức, mất mặt! Một khi hắn nghĩ thông đầu đuôi, vậy chuyện này khó có thể không chế, cho nên Vệ Thanh Nhiên không có lòng tham muốn chia một chén súp từ gia tộc của Róbert Vittek Lovell, mà là lấy được vật mình muốn liền bỏ chạy, như vậy mới có thể chấm dứt hậu họa.

Vệ Thanh Nhiên đứng dậy đi tới bên cạnh tủ rượu, lấy ra một ly cao cổ rót một ly rượu đỏ, sau đó trở lại trên ghế sa lon thoải mái, lười biếng tựa trên ghế sa lon, một cái tay thon dài thận trọng cầm lấy cái hộp nhỏ khó khăn mới lấy được, mở cái hộp chế bằng gỗ đàn ra, bên trong không phải đựng 'Yêu Cơ Màu Tím' sao? Nhưng hình như cái này còn tinh xảo hơn 'Yêu Cơ Màu Tím', ánh sáng càng chói mắt hơn, giống như cô gái nhỏ đó, nghĩ đến đây Vệ Thanh Nhiên nhẹ nhàng dùng lòng ngón tay vuốt ve dây chuyền màu tím trong hộp gỗ, gương mặt nho nhã đã phủ lên vẻ yêu thương, chứng tỏ tâm tình anh bây giờ rất tốt.

Mà bây giờ ở trong căn biệt thự kể bờ biển ở thành A đã bị quây lật trời, nguyên nhân đương nhiên là phu nhân của họ, cô gái nhỏ luôn được bang chủ cưng chiều thời gian trước vẫn vui vẻ tản bộ bên ngoài, nhưng mấy ngày nay cứ ở trong phòng không có đi ra, một ngày không ra có thể hiểu, nhưng là mấy ngày cũng ở trong phòng không ra thì thật lạ.

Trong lòng mọi người co rút một hồi, không phải họ ngạc nhiên cái gì, mà là vị nữ chủ nhân này hoàn toàn không phải một chủ nhân chịu ngồi yên, cho nên làm như vậy nhất định là có chuyện gì, nhưng chuyện của ông chủ, hạ nhân như họ không tiện hỏi. Không thể làm gì khác hơn là lo lắng, nếu vị tổ tông này có chuyện gì, mấy người đáng thương như họ sẽ gặp họa.

Đội lâu chết, rốt cuộc phu nhân của các cô bị ông chủ nhà các cô ẵm ra khỏi phòng, nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền bình yên vô sự xuất hiện, tất cả người giúp việc đều len lén thở ra một hơi, bắt đầu sống lại.

Thẩm Dật Thần ẵm Hồ Cẩm Huyền đi tới đình nghỉ mát trong vườn hoa biệt thự, thận trọng đặt cô ở trên ghế quý phi trong đình, nhìn thấy cô gái nhỏ này không biết mất hồn ở đâu, trong lòng không nhịn thở dài, anh có thể thống lĩnh xã hội đen cả thành A, bên trong hạng người gì chưa từng thấy, có ai không thuần phục anh đâu? Duy chỉ có cô gái nhỏ trước mắt, anh lại không có biện pháp nào với cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Đối thoại ban đêm, nuôi thật tốt

Ánh nắng ấm áp chiếu xạ vào trong đình, rơi vào trên người của Hồ Cẩm Huyền.

Nếu là bình thường, cô nhất định sẽ thoải mái híp mắt muốn ngủ một giấc thật ngon dưới ánh mặt trời, nhưng bây giờ cô làm sao còn có tâm tình đó, toàn bộ ý định cũng không biết bay đi đâu, ngay cả người đàn ông mình yêu bên cạnh dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình cô cũng không biết.

Xa xa, một quản gia mặc tây trang màu đen bước nhanh đi tới đình nghỉ mát, khoanh khắc đi tới nơi, nhìn thấy trường hợp này, mắt do dự chốc lát, cuối cùng vẫn điều chỉnh tốt hơi thở của mình, cung kính nói: "Ông chủ, mấy người chủ sự khác đã về đủ rồi, hội nghị cũng sắp bắt đầu."

Thở dài một tiếng, Thẩm Dật Thần đang muốn mở miệng hủy bỏ hội nghị, nhưng không ngờ lúc này Hồ Cẩm Huyền lại lên tiếng: "Anh đi làm việc của anh trước đi!" Có lẽ là tiếng thở dài của anh đã gọi về thần chí của cô.

Trông mắt thâm thúy của Thẩm Dật Thần nhìn thẳng cô, giống như muốn nhìn vào trong lòng của cô, trên mặt che giấu không được lo lắng, ngoài miệng lại không nói gì, cô thế này bảo anh làm sao yên tâm để cô ở đây một mình, từ ba ngày trước cô đã bắt đầu thế này, thường một mình ngẩn người, ngay cả anh nhìn cô cô cũng không có phát hiện, cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì, trực giác biết cô có cái gì gạt anh, nhưng đến giờ trong những sách anh xem chưa từng nói phụ nữ có thai thường hay ngẩn người, chỉ có suy nghĩ lung tung thôi.

Thấy anh không nói, Hồ Cẩm Huyền khẽ mỉm cười, đẩy anh một cái, luôn miệng thúc giục: "Mau đi đi! Đừng để người khác đợi lâu, em thật sự không có việc gì, chỉ hơi mệt mỏi, anh không cần lo lắng."

Người đàn ông này đang suy nghĩ gì cô làm sao lại không biết đây? Chỉ là trong lòng cô không thoải mái, ba ngày trước cô nhất thời vui mừng lấy sợi dây chuyền ngày đó chạy đến nhà người khác trộm được ra, nhưng kết quả phát hiện đây căn bản không phải là sợi dây của mẹ cô năm đó, mặc dù ngoại hình rất giống, nhưng cô biết nó không phải, bởi vì miệng sợi dây chuyền kia có một cơ quan nho nhỏ, đó là lúc cô còn bé nhầm chán phát hiện ra, rất dễ nhận thấy sợi dây chuyền cô trộm được trước đây không lâu không có cơ quan, vì vậy cô thất vọng, mấy ngày nay trong lòng không ngừng hỏi tưởng làm sao mới có thể tìm về sợi dây chuyền đã mất lâu ngày.

"Vậy em ngoan ngoãn phơi nắng một lát rồi về, có chuyện gì liền kêu người tìm anh." Thẩm Dật Thần sửa lại mấy sợi tóc rối trên trán cô, cưng chiều hôn trán của cô một cái, dịu dàng phân phó, anh cũng rất không muốn để cô một mình, nhưng hiện tại gần tới cuối năm, trong bang còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, hơn nữa anh muốn có thêm nhiều thời gian để dẫn cô đến nơi khác nghỉ ngơi, mỗi ngày không cần nghĩ gì, chỉ chuyên tâm dưỡng thai, hưởng thụ thật tốt thôi.

Hồ Cẩm Huyền vội vàng khéo léo gạt đầu một cái, nếu cô không đồng ý, anh chắc chắn sẽ không đi, đến lúc đó một đám chương sự trong các nghị sự chắc chắn vụng trộm nghị luận anh chỉ yêu mỹ nhân không thương giang sơn, cô còn chưa muốn trở thành tiêu điểm để người khác thảo luận.

Thẩm Dật Thần dẫn quản gia đi ra ngoài, trong chốc lát, thì có hai cô gái trẻ thận trọng đi vào bên cạnh đình, chờ cô phân phó, mà giờ khắc này cô cũng lâm vào trong suy nghĩ của mình lần nữa.

Hồ Cẩm Huyền duy trì tình huống ngẩn người không bao lâu, kể từ sau khi trở lại đình nghỉ mát ngày thứ hai, cô lại khôi phục bộ dáng trước kia, ngủ một lát liền ra ngoài tùy tiện đi dạo một vòng, mắt càng ngày càng có linh khí, tình huống như thế khiến cho bọn người hậu bị dọa sợ cũng lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, tiểu tổ tông họ phục vụ rốt cuộc không sao.

Mà Thảm Dật Thần lại bắt đầu lo lắng trong lòng, anh phát hiện mình như bà mẹ già, cô vui vẻ, anh lo lắng cô quá kích động; cô không vui, anh lại lo lắng như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của em bé, cũng khiến bản thân cô trở nên không khỏe, từ sau khi phân tích rõ liền biết mang thai đứa bé không dễ gì.

Thảm Dật Thần cũng buồn bực trong lòng, trước đó cô rất là an tĩnh, vô luận chọc như thế nào cô cũng không có phản ứng lớn, hiện tại cô lại biến về bộ dáng sáng sủa, khiến anh không thể không hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra, phân tích nguyên nhân cô thất thường.

Đêm khuya yên tĩnh, chính là thời cơ gây án tốt, giờ phút này, trong một căn phòng ở biệt thự bên bờ biển, Hồ Cẩm Huyền không hề buồn ngủ chút nào, bên tai nghe tiếng sóng biển rào rào, còn có tiếng hít thở nhẹ nhàng của người đàn ông bên cạnh, mắt nhắm chán nhìn trần nhà.

Đầu chợt thoáng qua thứ gì, Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng đẩy cánh tay đặt ở trên eo cô cũng không hề khiến cô không thoải mái ra, nhẹ nhàng nhích cơ thể của mình ra bên ngoài, ngồi ở bên giường mang dép xong liền chuẩn bị đi ra ngoài, không ngờ lúc này một cánh tay thon dài ảm áp êm ái ôm eo của cô, khiến cô không cách nào đi ra ngoài thêm một bước.

Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ quay đầu lại, lập tức nhìn vào trong đôi mắt như đầm sâu, người đàn ông ở trước mắt tinh thần sáng láng, nào có buồn ngủ chút nào? Không đúng, vấn đề là sao anh lại tỉnh lại, một khắc trước cô còn nghe tiếng hít thở khi ngủ của anh mà, cảm giác của anh bén nhọn như thế?

"Bà xã, buổi tối khuya em không ngủ, muốn đi đâu?" đầu Thảm Dật Thần tựa vào trong cổ cô, thỉnh thoảng hôn nhẹ da thịt hương vị ngọt ngào của cô, hơi thở ảm áp trực tiếp phun trên cổ bóng lóng như bạch ngọc của cô, chọc cho trong lòng cô run lên, cảm thấy ngứa ngáy nhột nhột, theo phản xạ lui về phía sau, trực tiếp té ở trong ngực của anh, khiến anh càng thêm không chút kiêng kỵ hôn cổ của cô.

"Em . . . Em không ngủ được, muốn đi ra ngoài một chút." Hồ Cẩm Huyền biết cái gì cũng không thể gạt được anh, hơn nữa cô cũng không muốn gạt anh, không thể làm gì khác hơn là nói thật.

"Không ngủ được? Nghĩ cái gì mà không ngủ được?" Thảm Dật Thần cười ha hả nói, trong lòng mặc dù rất không thoải mái vì cô còn có thể lo lắng trong sự cương chiều của anh, điều này làm cho anh cảm thấy mình còn chưa đạt tới mục tiêu ông xã tốt, nhưng về mặt rất buồn lòng giấu cợt cô, xác thực là cảnh tượng vợ chồng ngọt ngào..

"Thần!" Hồ Cẩm Huyền từ trong ngực của anh lộ ra một cái đầu nhỏ, mắt nghiêm túc nhìn anh, bộ dạng này rất rõ ràng là có chuyện gì quan trọng muốn nói, khiến Thảm Dật Thần không thể không mở đèn nhỏ bên cạnh lên, kiên nhẫn chờ cô nói.

"Mấy ngày trước em luôn ngăn người, trở nên rất an tĩnh, anh có biết vì sao không?" Hồ Cẩm Huyền hí mắt cười hỏi.

Không đợi được anh trả lời, tay nhỏ trắng nõn của Hồ Cẩm Huyền đã nâng ngón tay thon dài như nghệ thuật gia của anh lên đặt trong tay mình vuốt vuốt, nhìn như không yên lòng, thật ra thì chỉ có chính cô biết cô muốn thắng thần tất cả với anh là khó khăn cỡ nào, trong lòng còn rất là khâm trọng, sợ người đàn ông cưng chiều mình sẽ tức giận vì lý do mình mạo hiểm lần trước rất đơn giản.

"Thật ra là bởi vì dây chuyền lúc trước em trộm được từ nhà Vệ Thanh Nhiên là giả, không, dây chuyền không phải giả, mà là dây chuyền này rất giống sợi mẹ để lại cho em nhưng nó lại không phải, vì vậy trong lòng em mới cảm thấy phiền muộn." Hồ Cẩm Huyền buồn buồn mở miệng nói, an tĩnh chờ bảo táp tới, bây giờ cô nói ra rồi trong lòng thoải mái nhiều, cô cũng không phải lo lắng người đàn ông ở trước mắt bộc phát sẽ trừng trị cô thế nào, bởi vì cô mang thai em bé, hơn nữa người đàn ông này luôn luôn cưng cô nhất.

"Mẹ để lại cho em một sợi? Sao anh không biết em còn có một sợi dây chuyền?" Thảm Dật Thần hí mắt hỏi, nếu không phải tới nay anh nắm được sơ hở của cô gái này, cô có phải tính toán không nói cho anh biết gì hết, còn có tại sao sợi dây chuyền mẹ để lại cho cô lại ở Vệ Thanh Nhiên? Không phải nên ở trên tay của cô mới đúng sao?

"Ah. . . Trước đó em không có kể anh nghe chuyện mẹ để lại cho em sợi dây chuyền sao? Còn có việc sợi dây chuyền kia bị mất?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ quay đầu, ngược mắt nhìn vào trong mắt không rõ ý vị, trên mặt lộ đầy kinh ngạc, trong lòng âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ cô mơ hồ quên nói?

Thảm Dật Thần lắc đầu một cái, trên mặt có vẻ giận trách, anh vẫn còn chưa biết nhiều chuyện về vợ anh, điều này khiến anh thấy thất bại, cô gái nhỏ này hành hạ anh thật ghê gớm.

"A, sao thế, vậy bây giờ em nói anh biết." mặt Hồ Cẩm Huyền vô tội nói, nhìn người đàn ông trước mắt lộ ra nụ cười cam chịu và cưng chiều, trong lòng cô cười hả hê, quả nhiên là nhu thắng cương, tình yêu rất khó tin.

"Cũng bởi vì chuyện này mà em ngủ không yên? Hai ngày nay không phải tâm tình tốt hơn nhiều sao? Chẳng lẽ đang diễn trò cho anh xem, muốn anh không cần lo lắng?" Thảm Dật Thần nghi ngờ nói, trong lòng tính toán phải tìm được sợi dây chuyền đó của cô, nếu không cô còn duy trì dáng vẻ này tới lúc nào đây? Anh không nỡ để cô không vui.

"Không phải, tâm tình của em đột nhiên thay đổi tốt hơn là bởi vì em nghe được có một sợi dây chuyền rất giống sợi mà em bị mất xuất hiện." Hồ Cẩm Huyền hưng phấn nói, mắt long lánh làm cho người ta trầm mê, cả người giống như có sức sống.

"Ừ, cho nên em lại muốn lên thừa dịp anh ngủ, chạy đi xem sợi dây chuyền kia có phải sợi em tìm không?" Thảm Dật Thần gật đầu một cái, tức giận nói, trong giọng nói còn có chút cắn răng, có thể thấy được anh thật sự tức giận, trong lòng thầm giận cô gái nhỏ này không biết quý trọng mình, chạy loạn khắp nơi, làm mình tổn thương mới bỏ qua.

"Không có, hiện tại không phải em đang kể với anh sao, em biết bây giờ mình không còn một người, chẳng những cơ thể trở nên nặng nề, ngay cả bản lĩnh cũng không có linh hoạt như trước kia, cộng thêm bác sĩ nói người mang thai không thể vận động quá mạnh, hơn nữa lần trước em một mình xông

vào nhà Vệ Thanh Nhiên cũng bị anh ta bắt được, cho nên bây giờ khẳng định không cách nào xông vào, chớ nói chi là xem sợi dây chuyền kia." Hồ Cẩm Huyền bĩu môi giải thích, trong giọng nói đều bày tỏ sự biết điều của cô, chuyện gì cũng suy nghĩ vì em bé.

"Tốt nhất là như vậy, Vệ Thanh Nhiên lúc này em nói, sợi dây chuyền ở chỗ nào của Vệ Thanh Nhiên?" Thẩm Dật Thần cau mày nói, trong lòng suy nghĩ đây có phải âm mưu không, nếu không sao đúng lúc như vậy, hai sợi dây chuyền tương tự đều ở trong tay hắn? Nhưng cho dù là âm mưu, anh cũng phải lên kế hoạch thật tốt để lấy sợi dây chuyền về cho cô, hi vọng cô dưỡng thai thật tốt, đừng tỏ vẻ khổ não nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

"Sáng sớm hôm nay TV thông báo Vệ Thanh Nhiên ra giá cao mua một nhóm châu báu, lúc bắt đầu em cũng không để ý, không nghĩ tới trong lúc vô tình nhìn thấy châu báu kia, trong đó có một dây chuyền màu tím rất giống của mẹ cho em." Hồ Cẩm Huyền cảm khái nói, một ngày không tìm được dây chuyền đã mất, trong lòng cô một ngày không an tâm, tình huống đã kéo dài hơn mười năm, đều do ban đầu cô sợ ý lo là, nếu không làm sao có thể biến mất không tung tích đây?

"Ha ha! Vào dịp đúng như vậy?" Thẩm Dật Thần từ phía sau ôm lấy cô, bàn tay rộng theo thói quen trên bụng nhỏ gọi nổi lên, cảm thụ tiếng động bên trong, khoe miệng gọi lên ý cười không rõ, trông mất thắm thụy lúc sáng lúc tối, làm người ta không thấy rõ anh đang nghĩ gì, thời gian cứ như vậy tích tắc trôi qua, không khí dị thường tường hòa.

"Em biết ý của anh, em cũng nghĩ chuyện này không khỏi quá đúng dịp, tại sao dây chuyền em muốn tìm hai lần đều xuất hiện trong tay Vệ Thanh Nhiên, hơn nữa Vệ Thanh Nhiên này, nói thật, em mặc dù không hiểu rõ hắn nhưng hắn không đến mức là một người hiền hoà như người ta vẫn nói, cho dù hắn mua châu báu trân quý, cũng không cần loan truyền trên báo, làm như thế nhất định là có mục đích, chỉ là mục đích của hắn là gì?" Hồ Cẩm Huyền cau mày lâm vào suy nghĩ của mình, như thế nào đều nghĩ mãi mà không rõ.

"Em thật ra rất hiểu hắn sao!" Thẩm Dật Thần nghe người mình yêu nói về người đàn ông khác, hơn nữa cái đầu nhỏ cũng vì cái tên chết tiệt kia gây khó khăn mà lâm vào suy nghĩ riêng, hoàn toàn không để ý đến anh, trong lòng anh nhất thời bốc lên khó chịu, giọng nói âm dương quái khí, dứt lời còn trừng phạt khẽ cắn vành tai trắng nõn của cô, nghe cô không kim hãm được than nhẹ ra tiếng, suy nghĩ của cô rút cuộc hồi lại, trong lòng anh lúc này mới tràn đầy cảm giác tự hào.

"Ừ. . . . Anh mới vừa nói gì?" Hồ Cẩm Huyền mơ hồ quay đầu mặt nghi ngờ nói, cô nghĩ chuyện đến nhập thần, người đàn ông này không phải trong lòng khó chịu chứ? Nếu không đang êm đẹp thế nào lại cắn vành tai cô, hại cô run lên, không kim hãm được ngâm ra tiếng, kể từ mang thai, thân thể cô càng ngày càng nhạy cảm, sức miễn dịch đối với anh cũng càng ngày càng kém, mọi người đều nói nam nhân 31 như cành hoa, ông xã cô chính là Nhất Chi Hoa rồi, hiện tại thật tốt, cô bị anh mê hoặc cũng là bình thường, nam sắc a nam sắc!

"Không chuyên tâm, anh nói em rất hiểu rõ Vệ Thanh Nhiên sao!" Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng gõ đầu nhỏ của cô một cái, làm bộ không vui nói.

‘mặc dù em không hiểu rõ hắn, nhưng hắn cũng không phải người tốt, ’ giọng nói của ông xã thân ái không bốc lên chua mới là lạ, cô phân tích thấu đáo như thế, nên nói cô tí mỉ, hay là cô có ý giận anh mới tốt.

Mặc dù trong lòng vô cùng chua xót, anh cũng không thể phát tiết trước mặt cô, cô và tiểu bảo bảo là bảo bối trong lòng anh, hừ cô và tiểu bảo bảo trong bụng sẽ không tốt, tất cả đều là lỗi của Vệ Thanh Nhiên cái tên khổng tước nam gây họa, đang êm đẹp dám mơ ước bảo bối của anh. Anh không quên ánh mắt tiêu tử kia nhìn bảo bối ngày đó, rõ ràng chính là tình yêu của đàn ông và phụ nữ, làm cho người ta nổi da gà đồng thời cũng cảm thấy ghê tởm. Biết rõ cô là người có chủ, còn dám làm nhiều chuyện như vậy, thật không bình tĩnh rồi, ngày đó nên đá chết hắn, hiện tại cũng không làm lòng anh chua chua.

"Ha ha! Cái này ghen nha? Em nói không phải sự thật, mặc dù bình thường không biết Vệ Thanh Nhiên, nhưng chuyện về hắn em biết một chút, hơn nữa A San chính là một người ái mộ Vệ Thanh Nhiên, luôn thích ở bên tai em câu nhàu chuyện của hắn, em không muốn biết cũng rất khó." Hồ Cẩm Huyền khó khăn xoa người, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, tay nhỏ bé trắng nõn vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, mặt cười ha hả nói. Người đàn ông này giống như rất thích ghen, lại bá đạo muốn chết, không cho phép như vậy không được phép cái kia, những thứ này đều là thứ cô thích, nói cô tính tình cô quái cũng tốt, dù sao cô quan niệm nếu một người không thêm đề ý người, hắn cần gì đề ý, bởi vì trong lòng đề ý, cho nên đối với người yêu cầu càng nhiều, mỗi khi anh biểu hiện bá đạo hoặc ghen, trong lòng cô cũng cảm giác ngọt ngào, đời này, Hồ Cẩm Huyền cô gả cho một xuất chúng như vậy hơn nữa còn thương cô, thật là khó kiếm.

"A San là ai?" Thẩm Dật Thần mê hoặc hỏi, ý của cô là cái gọi là A San cả ngày ở bên cạnh lỗ tai thân ái lẩm bẩm Vệ Thanh Nhiên, cho nên cô mới hiểu hắn, nhưng A San là nơi nào nhô ra, cho dù muốn nói thầm cũng là anh nói thầm bên tai thân ái được chứ, mà không phải người đàn ông khác, cô đã có chủ rồi.

"A San chính là bằng hữu trong bang của em, ngoại giới xưng là ‘Tứ Hạt tử’, họ đều có năng lực rất cường đại, hơn nữa họ còn biết còn anh, hôm nào em giới thiệu cho anh." Hồ Cẩm Huyền cười đắc ý nói, bằng hữu cô cũng không phải cái gì, đừng xem họ bình thường ôn thuận, lúc thi hành nhiệm vụ ở

bên ngoài đều cường hãn làm người ta giận sôi gan.

"Từ Hạt tử? Ha ha! Thật đúng là làm người khác tò mò em đến tột cùng còn biết những người nào." Thẩm Dật Thần cung chiều nói, anh chỉ biết bảo bối thân ái nhất định có bằng hữu ở bên ngoài, chỉ là không đoán được đường đường 'Từ Hạt tử' đều là bạn tốt của cô, nghe cô nói muốn giới thiệu mình cho bạn tốt của cô, anh thật đúng có điểm mong đợi.

"Cái này anh về sau sẽ biết." Hồ Cẩm Huyền cười hì hì nói, nói hết lời trong lòng, cô nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, có lẽ trước kia quan điểm của cô sai, luôn cho rằng cái gì cũng gạt anh mới tốt, không biết như vậy lại làm anh càng thêm lo lắng, xem ra giữa phu thê quan trọng nhất không đơn thuần là tin tưởng lẫn nhau, mà còn phải thẳng thắn.

"Cái này trước không nói, Vệ Thanh Nhiên nếu tung tin tức như thế, khẳng định rắc tâm không ổn, mấy ngày nay em không được đi đâu, về phần dây chuyền mẹ cho em liên giao cho anh, anh nhất định đem nó về cho em, biết không?" thần sắc Thẩm Dật Thần nặng nề nói, anh thật lo lắng cô lại gạt mình lên chạy đi, đến lúc đó bị thương cũng phiền toái, mà anh và con gái chưa ra đời càng thêm bị kích.

Vệ Thanh Nhiên có chủ ý gì, anh rất rõ ràng, người trong cuộc là cô lại mơ mơ hồ hồ, đêm đó Vệ Thanh Nhiên ái mộ cô, cộng thêm thời gian này Không Tước nam kia làm ra chuyện oanh động, rõ ràng tiểu tử kia có chuẩn bị, đặc biệt muốn dẫn cô đi trộm dây chuyền tương tự kia, nhưng có anh ở đây, tên kia chết tâm đi! Anh tuyệt đối không để cho cô ra ngoài thấy người khác, cho dù muốn gặp người cũng muốn chọc tức tên Vệ Thanh Nhiên, trong lòng một tên con trai thâm nghĩ.

"Nhưng em không muốn bỏ qua cơ hội lần này, nếu dây chuyền thật sự là của mẹ thì thế nào?" Hồ Cẩm Huyền uất ức cắn cắn môi của mình, một bộ bị người khi dễ, tìm người nào đó đập rền lên đồng thời cũng rất nhứt đầu, Vệ Thanh Nhiên chính là nhìn trúng nhược điểm của cô, cho nên mới không chút kiêng kỵ, ngay cả anh là phu quân chân chính đều không để trong mắt, tốt, thật là rất tốt! Nếu Vệ Thanh Nhiên kiêu ngạo như vậy, anh phải gấp hẩn một lần.

"Tóm lại chuyện này giao cho anh, em nha, hảo hảo ở nhà dưỡng thai, đến lúc đó sinh đứa bé trắng trẻo mập mạp cho anh." Thẩm Dật Thần cung chiều nheo mắt cười ngạo nghễ ưỡn lên của cô một cái, tình huống hiện tại xem ra anh nhất định phải tăng cường thiết bị phòng thủ trong bang thật tốt mới được, để ngừa trong lòng cô quá mức gấp gáp mà tự chu trương.

"Nhưng . . . ." Hồ Cẩm Huyền nóng nảy xuất khẩu còn muốn nói, nhưng bị một ngón tay út thon dài che miệng môi, ngăn trở lời của cô.

"Hừ. . . . . Không có nhưng nhị gì hết, năng lực của anh em còn chưa tin sao? Chuyện này liền giao cho anh tới làm." Thẩm Dật Thần cung chiều lấy tay đặt trên môi mềm đỏ tươi của cô, thanh âm trầm thấp giống như rượu trân quý trăm năm, làm người ta không nhịn được bị mê hoặc.

Trong lòng Hồ Cẩm Huyền thở dài một tiếng, năng lực của anh là có con mắt nhìn, nếu cô dám nói đường đường người giàu nhất thế giới, lại ngồi ở vị trí thứ nhất hắc bang có năng lực không được, đoán chừng người ái mộ anh sẽ mắng chết cô, xem ra giao cho anh đi làm, dù sao cô bây giờ cũng không phải là một người.

Nhìn môi anh đào phẫn hồng khê cong lên, điểm đậm đáng yêu đang nhìn mình, hầu kết Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng giật giật, cánh tay dài vừa thu lại, thuận thế chế trụ eo thon của cô, ôm cô vào trong ngực, cuồng nhiệt hôn môi, hơi nghi ngờ gấp gấp thăm dò ngọt ngào của cô, cô gái nhỏ này rốt cuộc có biết bộ dáng cô tuyệt đối có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng hóa thân làm sói, nuốt cô vào bụng hay không, huống chi anh bị cấm dục lâu như vậy, trong lòng đã sớm chịu đựng không nổi, tất cả chỉ có thể theo suy nghĩ của mình đi.

Nụ hôn của anh tùy ý cướp lấy tất cả, cô từ từ cảm thấy sự khó thở, thân thể hư mềm vô lực tựa sát anh, anh quyền uy không thôi rồi đi môi cô, bàn tay nóng bỏng đặt tại trên eo có thể cháy da thịt cô, thanh âm dục thường khàn khàn hỏi: "Có thể không? Anh sẽ tận tâm.", anh điều tra rất nhiều sách, mang thai đến giai đoạn này là có thể tiến hành chuyện phòng the giữa phu thê, chỉ cần cẩn thận là tốt, ban đầu có được tin tức này, trong lòng anh không biết kích động bao nhiêu.

"Ừ." Hồ Cẩm Huyền ngượng ngùng gật đầu một cái, phẫn hồng trong nháy mắt tràn ngập vành tai cô, kéo dài tới cần cổ, khoe khoang cực kỳ, nhìn thấy trong lòng anh một hồi kích động, nụ hôn lần nữa rơi xuống môi đỏ mọng, tay đã hành động, mang theo chút kích động và cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Mấy ngày kế tiếp Hồ Cẩm Huyền theo thường ngày tâm bình khí hòa dưỡng thai, ngày trôi qua thích ý, trạng thái tinh thần hoàn toàn không còn uể oải giống hai ngày trước, trong lòng cô cũng đã suy nghĩ thông suốt, nếu nhiều chuyện lạ như vậy, hơn nữa hiện tại cô còn là một phụ nữ có thai, nhìn ra anh đối với tiểu sinh mệnh này coi trọng cỡ nào, tất cả mọi chuyện dứt khoát liền giao cho ông xã đi làm, huống chi năng lực của anh chỉ cần có mắt đều thấy.

Từ buổi tối nhận thức chung, đã qua nhiều ngày trên mặt cô không còn thái độ nóng nảy.

Mặt trời ấm áp chiếu lên người, nằm trên ghế quý phi ở đình nghỉ mát Hồ Cẩn Huyền không nhìn được thờ dài, hoàng hậu cưỡi ngựa trôi qua ngày cũng không thoải mái như cô, ít nhất cô bây giờ có thể nói là chán heo, không! Phải nói là bị người nuôi, ăn no đi nằm ngủ, cái gì cũng không cần nghĩ, đầu trực tiếp bãi công, ông xã sẽ phục vụ cô thật tốt, nghĩ đến người đàn ông kia, cô liền nghĩ đến những ngày gần đây anh quán quýt si mê, người đàn ông này giống như con sói không thỏa mãn, tựa hồ muốn bù lại những ngày không được vận động, ngày ngày quán cô, không biết có phải vì mang thai hay không, hay vì anh luôn ở trước mắt cô lúc ẩn lúc hiện, cô bây giờ càng ngày càng lệ thuộc vào anh, theo lý mà nói, Hồ Cẩn Huyền cô trước kia không phải người thích phiền toái, hiện tại đều thay đổi rồi, chỉ là cô cũng không chán ghét tính tình mình bây giờ, hơn nữa ông xã dường như còn rất thích cô dính lấy anh, Hồ Cẩn Huyền thầm nghĩ.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ chính mình Hồ Cẩn Huyền đột nhiên nường mảy, trong lòng không vui là ai ở bên ngoài cãi lộn, quấy rầy suy nghĩ ngọt ngào của cô, nẩy tháng này, cô cũng chưa gặp người làm nào không biết sống chết la lớn, hơn nữa người làm bên cạnh đều tận trung tận trách làm việc, chuyện gì đều cẩn thận, dám làm can như vậy chẳng lẽ đối phương không phải người làm? Nhưng không phải người làm làm sao sẽ xuất hiện trong bang?

Cô hầu gái bên cạnh Hồ Cẩn Huyền phát hiện nữ chủ nhân xinh đẹp này chân mày khẽ nhíu, trong lòng biết cô đã bắt đầu không nhìn được, âm thầm kêu lên đến tột cùng là người nào to gan như vậy, biết rõ mỗi buổi trưa phu nhân cũng sẽ ở đình nghỉ mát nghỉ ngơi, lại dám ở chỗ này cãi lộn, không muốn sống nữa sao? Hay có người cô ý? Trong bang không có người không có quy củ đi! Không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, cô hầu gái lạnh lẽo thôi lui khỏi đình nghỉ mát, hướng thanh âm ồn ào bước nhanh tới.

Trong chốc lát, cô hầu gái vội vàng vàng chạy trở về đình nghỉ mát, âm thanh ồn ào cũng không còn, Hồ Cẩn Huyền gật gật mày đẹp nhìn thần sắc nóng nảy trở về của cô hầu gái một cái, trong lòng thầm than xem ra người trong bang đều không phải tuyệt sắc bình thường, chỉ một ánh mắt, cô cũng biết phải làm sao để người khác thư tâm, nghĩ tới đây, Hồ Cẩn Huyền lại không thể không tự hào khả năng bồi dưỡng thuộc hạ xuất sắc của ông xã.

"Phu nhân." Cô hầu gái nghiêm túc quan sát gương mặt thích ý của nữ chủ nhân, trong lòng suy nghĩ làm thế nào bẩm báo chuyện vừa xảy ra mới không để cô tức giận, hiện tại cô cảm giác mình quấy rầy nữ chủ nhân nghỉ ngơi là một việc tội ác tày trời, nhưng người phía ngoài kia còn chờ, nếu cô không báo cho phu nhân, đoán chừng người bên ngoài đình nghỉ mát sẽ không bình tĩnh lại cãi lộn.

"Hà?" Hồ Cẩn Huyền nhắm mắt lại không chút để ý lên tiếng, trong giọng nói hàm chứa buồn ngủ nhẹ, mặt trời này quá ấm áp rồi, khiến cô không nhìn được muốn ngủ một giấc, rõ ràng đã ngủ nhiều như vậy, cô vẫn muốn ngủ, xem ra phụ nữ có thai lớn nhất, hơn nữa nhất thích ngủ, chỉ là nhìn cô hầu gái ngay trước mắt giống như có cái gì vô cùng trọng yếu muốn nói với cô, lúc này mới nhìn được buồn ngủ.

"Thủy Tâm tìm người." Cô hầu gái nhẹ nhàng nói, ánh mắt quan sát nữ chủ nhân, không có bất kỳ thần thái không kiên nhẫn tảng đá treo trong lòng cô mới khẽ để xuống, trong lòng thầm than may nhờ nữ chủ nhân này rất dễ sống chung.

"Thủy Tâm?" Hồ Cẩn Huyền mở ra cặp mắt sương mù, mặt mê hoặc nhìn cô hầu gái, nhìn chăm chú khiến cô không biết làm sao, cho là nữ chủ nhân tức giận, thật ra không phải, Hồ Cẩn Huyền nhìn cô hầu gái thuần túy là phản xạ, cô không biết Thủy Tâm là ai! Chẳng lẽ là người ái mộ ông xã, gọi cô nương vị trí Thâm phu nhân? trong lòng Hồ Cẩn Huyền kích động thầm nghĩ.

Cũng không thể trách cô suy nghĩ nhiều, bởi vì tiểu thuyết đều viết loại này, hơn nữa những chuyện bất hạnh đúng lúc cô mang thai, ông xã hạn chế này hạn chế kia, hoàn toàn không rời đi biệt thự một bước, chỉ từ khi cô biết được mình mang thai, cô đã đến biệt thự gần biển, hơn nữa còn cùng đi với ông xã, cho nên bình thường rồi rảnh cô đều lên mạng một chút, xem tiểu thuyết.

Lại nói, người đàn ông này thấy cô thường vọc máy vi tính, còn cau mày ra lệnh không cho phép tiêu nhiều thời gian như vậy trên máy, bởi vì khúc xạ, đối với tiêu bảo bảo trong bụng không tốt, cho nên trước mắt, cô lại trở về một người nhàm chán, không nghĩ tới bây giờ thậm chí khiến cô cảm giác hứng thú, cô dĩ nhiên trong lòng vô cùng kích động.

"Đúng vậy." Cô hầu gái nhìn nữ chủ nhân không ngừng biến hóa khuôn mặt tuyệt sắc, trong lòng nghi ngờ tại sao nữ chủ nhân có nhiều thần sắc như vậy? Thật giống như mong đợi, nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là cô không mất hứng, trong lòng cô hầu gái mới phóng tâm một chút, trong bang ai không biết cô gái trước mắt là bảo bối trong tay chủ tử, một cái cau mày, đoán chừng toàn bang trên dưới đều muốn lu bù lên dự đổ vị Tiểu Tô Tổng vui vẻ.

"Gọi cô ta vào đi!" Hồ Cẩn Huyền ngăn chặn kích động trong lòng, sắc mặt bình tĩnh nói, thế nào cô cũng không thể lộ ra kích động đối với cô gái ái mộ ông xã mình! Bộ dáng kia quá không được bình thường, trong lòng một nữ nào đó nổi lên ý dâm.

"Dạ, phu nhân." Cô hầu gái gật đầu một cái, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong lòng Hồ Cẩn Huyền cực kỳ kích động kiềm ánh mắt mong chờ, cô hầu gái dẫn một cô gái thanh tú đi về phía cô, từ xa nhìn lại, cô gái này vô cùng kiều tiểu như baby, theo bước chân đến gần, Hồ Cẩn Huyền lúc này mới thấy rõ cô ấy, bề ngoài thanh tú, màu da bạch bạch nộn nộn, mắt to đen láy giống như biết nói, đôi môi hồng hào rất mê người. Trên người còn có một cổ linh khí làm người ta mê hoặc, đây tuyệt đối không phải người làm người ta chán ghét, Hồ Cẩn Huyền nghĩ như vậy, nhưng trước mắt cô ấy muốn gặp cô, rất có thể thích ông xã cô, chỉ là người càng xem càng quen mắt? Dường như đã gặp qua ở nơi nào, cô càng nghĩ càng không nghĩ ra.

"Cô tìm tôi?" Nhớ không nổi thứ gì, Hồ Cẩn Huyền dứt khoát không muốn, nhíu mày hỏi, mắt cũng không nháy mắt nhìn cô gái thanh tú, càng xem càng hài lòng, cái đầu nhỏ còn thỉnh thoảng gật đầu một cái.

Bị phu nhân nhìn giống như hàng hóa, Thủy Tâm trước mắt cảm giác đặc biệt không được tự nhiên, nhưng cô không lùi bước, dứt khoát quyết định muốn làm ồn ào ở nơi phu nhân nghỉ ngơi, làm như vậy là để nhìn thấy phu nhân, cũng nghĩ đến hậu quả. Nhưng trái nghĩ phải nghĩ, không nghĩ đến nhìn thấy phu nhân như vậy, Thủy Tâm nghĩ chuyện mình sắp sửa nói, cắn răng, quỳ một gối xuống trước mặt Hồ Cẩn Huyền, sắc mặt thẳng thắn cung kính.

"Này —— này —— cô làm gì đấy? Có chuyện gì cứ nói thẳng, làm gì quý, có một số việc không phải nói quý là có thể thành phải không? Không phải của chúng ta, chúng ta không thể cưỡng cầu a! Trên đời đàn ông tốt còn nhiều, cô còn nhỏ, còn lo không có ai muốn cô sao?" Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy cô gái tên 'Thủy Tâm' quý xuồng, nhất thời như bọ chó, kêu lên một tiếng, lớn tiếng khuyên nhủ, trực giác cô không thích người có linh khí như vậy bởi vì chuyện yêu đương mà hạ thấp tư thái quý gối trước mặt người khác, hơn nữa Hồ Cẩm Huyền cô, đường đường đệ nhất sát thủ, phu nhân Hắc bang đệ nhất thành phố A cũng không thích người khác quý mình, cảm giác rất không may mắn, giống như mạng sống rất ngắn, cho nên cô mới phản ứng lớn như vậy.

Mà giờ khắc này Thủy Tâm quý trên mặt đất căn bản không biết nữ chủ nhân đang nói chuyện hoang đường bậy bạ gì, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ phu nhân hiểu lầm cái gì? Tốt như vậy, nói trên đời đàn ông tốt còn nhiều, hơn nữa mình còn lớn, thì giờ chuyện tình phía trên, Thủy Tâm cung kính nói: "Phu nhân, xin ngài thu tôi làm đồ đệ!"

"A. . . . ." Nghe vậy, Hồ Cẩm Huyền có chút ngẩn ngang trong gió, thì ra tiểu cô nương này sùng bái cô, mà không phải coi trọng ông xã, cô nghĩ quá nhiều, hại cô còn kích động như vậy, nhưng bây giờ cần thận suy nghĩ một chút, ông xã hướng về người khác đều là một bộ mặt lãnh người, người nào sẽ thích loại không khí lạnh lẽo? Không đem mình đồng thành nước đá đó chính là kỳ tích.

Mà giờ khắc này cô hầu gái đứng một bên cuối cùng từ lúc nói chuyện với nhau nghe được một chút đầu mối, vừa mới bắt đầu, phu nhân cho là Thủy Tâm có ý tứ với ông chủ, cho nên nhất quyết khuyên can, ai biết Thủy Tâm cô nương có hứng thú với phu nhân, không! Xác thực mà nói là Thủy Tâm đối với công phu phu nhân có hứng thú, cho nên mới náo loạn như vậy, giờ phút này cô hầu gái rất muốn nói, phu nhân, người sẽ không tưởng tượng quá phong phú một chút? Nhưng vô luận như thế nào cô tuyệt đối không dám nói ra, dù sao ở trong bang chú trọng nhất thân phận lớn nhỏ, cô cũng không muốn bị đuổi ra Hắc bang.

"Xin phu nhân thu Thủy Tâm làm đồ đệ!" Thủy Tâm quý trên mặt đất nhìn chủ nhân mình sùng bái trước mắt bối rối, sau đó vẫn giương há miệng, một bộ rất kinh ngạc, khiến cô cung kính cúi đầu lần nữa nói, cô kể từ lần đó chính mắt thấy công phu nữ chủ nhân, trong lòng nhớ mãi không quên, sau nghe chuyện nữ chủ nhân, biết càng nhiều, trong lòng sùng bái bỗng nhiên tăng mạnh, thật vất vả được một khe hở, cô không thể không lợi dụng thật tốt, Thủy Tâm cô luôn luôn rất bội phục những người võ nghệ cao cường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Hồ Cẩm Huyền nhìn tiểu cô nương trước mắt thành kính như vậy, hoàn toàn không giống như muốn trêu chọc cô, trong lòng phịch một chút, bị bối rối, muốn Hồ Cẩm Huyền cô vụng trộm thân phận của đệ nhất sát thủ, trừ mấy bằng hữu bên cạnh, đúng là chưa từng có người nói phải làm đồ đệ của cô, những bằng hữu kia trong tổ chức mỗi người một bản lĩnh, bình thường nhiều lắm là thiết tha một cái thôi, ở ngoài sáng cô là vợ của Thẩm Dật Thần danh tiếng thành phố A, thân phận cao quý như thế, tất cả mọi người bởi vì cô là một cô gái yếu đuối, vì vậy sẽ không ai muốn cô làm sư phụ.

Không nghĩ tới bây giờ lại có người nào tới cửa thỉnh cầu mình thu làm đồ đệ. Chỉ là cô gái trước mắt nhìn có chút quen mắt, nhưng cô lại không nhớ nổi gặp qua lúc nào, xem ra trí nhớ giảm thấp. Cô nếu xuất hiện ở bang phái, khẳng định chính là người trong bang, nhưng đối phương như thế nào biết mình biết võ công? Chẳng lẽ là biết từ ông xã hay sao? Nếu không sao lại kiên quyết muốn một phụ nữ có thai thu cô làm đồ đệ đây?

"Cái đó, chúng ta có từng gặp không?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ hỏi, càng nhìn càng thấy cô ấy nhìn rất quen mắt.

"Phu nhân, ngài không nhớ rõ? Mấy tháng trước chúng ta ở trong rừng trúc đã gặp, khi đó Tiểu Tâm mạo phạm người." Thủy Tâm nghi ngờ lên tiếng nói, giọng nói càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng rốt cuộc cúi đầu cắn môi, bộ dáng muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, nếu không phải Hồ Cẩm Huyền là cô chủ, cô thật muốn đối mặt với cô gái làm người ta chung phần này, cảm thán người tuổi trẻ bây giờ biến sắc mặt thật thần tốc.

Thủy Tâm thấp thỏm nói dứt lời đang ở một bên cúi đầu, chờ nữ chủ nhân khiển trách, ngày đó mặc dù cô chưa cùng Lý Tinh khi dễ phu nhân, nhưng cô cũng chưa kịp đưa tay cứu phu nhân, cho nên phu nhân muốn đánh đều phải, chỉ nhớ rõ cô và Lý Tinh vốn phải đưa đi làm vật thí nghiệm, bị những nhà khoa học cổ quái nghiên cứu, mỗi ngày bị giày vò thống khổ sống không bằng chết, nhưng không biết vì sao họ chỉ bị nghiên cứu mấy ngày lại được đưa ra ngoài, tất cả trở về bình thường, mà Lý Tinh thì bị đưa ra khỏi bang phái rồi.

Mặc dù chỉ bị nghiên cứu mấy ngày, nhưng suy nghĩ về mấy ngày đó, trong lòng cô liền cả kinh, nơi đó quá kinh khủng. Sau khi Thủy Tâm len lén điều tra thật lâu mới biết họ được thả ra hoàn toàn là công lao phu nhân, nghĩ đến ngày đó nhìn thấy phu nhân, trong lòng cô hăm mộ sùng bái, tràn đầy hy vọng tới gặp phu nhân, không nghĩ tới thủ vệ bên cạnh phu nhân nghiêm mật như vậy, làm hại cô không tìm được khe hở, cho nên mới to gan quyết định, mỗi ngày ở nơi phu nhân nghỉ ngơi cải lộn, hiện tại rốt cuộc như nguyện nhìn thấy thần tượng phu nhân trong lòng cô, chỉ là không nghĩ tới phu nhân thế nhưng hoàn toàn quên mất này chuyện, quên mất người tồn tại là cô.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, phu nhân có thân phận cao sao có thể nhớ những nhân vật nhỏ này, vậy hiện tại phu nhân nhớ lại cái gì chưa? Thế nào biểu tình gì trên mặt cũng không có, làm hại trong lòng cô dị thường nóng nảy, trong lòng Thủy Tâm thầm nghĩ.

"A, ta nhớ, nguyên lai là cô a, cô mau mau đứng lên lại nói." Hồ Cẩm Huyền bừng tỉnh hiểu ra vô vô đầu, lôi kéo Thủy Tâm, không trách được cảm thấy

quen thuộc, thì ra là tiểu cô nương ở rừng trúc nói chuyện cũng một người tên Lý Tinh, chính là giọng nói mềm gòn dễ vỡ, không nghĩ tới bây giờ nhìn thấy chánh chủ ở chỗ này, hơn nữa người ta còn rất sùng bái phải làm đồ đệ của mình.

Trong lòng Hồ Cẩm Huyền cảm thán một câu, bây giờ người truy càng ngày càng điên cuồng, ngay cả khổ nhục kế cũng dùng, hiện tại nếu cô ấy không đứng lên những người hầu đi ngang qua còn tưởng rằng cô là nữ chủ nhân vô sự bối mốt, cố ý làm khó thuộc hạ, danh tiếng của cô đều tan tành, đây cũng không phải là nguyện ý của cô.

"Cô đừng nói ta không đáp ứng cô, con người của ta ghét nhất bị người khác uy hiếp, hơn nữa cô không cảm thấy tầm mắt của mọi người đều ở trên người cô rồi sao? Người không biết còn tưởng ta hà khắc cô đây? Cô cũng không muốn bại hoại thanh danh của ta, nhắm bảo thù ta vô ý nghe lời đi!" Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt trêu ghẹo nói. Cô đột nhiên cảm thấy tiểu cô nương trước mắt vô cùng đáng yêu, làm bộ như đầu ra đây, thật khôi hài, ngày đó ở trong rừng trúc từ thanh âm vui sướng của cô ấy, cô cũng biết cô ấy nhất định là một người tích cực, không có chấp ghê gớm như hiện tại, người như vậy thu làm đồ đệ là chọn lựa không tồi, chỉ là cô bây giờ chưa thể biểu hiện ra.

Thủy Tâm nghe nữ chủ nhân lên tiếng nhạo báng, lập tức đứng thẳng tắp, sợ mình làm tiếp chuyện gì mà phu nhân ghét, ngẩng đầu lên một bộ mong đợi nhìn cô, điều này làm Hồ Cẩm Huyền nghĩ tới những chú chó con lấy lòng chủ nhân, cô trực tiếp xì cười, tâm tình đặc biệt tốt, cô phát hiện nếu ông xã đi xử lý công việc không có thời gian theo cô, có một người khôi hài ở bên dường như không tệ, cô cũng không cần lo lắng mình sẽ buồn tẻ.

"Cô nói một chút tại sao muốn ta thu cô làm đồ đệ?" Hồ Cẩm Huyền hài hước hỏi, tiểu cô nương này sẽ không nghe về chuyện của cô đi! Hay vì ngày đó bị phong thái cô mê hoặc? Nếu không làm sao đột nhiên phải làm đồ đệ, một nữ nào đó tự YY thâm nghĩ trong lòng mình.

"Cái này. . . . . Nhất định phải nói sao?" Thủy Tâm cắn môi mặt khổ sở, trong lòng thật sự theo không kịp suy nghĩ nữ chủ nhân, bộ dáng lập tức nghiêm túc, lập tức xì cười to, lập tức đẩy bình thân, về mặt biến hóa cũng quá nhanh đi!

"È hèm!" Hồ Cẩm Huyền khoác tay ngang lưng, một tay khác đặt ở dưới bụng nhỏ nhô ra, tựa hồ có chút cảm giác mệt mỏi, cô đi tới bên cạnh ghế quý phi lười biếng nằm xuống, mặc cho cô hầu gái bên cạnh xoa bóp bắp chân, mắt không chớp nhìn Thủy Tâm, như thể nếu cô nói không ra lý do gì, cũng đừng nghĩ thu làm đồ đệ.

"Ngày đó nhìn công phu phu nhân, trong lòng sùng bái dị thường, nghĩ thầm mình cũng có thể có bản lĩnh này." Thủy Tâm đáp ứng nói, trong lòng còn bổ sung một câu, muốn ở bên cạnh cô để báo đáp ơn cứu mệnh, mặc dù chánh chủ không thừa nhận, chỉ là một câu nói của phu nhân thôi, nhưng cũng câu nói đầu tiên của Thẩm Dật Thần đề các cô cách xa phòng thí nghiệm kinh khủng đó, họ không còn bị người ta hành hạ điên cuồng, mặc dù Thủy Tâm trong lòng cảm kích, cũng hiểu rõ bên cạnh phu nhân cao thủ nào không có, nhưng thế giới này quá khó để tưởng tượng, cô ở lại bên cạnh phu nhân một phần cũng là bảo hiểm không chừng.

"Há?" Hồ Cẩm Huyền ý vị không rõ nhìn chằm chằm Thủy Tâm, cảm giác nhiệt tình đối với võ học trên người cô cũng giống mình, đứa bé gái khác đều thích hoa hoa thảo thảo và hàng hiệu, trừ ăn mặc chính là trang điểm, nơi nào giống họ, một lòng chỉ nhào vào võ công.

"Thu cô làm đồ đệ thì có thể nhưng cô xác định cô đến lúc đó chịu được huấn luyện của ta sao?" Hồ Cẩm Huyền liếc thân thể yếu đuối, mang theo giọng hoài nghi, con đường học võ cũng không dễ dàng, nói là một việc, làm là một việc, chân chính huấn luyện là quá trình thật sự rất vất vả và tịch mịch, cô không hy vọng mình bồi dưỡng một người đột nhiên không chịu được, như vậy công phu của cô uổng phí, Hồ Cẩm Huyền cô không làm chuyện vô dụng.

"Xin phu nhân không cần cố kỵ, Thủy Tâm tuyệt sẽ không lùi bước." Thủy Tâm nói thật, thanh âm còn kích động run rẩy, nhìn phu nhân rút cuộc thờ dài một hơi, trong lòng cao hứng biết bao nhiêu, trong giọng nói cũng biết chỉ cần cô có thể phu nhân tin tưởng cô có thể chịu đựng bất kỳ khó khăn, như vậy cô có thể trở thành đồ đệ phu nhân, lấy được chỉ điểm của cô, trong lòng Thủy Tâm thâm nghĩ.

"Rất tốt, hi vọng cô không làm ta thất vọng, về phần thu cô làm đồ đệ cần phải quan sát mấy ngày, chuyện huấn luyện, cô hiện tại tự mình huấn luyện, không cần bà bầu bụng bự vội tới vội đi, tất cả chờ Bảo Bảo bình an sinh ra rồi hãy nói!" Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, mắt nhắm thấy sắc mặt Thủy Tâm vốn kích động bởi vì mình nói mà sùng sốt, không nhịn được cười, cô lần đầu tiên cảm giác trên người mình cũng có tính ác liệt.

Xa xa Thẩm Dật Thần nghe trong lương đình truyền đến thanh âm bảo bối cùng người khác nói chuyện, từ giọng nói có thể xác định tâm tình cô không tệ, khỏe miệng anh cưng chiều gọi lên một độ cong đẹp mắt, bước nhanh đi tới bên cạnh cô.

"Ông chủ." Cô hầu gái mắt tinh nhìn thấy ông chủ nhà mình đến, đứng lên cung kính hô một tiếng, Thủy Tâm cúi đầu chủ động thức thời lui tới một bên.

"Chuyện gì vui vẻ như vậy?" Thẩm Dật Thần đi tới bên cạnh Hồ Cẩm Huyền, đón lấy công việc của cô hầu gái, êm ái vuốt ve bắp chân cô, cảm thấy thịt trong tay nhiều hơn, trong lòng anh có một cổ cảm giác thỏa mãn, nhưng nghĩ thịt chân là đến từ mang thai, hơn nữa thường vì mang thai mà chuột rút, trong lòng anh liền đau, vì cốt nhục bọn họ, thật là khổ cực cho cô.

"Không có gì ạ, em ngày ngày đều vui vẻ như vậy." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, chân bị anh xoa bóp thư thư phục phục, để cô không nhịn được buồn ngủ.

Thủy Tâm ở một bên chính mắt nhìn thấy ông chủ trong truyền thuyết thận trọng xoa bóp bắp chân phu nhân, không có một tia không bình tĩnh, ngược lại còn mang theo sự cưng chiều, trong lòng cô kinh ngạc một hồi, đảo mắt nhìn cô hầu gái bên cạnh giống như đối với tình cảnh như vậy cũng không kinh ngạc, vậy là chuyện rất thường xảy ra rồi, trong lòng cô lần nữa xác nhận ông chủ thật sự cưng chiều phu nhân.

Lời nói Hồ Cẩm Huyền chọc cho Thẩm Dật Thần cưng chiều cười, cô nói không sai, kết hôn lâu như vậy, tính tình cô thật tốt vô cùng, cơ hồ mỗi ngày đều cười híp mắt, điều này làm trong lòng anh cũng có cảm giác ưu việt, điều này nói rõ anh bảo vệ cô vô cùng tốt, mà thôi sau này cũng muốn hảo hảo cưng chiều cô, như vậy mỗi ngày có thể nhìn thấy nụ cười như hoa của cô.

Chương 116: Là con trai anh muốn ăn!

Lúc này Thẩm Dật Thần mới trong lúc vô tình nhìn thấy Thủy Tâm cúi đầu ở một bên, trong lòng thật là nghi ngờ vì anh chưa từng thấy bên cạnh cô có người lạ mặt như vậy, người hầu nữ có thể phục vụ cô đều là người mà anh đã tỉ mỉ chọn lựa, người trước mắt anh tuyệt đối chưa từng thấy.

"Cô ấy là ai?" Thẩm Dật Thần nghi ngờ hỏi, mắt cũng nhìn cô gái nhỏ đã buồn ngủ vì được mình xoa bóp, tay vẫn không có dừng lại.

"Hả?" Hồ Cẩm Huyền mở mắt long lanh ra, theo tầm mắt của anh nhìn sang, mới biết anh nói tới ai, ông xã của cô luôn nói lời ít ý nhiều, cũng chỉ có cô có thể từ trong ánh mắt của anh lĩnh ngộ ý tứ của anh.

"Một đồ đệ mới nhận." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, có thể biểu hiện tâm tình của cô tốt cỡ nào.

"Em xác định em muốn mang theo bảo bối của chúng ta đi làm sư phụ người ta?" Thẩm Dật Thần vươn tay dịu dàng đặt trên bụng nhỏ nhô ra của cô, trêu chọc, cô rút cuộc có biết cô là một phụ nữ có thai không, phụ nữ có thai yếu ớt nhất, sao còn muốn nhận người ta làm đồ đệ, thật là càng ngày càng bướng bỉnh, anh còn tưởng rằng sau khi cô mang thai sẽ nghỉ ngơi và dưỡng thai, không ngờ còn muốn đùa bỡn võ công.

Hơn nữa tại sao cô có thể tùy tiện nhận người ta làm đồ đệ, thứ nhất cô đường đường là Bang chủ phu nhân, thân phận cao quý, làm sao đến phiên cô phải dạy mấy thuộc hạ này; thứ hai lại lịch đối phương ra sao anh còn chưa tra được, cũng không biết ở cạnh cô có mục đích gì, anh tuyệt đối là không thể để nhân vật nguy hiểm ở bên cạnh cô, bởi vì anh không đánh cuộc cô được, đời này nếu cô gái nhỏ trước mắt có chuyện gì xảy ra, một mình anh làm sao cho phải, không chừng sẽ hỏng ắt không còn nhân tính.

Nghĩ tới đây, Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng ra hiệu bằng mắt với ám vệ đang ở chỗ tối, đối phương tự nhiên biết phải làm sao, tin tưởng không cần bao lâu, mọi chuyện về cô gái xa lạ trước mắt này sẽ được thu thập đầy đủ đặt ở trong phòng sách của anh.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm ngắn, không có ai chú ý tới ánh mắt của ông chủ mình và hành động của ám vệ ở chỗ tối.

Như biết phối hợp với sự không đồng ý của anh, bụng nhỏ hơi nhô ra của Hồ Cẩm Huyền giật giật, bàn tay đặt trên bụng cơ khựng lại chốc lát, vẻ cứng chiều và mừng rỡ trên mặt càng sâu, anh không nhìn được muốn chia sẻ vui sướng của mình với cô, nhanh chóng cầm bàn tay nhỏ bên cạnh của cô đặt lên bụng cô, tình cảnh này thật là hạnh phúc.

"Ai nói em dạy cô ấy ngay, chờ sanh con ra em mới dạy mà." Hồ Cẩm Huyền cầm ngược bàn tay rộng mở của anh, giận trách, cũng biết anh khẳng định không cho phép cô mệt mỏi, cho nên mới bảo Thủy Tâm tự luyện tập trước, đợi cô sanh con xong mới dạy võ cho cô ấy.

"Biết, nhưng không thể mệt mỏi, có biết hay không?" Thẩm Dật Thần cũng chịu nói, mặc dù rất muốn ngăn cản cô nhưng anh không đành lòng nhìn thấy ánh mắt mệt mỏi của cô, tình yêu thật sự là rất vĩ đại, nó có thể khiến một người bá đạo trở nên vô hại, chỉ biết làm nũng giống như con mèo nhỏ.

Hơn nữa anh cho rằng thời điểm thích hợp nên để cho cô tự do một chút, tựa như hiện tại, nhượng bộ có thể khiến cô càng ngày càng dính mình cũng không chừng, không thể bởi vì muốn độc chiếm cô mà tước đoạt rất nhiều quyền lợi của cô, như vậy cô sẽ cảm thấy hít thở không thông, mà anh không muốn nhất là nhìn thấy tình huống đó, anh làm nhiều như vậy còn không phải bởi vì quá quan tâm cô sao.

Hồ Cẩm Huyền nghe vậy, khóe miệng gọi lên một đường cong đẹp mắt, trong nháy mắt mê hồn mọi người, hé mở môi đỏ mọng: "Biết." Rất khó biết được anh không cảm cô làm chuyện mình muốn, anh có thể thông cảm thế này không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa cô lại cảm thấy đáng vẻ như vậy của anh cũng có chỗ mê chết người, không phân cao thấp với sắc thái bá đạo mà cô thích nhất, xem ra cô đã bị bỏ thuốc mê không biết rõ phương hướng rồi, nhưng cô rất thích.

"Đói bụng không? Bây giờ nên trở về ăn cơm trưa." Thẩm Dật Thần dịu dàng nói, mắt nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch của cô, tâm tình cũng trở nên thật tốt, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, từ từ đi vào trong biệt thự, trong lòng cảm thấy đây mới là sức nặng của một người bình thường, trước kia cô quá nhẹ rồi, thật giống như một trận gió có thể thổi bay, nhưng trong cơ thể của cô gái nhỏ mềm mại này lại có lực lượng vô hạn, suy nghĩ đến cơ thể nhẹ bẫng của cô trước kia, trong lòng anh cảm thấy thành công hơn bao giờ hết, vẫn là hiện tại tốt hơn, nghe nói sau khi sanh con xong, phụ nữ có thai bình thường sẽ trở nên mập mạp, xem ra anh phải đốc thúc cô ăn cơm thật tốt, phòng ngừa cô sanh con xong lại giảm cân.

Hồ Cẩm Huyền cũng an tâm tựa vào trong ngực của anh, cô luôn luôn tin cậy anh nhất, vừa mới bắt đầu, cô còn lo lắng thể trọng của mình quá nặng sẽ làm anh cảm thấy nặng, không ngờ anh có thể bế cô lên dễ dàng, hơn nữa đi cũng rất an ổn, lúc này cô mới biết tay của anh tuyệt đối không yếu.

Thủy Tâm và cô hầu gái hâm mộ đi theo sau lưng Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền, trong lòng nghĩ nếu có thể gặp một người đàn ông yêu thương cô như ông chủ yêu thương phu nhân thì tốt biết bao, không, chỉ cần bằng một phần mười tình yêu của ông chủ dành cho phu nhân là tốt rồi.

Buổi trưa, Hồ Cẩm Huyền bị Thẩm Dật Thần đốc thúc ăn một đồng thức ăn, cuối cùng còn uống một chung thuốc bổ đầy, tâm ý thỏa mãn nhìn anh,

giống như là một đứa bé ngoan ngoan com nước xong liền muốn cha mẹ thưởng kẹo, anh nhìn thấy, khóe mắt cũng toát ra nụ cười, trên mặt là vẻ dịu dàng tan không được, anh phát hiện nhìn cô ăn cũng là một loại hưởng thụ.

"Sao anh không ăn, nhìn em ăn có thể no à?" Nhìn trên bàn chỉ có cô động tới thức ăn, Hồ Cẩm Huyền chau mày hỏi, là ai nói anh lạnh lùng không thích cười, như vậy người đàn ông trước mắt chẳng những trên mặt, mà ngay cả mắt cũng nhuộm nụ cười là ai? Rõ ràng nụ cười chưa từng dừng trên miệng, giống y một con hổ mặt cười.

Còn có bị anh tận mắt nhìn thấy bộ dáng tham ăn của mình, dù da mặt cô dày, cô cũng không thể không biết xấu hổ, không đợi anh nói chuyện, Hồ Cẩm Huyền lập tức giải thích: "Không phải em muốn ăn nhiều như vậy, mà là con trai bảo bối của anh muốn ăn." dứt lời cái cổ trắng nõn của cô lập tức ửng đỏ, Thẩm Dật Thần nhìn ở trong mắt, rất là mê người, ánh mắt anh càng sâu.

"Ha ha! Anh biết rõ, vậy nên em mới ăn nhiều, em không muốn để con chúng ta đói bụng phải không?" Thẩm Dật Thần gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong chén của cô, cười ha hả nói, cảm thấy lời giải thích của cô thật đáng yêu, cô có biết Thẩm Dật Thần anh có nhiều nhất là tiền không, dù cô sinh cho anh mười tám đứa, anh cũng cảm thấy có năng lực nuôi mập mạp, chứ nói chỉ là chỉ là em bé nhỏ trong bụng cô.

"Vậy em sẽ ăn nhiều chút, chúng ta cùng ăn." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, nhanh chóng gấp món ăn thả vào trong chén anh, cúi đầu mừng rỡ ăn com, kể từ sau khi mang thai, lượng com của cô đã tăng nhiều hơn thường, điều này làm cho cô rất mừng rỡ, bởi vì Hồ Cẩm Huyền cô thích nhất thức ăn ngon, trước kia cô luôn chỉ ăn một chút thức ăn ngon đã no bụng muốn chết, không giống hiện tại, cô có thể tận tình ăn ăn nhiều thức ăn ngon, không cần lo lắng ăn quá no bụng, hơn nữa cô cũng có thể dùng em bé lừa gạt qua, cứ nói em bé muốn ăn là được, suy nghĩ một chút cô liền cảm thấy mình vô cùng thông minh, lại không biết tất cả ý định của cô đã bị người đàn ông thâm tình này nhìn thấy hết.

Các người hầu ở bên cạnh nhìn thấy tình hình này, liền che miệng len lén cười, phu nhân của họ thật là biết nói chuyện.

Một bữa com hoàn thành trong không khí buồm lòng, sau khi ăn xong, Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền đi tản bộ, chỗ bọn họ đi qua không có nơi nào mà các người hầu không nhìn bằng ánh mắt hâm mộ và cung kính, sau đó Thẩm Dật Thần mới ôm cô gái nhỏ buồn ngủ trở về phòng, săn sóc đắp kín mền cho cô, đợi đến trong phòng có tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên, khóe miệng anh mới cong lên, lặng lẽ ra khỏi phòng, trực tiếp đi tới phòng sách.

Lúc trở lại phòng sách, trên bàn sách có từng chồng tư liệu, không có cái nào mà không phải là sự tích về Thủy Tâm, từ khi ra đời đến bây giờ, thứ thích nhất, chuyện thường làm nhất đều rất rõ ràng, Thẩm Dật Thần xem đến đây, càng ngày càng hài lòng với năng lực làm việc của ám vệ.

"Biết tại sao cô ta đến gần phu nhân không?" Thẩm Dật Thần ngừng đảo tài liệu, neho mắt lại, lạnh lẽo nói, bây giờ anh như một con báo nguy hiểm, nếu người nào chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, anh sẽ không chút nào chần chờ mà xé nát người đó.

"Hình như là cảm thấy hứng thú với bản lĩnh của phu nhân, còn có thời gian trước Thủy Tâm bởi vì đắc tội phu nhân mà bị chủ tử ném cho cái đám người điên kia." Ám vệ cung kính nói, anh có thể cảm nhận được rất rõ ràng hơi thở nguy hiểm bên cạnh càng ngày càng đậm hơn, trong lòng không khỏi co lại, âm thầm cầu nguyện, chủ tử ngàn vạn lần đừng phát giận lên người anh, dù sao không phải anh có dị tâm với phu nhân.

"Vậy sao?" Thẩm Dật Thần ý vị không rõ nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười nguy hiểm như ác ma, ngón tay thon dài khẽ cong, nhẹ nhàng gõ bàn, cả thư phòng chỉ còn lại thanh âm do anh gõ bàn, khí thế rất đè nén.

Ám vệ thật sự không rõ trong lòng nghĩ ông chủ nhà mình như thế nào, cho nên không dám tùy tiện mở miệng, nếu không sẽ chết rất thảm.

"Tìm người để ý kỹ, nếu có dị tâm liền trực tiếp xử lý, chuyện này đừng cho phu nhân biết." Thẩm Dật Thần trầm thấp phân phó, nếu anh đã đồng ý cho cô thu người kia làm đồ đệ, như vậy thì không thể phản đối nữa, xem ra chỉ có thể bảo người âm thầm để ý, Thẩm Dật Thần cảm thán một tiếng, hi vọng người kia có thể thấy rõ vị trí của mình, đừng làm ra chuyện gì khiến người ta căm hận, nếu không anh sẽ khiến người nọ bị chặt làm trăm mảnh.

"Không có việc gì thì xuống đi! Gần đây bảo vệ phu nhân an toàn là trên hết." Thẩm Dật Thần phát phát tay, nghiêm túc phân phó, hiện tại cơ thể của cô càng ngày càng nặng nề, em bé bên trong càng lúc càng lớn, bản lĩnh của cô không thể dùng nữa, nếu không sẽ bất lợi cho sự khỏe mạnh của cô và em bé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Muốn thì em hãy tự qua lấy

Kể từ khi Vệ Thanh Nhiên tự mình đến nhà mafia Italy trộm sợi dây chuyền màu tím kia đến bây giờ đã qua rất nhiều ngày rồi, nhưng hần chờ mòn chờ mỏi, còn là động tĩnh gì cũng không có, theo lý mà nói không nên yên tĩnh như thế mới phải, vì để cho cô sớm biết sợi dây chuyền kia đang ở trong tay hần, hần còn đặc biệt lên tin tức, lộ liễu to vậy, cô không thể nào không có phát hiện, hơn nữa căn cứ biểu hiện điều tra, sợi dây chuyền kia có ý nghĩa vô cùng quan trọng với cô.

Vệ Thanh Nhiên nhắc nhở mình phải có tính nhẫn nại, tin tưởng cô sớm muộn sẽ xuất hiện, Vệ Thanh Nhiên phân tích không sai, đến buổi tối, hần quả

thật chờ được một người, một người không ngờ được.

Đêm, trăng sáng rõ, ánh sao thưa thớt, tất cả chung quanh đều quy về yên tĩnh.

Giờ phút này, trong thư phòng lâu ba biệt thự Vệ Thanh Nhiên ở, một tiếng huyền não thật nhỏ vang lên, không để ý nghe thật không thể nghe ra, ngay sau đó một người áo đen che mặt linh hoạt nhảy vào trong thư phòng từ cửa sổ.

Người áo đen cẩn thận đảo một vòng ở thư phòng, vẫn không tìm được thứ mình muốn, trong lòng nhất thời rất giận, ngay vào lúc này, anh liền cảm thấy không ổn, có hơi thở xa lạ nhào qua, anh không hề nghĩ ngợi, cánh tay như sắt nắm thành nắm đấm mạnh mẽ đâm tới một bên, còn không đợi đối phương phản ứng kịp, anh lại tung một cú đá xoáy, cơ hồ phát tiết tất cả tức giận trên người vào trong đó, bịch một tiếng, chỉ nghe thanh âm vật thể đụng nhau, người áo đen nháy mắt thu hồi chân của mình, nhanh chóng vọt ra.

Cạch một tiếng, chỉ là chuyện trong nháy mắt, thư phòng vốn đen như mực trong nháy mắt bị cây đèn treo nhập khẩu chiếu sáng, người áo đen hí mắt để thích ứng ánh sáng thỉnh linh đến, tròng mắt sắc bén rất nhanh nhìn thấy một người đàn ông dáng dấp anh tuấn đang tựa bên bàn học, người nọ chính là người có quyền lực nhất thành A, thị trưởng Vệ Thanh Nhiên.

"Người là ai?" Vệ Thanh Nhiên hí mắt hỏi, trên người đã tiến vào trạng thái đề phòng, mặc dù vì để một cô gái có thể nhẹ nhàng tiến vào thư phòng 'cầm lấy' sợi dây chuyền màu tím kia mà tắt bớt một vài hệ thống phòng vệ, nhưng năng lực phòng vệ của biệt thự hẳn cũng không giảm đến trình độ bất kỳ mèo mèo chó chó nào cũng có thể tiến vào, trừ phi bản lĩnh đối phương cực kỳ không tệ, Vệ Thanh Nhiên mới vừa giao thủ với đối phương dĩ nhiên biết người áo đen trước mắt này có năng lực mạnh bao nhiêu, nhưng đối phương đột nhiên xông vào thư phòng của hắn có mục đích gì? Chẳng lẽ vì sợi dây chuyền màu tím này mà đến? Hẳn nghi ngờ nghĩ.

Người áo đen hình như không muốn nói thêm cái gì, đáy mắt mang theo sát ý khát máu, giống như một trận gió, nhanh chóng vọt đến bên người Vệ Thanh Nhiên, lạnh lùng cười một tiếng, ngay sau đó, anh liền ra tay đánh thẳng đến cổ họng Vệ Thanh Nhiên, bước chân cực nhanh, mang theo một lực lượng tấn công rất mạnh.

Vệ Thanh Nhiên kinh ngạc, không ngờ người áo đen bản lĩnh không tệ trước mắt lại ra chiêu trí mạng với hắn, mục đích là khiến hắn chết, cảm thấy có thể công đột kích hắn, phản ứng phòng ngự trời sanh khiến hắn nhanh chóng lách qua, ngay sau đó cánh tay dài của hắn duỗi ra nắm chặt cánh tay đưa tới của người áo đen, muốn làm vậy để kèm lại lực lượng từ cánh tay cô.

Đối với sự tấn công và kiềm chế của Vệ Thanh Nhiên, người áo đen không chút nào tránh né, mượn lực chống lực, chỉ thấy anh cúi người lách qua, thuận đường thấp người quay người đá xoáy, sức lực ngoan độc ước chừng có thể đá nát một bức tường.

Mà Vệ Thanh Nhiên không ngờ bản lĩnh của người áo đen này lại bén nhạy như thế, hắn bị trúng một cước mạnh, lập tức trọng tâm không vững liền tiếp lùi về phía sau mấy bước —— rõ ràng bị thương, trong lòng lại hồ to thú vị, nguyên bản hắn chờ lâu vậy vẫn không đợi được cô gái mà hắn muốn, trong lòng đang phiền muộn, không ngờ lúc này lại có người chủ động đưa tới cửa, hắn đương nhiên phải chơi thật vui, thuận đường phát tiết sự muộn phiền trong lòng, về phần tại sao người áo đen lại ra nhiều chiêu trí mạng với hắn, hắn đã không cách nào truy cứu, chỉ muốn tỷ thí một phen.

Khi Vệ Thanh Nhiên còn chưa phản ứng kịp, người áo đen đã đánh tới lần nữa, quả đấm thật to hung hăng vung lên, khiến cho Vệ Thanh Nhiên chỉ có thể vung tay của mình theo bản năng, bốp một tiếng, hai người mạnh mẽ chạm tay một cái, sau đó tách ra riêng, cảm giác đó sợ rằng chỉ có bọn họ hiểu, dù sao nắm tay của họ cũng làm bằng thịt, chứ không phải bằng sắt, xung lực mạnh vậy mà không đau thì là chuyện lạ rồi.

Người áo đen không ngờ Vệ Thanh Nhiên khó trị thế, vốn là anh muốn đánh ngã đối phương, sau đó làm chuyện của anh, sớm kết thúc thì sớm về, không ngờ bản lĩnh của Vệ Thanh Nhiên đã tốt hơn trước nhiều, muốn đánh hắn còn cần tốn hao một ít thời gian, nhưng bây giờ căn bản không có bao nhiêu thời gian.

Nghĩ tới đây, người áo đen tức giận, nhanh chóng đánh úp tới Vệ Thanh Nhiên, rồi chọt phát tay đánh tới bụng hắn, hình như biết được đối phương sẽ mau tránh ra, người áo đen không có dừng lại, tăng theo một cú đá xoáy mang theo gió mạnh về phía hắn, động tác còn nhanh và ác hơn vừa rồi, hung hăng đánh hắn té xuống đất.

Khi người áo đen tính toán đá Vệ Thanh Nhiên thêm một cước, ho hắn xuống Địa ngục trong nháy mắt, nhưng từ cửa sổ đang đóng lại có một bóng dáng nhỏ nhẩn tiến vào, cô khẽ quát một tiếng: "Dừng tay!" sau đó giống vọt đến bên cạnh người áo đen giống như một con gió.

Lúc người áo đen nghe được thanh âm quen thuộc này, nhất thời dừng bước, quay đầu quả nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, nhất thời trong lòng vừa nóng vừa giận, nhưng vô luận trong lòng trăm mối cảm xúc ngồn ngang như thế nào, tất cả tình cảm đều biến thành than thở cam chịu, nhất thời tiến lên thận trọng ôm cô gái nhỏ to bụng.

Dù bây giờ Vệ Thanh Nhiên rất nhếch nhác nằm trên mặt đất nhưng vẫn không tổn hại hình tượng anh tuấn của hắn, tròng mắt như mực từ lúc Hồ Cẩm Huyền đi vào đã lan tỏa nhiều đợt sóng, trong mắt trừ cô gái trước mắt ra không còn ai khác, chẳng qua là khi đôi mắt hắn không cẩn thận liếc đến bụng nhỏ hơi nhô ra của cô, thì trong mắt nhất thời thoáng qua khổ sở, sáng tỏ, quyết tâm, cuối cùng chuyển thành si ngốc yêu say đắm.

"Có phải anh muốn giết chết hắn mới cam tâm không?" Hồ Cẩm Huyền gắt giọng, bây giờ cô không có mặc áo đen, cũng không có che dung nhan tuyệt mỹ, chỉ mặc áo rộng của phụ nữ có thai, mất phượng nững nịu phong tình vạn chủng, giọng nói mềm mại dịu dàng, quả thực là chìm vào trong lòng của người ta, tim của hai người đàn ông trong thư phòng hơi dừng lại vì chấn động bởi sự phong tình này.

"Em không nhớ à?" Thẩm Dật Thần mặc áo đen ghen tỵ nói, bá đạo ôm eo của cô, trong giọng nói tràn đầy chua xót và ghen tỵ, cô lo lắng anh sẽ thương tổn Vệ Thanh Nhiên, cho nên mới không để ý em bé, vội vàng chạy tới nơi này sao? Nghĩ đến có thể là nguyên nhân này, trong lòng anh nhất thời sinh ra ghen tỵ mãnh liệt, anh nhớ lúc anh đi ra, cô rõ ràng đã ngủ, hơn nữa bởi vì mang thai, cô luôn luôn ngủ rất ngon, cho dù anh không ở bên người, cô cũng

có thể ngủ bình yên, như vậy lúc này cô xuất hiện ở đây là vì Vệ Thanh Nhiên?

Nghe được lời người áo đen nói, trong lòng Vệ Thanh Nhiên nằm dưới đất nổi lên mừng rỡ, trong lòng cô có hân, nhưng sự mừng rỡ của hân còn chưa duy trì được một phút, lời kế tiếp của Hồ Cẩm Huyền đã hoàn toàn đánh hân vào vực sâu không đáy, kích thích toàn thân hân đều run rẩy.

"Anh đang nói bậy bạ gì đó? Hân là thị trưởng thành A, nếu hân có chuyện gì, anh sẽ phiền toái." Hồ Cẩm Huyền trợn trắng mắt, không vui nói, người đàn ông của cô sao lại trở nên ngốc thế, Vệ Thanh Nhiên là ai của cô chứ, tại sao cô không nỗ, thiệt là.

"Tốt nhất là như vậy, anh mới không sợ phiền toái." Khóe miệng Thẩm Dật Thần nhếch lên một đường cong đẹp mắt, không nặn không nhặt nói, trong lòng lại hồi hộp.

"Anh không sợ, nhưng mà em lại sợ, được chưa! Anh có phải ngại chuyện trong nhà còn chưa đủ nhiều, cho nên muốn ôm thêm chuyện trên người không?" Hồ Cẩm Huyền không vui nói, biết năng lực của anh rất mạnh, căn bản là không sợ trời không sợ đất, nhưng bình thường anh đã bận rộn lắm rồi, không cần thiết gây chuyện nữa, hơn nữa anh còn là trùm xã hội đen, thân phận ngầm không tiện bị cảnh sát biết được.

Hồ Cẩm Huyền không nói gì nữa, từ từ quét mắt chung quanh, nhìn hết các nơi có thể giấu đồ cô muốn tìm, nhưng mà không tìm được gì cả, cô nghi ngờ nhìn về phía Vệ Thanh Nhiên nằm dưới đất, đến tột cùng hân giấu dây chuyền đi đâu? Trên ti vì cô đã từng thấy hân có, tuyệt đối không phải gạt người.

"Em tìm thứ này sao?" Vệ Thanh Nhiên chống người lên, thận trọng từ trong lòng ngực móc ra một sợi dây chuyền màu tím, tham lam nhìn Hồ Cẩm Huyền, cười ôn hòa.

Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy sợi dây chuyền quen thuộc này, không kiềm hãm được muốn đi đến bên người Vệ Thanh Nhiên, muốn cầm lấy sợi dây chuyền kia xem kỹ, nhưng cô mới bước ra một bước nhỏ, bả vai của cô đã bị người khác nắm lại, khiến cô không thể động đậy, cô chỉ có thể nghi vấn nhìn bên cạnh, không hiểu dụng ý của anh, dây chuyền đang ở trước mắt nhưng anh lại không cho cô qua lấy, chẳng lẽ anh lo lắng Vệ Thanh Nhiên sẽ tổn thương cô? Nhưng Vệ Thanh Nhiên đã bị thương thành thế này, làm sao có năng lực gì thương tổn cô.

"Đừng đi! Anh đi." Thẩm Dật Thần trầm thấp nói, vỗ nhẹ nhẹ đầu của cô trấn an, Vệ Thanh Nhiên này rất xảo trá, anh sẽ không cho vợ yêu qua.

"Muốn sợi dây chuyền này thì em tự tới lấy đi." Vệ Thanh Nhiên đến gần tham lam nhìn cô nói, hân chỉ hy vọng nhìn kỹ cô thôi, không ngờ cô lại phòng bị hân, điều này làm cho hân rất đau lòng, nhưng về sau vẫn còn thời gian cho họ ở chung, một ngày nào đó cô sẽ quen với hân.

"Người cho rằng bây giờ người có quyền lợi ra điều kiện sao?" Thẩm Dật Thần khinh thường nói, không ngờ Vệ Thanh Nhiên này chết cũng không lĩnh ngộ, còn dám nhớ nhung bà xã bảo bối của anh.

Vệ Thanh Nhiên không nói lời gì, chỉ nửa nằm, mắt thẳng tắp nhìn Hồ Cẩm Huyền, ý tứ trong đó làm cho người ta nhìn không rõ.

Hồ Cẩm Huyền thở dài một tiếng, cầm tay Thẩm Dật Thần an ủi, sau đó chạy về phía Vệ Thanh Nhiên.

Nhưng Thẩm Dật Thần là ai chứ? Bá đạo như anh, có dục vọng độc chiếm mạnh mẽ thế, có người nhớ nhung bà xã đại nhân của anh, anh làm sao chịu, nên cứ giữ chặt cô không cho cô đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Hồ Cẩm Huyền vô cùng bất đắc dĩ, không phải cô không khấn trương muốn lấy dây chuyền mẹ cô để lại nhưng lực trên vai cô rất lớn, cô căn bản bị anh vây trong ngực, không đi được nơi nào.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút, giai nhân sẽ tự mình tới bên cạnh hân, để hân tỉ mỉ nhìn rõ cô. Nếu do người áo đen chết tiết, nếu không phải bàn tay hân ta quấy rối ngăn trở bước chân giai nhân, hiện tại cũng không trở thành như vậy. Vốn khóe miệng Vệ Thanh Nhiên không tự giác kéo ra, con người nhạy mắt tàn sát ra sự tức giận, cứ gắt gao nhìn chăm chăm bàn tay to trên vai Hồ Cẩm Huyền, hận không được lập tức đem nó chém xuống.

Nhưng vừa nghĩ, Vệ Thanh Nhiên đột nhiên trấn định lại, dù sao trong tay hân còn có dây chuyền này, hân lại không ngăn được người áo đen bên người cô, sự tồn tại của người áo đen này thật sự là một uy hiếp lớn, cô tựa hồ rất nghe người kia, điều này làm hân không thể không nhìn kỹ người áo đen này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Nhìn thấy ánh mắt tình địch muốn giết hân cho thống khoái, trong lòng Thẩm Dật Thần đắc ý, anh chính là muốn chọc giận Vệ Thanh Nhiên, ai bảo hân dám mơ ước bà xã, quả thực là chán sống.

Thẩm Dật Thần nhanh chóng lắc mình, đánh úp về phía Vệ Thanh Nhiên, không ai nhìn rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm giác có một trận gió thoáng qua, một

hai giây sau anh đã đứng ở vị trí cũ, mà dây chuyền màu tím mới còn trong tay Vệ Thanh Nhiên không biết đã bị Thẩm Dật Thần cầm trong tay từ lúc nào.

Vệ Thanh Nhiên trên đất nhìn tay mình rỗng tuếch, trong lòng khiếp sợ không cần nói cũng biết, hẳn quá kinh người rồi, Vệ Thanh Nhiên dù gì cũng là một cao thủ, không nghĩ tới người áo đen trước mắt lại có thể vô tức vô thanh lấy đồ trong tay hắn, chỉ cần hai giây, này. . . . . Này nói ra hẳn muốn như thế nào, người áo đen này là siêu nhân sao? Vệ Thanh Nhiên không thể không cười khổ trong lòng, đối thủ của mình đúng là mạnh mẽ, nhưng đối với cô vô luận thế nào anh cũng sẽ không buông tay. Một cô gái mới gặp qua vài lần lại giống như một cây xương sườn trên người hắn, rút ra rất đau, lấy được tinh thần liền thoải mái.

Thẩm Dật Thần không ngờ từ trong mắt Vệ Thanh Nhiên nhìn thấy vẻ khiếp sợ, trong lòng hừ nhẹ một tiếng, dám uy hiếp anh, không biết tự lượng sức mình. Không phải nói Thẩm Dật Thần anh cuồng vọng, mà là Thẩm Dật Thần anh xác thực có tư cách cuồng vọng, dám cùng anh đấu, chính là tìm chết.

Không nhìn thẳng bất kỳ gì, khéo môi Thẩm Dật Thần nhếch lên nụ cười thâm tình cung chiều, đưa dây chuyền màu tím lấy từ trong tay Vệ Thanh Nhiên cho Hồ Cẩm Huyền, gương mặt anh hữu ý vô ý đến gần cô, thần thái cực kỳ giống đứa bé đòi kẹo người lớn, nhưng Hồ Cẩm Huyền một lòng muốn có dây chuyền màu tím nơi nào chú ý được những thứ này, điều này không khỏi làm dục vọng độc chiếm rất mạnh trong lòng người nào đó thất bại, cảm thấy mình ngay cả đám sợi dây chuyền cũng không bằng, kể từ lúc đi vào căn phòng kia, tất cả suy nghĩ của cô đều đặt vào dây chuyền.

Hồ Cẩm Huyền run rẩy cầm dây chuyền, trong lòng vừa muốn nhanh chóng coi đây có phải dây chuyền đã mất hay không, nhưng đồng thời cũng sợ sợi dây chuyền này giống cái trước, đều là công dã tràng, như vậy cô không thể chịu được.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Hồ Cẩm Huyền thận trọng quan sát dây chuyền, dị thường tinh xảo, ánh sáng chói mắt, trong lòng cô đáp án đã có, đây có thể là dây chuyền của cô, nhưng vẫn muốn nghiệm chứng lần nữa. Cô thận trọng đẩy mắt trong dây chuyền, quả nhiên có một chuỗi tiếng anh quen thuộc, đó là dây chuyền của cô, cảm giác mát mà tìm lại được trong nháy mắt tràn ngập toàn thân, Hồ Cẩm Huyền kích động, trong mắt toát ra hơi nước, bộ dáng vừa kích động lại vui vẻ, nhìn qua cực kỳ khiến người triu mến.

Thẩm Dật Thần rất thành thực thừa nhận anh đối mặt với một ái thể kích động như thế, xác thực rất ghen tị, cô xem dây chuyền thì được, thế nào còn hướng môi đỏ mọng nũng nịu không ngừng hôn cái dây chuyền đáng ghét kia? Anh không quên cái dây chuyền kia là tên Vệ Thanh Nhiên vừa chạm qua, đó không phải là hôn tay hắn sao? Thật là tức chết anh, trong lòng anh không ngừng khuyên mình, để cho cô hạ tâm tình, dù sao cô tưởng niệm dây chuyền đó đã lâu, lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời, Thẩm Dật Thần cảm giác mình rộng lượng như vậy.

"Là sợi dây chuyền này, chính là sợi dây chuyền này, tìm được, rốt cuộc tìm được rồi. . . ." Hồ Cẩm Huyền kích động nói với anh, muốn cùng chia sẻ với anh nội tâm của mình, dây chuyền yêu thích rốt cuộc tìm được, như vậy cuộc đời này Hồ Cẩm Huyền cô cái gì cũng không thiếu, có thể nói là một cô gái hạnh phúc người người hâm mộ.

"Biết, anh biết rồi, không nên kích động như vậy, thương tổn Bảo Bảo không tốt." Thẩm Dật Thần cung chiều sờ sờ mái tóc cô, khàn trương nói, hiện tại cô đang mang thai, tâm tình quá mức kích động cũng không hay. Thật lâu không nhìn thấy cô cao hứng như vậy, mặc dù bình thường anh dự đoán cô cười đến rất vui vẻ, nhưng hiện tại càng vui.

Nhìn thấy bộ dáng cô vui mừng, khéo miệng Thẩm Dật Thần không kìm hãm được gọi lên một độ cong đẹp mắt, nhu tình trong mắt quả thật có thể chìm chết người.

"Đứng nga, em thiếu chút nữa quên mất, tâm tình không thể quá kích động, nhưng em chỉ thật ham vui mà quên, Bảo Bảo chắc là không có chuyện gì đâu!" Hồ Cẩm Huyền khàn trương nói, cô mới chỉ kích động, huống chi tâm tình người có đôi khi rất khó khống chế, Bảo Bảo cũng sẽ không mạnh mai như vậy!

"Ha ha! Em biết là tốt rồi, về sau phải luôn luôn chú ý cảm xúc của mình, có biết không? Không cần lo lắng, hiện tại Bảo Bảo không có việc gì, nhưng mà chúng ta có phải nên về hay không, đã ra ngoài cả đêm, cho dù em không phải ngủ, Bảo Bảo cũng muốn ngủ." Thẩm Dật Thần cung chiều nói, cô quan tâm Bảo Bảo trong bụng tuyệt đối không kém anh, cho nên chỉ cần anh lấy Bảo Bảo làm cớ, cô liền tuyệt đối đầu hàng. Đây là chuyện anh mới phát hiện những ngày gần đây, không thể phủ nhận, Thẩm Dật Thần đối với ham muốn giữ lấy cô mà nói, anh đang ghen, hơn nữa anh có thể là người đàn ông đầu tiên trong lịch sử ăn đám cưới với con mình, thật là bất đắc dĩ hơn nữa còn chân chính tồn tại.

"Ha ha! Đi thôi." Hồ Cẩm Huyền cầm dây chuyền màu tím giữ trong lòng bàn tay, cười híp mắt hướng về phía Thẩm Dật Thần nói, hoàn toàn không thấy một người đàn ông yêu cô, đáng vẻ như vậy không thể nghi ngờ khiến Thẩm Dật Thần thống khoái, Vệ Thanh Nhiên âm thầm.

Thẩm Dật Thần chớp mắt một cái cũng không rời khỏi người cô, dịu dàng ôm lấy thân thể mềm mại, tính toán lát nữa trên đường trở về tuyệt đối không cho cô cử động, anh ôm cô là tốt rồi. Để tránh thương tổn đứa bé.

"Chờ một chút! Các người không hi vọng ngày mai báo chí sẽ viết ‘Tổng giám đốc Thẩm Dật Thần tập đoàn Thần Thoại đêm khuya xông vào nhà dân’ sao!" Vệ Thanh Nhiên nửa tựa trên đất, cả người không có một tia nhếch nhác, khéo miệng tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) ngược lại giống như có thể khống chế tất cả mọi việc trong lòng, hẳn nhẹ nhàng nói một câu thành công ngăn trở đôi phu thê đang nhẹ nhàng rời đi thư phòng.

Có lẽ lúc trước hắn không có biện pháp tra thân phận người áo đen, nhưng qua đối thoại của bọn họ và thân mật khiến hắn ghen tị, kết hợp với điều tra trước, Vệ Thanh Nhiên suy đoán người áo đen trước mắt có khả năng là anh. Cho nên khi giai nhân muốn đi, hắn mới không kìm hãm được nói câu này, muốn giữ cô lại, nhưng chỉ sợ bộ dạng này để lại ấn tượng không tốt với cô! Nhưng không sao, cái này về sau có thể từ từ thay đổi, hiện tại quan trọng nhất là hắn vất vả chuẩn bị kế hoạch, tuyệt đối không thể cứ thất bại như vậy, hắn làm tất cả đều vì cô, vì muốn cô ở lại bên cạnh mình, bất kể tất cả thủ đoạn.

Hồ Cẩm Huyền nghe nói như thế, lập tức xoay người, rốt cuộc lần đầu tiên nhìn về Vệ Thanh Nhiên, nhưng trong mắt phượng xinh đẹp chỉ có câu giận,

cô cũng biết mình không có lý do gì trách tội người khác, bởi vì chính bọn họ không được đồng ý đã xông vào, nhưng đó cũng là vô tình, nhiều lần thì lấy tiền mua dây chuyền trả lại cho hắn, dù sao dây chuyền trước kia là của cô, hắn cũng chỉ nhặt được ở đâu đó thôi.

"Người cho rằng ta sẽ chịu người uy hiếp sao?" Thẩm Dật Thần kéo nhẹ miếng vải đen che mặt, nhất thời lộ ra khuôn mặt anh tuấn khiến phụ nữ điên cuồng, khoe miệng khêu gợi treo nụ cười khinh miệt, giống như Thanh Nhiên trước mắt chỉ là con kiến hôi, chỉ cần anh giẫm giẫm sẽ chết không nơi táng thân.

"Tôi không thông minh như tổng giám đốc Thẩm, tất nhiên biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này." Vệ Thanh Nhiên ý vị không rõ nói, không chút nào đặt lời của anh ở trong lòng, thật là một công tử văn nhả, không trách phụ nữ thành phố A ái mộ hắn như vậy.

"Không biết thị trường đại nhân có cao kiến gì? Ngài cũng biết nếu chuyện này truyền tới, đối với ngài mà nói cũng không có ích lợi gì, không phải sao?" Hồ Cẩm Huyền cười cầm tay Thẩm Dật Thần, an ủi vuốt ve hắn, cười ha hả nói ý của cô, muốn hắn nghĩ phương pháp xử lý có lợi, tất cả mọi người sẽ không bị tổn thương.

Người đàn ông này là trung tâm quyền lợi thành phố A, tuyệt đối không thiếu tiền, vậy hắn đến tột cùng muốn xử lý chuyện này như thế nào? Chẳng lẽ nể mặt mũi cũng không được? Thần đánh hắn té xuống đất? Nhưng thế giới từ trước đến giờ chính là cường giả vi tôn (kẻ mạnh thì thắng), hắn sẽ thua không dậy nổi sao? Chẳng lẽ muốn đem Thần đánh ngã lại? Hồ Cẩm Huyền tưởng tượng, chân mày đã theo suy nghĩ của cô nhíu lại.

"Ha ha! Là không có ích lợi gì, nhưng đường đường tài phú đệ nhất chộc phải quan tòa hình như cũng rất vui, anh cảm thấy thế nào?" Vệ Thanh Nhiên cười ôn nhả, nhưng ý tứ lại làm người ta không ngừng nhàu mày, giống như hắn chỉ bằng quan nhìn người đùa giỡn, mà bọn họ là chủ đạo của vở kịch này, trong lòng Hồ Cẩm Huyền vô cùng không thích.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Dáng vẻ Vệ Thanh Nhiên thật làm người ta rất muốn đánh hắn nhưng lại không thể, bởi vì trong tay hắn nắm giữ nhược điểm của bọn họ, Hồ Cẩm Huyền mặc dù tin tưởng ông xã có đầy đủ năng lực giải quyết chuyện này, nhưng sẽ rất phiền toái, có đường tắt để đi tốt hơn.

"Vệ Thanh Nhiên, người cho rằng ta sợ người sao? Có bản lĩnh người liền báo cảnh sát bắt ta, hừ. . . . . Hôm nay ta dám đến nơi này liên dự liệu được hậu quả." tròng mắt sắc bén của Thẩm Dật Thần bắn thẳng đến Vệ Thanh Nhiên đang nằm trên đất, khoe miệng nâng lên mỉm cười tàn nhẫn, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Đừng tưởng rằng hắn ngồi không, ý đồ của tên Vệ Thanh Nhiên này rõ ràng như vậy, cho dù kẻ ngu cũng nhìn ra được, hướng chỉ là Thẩm Dật Thần anh - một âm mưu gia chân chính, âm mưu nhất chính là tâm kế, tên tiểu tử hao tổn nhiều công phu như vậy là vì đưa phụ nữ của Thẩm Dật Thần anh tới đây, không biết nói Vệ Thanh Nhiên ngu ngốc hay là lá gan quá lớn.

"Mặc dù Tổng giám đốc Thẩm không sợ, nhưng dường như có người rất sợ." Vệ Thanh Nhiên làm bộ như không sao cả cười hi hi, nháy mắt một cái cũng không nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ của Hồ Cẩm Huyền, trong lòng đã sớm thương tiếc, lo lắng trong mắt giai nhân không chút nào che giấu, hắn không muốn điều đó, trong lòng tự nói với mình cô quan tâm Thẩm Dật Thần như vậy, hoàn toàn bởi vì người đó là chồng của cô, đợi đến lúc mình đem cô đoạt lại, trong mắt cô, trong lòng cô chỉ biết có Vệ Thanh Nhiên hắn một người, hắn bảo đảm!

Thẩm Dật Thần nghe vậy, mắt nhìn về cô gái nhỏ trong ngực, quả nhiên nhìn thấy trong mắt cô toàn là lo lắng và tự trách. Anh cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, không tiếng động an ủi, cười ha hả nói: "Làm phiền Vệ thị trưởng quan tâm, Vệ thị trưởng có thời gian quan tâm người khác không bằng hảo hảo quan tâm mình một chút, nếu về sau cả đời tàn thì làm thế nào, đã thương lòng phụ nữ ngưỡng mộ Vệ thị trưởng sẽ không tốt lắm.", Anh không thể không nói cái tên Vệ Thanh Nhiên này là một cái đèn dầu đã cạn, nếu không tâm kế sẽ không lớn như vậy, bày ra một đồng hồ hỗn độn, chỉ là trong đồng hồ hỗn độn đó có Thẩm Dật Thần anh thì đừng nghĩ đến thành công, sử dụng phép khích tướng cũng vô ích.

"Ha ha! Tôi chỉ nhắc nhở Tổng giám đốc Thẩm mà thôi, hôm nay các người ra khỏi cái cửa này, tôi không dám cam đoan tin tức ‘ Tổng giám đốc Thẩm đêm khuya xông vào nhà dân ’ sẽ truyền ra ngoài." Vệ Thanh Nhiên cười đến mặt không tìm không phổi, mắt thấy lòng giai nhân dao động, mục đích hắn hôm nay đã đạt tới, nói gì hắn cũng sẽ không buông tha, chỉ cần thêm một cây đuốc là tốt rồi, nhưng năm lửa này, không phải là không làm tim mình cháy lên, cảm giác đau.

"Tùy tiện, người muốn thế nào liền thế đấy." Thẩm Dật Thần không sao cả nói, nâng mặt Hồ Cẩm Huyền cùng đối mặt với anh, trên mặt trừ dịu dàng chỉ còn dịu dàng, nơi nào còn có mùi thuốc súng vừa nói chuyện với Vệ Thanh Nhiên, cung chiêu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, cảm thụ da thịt trơn mềm, tâm tình rất tốt, dịu dàng nói: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì, đi thôi!".

"Ừ!" Khẽ thở dài một cái, Hồ Cẩm Huyền cuối cùng thỏa hiệp, trở về nắm bàn tay to của anh, cả người nhẹ nhàng đến gần trong ngực Thẩm Dật Thần, nhắm mắt lại lắng nghe nhịp tim anh đập mạnh mà có lực, nên tin tưởng năng lực làm việc của anh, nếu anh nói chính mình có thể giải quyết, như vậy liền giao cho anh, tiết kiệm suy nghĩ.

Thẩm Dật Thần khinh miệt nhìn Vệ Thanh Nhiên một cái, trong mắt có khiêu khích trần trụi, uống phí hấn bày ra kết cục lớn như vậy kết quả quay đầu lại chẳng có gì, hơn nữa còn tồn thất một sợi dây chuyền, cộng thêm bị đánh, suy nghĩ một chút trong lòng Thẩm Dật Thần đã cảm thấy rất thỏa mãn. Dám mơ ước người của anh, nên trừng phạt thật tốt một phen, anh không đem hấn đổi đã là nhân nhượng rồi.

Mất thấy người mình vất vả dụ tới lại muốn đi, trong lòng Vệ Thanh Nhiên rất hận. Nếu không phải Thẩm Dật Thần chặn ngang một cước, chuyện sẽ không diễn biến như vậy, không còn kịp suy nghĩ, hấn vội vàng mở miệng hô: "Đợi chút, chờ đi!". Hấn chỉ biết nếu không ngăn bọn họ lại, dựa vào nhảy cảm và dục vọng độc chiếm cường đại của Thẩm Dật Thần, về sau hấn có thể không còn cơ hội gặp lại cô. Như vậy sao được, không thấy cô mấy tháng, hấn sắp điên mất rồi, về sau cuộc sống từ từ không có cô làm bạn, một mình hấn làm sao sống, cho nên trực giác hấn muốn ngăn cản bước chân bọn họ rồi đi.

Thẩm Dật Thần không để ý đến thanh âm phía sau vội vội vàng vàng, ôm bà xã yêu thích đi về phía cửa sổ, trong lòng khẳng định, lần sau nhất định không để cho Vệ Thanh Nhiên nhìn thấy cô nữa.

U mê như Hồ Cẩm Huyền, lúc này cũng biết chuyện có gì không đúng. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, biểu tình Vệ Thanh Nhiên giống như không quan tâm bọn họ đánh cắp dây chuyền, hơn nữa ánh mắt hấn nhìn cô là lạ, làm lòng cô không thoải mái. Hai lần hấn gọi thanh âm đều vội vã như vậy, hơn nữa còn xen lẫn chờ đợi, hấn đến tận cùng chờ đợi thứ gì? Chẳng lẽ chờ đợi bọn họ tới đánh cắp dây chuyền? Nhưng bây giờ bọn họ trộm được rồi, không phải nên thả bọn họ đi sao? Thế nào lập đi lập lại nhiều lần cản lại bước chân của bọn họ.

Nhưng có người ngu như vậy sao? Chờ người khác trộm đồ của mình? Mục đích hấn ở chỗ nào? Không nghĩ ra a, không nghĩ ra! Có lẽ hấn nhầm chán đến điên rồi, muốn cảm thụ phần khích người khác trộm đồ, điều này cũng không thể không có khả năng, Hồ Cẩm Huyền ý định xoay chuyển, rốt cuộc lưu loát xoay người, nghi ngờ gât gât mày đẹp, kiêu tiểu nói: "Trong tay Thị trưởng đại nhân chẳng lẽ còn có nhược điểm của chúng ta, muốn hảo hảo lợi dụng một phen?" Cô cũng muốn xem hấn còn có chuyện gì.

"Cô nhất định phải cứ gọi tôi như vậy sao? Còn nữa nhất định phải nhìn tôi như vậy sao?" Vệ Thanh Nhiên cười khổ nói, cô cho là Vệ Thanh Nhiên hấn là người tâm cơ khá sâu sao? Nếu như không phải vì dẫn cô ra ngoài, hấn cũng không cần bày mưu không chế, hấn làm như vậy hoàn toàn vì cô, cô gái mới gặp vài lần đã khắc sâu trong tim hấn, nhưng người hấn yêu quả thật đang giễu cợt nhìn hấn, lòng hấn giống như bị kim đâm.

Trong giọng nói Vệ Thanh Nhiên tất cả đều là cô đơn, nơi nào còn có thoải mái nhàn nhã vừa rồi. Biểu tình này thế nào nghèo túng, hoàn toàn chính là bộ dáng thất tình! trong lòng Hồ Cẩm Huyền quái dị, thế nào nháy mắt, hấn liền thay đổi thành ra như vậy, người không biết còn tưởng bọn họ khi dễ hấn đây.

Giờ phút này Hồ Cẩm Huyền hoàn toàn quên rằng chính hai người bọn họ chọc giận người ta, hơn nữa còn trộm đồ của người ta, việc này không gọi là khi dễ thì gọi là gì?

Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ hỏi thăm người đàn ông bên cạnh bởi vì động tác đột nhiên của cô mà dừng lại, không tiếng động hỏi anh có biết tại sao giọng của Vệ Thanh Nhiên như oán phụ, thấy quái dị làm sao.

Lừa lương tâm, Thẩm Dật Thần lắc đầu một cái, bày tỏ ý không hiểu cái gì, thật ra trong lòng anh đang cười nghiêng ngửa, từ nét mặt của Vệ Thanh Nhiên cũng biết anh đã đánh bại một đối thủ, nói anh sao không thoải mái được. Nhưng nói gì anh cũng sẽ không nói cho cô biết bộ dáng Vệ Thanh Nhiên như vậy hoàn toàn là vì thái độ thờ ơ của cô, thương tâm a! Không phải dễ dàng chữa khỏi, nếu chủ ý tiểu tử này không phải nhắm vào người bảo bối của anh, anh tuyệt đối sẽ rảnh rỗi đi trông nom nhiều như vậy, muốn trách thì trách tại sao nhiều phụ nữ như vậy không chọn, cố tình nhìn trúng bà xã anh, đó không phải đã định trước sẽ thất tình sao.

Cường hấn như Hồ Cẩm Huyền, nghe lời nói buồn bã, cũng không hạ được quyết tâm, trong lòng đoán chừng có thể trước kia Vệ Thanh Nhiên quen với một người có dung mạo giống cô. Mà cô gái kia rồi bỏ hấn, cho nên hấn xem mình thành thế thân, đại khái là như vậy. Cô gấp giọng giải thích: "Khụ khụ! Có phải anh hiểu lầm cái gì? Nói như thế giống như tôi phụ lòng anh, tôi cho anh biết, tôi chỉ thấy gặp anh một lần, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi lớn như vậy chỉ yêu một lần, cũng không phụ lòng người nào, ông xã nhà tôi có thể làm chứng.".

"Tôi không hiểu lầm, em không phụ lòng tôi, mà là tôi tình nguyện. Nếu như nói Vệ Thanh Nhiên tôi yêu em, em có tin không?" Vệ Thanh Nhiên chăm chăm nhìn cô, trong mắt có chờ đợi, còn có tâm thần thấp thỏm, không nghĩ tới lần đầu tiên thổ lộ sẽ ở dưới tình huống này, có một chút đột ngột, nhưng Vệ Thanh Nhiên hấn làm việc cho tới nay đều không có điểm mấu chốt đạo đức, muốn làm liền làm rồi.

"A. . . ." Hồ Cẩm Huyền mở to hai mắt, miệng cũng không ngậm lại, bộ dáng kinh ngạc, thật đáng yêu ah! Cô hoàn toàn có lý do tin tưởng mình nghe nhầm, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt nói: "Ha ha! Thị trưởng đại nhân chớ có nói đùa, chúng ta không hẹn gặp lại." nói xong, cô lập tức lôi kéo người nào đó bên cạnh không sai biệt lắm sắp sửa bộc phát, đợi tiếp nữa, tình huống cô nghe nhầm có thể sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

"Tôi không nói giỡn, tôi là nghiêm túc, em cho rằng tôi tốn công phu lấy dây chuyền đó, hơn nữa còn lên TV vì cái gì?" Vệ Thanh Nhiên trầm thấp nói, ánh mắt nóng rực nhìn cô. Trong đôi mắt trừ thâm tình chính là yêu say đắm, tâm tư của hấn rõ ràng như vậy, ngay cả người đàn ông bên cạnh cô đều nhìn ra, cô tại sao không để ý tới. Là người đó bảo vệ cô quá tốt, cho nên cô mới khẳng khẳng một mực chỉ thích người kia, hấn không thể không nói Thẩm Dật Thần đích xác rất cao minh, hiểu được như thế nào vì mình tranh thủ, công việc bảo vệ làm rất tốt.

"Ý của anh là vì tôi?" Hồ Cẩm Huyền không thể tin chỉ mình nói, không nghe được một tiếng phản bác, Hồ Cẩm Huyền biết mình đã đoán đúng. Ông trời của tôi a, sức quyến rũ của cô có phải quá lớn, rõ ràng đã có một ông xã, hay lại có người lớn tiếng thổ lộ, trong lòng cô thầm nói.

Thẩm Dật Thần bên cạnh ghen tức sắp phát điên, trong lòng thầm hận Vệ Thanh Nhiên, không nghĩ tới tiểu tử này lại lớn mật thổ lộ với cô ngay trước mặt ông xã là anh, đáng chết, Vệ Thanh Nhiên! hấn sẽ chết không có toàn thây.

Chương 120

"Khiếp sợ vậy sao? Tôi mới đầu phát hiện cảm giác mình đối với em cũng rất khiếp sợ, dù sao chúng ta chỉ có duyên. Nhưng tình yêu chính là như vậy, thời điểm chúng ta không hề chuẩn bị liền đi tới, ngăn cũng ngăn không nổi. Tôi cố gắng khống chế tình cảm của mình, nói cho mình biết em đã có chồng, không cần suy nghĩ nữa, nhưng càng làm như vậy, lòng tôi sẽ càng tưởng niệm em. Nó cơ hồ sắp bị tưởng niệm hành hạ chết rồi." Vệ Thanh Nhiên kích động vuốt ngực mình nói.

Hắn hiện tại cái gì cũng không chú ý rồi, đầy bụng đều là người trước mắt, nếu không cho hắn biết tâm ý của mình, đoán chừng hắn sẽ bị tưởng niệm hành hạ tới chết.

Hồ Cẩm Huyền nghe mấy lời nói, trừ sững sờ chính là sững sờ, Cô thật không biết sức quyến rũ mình lớn đến mức chỉ gặp một lần đã có người tưởng nhớ. Xem ra sau này cô nên hạn chế ra ngoài đi lại, không cần giết hại thanh niên quốc gia mới phải. Cô cái gì cũng không kịp nói, chỉ nghe thấy người bên cạnh quát lên một tiếng lớn: "Đủ rồi, Vệ Thanh Nhiên, người cho ta là người chết sao! Muốn thổ lộ hãy những thứ kia oanh oanh yến yến của người thổ lộ đi."

Thẩm Dật Thần giận đến ngực đau. Có thể nói, tham muốn giữ lấy đặc biệt mạnh của anh lại nghe người khác tỏ tình với bảo bối, trong lòng đến cỡ nào giận dữ, cảm giác giống như vật trân quý nhất bị người khác mơ ước. Muốn bao nhiêu không thoải mái liền bấy nhiêu không thoải mái, anh nhiều lần lưu lại mệnh tên tiêu tử Vệ Thanh Nhiên này, không nghĩ tới hắn báo đáp anh rất tốt, rất tốt!

"Tổng giám đốc Thẩm chẳng lẽ hiểu lầm thứ gì? Bên người Thanh Nhiên cho tới bây giờ chưa từng có bất kỳ một phụ nữ nào. Nếu nói đến oanh oanh yến yến, hồng nhan tri kỷ của tổng giám đốc Thẩm sợ rằng không ít đi!" Vệ Thanh Nhiên cũng nói một tiếng, ngầm ý nói trúng hoa tâm của Thẩm Dật Thần, mà chính hắn là người si tình, chỉ là chờ đợi người thật lòng xuất hiện mà thôi.

"Hừ. . . . . Cưỡng từ đoạt lý (xảo biện), Vệ thị trưởng thích nói như thế nào liền nói như thế, về phần ta có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, ái ân ta rõ ràng nhất, đúng không? Bà xã." Thẩm Dật Thần hơi cong môi một cái, cung chiêu hôn gương mặt hồng hồng của Hồ Cẩm Huyền, thân mật ôm bà vai cô nói. Thần thái đắc ý khiến Vệ Thanh Nhiên chặt chẽ nhìn bàn tay to của anh đặt ở trên vai cô, ánh mắt bốc hỏa, hận không thể chém xuống. Vệ Thanh Nhiên không thể không nói Thẩm Dật Thần rất có bản lĩnh dẫn tàn bạo trong lòng hắn ra.

Vệ Thanh Nhiên này dù cố gắng thế nào cũng là uống phở, Thẩm Dật Thần không thể không bội phục mình, trước lên đem thuốc tránh thai của cô đổi thành Vitamin, nếu không anh hiện tại liền thiếu lợi thế. Tất cả công lao đều là Bảo Bảo trong bụng, Thẩm Dật Thần dịu dàng nhìn về bụng nhỏ nhô ra của cô, trong lòng quyết định chờ Bảo Bảo ra ngoài sẽ yêu thương nó thật tốt.

Chỉ là người khác quên mất tính tình chân thật của bảo bối, đường đường sát thủ đệ nhất thiên hạ, dĩ nhiên cũng có tôn nghiêm của mình. Không giống như các cô nương cổ đại xuất giá tòng phu, nếu không phải thật lòng thương anh, căn bản cũng không an tâm ôm anh, hơn nữa cũng sẽ không vui vẻ chịu đựng bởi bên người anh, để anh thời thời khắc khắc dính lấy, rất dễ nhận thấy một tên con trai nào đó là đa tâm.

Vệ Thanh Nhiên cũng không nói gì, hơn nữa chờ đợi nhìn về cô gái trước mắt rõ ràng bị chính mình lừa dối. Hắn biết mình nói trước mắt một người đàn ông, hơn nữa còn là thương nhân kỳ tài, tuổi trẻ đã là tài phiệt không nói, số lượng tài sản đứng đầu thế giới, sự thông minh của anh ít người bình thường có thể vượt qua. Không muốn nói không có nghĩa là mình nhận thua, mà giao tất cả cho người trước mắt. Chỉ cần có tin tưởng mình, tiếp nhận mình, như vậy bất luận kẻ nào nói nhiều cũng không có quan hệ.

"Đi thôi!" Thẩm Dật Thần hướng về phía Hồ Cẩm Huyền dịu dàng nói, ở lại cùng tên Vệ Thanh Nhiên điên này, anh thật sẽ tức đến muốn giết người, dĩ nhiên ngoại trừ cô. Anh bây giờ nên nhanh chóng dẫn cô cách xa đất thị phi này, cắt đứt tưởng niệm của tên Vệ Thanh Nhiên chết tiệt.

Hồ Cẩm Huyền an ủi cầm tay Thẩm Dật Thần, ý bảo anh không cần lo lắng. Cảm thấy người bên cạnh an ủi cô mà trấn định lại, trong lòng mới nổi lên chốc lát, thậm trọng mở miệng nói: "Khụ khụ! Vệ thị trưởng, nếu như vì tôi mà mang khổn nhiều cho anh, tôi cảm thấy rất có lỗi. Tình huống hiện tại của tôi anh ít nhiều cũng biết, người đàn ông bên cạnh tôi này không đơn thuần là quan trọng, anh là một phần cơ thể tôi, trái tim mất đi anh căn bản không có thể đập bình thường. Trước mắt tôi cũng không muốn thay đổi cuộc sống, mà trong miệng anh nói thích có lẽ vì anh rất ít tiếp xúc với phụ nữ. Chỉ là mê hoặc một lúc, không phải yêu; còn có dây chuyền màu tím đối với tôi rất quan trọng, cho nên tôi không thể không lấy nó đi, về giá tiền sợi dây chuyền này anh cứ ra giá, đến lúc đó tôi đưa tiền trả lại."

Cắt lời sau, Hồ Cẩm Huyền nhìn sắc mặt Vệ Thanh Nhiên, trong lòng lo lắng bộ dáng như vậy có thể tổn thương lòng tự ái của đàn ông hay không? Cô đã đủ uyển chuyển đi! Nếu không phải trong lòng cô có ông xã xuất sắc bên cạnh, cô lẽ có sẽ thích hắn. Nhưng lòng cô chỉ có một, cho nên đối với Vệ Thanh Nhiên cô chỉ có thể nói xin lỗi, tựa như hắn nói, lòng người không thể khống chế được.

Hiện tại mơ hồ như cô, ít nhiều gì cũng từ trong lời nói của Vệ Thanh Nhiên mà nghe được chân tình của hắn. Hắn bày ra kế hoạch tỉ mỉ, chỉ vì dẫn cô ra ngoài, dụng tâm đến trình độ như vậy, sao có thể là nhất thời mê hoặc đây. Cô nói như vậy chỉ vì để trong lòng hắn bỏ đi mê hoặc, sau đó chậm rãi rút lại tình cảm trên người mà thôi. Một mặt cũng vì trái tim của mình.

Thẩm Dật Thần bên cạnh Hồ Cẩm Huyền nghe cô thật tâm thật ý thổ lộ, trong lòng không cảm được kích động và mừng rỡ. Cô nói anh là một phần cơ thể cô, không có anh thì không thể hô hấp bình thường, cô bé này nói thật tuyệt hảo. Nếu như không phải thời gian và địa điểm không đúng, anh thật muốn hảo hảo ‘thường’ cho cô một phen, không hổ là người anh yêu, cuộc đời này có cô là đủ.

"Không có hấn không được sao? Thật sự chỉ là nhất thời mê hoặc sao?" Vệ Thanh Nhiên nghe vậy, trong lòng kinh hãi, một bộ thương tâm, tự lẩm bầm. Mặc dù vô luận điều tra hay người khác nói, hấn cũng biết vợ chồng bọn họ rất ân ái, nhưng hấn vẫn hi vọng may mắn. Hi vọng lời đồn đãi không phải thật, và hấn cũng có cơ hội. Không nghĩ tới bản thân cô tự mình nói ra, bị thương sắp không thể hít thở, cô thật đúng là tàn nhẫn, cô có biết một câu ‘nhất thời mê hoặc’ liền đem hấn vĩnh viễn phai mờ, triệt để đánh hấn vào vực sâu vạn trượng.

"Đi thôi!" Hồ Cẩm Huyền nhẹ nhàng tựa vào trong ngực Thẩm Dật Thần, một tay lạnh như băng cầm bàn tay rộng của anh, hai người mười ngón tay đan xen, không nói ra nhu tình. Anh lần này ngược lại không có kích động, an tĩnh làm cô ngoài ý muốn, còn có ánh mắt nhìn cô thể nào càng ngày càng lửa nóng. Giống như cô trụi lủi đứng trước mặt anh, nghĩ đến cái này, khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ trong nháy mắt trở nên nóng rực.

"Ừ." Thẩm Dật Thần nhìn người đàn ông mới vừa còn đầu chí hừng hực lúc này có chút chán chường, trong lòng thần nhiên. Đúng thời gian gặp đúng người mới là một cuộc gặp gỡ xinh đẹp, mà rõ ràng Vệ Thanh Nhiên ở sai thời gian gặp gỡ sai người, vậy thì mười phần sai rồi. Nói anh lãnh huyết cũng đúng, trừ tâm can bảo bối của mình, những người khác anh đúng là lười để ý, chỉ cần người khác không đạp lên ranh giới cuối cùng của anh. Mà ranh giới cuối cùng chính là cô gái bên cạnh.

Anh lần nữa khẳng định trong lòng về sau ít để cho cô ra ngoài đi lại, cô cần gì, anh xây luôn trong bang, thương trường, quán ăn nhỏ, công viên. . . . . Cái gì cũng được, để tránh cô ra ngoài gặp lại một hai kẻ giống như Vệ Thanh Nhiên.

Thẩm Dật Thần ôm ái đem Hồ Cẩm Huyền ôm sát vào ngực, từ từ hướng cửa sổ đi tới, lưu loát leo núi, hai người nhanh chóng biến mất trong đêm đen, cô đơn lưu lại một người đàn ông trong thư phòng.

Trong chốc lát sau, lục tục có bốn người mặc đồng phục an ninh đi vào thư phòng, nhìn ông chủ trên đất, thần sắc chấn động vô cùng. Bản lĩnh của ông chủ bọn họ rõ ràng nhất, không nghĩ tới hiện tại bộ dạng ông chủ chật vật như vậy, đến tốt cùng đối phương là người phương nào? Mấy ngày nay buổi tối bọn họ được thông báo phải buông lỏng thủ vệ, nhìn ông chủ tựa hồ là đang chờ người nào, bọn họ cũng không nói cái gì, chỉ vừa rồi đi xem xét, nghe ông chủ ở thư phòng cùng người khác nói chuyện, bọn họ biết người ông chủ chờ tới, tình hình này dường như người kia đã thương ông chủ rồi trốn.

"Ông chủ, muốn đuổi theo hay không?" nhân viên an ninh cung kính hỏi, trong lòng cũng thấp thòm bọn họ nhìn bộ dạng ông chủ chật vật mà bất mãn với họ.

"Đi xuống đi! Tối nay không có chuyện gì." Vệ Thanh Nhiên lạnh nhạt nói, bọn họ là một ít lâu la có thể đuổi đến sao. Cho dù đuổi tới sẽ làm thế nào, trong lòng cô căn bản không có hấn, toàn bộ may mắn trong lòng hấn cũng tan vỡ, cuối cùng còn không phải muốn trốn một mình liếm vết thương.

Thật chẳng lẽ chỉ có thể buông tha? Nhưng hiện tại không buông tha, hấn thật không biết còn có thể làm sao. Xem ra trước coi trộm một chút, nếu như Thẩm Dật Thần làm thương tổn cô, đến lúc đó tình cảm bọn họ trở nên xấu, chính là ngày Vệ Thanh Nhiên hấn nổi danh. Cô tự nhiên cũng chỉ có một mình hấn. Trong lòng Vệ Thanh Nhiên nghĩ như vậy, tương đối cân bằng một chút, hấn từ từ cố gắng đứng lên, nhưng chỉ một lát liền ngã trên mặt đất, nhếch nhác.

Nhân viên an ninh nhìn thấy tình hình này, vội vàng muốn tiến lên dìu. Tuy nhiên bị hấn lãnh tình phát tay, hấn lao đảo đứng lên, từ từ ra ngoài thư phòng, lưu lại một bầy thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, trong lòng nghi ngờ chủ tử ôn nhã đó sao? Ông chủ hành động đúng là kỳ quái, vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Đứa bé tinh nghịch muốn ngủ

Đối với Thẩm Dật Thần có bản lĩnh cao cường mà nói, không bao lâu nữa bọn họ đã trở về tổng bộ bang Hắc Ưng - căn biệt thự bên bờ biển, mà những ám vệ cực phẩm lúc này đang nghiêm túc tuần tra tình huống an toàn của cả bang Hắc Ưng căn bản không hề biết chủ tử và phu nhân nhà họ đã lặng lẽ ra khỏi cửa một lần.

Trong phòng chủ nhân cực kỳ xa hoa, Thẩm Dật Thần ôm vợ yêu hơi mệt mỏi đặt nhẹ nhàng lên chiếc giường lớn, dịu dàng cởi giày ra cho cô, đắp kín mền, ngồi bên giường hít mắt nhìn vợ yêu đang ngủ, trong con người Thẩm Dật Thần đều là thâm tình và cưng chiều, hôm nay bận rộn cả ngày, cũng không biết em bé trong bụng của cô có khỏe hay không, xem ra ngày mai nên tìm người kiểm tra toàn thân kỹ càng cho cô, mặc dù trước đây không lâu cô mới vừa khám thai, nhưng tối nay cô đã tiêu hao phần lớn năng lượng, vì dễ ngủ ngon, khám chút mới tốt, dù sao cô gái nhỏ trước mắt là người mà anh muốn yêu thương cả đời, nếu cô có chuyện gì, bảo anh sống thế nào?

Nghĩ đến những lời cô và Vệ Thanh Nhiên nói tới nay, trong lòng Thẩm Dật Thần luôn thấy ngọt ngào, không ngờ địa vị của anh trong lòng cô lại quan

trọng như thế, anh vẫn luôn cho rằng cô chỉ thích anh, dù là yêu cũng không đạt tới mức quan trọng như miếng thịt trên đầu quả tim, bởi vì cho tới nay anh luôn cảm thấy mình yêu cô nhiều hơn, đối với ai thích ai nhiều hơn anh cũng không cảm thấy có gì không ổn, bởi vì có anh cưng chiều cô, yêu cô là được, chỉ cần cô cho anh một chút xú đáp lại, anh liền cảm thấy rất vui vẻ.

Xem ra tới nay thật là thu hoạch không tệ, không chỉ thu hồi lại dây chuyền mà mẹ để lại cho cô, khiến sau này cô có thể sống thật vui vẻ, không có chút tiếc nuối, đồng thời cũng cho anh biết trong lòng cô có vị trí của anh, hơn nữa còn là vị trí rất quan trọng, rất quan trọng.

Nhưng tới nay Vệ Thanh Nhiên vẫn không từ bỏ tình yêu dành cho cô sao? Nhưng yêu một người rồi từ bỏ là chuyện dễ dàng sao? Xem ra anh nên chuẩn bị đầy đủ, phòng ngừa tiêu từ kia liệu chết cướp đi bảo bối thân yêu của anh.

Có lẽ ánh mắt của Thẩm Dật Thần nóng rực quá mức, người đang nằm ở trên giường nhắm mắt lại đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt không hề có vẻ buồn ngủ, mắt to như mực nhìn người đàn ông ngồi ở trước giường mà hồn không biết đã bay đến nơi nào, cô từ trong chăn đưa tay nhỏ bé ra kéo y phục của anh, trong nháy mắt gọi về thần chí của anh.

"Thế nào? Không ngủ được sao? Hay có chỗ nào không thoải mái?" Thẩm Dật Thần nhìn đôi mắt to tròn của cô nhưng không nhìn ra bất kỳ tâm tình, tỉ mỉ kéo kéo chăn cho cô, để ngửa có gió lùa vào, ngón tay dài như của nghệ thuật gia cung chịu sờ sờ sống mũi nhỏ ngạo nghễ ưỡn lên của cô, dịu dàng hỏi, trong lòng suy nghĩ có phải cô vì lấy lại được dây chuyền mà rất vui, cho nên ngủ không yên không.

"Nghĩ gì thế? Sao anh còn chưa ngủ?" Hồ Cẩm Huyền không trả lời vấn đề của anh mà lại nghi ngờ hỏi, nếu không phải ánh mắt của anh quá mức nóng rực, cô cũng sẽ không thức dậy nhưng anh rút cuộc bị gì, trở về liền dùng loại ánh mắt thâm tình đến chết người này nhìn cô, cô bị nhìn đến mức tim đập thình thịch, làm sao còn có thể an tĩnh ngủ, trong lòng cảm khái, đã kết hôn lâu vậy rồi, sao cô vẫn không có chút năng lực miễn dịch nào với anh, chỉ có ánh mắt thâm tình cũng đủ làm cho cô cảm động, trong lòng tràn đầy mừng rỡ.

"Anh đang nghĩ về lời em nói." Thẩm Dật Thần vận eo, lỗ mũi chạm vào lỗ mũi cô, mắt đối mắt, hai người gần đến có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương, giọng trầm thấp truyền tới, mang theo hương vị đầu độc, đây là một tình cảm ấm áp không thể nào cắt đứt.

Cô đến tận cùng có biết thần thái quyến rũ như con thỏ nhỏ này của cô, sẽ khiến người ta muốn ăn sạch cô không, nhưng vừa nghĩ tới cô mang thai con của họ rất cực khổ, nên tạm thời bỏ qua cho cô! Một con sói xám lớn thầm nghĩ trong lòng.

"Lời em đã nói?" Hồ Cẩm Huyền nghi ngờ lặp lại lời của cô, trái tim bởi vì sự đến gần, ánh mắt cung chịu, giọng nói trầm thấp hấp dẫn đến muốn chết của anh mà đập dữ dội, trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô thận trọng hít thở, lo lắng bị anh phát hiện dị trạng của mình mà đắc chí hoặc là cười cô, Hồ Cẩm Huyền suy nghĩ, hoàn toàn không biết mình nói lời gì khiến trong lòng anh phản chấn như vậy, buổi tối khuya đi ngủ nhưng lại không ngủ mà nhìn cô ngẩn người.

"Không chỉ là quan trọng thôi, mà là miếng thịt trong tim tôi, không có anh ấy tim của tôi không thể đập được." Thẩm Dật Thần lặp lại lời của cô lúc ấy, trong mắt đều là vẻ dịu dàng và ngọt ngào, hai ngọn lửa trong con người không thể bỏ qua.

"Mấy lời này?" Hồ Cẩm Huyền kinh ngạc hỏi, anh bởi vì mấy câu cô nói cho Vệ Thanh Nhiên nghe mà vui mừng không ngủ được? Vậy thì hơi quá rồi! Nhưng nghĩ cũng đúng, người đàn ông này mặc dù lãnh đạo cả tổ chức xã hội đen, nhưng mà anh luôn luôn quan tâm chuyện của cô nhất, nếu như nói từ lúc họ quen nhau đến giờ, mỗi một câu cô nói anh đều nhớ, cô cũng sẽ không chút hoài nghi.

"Ha ha! Anh không biết địa vị của anh trong lòng và trong mắt bà xã quan trọng thế." Thẩm Dật Thần sờ sờ sống mũi nhỏ của cô, cười ha hả nói, từ trong giọng nói của anh đủ để biết anh vui vẻ cỡ nào.

Bị tâm trạng của người đàn ông như thần trước mắt ảnh hưởng, tim của Hồ Cẩm Huyền cũng bay vọt theo, cười ha hả từ trong chăn lộ ra hai cánh tay trắng nõn ôm cổ của anh làm nũng, tay nhỏ bé trắng nõn nghịch ngợm điểm điểm sống mũi khêu gợi, cười ha hả nói: "Đúng nha, rất quan trọng, cho nên hiện tại có phải nên đi ngủ rồi hay không? Bảo bối muốn ngủ rồi, em cũng muốn ngủ rồi.".

"Ha ha! Là đứa bé tính nghịch như em muốn ngủ mới đúng!" Thẩm Dật Thần bắt lấy tay nhỏ của cô đặt bên môi hôn nhẹ, trêu ghẹo nói, sau đó mới nhẹ nhàng bò lên giường, nằm ở bên cạnh của cô, ôm ái ôm cô vào trong ngực, sẵn sóc cho cô dần dần đi vào giấc ngủ trong ngực mình.

Sáng sớm hôm sau khi Hồ Cẩm Huyền tỉnh lại không ngoài ý nhìn thấy người bên cạnh đã rời giường, mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trong phòng, tâm trạng của cô cũng tốt khác thường, thận trọng lấy sợi dây chuyền tối qua lấy được từ cái gối bên cạnh ra, chuyện cũ hiện ra trước mắt, dù thời gian hạnh phúc đó không quá dài, nhưng ít nhất cô cũng từng có, hơn nữa hiện tại cô đã có tình yêu của người đàn ông cuồng dại nhất thế giới, tất cả đều nên thỏa mãn.

Dung nhan tuyệt mỹ của Hồ Cẩm Huyền cộng thêm nụ cười phát ra từ trong lòng, cả người liền có vẻ mê người khác thường, cô hôn sợi màu tím dây chuyền trong tay một cái, sau đó thận trọng đeo vào trên cổ của mình, trong lòng mới chất đầy thỏa mãn rồi mới rời giường, hôm nay cô còn rất nhiều chuyện phải làm, dĩ nhiên bây giờ cô không thích hợp đi làm, nhưng còn cần cô ra lệnh.

Ngoài cửa những người làm nữ đã quen thuộc cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của phu nhân mình đều đứng sẵn ở cương vị chờ phân phó, mà đồ đệ Thủy Tâm Hồ Cẩm Huyền mới thu nhận cũng đang cung kính đứng ở cửa phòng, mặc dù phòng này cách âm, nhưng Thủy Tâm có lỗ tai đặc biệt bén nhạy vẫn nghe thấy từng tiếng vang nhỏ trong phòng, trong lòng sáng tỏ, đồng thời cũng mê mang tại sao vừa đến thời gian này, các người hầu trong bang đều sẽ chờ đợi ở cửa để phục vụ chủ nhân trong phòng? Họ làm sao biết phu nhân đã tỉnh lại? Dĩ nhiên những nghi vấn này cô chỉ có thể giấu ở trong lòng, bởi vì các người hầu nơi này đều tò mò về đề phòng, mọi người đều cung kính đứng không nói lời nào, cảm giác như một cái máy, cực kỳ không thú vị, vẫn là phu nhân thú vị hơn, cô thích khí chất trên người phu nhân.

Thật ra thì Thủy Tâm làm sao biết thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Hồ Cẩm Huyền, vừa đến thời gian này, cô sẽ tự động tỉnh lại, các người hầu cũng

đã biết phải tới phục vụ vào thời gian này, dĩ nhiên lúc đầu họ cũng đến cửa đợi lệnh từ sớm, nhưng chủ tử sợ sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của phu nhân nên không cho các cô đến quá gần căn phòng, trừ thời gian đặc biệt khi phu nhân rời giường, dần dà, mọi người đều biết lúc nào phu nhân rời giường.

Trong chốc lát, Hồ Cẩm Huyền với cái bụng đã lớn chậm rãi từ trong phòng đi ra, các người hầu bên cạnh cung kính nhường ra một lối đi, nghiêm chỉnh huấn luyện nói: "Phu nhân, chào buổi sáng!", một người giúp việc trong đó sẵn sóc đỡ Hồ Cẩm Huyền.

"Chào buổi sáng mọi người, Thủy Tâm, thật sớm đó!" Hồ Cẩm Huyền cười ha hả chào hỏi, không biết có phải do cô ngủ quá muộn không, không ngờ lúc này lại gặp được Thủy Tâm ở cửa phòng của cô, ban đầu thu cô ấy làm đồ đệ, cô còn tưởng rằng khi cô bé Thủy Tâm này biết được cô bởi vì mang thai không thể dạy học, thì sẽ có lúc không xuất hiện ở đây vì lý do luyện tập một mình, không ngờ người này thật không có làm như vậy, rất được lòng của cô.

"Hình như sư phụ rất vui vẻ!" Thủy Tâm đỡ một bà vai khác của cô nói, thận trọng quan sát sắc mặt của cô, phát hiện cô cũng không có bởi vì lời của mình mà không vui vẻ, lòng của cô mới hơi thả lỏng, phu nhân bởi vì chuyện gì mà đột nhiên trở nên sáng sủa rất nhiều? Mặc dù bình thường thấy cô ấy hay cười nhưng lại cảm thấy bây giờ mới chính là mừng rỡ từ trong lòng, chẳng lẽ tối hôm qua sau khi cô rời đi đã xảy ra chuyện gì tốt?

"Ừ, không khí không tệ, Thủy Tâm, đi ăn điểm tâm với tôi! Lát nữa tôi có việc cho em làm." Hồ Cẩm Huyền vừa đi vừa cười nói, Thủy Tâm này thật là tỉ mỉ, mặc dù tối hôm qua bọn họ lấy đi dây chuyền Vệ Thanh Nhiên cũng không có nói gì, nhưng vẫn phải trả tiền dây chuyền cho anh, tránh khỏi về sau có phiền toái gì tới cửa, huống chi bọn họ cũng không thiếu ít tiền lẻ đó; với lại đã rất lâu cô chưa về tổ chức, đám bạn tốt vào sinh ra từ khăng định rất lo lắng cho cô, tất cả mọi chuyện cũng đã qua một thời gian, mà cô đã thăng thân phận với chồng yêu rồi, bây giờ nên liên lạc với họ, nói cho họ biết tình trạng gần đây của mình.

"Dạ, sư phụ!" Thủy Tâm vui vẻ nói, phu nhân rốt cuộc có chuyện cho cô làm, cô có thể không vui vẻ sao? Vô luận chuyện lớn hay là chuyện nhỏ, chỉ cần có chuyện làm là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Đại kết cục 1

Trong vòng mấy tháng sau, Hồ Cẩm Huyền không hề rời khỏi bang, việc thường làm chính là phơi nắng hoặc chat trên mạng với các bạn trong tổ chức, dĩ nhiên đây đều là thừa dịp Thẩm Dật Thần đi làm mới tiến hành, nếu không anh khăng định lấy lý do có phóng xạ, bắt lợi cho đứa bé lớn lên mà không cho cô đụng máy vi tính, nếu thế cô còn không buồn chết sao, nhưng cô là người biết nặng nhẹ, biết máy vi tính có phóng xạ lớn, cho nên bình thường đều chỉ vọc máy vi tính 1-2 tiếng, hơn nữa đại đa số đều là nói chuyện với bạn bè.

Hiện tại Thủy Tâm đã bắt đầu tự tập luyện rồi, mà Hồ Cẩm Huyền lúc rảnh rỗi cũng sẽ ở một bên xem cô rèn luyện, thỉnh thoảng chỉ điểm đôi câu, nhưng Hồ Cẩm Huyền đánh chết cũng không ngờ một cô gái nhỏ hoạt bát cũng có thể rất cố chấp, lúc Thủy Tâm luyện công phu luôn chuyên chú muốn chết, lần này Hồ Cẩm Huyền rốt cuộc thấy được không chỉ đàn ông nghiêm túc mới có vẻ quyền rũ, cả phụ nữ nghiêm túc cũng rất mê người.

Tháng tư, chính là mùa ẩm áp, Hồ Cẩm Huyền mang thai hơn bảy tháng đang lười biếng nằm ở trên ghế quý phi trong đình nghỉ mát tại tổng bộ bang Hắc Ung, bụng bự bảy tháng nhìn thật giống như chín tháng, khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao bụng của cô lớn hơn phụ nữ khác nhiều vậy, chẳng lẽ là kết quả uống nhiều thuốc bổ, điều này cũng có khả năng, phải biết kể từ khi cô mang thai đến bây giờ, ông xã cung chiều vợ như mạng của cô luôn tìm thức ăn phong phú từ toàn thế giới đến, còn đặc biệt mời đầu bếp xuất sắc đến trong bang, để thay đổi biện pháp chuẩn bị đủ loại thực vật ngon miệng và thuốc bổ cho cô, dinh dưỡng của cô không tốt mới là lạ, gần đây thân thể của cô được nuôi đến vô cùng đầy đặn rồi, xem ra sanh em bé xong sau một thời gian rất dài mới có thể giảm thể trọng xuống.

Còn có hai tháng, em bé của cô mới có thể ra đời, thật rất tò mò, mỗi lần cô thấy dáng vẻ đáng yêu của em bé trên TV hay là trong sách, thì tình thương của mẹ trong lòng cô liền bắt đầu tràn lan, tưởng tượng thấy em bé tương lai của cô có phải cũng đáng yêu như trong TV không.

Các người hầu ở bên cạnh lo lắng nhìn phu nhân mình lâm vào trong suy nghĩ của mình, hiện tại phu nhân họ là đối tượng bảo vệ quan trọng, nếu cô không vui, ông chủ còn không phạt chết họ sao, ở thời khắc mấu chốt này ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì mới được, tất cả mọi người không dám tiến lên, lúc này chỉ có dựa vào Thủy Tâm thôi, dù sao cô ấy là đồ đệ của phu nhân, phu nhân vô luận không vui vẻ như thế nào cũng sẽ không làm gì cô ấy, đám hầu gái chột dạ Thủy Tâm bên cạnh một cái, ý bảo cô xem phu nhân có chuyện gì phiền muộn, sao cứ thờ dài than ngắn hoài.

"Sư phụ, có phải ngài có chuyện gì phiền lòng?" Thủy Tâm bị đẩy ra sờ sờ sống mũi của mình, nghi ngờ hỏi, khuôn mặt tươi cười nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Hồ Cẩm Huyền, không có phát hiện có dị trạng gì, trái tim căng thẳng mới thả lỏng, trong sách đã dạy cách nhìn để đoán tâm trạng của phụ nữ có thai.

"Không có gì, chỉ hơi buồn buồn, ai ~ cuộc sống của phu nhân giàu có cũng không dễ dàng, quá rảnh rỗi." Hồ Cẩm Huyền sờ sờ bụng nhỏ nhô ra cười ha hả nói, nếu đôi lại quá khứ, cô đã sớm tự đi chơi rồi, đi dạo phố mua đồ cũng tốt, về tổ chức nghịch nước, hoặc là tự chạy ra du lịch thi hành nhiệm vụ, làm sao giống như bây giờ, ngày ngày đều ở một chỗ mấy tháng không ra cửa, cô thật rất bội phục sự chịu đựng của mình, nhưng cũng không có cách nào, tất cả đều là vì em bé trong bụng, hơn nữa nếu chồng cô biết cô không ngoan ngoan dưỡng thai, chắc chắn sẽ bị dạy dỗ, dạy dỗ cũng không sao,

anh không nỡ nói nặng cái gì với cô, nhưng lại rất cầu nhàu, cứ như ông cụ non, cô không muốn bị phiền.

"Ha ha! Phụ nữ khác có ai không muốn làm phu nhân, sư phụ lại ghét bỏ thân phận phu nhân giàu." Thủy Tâm cười hi hi nói, nói cũng phải, cô tin tưởng ánh mắt mình sẽ không kém, sư phụ cô không phải người hám lợi, nếu không cô cũng sẽ không ưa thích đến gần cô ấy.

"Ha ha! Thủy Tâm muốn làm phu nhân?" lúc này Hồ Cẩm Huyền mới quay đầu híp mắt nhìn Thủy Tâm hỏi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có nụ cười hài hước, cô gái thanh tú trước mắt cũng không phải loại phụ nữ coi trọng tiền tài vật ngoài thân, cô nhìn người nhất định chính xác, hướng chi theo cô biết Thủy Tâm là một sát thủ, lúc giết người cũng nhận được tiền thuê cao, nếu cô bé Thủy Tâm này thật sự coi trọng tiền tài, dựa vào thực lực của cô cũng có thể lấy được, chỉ phải bỏ chút thời gian thôi, nhưng mấy ngày nay Thủy Tâm vẫn luôn ở bên cạnh cô, chưa từng đi làm nhiệm vụ, hơn nữa chồng cô đã điều tra từng ly từng tý trước kia của Thủy Tâm, phát hiện cô bé này rất ít nhận nhiệm vụ, từ đó có thể biết cô bé này không coi trọng tiền tài.

"Tình yêu từ trước đến giờ là tùy duyên, cho dù sư phụ không thích cuộc sống thanh nhàn của phu nhân giàu, còn không phải vì chủ tử mà cam nguyện làm phu nhân sao." Thủy Tâm cười nói, phu nhân giàu? Đời này Thủy Tâm cô không hề muốn làm phu nhân giàu gì, chỉ cần có một người thật tâm thật ý thương cô là tốt, giàu có mà không được quan tâm, chỉ có những người ham muốn vật chất mới thể, tìm được một người thật lòng thật dạ đối đãi mình mới khó! Tất cả chỉ có thể tùy duyên, nếu thật không tìm được, một mình cô cũng có làm sao, hướng chi còn có sư phụ ở bên cạnh.

"Ha ha! Tư tưởng giác ngộ rất là thấu đáo." Hồ Cẩm Huyền trêu nói, nụ cười ở khóe miệng không rõ, tình huống của cô bé này cô rất rõ ràng, chỉ là nhìn thấy bộ dáng của cô ấy nên muốn trêu chọc chút thôi.

"Sư phụ suy nghĩ đi nơi nào rồi?" Thủy Tâm gắt giọng, cô cũng đã thấy nhiều cảnh đời mới có thể nói như vậy, trong cuộc sống hiện thực, cô đúng là chưa từng có bạn trai, làm sao có kinh nghiệm gì, nhưng thấy sư phụ cười hi hi với mấy cô hầu bên cạnh, khuôn mặt nhỏ đẹp của cô vẫn cảm thấy nóng hừng hực, giống như là làm chuyện gì xấu bị người ta đuổi kịp.

"Tôi đâu có nghĩ gì, hay là Thủy Tâm muốn tôi nghĩ đi đâu?" Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, trong lòng thầm nghĩ cô bé này thật đúng là quá đơn thuần, nói một chút mà thôi, đã đỏ mặt rồi, những ngày qua đều nhờ Thủy Tâm ở bên cạnh, thỉnh thoảng đùa giỡn cho vui, nếu không cô sẽ càng thêm nhàm chán.

"Mấy chị đều khi dễ em, không để ý tới các chị." Thủy Tâm dậm chân một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói, đám người này biết da mặt cô mỏng, vậy mà cứ cười cô.

"Ha ha ha. . . Không nói, không nói, còn nói thì Thủy Tâm của chúng ta sẽ giận." Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nói, chọc cho cô hầu gái bên cạnh nở nụ cười lần nữa.

"Lúc này sư phụ còn nói buồn bực, bây giờ lại cười hi hi rồi, nào còn vẻ buồn bực, còn có thể giễu cợt người ta." Thủy Tâm chu môi nói, nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền không còn ngăn người như vừa rồi, cô cũng yên tâm chút, mặc dù cô bị lấy làm trò cười, nhưng chỉ là trò đùa nhỏ mà thôi, cô còn không hẹp hòi đến mức này, tất cả mọi người nói phụ nữ có thai rất cổ quái, theo như cô quan sát, cũng không thấy cô quái mấy, nhiều lắm là chính là phu nhân rất thích trêu chọc cô thôi.

"Buồn bực, bây giờ còn buồn bực, hay là chúng ta đi dạo phố đi! Thời gian này, mùa này thích hợp đi dạo phố nhất, thật lâu chưa ra khỏi cửa rồi, sắp theo không kịp thời đại rồi." Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, cô luôn luôn là người phá hành động, nói liền làm ngay, cô lập tức thận trọng ngồi dậy từ ghế quý phi, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ bởi vì câu nói lúc này mà chói lọi, cực kỳ chói mắt.

Đột nhiên Thủy Tâm biết tại sao chủ nhân của mình không cho sư phụ ra khỏi bang rồi, nếu cô là đàn ông, hơn nữa còn có một cô vợ tuyệt mỹ thế, cô cũng không dám để cô ấy đi ra ngoài quyến rũ người khác, quá bất mắt, không! Chính xác mà nói là lo lắng người đàn ông khác bắt cóc cô ấy.

Nhưng Thủy Tâm cô thích nhất xem những việc mà làm người ta phải gờ chân, hướng chi cơ sở tình cảm của sư phụ và chủ tử rất là bền chắc, dù đại thân tới cũng không chia bọn họ ra được, cô rất muốn xem bộ dáng ghen của chủ tử, nghe thì đã nghe người khác miêu tả, nhưng cô chưa có tận mắt nhìn.

"Phu nhân, không thể, ông chủ nói người không thể ra bang." Đám hầu gái nóng nảy, mấy ngày qua phu nhân đều theo yêu cầu của chủ tử, yên lặng ở trong bang dưỡng thai, cho dù buồn bực cỡ nào, cô cũng không có nói muốn đi ra ngoài chơi, làm sao bây giờ, ông chủ đang đi làm, phu nhân lại là người nói một không hai, thật là khó xử, chủ nhân nhỏ còn hai tháng nữa mới ra đời, giai đoạn quan trọng này ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì mới tốt, nếu không coi như cô có chín cái mạng cũng không đủ vớt.

"Không có việc gì, tôi cũng không đi ra ngoài một mình, không có việc gì, hướng chi bang chủ của các cô không phải vẫn chưa về sao! Anh ấy sẽ không biết, cho dù có biết rõ rồi, có tôi ở đây các cô không cần sợ." Hồ Cẩm Huyền vỗ vỗ bả vai cô hầu gái cười híp mắt nói, đối phó chồng cô, cô dĩ nhiên biết phương pháp gì tốt nhất, bảo đảm sẽ không khiến anh giận chó đánh mèo đến những người khác.

"Nhưng, nhưng. . ." Đám hầu gái khổ sở áp ứng, cô thật rất muốn nói có phu nhân ở đây, ông chủ sẽ không làm gì các cô, nhưng khí thế của chủ nhân thật sự là quá mạnh mẽ, họ cũng không muốn bị chủ nhân liệt vào trong danh sách đen làm việc bất lực, cũng không muốn bị khí thế lạnh lẽo của chủ nhân tàn phá, nhưng làm thuộc hạ cũng thấy xấu số.

"Không có nhưng nhĩ gì hết, cứ làm như thế, tôi và Thủy Tâm ra ngoài dạo một vòng, các cô cứ ở trong bang, nếu như các cô cũng muốn đi dạo, tôi cũng rất hoan nghênh." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, không cho các cô hầu gái cơ hội nói chuyện, Hồ Cẩm Huyền trực tiếp kéo tay Thủy Tâm đi ra ngoài, để lại một đám hầu gái nóng nảy.

Tất cả người làm nữ liếc mắt nhìn nhau, không có biện pháp, chỉ có thể đi theo sau lưng Hồ Cẩm Huyền, để ngừa ngộ nhỡ, họ vẫn thời khắc nhìn chăm chăm phu nhân, phòng ngừa người khác đụng phải phu nhân đang to bụng.

Hồ Cẩm Huyền biết đi ra ngoài không bao lâu, cô sẽ phải trở lại, vì khắp nơi trong biệt thự đều là tai mắt của chồng yêu cô, phần lớn chuyện cô làm đều ở trong mắt của họ, nhưng cũng không sao, cô chỉ muốn ra ngoài hóng mát một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đại kết cục 2

Chỉ trong một canh giờ, Hồ Cẩm Huyền đã tới khu thương mại lớn nhất thành phố A, Hiện tại là thời cơ tốt để mua đồ, trung tâm thương mại to như vậy, khó có cơ hội được nhìn thấy nhiều người như vậy, Hồ Cẩm Huyền thật kích động, đã lâu không có tâm tình mua đồ rồi. Mặc dù hôm nay cũng có người đi theo, đem cô bảo vệ ở giữa, chưa kể năm ám vệ ở chỗ tối.

Trung tâm thương mại sầm uất, nhưng Hồ Cẩm Huyền không hề lo lắng sẽ có người vô tình đụng trúng mình, bởi vì những người này sẽ đem mọi người cách xa cô, hơn nữa còn cảnh giác phòng bị những vật thể lạ, nhìn tình huống này, cô chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng. Khó có dịp ra ngoài chơi, họ cũng quá lo lắng rồi, thôi, thôi, chờ một lát họ nhìn thấy thứ mình thích sẽ buông lỏng cảnh giác, dù sao bốn cô hầu gái trước mắt và Thủy Tâm vẫn là những tiểu cô nương.

Toà nhà thương mại lớn nhất, lầu một là vàng bạc châu báu, mỗi khi qua những cửa hàng này, Hồ Cẩm Huyền thường có thói quen quan sát các kiểu trang sức bên trong, mỗi một dạng đều rất đẹp mắt. Nhưng so với những gì Thẩm Dật Thần đặc biệt tìm người thiết kế cho cô thì những trang sức này thật sự quá kém, cô nhìn cũng thiếu mất mấy phần hăng hái.

"Sur phụ thích cái này?" Thủy Tâm nhìn Hồ Cẩm Huyền vẫn đứng tại chỗ, liền chỉ vào một dây chuyền kim cương bên cạnh. Những đồ trang sức này mặc dù không cao nhã, trân quý bằng những thiết kế trong phòng sur phụ, nhưng cũng không tệ lắm, tại sao sur phụ lại nhìn dây chuyền kim cương đó đến mắt hờn? Theo cô hiểu, sur phụ không thích những thứ quá lớn, cảm giác quá phù hoa, chỉ là sur phụ khó có dịp được ra ngoài, cô vẫn không thể làm sur phụ mất hứng.

Còn không đợi Hồ Cẩm Huyền trả lời, nhân viên đã đi tới, mặt mỉm cười nói: "Phu nhân có mắt, đây là thiết kế của đại sư Ger-rfy, Australia, sản xuất hạn chế trên toàn thế giới, chúng tôi cũng chỉ còn dư lại một cái, cô nhìn, viên kim cương bên trong chừng 24k, độ tinh khiết VVS1, cô dùng kính có thể quan sát bên hông kim cương có phản quang sáng lóng lánh, tuyệt đối 100%, là kim cương tinh khiết hơn kiểu dáng dây chuyền này rất thích hợp với làn da của cô. . . . .".

Phục vụ viên nhìn cô gái mang thai tuyệt mỹ trước mắt, coi như cô đã thấy được người có tướng mạo xuất sắc nhất, chẳng những ăn mặc bắt phàm, hơn nữa còn có một đám người đi theo bên cạnh, thân phận nhất định cao quý. Bằng ánh mắt nhìn người mấy năm, nói không chừng phu nhân này là vợ của đại gia nào đó, đương nhiên phải bán được hàng tốt, để lấy thêm hoa hồng, bởi vì rất nhiều phu nhân cũng thích người khác khách lễ, chưa bao giờ so đo những đồng tiền lẻ kia.

Phục vụ viên đã nghĩ lầm rồi, Hồ Cẩm Huyền là quý phu nhân không sai, nhưng cô tuyệt đối không phải người mặc người ta chém giết, cô luôn luôn quan điểm thực dụng, nhân ái, không giống như những người khác xài tiền như nước.

"Sợi dây chuyền này tôi mua!" Một giọng nữ cao ngạo cách đó không xa truyền tới, không đợi Hồ Cẩm Huyền phục hồi tinh thần, dây chuyền trong tay cũng bị một bàn tay nhỏ bé sơn móng đỏ tươi đoạt mất, còn Hồ Cẩm Huyền thì bị người bên cạnh đẩy một cái.

Hồ Cẩm Huyền chống đỡ thân thể, lấy tay vỗ vỗ cô hầu gái bên cạnh. Mặc dù đối phương vừa dùng lực khá lớn, nhưng cô cũng không phải là một phụ nữ có thai nhu nhược, chỉ là bị họ bảo vệ quá tốt thôi. Lấy lại bình tĩnh quay đầu nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy một đầu tóc xoắn đỏ buông trên đầu vai, sexy mê người ~! Long mi dày, ánh mắt mỉ hoặc, đôi môi hấp dẫn, để lộ ra phong tình vạn chủng. . . . . Một bộ áo Joe&Jules cực ngắn cùng chiếc áo khoác nhỏ càng tôn lên vóc người nhất đẳng, hơn nữa phối hợp một chiếc váy nhung thiên nga vàng nhạt hiệu Chanel ngang gối, cùng đôi cao gót PINKY&ROSE. . . . . Thật là kiều mỹ mười phần, chỉ cần không lên tiếng thì tốt, vừa nói đã phá hư phần mỹ mạo này.

"Sợi dây chuyền này tôi muốn rồi, Bằng ca ca, anh mau đến xem, sợi dây chuyền này thật xinh đẹp." cô gái kiều mỹ mừng rỡ nhìn người phía cách đó không xa, hai mắt ân tình, trong mắt có yêu say đắm làm người ta không thể bỏ qua.

Tần Bằng cách đó không xa, thần sắc không kiên nhẫn, vốn là hôm nay hắn rất vội, ai biết gia đình hắn lại muốn ôm cháu trai ngày ngày an bài đối tượng cho hắn xem mắt. Nếu không, hắn cực kỳ dị ứng những chuyện tương tự như đây, cùng đối tượng chán ghét hận hờ, từ lúc vừa gặp đã quẩn luyến. Mà hắn lại không chịu được miệng lưỡi của mẹ, không thể làm gì khác hơn là theo cô ra ngoài mua đồ, theo tính cách của hắn, thà ở phòng làm việc còn hơn đi chung với người phụ nữ làm người ta chán ghét này. Chẳng những ái mộ hư vinh còn làm bộ, nhưng cho dù đối phương đáng ghét cỡ nào, hắn cũng phải đi, nếu không bắt đầu từ ngày mai hắn sẽ bị mẹ cảm rằm đến mức không thể sống an bình rồi.

Hồ Cẩm Huyền theo ánh mắt kiều mỹ nhìn lại, một người không giống với Thẩm Dật Thần khí phách, Mục Pháp Á tình ranh, Nhiếp Phong trầm mặc, người đàn ông ở trước mắt hơn mấy phần ôn tồn nho nhã, phong độ trí thức.

Hình dáng tú nhả trước mặt mang theo tia anh khí, màu da trắng nõn, sống mũi cao, hai má cao khiến hán có vài phần cao ngạo, đôi môi mím chặt thể hiện hán đang cố gắng chịu đựng.

Toàn thân là bộ quần áo trắng như tuyết thoai mái, không có khí thế tinh anh lão luyện, thêm mấy phần bình thản, đôi tay để trong túi, thân thể cao ráo có hơi mỏng manh khẽ nghiêng, trước cái nhìn chăm chú của mọi người từ từ bước đến quầy.

"Bằng ca ca, anh mau nhìn, có phải rất đẹp không?" cô gái kiều mỵ đưa dây chuyền kim cương đến trước mặt Tần Bằng, mắt vì ái mộ mà lờ lờ sáng loáng. Người đàn ông trước mặt là nam tử xuất sắc hiển thấy, nhìn phụ nữ ven đường liên tiếp quay đầu lại về mặt hăm mộ, cô càng toát ra thần sắc đặc ý, người đàn ông tuyệt sắc như vậy nhất định của cô.

Thủy Tâm cùng một cô hầu gái bên cạnh nhìn thấy mắt bốc hỏa, cái cô gái xinh đẹp trước mắt không biết từ nơi nào nhô ra đứng phụ nhân còn không xin lỗi, lại cướp dây chuyền phụ nhân đang nắm trong tay, phụ nhân khó khăn lắm mới được ra ngoài một lần, thích thứ gì tất nhiên phải mang về.

Phượng Tần Bằng không có tâm tư nhìn một cái, sau đó dời mắt, rất dễ nhận thấy đối phương không cảm thấy quá hứng thú, nhưng cô gái kiều mỵ lại không nhìn được sắc mặt của hán, vui vẻ đưa dây chuyền trong tay nhìn qua xem lại.

Phục vụ viên nhìn hai người phi phú tức quý (không giàu cũng cao quý), không tiện đắc tội, vì vậy chỉ có thể bảo trì im lặng, thần sắc cung kính, khoe miệng khẽ nhếch.

Nhìn trường hợp này, khoe môi Hồ Cẩm Huyền khẽ nhếch lên nụ cười thần nhiên, thâm thâm tác phong nhân viên thật sự cao minh, chuẩn bị đến nơi khác nhìn một chút, chỉ là thủ vệ bên cạnh cô nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Sư phụ, cô không phải rất thích dây chuyền kim cương kia sao?" Thủy Tâm kéo tay Hồ Cẩm Huyền, cười duyên nói, nghĩ thầm không phải sư phụ sợ phiền toái nên không cần dây chuyền kia nữa chứ? Nhưng cô vừa nhìn dây chuyền đến mắt hờn.

Cô gái kiều mỵ nghe vậy, lúc này mới giương mắt nhìn Hồ Cẩm Huyền, khi nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ, trong mắt chớp qua kinh ngạc cùng ghen tỵ. Chính cô cũng là mỹ nhân khó gặp, nhưng người trước mắt rõ ràng đã mang thai, nhưng cũng không hề tổn hại khí chất cao quý và tuyệt mỹ của cô. Cô tự cho dung nhan mình không bằng, nhưng nghĩ lại người đẹp như vậy đã lập gia đình, đối với cô không có uy hiếp, hơn nữa dây chuyền trong tay cũng thuộc về mình, tâm tình rất tốt, đồng thời khoe miệng giờ lên nụ cười khinh miệt.

Hồ Cẩm Huyền lắc đầu một cái nói: "Không phải, tôi chỉ cảm thấy thiết kế như vậy không hợp lý, kim cương khảm quá lớn, hơn nữa phong cách thiết kế của đại sư Ger-ry - Australia nổi tiếng không phải như thế, huống chi ông ta sẽ không phạm lỗi như vậy." Thẩm Dật Thần đưa cô ít đồ trang sức, trong đó cũng có Australia thiết kế của Ger-ry, cao quý đơn giản, rất vừa lòng cô.

"Dạ." Thủy Tâm không phải hiểu gật đầu một cái, nghĩ thầm sư phụ biết thật nhiều, là thấy nhiều mới biết, hay cô đã từng học thiết kế. Nếu không sao lại cực kỳ bội phục khả năng của sư phụ.

Thủy Tâm ngược lại đoán đúng mấy phần, Hồ Cẩm Huyền trước kia học đại học đã học qua thiết kế, không chỉ có thiết kế, còn có kinh tế, lịch sử, máy vi tính, ngữ văn, địa lý cô đều biết. Tất cả đều có liên quan đến công việc sát thủ của cô, kỹ thuật máy tính có thể giúp cô nhanh chóng xâm nhập máy tính của đối phương, từ đó tìm tin tức nhiệm vụ; lịch sử, thiết kế học giúp cô nghiên cứu đồ cổ, dù sao làm một sát thủ, nhiệm vụ không đơn thuần là giết người, có lúc cũng trộm đồ, chỉ cần cô thích.

Nghe vậy, Phượng Tần Bằng lúc này mới chú ý tới Hồ Cẩm Huyền, áo đầm màu trắng tôn lên ra cô gái tuyệt mỹ cao quý. Gương mặt trái xoan cổ điển, nhìn chỉ lớn hơn bàn tay một chút, tựa như mỹ nữ cổ đại, làm cho người ta cảm thấy nhu hòa.

Lông mi thon dài, vệt sáng giống như bàn chải nhỏ, đôi mắt sáng làm người ta chói mắt, linh động có hồn, giống như không quan tâm đến bất lý thứ gì.

Da thịt nõn nà trắng như tuyết sáng bóng, sống mũi kiên nghị thẳng tắp, mang theo xinh xắn đặc biệt của phụ nữ, môi anh đào mềm mại như thạch hồng, giống như một cái liếc mắt cũng có thể làm người ta say mê, mái tóc dài đen nhánh mềm mại buông xoã, tùy ý nhay múa trên vai như tinh linh trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Đại kết cục 3

Trong sáng ánh mặt trời xuyên thấu cửa sổ khu thương mai chiếu xuống, thân thể Hồ Cẩm Huyền giống như khoác lên một tầng sáng hư ảo, xinh đẹp làm người ta không muốn rời ánh mắt. Phụ nữ xinh đẹp vốn đã làm người chăm chú, huống chi là cô gái tuyệt mỹ như vậy, tự nhiên khiến người mua đồ không ngừng quay đầu lại nhìn.

Trong mắt Phượng Tần Bằng có tán thưởng và kinh ngạc, đột nhiên phát hiện lúc này đi dạo phố không phải là quyết định sai lầm. Dựa vào câu nói kia của cô, có thể biết tính tình đối phương không phải ái mộ hư vinh, hơn nữa kiến thức tuyệt đối chuyên nghiệp. Trong lúc bắt chọt hán có cảm giác như

tìm được tri kỷ, chẳng qua khi liếc mắt thấy bụng nhỏ ra của cô, khoe miệng vừa giương nhẹ liền cứng lại. Thì ra giai nhân có chủ rồi, hẳn đã đến chậm một bước.

Cô gái kiều mỹ vốn đang mừng rỡ nhất thời khó chịu, nhưng trên mặt có chút muốn gây sự nói: "Không ăn được nho thì nói nho chua. Không có điều kiện thì đừng ghen tỵ." .

"Này —— cô nói cái gì? Vừa rồi cô đụng vào phu nhân chúng ta đã không xin lỗi, bây giờ còn bới móc." Một cô hầu gái bảo vệ Hồ Cẩm Huyền rất cuộc không nhịn được tức giận, dứt tiếng chất vấn. Cô ta thật quá mức, phu nhân cao cao tại thượng tới nay đều được mọi người tôn kính, chưa từng có người dám vô lễ như vậy. Nói đến điều này cô lại cảm thấy hỏa khí lớn hơn, may mà phu nhân ko sao, nếu không cô là người đầu tiên không buông tha cô ta. Nhìn thần sắc cô ta kiều ngạo đến mức muốn đánh. Nếu không phải sợ gây phiền toái cho phu nhân, cô đã sớm làm như vậy, phu nhân bỏ qua không có nghĩa họ để nói chuyện.

Nhìn chung quanh này trách cứ chỉ chỉ chỗ chỗ, cô gái kiều mỹ phát hỏa, nhất thời mắng: "cô. . . . . cô nói bậy bạ gì đó? Tôi làm sao biết cô ta là phụ nữ có thai? Sợ bị người đụng trúng thì đừng ra ngoài đi dạo, chẳng lẽ muốn nhân cơ hội vớt chút dầu nước?", dứt lời sau khinh thường quét mắt toàn thân Hồ Cẩm Huyền một cái.

"Cô. . . . . Đừng tưởng chỉ cô mới có tiền, phu nhân chúng ta là. . . . ." Cô hầu gái đang muốn nói ‘phu nhân chúng ta là phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Thần Thoại, tiền của phu nhân có thể đập chết cả nhà cô’, nhưng bên tai vang lên tiếng ngăn nhàn nhạt của Hồ Cẩm Huyền, cô chỉ đành bất đắc dĩ bĩu môi, vô tội cúi đầu.

"Tâm Lam!" Hồ Cẩm Huyền nhỏ giọng nói, sau đó lôi kéo tay áo Thủy Tâm xoay người từ từ đi về phía trước. Cô chỉ muốn dạo phố như người bình thường, không muốn người khác biết thân phận thật của mình, huống chi những người đó cũng không tin cô là vợ tổng giám đốc tài phiệt ‘tập đoàn Thần Thoại’, để nhất phu nhân nói ra chỉ khiến người ta chất vấn, không nói tốt hơn.

"Hừ. . . . . Nhưng cái gì? Là tình nhân đại gia? Xem ra cũng giống, bây giờ Tiểu Tam ngày càng nắm quyền a." cô gái kiều mỹ khinh thường châm chọc, lời này vừa ác độc lại khinh miệt làm người ta không dám khen tặng.

Nghe vậy Thủy Tâm cũng nhịn không được, Thủy Tâm dù sao cũng là một sát thủ, tâm địa còn rất đơn thuần, lời nói thô tục cũng chưa nghe qua, huống chi là nói, nghe xong ngôn ngữ ác độc của cô gái kiều mỹ, lập tức giận đến đỏ mặt nói: "Nguoi. . . . . Nguoi. . . . .".

"Thủy Tâm, không cần để ý, đi thôi!" Hồ Cẩm Huyền bất đắc dĩ lắc đầu nói, lôi kéo cô đi. Thủy Tâm đấu với cô gái trước mắt hiển nhiên sẽ bại hạ trận. Người như vậy cô lại không muốn nói chuyện nhiều, tú tài gặp phải bình không nói được (ý nói người có tri thức gặp người thô lỗ cũng khó cãi), cho dù có nói, đối phương cũng sẽ hồ đồ xoay lời.

"Sư phụ, nhưng cô ta vũ nhục người." Thủy Tâm tức giận nói, cô đột nhiên cảm thấy mình cần tập luyện không đơn thuần là võ thuật, mà còn phải học làm như thế nào đem người khác tức chết, giống như là hôm nay vậy. Tiếp xúc với sự việc quá ít, mình thật sự ngay cả câu mắng chửi người thô tục cũng không nói ra được, còn để người mình sùng bái bị uất ức.

"Ha ha! Chẳng lẽ bị chó cắn một cái còn phải cắn trở lại sao?" Hồ Cẩm Huyền có chút dừng lại, cười nói, tâm tình rất tốt đi về phía trước, trong lòng có chút dè chừng mà cảm động. Mặc dù không biết bao nhiêu người vì quyền thế mà quan tâm tới cô, nhưng tối thiểu có cô ấy là thật lòng, khiến cô cảm thấy ấm áp dễ chịu, cái này là đủ rồi, dù sao họ cũng không có gì xung đột.

Thủy Tâm nghe vậy, tâm tình lúc này mới khá hơn, mặc cho Hồ Cẩm Huyền lôi kéo đi về phía trước.

"Dám mắng ta là chó, cô. . . . . cô. . . . . Chờ cho ta" cô gái kiều mỹ phía sau cực kỳ tức giận, cầm dây chuyền trong tay, giống như muốn bóp vỡ nó, mắt hận nhìn Hồ Cẩm Huyền, hoàn toàn quên vờ nhu thuận trước mặt người đàn ông yêu thích, giữ vững hình tượng tốt đẹp.

Phong Tấn Bằng nhìn trường hợp này, trong bụng càng chán ghét thiên kim đại tiểu thư giả dối trước mắt, đồng thời cô đơn nhìn phương hướng Hồ Cẩm Huyền biến mất. Hẳn thật vất vả gặp được một phụ nữ có tình cảm không nghĩ tới đối phương đã có chồng, đúng là ông trời trên cột hán, xoay người rồi đi phiền muộn trong lòng.

"Bằng ca ca, anh đi đâu? Em còn chưa đi dạo? Vừa nãy cô ta mắng em anh cũng không giúp em nói chuyện, em sẽ nói với ba mẹ anh, anh không giúp em." Cô gái kiều mỹ cầm dây chuyền trong tay lôi kéo Phong Tấn Bằng, gấp giọng nói, cô luôn luôn là thiên kim được nâng trong lòng bàn tay, muốn cái gì sẽ có cái đó, đâu chịu nổi ảm ức này. Lập tức oán trách nói, chỉ là cô đã quên phần lớn đàn ông đều chán ghét kiểu con gái thích đe dọa người khác, nhất là Phong Tấn Bằng. Vốn đã không hài lòng với thái độ chanh chua của cô ta, bây giờ còn dám lấy ba mẹ uy hiếp hắn, trong bụng đối với cô càng thêm chán ghét.

Cô gái kiều mỹ làm sao biết được những thứ này, chỉ là cố gắng nói mình cỡ nào đáng thương, nhằm tranh thủ thương tiếc của người đàn ông yêu mến.

"Buông tay!" Phong Tấn Bằng cau mày nhìn bàn tay vẫn nắm tay mình, giọng nói lạnh như băng, chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét, một khắc cũng không muốn người như vậy sống chung một chỗ.

Tức giận như vậy khiến cô gái kiều mỹ không tự chủ buông tay chế trụ cánh tay dài kia. Hẳn như vậy đúng là chưa từng gặp qua, mặc dù biết hẳn thời gian không lâu, nhưng tính tình hắn luôn luôn ôn hòa, đối với người khác cũng không lãnh không nhạt. Hẳn như vậy khiến cô hoài nghi có phải mình sai hướng hay không, chọc hắn tức giận như vậy. Chỉ là một tiểu thư được cưng chiều cho dù biết mình sai, cũng sẽ không biết nói xin lỗi là gì.

"Bằng ca ca! Anh đã đáp ứng cô đi với em." Cô gái kiều mỹ nhìn bóng lưng đi xa, ngóc tại chỗ dậm chân một cái, nũng nịu không cam lòng nói.

Tấn Bàng đã đi xa nghe vậy, dùng chân một chút rồi xoay người đi lên lầu. Hần hiểu thuận không nỡ bỏ qua tấm lòng cha mẹ, dù sao người trước mắt không đơn giản chỉ là đối tượng xem mắt, cha cô còn là bạn thân của cha hần, hơn nữa hai nhà là bạn làm ăn lâu năm, nếu cô ở đây xảy ra chuyện gì, cha mẹ cô ấy ở nước ngoài cha mẹ nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhìn này bóng lưng thỏa hiệp, cô gái kiều mỵ tâm tình tốt hơn khoe miệng giương lên, lập tức đuổi theo.

"Tiểu thư, ngưng ngưng, sợi dây chuyền cần tôi gói lại sao?" Phục vụ viên chạy đuổi theo, lấy lòng nói. Quý phu nhân vừa rồi rời đi, hiện tại kim chủ cũng đi mất, cô liền tổn thất một khoản hoa hồng rồi, hơn nữa cô gái trước mắt này có vẻ không am hiểu trang sức như phu nhân vừa rồi.

"Hừ. . . . . sản phẩm hàng nhái ai mà mua." Nói xong cũng đưa dây chuyền trong tay cho phục vụ viên, sau đó đuổi theo người đàn ông cô mê luyến.

"Hừ. . . . . Không mua, lại đem khách nhân của người ta đuổi đi là có ý gì? Chưa từng thấy phụ nữ nào đáng ghét như vậy, mua không nổi thì cứ nói thẳng đi, còn già bộ cái gì". Phục vụ viên đứng tại chỗ tức giận nói, thật là tức chết cô, còn tưởng rằng có thể có lợi nhuận, nhưng ngay cả chút lời cũng không có, tất cả đều do cô ta giờ trở quý.

Hồ Cẩm Huyền đi lên cửa hàng quần áo lầu hai, nhân nhả thường thức bộ thời trang theo mùa, Thủy Tâm và bốn cô hầu gái tâm tình rất tốt, họ vừa nói vừa cười, trêu chọc Hồ Cẩm Huyền khoe miệng giương lên.

"Sur phụ, vừa rồi người không nhìn thấy sắc mặt cô gái đáng ghét kia, hết trắng lại xanh, đặc sắc cực kỳ. Thật là rất là thỏa mãn." Thủy Tâm cười nói, hai mắt kinh lợi vì hưng phấn mà tinh thần sáng láng, nhớ tới cô gái tức đến xanh mặt, tâm tình Thủy Tâm rất tốt.

"Đúng vậy a, Đúng vậy a, phu nhân, vừa rồi cô không chú ý, cô ta tức đến mức không thể nói chuyện, hừ. . . . . Nhìn cô ta còn đắc ý được không? Thật quá đã." Cô hầu gái ở một bên cười nói, không nghĩ tới phu nhân bình thường rất thân thiện, lại có thủ đoạn trừng trị ác nhân như vậy. Không thể khinh thường, bọn họ vừa rồi vô cùng lo lắng phu nhân phải chịu thua thiệt. Nếu như chủ tử biết liền hồng bát, không đơn giản chỉ là cho phép phu nhân ra ngoài, còn không bảo vệ tốt phu nhân làm cô bị người khác vũ nhục.

"Ha ha! Đối mặt người như vậy nhất định phải tinh táo, không cần phải nói những lời thô tục mới có thể phản bác đối phương. Có lúc mắng chửi người cũng là một loại nghệ thuật, xác định tuyệt chiêu đúng người càng khiến đối phương một kích trí mạng." Hồ Cẩm Huyền cười nói, Thủy Tâm chưa chắc một cái liền hiểu, dù sao kinh nghiệm sống của cô chưa nhiều, loại chuyện như vậy phải từ từ, dần dà cô sẽ biết đối phó thế nào.

"A, em biết rồi, đây chính là “Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe” có phải không, sur phụ?" Thủy Tâm nửa hiểu nửa không nói.

Hồ Cẩm Huyền gạt đầu một cái, trong mắt tán thưởng, cười đông ngấm tây, tâm tình rất tốt, khiến mấy cô hầu gái bên cạnh không hiểu ra sao, không biết giữa hai thầy trò đang nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Đại kết cục 4

Đúng là không phải oan gia không đụng đầu, Thủy Tâm lúc này rất cuộc đã tin tưởng những lời này. Trước mặt họ lại là cô gái kiều mỵ làm người ta chán ghét, trong nháy mắt ở cửa hàng quần áo lại gặp được cô ta, dĩ nhiên còn có người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn. Chỉ là nhìn thế nào sắc mặt anh ta cũng không vui vẻ gì, nghĩ cũng đúng, người nào đi theo một con Khổng Tước như vậy, đoán chừng thể diện cũng bị cô ta vứt sạch.

Thủy Tâm mắt liếc mắt một cái, trong mắt không nhìn ra tâm tình, sau đó trực tiếp đi theo Hồ Cẩm Huyền vào cửa hàng quần áo trẻ em. Hồ Cẩm Huyền hoàn toàn không thấy cô gái kiều mỵ đó, ngay cả ánh mắt cũng không cho cô ta. Thật ra điều này cũng không trách Hồ Cẩm Huyền được, bởi vì toàn tâm toàn ý của cô đều đặt trên những thứ đồ trẻ con đáng yêu, làm sao còn để ý tới cô gái mới gặp 1 lần.

Hồ Cẩm Huyền nhân nhả nhìn những đồ dùng trẻ em, trong mắt đều là tình mẹ, vô cùng nhu hòa, tay nhỏ bé trắng nõn yêu thương đặt trên bụng, khoe miệng gọi lên một độ cong đẹp mắt, hai tháng, chỉ cần hai tháng, sẽ có một em bé đáng yêu từ bụng cô đi ra, thật là kỳ lạ, theo thời gian, trong lòng cô mong đợi càng lúc càng lớn.

Chính là thái độ vô tình của Hồ Cẩm Huyền đã chọc giận cô gái kiều mỵ. Cô ta lần nữa mất đi lý tính, hoàn toàn quên mất người đàn ông bên cạnh vì hành động lúc này của cô ta mà tức giận. Cô bước nhanh vào cửa hàng, mắt hận nhìn chăm chăm đám người Hồ Cẩm Huyền, muốn chọc thủng một lỗ trên người các cô. Trong lòng phần hận nghĩ, nếu không phải tại đám người kia, cô cũng không mất thể diện trước mặt người đàn ông yêu thích. Lấy thân phận đại tiểu thư, ra cửa đều có người trước sau bảo vệ, người nào không cung kính cô, chỉ có người phụ nữ đáng chết trước mắt cùng nhóm người bảo vệ cô ta mới lớn mặt như thế, thật là tức chết cô.

Hồ Cẩm Huyền căn bản không phát hiện phía sau khác thường, tự đắc nhìn đông một chút tây nhìn một chút. Cách đó không xa có một đứa bé ba bốn tuổi đang thích thú chơi đùa, khuôn mặt nhỏ bé non nớt hồng hào, đáng yêu cực kỳ. Mà bên cạnh cậu nhóc là một vị phu nhân đang chọn đồ, mặt thỉnh thoảng ngẩng bé trai một cái, nhìn thấy mặt mũi đáng yêu của nó, liền lộ ra nụ cười sùng ái. Hồ Cẩm Huyền nhìn đang hăng say, nếu như không sai, cô

ấy chính là mẹ đứa bé! Thật đúng là đáng yêu, đứa bé của cô khẳng định còn đáng yêu hơn đứa bé trước mắt này, Hồ Cẩm Huyền cười thầm nghĩ.

Thầy Tâm nhìn sư phụ nhà mình mỉm cười phía trước, trong lòng nghĩ ngờ có chuyện gì khiến cô cười vui vẻ như vậy, theo tầm mắt cô nhìn sang, nhất thời hiểu được tâm tình Hồ Cẩm Huyền, cười theo.

Phục vụ viên mắt tinh nhìn thấy Hồ Cẩm Huyền cùng một nhóm người khí độ bất phàm, nhất là cô gái mang thai khi mỉm cười lại càng tuyệt mỹ, được người khác thận trọng bảo vệ, có thể thấy địa vị cô không tầm thường, lập tức mang theo nụ cười lễ phép đi về phía các cô.

"Phu nhân, cô khỏe chứ, xin hỏi có cần giúp gì không?" Phục vụ viên mỉm cười hỏi, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, giống như đã trải qua huấn luyện đặc biệt, người như vậy nhất định sẽ biết thứ khách hàng thích, điều này làm Hồ Cẩm Huyền không thể không cảm thán ông chủ cửa hàng này thật anh minh.

"Oh, tôi muốn xem một chút!" Hồ Cẩm Huyền cười một tiếng, mắt liếc những thứ tinh phẩm, âm thầm gật đầu, đều là hàng hoá tốt, chất lượng cùng những thứ Thẩm Dật Thần mua cho Bảo Bảo không khác biệt lắm.

"Được, vậy ngài cứ tự nhiên, những thứ này đều là hàng mới về, chẳng những theo phong cách mới, ngay cả chất lượng cũng tốt, đặc biệt phù hợp với trẻ con." Phục vụ viên cười nói, từ xa xa nhìn sang, đã cảm thấy cô ấy rất đẹp, không nghĩ tới nhìn gần càng thêm mỹ. Không vì mang thai mà tồn tại khí chất đặc biệt trên người cô. Có lẽ cảm thấy thích vị phu nhân này nên phục vụ viên cười càng thân thiện.

Nghe vậy, Hồ Cẩm Huyền gật đầu một cái, mặc dù trong lòng không hiểu biết nhiều về trang phục trẻ con, nhưng quan trọng là không ảnh hưởng đến da thịt trẻ mà mặc vừa ấm lại thoải mái.

"Vậy không làm phiền cô, cô cứ từ từ nhìn." Phục vụ viên cười nói, sau đó xoay người quay lại quầy. Mặc dù rất thích hơi thở trên người vị phu nhân đó, nhưng trước mặt người khác lặc lự, sẽ làm người đó không vui, cái này là đại kỵ, làm một nhân viên phục vụ, cô cũng không quên bổn phận của mình.

Hồ Cẩm Huyền cảm thán người bán hàng này rất biết nhìn sắc mặt người, trong bụng tán thưởng. Cô nhìn thấy cách đó không xa có một bộ lễ phục trẻ em nhỏ treo trên tường, khẽ mỉm cười, đi tới sờ sờ quần áo, nhẹ nhàng lấy xuống nghiêm túc quan sát, càng xem càng hài lòng. Thật đúng là đáng yêu, kiểu dáng rất tốt, vô luận là con trai hay con gái đều mặc được.

Mặc dù ở nhà Thẩm Dật Thần đã chuẩn bị rất nhiều quần áo của các thiết kế sư nổi tiếng, nhưng Hồ Cẩm Huyền vẫn muốn mua bộ quần áo trong tay. Dù sao hầu hết phụ nữ có thai sẽ mua len về đan áo cho tiểu bảo bảo, nhưng cô không có năng khiếu về khoản này. Hơn nữa chưa từng chuẩn bị cho cuộc sống sau khi có con, dường như những thứ vụn vặt này ông xã nhà cô sẽ tự làm, cô chỉ cần yên lặng dưỡng thai. Trong bụng nhất thời cảm thấy có chút không ổn, nếu bởi vì cô không làm gì cho con, chờ Bảo Bảo sinh ra không thân cận cô nữa thì làm thế nào? Nghĩ tới đây, Hồ Cẩm Huyền lại cảm thán người đàn ông mình yêu mến thực phúc hắc, anh nhất định cố ý không cho cô quan tâm chuyện của bảo bảo.

Giờ khắc này người đàn ông thật tốt bị Hồ Cẩm Huyền oan uổng mới tiếp thu được việc vợ yêu của mình quang minh chính đại ra ngoài dạo phố. Trong lòng nhất thời vừa nóng vừa giận, làm gì còn tâm tình làm việc, trong bụng đã muốn đi theo cái người không biết trời cao đất rộng này, bỏ lại một phòng hội nghị ngơ ngẩn. Máy chụp hợp đồng đối tác cứ như vậy bị mất, nhưng người đàn ông yêu vợ như mạng này làm gì thêm quan tâm chút tiền lẻ ấy.

Giờ phút này anh hận không được lập tức chạy đến bên cạnh ái thiếp, đánh cái mông nhỏ của cô, để cô ngoan ngoãn nghe lời. Trung tâm thương mại gì đó, đối với một phụ nữ có thai là nơi nguy hiểm nhất trên thế giới, khắp nơi đều là người tấp nập, sợ ý một chút sẽ bị người khác đụng đến. Nếu là trước đây anh sẽ không lo lắng như vậy, nhưng hiện tại cô đang có thai, cực kỳ yếu ớt, làm sao lòng anh không nóng như đốt.

Mà giờ khắc này cô gái nhỏ được ai đó thương nhớ không người đang chọn quần áo trẻ con. Cảm thấy quần áo vừa mới trên tay mình bị người đoạt mất, Hồ Cẩm Huyền lấy lại tinh thần, nhìn bên cạnh, lúc này mới phát hiện cô gái kiều mỵ ở quầy trang sức đang đắc ý nhìn cô. Đôi tay trắng nõn son màu đỏ chót đang cầm bộ lễ phục của cô, trong lòng nhất thời không vui, khẽ cau mày.

Nếu là những trang sức gì đó cô có thể không thèm để ý, nhưng trước mắt là bộ quần áo cô thật lâu mới nhìn trúng, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác. Nhìn kiểu nữ trước mắt, bộ dáng phách lối giống như ở lâu một, không có chút cải tiến, rõ ràng đối phương đặc biệt tới gây sự.

"Này. . . . . Đây là phu nhân chúng ta nhìn trúng trước." Một cô hầu gái gấp giọng nói, mắt không vui trừng cô gái gây chuyện trước mắt. Trong lòng cảm thán thế nào ra cửa lại không thuận lợi, gặp một phụ nữ không biết nói đạo lý làm người ta chán ghét. Đáng đáp mề hoặc lẳng lơ không có lỗi, nhưng gương mặt ghen ghét không thể làm người ta thích, đáng hận nhất chính là khắp nơi cùng phu nhân đối kháng.

"Nhìn trúng thì thế nào, cô ta mua sao? Cho dù mua thì thế nào, tôi cùng lắm tăng giá mua gấp đôi." Cô gái kiều mỵ cười khanh khách nói, trong mắt có khinh miệt không ai bì nổi, từ thanh âm có thể thấy được tâm tình cô ta đang rất tốt.

"Ai mà thèm tiền túi của cô, dù sao bộ y phục này là phu nhân chúng ta nhìn thấy trước." Cô hầu gái thờ phỉ phò nói, có thể thấy cô cũng không phải người giỏi giao tiếp, đối phương chẳng qua nói mấy câu khiêu khích lại làm cô tức giận thành bộ dáng này, gương mặt hồng hồng, điều này làm Hồ Cẩm Huyền cảm thấy giống như những cung nữ cô đại bị khinh dễ.

"Nhìn trúng thì thế nào? Cô nãi nãi chính là coi trọng bộ này, không mua không thể." Cô gái kiều mỵ bén nhọn nói, giọng nói kia cạy mạnh bá đạo, cảm trong bộ quần áo không tha.

Hồ Cẩm Huyền từ đầu đến giờ chỉ là nhè nhẹ không vui, trước sau đều giữ vững thần sắc cười nhạt, làm người ta không thấy rõ tâm tình. Cô bí ẩn nhìn cô gái kiều mỵ, bộ dạng thảnh thơi cảm thán thảnh thơi cười khê, trực tiếp kích thích cô ta.

"Cô nhìn cái gì? Chưa gặp qua mỹ nữ à?" cô gái kiều mỵ cao giọng nói, không biết vì sao, cứ nhìn vị phu nhân mang thai trước mắt cô lại cảm thấy khó

chịu, giống như cô ta đã quá may mắn.

"Mỹ nữ gặp qua không ít, chỉ là không gặp qua mỹ nữ có thai mà hung hãn như vậy." Hồ Cẩm Huyền cười nói, mắt thẳng tắp nhìn bụng cô gái kiêu ngạo.

"Cô nói người nào vạm vỡ đây?" Cô gái kiêu ngạo tính phản kích nói, dứt lời, cô mới biết đối phương nói ẩn ý. Ý cô là phụ nữ có thai không phải vạm vỡ. Cô đường đường là thiên kim đại tiểu thư, là một hoàng hoa khuê nữ, làm sao có thể là phụ nữ có thai. Hơn nữa ánh mắt của đối phương thẳng tắp nhìn bụng cô, cô ta không phải hoài nghi cô mang thai đi! Cô không thể biện minh, cô cũng không quên người đàn ông mình ái mộ đang ở phía sau. Thật là hồng bét, cô chỉ tâm tâm đối phó với cô ta, không nghĩ đến mình bị cô tính kế, lập tức đối với Hồ Cẩm Huyền phần hận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Đại kết cục 5

"Cô ngấm nơi nào vậy? Tôi cho cô biết, bà cô tôi vẫn còn là thiếu nữ đó, không hề tùy tiện như ai đó, trăm phương ngàn kế làm mình to bụng ra." người phụ nữ quyền rũ khinh bỉ nói, cô một mặt cố gắng giải thích sự trong sạch của mình, mặt khác không quên chế nhạo Hồ Cẩm Huyền một trận, ở trong lòng của cô cho là, bên cạnh Hồ Cẩm Huyền có nhiều người đi theo thì cô nhất định đang được một phú thương bao nuôi, có ý mẹ bằng con quý lên làm vợ chính, trong bụng càng thêm khinh thường.

Nghe vậy, Thủy Tâm rất giận, sắc mặt cô khó coi, muốn cho người phụ nữ kiêu ngạo trước mắt một quyền, hung hăng đánh chết cô, cái gì trăm phương ngàn kế, nói cứ như sự phụ của cô là kẻ thứ ba, nghe liền khiến người ta rất giận, sự phụ của cô là bảo bối được trù xả hội Thâm Dật Thần bảo vệ trong lòng bàn tay, đường đường là vợ của người giàu nhất, ông chủ thương sự phụ cỡ nào, đây là sự thực người trong bang đều biết rõ, người phụ nữ đáng ghét này không biết gì cả thì không nên nói lung tung, thiệt là, bộ dáng xinh đẹp lẳng lơ của cô ta mới giống kẻ thứ ba, Thủy Tâm nói ở trong lòng.

Hồ Cẩm Huyền mắt thấy người cạnh mình sắp nổi đóa, trong lòng âm thầm lắc đầu, đám người kia quá bảo vệ cô, cho nên mới dễ dàng mất đi không chế như thế, Hồ Cẩm Huyền dùng tay nhỏ nhắn của mình vỗ vỗ quả đấm nắm chặt của Thủy Tâm để an ủi, cười ha hả nói: "Oh. . . . Thiếu nữ à! Thế giới này thật đúng là phát triển nhanh chóng, hiện tại tôi mới nghe nói thiếu nữ có thể có thai, là tôi quá lạc hậu rồi." Dứt lời còn ý vị không rõ nhìn bụng người phụ nữ quyền rũ.

Đám người đi ngang qua ngửi được mùi thuốc súng nồng nặc từ hai người phụ nữ có vẻ khác nhau, đều bước chậm lại, có thậm chí dừng bước lại, muốn nghe chuyện thú vị, mặc dù những chuyện tương tự thường xảy ra, nhưng hôm nay bọn họ thật đúng là lần đầu tiên nghe nói thiếu nữ khuê các có thể mang thai, trong bụng cảm thấy rất thú vị.

"Cô nói lung tung gì đó, nơi này trừ kẻ thứ ba như cô có thai, còn có ai mang thai?" người phụ nữ quyền rũ thờ phỉ phò nói, tay thon dài trắng nõn chỉ Hồ Cẩm Huyền, móng tay sơn màu đỏ tươi run lên một cái, như vậy có thể thấy được cô có sức sống cỡ nào.

Hồ Cẩm Huyền nghe tới nghe lui đều nghe được người phụ nữ quyền rũ trước mắt ám chỉ mình là kẻ thứ ba, dù là người tính tình tốt cũng sẽ tiêu tan hầu như không còn, sao cô ta lại khẳng định mình là kẻ thứ ba, chẳng lẽ cô ta gặp quá nhiều kẻ thứ ba rồi, cho nên gặp một người phụ nữ xinh đẹp hơn cô ta thì chính là kẻ thứ ba? Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Hồ Cẩm Huyền lập tức thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc nói: "Tiểu thư cô không có mang thai mà lại cố động cờ trống đoạt đi đồ dùng cho con nít mà tôi nhìn trúng, vì vậy tôi có lý do hoài nghi tiểu thư nhất định là người mang thai, hơn nữa trong bụng cũng rất là hài lòng với món đồ trẻ con nít này, với lại chẳng lẽ tiểu thư có kinh nghiệm làm kẻ thứ ba rồi sao, nếu không sao lại rõ ràng công việc của kẻ thứ ba như thế, mở miệng ngậm miệng đều là kẻ thứ ba, không phải ai cũng mặc cô vờ về bóp nặn, tôi không lên tiếng chỉ là không muốn so đo với cô thôi".

Thủy Tâm và các hầu gái bên cạnh nhìn sắc mặt của người phụ nữ quyền rũ này xanh rồi lại trắng, trong lòng kêu to sáng khoái, thật không hổ là phu nhân của các cô, mắng chửi người không hề thô tục, nhưng vẫn có thể người ta tức chết, càng sùn bái Hồ Cẩm Huyền sâu hơn.

Có lẽ đi theo Thâm Dật Thần đã lâu, khí thế không giận mà uy trên người Hồ Cẩm Huyền được phát huy vô cùng tinh tế, có một sự cường thế và lực thuyết phục từ trong ra ngoài phát ra, người bên cạnh nghe vậy đều có kích động muốn cúi bái, trong lòng chỉ trích người phụ nữ quyền rũ cậy mạnh vô lý, lòng càng thêm hướng về phía Hồ Cẩm Huyền.

Từ trong lời nói của Hồ Cẩm Huyền không khó nghe ra, Hồ Cẩm Huyền cho rằng người phụ nữ quyền rũ đó là bởi vì có con, mà tâm tình mâu thuẫn của phụ nữ có thai mới khiến cô ta cậy mạnh, cho nên luôn đối nghịch với mình, Hồ Cẩm Huyền có đại nhân có đại lượng không so đo những thứ này, nhưng sự bố trí lung tung của cô ta làm cho cô rất không thoải mái.

Nghe vậy, người phụ nữ quyền rũ tức điên rồi, cô bị chặn không nói lại được, nhưng trước mắt nhiều người đi đường ở chỗ này, cô tuyệt đối không thể nào nhận thua, mắt hung ác nhìn chằm chằm Hồ Cẩm Huyền, cô không thể ngờ người phụ nữ có thai này chẳng những có đáng người xinh đẹp hơn mình, ngay cả nói chuyện cũng có thể khiến mình tức giận, cô có thể nào chịu phục, cô luôn luôn là người được mọi người chiều chuộng, đâu chịu nổi con tức này, chưa từng có ai dám không cho cô mặt mũi, người phụ nữ có thai trước mắt và đám người đi theo là trái ngược duy nhất, khiến cô bị mất mặt hai lần trước người đàn ông mình yêu quý, đều do người phụ nữ có thai trước mắt, thật là đáng chết!

Trong tình hình lúng túng này, nhân viên phục vụ nghe tiếng mà đến, không kêu ngao không tự ti nói: "Vị tiểu thư này, thật ngại, đồ dùng con nít này là vị phu nhân kia nhìn trúng trước, thật ra thì kiểu dáng này còn có hàng tích trữ, tôi đi lấy cho cô xem ngay, cô chờ một chốc lát được không?" .

Đối với tình hình như thế, cô cũng không xa lạ. Không thể nghĩ ngờ là oan gia nhìn trúng hàng hóa như nhau, cũng may, trong kho hàng còn có hàng tích trữ, nếu không thật rất khó giải quyết, trên người của người phụ nữ có thai có một hương vị khiến người ta rất thích, nhưng không biết vì sao sao người phụ nữ quyền rũ này không thích người phụ nữ tuyệt mỹ kia, trong bụng cảm thấy rất kỳ quái, có lẽ là không cho phép người ta xuất sắc hơn mình!

"Đủ rồi! Cô gây đủ chưa? Còn không ngại mất mặt à?" Phương Tấn Bằng đứng ở cửa tiệm lạnh lẽo quát lớn, về mặt lạnh lẽo, đây là câu nói thứ hai của anh hôm nay, người phụ nữ quyền rũ chưa từng biết một Phương Tấn Bằng như vậy, lúc này ở lầu một anh rất tức giận, nhưng giọng nói cũng không có lạnh lẽo như vậy, cô nghe mà trong lòng run lên, há há cái miệng, muốn giải thích cho mình, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Hồ Cẩm Huyền, về mặt ghen ghét, như hận không thể ăn Hồ Cẩm Huyền.

Phương Tấn Bằng không nói gì nữa, tròng mắt vốn lạnh lẽo khi chạm đến Hồ Cẩm Huyền thì lại dần dần ấm lên, trong mắt lóe lên chán nản và áy náy, sau đó xoay người bước đi ra ngoài, vô luận hôm nay thiên kim đại tiểu thư này nói thêm lời gì uy hiếp anh nữa, Phương Tấn Bằng cũng sẽ không đi với cô ta nữa, dựa vào năng lực của Phương Tấn Bằng, anh cho tới bây giờ chưa từng sợ ai, nếu không phải nể mặt cha mẹ, anh đã sớm vứt thiên kim đại tiểu thư làm người ta chán ghét này đến Bắc cực, dù tính tình của anh khá tốt, nhưng cũng có lúc bực mình.

"Anh Bằng, chờ em một chút, anh nghe em giải thích!" người phụ nữ quyền rũ nhìn thấy người đàn ông mình ái mộ không vui xoay người đi ra ngoài, trong lòng nhất thời rất phiền não, lo lắng gọi bóng lưng của anh, lúc gần đi vẫn không quên trợn mắt nhìn Hồ Cẩm Huyền một cái, hung hăng nói "Cô cứ chờ xem!" .

"Thật là không giải thích được!" Thủy Tâm nhìn người phụ nữ quyền rũ đi khỏi rồi nói, có vẻ người phụ nữ quyền rũ kia rất là coi trọng người đàn ông trầm mặc ít nói vừa rồi, như vậy cũng tốt, kẻ ác tự có kẻ ác trị.

Khi mọi người cho rằng cuộc chiến này đã kết thúc, bé trai khoảng ba bốn tuổi lúc này chơi ở đằng kia lại đuổi theo món đồ chơi nên chạy về phía Hồ Cẩm Huyền, nhất thời không có chú ý đụng vào trên người của Hồ Cẩm Huyền, cô nhất thời ôm bụng kêu đau: "A . . . Rát . . rất là đau. . . . .".

Chuyện chỉ xảy ra ở trong nháy mắt, Thủy Tâm và các cô hầu gái đang đắm chìm trên người người phụ nữ quyền rũ vừa đi, ai cũng chưa kịp phản ứng thì bị kịch đã xảy ra.

"Sur phụ! Ngài làm sao vậy?" Thủy Tâm phục hồi tinh thần lại, gấp giọng vịn cơ thể đứng không vững của Hồ Cẩm Huyền, gấp gấp hỏi, trong lòng thầm than hồng bét, chẳng lẽ sur phụ và đứa bé có việc gì! Nếu quả thật như vậy, cô thật phụ lòng sur phụ, nếu như lúc ấy cô không có lo xem trò vui, bỏ mặc sur phụ, chuyện có lẽ cũng sẽ không xảy ra, càng nghĩ trong lòng cô càng tự trách.

"Phu nhân!"

"Phu nhân, người đau chỗ nào?"

"Mau —— mau gọi xe cứu thương! Gọi điện thoại cho cậu chủ."

. . . . .

Hiện trường nháy mắt náo loạn, đám hầu gái và Thủy Tâm hô to, đám ám vệ lên đi theo rồi rút hiện thân, giải tán đám người, rồi mọi người chia đầu hành động, có người đang gọi điện thoại thông báo Thẩm Dật Thần, có người đang an bài bệnh viện tốt nhất dưới cờ ‘tập đoàn Thần Thoại’ chuẩn bị chữa trị, có người gọi điện thoại kêu xe cứu thương, bé trai gây họa nhìn thấy tình hình này, sững sờ đứng tại chỗ, khi bé nhìn thấy hạ thân Hồ Cẩm Huyền đột nhiên chảy máu, liền lớn tiếng khóc.

Mẹ của đứa bé đang ở cách đó không xa, nghe tiếng vang bên đây lập tức chạy tới, nghe đám người bên cạnh rồi rít kể chuyện đã xảy ra, liền âm thầm chỉ trích mình không có trông kỹ đứa bé, nhìn hạ thân người phụ nữ có thai trước mắt bắt đầu tuôn máu, máu thân của đứa bé trai sợ hãi, nhìn tình hình này, địa vị của người phụ nữ có thai trước mắt rất lớn, hơn nữa bụng của cô đoán chừng còn chưa tới ngày sinh dự tính đã chảy máu, không biết có giữ được không nữa, trong lòng rất khủng hoảng, một tay nắm chặt đứa bé, một tay rút di động ra gọi điện cho cha của con mình, nói cho anh biết con mình gây họa lớn, trong lòng cô rất sợ đối mặt tình cảnh này.

Người phụ nữ quyền rũ chưa đi bao nhiêu bước đã nghe thấy mọi người tiếng quát tháo, lập tức xoay người về, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn này, trong lòng nhất thời nghĩ ngờ, lúc cô đi qua căn bản không có đụng cô ta, tại sao có thể như vậy, mặc dù tính khí của cô không tốt, nhưng vẫn biết đứa bé là vô tội, nên sẽ không ra tay thế, mà Phương Tấn Bằng đi trước người phụ nữ quyền rũ nghe tiếng lập tức xoay người, trong mắt lóe lên lo lắng, đồng thời còn không quên nhìn chằm chằm người phụ nữ quyền rũ, ánh mắt không tiếng động chỉ trích cô, người phụ nữ nhìn thấy ánh mắt chỉ trích, về mặt chán ghét của người đàn ông mình ái mộ, trong bụng cảm thấy uất ức, thật không phải là cô làm.

"Thật không phải là em làm!" người phụ nữ uất ức nói rõ, làm bộ đáng thương nhìn người đàn ông mình yêu, nhưng mấy ngày qua Phương Tấn Bằng đã hiểu rõ tính tình của cô nên không thêm quan tâm những lời cô ta nói, cảm thấy cô chỉ muốn tranh thủ đồng tình.

Phương Tấn Bằng liền muốn tiến lên đi hỗ trợ, lúc này bên ngoài có động tĩnh rất lớn truyền tới, một nhóm người vội vàng vàng chạy qua đây, đi cùng còn có quản lý bách hóa, người đàn ông mặc âu phục màu đen dẫn đầu có gương mặt như thần, về mặt lạnh lẽo, lộ ra cảm giác làm cho người ta không dám đến gần, cả người đều lộ vẻ lo lắng, mà quản lý thì run run rẩy rẩy đi theo anh, về mặt cung kính khác thường.

Mọi người rồi rít suy đoán đây là ai, sao phô trương lớn như vậy, ngay cả quản lý bách hóa cũng một mực cung kính anh ta, trong bụng cảm thấy tò mò, chỉ có mấy người Thủy Tâm nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục màu đen này y như nhìn thấy cứu tinh, về mặt cung kính mà sợ hãi, lần này nếu phu

nhân thật có chuyện gì, chủ nhân của họ chắc chắn không tha cho họ, họ chỉ có thể thầm cầu nguyện phu nhân và đứa bé ngàn vạn đừng có chuyện gì.

Thẩm Dật Thần đi nhanh hơn, bước chân gấp gáp tỏ rõ sự nóng nảy của anh, lúc này anh nhận được tin tức vợ mình bị đụng ngã trên đường, liền cảm thấy tức giận vô cùng, thực sự nghĩ cái gì sẽ tới cái gì, anh cũng không quên cô chỉ mới có thai hơn bảy tháng, bây giờ phải làm sao cho phải, đứa bé không có không sao, nhưng cô tuyệt đối không thể có chuyện, lúc đó, bđù anh có được mọi người tôn như thần thì cũng cảm thấy trời như sắp sập xuống, đang êm đẹp, vợ yêu của anh lại bị thương, bảo anh làm sao mà chịu nổi?

Xa xa, Thẩm Dật Thần liền nhìn thấy cô gái nhỏ mình yêu tận xương tủy đang gặp người kêu rên, sắc mặt tái nhợt vô cùng, hạ thân còn có máu tràn ra, trái tim của anh nhất thời co rút lại, đau đớn không biết làm sao, một bước thành ba bốn bước, bước nhanh đi về phía cô gái nhỏ mình yêu.

"Bà xã, em đau ở đâu?" Thẩm Dật Thần nhẹ nhàng ôm vợ yêu, đặt trọng lượng của cô lên người mình, không chỉ tay run rẩy, cả thanh âm cũng sợ hãi run rẩy, mặt xanh mét, trên trán lộ ra gân xanh, tất cả mọi người cảm nhận được sự bạo ngược phát ra từ người của anh, tim cũng lay động theo, lúc này Thẩm Dật Thần lo lắng cô còn có chỗ nào khác bị thương, nghe tiếng thở dốc vội vàng của cô, dường như ngay cả hít thở cũng đau đớn, giờ phút này anh hận không thể đau đớn thay cho cô.

"Ô —— hô, bụng, bụng rất đau —— đứa bé, nhất định phải giữ được đứa bé —— o o!" Hồ Cẩm Huyền thở hổn hển gian nan nói, lúc này nghe được thanh âm của chồng, trong lòng cô mới không còn sợ hãi, tin tưởng anh tự sẽ có biện pháp bảo người ta chữa tốt cho cô, nhưng người đàn ông này cũng chiều vợ như mạng, luôn luôn xem trọng cô hơn đứa bé, điều này làm cho cô không thể không lo lắng vào lúc sự tồn tại của đứa bé uy hiếp tánh mạng của cô, người đàn ông bên cạnh sẽ không chút do dự lựa chọn giữ mạng của cô, cuối cùng dễ dàng bỏ đi tánh mạng của đứa bé trong bụng, cô thật sự lo lắng.

"Bảo bối, ngoan, nhất định phải cố gắng, rất nhanh sẽ không đau nữa, đứa bé cũng sẽ không sao, nếu em dám dễ dàng từ bỏ, anh nhất định không cần đứa bé này, em có nghe rõ không? Em ở đây, con mới ở đây!" Thẩm Dật Thần tỉnh táo nói, ầm Hồ Cẩm Huyền lên, nhanh chóng xông ra ngoài, nghe giọng nói yếu đuối của cô, thật giống như biết được cô và con không thể cùng sống, trực giác nhạy bén trời sanh khiến anh không có thời gian lo lắng nữa, không thể trách anh độc ác, anh rất lo lắng một khi mình đồng ý bảo vệ tốt đứa bé, cô sẽ bắt chấp tất cả bỏ đi ý niệm sống tiếp, anh tuyệt đối không cho phép cô có ý nghĩ này, cô gái nhỏ trong ngực phải ở cạnh anh đời đời kiếp kiếp, đời này của họ còn chưa xong mà? Làm sao cho phép cô buông tay anh đi trước?

Nghe vậy, Hồ Cẩm Huyền vừa nóng vừa giận nhưng không có hơi sức nói thêm gì, chỉ có thể mặc cho anh ầm mình chạy ra ngoài, trong lòng bắt đầu ảo não mình quá càn quấy, tạo thành hậu quả hôm nay đều do mình tùy hứng gây nên, đứa bé ngàn vạn không thể có chuyện, trong thời gian bảy tháng không dài không ngắn này, cô đã sớm quen nói chuyện phiếm với đứa con trong bụng, đã quen cảm thụ sự hiện hữu của con. . . .

Tại cửa phòng giải phẫu của bệnh viện lớn nhất thành A, Thẩm Dật Thần lo lắng đi tới đi lui trên hành lang, trên tay, trên quần áo của anh đều là máu tươi của người phụ nữ anh yêu, không có ai biết cô chảy bao nhiêu máu rõ ràng hơn anh, anh máu lạnh vô tình, coi mạng người như đồ bỏ đi lại lần đầu tiên biết thì ra bên trong thân thể người có nhiều máu như vậy, nhiều đến làm cho người ta đáng sợ! Không có ai biết nhân vật anh hùng làm mưa gió trong hắc đạo đang vì người vợ trong phòng giải phẫu mà sợ hãi đến run rẩy tay chân.

Đi theo mà đến còn có Thủy Tâm, một đám hầu gái, ám vệ, quản lý bách hóa, mẹ của đứa bé trai, Phương Tấn Bằng và người phụ nữ quyền rũ, tất cả mọi người đều lo lắng chờ ngoài cửa phòng giải phẫu, thận trọng nhìn sắc mặt của người đàn ông trên người dính đầy máu.

Dưới tình huống này, quản lý bách hóa không thể không đến, dù sao chuyện xảy ra trong phạm vi quản lý của hắn, hắn không thể ngờ phu nhân của tổng giám đốc đang có thai lại đến bách hóa chật chội dạo phố, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng cô không có chuyện gì, nếu không dựa vào tính tình của tổng giám đốc, lột da của mình cũng có thể.

Không có sai, bách hóa này chỉ là một bách hóa nhỏ của ‘tập đoàn Thần Thoại’ thôi, nếu Thẩm Dật Thần sớm biết bảo bối của anh muốn đi dạo phố, anh đã sớm an bài quản lý sơ tán đám người, để lại bách hóa lớn cho cô đi dạo một mình, nhưng ngàn vàng khó mua sớm biết, chờ anh biết bảo bối của anh lên lên chạy đến bách hóa nhà mình, hắn tới an bài sơ tán đám người đã không kịp rồi, bởi vì bị kịch đã xảy ra.

Thẩm Dật Thần lo lắng đi tới đi lui, nhìn thấy một y tá đi ra từ phòng giải phẫu, anh bước nhanh tới, muốn biết tình huống bảo bối của anh như thế nào, nhưng y tá cần bản không có thời gian, nhanh chóng chạy đến phòng cất máu lấy máu, lúc này y tá trẻ không thể để ý anh ta có giận mình hay không, dù sao lúc này thời gian chính là sinh mạng, nếu động tác của cô chậm chút, bệnh nhân rất có thể nguy hiểm sinh mạng.

Cô còn nhớ rõ lúc này vị đại nhân kia ôm một người phụ nữ có thai cả người toàn máu nóng này chạy đến, ngay cả viện trưởng bệnh viện cũng một mực cung kính anh, phân phó nhất định phải chữa khỏi cho người phụ nữ kia, phải giữ được đứa bé và người lớn, nếu không cả bệnh viện sẽ bị hủy diệt, khi đó mọi bác sĩ đều sợ đến mất hồn mất vía, người phụ nữ kia đến tận cùng có thân phận gì, tại sao viện trưởng sợ như vậy?

Thủy Tâm nhìn tình hình này, trong mắt có lo lắng và tự trách, nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của chủ nhân, nghĩ tới còn phải đợi một thời gian nữa, nhưng quần áo của chủ họ lại dính đầy máu, vì vậy mạo hiểm đi tới, nhẹ giọng nói ra: "Cậu chủ, ngài có cần đi thay quần áo, tẩy rửa chút không?" .

Thẩm Dật Thần giống như không có nghe được gì cả, vẫn lo lắng đi tới đi lui, mắt thỉnh thoảng liếc về phía ngọn đèn sáng ở cửa phòng mổ, theo thời gian trôi qua, anh càng ngày càng sốt ruột, lúc này anh còn đâu thể chú ý đến thứ gì khác nữa, toàn bộ ý định đã sớm đi theo người phụ nữ yêu mến tiến vào phòng giải phẫu.

Thủy Tâm tự biết dưới tình huống này, vô luận mình nói cái gì, Thẩm Dật Thần cũng sẽ không để ý tới, bắt đầu đi sờ sờ lỗ mũi, thức thời tránh ra, yên lặng chờ ở một bên.

Trong chốc lát, một người đàn ông cao to chạy từ cửa bệnh viện đến phòng giải phẫu, lúc người phụ nữ đang ôm bé trai gây chuyện thấy anh ta, rốt cuộc lo lắng khóc thành tiếng, run rẩy kể lại chuyện đã trải qua cho anh ta nghe, càng nghe chân mày người đàn ông càng nhíu lại, trước không nói địa vị của

người phụ nữ kia cao cỡ nào, đây chính là hai mạng người, lần này đứa con nghịch ngợm của họ thật gây họa lớn, hi vọng người phụ nữ kia và đứa bé trong bụng cô không có chuyện gì, nếu không người đàn ông trên người dính đầy máu bên cạnh nhất định không bỏ qua.

"Ông xã, làm thế nào? Cả người của cô ấy đều dính máu, nếu cô ấy có chuyện gì, chúng ta chính là người có tội nặng! Đều tại em không có trông nom Thằng Tù, nếu không chuyện cũng sẽ không xảy ra." Người phụ nữ ôm đứa bé khóc nói, cô luôn luôn nhất gan, có chuyện gì đều là chồng cô ra mặt trợ giúp hoàn thành, tựa như chuyện ngày hôm nay, thật khiến cô ngây ngẩn cả người.

Thẩm Dật Thần bên cạnh vốn rất nóng nảy rồi, nghe lời người phụ nữ kia nói, nhất thời hiểu được chuyện đã xảy ra, rất tốt, thật sự là quá tốt, bất kỳ một người nào tôn trọng bảo bối của anh, Thẩm Dật Thần anh cũng sẽ không bỏ qua, toàn bộ mọi người đều rụt cổ, ánh mắt sắc bén của Thẩm Dật Thần liếc về phía người phụ nữ kia, lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm ở Bắc cực, cả người phát ra sự ngang tàng, khiến người phụ nữ ngừng khóc, sợ hãi dựa vào trong ngực chồng mình.

"Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu!" Người đàn ông cao lớn ôm cả vợ con yên lặng chờ ở cửa phòng mổ.

Mà người phụ nữ quyến rũ đi theo nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, cô đã nói rồi, căn bản không mắc mớ tới cô, hiện tại sự thật đã rõ, cô cũng không cần thiết ở chỗ này nữa, lúc này cô đi theo người đàn ông mình yêu, nhưng trước mắt xem ra toàn bộ ý định của người đàn ông mình yêu đều ở trên người của người phụ nữ trong phòng mổ, căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của cô, cô không thể không thừa nhận người phụ nữ đó làm cho người ta rất thích, ngay cả loại người không có tim không có phổi như cô cũng rất ưa thích, sở dĩ đối nghịch với người phụ nữ kia, chính vì không thể thấy người khác hạnh phúc hơn mình! Cho nên luôn muốn lật đổ hạnh phúc của người khác.

Hôm nay từ đủ loại chuyện xem ra, có lẽ cô không thể lấy được hạnh phúc rồi! Cam chịu và thất vọng thở dài một cái, người phụ nữ xoay người rời đi bệnh viện, hi vọng người phụ nữ kia và đứa con của cô sẽ không sao!

Lúc Phương Tấn Bằng biết được chân tướng, trong lòng biết mình hiểu lầm người phụ nữ kia, theo ý thức xoay người, nhưng phía sau đã sớm không còn bóng hình xinh đẹp kia, cô ấy rồi đi khi nào? Tại sao bị người ta trách oan còn tự rời đi, theo thói quen cay cú của cô không phải nên phách lối đi đến trước mặt anh, lớn tiếng tuyên bố mình trách lầm cô, sau đó đòi mình bồi thường tổn thương tinh thần sao? Nhưng cô lại rời đi mà không nói một câu, cô như vậy khiến trong lòng anh hơi gợn sóng.

Trong chốc lát, một y tá trẻ bước nhanh ra, gấp giọng hỏi: "Người thân của bệnh nhân ở đâu?", cô vừa nói vừa lấy sổ ghi bệnh trong tay ra.

"Là tôi, vợ tôi thế nào?" Thẩm Dật Thần run giọng hỏi, anh thấy đáng vẻ gấp gấp của y tá, anh cũng sẽ không ngại thốt cho rằng không có chuyện gì, trong lòng càng ngày càng sợ hãi.

"Bởi vì đứa nhỏ trong bụng người phụ nữ chỉ hơn bảy tháng, hơn nửa bụng của cô ấy bị đục vỡ nước ối, còn dẫn đến tình huống mất rất nhiều máu, trước mắt tình huống của cô ấy vô cùng nguy hiểm, nếu đứa bé và người lớn chỉ có thể giữ được một, ngài muốn bảo vệ người lớn hay là đứa bé." Y tá hỏi người đàn ông đẹp trai nhếch nhác trước mặt, anh là người đẹp trai nhất mà cô từng gặp, sự nhếch nhác này cũng không hề tổn hại vẻ đẹp của anh, dù sao y tá cũng có kiến thức rộng rãi, lúc nhìn thấy dung nhan như thần này, chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó nghiêm túc chờ đợi phương trả lời.

"Bảo vệ người lớn, đáng chết, nhất định phải giữ được người lớn!" Thẩm Dật Thần giống như con dã thú bị thương, gầm nhẹ, trán nổi gân xanh lên, nhân viên cứu hộ đáng chết, bây giờ còn không rõ ràng giữ mạng của ai quan trọng hơn, thật là uổng công nuôi bọn họ, không có người lớn làm sao có đứa bé, người sống cả đời với anh là người phụ nữ của anh, mà không phải đứa bé làm cô chịu đủ hành hạ, thì ra mạng thai đứa bé nguy hiểm lớn vậy, sau này bọn họ không sinh nữa, trái tim của anh không chịu nổi đã kích mãnh liệt như vậy.

"Nhưng cô ấy nói... Nói muốn giữ đứa bé." Y tá khó khăn nói, người đàn ông tuần mỷ này chắc chắn rất yêu vợ, nếu không sẽ không mở miệng nói muốn giữ người lớn, tình yêu như vậy thật làm cho người ta hâm mộ đấy.

"Mặc kệ cô nói gì, dù sao giữ lấy người lớn quan trọng hơn, nghe lời của tôi mà làm, giữ người lớn, nếu người lớn có việc gì không hay xảy ra, mấy người đừng hòng sống ở thành A nữa." Thẩm Dật Thần cực kỳ tức giận quát, trong lòng cảm thấy người phụ nữ anh yêu sao lại không suy nghĩ cho anh một chút, nếu cô có chuyện gì, bảo anh làm sao mà làm việc.

Nghe vậy, y tá vội vàng vàng đi về phía phòng giải phẫu lần nữa, chuyển đạt ý của Thẩm Dật Thần, đó là một mệnh lệnh rất khí phách, ngay cả người từng trải như cô cũng nghe lệnh của anh theo bản năng.

"Chỉ có thể giữ được một?" Một nhà ba người nghe được lời y tá nói, đều ngây ngẩn cả người, lầm bầm lặp lại lời y tá nói, chẳng lẽ đứa bé nghịch ngợm của họ thật hại chết người, làm sao có thể, nghe giọng nói vừa rồi của người đàn ông nhếch nhác đó, giống như ai cũng sẽ không buông tha, nếu người phụ nữ kia thật sự có chuyện gì, như vậy người đàn ông này sẽ biến thành con sói đói, nhào về phía đứa bé của bọn họ, nghĩ tới đây, người phụ nữ và chồng cô rung mình một cái, mà bé trai ba bốn tuổi không hiểu gì cả cũng an tĩnh sống ở trong ngực cha mẹ, cảm thụ sự lo lắng của cha mẹ.

Giải phẫu còn đang tiến hành, thời gian trôi qua từng giây từng phút, Thẩm Dật Thần đi tới đi lui, tâm tình càng ngày càng kém, bởi vì bảo bối thân yêu của anh bị đưa vào phòng giải phẫu ba tiếng rồi, trong ba tiếng anh đã chịu đủ đau khổ, suy nghĩ rồi ren, nếu cuối cùng bảo bối của anh thật sự có chuyện, anh dù lên trời xuống đất cũng muốn theo cô, vừa nghĩ thông, lòng của Thẩm Dật Thần mới không còn sợ.

"Oa oa oa..." Một tiếng khóc khàn khàn của trẻ nít đột nhiên từ phòng giải phẫu truyền ra, Thẩm Dật Thần ngây ngẩn cả người, trán nổi gân xanh lên, đây là người đàn ông đầu tiên nghe được tiếng khóc chào đời an toàn của con mà lại lộ vẻ mặt thô bạo, cả người tản ra khí thế khiến người kinh hồn bạt vía, thật giống như một Tu La thành linh xuất hiện.

Thẩm Dật Thần nổi giận, lúc này anh rõ ràng đã nói muốn giữ người lớn, nhưng đám người kia lại không làm theo phân phó của anh, dám lấy mạng đứa bé đổi mạng người phụ nữ anh yêu, làm sao có thể.

Những người khác không hiểu rõ ý nghĩ trong lòng Thẩm Dật Thần lúc này, mơ hồ vì tiếng khóc của trẻ nít mà nhẹ nhàng thở ra, đứa bé không có việc gì, như vậy người lớn chắc sẽ không có việc gì! Hi vọng sẽ không có chuyện gì.

"Oa oa oa. . . ." Qua không bao lâu, lại có tiếng khóc trẻ nít truyền tới, đang lúc mọi người không rõ chân tướng, đèn phòng giải phẫu liền tắt, một đám bác sĩ một hồi hấp tấp đi ra, theo ở sau đó còn có Hồ Cẩm Huyền đang hôn mê.

"Đáng chết! Tôi nói phải giữ người lớn, tôi nói muốn giữ người lớn, mấy người đáng chết không nghe à?" Thẩm Dật Thần giận dữ hét, giống như một con dã thú, đám mạnh bác sĩ đi đầu một quyền, bác sĩ làm việc suốt 3 tiếng rất mệt mỏi, làm sao chịu nổi, nháy mắt té xuống đất, lỗ mũi bị đánh chảy máu.

"A. . . . Tiên sinh, anh nghe tôi nói trước, người lớn và đứa bé đều không có chuyện, sinh ra thai long phượng đấy." Một y tá đang ẵm đứa bé vừa chào đời lên tiếng giải thích, cô quá rõ ràng người đàn ông ở trước mắt quan tâm vợ của anh cỡ nào rồi, lúc này cô đi ra hỏi theo lời bác sĩ phân phó cũng sợ hết hồn.

Nghe vậy, Thẩm Dật Thần mới phục hồi tinh thần lại, bảo bối của anh không có việc gì, đã không sao, mà em bé bảo bối quan tâm cũng không có chuyện, sinh ra thai long phượng, từ từ nhai những lời này, Thẩm Dật Thần rốt cuộc trút được gánh nặng, lúc này mắt mới nhìn rõ người phụ nữ yếu mềm sau lưng bác sĩ, cái gì cũng không để ý, bước nhanh đến bên cô gái nhỏ, không biết cô đang ngủ hay còn hôn mê, sắc mặt mặc dù tái nhợt, nhưng nhiệt độ gương mặt nhắc nhở anh, cô còn sống, thật tốt, Thẩm Dật Thần yêu thương sờ sờ cô gái nhỏ yêu thích, vừa đau lòng lại thâm tình.

Cả nhà ba người của người phụ nữ, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút, cả nhà bọn họ đều bị hủy diệt, thật là cảm ơn trời đất, ông trời phù hộ người phụ nữ đó và con của cô ấy, đây cũng không phải khoa trương, thủ đoạn của người đàn ông kia rất lợi hại, mọi người trong bệnh viện này đều sợ anh ta, cũng không biết anh ta rốt cuộc là nhân vật lớn nào ở thành A.

Đám người ở hành lang bệnh viện nghe vậy đều nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười vui vẻ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ngoại truyện 1

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện lớn nhất thành A không ngừng truyền ra tiếng cười hi hi ha ha, nam, nữ đều có. Trong đó không thiếu tiếng cười trầm thấp hấp dẫn, thanh thúy như hoàng oanh, đây là việc chưa từng xảy ra trong bệnh viện. Mỗi lần đi ngang qua phòng bệnh này bác sĩ và y tá sẽ không tự chủ được thả chậm bước chân, nghiêng tai lắng nghe những giọng nói mê người, nơi này trở thành nơi mọi người cảm thấy thoải mái nhất trong viện.

Mấy ngày trước, một người đàn ông có thân phận địa vị ôm một phụ nữ có thai cả người đầy máu gấp gấp chạy đến. Qua hơn ba giờ cố gắng, rốt cuộc cứu được đôi long phượng thai và sản phụ, sau hôm ấy, cô được chuyển vào phòng bệnh cao cấp này, cũng từ đó, tiếng cười trong phòng chưa từng dừng lại qua.

"Ha ha ha. . . . . Thật? Thật quá buồn cười rồi, ha ha ha. . . . ." tiếng cười thanh thúy như Hoàng Oanh kêu khóc từ phòng bệnh vang lên.

"Ha ha! Đừng vậy, tớ cũng nghe y tá nói. Họ vừa nói vừa cười tớ không biết xấu hổ, những bác sĩ kia vì cứu tớ và Bảo Bảo mà cố gắng phẫu thuật hơn ba giờ. Bác sĩ vừa ra tới, anh liền trực tiếp đám bác sĩ một cái, nghe nói người kia chẳng những bị chảy máu, mà còn không ngừng hôn mê suốt một ngày đấy." Hồ Cẩm Huyền nhìn bạn tốt Quý Dữ San của mình đang cười sắp sặc hồng, cũng không nhịn cười theo. Suy nghĩ trở lại ngày đó, những y tá thay dịch truyền kể tất cả mọi chuyện ngày cô phẫu thuật, còn ý vị không rõ nhìn cô cười, cho dù da mặt dày cũng sẽ không nhịn được đỏ mặt.

"Ha ha! Ông xã cậu rất thương cậu ah, như vậy không phải vừa vặn." Lý Vân Hi cười ha hả tổng kết nói, trong giọng điệu không còn vẻ chua buồn bức khí trước đây, có nhân nhật hăm mộ.

Những người khác nghe cô nói, cũng liếc thoáng nhìn, dù sao trong tổ chức, Lý Vân Hi thích Hồ Cẩm Huyền là sự thực mọi người đều biết, chỉ có Hồ Cẩm Huyền mơ hồ không biết mà thôi, Thật sự mơ hồ thành ra như vậy, hay cô không muốn biểu hiện, làm mọi người khó khăn nhiều cũng chỉ có Hồ Cẩm Huyền biết thôi.

Tất cả mọi người thật tò mò, đến tận cùng thủ lĩnh gặp chuyện gì, lại đột nhiên thay đổi thái độ với Hồ Cẩm Huyền, không có lưu luyến si mê trước đây, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ liên quan đến chuyến đi Italy của cô?

"Ha ha ha. . . . . Đúng vậy, đúng vậy, Cẩm có một người đàn ông thật tốt." Quý Dữ San cười hi hi nói, gương mặt khéo léo sáng rỡ, có thể thấy được tâm tình cô không tệ, ngay cả sắc mặt cũng đỏ thắm.

"Tốt lắm, tốt lắm, bà cô của tôi, em ngàn vạn lần không được kích động nữa, nếu thương tổn đứa bé trong bụng thì làm thế nào?" Hồ Chính Phong ôm cô lo lắng nói, lúc này anh thêm để ý việc tối nay có bị bà xã đại nhân ném tới thư phòng hay không. Nói tóm lại, nhìn cô cười sắp sặc hồng, anh thật lo

lãng cô nhóc này vẫn như lúc mới yêu, không biết mang thai thì không được kích động sao? Còn nữa, cô có cần thiết hâm mộ cô gái khác không? Chẳng lẽ anh biểu hiện được còn chưa đủ tốt? Xem ra muốn lấy điểm tuyệt đối, anh còn cần cố gắng a.

"Oh —— tốc độ mau thật, Chính Phong, đây là bí kíp gia truyền theo đuổi vợ của anh? Vô cùng có tác dụng đấy." Hồ Cẩm Huyền cười nhìn bụng Quý Dữ San, thấy gương mặt cô càng ngày càng hồng, cười càng vui sướng, không nghĩ tới cô bỏ lỡ tiết mục đặc sắc như vậy. Đều do ông xã không để cho cô ra khỏi nhà, Hồ Cẩm Huyền ngoan ngoan trừng mắt liếc người bên cạnh đang dùng ánh mắt nồng cháy nhìn mình, cho dù trong lòng còn tức hơn nữa, cũng bị lửa nóng của ánh đốt cháy.

Hồ Chính Phong cười nhạt không nói, mắt cung chiều nhìn cô gái bên cạnh vì xấu hổ mà mặt hồng hồng, trong lòng trào ra ngọt ngào, mặc dù con đường tu thành chánh quả vô cùng gian nan, nhưng kết cục rất hoàn mỹ.

"Hừ. . . . . Ai nói gả cho anh rồi." Quý Dữ San đỏ mặt phản bác, thật là, đều do người đàn ông bên cạnh này, nếu không phải là anh dùng mưu kế, cô cũng không bị anh mê hoặc như vậy, còn hồ đồ cảm thấy anh rất tốt.

"Em dám, em không gả cho anh thì muốn gả cho ai? Đừng mơ tưởng để con trai anh gọi người khác là ba." Hồ Chính Phong bốc lửa nói, thầm muốn làm sói bỏ đi chữ sắc, anh đã hao tổn nhiều công phu như vậy, rốt cuộc thành công làm cô mang thai. Vì cái gì lại không gả cho anh? Không nghĩ tới cô nhóc làm người ta vừa yêu vừa hận lại không chịu thua, ôm cốt nhục của anh còn dám nói muốn gả cho người khác, thật khiến anh ghen vừa tức.

"Hừ. . . . . Anh là cái gì, em muốn gả cho người khác, không cần gả cho người đã man như anh." Quý Dữ San cứng rắn nói, trong lòng biết anh thật ra chẳng những không đã man, hơn nữa cực kỳ sùng ái cô, nhưng có lúc quá bá đạo, khiến cô vừa yêu vừa hận, cô không muốn nhìn thần khí bộ dáng của anh bây giờ, cô muốn phản kháng.

"Được, rất tốt, anh hiện tại cho em biết cái gì gọi là đã man." Hồ Chính Phong dùng lực, dịu dàng ôm ngang Quý Dữ San, nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh. Anh hiện tại cho cô xem thể nào là đã man, dù sao bác sĩ nói cơ thể cô khỏe mạnh, chỉ cần vận động không quá kịch liệt sẽ không ảnh hưởng đến Bảo Bảo.

"Này —— Hồ Chính Phong, anh là tên khốn kiếp, mau thả em xuống, cứu mạng a!" Quý Dữ San thanh thúy kêu ầm lên, thanh âm càng ngày càng nhỏ, có thể thấy được hành động rất nhanh.

"Ha ha! Thật đúng là một đôi oan gia!" Hồ Cẩm Huyền cười ha hả nói, tin tưởng không bao lâu nữa trong tổ chức sẽ có thêm người mới! Sẽ rất náo nhiệt.

"Ha ha! Là oan gia không sai, nhưng cũng thương yêu nhau, Chính Phong a, quả nhiên là phá hành động." Quan Hạo Vũ cười ha hả phụ họa, thời đại khác nhau rồi, xem ra phải bá đạo một chút mới có thể ôm mỹ nhân về a. Dựa vào tốc độ như rùa của anh, đến lúc con của Chính Phong ra đời chắc cũng chưa của được cô gái mình thích, hôm nào nhất định phải theo Chính Phong và Thẩm Dật Thần học hỏi sách lược theo đuổi vợ mới được.

"Chẳng lẽ Hạo không phải là phá hành động sao?" Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nhìn anh nói, mấy người bọn họ biết nhau từ nhỏ, mọi người cũng hiểu rõ tính tình lẫn nhau, đừng xem Quan Hạo Vũ một bộ ôn hoà hiền hậu, nếu thật sự theo đuổi người ta, tốc độ và trình độ bá đạo tuyệt đối không thấp hơn Chính Phong, trừ phi anh muốn một quá trình vô cùng lãng mạn.

Tất cả mọi người ý vị không rõ nhìn Quan Hạo Vũ, tính sử của mọi người đều không bằng Quan Hạo Vũ. Vì vậy người đàn ông ôn hoà hiền hậu tiến hành yêu qua mạng a, cùng con gái nhà người ta nói chuyện gần năm năm, có thể thấy anh rất thích đối phương, chỉ là thời gian dài như vậy còn chưa đem đối phương mang về, khiến mọi người rất giật mình.

Thẩm Dật Thần nghe cô gọi người đàn ông khác thân thiết như vậy, còn mắt sáng long lánh nhìn người ta, oán khí nổi dậy. Cho dù anh em vào sanh ra tử cũng không thể thân mật như vậy. Cô là người đã có chồng, có con trai con gái rồi, cho dù quan hệ bọn họ rất thuần khiết trong sạch, nhưng anh là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông lo được lo mất khi yêu nên mới không tự chủ được ăn đấm, anh bá đạo đem Hồ Cẩm Huyền ôm vào trong ngực, trong lòng tràn ngập thâm thúy viết đầy uất ức và ghen tỵ.

Cốc cốc cốc. . . . .

Khi mọi người cười hi hi nháy mắt, cửa phòng bệnh bị gõ.

Một vị phụ nhân ôm một bé trai ba bốn tuổi đi vào phòng bệnh, theo phía sau cô là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi.

Thẩm Dật Thần vừa nhìn thấy ba người này, thần sắc đột nhiên trở nên lạnh như băng. Tất cả mọi người không giải thích được, Hồ Cẩm Huyền đối với người trước mắt không có ấn tượng gì, cô chống lại ánh mắt nghi hoặc của bạn tốt này, chỉ có thể lắc đầu một cái bày tỏ không biết, nhìn tình hình này, tuyệt đối không phải đơn giản là đi nhầm cửa như vậy.

"Các người tới làm gì? Cút ra ngoài, nơi này không hoan nghênh các người." Thẩm Dật Thần lạnh mặt nói, sắc mặt đã có chút hòa hoãn, đoán chừng là sợ hù dọa cô, mặc dù giọng anh có hòa hoãn, nhưng vẫn nghe ra tức giận rất lớn.

"Chúng tôi tới nói xin lỗi! Phu nhân, cô khỏe chứ, vô cùng xin lỗi, đều tại tôi không dạy dỗ Thăng Tử tốt, khiến nó không cẩn thận đụng đến cô, thiếu chút nữa gây đại họa, may nhờ cô và Bảo Bảo không có chuyện, nếu không một nhà chúng tôi đời này cũng sẽ không an lòng, Thăng Tử, mau nói xin lỗi." Phụ nhân thành tâm thành ý nói với Hồ Cẩm Huyền, đừng xem cô bình thường rất người nhất gan. Trải qua mấy giờ chung đụng, cô ít nhiều gì cũng biết người trước mắt chẳng những anh tuấn, ngay cả lời nói đều lạnh như băng lại rất cung chiều bà xã. Cho nên vừa vào cửa anh đã bắt trúng nhân vật trọng điểm.

"A di, thật xin lỗi, thăng tử sẽ không bao giờ bướng bỉnh nữa." đứa bé ba bốn tuổi hướng về phía Hồ Cẩm Huyền cong môi nói, đáng vẻ thật đáng yêu ah,

trong nháy mắt khiến tình mẹ của Hồ Cẩm Huyền tràn lan.

"Nhân viên bảo vệ, các người đang chết ở đâu, thế nào lại cho người ngoài đến?" gương mặt Thẩm Dật Thần lạnh lùng hướng về phía ngoài cửa hô, những người muốn dùng khổ nhục kế là được sao? Đừng mơ tưởng, nếu không phải tại bọn họ không trông coi tốt đứa bé, bảo bối thân ái cũng sẽ không nguy hiểm lớn như vậy, lần này vô luận bọn họ nói gì, anh cũng sẽ không bỏ qua, cho dù dùng đứa bé diễn trò cũng không được.

"Ông chủ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, bọn họ nói biết phu nhân, chúng tôi cho là người thân của phu nhân, cho nên mới cho bọn họ vào, thật xin lỗi, lần sau chúng tôi sẽ không tái phạm rồi." Nhân viên bảo vệ nghe chủ từ nhà mình rống giận, hoảng sợ chạy vào, gia đình thật hại chết bọn họ, sớm biết vậy vô luận thế nào cũng không cho bọn họ vào.

"Vị tiền sinh và phu nhân, làm phiền hai người theo chúng ta ra ngoài đi!" Nhân viên bảo vệ gấp giọng nói, nhìn sắc mặt chủ từ, đoán chừng mấy người này nếu đi chậm một chút, toàn bộ nhân viên bảo vệ đều gặp nạn a.

"Chờ một chút, những người này tôi biết, các anh ra ngoài đi!" đầu Hồ Cẩm Huyền đột nhiên chột lóe nhớ tới cái gì, hướng về phía nhân viên bảo vệ nói, nhẹ nhàng kéo tay ông xã, đưa qua một ánh mắt trách cứ cho anh.

Nghe phu nhân nói như vậy, toàn bộ nhân viên bảo vệ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cung kính thối lui khỏi phòng.

"Nguyên lai là các người, các người đừng đứng nữa, ngồi đi. Chuyện vừa rồi ngàn vạn lần đừng để trong lòng, tính khí anh ấy như vậy. Chuyện ngày đó mọi người cũng đừng để trong lòng, dù sao cũng do tôi, bụng lớn như vậy còn chạy trong khu thương mại, hiện tại không sao rồi. Đứng rồi, người bạn nhỏ, cháu nói cháu tên là Thắng Từ đúng không?" Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, đứa bé trai trước mắt đúng là đáng yêu. Nói thật, cô rất buồn bực, cô sinh tiểu bảo bảo đến giờ còn chưa được gặp chúng, chỉ nghe nói là Long Phượng Thai chưa đủ tháng, cho nên vẫn phải nuôi ở lồng kính, hiện giờ rất khỏe mạnh. Cô rất muốn ra ngoài nhìn một chút, bắt đầu đi người bên cạnh quá nghiêm, không những không để cô xuống giường đi lại, còn phải đứng hạn bỏ sung dinh dưỡng phong phú, chỉ cho cô xem video của đứa bé.

"Đứng nha, đi!" Thắng Từ thấy nụ cười ấm áp của Hồ Cẩm Huyền liền không còn câu nệ, vui sướng đi tới bên người Hồ Cẩm Huyền, sắc mặt của Thẩm Dật Thần càng ngày càng đen.

Người đáng chết, lại dám dùng đứa bé tới hấp dẫn bảo bối, nói tới đứa bé, so với Long Phượng Thai đáng yêu của anh và cô, đứa bé là một Tiểu Ma Vương ghê tởm. Nếu không làm sao sẽ đụng vào bà xã anh, muốn anh lấy sắc mặt đối đãi tên Tiểu Ma Vương này, xin lỗi anh không làm được.

"Ha ha! Thật đáng yêu." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt ngất gò má của đứa bé, vươn tay lôi kéo người đàn ông bên cạnh, hi vọng lãnh khí trên người anh không mở rộng, đến cô cũng cảm thấy lạnh.

"Thắng Từ, không thể phiền dì, phu nhân, nếu không có việc gì, chúng tôi xin về trước." phụ nhân ở trên ghế sofa vẫn đứng ngồi không yên đứng lên cười nói, sau đó ôm lấy đứa bé liền theo chồng rời đi. Mà người đàn ông theo phụ nhân tiến vào từ đầu đến cuối nói cái gì không nói gì, chỉ để tư thái bảo vệ vợ và con trai.

Nói xin lỗi cũng nói rồi, đoán chừng bọn họ sẽ thức thối rồi đi, nếu không người đàn ông như vị thần kia nổi đóá, đây không phải là nhân vật bọn họ có thể chọc.

"Đứng rồi, chuyện trong nhà mọi người không cần lo lắng, chờ một thời gian sẽ không có chuyện gì." ngay lúc một nhà ba người phụ nhân sắp đi tới cửa phòng bệnh, Hồ Cẩm Huyền đột nhiên lên tiếng. Phụ nhân cả kinh xoay người, chống lại ánh mắt của Hồ Cẩm Huyền, lập tức cái gì cũng biết rồi, thì ra mỹ nữ trước mắt nằm ở trên giường biết, bà cảm kích cười cười, sau đó cùng chồng xoay người ra khỏi phòng bệnh. Mặc dù bà ở khuê phòng, nhưng chuyện buôn bán của gia tộc đột nhiên bị cản trở bà cũng biết. Nghĩ tới việc này ít nhiều gì cũng có liên quan đến con trai Thắng Từ đột nhiên xông ra gây tai hoạ. Cả nhà liền tới thăm cô gái tuyệt mỹ đó, không phải vì câu chuyện, chỉ muốn an lòng. Thế nhưng không nghĩ đến cô gái trước mắt sẽ bỏ qua cho gia tộc họ, bà có thể nào không kích động.

Nhìn một nhà ba người ra ngoài, sắc mặt của Thẩm Dật Thần không mấy tốt, Hồ Cẩm Huyền bắt đầu đi lôi kéo ống tay áo anh, khẽ thở dài một cái. Anh đến tốt cùng cùng chiều cô cỡ nào, cô đều biết rõ ràng, cho nên khi biết cô bị đứa bé kia đụng phải, liên hệ với phong cách làm việc của anh, cô lập tức đoán ra anh đã làm gì với gia đình kia.

Nhìn vợ chồng tình thâm trước mắt dường như có chuyện nóng lòng giải quyết, nhóm người Lý Vân Hi cũng thức thối kiểm soát đi ra ngoài, về phần lý do này, dĩ nhiên chính là đi xem đôi Long Phượng Thai đáng yêu.

"Thần, anh tức giận lời em mới nói sao?" Hồ Cẩm Huyền lôi kéo ống tay áo anh hỏi, nhìn sắc mặt của anh không tốt, hơn nữa còn vẫn đứng như vậy, chẳng lẽ anh thật tức giận, thời điểm có thể xuất đòn sát thủ rồi.

"Ai nha —— thật là đau!" Hồ Cẩm Huyền đột nhiên buông tay áo anh kêu lên, làm Thẩm Dật Thần sợ tới mức vội vàng xoay người, cúi đầu nóng nảy toàn thân đem cô cao thấp quan sát một lần, không thấy vết thương nứt ra, nhưng thân thể cô đến tốt cùng có vấn đề gì, anh nhìn không ra.

"Nơi nào đau? Đáng chết, nhất định là giải phẫu xảy ra vấn đề, anh đi kêu bác sĩ tới đây." gương mặt Thẩm Dật Thần xanh mét gấp giọng nói, trong lòng còn có tự trách, rõ ràng vừa nãy còn tốt, nếu không phải anh mặt lạnh lùng hù dọa, đoán chừng cô cũng sẽ không như vậy.

"Anh không tức giận em liền không đau, em biết rõ anh là quan tâm em, nhưng em làm vậy cũng vì tích phúc cho bảo bảo. Anh suy nghĩ một chút, nếu về sau Bảo Bảo biết anh bởi vì bọn chúng mà hủy diệt một gia đình, bọn chúng sẽ tự trách." Hồ Cẩm Huyền đột nhiên đưa tay ôm đầu Thẩm Dật Thần nũng nịu nói, giờ phút này cô nào có bộ dáng đau đớn, hoàn toàn là cô gái nhỏ làm nũng với người yêu, trong lòng cô suy nghĩ lần nào chiều này cũng có tác dụng đi!

Lúc này Thẩm Dật Thần mới nhẹ nhàng thở phào, thì ra là khổ nhục kế, làm anh sợ muốn chết, cô gái này thật đúng là thiện lương, nhưng đây chẳng phải người anh yêu sao?

"Sợ là sợ bọn họ không thêm sợ hãi, em nha, chính là quá mức thiện lương, thôi, tất cả nghe theo em." Thẩm Dật Thần bắt đầu nói, dù thế nào chuyện gì anh làm cũng vì cô, chỉ cần cô khoẻ mạnh là tốt.

"Sẽ không! Em biết anh tốt nhất." Hồ Cẩm Huyền ôm Thẩm Dật Thần nói, thần sắc vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Ngoại truyện 2

Hồ Cẩm Huyền mặc một chiếc váy trắng, nụ cười như ngọc, răng trắng hơi lộ ba phần, tư chất nổi trội thông dong, giống như Tiên Tử hạ phàm. Bước chân ưu nhã, hương thụ tâm mất ái mộ và ghen tỵ, theo phục vụ vào phòng. Không sai, hiện tại đường đường một đệ nhất sát thủ như cô đang muốn đi xem mắt, chuyện này nói ra thật buồn bực.

Khi Hồ Cẩm Huyền theo phục vụ tới bàn ăn, liền phát hiện cô đến sớm, đối phương còn chưa xuất hiện. Đoàn ông xung quanh bắt đầu hướng mắt tới, rồi rít muốn bắt chuyện, nhưng bởi vì sợ hù giải nhân, đành phải thôi, chỉ có sắc tâm không có sắc đảm a.

Hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, Hồ Cẩm Huyền đang du lịch thế giới đột nhiên bị cấp trên kiêm bạn tốt hạ lệnh cưỡng chế lập tức trở lại, làm hại cô cho rằng tổ chức xảy ra chuyện. Không thể làm gì hơn là hấp tấp chạy về, ai biết cô bước vào cửa chính, cả tổ chức đều nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon, thần thái không đồng nhất. Khẳng định chắc chắn chính là chuyện gì cũng không có, tảng đá trong lòng Hồ Cẩm Huyền cuối cùng cũng buông xuống, đối với cô, những hảo hữu này là người nhà, ngoại trừ họ cô cái gì cũng không có, khề thờ ra một hơi.

"Cần, cậu rốt cuộc đã về rồi!" Quý Dữ San phát hiện sự tồn tại của cô đầu tiên, hưng phấn chạy đến bên người nhiệt tình ôm lấy cô. Hồ Cẩm Huyền đã tập mãi thành quen, cho cô một cái ôm, liền trực tiếp vào phòng khách.

"Nói đi, khẩn cấp gọi tớ về làm gì?" Hồ Cẩm Huyền lười biếng ngồi trên ghế salon, cả người giống như một chú mèo Ba Tư, hợp với dung nhan tuyệt mỹ, tạo ra một loại hấp dẫn.

"Cần, nói cậu trở về là có chuyện quan trọng, cậu còn nhớ mấy năm trước tớ thiếu một món nợ nhân tình không?" Lên tiếng là người từ lúc Hồ Cẩm Huyền xuất hiện vẫn yên lặng - Lý Văn Hi, trong con ngươi thoáng hiện áy náy và phức tạp.

"Hả? Dĩ nhiên nhớ, người ta yêu cầu cậu hồi báo?" Hồ Cẩm Huyền hứng thú, ngồi thẳng người, nháy nháy mắt hỏi. Mấy năm trước Lý Văn Hi thi hành nhiệm vụ ngoài ý muốn bị thương được người cứu giúp. Đối phương vẫn trầm mặc nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hiện tại có chuyện muốn cô đi làm? Nhưng cho dù đối phương muốn thủ lĩnh làm chuyện gì, có liên quan gì đến mình à?

"Người kia xuất hiện, hần thỉnh cầu tớ giúp hần làm một chuyện, hần muốn tìm người thay thế con gái hần đi xem mắt." Lý Văn Hi nhìn chăm chú vào Hồ Cẩm Huyền, cô rất sợ mình nói xong, Cần sẽ tức giận bỏ rơi cô. Dù sao họ tiếp nhận đủ loại nhiệm vụ hung hiểm, nhưng tới bây giờ chưa từng tiếp nhận việc thay người khác xem mắt. Nghĩ đến tình thế vô cùng khẩn cấp, cho nên người kia mới vội vàng tìm tới cô thôi.

"Xem mắt? ! Cậu nói là xem mắt? Thế giới này thật quá điên cuồng, ngay cả xem mắt cũng tìm người thay thế, nhưng có liên quan đến tớ ah?" Hồ Cẩm Huyền kích động nói, hiển nhiên lần đầu tiên nghe được chuyện này.

"Nghe nói cô gái đó yêu người khác, đang cùng người kia bỏ trốn thì xảy ra tai nạn xe, nhưng nhà hần có hôn ước với một chính khách. Nếu để đối phương biết chuyện này, đoán chừng sẽ xé xác 2 nhà. Để tránh tình huống này xảy ra, hần mới gấp gáp tìm tới tớ, hi vọng tớ giúp hần tìm một người thay thế đi xem mắt." Lý Văn Hi chậm rãi nói.

"Nhưng lão đại, cậu nói nhiều như vậy, vẫn không nói đến tại sao đột nhiên gọi tớ trở lại." Hồ Cẩm Huyền vẫn chưa tin suy nghĩ trong lòng mình, hỏi đến cùng.

"Bởi vì tình thế rất gấp, con gái hần có khí chất tương tự với cậu. Vì tránh trường hợp không may, cho nên tớ mới muốn gọi cậu đi xem mắt. Cậu đừng lo lắng, nhiệm vụ của cậu là làm cho đối phương biết khó mà lui là được." Lý Văn Hi mỉm cười giải thích. Cứ như vậy, đường đường đệ nhất sát thủ Hồ Cẩm Huyền bị bán ra ngoài.

Suy nghĩ dần dần trở lại, lúc này, một dáng đáp đàn ông có chút ngăm đen, cao lớn hướng về phía cô, sau đó lễ phép hỏi: "Xin hỏi là tiểu thư Dương Mộng Đan sao?"

Hồ Cẩm Huyền vừa quan sát người đàn ông trước mắt vừa gật đầu nói. Đúng vậy, hiện tại cô đang thay thế tiểu thư Dương Mộng Đan vì đào hôn mà bị

tai nạn xe cộ bỏ mình. Nhìn đáng dấp người trước mắt, lớn lên cũng không tệ lắm, có một chút mùi vị khí khái, cả người cũng rất cường tráng.

"Xin chào, rất xin lỗi tôi tới muộn, tôi là Từ Kiến Trung." Đối phương lễ phép nói, sau đó không trực tiếp ngồi xuống, mà là rất lịch sự đứng chờ.

"Không sao, là tôi đến sớm, mời ngồi!" Hồ Cẩm Huyền cười nhạt, đối với thái độ lễ phép của đối phương rất tán thưởng.

Chưa từng có người yêu, Hồ Cẩm Huyền cũng không biết phải nói cái gì. Chỉ là chờ đối phương mở miệng, nhưng đối phương cũng rất trầm lặng. Hồ Cẩm Huyền từ trong ánh mắt hắn biết hắn rất hài lòng với mình, nhìn đến đây, Hồ Cẩm Huyền không dấu vết nhũn mày một cái. Mục đích của cô là làm cho đối phương thôi lui, chứ không phải muốn đối phương hài lòng. Mặc dù không ghét người trước mắt, nhưng cô cũng chưa đến trình độ thích, cô cũng không hy vọng gặp mặt lần nữa, thủ lĩnh giao cho cô chuyện này đúng là khó giải quyết ghê gớm.

"Duong tiểu thư thích làm gì nhất?" Nam nhân nhìn không khí hơi trầm, rút cuộc tìm đề tài. Nhưng vừa hỏi lại hỏi Hồ Cẩm Huyền bình thường thích làm gì? Cô có thể nói cô bình thường thích nhất giết người sao? Hơn nữa còn đem người chế thành nhiều hình dạng, rất dễ nhận thấy những thứ này không thể nói, cô chỉ có thể nỗ lực hỏi tường những thứ mà nữ diễn viên truyền hình thích.

"Thích xuống bếp, đọc sách, còn có đan áo nữa!" Hồ Cẩm Huyền mỉm cười nói, nói láo không nháy mắt. Ngay cả phòng bếp còn chưa bước vào, nói lời này đoán chừng có người ngơ ngẩn, nhưng giờ phút này cô đồng thân phận là danh môn thực nữ Dương Mộng Đan mà không phải sát thủ Hồ Cẩm Huyền, cho nên chỉ có thể vất óc nghĩ những việc thực nữ có thể làm.

Người đàn ông trước mắt lúc bắt đầu thì trầm mặc, bây giờ không ngừng hỏi Hồ Cẩm Huyền thích đồ gì, nhìn ánh mắt đối phương càng ngày càng hài lòng, cô quả thật hết ý kiến. Cô nói đều là những thứ khuê tú bình thường thích đi! Chẳng lẽ đối phương thích phụ nữ trung quy, mà cô đi làm lỗi?

Hồ Cẩm Huyền không yên theo đối phương hỏi đáp, nhất cử nhất động của bọn họ lại rơi vào tầm mắt của một người đàn ông lâu hai. Chỉ thấy anh cao quý lạnh lùng, một thân âu phục đen cắt xén thích đáng, cổ áo sơ mi màu trắng khẽ mở, lộ ra xương quai xanh trắng nõn đẹp mắt, một đôi mi như họa xinh đẹp tuyệt trần mà không mất anh khí, trông mất tâm thúy thoảng qua nóng bỏng, giống như con báo nhìn thấy thức ăn, không mang theo một chút tà niệm.

Từ lúc cô gái đó tiến vào phòng ăn, Thẩm Dật Thần liền chú ý tới sự tồn tại của cô. Một cô gái chói mắt như vậy không chú ý cũng không được, còn chân chính có cảm giác hứng thú nhất cử nhất động của cô. Hơn nữa khi cô tiến vào phòng ăn, anh cảm thấy nhịp tim trầm mặc hơn hai mươi năm không bị khổng chế sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Loại cảm giác đó càng lúc càng giống cảm giác động lòng, chớ hoài nghi, đám thuộc hạ lo lắng anh chán ghét phụ nữ, đem tất cả bác sĩ tâm lý bên tai anh càu nhàu, nếu không phải đối phương đều là những trưởng lão theo anh vào sinh ra tử, đoán chừng anh đã sớm đem đối phương đập chết.

Thẩm Dật Thần cứ như vậy nhìn cô theo một người đàn ông khác chuyện trò vui vẻ, càng xem trong lòng anh càng không có cảm giác. Người đàn ông kia rốt cuộc nói cái gì dụ dỗ cô vui vẻ, hừ —— đàn ông chỉ biết dỗ đứa bé gái nhất định là hoa hoa công tử. Một người nào đó hoàn toàn không phát hiện mình bây giờ chính là hình tượng oán phu, càng không nghĩ tới tương lai ngày càng phát triển. Dĩ nhiên không phải theo hướng hoa hoa công tử, mà là nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ ai đó.

Đối tác ngồi đối diện Thẩm Dật Thần đang thận trọng hỏi báo hạng mục công ty mình, càng hỏi báo đến khúc cuối, thanh âm càng nhỏ, cho đến khi không tiếng động. Nhìn tổng giám đốc chẳng những nhũn chặt chân mày không vui, hơn nữa còn rõ ràng không yên lòng, ông lo lắng có phải tiến trình công ty mình quá chậm không đạt tới mục tiêu tổng giám đốc muốn, cho nên đối phương mới không vui mừng.

Nhìn đôi trai gái lâu dưới ‘nói chuyện thật vui’, Thẩm Dật Thần tức giận cắn răng, nhưng bộ dáng tức giận uy nghiêm làm người khác run lên. Không thể nhìn cũng không cần nhìn nữa, Thẩm Dật Thần đột nhiên đứng lên, trong ánh mắt không hiểu của đối tác bước nhanh tới lầu một.

Hồ Cẩm Huyền nhìn người trước mắt nói chuyện không ngừng, chỉ có thể lễ phép mỉm cười gật đầu, nhưng đối phương giống như nói không hết. Nhìn tình hình này không biết lúc nào cô mới có cơ hội nói chuyện, nội tâm rối rắm không dứt. Đột nhiên một giọng nam ôn nhu truyền tới.

"Rất xin lỗi, thân ái, anh tới chậm." Thẩm Dật Thần đi tới bên cạnh Hồ Cẩm Huyền, hạ thân thể thân mật nắm đầu vai cô dịu dàng nói.

Lòng Hồ Cẩm Huyền bởi vì ngôn ngữ thân mật này cùng hơi thở cương dương đến gần mà đập bùm bùm. Cô xoay người nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ khê sững sờ, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đàn ông cao 1m9, vai rộng đầy ngực, vóc người hoàn mỹ, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng như một tác phẩm nghệ thuật. Thân thể anh bao bọc trong bộ tây trang mới nhất, vẫn không thể che giấu được khí chất quý tộc trời sanh. Tóc ngắn xanh đen mang theo một tia cuồng ngạo không kèm chế, trông mất tâm thúy là thâm tình vô tận, giống như sẽ đem người hút vào.

Hồ Cẩm Huyền quan sát người đàn ông trước mắt không kịp nói, chỉ suy nghĩ mình dường như không biết người đàn ông tuyệt sắc này, chẳng lẽ đối phương nhận lầm người? Mà lúc này người ngồi đối diện cô không xác định mở miệng nói: "Duong tiểu thư, vị này là?".

"Di —— thân ái, bạn của em cũng ở đây a, Xin chào, tôi tên là Thẩm Dật Thần, là bạn trai của cô ấy! Rất hân hạnh được biết anh." Thẩm Dật Thần sáng lạng cười một tiếng, nhìn người đàn ông trước mắt gật gật đầu nói. Thật ra trong lòng đã sớm chửi đối phương không dưới N lần, đàn ông đáng chết, lúc này còn dám giả bộ ngu, chờ một chút có người chịu tội.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Hồ Cẩm Huyền ấp úng muốn nói mình căn bản không biết người này, có thể là nhận lầm người, nhưng cái tên Thẩm Dật Thần này ngược lại cô về quen thuộc. Hình như đã nghe qua ở nơi nào, mà đối phương kêu cô là thân ái, rất có thể đã nhận lầm người.

Nhưng Thẩm Dật Thần căn bản không có cho cô cơ hội này, vội vàng vàng tiếp lấy lời cô nói: "Là vị hôn phu, đang định kết hôn.", dứt lời sau còn quang minh chính đại hôn một cái trên gương mặt của cô. Trong lòng thầm than quả nhiên rất ngọt, thật ra anh muốn lấy kết hôn là điều kiện để qua lại với cô, cho đến khi chính phục được cô mới thôi. Đến lúc đó mới suy tính chuyện kết hôn, dù sao anh khó có được cảm giác động lòng với một người.

Nghe vậy, Hồ Cẩm Huyền nghĩ mình sao không thừa cơ hội mà thoát khỏi người đàn ông này. Nhiệm vụ duy nhất thuận lợi hoàn thành, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: "Àch —— đúng vậy, thật ra lần này tôi tới nơi hẹn, là muốn nói cho anh chuyện này, tôi không hy vọng bởi vì quan hệ chúng ta mà ảnh hưởng đến hai nhà. Thật ra anh rất ưu tú, chỉ là chúng ta gặp nhau quá muộn, không được làm vợ chồng cũng có thể làm bằng hữu a, anh cảm thấy thế nào?", nói xong, cô còn cẩn thận quan sát thần sắc đối phương, cô nói đã rất uyển chuyển đi! Không tổn thương người chứ?

"Hai người thật lòng yêu nhau sao?" đối phương trầm mặc trong nháy mắt, sau đó rất nghiêm túc hỏi, thần sắc sắc bén nhìn bọn họ, mong đợi nhìn ra điểm giả vờ, như vậy anh có thể tiếp tục cùng cô gái trước mắt lui tới rồi.

"Ừ, đúng vậy!" Hồ Cẩm Huyền rất nghiêm túc gật đầu một cái, nói láo ngay cả hơi thở cũng không gấp, nhưng chỉ có chính cô biết, thật ra thì trong lòng cô đã thấp thỏm rồi, vì muốn đối phương biết khó mà lui, cô chỉ vờ thể cứng rắn gật đầu.

"Tốt lắm, tôi chúc phúc hai người!" đối phương có chút cô đơn nói một câu, sau đó rời bàn ăn, giống như lúc bắt đầu. Biểu hiện vô cùng thân sĩ, từ lúc nói chuyện, anh đối với Hồ Cẩm Huyền rất hài lòng, vốn định đem tiến tới hôn lễ, háo hức nghĩ đến, nhưng mỹ nữ này không thuộc về anh.

"Dương tiểu thư, nếu ngày nào đó cô hối hận, nhớ tôi vẫn ở đây chờ cô!" Đối phương chưa đi được hai bước liền dừng lại, quay đầu nghiêm túc lưu lại một câu rồi bước nhanh rời đi. Cả bóng lưng có cảm giác tiêu điều, Hồ Cẩm Huyền chỉ có thể ở trong lòng nói xin lỗi, bởi vì Dương tiểu thư kia đã chết.

Rốt cuộc giải quyết xong chuyện này, Hồ Cẩm Huyền khẽ thở ra một hơi, vừa rồi thật lo lắng không biết làm sao giải quyết, may mắn không phụ sự mong đợi của mọi người.

"Giúp cô giải quyết một vấn đề khó, cô có phải nên cảm ơn tôi không." Thẩm Dật Thần mỉa mai hoặc nói, người đàn ông kia đi, tâm tình anh đột nhiên khá lên.

Hồ Cẩm Huyền lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có một người, nghi ngờ nhìn qua người đàn ông tuấn mỹ, không phản bác được, trong lòng bùm bùm nhảy thật nhanh.

"Nói cho anh biết tên em, thân ái, em tên gì?" Thẩm Dật Thần dịu dàng dụ dỗ nói, những thứ này mặc dù có thể tra được, nhưng anh muốn chính miệng cô nói ra.

"Tiên sinh, chúng ta không quen biết, anh hình như nhận lầm người." Hồ Cẩm Huyền sau khi nói xong lập tức đứng lên xoay người rời đi, trong lòng không hề nén được tiếng tim đập, cô sợ mình không rời đi, tim sẽ nhảy ra. Kỳ quái, trước đây chưa từng có cảm xúc này, anh ta không phải hạ cổ gì với cô chứ, thật không giải thích được, đang êm đẹp thế nào tim đập nhanh như vậy.

Thẩm Dật Thần thâm tình nhìn bóng hình xinh đẹp đi xa cũng không trực tiếp đuổi theo, tin tưởng không bao lâu nữa anh có thể ôm vợ về nhà, anh không trận thua.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhất định về sau đây đưa cả đời. Kể từ lần xem mắt đó, Thẩm Dật Thần luôn tạo cơ hội vô tình gặp Hồ Cẩm Huyền, bí kíp anh theo đuổi vợ rất phong phú, dĩ nhiên cho cô cảm giác ôn hòa, cuối cùng Hồ Cẩm Huyền bị đại nhân vật như sói đội lột cừu bắt cóc, hai người thành thân thuộc, yêu nhau cả đời, ngày trôi qua có thể nói như keo như sơn a! Ghen chết người khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Ngoại truyện 3

Năm năm sau, màn đêm vừa buông xuống, Thẩm Dật Thần ở công ty giải quyết xong công việc, không kịp chờ đợi mau chóng trở về nhà. Tuy nhiên lại không thấy bóng dáng kiều mỵ quen thuộc cùng hai đứa nhóc, trong lòng anh nghi ngờ một chút, nhưng sau đó nghĩ ngày hôm nay quan trọng như vậy, đoán chừng bọn họ muốn làm anh ngạc nhiên, lòng mong đợi đi tới biệt thự.

Quản gia nhìn thấy bóng dáng Thẩm Dật Thần, cung kính hô: "Ông chủ!", đã thành thói quen, chỉ khi Thẩm Dật Thần an toàn trở về, ông mới quay lại biệt thự dành cho người giúp việc nghỉ ngơi, những người giúp việc khác vừa chạng vạng đều không được phép xuất hiện trong biệt thự.

"Ừ! Hôm nay không có chuyện gì đặc biệt chứ?" Thẩm Dật Thần thuận miệng hỏi nhưng lỗ tai kia đã dựng lên, mong đợi nghe được ái ân cùng các con chuẩn bị chúc mừng anh.

Quản gia căn bản không hiểu lòng ông chủ nhà mình, trong lòng nghi ngờ sự tình đặc biệt? Chính là tiểu thư và thiếu gia đi theo phu nhân học rất nhiều võ thuật lợi hại. Thế nhưng căn bản lại không thể nói, thứ nhất ông bị thiếu gia uy hiếp, thứ hai nếu ông chủ biết tiểu công chúa nhỏ trắng nõn nà đi học những chiêu võ kia, đoán chừng da của ông không cần còi cũng rơi ba lớp. Cả biệt thự người nào không biết trong lòng ông chủ có ba vị bảo bối, đầu tiên là bảo bối vợ yêu, thứ hai là tiểu thư, thứ ba là thiếu gia, trong lòng Quản gia cân nhắc tính chất nghiêm trọng của chuyện này, trầm mặc mấy giây nói: ". . . . . Không có."

"Biết." mặt Thẩm Dật Thần không về gì phát phát tay, ý bảo Quân gia có thể đi nghỉ ngơi.

Đợi đến khi Quân gia cung kính lui ra Thẩm Dật Thần mới gỡ xuống biểu tình lạnh nhạt, cả khuôn mặt đều là thần thái nhu tình cung chiều, anh tùy ý đem cặp tài liệu cùng áo khoác âu phục đen để trên ghế sofa, sau đó bước nhanh tới phòng bếp.

"Bà xã —— bà xã ——" Thẩm Dật Thần thâm tình hô, nhưng phòng bếp trống rỗng thể hiện nơi này không có người anh muốn tìm. Vì vậy anh xoay người lên phòng ngủ, nhưng vẫn không có người nào, lần này Thẩm Dật Thần sốt ruột, anh đem trong ngoài biệt thự tìm một lần, đừng nói không thấy vợ, ngay cả con trai bảo bối và con gái cũng không thấy bóng dáng.

Cả biệt thự lập tức khí ép lên cao, người hầu làm sao còn dám ngủ, toàn bộ lo lắng đi theo nhân viên cảnh vệ tìm kiếm phu nhân, thiếu gia và tiểu thư.

Một giờ sau sau, Thẩm Dật Thần thần sắc lạnh như băng ngồi trên sô pha, nhìn qua mọi người đang lo lắng hải hùng, lạnh như băng hỏi: "Vẫn không tìm được phu nhân và thiếu gia sao?" .

"Không có." Mọi người đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể nhắm mắt nói, tìm khắp trong ngoài cả tòa Biệt Thự, nhưng không thấy bóng dáng phu nhân, theo lý thuyết phu nhân ở trong biệt thự, nhưng bây giờ lại đột nhiên không thấy, gặp nạn là bọn họ a.

Thẩm Dật Thần vô lực phát phát tay, ý bảo toàn bộ mọi người có thể đi. Mọi người mới lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, trao đổi ánh mắt đến tốt cùng phu nhân đi nơi nào, kết quả là vẫn lắc đầu. Quân gia thấy tình hình này, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, trực tiếp ra khỏi biệt thự, lưu lại Thẩm Dật Thần thần sắc không rõ ngồi ở đó.

Đề phòng sâm nghiêm bên ngoài biệt thự, Thẩm Tĩnh Dao năm tuổi và Thẩm Dật Tổ lưu loát di chuyển, hoàn toàn là phiên bản thu nhỏ của Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền. Bộ dáng anh tuấn và tuyệt mỹ nhìn một cái cũng biết là kết tinh của Thẩm Dật Thần và Hồ Cẩm Huyền. Hai đứa trẻ liếc mắt nhìn nhau, lặng yên không tiếng động tránh thoát an ninh tuần tra bên ngoài biệt thự, đi tới cửa.

"Em gái, trong cửa bố trí mật mã." Đứa bé nam dùng khẩu hình miệng nói với cô gái nhỏ đáng yêu bên cạnh.

"Đề em." Cô gái nhỏ làm một động tác đáng yêu, sau đó lặn mình đến trước cửa, lặng yên không một tiếng động phá mật mã, cùng anh trai sinh đôi bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, lập tức lật người lên vào trong biệt thự, thậm chí không kinh động bất kỳ một máy báo động nào.

Giờ phút này trừ phòng ngủ chính truyền đến ánh sáng còn kèm theo tiếng thờ gấp câu nhân tâm phách, tiếng đàn ông nặng nề kêu rên, cả biệt thự lâm vào cảnh tối đen như mực. Trong bóng tối, thị lực hai đứa trẻ lại cực kỳ sắc bén, không tới một phút liền thăm dò được chỗ thư phòng.

Hai đứa trẻ giống như mèo con nhẹ nhàng linh hoạt, bé trai đề phòng quét mắt nhìn chung quanh, mà cô gái nhỏ đi tới tủ, nghiêng tai nghe thanh âm trong hòm sắt, tay nhỏ bé thuần thực chuyển động, lưu loát mở tủ, toàn bộ quá trình chỉ dùng ba giây.

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân cực kỳ nhỏ , không phải là bước chân của anh trai. Nếu không phải trải qua huấn luyện đặc biệt, nhĩ lực người thường không thể nhận ra cảm giác. Cô gái nhỏ cũng không trốn, nghiêm trang thay người nhà đóng kỹ tủ sắt, đứng dậy đem tâm phiến trong bàn tay nhỏ giao cho người phía sau.

"Mẹ, lấy được."

cô gái sau lưng một thân áo đen thoát nhìn rất trẻ tuổi, dung nhan tuyệt mỹ trong đêm như thế làm say lòng người.

Hồ Cẩm Huyền nhận lấy tâm phiến, nhét vào trong túi đeo lưng, cung chiều sờ sờ tóc cô gái nhỏ, cười nói: "Con thật lợi hại, chúng ta đi thôi!" .

"Đề ta xem các người đi nơi nào?" giọng nam tức giận nhảy mắt truyền tới, người vốn đang điên loạn đảo phượng trong phòng với người khác giờ phút này lại đứng sau lưng bọn họ, âm lãnh cảm sùng hướng về phía họ.

Nhìn mỹ nữ trước mắt cùng phiên bản thu nhỏ của cô, nghị viên buông lỏng đồng tình, nâng lên nụ cười khinh thường, trong mắt có kinh ngạc cùng dục vọng, ác độc nói: "Chỉ bằng các người mà dám vào lấy đó?"

Hồ Cẩm Huyền nhún vai, cũng không nói gì.

"tên đáng chết, ta đại biểu quyền lực quốc gia tối cao, từ hình."

Giọng nam non nớt sau lưng vang lên, người đàn ông tròn to hai mắt, bản lĩnh cao siêu như hắc thể nhưng hoàn toàn không có chú ý tới sau lưng còn có người.

Bé trai giữ lại ngón trỏ, nhiệm vụ hoàn thành, người đàn ông ngã xuống, đáy mắt vẫn tràn ngập khó tin, hắc thể nhưng, đã bị chết trong tay một đứa bé.

"Anh thật lợi hại." Cô gái nhỏ cười híp mắt nói, thần sắc này cùng Hồ Cẩm Huyền giống nhau như đúc.

Bé trai thu hồi súng, đối mặt với kích lệ của cô gái nhỏ hai lỗ tai đỏ bừng, nãi thanh nãi khí nói: "Mẹ, cha sắp trở lại rồi." .

"A —— trẻ như vậy, nguy rồi, nguy rồi, trở về nhất định bị phạt ." Hồ Cẩm Huyền kêu một tiếng, lo lắng nói, kéo bé trai và cô gái nhỏ bước nhanh rời đi.

Bóng dáng một lớn hai nhỏ, vịn dây thừng từ ban công lầu hai trực tiếp nhảy xuống vườn hoa, nhảy ra cửa, ba bóng dáng bé nhỏ nhanh chóng chui vào

một chiếc xe con đồ rực, đi mất.

Hồ Cẩm Huyền đi tới khu thương mại phồn hoa nhất thành phố A, hai đứa trẻ liếc nhau một cái, mê hoặc lắc đầu.

"Mẹ, chúng ta tại sao tới nơi này? Không trở về, cha về nhà rồi, đến lúc đó bị phạt liền hồng bát." Cô gái nhỏ mê hoặc hỏi.

"Các bảo bảo, các con có nhớ hôm nay là ngày mấy không?" Hồ Cẩm Huyền cời áo đen trên người, tiện tay thay cho một bộ quần áo thể thao, dắt bé trai và cô gái nhỏ bước nhanh đi về phía khu thương mại.

"Dĩ nhiên nhớ, hôm nay là sinh nhật cha." Bé trai mê hoặc nói, cũng vì hôm nay là sinh nhật cha, cho nên bọn họ càng nên về sớm một chút mới đúng.

"Thật thông minh, hôm nay là sinh nhật cha, như vậy cha nhất định sẽ về nhà sớm, lúc này trở về nhất định bị bắt quả tang." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, mà cặp mắt xinh đẹp sắc bén nhìn những y phục xinh đẹp.

Tổ hợp tuyệt mỹ cùng đáng yêu dĩ nhiên bị chú ý, nhưng tất cả mọi người sợ đây là tiền nữ tiên đồng, không dám tiến lên quấy rầy, chỉ là ngấm xa xa.

"Nhưng đi dạo khu thương mại là có thể tránh bị phạt sao?" Cô gái nhỏ vẫn thái độ mê hoặc, nài thanh nãi khí nói.

"Mẹ biết, mẹ muốn dùng mỹ nhân kế mê hoặc tầm mắt kẻ địch." Bé trai cười hi hi nói.

"Anh con nói đúng, chỉ là cha không phải kẻ địch, nếu như cha biết con trai quý giá nhất nói cha là kẻ địch, cha nhất định sẽ nổi đóa, hôm nay mẹ muốn dạy các con rất nhiều mưu kế, các con phải ráng học." Hồ Cẩm Huyền cưng chiều nói, sau đó bước nhanh về phía một cửa hàng thời trang nữ.

"cái này, cà thẻ, cảm ơn."

Hồ Cẩm Huyền từ phòng thử đồ đi ra, giờ phút này một thân tơ lụa trơn đen, vóc người và gương mặt hoàn mỹ. Giờ phút này Hồ Cẩm Huyền hơi già bộ kiều thuận, trang phục khêu gợi lại không che giấu được thuần tình, tùy ý vén tóc, rũ xuống bên vai, bốn phía kinh ngạc, một chút cũng không nhìn ra người đã sinh đứa bé.

"Bảo bối, mẹ được không?"

Hồ Cẩm Huyền cười ngắt hai khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

"Mẹ thật là xinh đẹp." Cô gái nhỏ cười híp mắt vỗ tay nói, mà bé trai thì lãnh khốc đứng bên đưa áo khoác cho cô, hoàn toàn là một bộ Hộ Hoa Sứ Giả, lãnh khốc nhìn chằm chằm những tên đàn ông đang dừng lại.

Hồ Cẩm Huyền sau khi trả tiền lập tức dắt hai đứa bé về nhà, dĩ nhiên trên đường về đã kịp mua một cái cà vạt, chuẩn bị làm quà sinh nhật cho ông xã.

Khi Hồ Cẩm Huyền lái xe vào biệt thự, nhân viên an ninh thấy các cô thần sắc đều vô cùng cổ quái, muốn nói lại thôi. Cô cũng không chú ý nhiều lắm, đem xe lưu loát lái vào chỗ đậu, một tay dắt con trai một tay dắt con gái vào biệt thự.

Còn chưa bước vào cửa biệt thự, trực giác cơ mẫn của Hồ Cẩm Huyền rõ ràng cảm thấy một cỗ áp lực, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi vào, quả nhiên, người vốn phải ở công ty hiện tại lại mặt không biểu tình ngồi trên ghế sa lon nhìn bọn họ.

"Hắc hắc, anh đã về rồi!" Hồ Cẩm Huyền cười hi hi nói, mà hai đứa bé bước nhanh tới chỗ Thẩm Dật Thần, mỗi đứa dọc theo một bên chân bò lên trên, bộ dáng như vậy bất cứ người nào cũng không nhẫn tâm tức giận chúng.

Thẩm Dật Thần nguyên bản cực kỳ tức giận nhìn thấy bộ dáng bọn chúng, hơi thu hồi lại lãnh khí, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu tình, không nhìn ra hi nộ, chỉ thấy hai cánh tay sắt thật nhanh ôm lấy hai đứa bé, phòng ngừa chúng té xuống, tư thế cực kỳ hường thụ.

"Cha, cha tức giận à?" bé trai vốn lãnh khốc, bây giờ khuôn mặt lại ngây thơ, làm nũng ôm cổ Thẩm Dật Thần hỏi, vì không để cho lửa giận ảnh hưởng tới mẹ, nó chỉ có thể hy sinh mình.

Lời nói ngọt kia nhưng rất hữu dụng, luôn luôn lãnh khốc nhưng lại giả bộ đáng yêu, Thẩm Dật Thần giờ phút này nơi nào còn tức giận, con trai bảo bối này là phiên bản nhỏ của anh, anh đương nhiên cũng muốn chết.

"Cha không tức giận có được hay không? Dao Dao hơi sợ." Cô gái nhỏ làm nũng ôm cổ anh, chu môi nói.

"Biết sợ còn cùng mẹ đi ra ngoài, bên ngoài nguy hiểm rất nhiều, có biết không? Nếu như bị người khác bắt cóc, con sẽ không thấy được cha rồi." Thẩm Dật Thần cưng chiều nói, bộ dáng lừa gạt con nít, Hồ Cẩm Huyền nhìn thấy vô cùng buồn cười, anh nhất định không biết hiện tại con gái bảo bối và con trai so với người xấu còn lợi hại hơn, làm sao lo lắng bị người khác bắt cóc.

"Biết." Hai Tiểu Bất Điểm cùng nhau ngây thơ gật đầu nói.

"Ngaoan, con dắt em đi ngủ đi." Thẩm Dật Thần để hai đứa nhóc xuống, cưng chiều nói, anh còn có chuyện muốn nói cùng người nào đó.

"Vâng." Bé trai dắt cô gái nhỏ từ từ đi lên lầu, trước khi đi còn hướng về phía Hồ Cẩm Huyền làm biểu tình 'tự mình nhìn mà làm theo'.

"Cha, cha không được khi dễ mẹ đó." Cô gái nhỏ đột nhiên quay đầu lại dấn dò, lấy được bảo đảm của Thẩm Dật Thần mới đi theo anh trai lên lầu.

Đợi đến khi hai đứa bé lên hết, cả đại sảnh chỉ còn lại Hồ Cẩm Huyền và Thẩm Dật Thần, Thẩm Dật Thần mặt không vẻ gì ngồi lại trên ghế sa lon không nói lời nào.

Hồ Cẩm Huyền nhìn người trước mắt không thềm để ý đến mình, bước nhanh về phía bên cạnh anh, ngồi trên đùi anh, đưa cà vạt mua ở trung tâm thương mại cho anh như hiến vật quý, làm nũng nói: "Em biết sai rồi, anh xem em mua quà sinh nhật cho anh."

"Xem thử có thích không? Là em dẫn các bảo bảo cùng chọn." Hồ Cẩm Huyền cười híp mắt nói, vẫn không quên làm một cái tư thế mê người, muốn cho ông xã nhìn thấy tạo hình mới của cô.

Đối với chuyện bà xã mang theo hai bảo bối cùng đi thi hành nhiệm vụ, Thẩm Dật Thần cảm thấy thật bất đắc dĩ. Trước kia cho là có đứa bé, cô sẽ ở nhà thật tốt giúp chồng dạy con, không nghĩ tới cô thậm chí ngay cả con trai con gái cũng đưa đi thi hành nhiệm vụ. Nói mấy lần cũng không thấy hiệu quả, xem ra anh nên phân phối tốt thời gian làm việc, rút nhiều thời gian nhìn 3 người này, nhưng hôm nay quan trọng như vậy, họ không ở nhà chờ anh, anh muốn ‘trừng phạt’ một chút.

Thật ra thì đối với quần áo mới trên người cô, anh liền nhìn thấy, rất rõ ràng, anh rất kinh điển, chỉ là không muốn lộ ra sớm như vậy thôi. Cuối cùng tất cả lửa giận trở thành một tiếng thở dài, Thẩm Dật Thần bá đạo ôm cô gái trên đùi bước nhanh lên lầu, trong chốc lát, trên lầu liền truyền đến thanh âm làm người ta đỏ mặt.

Giờ phút này, hai đứa bé nguyên bản đã đi ngủ lại dáo dác đưa hai đầu nhỏ đáng yêu, nhìn căn phòng phát ra âm thanh.

"Cha nói láo, cha đã đồng ý với Dao Dao không khi dễ mẹ, anh, chúng ta đi cứu mẹ?" Cô gái nhỏ quyết miệng nói.

"Không sao, đi thôi, chúng ta nên đi ngủ rồi." Lỡ tai bé trai đỏ bừng, giống như hiểu chuyện nói, dắt cô gái nhỏ vào căn phòng khép cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.